מלחמת

עולם מערכה למשחקי תפקידים

בקעת קיירן

מאת גדעון אורבך

בקעת קיירן

ספר המבוא לעולם המערכה מלסטרה

מהדורה שניה

כתיבה ועריכה	גדעון אורבך
עימוד ועריכה גרפית	שירלי פרבר
מפות	גדעון אורבך
עיצוב וציור כריכה ושולי עמודים	לילך נצר
איורים נוספים בחוברת	גדעון אורבך באמצעות תוכנת מידג'רני

תודותי לדורון בלובשטיין על העזרה הקפדנית בעריכה ובתיקון של החוברת!

תודות נוספות: לנבט טחנאי, אלמוג כהן, ענבל דבוש, לי פניג'ל, יונתן בוקסמן, אלעד נוי, Felis Renides וגל פלג, שבלעדיהם בקעת קיירן לעולם לא היתה קמה לחיים כפי שהיא היום.

© זכויות היוצרים שמורות לגדעון אורבך.
החוברת מיועדת לשימוש אישי, לרבות שימוש בקבוצות משחק פרטיות.
אין לעשות בחוברת שימוש מסחרי כלשהו בלא אישור בראש ובכתב מבעל הזכויות, לרבות העתקה (בכתב, בדפוס או על גבי מדיה כלשהי), ואין לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר או לקלוט בדרך כלשהי, ובכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מיכני או אחר חלק כלשהו מהחומר שבחוברת זו על עדכוניו השונים. אין איסור על צילום מספר עמודים בודדים לשם שימוש אישי — מקצועי או לימודי.

תוכן עניינים

הקדמה 1

חלק ראשון 2

פרק 1: ההיסטוריה של מלסטרה ומבוא לבקעת קיירן 3

1.1: ההיסטוריה של מלסטרה 4

1.2: בקעת קיירן וסביבותיה בשנת פתיחת המערכה 9

1.3: קו הזמן של עולם המערכה 12

פרק 2: הגזעים של מלסטרה 15

2.1: הקדמה 16

2.2: אנ'מירי 17

2.3: פארליל 20

2.4: גורג 23

2.5: אורגי ערפל 27

2.6: עוגים 30

2.7: ראלג'קריל ("פיות אבק") 34

פרק 3: החיים בבקעת קיירן 38

מפת בקעת קיירן 39

3.1: האקלים ולוח השנה של בקעת קיירן 40

3.2 האוכלוסיה של בקעת קיירן 44

3.3 אוכל ותזונה בבקעת קיירן 46

3.4: לבוש בבקעת קיירן 48

3.5: מסחר וכסף בבקעת קיירן 50

3.6: חוק, סדר ומיסים בבקעת קיירן 53

3.7: חינוך והשכלה בבקעת קיירן 55

3.8: מסעות ואמצעי תחבורה בבקעת קיירן 56

חלק שני 57

פרק 4: צפון מזרח הבקעה – מחוז קארן א-תאל 58

4.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 59

4.2: אוכלוסיית המחוז 61

4.3: היסטוריה ומערכה 61

4.4: דמויות חשובות במחוז 62

4.5: ארגונים חשובים במחוז 65

4.6: מקומות מוצא אפשריים לדמויות שחקן 65

4.7: הרחבות וחומר נוסף על המחוז 66

פרק 5: צפון הבקעה-גבעות דראורן ו"אחי האבן" 67

5.1: נוף, מקומות חשובים ואוכלוסיה 68

5.2: המערכה - אחוזות הציד של האחים אראמל וטולביס קור-אומתל 69

5.3: דמויות חשובות באזור 70

5.4: מקומות מוצא אפשריים לדמויות שחקן 72

פרק 6: מרכז הבקעה - נחלותיו של לורד אנזאריון 74

6.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 75

6.2: אוכלוסיית המחוז 80

6.3: היסטוריה ומערכה 81

6.4: דמויות חשובות במרכז הבקעה 84

6.5: ארגונים חשובים במרכז הבקעה 88

6.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 90

פרק 7: דרום הבקעה – נחלותיו של לורד אבאריל 92

7.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 93

7.2: אוכלוסיית המחוז 100

7.3: היסטוריה ומערכה 101

7.4: דמויות חשובות בדרום הבקעה 104

7.5: ארגונים ומסדרים חשובים בדרום הבקעה 109

7.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 110

פרק 8: דרום-מזרח הבקעה – עמק טולו 112

8.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 113

8.2: אוכלוסיית העמק 116

8.3: היסטוריה ומערכה 118

8.4: דמויות חשובות בעמק טולו 122

8.5: מפלצות מפורסמות מאיזור עמק טולו 126

8.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 127

פרק 9: דרום-מערב הבקעה – דלוסיה 128

9.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 129

9.2: אוכלוסיית המחוז 131

9.3: היסטוריה ומערכה 132

9.4: דמויות חשובות באיזור דלוסיה 137

9.5: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 138

פרק 10: מערב הבקעה – אגם רל'נארן 140

10.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 141

10.2: אוכלוסיית המחוז 146

10.3: היסטוריה ומערכה 146

10.4: דמויות ומשפחות חשובות באיזור אגם רל'נארן 151

10.5: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 154

פרק 11: מערב הבקעה – פתחת טל'מורה 156

11.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 157

11.2: אוכלוסיית המחוז 159

11.3: היסטוריה ומערכה 160

11.4: דמויות חשובות באיזור פתחת טל'מורה 163

11.5: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 163

פרק 12: צפון-מערב הבקעה – מעבר אורגאקה 164

12.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה 165

12.2: אוכלוסיית המחוז 169

12.3: היסטוריה ומערכה 170

12.4: דמויות חשובות באיזור גראן א-דרום 172

12.5: ארגונים חשובים במחוז 176

12.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 177

פרק 13: עיר המחוז אנ'מירלור 179

13.1: תיאור כללי של העיר 181

13.2: רבעי העיר ואיזורים חשובים אחרים 182

13.3: אוכלוסיית העיר 188

13.4: היסטוריה ומערכה 189

13.5: גילדות וארגונים חשובים אחרים 196

13.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן 199

חלק שלישי 201

פרק 14: דתות ואלים במלסטרה 202

14.1: הדת האנ'מירית 203

14.2: הדת הפארילית 205

14.3: הדת של אורגי הערפל 208

14.4: אמונות ודת אצל העוגים 210

14.5: תורת שבעים העיגונים: מאמיניו של האל באבוס 211

פרק 15: אבנים יקרות ומתכות אגדיות במלסטרה 213

15.1: אבני חן בסיסיות (עוצמה 1) 214

15.2: אבני חן נפוצות (עוצמה 2) 215

15.3: אבני חן יקרות המציאות (עוצמה 3) 218

15.4: אבני חן נדירות (עוצמה 4) 220

15.5: אבני חן אגדיות (עוצמה 5) 223

15.6: מתכות אגדיות 225

הקדמה

מלסטרה היא עולם חרב למחצה. זירת קרב בין שרידיה של אימפריה מטריארכלית נוקשה לבין חסידיה של דת עתיקה ואלוהיה הכל-יכול: "האבא בעל הקרניים".
שני דורות לאחר אסון שזעזע את מלסטרה, קרע לגזרים את האימפריה האנ'מירית, וגרם לרבות מהכוהנות הנוצצות שלה לגווע ביסורים, תופי המלחמה רועמים פעם נוספת.
הלילות מאפילים והולכים. צמחים נושאי מחלה ויצורים מעוותים מגיחים ממחוזות שהפכו ליערות-עד רעילים. העוגים פושטים מהצפון, בנסיון לשוב ולהקים לחיים את עידן הקיסרים המכשפים של אור-נאארום. נביא קנאי של הדת העתיקה מגייס צבאות, בכדי למחות את האימפריה והתרבות האנ'מירית מעל פני האדמה, וכוחו הולך וגובר משנה לשנה.
גם בבקעת קיירן השלווה לכאורה, החרבות מושחזות, וסכסוכים ישנים וחדשים עלולים לצאת בקרוב מכלל שליטה: איבה ונקמות עתיקות בין בתי האצולה המקומיים עלולים לשוב ולהתפרץ בכל רגע; מטיפים של הדת העתיקה מלהיטים את הרוחות ודורשים כנגד שרידי הכוהנות הנוצצות ותומכיהן. בינתיים, הולכות ורבות השמועות שמפלצות נתעבות ומסוכנות כבר נצפו בגבולות הבקעה וגם מעבר להן.
בקעת קיירן היא השער לעולם האפלולי והמסוכן של מלסטרה, והיא זקוקה להרפתקנים וגיבורים חדשים - יהיו מי שיהיו. מלחמה עומדת בפתח, והאפלה מתפשטת.

אם חיפשת עולם מורכב, מסוכן ורחב-יריעה, שאינו מתחנף אל דמויות השחקן ואינו מסתובב סביבן מרגע היווצרן; עולם שתצטרכו לחקור בהדרגה, לצבור בו כוח באיטיות, והוא מתאים מאד למשחקים לטווח ארוך, שמשלבים קרבות מאתגרים ואפשרות למשחק תפקידים עמוק – מלסטרה הוא העולם בשבילך!

החוברת שאתם מחזיקים בידכם, היא ספר הבסיס לעולם המערכה של מלסטרה. היא מכילה מבוא לעולם המערכה ומידע בסיסי על ההיסטוריה והגזעים שפתוחים לשמש כדמויות שחקן.

עיקר החוברת יכיר לכם את בקעת קיירן, איזור מתאים לדמויות מתחילות ולדרגות ביניים. בחוברת תמצאו תיאור של יושבי הבקעה, האופן בו הם נראים, מתלבשים ומתנהגים. בחוברת תמצאו גם פירוט על כל אחד מחלקי הבקעה, מהשליטים והמערכה שלו, ועד להצעות לרקע לדמויות שחקן שבאות מאותו מחוז, תיאורי ישובים. בנוסף, תמצאו גם הסבר על דתות מרכזיות, ואפילו על אבני חן שמיוחדות לעולם.

אפשר להתאים את מלסטרה לשיטות משחק שונות, אולם היא מתאימה במיוחד לשיטה המיוחדת שפותחה במיוחד בשבילה.
מסיבה זו, רצוי להשתמש בחוברת זו ביחד עם ספר החוקים לשחקן המתחיל ולשחקן המתקדם, מהם תוכלו ללמוד את שיטת המשחק - מיצירת דמויות ועד מערכת הקרב וכשרונות ליצירת חפצים. שני ספרי השיטה, ממש כמו ספר זה, זמינים להורדה חינמית ברשת.
עבור התנסות ראשונה וקלה בהנחיה בשיטה, מומלץ לרכוש את ההרפתקאות המוכנות 'צווחת סרטני הנהר' המיועדת לדמויות בדרגה 1-2, ו'הצללים של תאר קארדין' שממשיכה אותה, ומיועדת לדמויות בדרגה 3.

האתר של מלסטרה זמין בחינם לכולם, מתעדכן באורח שוטף, ומציע שפע של מידע נוסף לשחקנים מתחילים ומתקדמים: מאוגדן מפלצות עם נתונים מלאים, המשך במידע על ארצות מחוץ לבקעת קיירן, וגרסאות ראשוניות של חוקים לדרגות גבוהות. תמצאו בו גם קישורים לפודקסט של מלסטרה, 'אחרי ההתנפצות', שעוקב בשידור חי אחרי הרפתקאות של שתי דמויות שחקן, החל מדרגה שלישית ועד לדרגות גבוהות יותר.
את האתר תוכלו למצוא בכתובת הבאה:
https://members.pundak.co.il/world/index.html.

ברוכים וברוכות הבאות אל מלסטרה!
תוכלו לפנות אל צוות האתר בכל שאלה ובקשה, וגם לעקוב אחרי מלסטרה בפייסבוק, באינסטגרם ובכנסי חובבים.

חלק ראשון

מבוא לעולם המערכה ולבקעת קיירן

פרק 1: ההיסטוריה של מלסטרה ומבוא לבקעת קיירן וסביבותיה

"האימפריה! האימפריה הזוהרת שלנו! אדירה, בלתי מנוצחת – עד שכפירה ובגידה נתעבת הפילו אותה מבפנים, והביאו עלינו את האסון הגדול–"

הנקישות על הדלת שבו ונשמעו. הישיש הרים לרגע את הקולמוס, ושלח מבט נרגז אל עבר מקור הצליל, במסדרון שמן העבר האחר.

"לך ותאמר לבתי היקרה, שארד מאוחר יותר. היא יכולה לנהל את קבלת הפנים המשפילה הזו גם בלא נוכחותי".

"עשורים רבים, רבים מדי חלפו, מאז עטיתי עלי את שריון רסיסי הספיר והנפתי חרב בשם הוד רוממותה הנוצצת. לך והסבר לצעירים של היום, את פשרה של רוממות רוח אמיתית! את הברק הכחול הבלתי–מנוצח של מגיני הלגיון הצועד! לחמנו בפראים ובעוגים, והם קרסו בפנינו! אורגי הערפל, על צריחיהם האדירים ומלכם עוטה הלובן, כרעו בפנינו ברך! אני מוכן להישבע שהיינו מביסים גם את אנשי האבן המלוהטים הרחק בצפון–מערב – אלמלא התמרדה הבוגדת המטונפת, ורד אפור, היא וחבורת מלחכות הפנכה שלה"

1.1: ההיסטוריה של מלסטרה

מפלתו של אל העונג

לפני מאות שנים, בדמדומי גסיסתה של ברית בין ערי מדינה נשכחות וקרבות בין כוהנים ומקדשים שרק מלומדים ספורים עוד זוכרים את שמותיהם, התגשם אל העונג בָּאבּוּס אל תוך העולם. הוא יצר לעצמו גוף יפיפה ורב-עוצמה, והשתכן בליבה של העיר הגדולה סֶלֶנְטִיר. בעזרת המוני חסידיו הריקניים, שנשבו בהבטחות על עושר חסר גבולות, חיי עונג בלתי נגמרים ונעורי נצח, הפך אל העונג את סלנטיר, ובעקבותיה מחוזות רבים נוספים במֶלֶסְטְרָה, לתופת של תאוות משתוללות וסטיות חסרות שם. העיר התמלאה בריטואלים של תועבה ובחסידים שאיבדו מרצון את נשמותיהם, והפכו ל'קליפות עונג' מרוקנות. אלו ואלו הזינו את עוצמתו של האל שמשל בארץ דרך הגוף המוחשי שיצר לעצמו.

לאחר מספר נסיונות כושלים להפיל את התועבה הגדולה והמוני חסידיה המתהוללים, ביצעה חבורה של כוהנות מסתוריות לחש רב-עוצמה ובלתי הפיך, שפתח שער למימד או עולם אחר ובלתי מוכר. שם, הלחש התחבר אל כוחם של האֶנְ'מֶיירִי – יהלומים נשגבים ורבי-עוצמה, חזקים שבעת מונים מיהלום רגיל ובעלי עוצמה מאגית אדירה.

הכוהנות המורדות הערימו על באבוס וחסידיו, ופתחו שער בין-מימדי, הישר אל תוך "מקדש שבעים העינוגים", המקום בו רבצה ההתגשמות של האל, שאננה ושקועה בשעשועיה. בקרב הנורא שנפתח, נהרסו כליל לא רק המקדש, אלא כל סביבותיו וחלקים רבים מהעיר סלנטיר. בסופו של דבר, קרה הבל-יאמן: האל שהתגשם אל תוך העולם הובס, גופו המוחשי נהרס ונשרף כליל, והוא נמלט מוכה וחסר גוף בחזרה אל הריק שממנו הגיע. ארבע הכוהנות ששרדו מבין התוקפות נטלו לידן את השלטון והבטיחו לשקם את סלנטיר בעזרת כוחותיהם של היהלומים הנשגבים, ולהעלותה לגבהים שאיש לא העלה על דעתו קודם לכן.

האימפריה האנ'מירית

כך קמה קוֹר'אֶנְמוֹרָה, או כפי שהיא מכונה בפשטות 'האימפריה האֶנְ'מִירִית'. היא התקיימה במשך חמש מאות שנים שנחשבו בעיני רבים לתור זהב מופלא, ובעיני אחרים לרודנות חשוכה, שכבלה את העולם באזיקים משובצים באבני-חן מכושפות.

את האימפריה הנהיגו הכוהנות הנוצצות של היהלומים הנשגבים. בראש הכהונה, עמדה המועצה של 'ארבע ההשתקפויות' - ארבע הכוהנות ששרדו את הקרב עם באבוס. לפי האמונה, הכוהנות הגדולות הללו לא היו עוד כוהנות בשר ודם, אלא השתקפויות של היהלומים הנשגבים - האנ'מיירי השונים, בכבודם ובעצמם. עם הזמן, החלו ברחבי האימפריה לייחס לכל אחת מהן תפקידים או תכונות מעט אחרות, הקשורות באנ'מיירי שלה (או שמא, באופיה של ההשתקפות עצמה ובמה שעניין אותה).

דָאר'תָארִיָה - ההשתקפות הזהובה:
נחשבה כגבירת המלחמה, הענישה והנקם ביצירי החושך ואויבי האימפריה.

טִילָארְנִיס - ההשתקפות הכחולה:
נחשבה כגבירה של הכבוד, ההתעלות והאבירות, וגם של הצער המאופק והאצילי ומידות נעלות דומות.

אוּנְ'מָיְרָה - ההשתקפות האפורה:
נחשבה כגבירה רואת כל של חוכמה, צדק, איזון ושיקול הדעת.

רִיל'קֶלָארִיָה - ההשתקפות האדומה:
נחשבה כגבירה של הוד ויופי נשגב, פטרוניתם של המלומדים, החרשים והאומנים.

את ההפקרות והכאוס של ימי באבוס, החליפו כעת דת ומשטר שדגלו בסדר מופתי ומשמעת ברזל. בחברה האנ'מירית החדשה כל אדם - מהכוהנות שבראש הפירמידה, דרך בתי האצולה, האבירים וגילדות רבי-האומנים, ועד לפשוטי העם, ידע פחות או יותר את מקומו. בחסות הסדר הנוקשה, קמו הלגיונות האנ'מירים ויצאו למסעות מלחמה, מובלים בידי כוהנות נושאות אבני חן מכושפות, שלצידם כוחות מחץ של אבירים רכובים ומטילי לחשים.
בזה אחר זה, נפלו מחוזותיה של מלסטרה בידי הלגיונות האנמיריים: מקצתם כרעו ברך מרצון ונשבעו אמונים למועצה הנוצצת; ואילו אחרים נפלו בדם ואש.

איש לא הצליח לעמוד אל מול הכוהנות הנוצצות: לא החוואים הנוקשים מהמישורים שבצפון, על מקדשיהם ואליהם הפראיים, בעלי הפרסות והקרניים; לא אורגי הערפל הגאים של נָאר'לִירְדְרִי, שהאמינו מאז ומעולם שהם הנבחר בגזעים; ואפילו לא העוגים העתיקים, על המוני לוחמיהם המגודלים, חומותיהם האדירות ורבי-המגים שלהם, האוחזים באבנים מקודשות שגילן כגילה של מלסטרה עצמה.
במשך למעלה מחמש-מאות שנים, משלה המועצה באין מעצורים, הופכת את סלנטיר המחודשת לבירת העולם. תומכי המועצה טוענים עד היום, כי זו היתה תקופת זוהר, שבה היתה סלנטיר "היהלום הנוצץ של העולם", הסדר משל בכיפה, הדרכים המו בסוחרים, ובמקדשים נוצרו שכיות חמדה וכתבים נהדרים. לעומת זאת, אחרים טוענים כי המשחררות הפכו עד-מהרה למדכאות: גם אם הסדר המופתי ומשטר המעמדות הנוקשה שכפו היה שונה בתכלית מההשתוללות של באבוס וחסידיו הסוטים, בפועל לא היה טוב מהם בהרבה – בעיקר לא במחוזות הספר או עבור בני-אדם ודמויי-אנוש שלא נמנו על האנ'מירים – גזע המייסדים החיוורים וגבוהי הקומה של האימפריה.
היו אף שהרחיקו לכת וטענו, כי הקשר עם אותו עולם זר ומרוחק של היהלומים הנצחיים לא בא בלא מחיר; וכי היתה סיבה טובה שגרמה לכוהנות הנוצצות להסתיר אותו. דברים אלו היו נכונים בעיקר לארבע ההשתקפויות, שהוסיפו לחיות כאילו הן חסינות מפגעי הזמן.

מסופר כי האימפריה אכן שקעה בהדרגה בניוון, אכזריות ושחיתות מידות. זאת, בין אם הנגע בא מרוח רעה שהחלה לשרות על המועצה הנוצצת (ובעיקר כך אומרים, על ההשתקפות הזהובה) ובין אם באשמת מושלים מושחתים וסוחרים מרושעים שפעלו מאחורי גבן של 'ההשתקפויות הנעלות', וחלקם לא שכח מעולם את באבוס.
משטר המעמדות והחוקים המגבילים השונים שהטילה האימפריה, כולל פיקוח הדוק על כל מה שקשור בחציבה ובעיצוב של אבנים יקרות, הלך והפך נוקשה יותר עם הזמן. יותר ויותר, כך אומרים, ככל שכוחות הקדושה של רבות מהכוהנות דעכו, ועימו היכולת להטמיע לתוכן את הכוח הנעלה של האבנים המכושפות ששובצו בנזרים שלהן.
סחר העבדים ששגשג בימי באבוס, ולא נפסק לגמרי מעולם, הלך וצבר תאוצה במאה השנים האחרונות לקיום האימפריה. לפי חלק מהסיפורים, במכרות היהלומים של המועצה, 'הועסקו' רבבות על רבבות של נשמות אומללות בתנאים נוראים: מפושעים מורשעים, מורדים שדוכאו, ולעיתים גם יריבים אישיים של כוהנת או מסדר כזה או אחר, שהורשעו בהאשמות שווא.
הגדול והידוע לשמצה במכרות הללו השתרעו עמוק בתוך הג'ונגלים הלחים והלוהטים של מחוז דָאר'נָאת'וֹן בדרום, מקום מעורר צמרמורת שהפך לנחלתן הפרטית של מצביאות נאמנות להשתקפות הזהובה.

מרד 'הורד האפור'

לפני כ-65 שנים נפל דבר: כשלון הרסני של מסע מלחמה אליו יצאו האימפריה ואורגי הערפל כנגד גזע חצי-דאמוני בשולי העולם, הצטרף למספר מרידות שלא דוכאו עד הסוף בידי הכהונה העייפה של המועצה. כוהנות ובעלי כוח אחרים היו שקועים עד הצוואר בתככים ובמאבקים פנימיים בין תומכיהן של ארבע ההשתקפויות. כל אלו הביאו את האימפריה אל סף אפיסת כוחות.
אז, התאחדו מספר קבוצות מורדים מאחורי קצינה שאפתנית בשם מִינְ'לוֹרִיל (או בכינויה המוכר: "הורד האפור"). 'ורד אפור' טענה כי המועצה התנוונה וקשר האור הנוצץ בינה לבין היהלומים הנשגבים דרך מזמן,

וכי היא עצמה הינה השתקפות חדשה ואמיתית של היהלום הנשגב האפור.
תחת פיקודה של 'הורד האפור' התקבצו רבים ושונים: החל מחבורה של קצינות אנ'מיריות מתוסכלות, אך בעלות נסיון צבאי עשיר, שנשבעו שלא יניחו את נשקן עד שהמועצה תכרע ברך בפני מנהיגתן, והאימפריה תועבר שורה של רפורמות; וכלה בהמוני עבדים בורחים. אלו נהו אחרי כוונתה של המורדת הגדולה לרסק, או לפחות לצמצם מאד את העבדות, ולפרק את מסדרי הנוגשים שעצם איזכור שמם העלה חלחלה.

המועצה הנוצצת השיבה מלחמה שערה.
מספרים כי לפני פרוץ הקרבות, לפחות אחת ההשתקפויות היתה מוכנה למשא ומתן על חלק מהדרישות של 'ורד אפור'. אולם, עצם ההכרזה הפומבית כי 'הורד האפור' היא השתקפות נחשבה בידי המועצה לכפירה מהסוג הגרוע והמסוכן ביותר, שאין ממנה כל דרך חזרה.
המועצה, ובראשה ההשתקפות הזהובה (שמסופר שהתיעוב בינה לבין 'ורד אפור' היה בחלקו אישי, וקדם בשנים ארוכות למרד עצמו), גייסה את הלגיונות הנאמנים לה. המועצה הכריזה על ורד אפור ככופרת ובוגדת, ונשבעה לנפץ את המורדת המחוצפת לרסיסים קטנים בעודה חיה - ולכלוא את נשמתה המיוסרת באבן שתושלך לתהום שאין לה סוף בין המימדים.
בפועל, הנסיונות לדיכוי המרד היו בתחילה לפחות מגושמים ומהוססים מדי: משרתי המועצה והמסדרים השונים חששו זה מזה יותר מאשר מהמורדים, ולא ששו לשתף פעולה. "הורד האפור", לעומת זאת, צברה כוח רב כאשר שברה 'טאבו' נוסף, וכרתה ברית עם מנהיגיו של מרד עבדים גדול, שמנהיגו הכריזמטי היה כופר מוצהר: אדם מבני הפָּארִיל, שלא הסתיר מעולם את התיעוב שרחש לאימפריה ולדת המדינה המטריארכלית שלה. הוא קרא לחסידיו לשוב אל האמונות העתיקות והאלים השכוחים של הצפון, בראשם הפולחן האקסטטי והקדום של פָּאר-אָגוּל, "האבא בעל הקרניים".

המלחמה בין המועצה לבין "הורד האפור" היתה ארוכה ואכזרית, עברה תהפוכות, כאשר אף אחד מהצדדים לא זכה בנצחון מוחלט. ערים ומחוזות עברו מיד ליד, ושני הצדדים האשימו האחד את האחר בברבריות ובמעשים מזוויעים.
בסופו של דבר, החל מסע הנצחונות של המורדות להיבלם.
מסע מלחמה של הורד האפור לכיבוש חצי האי העצום טִיל'מָארָן שבמערב האימפריה, נחל מספר הצלחות, אך נכשל במיגור מסדר האבירים של ההשתקפות הכחולה, ולא הצליח לכבוש את מבצריהם שבמרומי ההרים.
בין אם בשל כעסה על הכשלון, ובין אם מסיבות אחרות ואישיות יותר, ביצעה 'הורד האפור' הימור אסטרטגי מסמר שיער. כאשר – בין השאר לאחר הפצרותיו של מנהיג העבדים שלצידה, הפנתה את עיקר צבאה אל הג'ונגלים שורצי המחלות והסכנות של דאראנת'ון שבדרום. שם, שכנו מכרות היהלומים הגדולים של ההשתקפות הזהובה, ולצידם מעוזיהן של שלוש מצביאות מקורבות וחביבות עליה.
המועצה, שהריחה את ההזדמנות, שלחה הפעם לקרב את ההשתקפות הזהובה בכבודה ובעצמה. זו נשבעה כי תדאג "באורח אישי" לקרוע לגזרים את ורד אפור ואת כל המורדים והעבדים הבורחים שלצידה.

ההתנפצות הגדולה

קיימות גרסאות רבות וסותרות לגבי מה שקרה לאחר מכן: לטובת מי נטה הקרב - ובעיקר האם אחד הצדדים הסתיר נשק מזעזע, כוח שלא מהעולם הזה, עמוק מתחת לאדמה של הג'ונגלים והמכרות. לא ברור האם מי שעשה זאת – או אולי דווקא הצד השני – אחראי לפיצוץ הנורא ששחרר את אותו כוח אל העולם בעוצמה כזו, שלעומתו נראה החורבן שארע בעת מפלתו של אל העונג כמו משחק ילדים.
תומכי הורד האפור טוענים, שהסיבה לאסון היתה מעשה נבזות אחרון מטעם המועצה – בעיקר ההשתקפות הזהובה, כאשר הבינו ההשתקפויות כי הן עומדות להפסיד את הקרב המכריע. חסידי האימפריה מאמינים בכל ליבם, שמנהיגת המורדות חיפשה וניסתה להשתמש בחפץ עתיק ואסור, והוא זה שיצא משליטה וגרם לאסון המזעזע.
כך או אחרת, האסון שהכה במלסטרה, וכונה בפי כל "ההתנפצות הגדולה", אכן זעזע את יסודות העולם, והותיר חורבן נורא בכל מקום.
הרים התמוטטו; ערים התנפצו כמו ביצים על סלע, או גלשו אל תוך מימיו הגועשים של הים; מישורים נבקעו בידי תהומות שעומקן קילומטרים רבים. כוחות עתיקים, נושאי מחלות וקסם פראי מתקופות שכוחות, התעוררו והשתוללו בלא מעצורים.
מסופר כי הבירה סלנטיר עצמה חרבה, וכי שלוש ההשתקפויות ששהו בה נעלמו בלא להותיר עקבות. כמעט מחצית מתושבי מלסטרה נספו, כאשר רבים מאלו ששרדו את ההתנפצות עצמה מתו ברעב, במחלות ובמלחמות שפרצו בשנים הקשות שבאו לאחר מכן.

במחוז הדרומי של דארנאת'ון, שם החלה ההתנפצות, נספו לפי המסופר הן מנהיגת המורדות והן יריבתה השנואה, ההשתקפות הזהובה, ועימן רוב-רובם של שני הצבאות היריבים.

המחוז עצמו הפך לגהינום של לבה רותחת ורעל מבעבע, שהפך את הצמחיה עצמה לסיוט רעיל ורעבתני.
הזוועה לא נעצרה במחוזות שחרבו: השפעה מזרה שנלוותה לחורבן הגדול, הרעילה מטילי לחשים, ובעיקר את הכוהנות הצהובות של דאר'תאריה – לעיתים מיד, ולעיתים בתהליך מייסר של שנים. הקורבנות התעוותו והפכו באיטיות למפלצות מעוותות ורעבתניות, מעין גרוטסקות מוזרות ומעוותות של דמויותיהם וכוחותיהם הקודמים.
האימפריה האדירה, שמשלה בכיפה למעלה מחמש-מאות שנים, רוסקה ונקרעה לגזרים, ורק שרידים ממנה נותרו. שרידים אלו נאלצו להאבק על קיומם בעולם שהשתנה לגמרי, ובכוחות שהחלו מתעוררים עד-מהרה, ורבים מהם ביקשו 'לישב את החשבון' עם שרידי הציביליזציה האנ'מירית.

העולם לאחר ההתנפצות

חלפו כמעט חמישה עשורים מאז ההתנפצות. חלקים רבים מהעולם נותרו מלאים בחורבות, מפלצות מעוותות ושרידי ערים וכפרים שלוחמים זה בזה, כמו גם ברעב, במגפות ומפלצות.
כעת, בעוד מספר שרידים מהאימפריה מנסים להחזיק מעמד ולהתייצב, ופה ושם אפילו לשקם מקצת מהציביליזציה האדירה שחרבה, הצללים מסביב מחשיכים והולכים, ותופי המלחמה שבים להדהד ברחבי מלסטרה.

העוגים שבו והרימו ראש, בונים את מקדשי האבן המוזרים שלהם ומאמנים מגים לפי הדרכים הישנות.
מעבר לים, בנאר'לירדרי, הוכו אורגי הערפל בידי ברית של שבעה עמים מהדרום, אותם אורגי-הערפל החשיבו תמיד לפחותים מהם. ממלכת האור הנשגב העתיקה של אורגי הערפל עלתה באש ונחרבה כליל. אורגי ערפל רבים מאד נטבחו או נלקחו לעבדות, ואחרים נפוצו לכל עבר, הופכים לפליטים מיואשים.
במישורי הצפון, התבסס גָאלָארד פְרוּן, שותפה לשעבר של הורד האפור למרד, ששרד אי-כה את התופת בדארנאת'ון, וכעת הכריז על עצמו נביא גדול של האל העתיק, האבא בעל הקרניים.
מסופר כי הנביא פרון אוסף צבא קנאים למלחמה חדשה, שנועדה לבער כל שריד וזכר לא רק מן המועצה הנוצצת ותומכיה, אלא מן הציבליזיציה האנ'מירית בכלל. כעת, הוא טוען כי בני-בריתו לשעבר ממחנה הורד האפור, לא רק שהתעלמו מעצותיו, אלא התעתדו לבגוד בו ובעבדים שלחמו לצידו. זאת, מיד לאחר שהמועצה הנוצצת היתה מוכרעת, והורד האפור היתה תופסת את מקום ההשתקפויות הישנות כפי שתכננה. מכאן ההוכחה, לדעתו, כי כל מה שבא מן האימפריה, טמא מיסודו יש לעקור אותו מהשורש בדם ואש.

העוצרת א–רילאריון

במערב חצי האי העצום טילמארן, שהיה זירת כמה מהקרבות הקשים ביותר בין המורדות של ורד אפור לכוחות האימפריה, שקעה מחצית מעיר הנמל האדירה טִילְ'מִירְלֶן אל תוך הים, ומה שנותר ממנה ירד למעמד עיר דייגים קטנה, מוכת מחסור, אסונות וקטטות.
אלא שלפני כשני עשורים, עגן שם במפתיע צבא קטן, בהנהגת הגבירה לוֹסְ'אֶרְלִין אָ-רִילָאריוֹן, אחת הקצינות המקורבות ביותר אל 'ורד אפור', שהכוח בפיקודה שרד איכשהו את האסון.

לפי מה שסופר, מנהיגת המורדים היא ששלחה את הכוח של א-רילאריון להפליג בחזרה מהדרום אל חצי האי טילמארן, שבועות ספורים לפני ההתנפצות, כדי לבצע משימה סודית וראשונה במעלה. כאשר הכתה ההתנפצות עצמה, היו א-רילאריון וכוחותיה בלב ים, ועמדו להקרע לגזרים או לשקוע למצולות, אולם המכשף שנלווה אל הכוח, ראה את האסון מתקרב. הוא הציל את לוס'ארלין ואנשיה באמצעות לחש רב-עוצמה של עצירת זמן – במחיר חייו שלו. הלחש, יהיה אשר יהיה, אכן הגן על כוחות העילית של א-רילאריון והקפיא אותם בתוך שדה העוצמה שלו במשך למעלה משלושה עשורים.

כוח העילית של המורדים, שלא ניצב אלא מול מיליציה מקומית מבולבלת, תפס את שרידי עיר הנמל הגדולה כמעט בלא התנגדות. שם, ביססה הגבירה לוס'ארלין את שלטונה, כשהיא מכתירה את עצמה כ'עוצרת'. לטענתה, גבירתה הביאה לעולם בן זכר והעבירה לו את כוחותיה; וכי אותו ילד מסתורי, בנה ויורשה של הורד האפור, נמסר להגנתה ולחזקתה עד להגיעו לבגרות.

עבור תומכי המועצה - וכאלו נותרו לא במעט בחצי האי, לרבות מסדרי האבירים הנאמנים לכוהנות ההשתקפות הכחולה, במעוזיהם במרומי ההרים -, הכרזה שכזו היתה דבר ההבל והכפירה המטופש והמקומם ביותר שניתן להעלות על הדעת; הוכחה נוספת כי הורד האפור בכבודה ובעצמה לא היתה יותר ממתחזה מחוצפת. ממילא ברור, כי כוחות של כוהנת אנ'מירית כלשהי – בוודאי של השתקפות נעלה – אינם יכולים להתגלם בבן זכר.

תומכי המועצה לעגו לסיפורה של העוצרת והציעו לו פרשנות אחרת: כי מנהיגת המורדים השנואה 'השתעשעה' עם העבדים הבורחים במחנה שלה, וככל הנראה הותירה אחריה תוצאה אחת, מוצקה ומצערת למדי. זאת, גם לאור שמועות שהופצו במהלך השנים סיפרו, כי היורש הצעיר אינו יותר מנער עגלגל, פשוט הליכות, וחסר כל עוצמה אמיתית.

הסכם שלום שנוי במחלוקת

לאכזבת לא מעטים בשני הצדדים, המלחמה המחודשת בין המורדות לתומכי האימפריה בוששה לפרוץ. זאת, לא רק מפני ששני הצדדים מצאו עצמם לחוצים בידי אויבים וסכנות מכל עבר, וסובלים מחסרון של אנשים ומשאבים כדי לנהל מלחמה 'כמו שצריך'.

לפני שלוש שנים, נפוצו בכל רחבי חצי האי טילמארן חדשות מרעישות: משא ומתן סודי הניב הסכם שלום בין העוצרת א-רילאריון מטעם המורדות, לגראנד-מסטר לִינְרוֹס קוֹר-טִילְגָאלָאר, ראש מסדר הקָאראָנְ'סִירִי, אבירי הכפור מההרים - שחתם על ההסכם בשם האבירים והכוהנות הכחולות של רכס קָאראָנְסִיל. בהסכם הוצהר כי שני הצדדים מכירים בכך כי הם חלק בלתי נפרד מהתרבות האנ'מירית, ששרידיה נתונים כעת לאיום מכל עבר, והם מוכנים להעמיד את חילוקי הדעות בצד, בכדי להגן על מה שנותר מקור'אנמורה מפני הסכנות שרוחשות ומתגברות מכל עבר.

רבים מהתומכים בהסכם, עושים זאת בעיקר מחשש כי מלחמת 'ורד אפור' חדשה תסכן את כל מה שהותירה ההתנפצות הגדולה; היא עשויה לשחוק את הכוחות האחרונים שעומדים כנגד העוגים וכנגד תומכי הנביא, שכבר החלו מתבססים בקצה המזרחי של חצי האי טילמארן. לעומת זאת, רבים אחרים יוצאים נגד ההסכם בשצף-קצף ומחשיבים את עצמם החתימה עליו כמעשה בגידה.

בראש מתנגדי ההסכם עומדת הממלכה הגדולה ביותר ששרדה בחצי האי טיל'מארן - אוֹרְמְ'תָרִיל. הממלכה הזו, שהיתה נאמנה באורח מסורתי להשתקפות האפורה (הגם שכיום נראה שהנסיך הצעיר והעיקש שלה שבוי בקסמו של מיסטיקן מוזר, בעל תאוריות מוזרות על זן שטני של קופי-אנוש שמאיים לזהם את כל בני האדם), הכריזה על עצם הסכם השלום עם המורדות ככפירה שאין עליה מחילה.

גם במחנה 'הורד האפור', קמו מתנגדים רבים להסכם: והדברים הגיעו כמעט לקרב חרבות בתוך מעוזה של העוצרת. אחת מקצינות המרד הותיקות ששרדו, ידידה-יריבה ישנה נושנה של העוצרת עצמה, בשם סרן אֶנְ'לִירִיס קוֹרְוָואריוֹן, הובילה חבורת לוחמות זועמות שהסתערו על העוצרת עצמה.

שפיכות דמים נמנעה רק בשל תחנוניו של 'הילד המקודש' - בנה של ורד אפור – בכבודו ובעצמו. לאחר מילים קשות ביותר שהוחלפו בין הצדדים, הסתלקה אנליריס בחמת זעם, כשהיא לוקחת כשליש מכוחה של העוצרת ביחד איתה. אנליריס ואנשיה עזבו את עיר הנמל טיל'מירלן, ובסופו של דבר נאחזו בשולי הביצות שבדרום חצי האי, שם הם מתכתשות עם חיילי הלגיון האנ'מירי השלישי – שריד מצבא ההשתקפות הזהובה שחונה כיום ביערות המשתרעים מדרום לבקעת קיירן.

בעוד הסכם השלום חורק, ושיתוף הפעולה להשבת הסדר שביקשו הצדדים לכונן מבושש להתממש, הלילות מאפילים והצללים מסביב מתארכים.

העוגים, וגם נאמניו הקנאים של הנביא פרון מתכוננים למלחמה; רוחות רעות רוחשות ביערות המורעלים בדרום; נבגים ארסיים מתפתחים, ויצורים מעוותים ומורעלים מתרבים והולכים - וחלקם נראו גם בתוך גבולות חצי האי טילמארן.

1.2: בקעת קיירן וסביבותיה בשנת פתיחת המערכה

תת-פרק זה מתאר את המצב בארצות שמסביב לבקעת קיירן (האיזור המומלץ לתחילת המערכה) ובבקעת קיירן עצמה.
התיאור הזה מתרחש בשנת 598 לספירה האנ'מירית, 50 שנים לאחר ההתנפצות הגדולה. השנה הזו נחשבת "שנת תחילת המערכה" בכל החוברות והקמפיינים של מלסטרה.

נמל טיל'מירלן וסביבתו

שרידי עיר הנמל הענקית (שהחורבות שנותרו מחלקים רבים שלה עדיין שקועות בתוך הים), משמשים כמעוזה של העוצרת לוס'ארלין א-רילאריון. העוצרת מגדלת את בנה של 'ורד אפור' ונחשבת כמחליפתה.
העוצרת עושה כמיטב יכולתה לייצב ולהנחיל משטר וסדר, כולל תיקון דרכים, הקמת צבא וגביית מיסים בעיר הנמל המוכה ובסביבותיה. זאת, לאחר שההתנפצות הפכה חלקים גדולים שלהן מאיזור חקלאי פורה למדבר סלעים מוכה רוחות. כיום, לאחר שנים של מאמצים וקרבות, היא שולטת ברוב המוחלט של מחוז טיל'מאריס שממערב לבקעת קיירן.
אלא, שהמחוז עדיין מלא בבעיות וסכנות. חלק מהיערות, הביצות והבקעים העמוקים שהותירה ההתנפצות הגדולה עדיין שורצים מפלצות, ופה ושם גם בני אדם עוינים. כל זאת, כאשר כוחותיה של העוצרת קטנים בהרבה מכפי שהיתה רוצה.
המחלוקת בתוך שורות המורדות לשעבר ופרישת חלקן, כולל מספר קצינות מוכשרות מאד, פגעו לא רק בתוכניותיה של העוצרת, אלא גם בה עצמה באורח אישי. למרות הקשיים, העוצרת נחושה בדעתה להרחיב את השפעתה מזרחה - אל בקעת קיֶירֶן, שהיתה עד כה עצמאית לחלוטין וכמעט 'שכוחה' על ידי העולם הגדול. לשם כך, היא מתכננת לערוך בקרוב מסע אל הבקעה, ולקחת עימה את יורש העצר הצעיר, בכדי לשכנע את האצילים ויתר נכבדי הבקעה להישבע לו אמונים.

נסיכות אורמ'תריל

ממלכה עתיקה שמשתרעת הרחק מצפון-מזרח לבקעת קיירן, מהצד האחר של רכס קאראנסיל העצום. אורמ'תריל, או "הנסיכות האפורה" היתה מרכז לתרבות יחודית ואגדות מרתקות, מתקופות שקדמה בהרבה לכיבוש האנ'מירי. תחת שלטון האימפריה, הנסיכות הפכה לממלכה ואסאלית, ונשלטה בשיתוף בין בית הנסיכים העתיק שלה, האצולה המקומית והכוהנות של ההשתקפות האפורה. היא נודעה בין היתר בנוף עוצר נשימה, ובסוסים המשובחים שגדלו בה.

לאחר ההתנפצות הגדולה ודעיכת השלטון האנ'מירי, הנסיכות שבה בהדרגה לתפקד כממלכה עצמאית. אלא שלפני שלושה עשורים, פרצה בנסיכות מלחמה פנימית עקובה מדם בין הנסיך הרם לבין האצולה במחוז ההררי של תָּאוְרִיל עילית. המלחמה הזו, שקרויה "מרד התָּאוְרִילִין השני", הוכרעה לטובת הנסיך רק לאחר התערבות אכזרית של לגיונות אנ'מירים ששהו עדיין בסמוך לנסיכות.

בזמן המלחמה וביתר שאת אחריה, הכה בנסיכות אסון כבד: משהו הרעיל חלק גדול מהמישורים הפוריים והפך אותם בהדרגה לשממה סלעית נגועה בפרצי קיטור מתמר, בקעים עצומים בקרקע, שרק חזזיות ארסיות ופטריות מוזרות גדלות בה. החורבן גרם לרוב-רובם של הסוסים שגדלו במחוזות האלו לגווע באיטיות. שלדיהן של החיות האומללות עדיין פזורים במקומות רבים במישור שזרוע בשרידי חוות וכפרים ריקים מאדם, שוקעים באיטיות בתוך החזזיות והפטריות.
כעת, בית הנסיכים, האצולה והסוחרים הגדולים מתכתשים על השטחים הפוריים שנותרו. שיירות חמושות עודן מנסות לעשות דרכן דרך מישורי הטרשים המתים אל מחוזות תאריליין עילית שעדיין נתונים לכיבוש של צבא הנסיך, ואל מצודות ומעוזים אחרים שבגבול הנסיכות.

בשנים האחרונות, גברה והלכה השפעתו של מיסטיקן מזר בשם תִּירֶנְפֶּל. רבים סבורים שהוא הפך את הנסיך החדש והצעיר של אורמ'תריל לבובה. המלומד קיבץ סביבו חסידים רבים, שמאמינים בקנאות באמונה מזרה שמכונה בפניהם "התורה הגדולה". האמונה הזו עוסקת בגזע דמיוני ושטני של קופי אדם בשם ' גָאבּוּטוּ': יצורים שלכאורה חדרו לתוך האנושות וטימאו את הדם של רובה. בין אם בגלל הסיבה הזו, או מסיבות אחרות, אורמ'תריל והנסיך שלה נקטו עמדה קיצונית ובלתי מתפשרת כנגד עוצרת הורד האפור; והם מתייחסים לנאמני ההשתקפות הכחולה שחתמו על הסכם השלום עם האחרונה בתור פחדנים ובוגדים.

וארת'ארון ("היער המוצלף")

האיזור שמדרום לבקעת קיירן ורכס קראנסיל, הוא יער עצום ומזר של עצים קוצניים גבוהים ודלילי עלים, שמכונים 'עצי חנית'. מדרום לו, הרמה הסלעית משתפלת אל תוך ערבה חשופה ומוכת רוחות; זו בתורה מסתיימת בסדרת מצוקים אדירים שנופלים אל חוף מורעל זרוע בחורבות. שם שכנה בעבר עיר הנמל הגדולה רוֹ'פוֹל, שההתנפצות הגדולה הציפה בנחשולים רעילים, והפכה רבים מתושביה ליצורים אלמתים למחצה, נגועים באצות מבאישות.
יער וָארתָ'ארוֹן הוא ארץ סלעית ומסוכנת, מיוערת בצפיפות ושורצת מתחים פנימיים ואויבים חדשים וישנים. לצד סכנת האלמתים מהנמל המורעל, מפלצות מקומיות רבות הפכו נועזות יותר ויותר מאז ההתנפצות הגדולה. לכך נוסף המתח שבין הלגיון השלישי לכוחות מקומיים אחרים; שלא לדבר על פושעים שניצלו את המצב ועלו לגדולה.
בנוסף לכל אלו, נפלה על האיזור צרה קטלנית נוספת: 'שער חורף' - העיר היפיפיה שחלשה על היער מגבוה, ונשלטה בידי נסיכים גולים מגזע אורגי הערפל, חרבה כליל, ורבים מתושביה נטבחו. הכוח שעשה זאת נקרא "כת השלג האדום": כת דרואידית חסרת רחמים, שרבים מאנשיה ידעו ללבוש צורה של חיות פראיות, ושלטו בקסמי טבע רבי עוצמה. מסופר שהם נשבעו להרוס את העולם הישן והבלתי-צודק כדי לברוא תחתיו עולם חדש ומושלם.
כך החלה מלחמה אכזרית שהשתוללה במשך שנים בכל רחבי יער וארתארון, עד שברית זמנית של כל הכוחות האחרים ביער הביסה את כת השלג האדום בקרב הגדול של קוּטְרָאקִין. שרידי 'השלג האדום' נסוגו אל תוך החורבות המקוללות של שער חורף, שם לפי השמועה הסתכסכו והחלו 'מטהרים' אלו את אלו. עם זאת, שרידים של אנשי הכת והתומכים שלהם עדיין שורצים פה ושם גם בחלקים אחרים של יער וארת'ארון. כיום, שורר ביער וארת'ארון שקט יחסי ומתוח: שרידי הלגיון השלישי, והמפקדת הישישה וחסרת הרחמים שעודה מנהיגה אותו ביד רמה, מתכוננים למלחמה. זאת, לא רק באלמתים ובשרידי כת השלג האדום, אלא גם בפלג קיצוני של תומכי הורד האפור. כוח קנאי, בהנהגת קצינה שפרשה מכוחות עוצרת הורד האפור. היא ואנשיה מתנגדים נחרצות להסכם השלום עם תומכי האימפריה, והתיישבו בארץ שנקראית נוֹל-דָאראָת', מעבר לגבולו הדרום-המזרחי של יער וארת'ארון.

רכס קאראנסיל

קאראנסיל הוא האזור ההררי שממזרח לבקעת קיירן. הוא מכסה חלק גדול ממרכז חצי האי-טילמארן. הוא מכיל שלל מכרות עמוקים ועשירים, מהן הופקו בין היתר גם אבני חן נדירות בעלות חשיבות רבה עבור האנ'מירים. ליד פתחי המכרות וסביב הדרכים שחוצות את ההרים, נבנו מקדשים וטירות שהיוו בסיס לתומכים נאמנים ורבי-עוצמה של ההשתקפות הכחולה, כולל מסדר אבירי הכפור, הקראנ'סירי. מסדר האבירים הזה, היה זה שבלם את המורדות של ורד אפור בקרב לִין-מוֹרְלִית', מנחית עליהן את אחת התבוסות הקשות ביותר שנחלו בכל מהלך המרד.
עשורים לאחר מכן, מנהיגו של אותו מסדר אבירים, בשמה וברשותה של הכוהנת הכחולה הגדולה של הרכס ("המראה של כס כוכב הערב"), חתם על הסכם השלום השנוי במחלוקת עם עוצרת הורד האפור. מסופר, כי לאבירי הכפור והכוהנות הכחולות היו סיבות טובות לחתום על ההסכם – משום שמתחת לפאר וההדר העתיק, הם לחוצים מאד. סכנה גוברת והולכת שורצת בעלטה מתחת להרים, ומאיימת על המכרות של נאמני ההשתקפות הכחולה. בין היתר, שבטים של אבנוני מערה – אנושואידים פראיים שהיו מאז ומעולם אויביהם המרים של בני האדם ההרריים, הולכים ומתרבים, ותוקפים שוב ושוב את המכרות ומעוזי ההרים. שמועות מדברות גם על יצורים נוספים, עתיקים ומפחידים עוד יותר.
בנוסף, בשנים האחרונות חלה הדרדרות הולכת וגוברת ביחסים בין ההרריים הנאמנים להשתקפות הכחולה לבת-בריתם לשעבר - הנסיכות האפורה של אורמ'תריל. רוב-רובם של אבירי הכפור והכוהנות הכחולות אינם מסתירים את דעתם, כאילו הנסיכות כולה השתגעה ושטופה בסיפורים טפשיים על דם טמא של קופים, במקום לסייע במאבק מול הסכנות האמיתיות. בעיני קנאי 'התורה הגדולה' באורמת'ריל, הרי שאנשי קראנסיל הפכו לבוגדים מטונפים מרגע שחתמו על שלום עם היורשת של ורד אפור, והשלימו עם קיומו של בן-הזנונים 'נגוע דם הגאבוטו' של המורדת הגדולה.

בקעת קיירן (איזור תחילת המערכה)

בקעה ארוכה ופוריה שמשתרעת משיפולי רכס קראנסיל במזרח, ועד לרכס גבעות גבוהות וצחיחות שמפרידות בינה לבין מחוז טיל'מאריס במערב. בקעת קיירן לא נפגעה באורח קשה בהתנפצות הגדולה - ולמרות מיקומה האסטרטגי, הרי שבשני הדורות שעברו מאז היא נותרה פחות או יותר מבודדת, מלבד יחסי מסחר דלילים עם הארצות השכונות.

השנים הראשונות שלאחר ההתנפצות אופיינו בתוהו-ובוהו, שנגרם בעיקר בידי גלי פליטים מאיזור טיל'מארן ומאוּרְגָאקָה שבצפון. זאת, לאחר שאור'גאקה הפכה במהירות ממישורים פוריים לביצה מליחה, שמאוחר יותר גם הפכה יעד לפשיטה והתיישבות של עוגים בהנהגת נסיך-מכשף רב עוצמה.

הנציב האנ'מירי האחרון של הבקעה ניסה תחילה לטפל במצב, אולם כמה מהפעולות שביצע היו בלתי אהודות בעליל, וכמה מהכשלונות הגדולים של התקופה דבקו - בצדק או שלא בצדק - בשמו.

חמש שנים לאחר ההתנפצות, הנציב ובני משפחתו נרצחו באכזריות בידי מתנקשים שזהותם לא נתגלתה מעולם. מאז, קרסו שרידי המשטר האנ'מירי, והבקעה נותרה מחוסרת שלטון מרכזי ממשי. הגוף היחיד שמנהל את האיזור באורח רופף, הוא מועצת הבקעה. חברים בה נציגי ארבעה בתי אצולה מקומיים, מפקד הלגיון ששרידיו עדיין מוצבים בגבול אורגאקה, כוהנת כחולה אחת שכוחותיה דעכו, וראש קלאן רועים עתיק.

שני דורות חלפו, והבקעה התרגלה למצב של העדר שלטון מרכזי. מתיחות פורצת מפעם לפעם בין התושבים האנ'מירים והפארילים, הגם שרוב אנשי הבקעה מעוניינים – מי יותר ומי פחות – להמשיך ולחיות בשלום. רוב הפליטים וצאצאיהם עברו תהליך איטי וכואב של השתלבות, שאילץ אותם – הגם שרבים מהם באו במקור ממעמדות מכובדים בהרבה בטיל'מארן וסביבותיה - להתרגל לחיים במעמדות הנמוכים יותר של איכרים ועובדי כפיים.

בשנים האחרונות, לאחר ארבעה עשורים שלווים יחסית, מתחיל העולם החיצון להתעורר ולשלח זרועות לתוך הבקעה. לא מדובר רק בהתגברות המתח בגבולות, כולל התקלויות הולכות וגוברות בעוגים שהתיישבו באורגאקה בצפון וביצורים שמשרתים את המאגים שלהם.

הויכוח הפוליטי והמתחים, שהיו רדומים במשך עשורים, התעוררו נוכח הסכם השלום בין העוצרת ממערב, לבין אנשי רכס קראנסיל במזרח. המתח קרב לנקודת פיצוץ נוכח מה שנראה כנסיון ישיר של העוצרת להתחיל ולהשפיע על הבקעה, עד כדי סיפוחה בעתיד. בעוד חלק מתושבי הבקעה מקדמים שינוי כזה בברכה, בעיקר נוכח האיומים ההולכים וגוברים והצללים שמתעבים מסביב, אחרים מתנגדים לכך בכל תוקף. מועצת הנכבדים המקומית מצויה כעת על סף פיצוץ שלא היה כמותו במשך עשרות שנים.

1.3: קו הזמן של עולם המערכה

קו הזמן של המערכה מבוסס על ספירת השנים האנ'מירית. שנת האפס של הספירה הזו מציינת את הקרב הגדול בו הביסו הכוהנות הנוצצות את אל העונג באבוס, השמידו את גופו המוחשי וגירשו אותו מסלנטיר.

1250 – 500 לפנה"ס (בערך)

תקופת השיא של אוּר-נָאארוּם, האימפריה של הקיסרים המכשפים העוגים במָאגָאארוּן שבצפון-מערב מלסטרה.

950 לפנה"ס (בערך)

העוגים, בראשות הקיסר המכשף אוּר-מָאארְקוּג ומטה הרעם האדיר שלו, מביסים את חצאי-השדים מגזע הקוֹר'סְלָאג, ומגרשים אותם בבושת פנים מיבשת מלסטרה.

500–300 לפנה"ס

תור הזהב של נסיכות קָאהְר'תָרִיל, אמה הקדומה של נסיכות אורמ'תריל. התקופה מסתיימת בפלישה של עוגים ואנשי קוף (אולי הבסיס ההיסטורי לאגדות על הגאבוטו), שמחריבים את הנמל הצפוני של הנסיכות ושמים קץ לשנות השלום הארוך והשגשוג.

350 לפנה"ס (בערך)

השנה המשוערת של הקמת הכפר טוֹלוֹ, לפי תארוך לא מדוייק של האפוסים השיריים של הרועים המקומיים.

80 לפנה"ס עד 0 לסה"א[1]

אל העונג באבוס לובש גוף יפיפה, משתלט על סלנטיר שבמרכז היבשת וסביבותיה, והופך אותם לתוהו של פריצות, ריקנות, ושתייה איטית של נשמות החסידים שלו עצמו.

0 לסה"א

באבוס מובס בלב מקדשו הגדול בסלנטיר, בידי חבורת כוהנות שפתחה שער אל המימד של היהלומים התבוניים הנשגבים, האנ'מיירי. ארבע הכוהנות ששורדות את הקרב הופכות לארבע ההשתקפויות, שנחשבות לגילום של היהלומים הנשגבים עצמם על-פני האדמה, ומקימות את המועצה שתהפוך לליבה של האימפריה האנ'מירית.

100 לסה"א (בערך)

ההשתקפות הכחולה מקדימה את הלגיונות האנ'מירים ונכנסת בעצמה אל רכס קאראנסיל. שם, היא משכנעת את המסדר העתיק של אבירי הכפור לנטוש את אל הקרח הקדום והאכזרי שלהם, ובמקום זאת לכרוע ברך בפניה ולהשבע לשרת אותה.

190–170 לסה"א (בערך)

האימפריה האנ'מירית משתלטת בקלות על מערב חצי האי טילמארן (כולל בקעת קיירן) והופכת אותו למחוז המערבי של האימפריה.

240–215 לסה"א (בערך)

לאחר שורת תקריות אלימות מול שבטי חוואים פאריליים, ההשתקפות האדומה מוליכה מסע מלחמה אל הרמות של צפון מלסטרה. הלגיונות שלה מכניעים את החוואים הפאריליים, משמידים את הכוהנים שלהם ואת דמויי-האדם הפראיים ובעלי הקרניים שלחמו לצידם. האנ'מירים שורפים את המקדשים של פאר-אגול, והרמות הצפוניות הופכות - בדם ואש - לחלק מהאימפריה.

340–335 לסה"א

מסע מלחמה אנ'מירי קצר יחסית עושה את הבל-יאמן, פושט ללב ארצם המיוערת והאדירה של העוגים בצפון-

[1] סה"א: הספירה האנ'מירית.

מערב מלסטרה. הלגיונות האנ'מירים מכריעים את הקלאנים של העוגים והמגים שלהם, בוזזים את שרידי הבירה העתיקה של העוגים, וחוזרים לסלנטיר עם האוצרות המקודשים של הקיסרים המכשפים האגדיים מאור-נאארום.

382–383 לסה"א

הלגיונות האנ'מירים חוצים את הים ונוחתים ביבשת המערבית, שם הם מקימים את עיר הנמל הגדולה רָאוֶלסוֹרם.
לאחר כמה נצחונות בקרבות ראשונים מול הצבא המהודר והפלדינים של 'ממלכת האור הנצחית' של אורגי הערפל, מלך אורגי הערפל נכנע וכורע ברך בפני ההשתקפויות. בתמורה, הן מכירות בו כואסאל 'מועדף' ועצמאי למחצה של האימפריה.

388–395 לסה"א

הלגיונות האנ'מירים צועדים לעבר הרי הגעש שבלב היבשת המערבית. אחרי אבדות כבדות, האנ'מירים נאלצים לסגת – בלא שהצליחו אפילו להתקרב לבירה התת-קרקעית האגדית של הָראלְגְ'קְריל (פיות האבק). הדבר נחשב לתבוסה הגדולה הראשונה של כוחות האימפריה.

436–458 לסה"א

פורץ מרד קוֶראדָאן האפור בנסיכות אורמ'תריל (נקרא גם 'מרד התארילין הראשון').
המרד והמנהיג האגדי שהנהיג אותו יוצרים כמה מהמסדרים והאגדות שקשורות בפוליטיקה של האיזור עד היום. האימפריה מדכאת את המרד, אולם באורח חריג, נוהגת במורדים המובסים ברחמים, תוך הפגנת כבוד רב כלפיהם.

508–515 לסה"א

חוקי דארנאת'ון מחדשים למעשה את סחר העבדים. הם נחשבים, ביחד עם שערוריות בעיר הבירה שארעו מעט לפניהם, כשיא בההדרדרות של האימפריה.

523–530 לסה"א

כוחות האימפריה ואורגי הערפל יוצאים למסע מלחמה אדיר כנגד הגזע הדמוני למחצה של הקור'סלאג ובני בריתם מגזע הסְקוּ.
הכוח התוקף נוחת על חופי נָאיְראנְדָה, ארצם של הקור'סלאג שידועה כגהינום שבו אש וקרח נאבקים זה בזה בקרב נצחי. למרות העוצמה האדירה שהשקיעו האנ'מירים ואורגי הערפל, ולמרות שבראש הכוח הועמדה אחת המצביאות המוכשרות והמפחידות ביותר של האימפריה (שזכורה בכינוי 'רסיס קרח'), האבדות הופכות כבדות מדי, והכוח נאלץ לסגת.
המצביאה "רסיס קרח" מקריבה את עצמה בקרב שבו השמידה שבעה מהאלופים של הקור'סלאג, ולפי האגדה, מקפיאה את עצמה מתחת להר של קרח. למרות מעשי הגבורה, השמועות על הכשלון מתפשטות במהירות, ומזעזעות את האימפריה.

532 לסה"א

"הראי של ארבע-עשר הימים"
מהומות ונסיון לתיקון פנימי הופכות לשלטון קצר ימים של כוהנות תומכות רפורמה. הכוהנות הסוררות מדוכאות בדם ואש בידי ההשתקפות הזהובה בכבודה ובעצמה - ברמת אכזריות שנחשבה חריגה גם במושגים של האימפריה.

535 לסה"א

פריצת המרד של הורד האפור.

544–545 לסה"א

המורדות של ורד אפור כובשות את נמל טיל'מירלן ובעקבותיו את רוב מחוז טיל'מאריס ובקעת קיירן.
צבא הורד האפור מובס בסופו של דבר בקרב לין מורלית', על הנתיב שעולה מבקעת קיירן אל רכס קאראנסיל. באותו קרב, אבירי הכפור וכוחות אחרים של נאמני ההשתקפות הכחולה הודפים את המורדות ומונעים מהן לפלוש אל תוך ההרים.

548 לסה"א

ההתנפצות הגדולה מחריבה חלקים גדולים ממלסטרה, כולל הבירה האנ'מירית סלנטיר.

553 לסה"א

הנציב לוֹסְטִירְן, המושל האנ'מירי האחרון של בקעת קיירן, נרצח ביחד עם כל משפחתו.

562–571 לסה"א

"שבעת העממים" מדרום יבשת נארלירדרי כורתים ברית ותוקפים את ממלכת אורגי הערפל. המלחמה מסתיימת לאחר שעיר הבירה של אורגי הערפל – קֶלְסִילְדִי - נחרבת לגמרי על הגנים המכושפים המפורסמים שלה והארמון הלבן המבורך של מלך האור. המלך האחרון של אורגי הערפל נספה, ביחד עם רוב השושלת שלו.
הארוע נחשב לפעם הראשונה בה הופיע צבא גדול של אָנְגוּרְג מעוותים ולקח תפקיד מפתח במלחמה.

578 לסה"א

יורשת הורד האפור, לוס'ארלין א-רילאריון, מופיעה עם הצי שלה בטיל'מירלן, ומשתלטת על העיר. בשנים שלאחר מכן, היא כובשת את כל מחוז טיל'מאריס.
א-רילאריון מכריזה על עצמה כעוצרת, בשם בנה השנוי במחלוקת של ורד אפור.

595 לסה"א

נחתם הסכם שלום שנוי במחלוקת בין העוצרת א-רילאריון לבין תומכי ההשתקפות הכחולה השוכנים על רכס קראנסיל. הנסיכות האפורה מסרבת להכיר בהסכם, ונוצר קרע הולך ומחריף בינה לבין נאמני ההשתקפות הכחולה.

598 לסה"א

שנת תחילת המערכה.
העוצרת א-רילאריון מכריזה על כוונה לבקר בבקעת קיירן ולהביא עמה את יורש העצר הצעיר, בנה של הורד אפור. בבקעה נפוצות שמועות כי היא מתכוונת לשכנע או אולי לדרוש מהאצילים ויתר בעלי הכוח המקומיים להשבע לה אמונים.

המחלוקת אם להסכים להצעה במלואה או בחלקה, או לדחות את ההצעה ו"לשלוח את העוצרת אל תהום התופת של באבוס", מביאה את המועצה ואת המחלוקות והיריבויות הפנימיות בבקעת קיירן כולה אל סף פיצוץ.

פרק 2: הגזעים של מלסטרה

"בזה אחר זה, נפלו מחוזותיה של מלסטרה בידי הלגיונות האֶנְ'מִירִים, מקצתם נשבעים אמונים וכורעים ברך מרצון בפני כוהנות היהלומים הנשגבים ואנשיהן - ואחרים נופלים בדם ובאש.

איש לא הצליח לעמוד לאורך-זמן אל מול הכוהנות הנוצצות וצבאן:
לא החוואים הנוקשים מהמישורים בצפון, על כוהניהם ואליהם הפראיים, בעלי הפרסות והקרניים, ולא אורגי הערפל הגאים של נָאִרְ'לִירְדְרִי, שהאמינו מאז ומעולם כי הם הנבחר שבגזעים. לבסוף, הובסו אפילו העוגים העתיקים, על המוני לוחמיהם המגודלים וצמאי-הדם, רבי-המגים שלהם וחומותיהם האדירות, שמאחוריהן אבנים מקודשות שגילן כגילה של מלסטרה עצמה"

2.1: הקדמה

בפרק זה מתוארים גזעים מרכזיים במלסטרה, שפתוחים לשימוש כדמויות שחקן.
פרק הגזעים בחוברת זו ארוך ומפורט יותר מפרק הגזעים בספר החוקים לשחקן, ומתמקד יותר בסיפורים על הרקע והמסורות של הגזעים השונים. בחוברת החוקים לשחקן המתחיל, לעומת זאת, תמצאו פרק קצר יותר שכולל רק ארבעה גזעי בסיס, עם יותר התמקדות על נתונים ומכניקות משחק.

כמו בעולמות מערכה אחרים, במלסטרה אפשר למצוא מגוון של גזעים תבוניים, שרבים מהם הקימו ציביליזיות או היו חלק מציביליזציות של אחרים, בעבר ובהווה.
בני-האדם לסוגיהם הם הגזעים הנפוצים ביותר, אולם בשום פנים ואופן לא היחידים. במהלך ההיסטוריה, בני האדם נאלצו להלחם בקרבות עקובים מדם נגד ציביליזציות של דמויי-אדם או אנושואידים, אבל לעיתים גם לשתף איתן פעולה, או אפילו לכרות עימן בריתות זמניות.

בין דמוי האדם המוכרים אפשר למנות את אורגי-הערפל המעודנים (יש אומרים עד זרא) על תרבותם המתוחכמת והמסובכת; את העוגים הברוטאליים שזוכרים עדיין את הימים בהם שלטו באימפריה אדירה, שהוציאה מתוכה מכשפים אדירים והותירה אפוסים על קסם קדום ואלי כישוף פראיים. גזע נפוץ אחר הוא הגוּרְג – דמוי-אנוש ירקרקים ולחים, שלפי האגדה הם יצירי-כפיהם של המכשפים העוגים מהעת העתיקה, שפיתחו אותם כגזע של עבדים. אלא, שבשלב מסוים הגורג פיתחו רצון משל עצמם וברחו מאדוניהם הקדומים.

האימפריה האנ'מירית בשיא עוצמתה שלטה על מגוון גזעים של בני-אנוש, דמויי אנוש ואפילו אנושואידים. כיום, שני דורות לאחר ההתנפצות הגדולה, מחוזות רבים נותרו מנותקים זה מזה, מופרדים בידי יערות רעילים, ארצות חרבות או מכשולים קטלניים ושורצי מפלצות אחרים.
לכן, בבקעת קִיֶרן אפשר למצוא כיום רק חלק מהגזעים ששכנו בעבר ברחבי האימפריה. גזעים אחרים הפכו לאגדה, ולא נראו בבקעה מזה עשורים.

ספר הבסיס של מלסטרה כולל רק שישה גזעים פתוחים למשחק, מהם ארבעה 'נפוצים' שמופיעים בספר החוקים למתחיל, ומומלצים לשימוש בקמפיינים של שחקנים מתחילים בבקעת קיירן:
שני גזעים של בני-אדם (אֶנְ'מִירִי ופָאוֶרְלִיל), ושני גזעים של דמויי-אדם שמוכרים בבקעת קיירן: גורג ואורגי ערפל.

הפרק הזה בספר עולם המערכה כולל גם תיאור של גזע העוגים, שמופיעים בספר החוקים לשחקן המתקדם, וגם את הגזע הנדיר של הרָאלְגְ'קְרִיל ("פיות האבק"), שרובו חי בארצות רחוקות במערב יבשת נאר'לידרי.
גזעים נוספים של בני-אדם ודמויי-אדם יתווספו בהרחבות עתידיות של עולם המערכה.

2.2: אנ'מירי

גובה ממוצע: 1.75 מטרים (גברים ונשים כאחד)
תוחלת חיים: בין 80 ל-150 שנים.

גזע מתאים למתחילים:
הגזע האנ'מירי נפוץ בבקעת קיירן, ונחשב מתאים לשחקנים חדשים במלסטרה.

האנ'מירי הם בני אדם חיוורים וגבוהים, עם מבנה גוף שנוטה להיות אתלטי. לרובם יש שיער כהה, ועיניים כחולות, ירוקות או אפורות. הם מחבבים לבוש מעודן בעל צורה וגוונים מאופקים ולא צעקניים, עם עיטורים עדינים שמעידים על מעמד או הישגים. בלבוש אנ'מירי נארגים לא פעם קווים או גוונים בצבעה של ההשתקפות הנעלה שאותו אדם או המשפחה שלו קשורים אליה: אפור, כחול, אדום או זהוב.

האנ'מירי הגיעו במקור מהמישורים הגבוהים במרכז יבשת מלסטרה. במאות השנים האחרונות, לאחר נפילתו של אל העונג בָּאבּוּס, הם כבשו והתפשטו לאיזורים רבים במלסטרה, שם משלה האימפריה שלהם. האימפריה האנ'מירית היתה שלטון מטריארכלי נוקשה, שמבוסס על חברה מעמדית מאד, ונשלטה בידי ארבע ההשתקפויות הנעלות. הללו היו כוהנות רבות-עוצמה שנחשבו לא כבנות תמותה, אלא כהשתקפויות של הכוח הנשגב של האֶנְ'מֶיְרִי: ישויות תבוניות דמויות יהלום ממימד אחר ונשגב.
אחרי מאות שנים של נצחונות, האימפריה הושחתה ונחלשה מבפנים, מה שהוביל לפריצה של מרד גדול. שנים ספורות לאחר מכן, ההתנפצות הגדולה ריסקה את האימפריה לגמרי. עיר הבירה סֶלֶנְטִיר, האיזורים שמסביבה, ומחוזות רבים אחרים נחרבו לגמרי, או נותקו משאר העולם. ההשתקפויות הנעלות נעלמו גם הן, ויתכן שנספו. כוהנות רבות מתו ביסורים, או גרוע מכך – התעוותו והפכו בהדרגה ליצורים מעוותים, צללים לעגניים ומטונפים של דמותיהן הקודמות.
האנ'מירים ששוכנים בבקעת קיירן, הם ברובם צאצאים של בתי אצולה מקומיים, או של מלומדים, חרשים ואומנים מהגילדות השונות. אחרים באו ממשפחות של אנשי צבא או אנשי משמר אימפריאלי שחיו בבקעת קיירן לפני ההתנפצות.
רוב האנ'מירים של היום עדיין דבקים בזכרונות מתקופת האימפריה המטריארכלית האבודה שלהם ובמסורות שבאו ממנה. זאת, כולל הדת האנ'מירית כפי שהם זוכרים אותה או שמעו עליה מהדורות הקודמים – הגם שנותרו רק כוהנות מעטות כדי להנחות אותם.
רבים מהאנ'מירי של היום עדיין קרועים בין תומכי האימפריה לבין תומכי המורדות של ורד אפור. רובם שואפים ונאבקים לשרוד ולשמור על המורשת שלהם מפני איומים שהולכים וגדלים ככל שהשנים חולפות: לא רק מפלצות מעוותות ושאר דברים איומים שהותירה ההתנפצות הגדולה, אלא גם בני גזעים ותרבויות יריבות, שעדיין זוכרים (ולא בחיבה) את אגרוף הברזל של האימפריה, ורואים סיבות מעטות מאד להתיר לאנ'מירים להתאושש ולאיים עליהם שוב.

התרבות האנ'מירית

התרבות האנ'מירית היא תרבות עירונית ומעמדית מאד. היא מעודדת את האדם להרים את עצמו מעל מאוויים ותשוקות ארציות, ובמקום זאת להשיג הן כבוד והן התעלות של הרוח על-ידי שירות הטוב הנשגב, שמבוטא בין היתר בשושלת ובאימפריה.

האצולה האנ'מירית הגבוהה מורכבת ברובה מ"שושלות נשים": בתי אצולה שנשלטים בידי גבירה רבת-עוצמה (לעיתים קרובות אבל לא תמיד כוהנת), שאינה צריכה להנשא. מוסד הנישואים נחשב הולם לפחותים יותר - לכל היותר ל"שושלות גברים" – בתי אצולה זוטרה שנקראים כך, בין אם עומד בראשם גבר או אישה).
גבירה של 'שושלת נשים' היתה זכאית לזמן כל אחד מהנתינים שלה כדי "שישרת אותה אישית". לאחר מכן היתה בוחרת את המתאימה יותר מבין הצאצאיות הבנות שלה בתור יורשת. היורשת היא היחידה שזכאית הן לשאת את התואר של המשפחה - וחשוב לא פחות, את התכשיט שבו שובצה אבן החן המכושפת של השושלת.
צאצאיות ראויות פחות, וכל הצאצאים הזכרים, היו נמסרים לאימוץ לבתי אצולה נמוכים יותר – שעבורם הדבר נחשב ככבוד גדול.

התרבות האנ'מירית מעריכה מאד את העיסוק באומניות יפות במלאכות יצירה, בעיקר אך לא רק את מלאכת הליטוש והשיבוץ של אבנים יקרות או קסומות. קריירה צבאית או באחד ממסדרי האבירים של האימפריה נחשבו גם הן מכובדות מאד. לעומת זאת, מסחר וחקלאות נחשבות כמלאכות נחותות יותר.
העיסוק הנחות ביותר לפי התרבות האנ'מירית הוא הכריה – מלאכה שנשמרה לעיתים קרובות עבור עבדים.

העבדות היתה קיימת בתרבות האנ'מירית מקדמת דנא, בצורות שונות. היא נחשבה העונש האולטימטיבי שמוטל על האנשים השפלים וחסרי הערך ביותר. אמנם הדת של היהלומים הנשגבים, והחוק שנקבע בהשראתה באימפריה האנ'מירית, צמצמו מאד את העבדות; ובעיקר שם סוף לחטיפות העבדים השרירותיות של ימי באבוס. אולם מוסד העבדות מעולם לא נעלם לגמרי.
בעוד שבמשך מאות שנים, העבדות באימפריה היתה מצומצמת, ונשמרה עבור שבויי מלחמה ואנשים מכל הגזעים שהורשעו בפשעים חמורים (וגם לא עברה ב'ירושה'), הרי במאה השנים שלפני פרוץ מרד הורד האפור, כאשר האימפריה והכהונה שלה הלכו והסתאבו, העבדות שבה להתרחב. בדָארְנָאת'וֹן, המחוז הדרומי של האימפריה, "הועסקו" רבבות עבדים במכרות, בתנאים קשים מאד.
אחת ממטרותיו המוצהרות של מרד הורד האפור הייתה חיסול מוחלט או צמצום רבתי של העבדות. מסיבה זו, מחנה הורד האפור משך כמות גדולה מאד של עבדים בורחים מארצות וגזעים שונים.
לאחר ההתמוטטות של האימפריה, נעלמו המכרות בדרום ויתר המקומות בהן הועסקו רוב העבדים, וגם המסדרים הידועים לשמצה של סוחרי העבדים ספגו אבדות כבדות והתפוררו. כיום, רק מעטים מאד שואפים לחדש את מוסד העבדות - גם מקרב אלו שחולמים על השבת האימפריה לימי גדולתה.
בבקעת קיירן ובמחוזות רבים אחרים, העבדות נעלמה לגמרי בפועל, גם אם לא נאסרה בחוק מפורש.

יחסים עם גזעים אחרים

רבים מהאנ'מירי נוטים, במידה כזו או אחרת, לזלזל בגזעים אחרים, ובעיקר בבני האדם מגזע הפארליל.
האנ'מירי התרגלו לראות את עצמם כתרבות נעלה, ואת האחרים - בעיקר מאמיני דתות אחרות - כפראים חשוכים שזקוקים לדרבון ומשמעת כדי להתקדם, לעיתים גם באמצעות האש והחרב. מסיבה זו, הסובלנות הדתית באימפריה הייתה מוגבלת מאד. את היחס הרע מכולם קיבלה הדת הפטריארכלית העתיקה של הפארליל, כנגדה האימפריה והכוהנות הנוצצות ניהלו מלחמת חורמה במשך דורות.
הגורג נתפסו בעיני האנ'מירים (ולא רק בעיניהם) כלא טובים בהרבה משרצים. הם זכו לבוז עמוק, אבל רוב הזמן הותר להם לחיות את חייהם כרצונם. העוגים נתפסו כברברים אלימים ואיום תמידי על האימפריה, הגם שכמה מהישגיהם, בעיקר בתחום הקסם, זכו להערכה.
אורגי הערפל הם הגזע הלא אנ'מירי היחיד שנחשב בעיני האנ'מירים לכמעט שווה. זאת, לא רק מפני שהאחרונים נכנעו בקלות והכירו בעליונות הצבאית והמדינית של האימפריה האנ'מירית. התרבות המעודנת, המתוחכמת ומעריצת-היופי של אורגי הערפל נתפסה כמכובדת, אם כי לא פעם גם מלאכותית ורופסת מדי.

הראלג'קריל, שחיים הרחק מתחת להרי הגעש שלהם בגבול המערבי של העולם הידוע, נחשבים בעיני האנ'מירים כיצורים אפלוליים ואגדיים למחצה. אנ'מירים רבים הושפעו בידי אורגי הערפל, ורואים את הראלג'קריל כיצורים דמוניים למחצה. עם זאת, רוב האנ'מירים לא הגיעו לאותו תיעוב מוחלט שאורגי הערפל רוחשים ליריביהם העתיקים: במקרים הנדירים בהם שכירי חרב או חרשים מגזע הראלג'קריל הופיעו והציעו את שירותיהם במחוזות שונים באימפריה, הם זכו לעיתים קרובות לסובלנות מהולה בהערכה – גם אם תמיד מהולה בחשד וחשש.

השפה האנ'מירית

השפה האנ'מירית נקראית אָנְ'מִירִין, והיא נחשבת לשפה המדוברת של האימפריה, שגם לא-אנ'מירים רבים בבקעת קיירן ומחוזות אחרים דוברים אותה, לעיתים אפילו בתור שפת-אם. יש לה שלושה משלבים מוכרים:

- אנ'מירין גבוהה, שנפוצה בעיקר אצל מלומדים, אצילים ודומיהם.
- אנ'מירין מדוברת שנחשבת לניב הנפוץ ביותר.
- אנ'מירית עכורה ("אנ'מירין ביבים") שמדוברת בידי עבדים, פושעים, קבצנים ואנשים אחרים מהמעמד הנמוך ביותר.

שמות, מעמדות וצבעים

שמות אנ'מיריים קשורים לצבעים, בעיקר אלו שמייצגים את האנ'מיירי השונים וההשתקפויות. שמות רבים, בעיקר במשלבי שפה גבוהים, כוללים גרש עליון ('), שמפריד את ההברה הראשונה מיתר השם, ומשמעותו היא הגיה שמדגישה את הסיום של ההברה הראשונה, ויוצרת הפסקה קצרצרה בינה לבין הגיית יתר השם.
מספר ההבהרות בשם (1-3) מרמז על המעמד של האדם. השמות של רוב האנ'מירים 'מהשורה' מורכבים משתי הברות, כאשר הראשונה קשורה בדרך-כלל לצבע מסוים. שמות של אצילים, כוהנות ואנשים אחרים מהמעמד הגבוה בנויים משלוש הברות. שמות אנשים ממעמד נמוך מאד או עבדים מורכבים מהברה אחת.

תחיליות נפוצות לשמות

גוונים צהובים או זהובים או כתומים	דָאר, דַאר, רָאד, דִיר, יִר, יָאר
גוונים של כחול, תכול או תורכיז	טִיאָל, טִיל, טָאל, טָאל, לִיט, לִינ, לִיאָנ, ליאָ, אָלט
גוונים אפורים, לבנים או שחורים	אוֹר, אוֹאָ, אוֹאָנ, נוֹ, נִימ, נִיאָמ, מִינ, מִיאָנ, אוֹן, אוֹמ
גוונים אדומים, ארגמניים או ורודים	רִיל, רִיאָל, רִי, רִיאָ, רָאק, רָאל, לִיר, לִיאָר, קִיר, קִיאָר, קָאל, קָאר
תחיליות שקשורות למושג 'אנ'מיירי'	אָנ, אָנ, אָל, אָל

סיומות נפוצות לשמות

סיומות זכריות נפוצות	○וֹרן, ○וֹרם, ָרן, ָם, ָג, ○וֹן, ○וֹר, ○וֹס, ָר, ○וֹרל, ○וֹל
סיומות נקביות נפוצות	ִיֵרן, ִירן, ָל, ִיאָל, ִיג, ִין, ִיר, ִיס, ִיאָר, ִירְל, ִיאן, ִיל, ִיאָל

דוגמאות לשמות אנ'מיריים מהמעמד הבינוני והגבוה

מעמד ביניים (גבר)	מעמד ביניים (אישה)	מעמד גבוה (גבר)	מעמד גבוה (אישה)
רָאדְ'וֹרן	רָאדְ'יִרן	רָאדְ'וֹרנוֹס	רָאדְ'יִרנִיס
דִיר'לוֹרם	דִיר'לִירן	דִיר'לוֹרמָאר	דִיר'לִירמִיאָר
טִיל'גָארן	טִיל'גְרִין	טִיל'גָארנוֹל	טִיל'גָארנִיל
טִיל'סָארן	טִיל'סִירְל	טִיל'סָארִיוֹן	טִיל'סָארִיאָן
לִיאָ'רָם	לִיאָ'רָל	לִיאָ'רָמדָאר	לִיאָ'רָמלִיר
אוֹרְמ'רָאג	אוֹרְמ'רִיג	אוֹרְמ'רָאגְנָאר	אוֹרְמ'רִיגְנִיר
נִימ'קָרוֹן	נִימ'קְרִין	נִימ'קָרונְתוֹר	נִימ'קְרִינְתִיר
רִיאָל'קוֹר	רִיאָל'קִיר	רִיאָל'קוֹריוֹן	רִיאָל'קוֹריאָן
קָל'פוֹר	קָל'פִיר	קָל'פוֹרְדוֹר	קָל'פוֹרְדִיל
אָנְ'סוֹר	אָנְ'סִיר	אָנְ'סוֹרנוֹל	אָנְ'סִירְנִיאָל

שמות של בני מעמד נמוך מאד ועבדים

אנשים ממעמד נמוך מאד נחשבים חסרי קשר לאנ'מיירי או להשתקפויות, ומתוארים לעיתים כחסרי צבע.
השמות שלהם יהיו מורכבים מהברה אחת שיכולה לשמש לשם של אישה או גבר באותה המידה.
שמות כאלו לא יתחילו לעולם ב-אָ, אֶ, ר, ט, ו-ד.
דוגמאות: **בְּרִין, בְּלֶאן, קוּרְן, נָאג, גִּירְן, גָּאר, פֶּארְט, פּוּר.**
לאנשים כאלו אין בדרך-כלל שם משפחה.

שמות משפחה אנ'מיריים

שמות משפחה אנ'מיריים קלאסיים נוטים להיות בני שתיים או שלוש הברות. לא פעם, וכמעט תמיד כאשר השם הוא עם שלוש הברות, ההברה הראשונה או האחרונה תהיה קשורה לאחד הצבעים המקודשים, למשל: **דִּירְ**לוֹרְן, אֶבָּאר**יל**, **רֶלָ**ארְן, **אוֹמְ**תֶל או **אוֹרְ**טִירִיל.

שם עתיק יכול לרמוז על כך שבעבר הרחוק המשפחה היתה קשורה להשתקפות אחרת מאשר כיום. למשל: אבאריל, שכולל סיומת 'אדומה', למרות שכיום הוא נחשב קשור להשתקפות הכחולה.

תחיליות מיוחדות לשם של שושלות אצולה

שם של שושלת אצולה אנמ'ירית מתחיל תמיד בתחילית נפרדת לציון מעמדה.
תחיליות האצולה הנפוצות ביותר בבקעת קיירן ואזורים סמוכים לה הן קוֹר (למשל: קור-אבאריל או קור-אומת'ל), וַ-וַאר או וַאר. במקור, "קור" היה יותר בשימוש עבור שושלת גברים, ואילו "ואר" עבור שושלת נשים; אבל האבחנה נשחקה במהלך הדורות.
התחילית "אָ" "א-רלארן" או "א-טִירְמֶנֶל", מרמז על שושלת נשים שמחזיקה או החזיקה בעבר בעמדת כהונה.
תחילית נפרדת של אֶנ, סִיל או סִילְן (למשל: סיל-דָּארְמִירְן או אן-מִירְקְרִיל) היא נדירה יחסית, ומרמזת על מעמד גבוה מאד (לפחות בעבר), וכנראה גם שמוצאה המקורי של המשפחה הוא מסלנטיר (עיר הבירה של האימפריה) או סביבתה.

2.3: פארליל

גובה ממוצע: 1.65 מטרים (גברים), 1.6 מטרים (נשים)
תוחלת חיים: כ-80 שנים.

גזע מתאים למתחילים: הגזע הזה נפוץ בבקעת קיירן, ונחשב מתאים לשחקנים חדשים במלסטרה.

פארליל הוא גזע של בני-אדם, שנוטים להיות נמוכים יותר מהאנ'מירים, עם מבנה גוף שנוטה לעיתים קרובות (אבל בהחלט לא תמיד) לעגלגל יותר.
גוון העור שלהם הוא בהיר יחסית, אבל לא חיוור כמו של האנ'מירים, ונוטה לעיתים למעט סומק ורוד-אדמדם בריא או (לעיתים רחוקות) גוון שזוף בהיר. לרבים מהגברים יש שיער גוף שופע יותר מאלו של האנ'מירים. העיניים של פארליל רבים הן בגוון ירוק, חום או חום-ירוק.
פארליל נוטים להיות בעלי שיער שופע, שנוטה להסתלסל, בעיקר בקצוות. גוון השיער הוא לעיתים קרובות אדום, כתום או חום-אדמדם.
בני הפארליל, בעיקר המסורתיים יותר ביניהם, מחבבים בגדים פשוטים, שתמיד יכללו פריט אחד או יותר שקשור לטבע – למשל רצועות עור או פרווה, ולעיתים קישוטים מסורתיים שנעשו מקרן, עצם מגולפת וחומרים דומים. רבים מהם מחבבים בגדים בגוון חום או ירוק, ככל שידם משגת לשלם עבור צבעים כאלו.
מוצאם של הפארליל הוא מהרמות הקרות ומוכות הרוח

שבצפון יבשת מלסטרה, שם הם חיו כעממים של חוואים ורועים נוקשים, בלא שלטון מרכזי או חוקים סבוכים.
לאחר שארצם נכבשה, והמקדשים שלהם הועלו באש בידי הלגיונות האנ'מירים, ורוב הכוהנים והמנהגים שלהם נהרגו, הפארליל התפזרו בכל רחבי האימפריה האנ'מירית. רובם הדרדרו למעמד של איכרים או פועלי חווה ענייים. בהמשך, חלקם עברו לעיסוק ברוכלות ומסחר זעיר.
במחוזות רבים, הפארליל התערבבו עם קהילות מקומיות עתיקות, שאנשיהן היו שארי-בשר רחוקים שלהם, רבים מהם בעלי מראה חיצוני ומסורות דומות. מנגד, פארליל התקבלו רק לעיתים רחוקות לגילדות ולמוסדות אנ'מיריים אחרים, וגם אז בתפקידים זוטרים. צורת הגוף הנמוכה והעגלגלה של רבים מהפארליל, צליל השפה שלהם והמבטא שלהם כאשר נאלצו לדבר באנ'מירית נפוצה, היו בעיני רבים מהאנ'מירי מושא ללעג ונראו כהתגלמות של כיעור, עילגות ושכל רפה.

כיום, הפארליל הם רוב האוכלוסיה של בני-האדם בבקעת קיירן ובחלק מהמחוזות הסמוכים לה. אולם, בעורקי רבים מהפארליל של היום זורם גם לא מעט דם אנ'מירי, בנוסף לדם של קהילות מקומיות עתיקות.
בעוד רוב הפארליל של בקעת קיירן הם עדיין איכרים וסוחרים קטנים, כמה מהם ניצלו את ההזדמנויות שנקרו להם לאחר ההתנפצות הגדולה וקריסת השלטון האנ'מירי, וצברו מעמד ונכסים. בזמן פתיחת הקמפיין, הלורד העשיר ביותר בבקעה הוא מבני הפארליל.

הדת הפארילית

הדת של הפארליל היא דת עתיקה, כמעט ללא מבנה היררכי או טקסים מסובכים. הדת הזו סוגדת לבורא הגדול של כל הדברים, אל טבע ששמו פָּאר-אֶגוּל, שידוע בכינוי "האבא הגדול" או "האבא בעל הקרניים".
הדת הפארילית היא פטריארכלית מאד, ומקדשת את המשפחה, ובעיקר את השלטון המוחלט של האבא על בני המשפחה.
בניגוד מוחלט לדת המדינה האנ'מירית, דת "האבא" היא דת עם טקסים פשוטים ואקסטטיים, שפונים אל הרגש ומעודדים התפרצות רגשות כדרך לקשר עם האל ועם הטבע. לא פעם, הטקסים מלווים בריקוד.
ברבים מהטקסים, המאמינים מגיעים לשלהוב חושים מוחלט, עד כדי צעקות ובכי, תוך פניה חוזרת ונשנית לפאר-אגול ("אבא! אבא! אבא!!!"). דת הפארליל מדגישה את אב המשפחה כמקור הסמכות והחוכמה, ורואה את הנשים כקלות דעת, נופלות מהגברים ברוב התחומים ונוטות יותר לגחמנות וחוסר נאמנות.

לאחר דורות ארוכים של דיכוי בידי הכוהנות האנ'מיריות השנואות, תקופות בהן המסורות העתיקות הועברו באורח חלקי בעל-פה מאב לבן, הדת הפארילית והכוהנים שלה ("זָאגְלִיטִים" בלשון הפארליל), התעוררו ונאבקים להחזיר עטרה ליושנה. במקומות רבים, הכוהנים הפארליים מייסדים "מעגלי עופרים אדוקים" עבור צעירים שרוצים להתקרב ולחיות לפי חוקי הדת העתיקה. רבים מאותם אנשי דת ו'עופרים אדוקים' מחפשים נקמה באנ'מירים, או לפחות להשתחרר מ"מסורות זרות ורעות של הכופרים עובדי האבנים הנוצצות". הדבר אינו נטול קשיים, משום שבפועל, מסורות אנ'מיריות לא מעטות אומצו, לפחות באופן חלקי, בידי פארליל רבים בדורות בהם נשלטו בידי האימפריה האנמ'ירית.

התרבות הפארילית

לפני הכיבוש האנ'מירי (ובמקומות מסויימים עד היום), הפארליל חיו במשפחות כפריות מורחבות, תחת שלטונו של אב-משפחה תקיף וכל-יכול שמילתו היא חוק, וסמכותו היא התגלמות רצונו של האבא הגדול עצמו. קהילות גדולות יותר הורכבו משלטון משותף או מועצה רופפת של מספר אבות משפחה מהמשפחות הגדולות והמכובדות יותר, בברכת אנשי דת מקומיים. הכוהנים הפארילים לא נטו להקים מקדשים או כהונה מסודרת בנוסח האנ'מירי, מלבד שמירה על כמה אתרים קדושים. זאגליטים רבים נהגו לנדוד ממקום למקום ומקהילה לקהילה, ולשהות בכל מקום רק מספר חודשים, או לכל היותר שנה או שנתיים.
למרות שהפארליל התערו בארצות השונות אליהן הגיעו תחת השלטון האנ'מירי, ורבים מהם אימצו עם השנים מנהגים אנ'מיריים מסויימים, רובם מעולם לא שכחו את המסורות הישנות ואת הסיפורים שהועברו במשך דורות מאב לבן, גם לאחר שהזאגליטים העתיקים נרצחו.
הסיפורים הללו מספרים על עידן מבורך, שבו אבות-אבותיהם חיו בכבוד, בתור אנשים חופשיים במולדת העתיקה. שם, הם חיו בהרמוניה עם הטבע וסגדו לאבא הגדול, הבורא של כל הדברים.
פארליל רבים מאמינים ויום יבוא, ובו האבא עצמו יתגלה, ויחזיר את בניו האהובים אל תהילת ימים עברו. אז, גם תבוא העת להתחשבן עם האנ'מירי השנואים, המדכאים שמאחורי חזותם הנאווה מסתתרת נפש ריקה ואכזרית.

הפארליל של בקעת קיירן כיום

למרות שההתנפצות הגדולה הכתה בפארליל ובאנ'מירים באותה מידה, פארליל רבים רואים אותה

כ"הוכחה ניצחת" שהחטאים של האנ'מירי ובעיקר הכוהנות הנתעבות שלהם, הן שהביאו את חרון אפו של האבא הגדול על העולם.
מנגד, פארליל רבים אחרים לא מתעניינים במיוחד בתיקון העולם, אלא רוצים בעיקר להמשיך ולחיות את חייהם בחופש יחסי, כפי שניתן להם לעשות מאז חורבן האימפריה. הדבר האחרון שאנשים כאלו מעוניינים בו, הוא לעזוב את האדמות שלהם ולשוב למולדת העתיקה ממנה באו אבות-אבותיהם.

רבים מהפארליל של בקעת קיירן, נאבקים לשרוד בעולם המסוכן שנוצר לאחר ההתנפצות הגדולה, והתרגלו לחיות בשלום יחסי עם השכנים האנ'מירים שלהם. דבר זה אינו מוצא חן בעיני הפארליל הקנאים ביותר, בעיקר מ'מעגלי העופרים האדוקים', שחולמים על המלחמה והנקמה הגדולה – ולא רואים בעין יפה את אחיהם, ובעיקר אחיותיהם, שאימצו 'מסורות מלאות חטא של עובדי האבנים, שדבקו והכתימו את נשמותיהם'.
רבים מאותם קנאים מעריצים את הדמות המסתורית והבלתי-מתפשרת של גֶאלָארְד פְּרוּן, העבד הנמלט לשעבר שהכריז על עצמו בתור הנביא הגדול, אי-שם הרחק מצפון-מזרח לבקעת קיירן. הם מייחלים לקיום הבטחותיו, שעוברות מפה לאוזן, לטהר את העולם מכל שריד של האימפריה והמסורות האנ'מיריות.
התוצאה היא, שקהילות פארליל לא מעטות סובלות כיום מקרע פנימי הולך וגובר. בחלק מכפרי הפארליל, הופיעו עם השנים גם מנהגים מקומיים מסתוריים של 'מעגלי נשים' שנוהגות לחמוק ליער ולרקוד שם בלילות מסויימים – תופעה נוספת ש'העופרים האדוקים' מתעבים בכל ליבם.

יחסים עם גזעים אחרים

למרות המתח התמידי, ולעיתים עוינות גלויה בין הפארליל לאנ'מירי, והחשד המסורתי שפארליל רבים נוטים לגלות כלפי בני גזעים אחרים – פארליל רבים הם פרגמטיים. אנשים כאלו מוכנים לחיות לצד, ולעיתים גם לשתף פעולה עם אנ'מירים או זרים אחרים בכדי להפיק רווח או לקדם מטרות משותפות.
רוב הפארליל מסתייגים מאד, וחלקם אפילו מתעבים או בזים בוז עמוק לאורגי הערפל, על התרבות העילית המעודנת שלהם – שנראית לפארליל מלאכותית להגעיל. הפארליל מסתייגים במיוחד מהגישה המצועצעת של אורגי הערפל לטבע, ורצונם של האחרונים 'לעצב ולאלף את הטבע' ולהפוך אותו ל'גן עדן פורח עלי-אדמות'.
מנגד, רוב הפארליל שותפים מלאים לדעתם של אורגי הערפל על הראלג'קריל, ורואים בהם יצורים חצי-דמוניים, שוכני חשיכה ומאגמה רותחת, באורח שניתק אותם מזמן מכל יכולת אמיתית להיות חלק מהטבע ולזכות בחסדו של האבא הגדול.
רוב הפארליל בזים לגורג, ורואים בהם שרצים בעלי ידיים זריזות, שעדיף לחבוט בהם בכל פעם שהם מתקרבים מדי אל החווה או החנות המשפחתית. מנגד, ישנם סוחרים פארילים שלמדו שאפשר וכדאי לעשות עסקים רווחיים עם הגורג – כל עוד מקפידים לשמור על הגב.
בעבר הרחוק, ניטשו מלחמות גדולות בין אבותיהם של הפארליל והעוגים, שלא פעם פשטו על מולדתם העתיקה של הפארליל בצפון, בחיפוש אחר שלל ועבדים עבור המגים האכזריים שלהם.
גם כיום, פארליל רבים בבקעת קיירן רואים בעוגים בריונים רצחניים וסכנה הולכת וגוברת לארץ כולה. מנגד, שמועות מארצות רחוקות בצפון-מזרח, מספרות על הבנות או אפילו ברית זמנית בין הנביא הגדול לבין כמה מהאצילים-המכשפים של העוגים. ברית, שמבוססת בעיקר על השנאה המשותפת כלפי שרידי האימפריה האנ'מירית.

שפת הפארליל

שפת-האם של הפארליל נקראת "פָּארְלִין" בפי האנ'מירים ובפי הפארליל עצמם – "אֶגְלוּוֹר".
לפי האגדה, זוהי שפת 'האבא הגדול', שבמילותיה הקדושות הכניע את הנימפות החמדניות וקלות הדעת, ואז העביר אותה אל בניו הבכורים, שוכני היערות בעלי הקרניים. אלו בתורם העבירו אותה אל אבות-אבותיהם של הפארליל.
הפארלין היא שפה בעלת צליל נוקשה, ממש כמו הרמות הקרות ומוכות הרוח בהן התפתחה. היא מרבה להשתמש בעיצורים נוקשים (ר,ז,ג,ט), והיא נוטה להיות מעט טונאלית.

שמות של פארליל

שמות של פארליל משקפים היטב את השפה הישנה והנוקשה מהצפון, ולא פעם נוטים להזכיר או להתכתב עם שם האל פאר-אגול, או עם המילה "זָאג" שמשמעותה קרניים אציליות - בעיקר כאלו של אייל גדול, שנחשב בעיני הפארליל לאצילי ביותר מכל החיות. השמות הם בדרך-כלל בעלי שתי הברות, בלא גרש עליון "אנ'מירי" שמפריד ביניהן.

תחיליות נפוצות לשם פארילי: אֶמ, אָג, זוֹר, זוֹק, גָּאר, פּוֹר, שָׁאר, קוֹר, רוֹג
התחילית תהיה בדרך-כלל עם תנועה של "אָ" או "או", וכמעט אף פעם לא "אֶ" או "אוּ"

סיומות נפוצות לגברים: זָאג, רָאנְד, זָארְט, זוֹרְג, לָאג, לָארְג, בּוּז.

שמות של נשים

כדי ליצור שם נשי, יש לקחת שם גברי ולשנות את הסיומת שלו שהופכת קצרה ורכה יותר, כאשר התנועה והסיומת של ההברה השניה משתנות ל"אֶן":
דוגמאות: אָמְרָאנְד (הוא) יהפוך ל-אָמְרָאן; גִירְזָאג יהפוך ל-גִירְזָאן, קוֹרְלָאג יהפוך ל-קוֹרְלָאן.

שמות משפחה

לפני הכיבוש האנ'מירי לפארליל לא היו שמות משפחה, וכך נותר המצב אצל רוב הפארליל עד היום.
במקום זאת, פניה מכובדת אל פארליל (גם גבר וגם אשה) תעשה באמצעות הוספת שם אביו, או אב-המשפחה המורחבת אם קיים כזה.
למשל: אָמְרָאנְד בן אָמְזָאג או קוֹזְרָאן בת אמזאג.

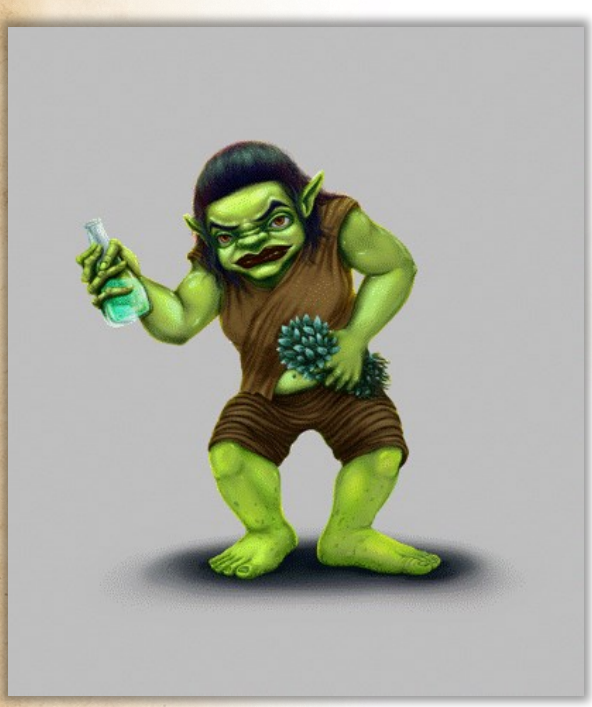
פארליל שרצו לנסות לחקות את המנהג האנ'מירי וליצור שם משפחה, לקחו לעיתים קרובות שם של אב קדום ומוערך, או פשוט את שמו של אביהם, והוסיפו לו סיומת ◌וֹן, ◌ְיוֹן או ◌וֹר.
כך, אמראנד בן אמזאג הפך לאמראנד אָמְזָאגוֹן או אָמְזָאגוֹר. שם המשפחה הפארילי הידוע ביותר בבקעת קיירן הוא "אָנְזָארְיוֹן" – והוא שייך ללורד העשיר ששולט על חלק גדול מהאדמות הפוריות של מרכז בקעת קיירן.

פארליל אדוקים נוהגים לסרב במפגיע לפנות אל פארליל כלשהו בשם המשפחה.
בעיניהם מדובר בהתרפסות ונטילת מנהג אנ'מירי שנוא. לכן, הם יתעקשו לפנות לכל פארליל לפי המנהג העתיק הנוקב בשם האב – למשל "אמראנד בן אמזאג".

2.4: גורג

גובה ממוצע: 1.3 - 1.35 מטרים (גברים ונשים)
תוחלת חיים: כ-45-60 שנים.

גזע מתאים למתחילים: הגזע הזה נפוץ בבקעת קיירן, ונחשב מתאים לשחקנים חדשים במלסטרה.

גורג הם דמויי-אדם נמוכים, בעלי עור חלקלק, לח מעט ולעיתים כמעט רירי. גוון העור נע מירקרק בהיר, ירקרק נוטה מעט לכחול, ירקרק-צהבהב, ולעיתים ירוק עמוק יותר.
הגוף מעט עגלגל, והרגליים חזקות וקצרות יחסית, מסתיימות באצבעות ארוכות וגמישות יותר מאלו של בני-אנוש. הידיים דומות יותר לידי בן-אנוש (מלבד הגוון), אם כי גם כאן, האצבעות נוטות להיות ארוכות מעט יותר באורח יחסי. ריח הגוף טיפוסי וחזק יחסית, וריחו עשוי להזכיר ניחוח של צמחי ביצה מסוימים, הגם שהדבר משתנה מפרט לפרט.
ראשו של הגורג הטיפוסי עגלגל, עם אוזניים גדולות יחסית ומעט מחודדות בקצה. העיניים גדולות יותר משל אדם, וצבען יכול לנוע משחור וחום, דרך ירוק וכחול, ועד לגוונים כתומים או כתומים-צהובים בגוון אש. ניתן להגן עליהן בעזרת קרום לח וגבשושי שנשלף מהמצח מעליהן ומאפשר להן להעצם בחוזקה. האף נוטה להיות מזדקר ובולבוסי בצורתו; הפה רחב יחסית והשיניים דומות לשיני אדם, אם כי קטנות יחסית; הלשון ארוכה, בעלת גוון שנוטה לכחלחל. שיערם של הגורג, זכרים ונקבות גם יחד, נוטה להיות ארוך, סבוך ופרוע, בגוונים שנעים משחור ממש (הגוון הנפוץ ביותר), דרך שחור-כחלחל או שחור-ירוק, ועד ירוק כהה או כחול.
התכונה הסטריאוטיפית ביותר שמיוחסת לגורג, הוא הקול הצווחני-עכור שלהם, שנשמע לאחרים לא אחת שמנוני ומתרפס. הדבר הולם סטריאוטיפים שמיוחסים לגורג: יצורים פחדניים, מתרפסים ובוגדניים, ששורצים בשולי ישובים של אחרים ועוסקים בגניבות, מסחר לא הגון, ולעיתים גם בעסקים מפוקפקים עוד יותר.

לגורג, לעומת זאת יש דעה שונה לגמרי לגבי הקול האיכותי והעשיר שלהם, שיכול להגיע לאיכויות שאף אחד מבני הגזעים הגדולים וקהי-האוזן לא מסוגל להעריך: בעיקר במה שנוגע לזמירות חיזור, או שירה בצוותא במקהלות הירח המסורתיות שלהם.

גורג רגישים ליובש קיצוני, וחשים צורך עז לכך שלפחות חלק מעורם ישאר מאוורר. לכן, רובם מתעבים שריונות שמכסים את כל הגוף, כמו שריון לוחות או לבוש הדוק ומלא מאריג מהודר.
גורג רבים מחבבים לבוש מסורתי, שמורכב מסוג של מכנסיים קצרים וגופיה חלקית בצורת **X**, עשויים בדרך-כלל מאריג גס שנטווה מצמחי מים (אם יש), או מבדים פשוטים של גזעים אחרים, אם אין ברירה. צורת הלבוש הזו, הפכה לא אחת למשל ושנינה בקרב בני-אדם וגזעים אחרים ("ראיתן את השמלה של טִירְ'לִינִיל? אופנתית ממש כמו גופיה של גורג!")
גורג רבים מוותרים לחלוטין על נעליים, וסומכים על האצבעות הנוקשות והחזקות שלהן לשאת כל מגע עם קרקע מזוהמת. לחלופין, הם יוצאים ידי חובה במנעל פשוט מאד המזכיר סנדלים גסות.

מוצא ותרבות

מלומדים מאמינים שהגורג אינם גזע טבעי, אלא נוצרו לפני למעלה מ-1,500 שנים בניסויים קסומים שערכו המכשפים העוגים הגדולים של אוּר-נָאארוּם.
באותם ימים, תלמידיו של הקיסר-המכשף הגדול ניסו את כוחם באין-ספור ניסויים מורכבים, מסוכנים ולא פעם אכזריים, בהם יצרו דברים מופלאים רבים: מאבנים מכושפות רבות עוצמה ועד מפלצות קטלניות עבור הזירה הקיסרית.
המלומדים סבורים שהמכשפים העוגים רצו ליצור גזע של משרתים כנועים ומתרפסים, שיהיו חלשים מהם בהרבה כך שלא יהוו סיכון עבורם - ונראה שהצליחו בכך במידה רבה.

העוגים נהגו בגזע המשרתים שיצרו לעצמם ביד קשה ואכזרית במיוחד. בין היתר דאגו להרוג כל גורג שהראה תכונות מסוכנות מדי, ובעיקר הבנה טובה מדי של קסם. מסיבה זו, עד היום ישנם רק גורג מעטים מאד שמסוגלים להפוך למטילי לחשים 'טהורים', ובעיקר כאלו השולטים בקסם הרמטי.
עם ההתדרדרות של האימפריה של אור-נאארום, רבים מהגורג ברחו מאדוניהם או מצאו עצמם בלא אדונים. בשלב זה, הגורג התחילו להתפשט ברחבי מלסטרה, כאשר רבים מבניו מחפשים לעצמם מקומות ישוב בטוחים, הרחק ככל הניתן מארצות העוגים.
חלק מהגורג יסדו לעצמם קהילות קטנות סמוך למקומות ישוב של בני אדם ודמויי אדם (שאינם עוגים), בעיקר כאלו שעריהם גבלו במקורות מים מתוקים או ביצות. גורג אחרים החלו להתגורר בשולי ישובים גדולים של בני-אדם - רבעי עוני, פרברים עלובים ליד השוק הגדול, ומקומות דומים.

רוב הגורג חיים בסוג של משפחות מורחבות או קהילות קטנות שסובבות סביב נקבה מבוגרת ותקיפה שמכונה "אם הביצים הגדולה".
נקבה כזו שולטת בקהילה שלה בדרך-כלל ביד ברזל, ויכולה לגרש ממנה כל גורג שלא ישביע את רצונה. היא רשאית לתבוע לעצמה כל זכר בקהילה. היא עומדת במרכז 'מקהלת הירח' הטקסית של הגורג, והיא בעלת המילה האחרונה לגבי פרנסה ועסקאות עם בני גזעים אחרים שגרים בסמוך, וגם בשאלה מה יהיה תפקידו של כל אחד מהגורג בקהילה. חברי הקהילה נדרשים לא פעם להעביר לה את רוב הכנסתם - בין אם מעבודה ממש ובין אם מהרפתקאות או עסקאות מזדמנות.
"אם הביצים הגדולה", והיא בלבד, רשאית להטיל ביצים פוריות, בדרך-כלל, מספר תריסרים בהטלה אחת. רק מיעוט מהביצים בכל הטלה פוריות באמת, בצורה אליפטית מוארכת בגוונים ירוקים-חומים או ירוקים-סגלגלים; הביצים האחרות הן ביצי-סרק קטנות בהרבה (בגודל חרוז או כזה שלא עולה בהרבה על חרוז), חלקן בגוונים עזים מאד.
לביצי הסרק והקליפות שלהן שימושים רבים בקהילת הגורג. הן משמושת לרקיחת חליטות תה מיוחד וחזק מאד שהשתיה שלו נחשבת למבורכת או מביאת מזל; כמרכיב ליצירת צבעים חזקים; וגם כצעצועים לילדים וקמעות מזל. הגורג מאמינים כי אם אתה עוטה עליך קמע מביצת סרק שיצאה ביחד איתך מן הרחם, תזכה במזל רב במיוחד.
הגורג הטיפוסי אינו יודע מי היה אביו, והדבר נתפס כחסר חשיבות בעיני רוב מוחלט של הגורג. היחוס החשוב היחיד הוא הקשר לאם-הביצים-הגדולה של השבט ממנה הגיע כל פרט.
נקבות גורג אחרות בקהילה, סובלות לעיתים קרובות מנחת זרועה של 'אם הביצים הגדולה', בעיקר אם הן מוכשרות, בעלות רצון חזק ומגלות מידה גדולה מדי של עצמאות. הן מורשות להטיל אך ורק קומץ של ביצי סרק, אם בכלל. הטלת ביצים פוריות בידי מי שאינה אם הביצים הגדולה נחשבת למרד שמשמעותו הוא גירוש לאלתר, ולצמיתות.
מהסיבה הזו, חלק גדול יחסית (אבל בהחלט לא כל) ההרפתקנים (וגם רבים מהסוחרים הנודדים, חסרי הקהילה) מגזע הגורג הן נקבות צעירות שעזבו או גורשו מהקהילה שלהן. נקבת גורג כזו רוצה לעיתים קרבות להתחזק ולצבור קשרים, כסף ועוצמה - אולי במחשבה כי בבוא היום, הדבר יאפשר לה ליצור קהילה חדשה ולהפוך ל"אם ביצים גדולה" בעצמה.

"ביצי עיר"

ישנם גורג שמאסו בחיי קהילה מסורתיים וב"אם ביצים גדולה" שתרדה בהם. במקום זאת, הם חיים בגפם או בקבוצות קטנות, לעיתים קרובות בישובים של גזעים אחרים - לפעמים אפילו תוך חיקוי המסורת הזוגית של בני האדם. גורג כאלו, שלפעמים גם (רחמנא ליצלן) יודעים מי היה אביהם, זוכים לא פעם ליחס של בוז מגורג שבאו מקהילות מסורתיות. בני הקהילות הגדולות נוטים לכנות את אחיהם הסוררים בשמות הגנאי "ביצת אבא" או "ביצת-עיר".

דת ופילוסופיית חיים

הגורג הם גזע פרגמטי, שהורגל להסתכל על החיים מלמטה ולנסות לשרוד.
לרוב הגורג אין דת או הערכה רבה לישויות נשגבות. במקום זאת, הם מחשיבים מאד מזל, ולעיתים נוטים להאניש אותו ("סבתא מזל") עד שלעיתים הוא מתקרב לדרגה של ישות אלוהית כלשהי.
גורג אוהבים מאד קמעות מזל מסוגים שונים, וגורג שמכבד את עצמו נושא לפחות שלושה או ארבעה מהם עליו בכל עת.
רוב הגורג עובדים בפועל למחייתם. הם עשויים להתפרנס מטוויית אריגים גסים וחבלים, רקיחת משקאות זולים מצמחי מים, ולעיתים גם שיקויים משיקויים שונים, ציד ובישול יצורים קטנים ומכירת הבשר לאחר מכן, וגם ממסחר זעיר פה ושם (כולל סחר בקמעות). למרות זאת, כמה ממנהגיהם, קולם המתרפס והעכור וידיהם הזריזות (וגם קיומם של לא מעט גורג עם יחס 'גמיש' לרכוש של אחרים), הוציא להם מוניטין של גנבים שפלים וקטנים: יצורים ששורצים בחלקים המטונפים יותר של העיר, שלעולם אין לבטוח בהם.
למרות זאת, נוכחות של גורג בפאתי הישובים היא עניין מקובל, והגם שבני גזעים אחרים נוטים לבוז להם, רבים מהם עושים איתם עסקים, ובדרך-כלל נוכחותם נסבלת על-ידי רוב השליטים או מועצות העיר.

הגורג עצמם סבורים, שהם הגזע הגמיש והחכם ביותר, דווקא משום שהם יודעים להתרפס ולהתכופף בעת הצורך. לכן, הם שורדים סערות שיכולות להפיל את הגזעים הגאים וגבוהי-הקומה.
הגורג רואים ברוב האנ'מירים ואורגי הערפל טיפוסים חסרי טעם ושחצנים, ולא פעם אכזרים ומסוכנים - אם כי משעשע לעיתים לרמות אותם או לפחות לצחוק על חשבונם.
את הפארליל הם נוטים להעריך מעט יותר, בגלל הקשר בין רבים מהם לטבע וההגיון הבריא שלהם. הגורג מפחדים מאד מהראלג'קריל והנטיה שלהם להתפרץ כמו אש צורבת.
הגורג מתעבים את העוגים בכל ליבם ומשתדלים להתרחק מהם. הדבר לא ימנע מהם להתרפס בפני עוג כאשר הדבר דרוש כדי לשרוד או להרוויח - ואם אפשרי, לנקום נקמה אכזרית אחר-כך.

דת "שבע קרפדות שמיים"

בעוד רוב הגורג אדישים לדת ולאלים, קיימת קבוצה קטנה של גורג, שבחרה בגישה מנוגדת, ובחרה או יצרה לעצמה דת שצברה מאמינים והתפתחה באיטיות בשנים שלאחר ההתנפצות הגדולה. לפי הדת הזו, זהו שקר בזוי לראות את הגורג כיצירי כפיהם השפלים של הקוסמים העוגים: האמת היא שהגורג הם צאצאיה של תרבות עתיקה ונעלה של קוסמים אדירים, שנבראו בצלמו של האל וִישְׁקָאק, אדון אגם הרקיע ואביהן מולידן של שבע קרפדות השמיים. אותם אבות קדמונים של הגורג חיו בביצות קדומות וחמות, ועליהן בנו ערים אדירות, בכשפים שלעומתם הקסמים של הקיסר-המכשף של אור-נאארום עצמו פשוטים וגסים כנעירה של חמור. העוגים המרושעים, הם אלו שגנבו מאבות-אבותיהם של הגורג את הקסמים – משום שקודם לכן לא היו יותר מבריונים מטומטמים שנבראו כדי לשרת את ילדיו של וישקאק. העוגים הורידו את הגורג מגדולתם ושעבדו אותם; אולם הדת החדשה תוביל את הגורג שיאמינו בה לשחזר את גדולתם העתיקה.
רוב הגורג מסתפקים בגלגול עיניים ולא נוטים לאמץ את האמונה הזו, חרף ההטפות של כוהנים נודדים, ואילו המלומדים מתייחסים למיתוס הזה בלעג גלוי, וטוענים שמדובר בהעתקה צולעת, אגב שינוי ועיוות שמות, של מיתוסים שגובבו מאגדות של אורגי ערפל וגזעים אחרים.

שפה

בעוד שחלק מהגורג מעמידים פנים שיש להם שפת סתרים מתוחכמת, בפועל לגורג אין שפה משל עצמם. הם מדברים בלהג שנלקח מהשפות של הגזעים שהם חיים בצילם.
הגורג הקדומים דיברו ככל הנראה בלהג-עבדים משובש של שפת העוגים. כיום, רוב הגורג שחיים בארצות שהיו חלק מהאימפריה האנ'מירית מדברים בלהג מעט טונאלי שנראה כמו תערובת של אנ'מירין נמוכה עם מילים שמקורן בעוגית המשובשת של אבות-אבותיהם, ועוד מילים מפה ומשם.

לצרכי משחק, ניתן להתייחס אל שפת האם של הגורג כאל אנמירין נמוכה.

שמות של גורג

השמות הפרטיים של הגורג בנויים כמעט תמיד משתי הברות בנות שלוש אותיות (לעיתים רחוקות ארבע, עם עיצור כפול בהתחלה כמו " קֻרִיג"),
ההברה כמעט תמיד תהיה עם תנועה של **X**וּ או **X**י:
הסיומת תהיה כמעט תמיד האות "ק" או "ג", ולעיתים רחוקות יותר "מ" או צלילים אחרים.
דוגמאות: רִיק, רִיג, יוק, יוג, מוק, מוג, קִיק, קִים.

שמות של גברים יורכבו מצירוף של שתי הברות שונות:
רִיקֻמוּק, יוּקְרִיג, מוּגְיוּג.

שמות של נשים יורכבו בדרך-כלל מצירוף של שתי הברות זהות: רִיקְרִיק, יוּקְיוּק, קִימְקִים.

שמות משפחה ותארים

בתרבות המסורתית של הגורג, אין שמות משפחה או תארים, מלבד זה של אם הביצים הגדולה.
פניה אל "אם ביצים גדולה" תכיל את התואר "גְּרוּ" בדרך-כלל לאחר השם. לדוגמא: מוּגמוּג גרו.
ליתר הגורג, מלבד אולי כמה 'ביצי אבא' שמנסים לחקות את האנ'מירים, אין שם משפחה או תואר וקבוצת השייכות הרלוונטית היחידה היא הקלאן של אם-הביצים הגדולה ממנה אותו גורג בא.
פניה לפי מוצא נעשית באמצעות המילה "גָּאק" לפני שם הקלאן. כך למשל, גורג בשם רוּקְיוּג שבא מקלאן קריג יקרא "רוקיוג גאק-קריג".

אָנְגוּרְג

אנגורג הם מוטציה מסוכנת שהופיעה לראשונה לפני עשרות שנים ביבשת המערבית נארלידרי.
שבט מכשפים אנושי מרושע בשם גָּאר-אָנְגוּל הצליח ללמוד קסם עתיק של עוגים ולשכלל אותו, באורח שאפשר להם ליצור בני-כלאיים שנראים כמו גורג מגודלים (גובה ממוצע של 1.5-1.4 מטרים), עם גוף גרמי, נוקשה ומגושם יותר משל הגורג הרגיל, עם גוון עור ירוק-אפרפר, ופנים מעוותות שסובלות לא פעם מתפרחות וגידולים.
באנגורג אין שמץ מהפחדנות והפרגמטיות של הגורג הרגילים: הם נוצרו כדי לשמש כנחיל של חיילים אכזריים, ממושמעים רוב-הזמן, אבל נגועים בהתפרצות סדיסטיות מזעזעות.
הגם ששמועות על 'אבות טיפוס' עתיקים יותר של האנגורג נפוצו כבר לפני מאה שנים, הפעם הראשונה בה נעשה שימוש בגדודים שלמים של היצורים היתה במלחמה בה נחרבה ממלכת אורגי הערפל.
אנגורג נחשבים לגזע מעוות ומרושע בלא תקנה, נפרד לגמרי מהגורג, והם אינם פתוחים לשימוש כדמויות שחקן.

2.5: אורגי ערפל

גובה ממוצע: 1.8 - 1.75 מטרים (גברים ונשים)
תוחלת חיים: כ-150-250 שנים.

גזע מתאים למתחילים: הגזע הזה נפוץ בבקעת קיירן, ונחשב מתאים לשחקנים חדשים במלסטרה.

אורגי הערפל (מִיתְנָאוֶריל בשפתם) הם דמויי-אדם בעלי מראה מעודן שנתפס בעיני רבים כמושך. הם נוטים להיות גבוהים וחיוורים כמו האנ'מירים. העיניים מבהיקות יותר מעיניהם של בני אדם, בגוונים שנעים בדרך-כלל מירוק בוהק ועד אפור בהיר, לעיתים כחול-אפרפר. האישונים מטושטשים, באורח שגורם לעיניים להראות מרחוק כמקשה זוהרת אחת. הגבות עדינות, דקות וארוכות, נוטות באלכסון כלפי מעלה. צבעי השיער מגוונים מאד, נעים משחור מבריק ודומה לזה של האנ'מירים, ועד גוני זהב בוהקים.
לאורגי הערפל ריח גוף יחודי שמזכיר ניחוח אוויר צונן של אחרי סערה. רבים מהם נוטים להתלונן על "צחנה נוראה" שנובעת מגופם של בני אנוש ושל גזעים אחרים. אורגי הערפל, כמו האנ'מירים, אוהבים לבוש מסוגנן ומעודן. אורגי הערפל מעדיפים במידת האפשר גוונים בהירים יותר מאלו של האנ'מירים – בעיקר לבן, תכול או כסוף-בהיר. הם מחבבים מאד תכשיטים, לא פעם מרוקעים בצורות מורכבות (יש אומרים מורכבות מדי) של פרחים, וגם חוטים שזורים של כסף בתוך האריגים שלהם - באופן שנראה לרבים כעמוס מדי בפרטים מסוגננים יתר על המידה.

מוצא והיסטוריה

מוצאם של אורגי הערפל הוא מנארלידרי, היבשת המערבית של העולם הידוע. הם מחשיבים את עצמם בתור "היורשים האמיתיים היחידים" של גזע עתיק, בעל יופי מהמם וכוחות אדירים בשם קֶהְאֶרְיִל, ששלטו באימפריה שהשתרעה על פני כל היבשת המערבית עד לפני כ-10,000 שנים.

אורגי הערפל הקימו – כנראה לפני אלפי שנים – את הממלכה שלהם בלב יבשת נארלידרי, והקדישו אותה לאלה הראשית שלהם: קֶהְאֶרְלֶיִירִי, מלכת האור.
ממלכת אורגי הערפל נודעה כ"ממלכת האור הנשגב", והיתה ידועה כפלא של יופי זוהר, על הגנים המכושפים שלה, הארמונות הלבנים שהיו מלאים בשכיות חמדה שאין להן מתחרים, ועוד.
מנגד, רבים נטו לזלזל בתרבות של אורגי הערפל כמלאכותית, מצועצעת עד מיאוס ומלאת הוד והדר שמאחוריו מסתתרת לא פעם ריקנות; מכורה לטקסים ארכניים ושירים מפוארים מדי, והקימה עשרות אם לא מאות מסדרי אבירים וכוחות אחרים שהיו מורגלים יותר בטקסים ופרוטוקולים מסובכים מאשר במלחמה אמיתית. כאשר הלגיונות האנ'מירים פלשו לנארלידרי, אורגי הערפל נכנעו במהירות, ובתמורה זכו למעמד של 'ואסאל מועדף' של האימפריה. מעמד זה אפשר לאורגי הערפל להמשיך ולנהל את ענייניהם בעצמם.
יש הסבורים שהדבר תרם להתנוונות של ממלכת אורגי הערפל, שבשלוש-מאות השנים האחרונות התרגלו להסתמך על ההגנה של הלגיונות האנ'מירים, ואפשרו לאבירים עוטי הלובן ויתר הכוחות שלהם להתנוון עוד יותר מאחורי שרינותיהם המפוארים.
ההתנפצות הגדולה פגעה ביבשת המערבית (ובכלל זה ארצם של אורגי הערפל) פחות מאשר ביבשת המרכזית של מלסטרה, אולם אורגי הערפל מצאו את עצמם ללא ההגנה של האימפריה, בה הפכו תלויים מאד. המכה הסופית נחתה על אורגי הערפל דור אחד לאחר מכן, כאשר שבעה עממים של בני אדם ודמויי-אדם מדרום יבשת נארלידרי כרתו ברית, שיועדה לבוא חשבון עם 'ממלכת האור הנשגב', כלפיה, וכלפי ההתנשאות

המתחסדת של אורגי הערפל כלפיהם רחשו תיעוב עז במשך דורות. רבים מהם גם חמדו את העושר ואת כוחות הקסם של ממלכת אורגי הערפל.
במהלך המלחמה, המכשפים של שבט הגאר-אנגול – יריבים עתיקים של אורגי הערפל שתכננו את מהלכיהם שנים רבות מראש, השתמשו בנשק חדש וקטלני: גדודים של יצורים מעוותים בשם אנגורג; חיילים סדיסטיים בעלי עור אפור ופנים מעוותות, שנוצרו כנראה מניסויים אכזריים בשבטי גורג שנפלו לידי הגאר-אנגול.
לאחר שתים-עשרה שנים של מלחמה, ממלכת אורגי-הערפל חדלה מלהתקיים. הצבאות שלה ומסדרי האבירים שלה נמחצו. הערים המופלאות שלה על המקדשים והארמונות הלבנים והגנים המכושפים, הפכו למאכולת אש. אורגי ערפל רבים נטבחו, או נמכרו לעבדות. רק מספר מחוזות בהרים בצפון נארלירדי הצליחו להחזיק מעמד, בעיקר משום שברית 'שבעת העממים' החלה להתערער זמן קצר לאחר נפילתה של בירת אורגי הערפל, ומתחים התחילו להתגלע בין המרכיבים השונים שלה.
אורגי הערפל שחיים כיום בבקעת קיירן, הם ברובם פליטים, או צאצאים של פליטים שנמלטו מהחורבן, או שהצליחו להשתחרר או להמלט מעבדות מאוחר יותר.
צאצאיה הגאים לשעבר של ממלכת האור הנשגב הפכו לגולים, רבים מהם עניים, שנאלצים להרוויח את לחמם כבעלי מלאכה, חיילים או במלאכות אחרות שנראות להם כ"לעג מר למסורות ולכישורים שלהם". אורגי ערפל רבים חשופים כיום לניצול בידי בני אדם מקומיים, כולל לורדים שהציעו להם מחסה והגנה.
לאחר החורבן של ממלכת האור הנשגב, והאובדן של כמעט כל דבר שאורגי הערפל החשיבו כנצחי, רבים מאורגי הערפל סובלים מדכאון, הלם, ולעיתים קרובות ספקות לגבי האמונה הקודמת שלהם ("איפה היתה, הו המלכה המבורכת של האור, כאשר הילדים שלנו נשרפו בחיים?"). התגובות והמסקנות של אורגי ערפל שונים למה שארע, יכולים לנוע מהאשמה עצמית על חלקם בשחיתות וברפיון שקדם לחורבן, שבועות זועמות להמשיך ולשרת את האור עד טיפת דמם האחרונה, ועד שקיעה לציניות מוחלטת ונטישה של האמונה והערכים הקודמים 'שהתגלו כתרמית אחת גדולה, ריקה מתוכן'.

תרבות, דת וערכים

מעבר למסווה המתקתק ולכבוד המופרז בה הם נוהגים לפנות זה אל זה, התרבות של אורגי הערפל היתה למעשה תרבות מעמדית נוקשה, שייעדה לכל פרט מקום קבוע וכמעט בלתי משתנה, לעיתים אפילו יותר מאשר התרבות האנ'מירית.
אורגי הערפל תיעבו את מוסד העבדות על כל צורותיו, אולם ב'ממלכת האור הנשגב' לכל פרט יועד מקום ותפקיד קבוע, עם יעוד ודרך מדויקת למדי בה מצפים ממנו להתנהג ולהראות - ולעיתים קרובות, גם למי להנשא ומתי להעמיד צאצאים. אותה נוקשות נחשבה חזקה במיוחד דווקא במעמדות הגבוהים.
בחברת אורגי הערפל, ובעיקר בחצר המלך וסביבתה, היו עשרות על עשרות סוגים של תארים מתארים שונים, שמי שאינו אורג-ערפל התקשה מאד להבדיל ביניהם. לעיתים, המקום נראה כמו 'אגדה חיה' שכל פסיק ופסיק בה מתוכנן מראש, כמו מנגנון משומן היטב.
יש האומרים כי מורכבותה הרבה של חברת אורגי הערפל, שכל צעד בה היה כרוך במנהגים מסורבלים ומועצות ארכניות, עמדה לה לרועץ, בעיקר לאחר שהוסרה מהם בבת אחת הגנתה של האימפריה האנ'מירית. זאת, לאחר שלוש-מאות שנים של חסות שתרמו מאד לדרך בה "אורגי הערפל שכחו כיצד לנהל את המלחמות של עצמם", ובמקום זאת סבלו יותר מתמיד מהתמכרות לטקסיות-יתר.
לפני מפלתה של ממלכת האור הנשגב, חברת אורגי הערפל ראתה את עצמה כמגינה על האור וערכי הטוב; מעריצה (יש אומרים באורח קיצוני עד זרא) יופי מעודן ומבנים מורכבים, ואחוזה באובססיה לשמר ולהשיב את התפארת של העידנים הקדומים, על-ידי השבחה הדרגתית שלהם עצמם. אורגי הערפל ייצרו והעריצו כרכים על כרכים של מיתוסים מליציים, טקסים מסובכים וארוכים מאד, רוויים לעייפה בסופרלטיבים רבי-רושם; האומנים שלהם התמחו ביצור שכיות חמדה מעוצבות עד הפרט האחרון, ובעיקר בדים משובחים, שבזמן האימפריה האנ'מירית היו מבוקשים ביותר בשווקי האימפריה. יש האומרים כי גם ההשתקפויות הנעלות עצמן לבשו בגדים מתוצרת אורגי הערפל.

השלטון בחברת אורגי הערפל התחלק בין הכהונה של מלכת האור (שבה משרתים גברים ונשים כאחד), לבין בית המלוכה, בתי האצולה ומסדרי האבירים. בניגוד לעליונות המובהקת של הכוהנות בחברה האנ'מיריות, הרי שמאזן הכוחות בחברת אורגי הערפל היה מאז ומעולם מורכב ולא מוחלט, באורח שדרש מכל הצדדים הגעה לקונצנזוס מסוים לפני החלטות, שינויים או מהלכים חשובים.
אורגי ערפל רבים 'מצטיינים' במחשבה צדקנית ודוגמטית למדי, ומתקשים מאד להתמודד עם רעיונות חדשים. חלקם נוטים להגיב בזעזוע וכעס על כל נסיון לערער על האמונה שלהם על טיבו של העולם ומעמדם של אורגי הערפל בתוכו, ובעיקר את אמונתם הבלתי מעורערת שהם בניהם ויורשיהם של הקאהר'ריל הקדומים. בעיקר, הם עלולים לכעוס מאד, אם יעלו באוזניהם את הטענות העקשניות שהאימפריה הקדומה של הקאהר'ריל הייתה אפלה ואכזרית בהרבה ממה שמסופר במסורת של אורגי הערפל, וכי קיימים טקסטים שרומזים שהקאהר'ריל, ואולי אפילו אורגי הערפל הקדומים, עסקו בסוגים רבים של קסם אפל.

דתם של אורגי הערפל סוגדת לקאהרליירי, הגבירה השמימית של האור הבוהק ואויבת נצחית של ליל-האימים הארוך וכל כוחות הזדון. האפוסים של אורגי הערפל ידעו לספר בדיוק רב - עד אחרון הפרטים - על ארמונה השמימי של הגבירה, שנארג מאור כוכבים ועל גן העדן שמשתרע סביבו, אשר אליו ילכו נשמותיהם של המלכים, האבירים והכוהנים של ממלכת האור הנשגב, ביחד עם נשמות שאר אורגי הערפל האצילים אשר שמרו על כל החוקים והטקסים ולחמו למען האור. המסורים, הנשגבים והאמיצים ביותר מבין אורגי הערפל המתים, יזכו בכבוד להיות חלק מהמועצה של מלכת האור בכבודה ובעצמה.
הפולחן כולל לא פחות משלוש-מאות ושישים טקסים שונים, אלפי מזמורים מכל הסוגים - מטקס הפירות המבורכים, המשמש גם לצרכים רומנטיים, ועד הטקס הממלכתי האדיר ורב המשתתפים של העלאת רוח הגיבורים הקדומים וקבלת ברכתם לפני יציאה לקרב. בטקסים נעשה שימוש באלפי כלים מקודשים ומבורכים, שרובם אבדו, נופצו, הותכו או נלקחו כשלל בידי האויבים שהעלו את ממלכת האור הנשגב באש.

שפה

שפת האם של אורגי הערפל נקראית מִיתְרִיט (ולעיתים 'מיתריט מבורכת'). היא דומה במידה רבה לאנ'מירין גבוהה, אולם נוקשה פחות ומתנגנת יותר מהאנ'מירין.

שמות של אורגי ערפל

שמות רבים של אורגי הערפל דומים לשמות של אנ'מירים מהמעמד הגבוה, אולם הם נוטים להיות רכים ומתנגנים יותר (למשל: ה"ר" האנ'מירית מוחלפת לעיתים ב"ל"). שמות של אורגי ערפל לא קשורים לצבעים של האנ'מיירי, וחסרים את ההפרדה בין תחילית לליבת השם. לעומת זאת, רבים משמות אורגי הערפל כוללים איזכור, או דומים לאחד מארבעת 'המילים המקודשות' הבאות:
סִילֶנָה: אור כסוף או אור כוכבים.
מִית'ל: ערפל בהיר או כסוף, בדרך-כלל במובן מיסטי או מיסטי למחצה.
טִירְנִיל: מונח כללי לפרחים מכושפים, מבורכים או מקודשים.
דָאלְתִיר: אור שמש, בוהק זהוב.

תחיליות נפוצות של שמות אורגי ערפל המכילות את אחת מארבע המילים המקודשות

גברים: סִיל, מִית', טִיר, דָאל.
התחיליות משמשות מרכיב בשמות כמו: סִילְנוֹרְלוֹר, טִירָאנוֹרן, מִיתְ'לוֹרן, דָאלְת'וֹרֶל.
נשים: סִילנִי, מִיתְ'י, טִירִי, דָאלִי.
התחיליות משמשות מרכיב בשמות כמו: סִילְנִיֶראל, טִירִינִיל, מִיתְ'יליר, דָאלְתְ'יליר.

תחיליות נפוצות שלא כוללות אחת מהמילים המקודשות:

גברים: אֶל, אֶלנ, נָאל, רָאל.
נשים: אֶלִי, אֶלְנִי, נָאלִי, רָאלִי.
קיימים גם שמות אורגי ערפל אשר 'מסתפקים' באיזכור מרומז של אחת המילים המקודשות בתחילית שלהם, ולאחריה בא המשך מתנגן שלקוח בדרך-כלל ממושג או חרוז אהוב מאחד הטקסים או האפוסים:
גברים: סִילְדִירִיוֹן; מִית'נָאטוֹל, מִיתְ'נָאטוֹר, דָאלקוֹרלָאן, אלֶאנוֹרן.
נשים: סִילְדִירִין, סִילְדִירִיל, מִיתְ'נִיטִיל, מִיתְ'נִיטִיר, דָאלְקִירִלִין, אֶלִינִירִן.

שמות משפחה

שמות משפחה של אורגי ערפל יגזרו בדרך-כלל מאחת המילים המקודשות, או ממושג או חרוז מקובל מהסוג שנפוץ גם בשמות פרטיים - בתוספת של סיומת פתוחה טיפוסית כמו "נָה", "רָה", "דָה" או "לָה".
לעיתים רחוקות יותר אפשר יהיה למצוא סיומות עם תנועה של **X**י - למשל "לִי"
דוגמאות: אִירְסִילֶנָה; טִירְלִירְדֶרָה, מִירְנִילֶרָה, קֶלְמִירְנִי.
אורגי ערפל מעריכים מאד תארים ותחיליות טקסיות, כך שכמעט לכל משפחה של אורגי ערפל, מלבד למעמדות נמוכים ממש (חלק קטן מאד באוכלוסיה) או מי שהורשע בפשע שהפך אותו למשולל כבוד ו-'האפיל את אור הכוכבים שזרח על שמו', ישנה תחילית שמזכירה שם של שושלת אצולה אצל בני אדם.
התחיליות הנפוצות ביותר, באופן לא מפתיע, לקוחות מארבע המילים המקודשות:
סִיל (למשל: סִיל-מִירְלִינֶרָה) - מופיע באופן שכיח לפני שמות משפחה של כוהני אור בכירים ואצולה גבוהה.
טִיר (למשל: טִיר-אִירְסִילֶנָה) - מופיע באופן שכיח לפני שמות משפחה של אבירים או מפקדים צבאיים.
מִית' (למשל: מית'-טִילְרִינְדִי) - מופיע באופן שכיח לפני שמות משפחה של רבי-אומנים ויוצרים דגולים.
דָאל (למשל: דָאל-קֶלְמִירֶנָה) - מופיע לעיתים לפני שמות משפחה של אורגי ערפל 'פשוטים' יותר, כגון סוחרים, ספנים, בעלי אדמה קטנים, ועוד.

באופן דומה לאנ'מירים, לעיתים שם משפחה ישקף את המוצא או העיסוק המקורי של השושלת: אורגי ערפל רבים, גם אם שפר גורלם או שהחליפו עיסוק או מעמד חברתי, אינם ששים 'לשבור מסורת' ולשנות את שם המשפחה או את התחילית שלו.

2.6: עוגים

גובה ממוצע: 2.3 מטרים (גברים), 2.2 מטרים (נשים).
תוחלת חיים: כ-60-70 שנים לעוגים שאינם קוסמים. קוסמים יכולים לחיות מאות שנים.

גזע לא נפוץ: הגזע הזה נדיר בבקעת קיירן, ובדרך-כלל הוא אינו מתאים לשחקנים חדשים במלסטרה.

אוּרְ'מָאגוּר, או "עוגים" כפי שהם מכונים על-ידי בני האדם, הם דמויי-אדם גבוהים ורחבים יותר מאשר בני-האדם או שאר "גזעים פחותים" (כפי שהעוגים נוטים להתייחס אליהם).
העור של העוגים נוטה להיות בהיר, בגוונים שנעים מורוד-לבנבן ועד אפרפר-בהיר; הגוף רחב יותר משל אדם, הן בכתפיים והן לא פעם באזור הבטן, שנוטה לא אחת לפתח כרס, וגם חזה גדול יחסית אצל הנשים. הראש מעוגל, מעט אליפטי, עם לסת חזקה ועצמות בולטות מעל המצח; האוזניים דומות לאוזני אדם; העיניים צרות וקטנות יחסית. גוון העיניים הנפוץ ביותר, בעיקר אצל הגברים, הוא חום בגוונים שונים, אבל יכול להיות כמעט כל גוון שקיים אצל בני-אדם. ישנם גם פרטים עם עיניים חומות-אדמדמות, או ירוקות-צהובות. הפה רחב, עם ניבים תחתונים מפותחים יותר משל בני-אדם, בעיקר אצל הגברים -באורח שגורם להם לבלוט מעל לשפה התחתונה.
שיער הראש גס ושופע, בגוונים שנעים מחום כהה, דרך גוונים שונים של חום, ועד לגוון נדיר של צהבהב-עכור. לעוגים הגברים יש קרן קטנה, באורך של עד 10 ס"מ, שבוקעת ממרכז הגולגולת כלפי מעלה – ישרה או מעט מעוקלת, בגוונים של אפור או לבן עכור, לעיתים גם גוון של כחלחל או ירקרק חיוור.
לנשים אין קרן. במקום זאת, ישנה בליטה נוקשה באותו מקום, לעיתים קרובות מכוסה או מכוסה למחצה על-ידי שיער הראש.

עוגים ממעמד נמוך או שבט חסר אמצעים, בעיקר כאלו שהדרדרו לברבריות, ילבשו איזור חלציים גס, לפעמים בתוספת כיסוי גוף חלקי עשוי מפרווה, ויקשטו את עצמם ב'תכשיטים' עשויים מעצמות ומאבנים מגולפות באורח בסיסי.
לוחמים מיומנים מחבבים שריון מתכת כבד בעל צורה גסה, שמשלבת לעיתים דוקרנים מאיימים, ולפעמים גם מחרוזות מאבנים צבעוניות ועצמות מגולפות (למשל כאלו שנקלחו מאויבים מנוצחים). לוחמים עוגים להוטים אחרי תכשיטים קסומים, ככל שהם מצליחים להשיג כאלו.
מכשפים עוגים מחבבים לבוש מסורתי, שמשלב גלימות קסומות, עם טוניקה עוגית מסורתית שמכסה רק חלק מהגוף. לכך, הם מוספים לא פעם מגוון של תכשיטים קסומים, אבנים מכושפות שגולפו בצורה של סמלים רוניים, ועוד. חלקם מחבבים גם כתובות קעקע עם כוחות כשפים על עור הגוף עצמו. התכשיט המכובד והמוערך ביותר הוא נזר מעוטר עם חריטות רוניות מורכבות, שבמרכזו אבן טובה נדירה, מגולפת בצורת רונה או צורה מרומזת של אחד מאלי הכישוף הקדומים. כך למשל, נחשית מכונפת או חרפושית עשויה מברקים.

מוצא והיסטוריה

העוגים הם גזע עתיק וברוטאלי, עם קשר עמוק לקסם. המוצא של העוגים הוא מהיערות הצפופים והמנגרובים של מָאגָאראוּן שבצפון-מערב מלסטרה.
לפני אלפי שנים, העוגים שלטו באימפריה אדירה בשם אור-נאארום, שנשלטה באגרוף הברזל ובעוצמת מטה הקסמים של קיסרים מכשפים.
אור-נאארום שקעה והתפוררה בסופו של דבר בגלל סכסוכים פנימיים, בתהליך שארך מאות רבות של שנים, דורות על דורות לפני הקמת האימפריה האנ'מירית. היא הותירה אחריה מבני אבן אדירים, גם אם גסים ולא מושכים לטעמם של בני אדם או אורגי ערפל; אפוסים יחודיים על אלי הכישוף הפראי של ימי קדם, ואגדות על מעלליהם של קיסרים-מכשפים ושאר מטילי לחשים רבי-עוצמה. אלו היו לעיתים קרובות מוכשרים ויהירים מספיק כדי לנסות לעשות עסקאות מסוכנות עם אלי הכישוף עצמם, או אפילו לקרוא תיגר על אחד האלים באורח ישיר.
אגדות אחרות מימי אור-נאארום מספרות על קונסטרוקטים רבי-עוצמה, ואפילו על גזעים שלמים של יצורים חיים שהמכשפים העוגים יצרו בתור משרתים.
במהלך הזמן, העוגים התפצלו למספר גדול של שבטים ששקעו במלחמות פנימיות. כמה מהגדולים ביניהם הונהגו בידי אצילים-מכשפים, שכוחם היה צל עלוב של עוצמת הקיסרים המכשפים של ימי קדם. שבטים אחרים הונהגו בידי מועצת זקנים או שרי-מלחמה מקומיים, בעוד אחרים הדרדרו לברבריות מוחלטת, והפכו ללא יותר מלהקות של בריונים ערומים למחצה שמנופפים באלות גסות.
בשיא הפילוג והחולשה של העוגים, נחתה על מאגאארון פלישה אנ'מירית שהכתה את העוגים מכה ניצחת, והגיעה עד לב-ליבה של ארצם. האנ'מירים נסוגו רק לאחר שבזזו את שרידי הערים העתיקות, ולקחו עימם כשלל אוצרות מימי הגדולה של אור-נאארום – השפלה שהעוגים מעולם לא שכחו או סלחו עליה.
כיום, שני דורות לאחר ההתנפצות הגדולה והתרסקות האימפריה האנ'מירית, העוגים התאוששו והחלו יוצאים למסעות פשיטה וכיבוש בארצות שמעבר לגבולות מאגאארון – בעיקר במחוזות שלפי המסורת העוגית היו חלק, או לפחות בגבול האימפריה העתיקה של אור-נאארום. בעשורים האחרונים, נסיך-מכשף רב-עוצמה איחד תחת שרביטו שבטים רבים של עוגים, ופלש לביצות אוּרגָאקָה, ממש מעבר לגבולה הצפוני של בקעת קיירן. הנסיך המכשף השתלט על חלקים רבים של ארץ הביצות, חילק אותה בין השבטים הנאמנים לו, ושעבד בקלות שבטים של אנשי-לטאה וגזעי אנושואידים מקומיים אחרים – ומסופר שכוחו הולך ומתחזק משנה לשנה. בעוד הנסיך המכשף ועוגים רבים אחרים נחושים ללכת בדרך של מלחמה ואש, עוגים אחרים – מעטים בהרבה – מאמינים שעל הגזע שלהם לשחק תפקיד אחר כדי להחזיר את ימי הגדולה המגיעים לו בזכות: דרך זו קשורה יותר להחזרת הידע האבוד של ימי קדם מאשר בשבירת גולגלות של בני-אדם. העוגים האלו מודעים ככל הנראה לרוע שמאכל את מחוזות הדרום של מלסטרה וליצורים המעוותים שמתפשטים משם, וסבורים שהתפקיד האמיתי ליורשיה של אור-נאארום הוא לעמוד מולם ולהדוף אותם עם הקסם שלהם. כך, הם יצרו אפוסים חדשים שיושרו במאגאארון ומחוצה לה למשך דורות על דורות בעתיד.

תרבות וחברה

החברה העוגית, מלבד שבטים שהדרדו לברבריות מוחלטת, היא חברה מאגוקרטית. ההנהגה והכוח שייכים קודם כל למי שמחזיק את כוח הקסם החזק ביותר. אם לשבט עוגים אין מג חזק מספיק שימשול בו, הוא יונהג בידי מועצת זקנים שינסו לשמר את הידע העתיק של השבט או מה שנותר ממנו.
מאחר ורוב מוחלט של העוגים חסרי הקסם לא מסוגלים לקרוא ולכתוב, בוודאי לא בכתב העתיק של אור-נאארום (שלא לדבר על הבנה של רונות), רבות מהמסורות מועברות בעל-פה, לעיתים קרובות בשירים פרועים ובהתרברבות ב"היכל השאגות" של השבט.
החברה העוגית היא ברוטלית ולא פעם חסרת רחמים. אלימות וסכנות, הן מבחוץ והן מבפנים – נתפסות כחלק בלתי נפרד מהחיים.

עוגים אינם נוטים להקשר בנישואין ארוכי-טווח, ולא מייחסים חשיבות רבה לשושלת (מלבד אלו של הקיסרים המכשפים וקומץ קוסמים גדולים אחרים). נשים חסרות קסם נלקחות לא פעם בכוח, או בתשלום כזה או אחר לאחד מזקני השבט (או להורים – רק אם אחד מהם הוא קוסם). נישואין, גם אלו שנעשים מרצון חופשי בין שני מטילי לחשים, מחזיקים מעמד בדרך-כלל שנים ספורות, בדרך-כלל עד שהצאצאים גדלים במעט או לפחות נגמלים מחלב אם – ואז כל אחד מההורים הולך לדרכו.
הילדים עצמם גדלים 'בתוך ויחד עם כל השבט', עם חשיבות מעטה לשאלה מי היו ההורים שלהם. ברוב השבטים, הגורל שלהם יוכרע על-ידי הכשרונות שהם עצמם יגלו. בכמה מהשבטים נהוגים מבחני חניכה, לעיתים מסוכנים, שהעוגים הצעירים יאלצו לעבור בתור נערים. עתידם יקבע במידה רבה לפי השאלה, האם עוג נכבד ומוערך יבחר בהם בתור חניך או שוליה.

יחס לגזעים אחרים

העוגים הם גזע שמעריך עוצמה – פיזית ועוד יותר מזה עוצמה מאגית. רובם בזים לגזעים קטנים וחלשים יותר, ורואים בהם חיות קטנות ועלובות, יעד לגיטימי לפשיטות שלל והרג. זאת, אלא אם כן ידעו כיצד להתרפס ולקנות את חסותם של האורמאגור האדירים, הגזע רב-העוצמה והעתיק שהקים אימפריה אדירה במלסטרה כאשר בני האדם היו לכל היותר רועי כבשים פראיים.
לרוב העוגים יש גאווה מפותחת מאד בכל מה שנוגע למסורת שלהם כגזע עתיק ורב-עוצמה. כדאי מאד לכל מי שנושא ונותן עם עוגים – אפילו מול שבט עוגים מדורדר בביצות – לזכור זאת היטב.
ישנם עוגים שעדיין נוהגים לבשל ולאכול בני אדם ודמויי-אדם אחרים, אולם רוב מוחלט של שבטי העוגים נטשו מזמן את המסורת הארכאית הזו (הגם שיש לה איזכורים בכמה וכמה מהאפוסים הישנים). עוגים רבים עדיין משתמשים בביטויים שמאזכרים את המסורות הללו, כמו "קטן ועלוב מדי, אפילו בשביל הסיר").
רוב ההעוגים מתעבים את האנ'מירים – בני האדם שבזזו את מאאגארון וגנבו רבים מהאוצרות הקסומים המקודשים שלהם. עוגים רבים סבורים, שהאנ'מירים היו חייבים להעזר בסוג של רמאות בזויה, כדי להשפיל באופן כזה את בניה האדירים של אור-נאארום. למה עוד אפשר לצפות מגזע נכלולי שהשיג את הקסם שלו משאיבת כוחם של יהלומים תבוניים ומרושעים ממימד אחר? כעת, כאשר האימפריה של הננסים החיוורים האלו נפלה, הגיע הזמן ליישב את החשבון, ולהחזיר את גדולתם וכבודם האבוד של העוגים.
גרוע מכך, ישנם עוגים שמאמינים כי אותו קסם זר ומרושע של יהלומים הוא זה שערער את האיזון של האנרגיות המאגיות באופן שגרם בסופו של דבר להתנפצות הגדולה.
עוגים מסוימים יסכימו, למרות הכל, לשתף פעולה עם אנ'מירים, מהרפתקנים ועד אצילים או מכשפים - כנגד אויבים וסכנות משותפות.

רוב העוגים רואים את עצמם כעליונים בכל קנה מידה שהוא על הפארליל – בני האדם שעל ארצם נהגו לפשוט בעבר הרחוק, אבל לעיתים גם נשאו ונתנו או אפילו סחרו איתם. כיום, ישנם שבטי עוגים שמוכנים לשאת ולתת או אפילו לכרות ברית זמנית עם 'הנביא הגדול' – לאחר שחשו את עוצמת קסם הטבע שקורנת ממנו.
אל הגורג, העוגים מתייחסים כעבדים שנבראו (או הושרצו) כדי לשרת ולהיות קטנים ושפלים, אבל רבים מדי מהם שכחו את מקומם הנכון עם השנים, וכיום הם כל-כך עלובים ובזויים, שהם לא ראויים אפילו להתבשל בסיר (וממילא, הטעם שלהם מבחיל, והריח גרוע עוד יותר מהטעם. לכן, אין הרבה מה לעשות איתם, מלבד לדרוך עליהם כל פעם שהם עומדים בדרכם של העוגים.

אורגי הערפל נתפסים כלא יותר מחבורה של נשים רכרוכיות ויבבניות ("מה, יש זכרים בגזע ההוא?"), עם קסם דועך, ואלה פתטית שראויה ללא יותר משאגות של צחוק. מנגד, עוגים רבים למדו להעריך את האריגים הנפלאים שאורגי הערפל יודעים לטוות (מה שהעניק להם את הכינוי "תולעי משי") – שהוא סיבה טובה להשאיר אותם בחיים.
קיים שבט עוגים חריג אחד בשם נָאל-מִיתְרָאאר, שאימץ את האמונה במלכת האור, והושפע עמוקות מתרבות אורגי הערפל - מה שהופך אותם לאורגים טובים ולעבדים מבוקשים אצל שבטי עוגים יריבים.

העוגים חושדים ואפילו יראים במידה מסוימת (הגם שרובם יכחישו זאת) מהראלג'קריל - הגזע המסוכן עם העיניים הבוערות באדום והערים האגדיות שמתחת להרי הגעש. עוגים רבים חושדים שקסם האש של 'פיות האבק' דומה מדי לזה של האויב העתיק – הגזע הדמוני של הקוֹר'סְלָאג. כך או אחרת, רוב העוגים מעדיפים לשמור על מרחק של כבוד מהראלג'קריל.

שפה

שפת האם של העוגים נקראית מָאגָארוּ. לצידה, קיימת שפה נוספת, עתיקה וסודית בשם אוּר וָאגְדָאאר, שדוברה רק בחצר של הקיסרים המכשפים של אור-נאארום, ובה נכתבו הלחשים העתיקים והחזקים ביותר.
כיום, אפילו מכשפים עוגים מתקשים לקרוא את החריטות המסובכות של שפת אור ואגדאאר, שלא

לדבר על שליטה מספקת כדי ללמוד או להטיל כשפים שנכתבו בה.

שמות של עוגים

שמות פרטיים של עוגים בנויים משתי הברות: תחילית, שאחריה באה ליבת השם.

תחילית

תחיליות יהיו בדרך-כלל הברה סגורה של שלוש אותיות (לפעמים ארבע, עם עיצור כפול בסוף).
באמצע התחילית יש תמיד תנועה: וֹ לגברים, ומנגד אָ או וֹ לנשים. לדוגמא:
גברים: קוּר, קוּג, רוּמ, דוּם, בּוּר, בּוּג.
נשים: קָאר, קוֹר, רוֹם, רָאם, דוֹם, בָּאר, בּוֹג.

ליבת השם

ליבת השם היא בדרך-כלל הברה בת ארבע אותיות, עם תנועה כפולה באמצע. לעיתים רחוקות, ליבה תהיה מורכבת מתנועה רגילה שאריה שני עיצורים (למשל: רוּמְבּ).
ליבות השם בדרך-כלל זהות לנשים וגברים.
<u>דוגמאות</u>: טָאאמ, גוּום, מוּוב, גָּאאר, קוּום.

שמות טיפוסיים

גברים: רוּמְ'גָּאאר, בּוּרְ'קוּום, קוּגְ'טָאאר, קוּרְ'רוּום.

נשים: רָאמְ'גָּאאר, בּוֹרְקוּום, קָאגְ'טָאאר, קָארְ'רוּום.

שמות משפחה

לעוגים רגילים אין שמות משפחה. אם רוצים פניה מכובדת מאד אליהם, היא תעשה מהשם ומיד לאחר המילית "קוּ" (זכר) או "קוֹ" (נקבה) ואחריה שם השבט שלהם, למשל:

רוּמְגָּאאר קוּ שָׁאג-גוּמְרָאאם משבט שאג-גומגראם, שבט ציידים ופושטים ידוע (לשמצה) מדרום מאאגארון.

סָאגְרוּום קוֹ זָאג-אָשְׁרָאאן, בת לשבט שומרי המשואות המקודשות מקו החוף של מזרח מאאגארון.

תארי כבוד

לפני שמם הפרטי של עוגים מכובדים, רבי עוצמה או אגדיים יבוא אחד מתארי הכבוד הבאים:

קיסר-מכשף או אציל מכשף רב עוצמה	אוּר (זכר) נוֹר (נקבה)
מצביא או שר מלחמה	רוּר (זכר) רָאר (נקבה)
נכבד, זקן שבט או לוחם דגול	רוּג (זכר) רָאג (נקבה)
קוסם (שאינו מושל, מצביא או ראש שבט)	נוּט (זכר) נוֹל (נקבה)

שם התואר הנעלה ביותר הוא סוּר, שפירושו אלוהי (נכתב זהה עבור זכרים ונקבות). אלא שזה תואר ששייך לאלי הכישוף; אף עוג אינו זכאי לו באמת, ושימוש בו נחשב למגלומניה מסוכנת.

"ההיפוך האצילי" בשם של עוג ממעמד גבוה

בשמות עוגים נכבדים בעלי תואר, מבצעים "היפוך" בין שני חלקי השם הפרטי, כך שהחלק עם התנועה הארוכה יותר בא קודם, והחלק עם התנועה הקצרה סוגר את השם.
כך למשל:

דוּמ'קָאאר שהפך לאוּר-קָאארְ'דוּם הוא שמו של הקיסר המכשף העתיק שסירב להוריש את תאריו לבתו, ששמה המקורי היה **דוֹרְנְ'קָאאר, ונוכח מעמדה הפך לנוֹר-קָאארְ'דוֹרְן**.

בּוּגְ'דָאאר היה שכיר חרב והרפתקן בן-בלי שם. לאחר שצבר עוצמה והפך לשר מלחמה מטיל אימה – **שמו השתנה מבּוּגְ'דאאר לרוּר-דָאארְ'בּוּג**.

2.7: ראלג'קריל ("פיות אבק")

גובה ממוצע: 1.85 מטרים (גברים), 1.8 מטרים (נשים).
תוחלת חיים: כ-350-400 שנים (משוער)

גזע נדיר: גזע נדיר מאד וכמעט לא מוכר בבקעת קיירן. הוא אינו מתאים לשחקנים חדשים במלסטרה.

ראלג'קריל הם דמויי-אנוש גבוהים, בעלי חזות שרבים מחשיבים כמפחידה.
הגוף חזק ואתלטי, באורח שמזכיר גרסה שרירית יותר של אויביהם השנואים, אורגי-הערפל. העור בגוונים שונים של אפור, מאפרפר-לבן בהיר מאד ועד אפור כהה. ציפורני הידיים והרגליים נוטות לעיתים להיות ארוכות מעט משל בני-אדם, גונן אפור גם-כן, עם נטיה לאדמומיות.

תווי פניהם של הראלג'קריל דומים למדי לאלו של אורגי הערפל, כולל העיניים הנוצצות עם האישון המטושטש במידת-מה והגבות המשוכות כלפי מעלה. שני ההבדלים המרכזיים הינם כי בניגוד לאורגי הערפל, אחזניהם של הראלג'קריל מעט מחודדות בקצה (אם כי לא ארוכות יותר מאחזני אדם). כמו כן, גוון העיינים שלהם הוא אדום, ונע מאדום בהיר, דרך אדום-כתום בגוני האש, ועד אדום-דם כהה.
שיערם של הראלג'קריל שופע ולעיתים קרובות ארוך, כאשר צבעו, בדומה לגוון העיניים שלהם, נע מאדום בהיר, דרך אדום-כתום ועד אדום כהה. גוונים של אודם-צהבהב או חום-אדמדם נדירים יותר, ויכולים לרמז על דם של בני-אנוש או (גרוע יותר!) של אורגי ערפל שנואים, אי-שם בעץ המשפחה.

מוצא והיסטוריה

הראלג'קריל, ממש כמו אויביהם השנואים אורגי הערפל, טוענים שהם צאצאיהם ויורשיהם של הקאהר'ריל האגדיים. הראלג'קריל טוענים כי אורגי הערפל אינם יותר מהכלאות נחותות שערכו הראלג'קיל בבני-אנוש קדומים ופרימיטיביים, ואילו אורגי הערפל טוענים כי הראלג'קריל (אותם הם מכנים בלעג "פיות אפר" או "פיות אבק") אינם יותר מגזע משרתים מעוות שיצרו הקאהר'ריל בכדי לעבוד בכבשנים העצומים שלהם.
רוב הראלג'קריל מעדיפים לחיות מסביב או מתחת להרי הגעש בקצה המערבי של העולם הידוע. שם, בליבו של אחד מהרי הגעש הגדולים ביותר, שוכנת עיר הבירה האגדית שלהם, קָאהְרגְרָאט, שפירוש שמה הוא "אש התמיד האגדית").
רק מעטים מאד ממי שאינם נמנים על הראלג'קריל זכו לראות את העיר האגדית היושבת מעל מבועי מאגמה ואת הכבשנים האדירים שלה, ומעטים עוד יותר, אם בכלל, זכו לצאת בחיים בכדי לספר על כך.

במשך אלפי שנים, הראלג'קריל ואורגי הערפל נלחמו זה בזה, הן במישרין והן דרך ואסאלים אנושיים ואחרים. המלחמה בין הגזעים היריבים מעולם לא הוכרעה, אם כי לעיתים קרובות, הייתה ידם של אורגי הערפל על העליונה - די הצורך בכדי להדוף את הראלג'קריל בחזרה אל שולי ההרים במערב הרחוק.
למרות יתרונם של הראלג'קריל בעוצמת כלי הנשק וחוסר המעצורים האכזרי שלהם, חוסר המשמעת היחסי, והפירוד והפיצול התמידי בין הנסיכים שלהם היו בעוכריהם. עם זאת, אורגי הערפל מעולם לא הצליחו – וככל הנראה גם לא ניסו – לחדור אל ההרים הלוהטים שבפאתי המערב, ובוודאי שלא אל תוך אגמי המאגמה הלוהטת סביב קאהרגראט עצמה.

כאשר האימפריה האנ'מירית, שהכניעה בקלות את אורגי הערפל, ניסתה לעשות את אותו דבר לראלג'קריל, הלגיונות האנ'מירים סבלו אבדות כבדות ונאלצו לסגת – בפעם הראשונה בתולדות האימפריה. האנ'מירים הצליחו אמנם להכות כמה מנסיכי הראלג'קריל ולהניס אותם אל החשכה שמתחת להרים, אולם שני נסיונות להתקדם אל עבר קאהרגראט נחלו כשלון – ומאז, האנ'מירים לא ניסו את מזלם פעם נוספת.

במרוצת השנים, החל סחר מוגבל בין כמה מסוחריה הנועזים יותר של האימפריה לבין כמה מהנסיכים ובתי-החרשים של הראלג'קריל. אצילים ומפקדים אנ'מירים בכירים רבים היו מוכנים לשלם הון תועפות עבור חרב או שיריון שחושלו בכבשנים האגדיים של 'פיות האבק'. פה ושם, הופיעו שכירי חרב מעטים מהראלג'קריל, העזו לנדוד ברחבי האימפריה (להוציא ארצותיהם של אורגי הערפל), והשכירו את עצמם לכוהנות אנ'מיריות בכירות או לאצילים שאפתנים, או תרו אחרי מרבצים של מתכות קסומות ברחבי האימפריה.

לא ברור מה מימדי הנזק שעוללה ההתנפצות הגדולה לארצם של הראלג'קריל. אולם, נוכח העובדה כי היבשת המערבית כולה נפגעה פחות ממרכז מלסטרה, נראה שקאהרגראט האגדית עודה עומדת על תילה.
למרות זאת, שמועות מספרות שמשהו קרה מתחת להרים מאז ההתנפצות הכדולה, ובגללו או בהשפעתו המלחמות הפנימיות בין הראלג'ריל הפכו אינטנסיביות ואכזריות כפי שלא היו מזה מאות על מאות שנים.
בימים אלו, כמעט שני דורות אחרי ההתנפצות, יותר ויותר ראלג'קריל נוטשים את ישוביהם העתיקים, בין אם לבדם או בקבוצות קטנות, ומחפשים את מזלם במקומות אחרים. זאת, חרף העובדה שמחוץ למולדתם, הם נאלצים לא פעם לבלוע את גאוותם הקודרת כפי שלא הורגלו לעשות, ולהתמודד עם אוכלוסיות שעצם המראה של ראלג'קריל מבעית אותן, וסבורות שדם שדים זורם בעורקי ילדיה של קאהרגראט.

תרבות וחברה

הראלג'קריל הם חברה נוקשה, שיש הרואים בה 'בבואה אפלה' לאורגי הערפל, הגם שהרבה פחות מורכבת ומהירה בהרבה לקבל החלטות ולפעול.

לפי האגדה, לראלג'קריל היה בעבר מלך עליון ששלט ביד ברזל בנסיכים ובבתי הלוחמים והחרשים. אולם, כסאו שבקאהרגראט התרוקן לפני אלפי שנים, ככל הנראה לאחר מלחמה לא מוצלחת מול אורגי הערפל.
מאז, הכס הרם נותר ריק. העיר עצמה מנוהלת בידי מועצה של שרים, כוהנים של ראהל (אלת מלחמה או התגלמות של 'מלחמה' שהראלג'קריל סוגדים לה) ורבי-חרשים. ערים ומחוזות מחוץ לקאהרגראט, נשלטים בידי נסיכים או בתי אצולה אחרים, שלעיתים קרובות מנהלים זה כנגד זה מלחמות ארוכות ואכזריות, בשם איבות ונקמות שחלקן בנות אלפי שנים.
מושג ה"בית" או השושלת, משחק תפקיד עליון בחברה של הראלג'קריל, באורח שעולה אפילו על האנ'מירים ואורגי-הערפל. הבאת כבוד לבית היא ערך עליון; וגלות וגירוש שמלווה בעונש של מחיקת השם, עשויים להיות לעיתים עונש גרוע יותר ממוות. עונש משפיל כזה מלווה לא פעם באיסור מוחלט להתאבד, במטרה שהפרט שנענש ימשיך לחיות בגלות ולסבול מחרפה, ובכדי שאחרים 'יראו וייראו'. אמנם, הדבר כרוך גם בסיכון מוחשי כי המנודה, מלא בשנאה ומרירות, ינסה לבצע נקמה עקובה מדם ביום מן הימים. אולם, מדובר בהחלט בחלק מ'כללי המשחק': בית שאינו מסוגל להתגונן מנקמה אינו זכאי להקרא בית מכובד.

הראלג'קריל מעריכים יופי, אם כי האומנות שלהם פשוטה וקודרת בהרבה משל אורגי הערפל. מבחינתם, יופי ויעילות הולכים יד ביד. כסף ואבני-חן הם חשובים ונחוצים, אולם בעיקר ככלי להגיע לעוצמה ולהביא כבוד לבית אליו הם שייכים.
הם מעריכים עוצמה ועורמה, אולם רבים מהם רואים עצמם כפופים לקוד כזה או אחר של כבוד אפלולי. ראלג'קריל מצפים להתקל באכזריות חסרת רחמים (פי כמה מאכזריותם שלהם) היה ויפסידו במערכה.
המסורת של הראלג'קריל זוכרת היטב והנציחה בשירים מלחמות עתיקות לא רק כנגד אורגי הערפל, אלא גם כנגד יצורים בני-בלי שם עמוק מתחת לשורשיהם הלוהטים של ההרים.

דת ואמונה

רוב הראלג'קריל הם מאמיניה של דת עתיקה שסוגדת לישות שמכונה 'הצל הבוער': ככל הנראה, מדוכר באחת האלוהויות של האימפריה הקדומה של הקאהר'ריל בכבודם ובעצמם.
לעיתים, הישות הזו מתוארת כצל נשי מבעית, מוקף בלהבות אדירות. אחרים רואים אותה כהתגלמות של עצם ה"מלחמה", או "מלחמה וכבוד". לפי האגדה, היא יכולה ללבוש צורה של אישה מגזע הראלג'קריל, או אפילו של בת-אדם, תמיד עם שיער אדום בוהק בגוונים של להבה חיה. היא מחזיקה כלי נשק בוערים שעצם המגע שלהם יכול להמיס פלדה מחושלת.
גבירת הצל הבוער או פשוט "מלחמה" ("רָאהֶל" בלשון הראלג'קריל) היא גבירה של סערות אש וחורבן, אבל מקושרת גם ליצירתיות ולקסם הקדום שמבעבע מהלהבות הגדולות שמתחת לעולם. ברכתה מאפשרת לכוהנים ולאלופים שלה לזמן ולשעבד יצורים עתיקים ממימד האש, ולרתום אותם להפעלת הכבשנים האדירים שבתחתית ההר. החזקים שבכוהניה יכולים, בלהט הקרב, ללבוש את צורת הצל הבוער של גבירתם, ואז לזמן ולהחזיק כלי נשק אדירים עשויים מלהבה חיה.

יחסים מול גזעים אחרים

הראלג'קריל מתעבים בכל ליבם את אורגי הערפל, בהם הם רואים עבדים רכרוכיים שמעזים להעמיד פני אדונים, ולנסות לגזול את מה ששייך לראלג'קריל בזכות – ירושתם של הקאהר'ריל הקדומים.
רוב הראלג'קריל חשים שמחה לאיד על נפילת ממלכתם של אורגי הערפל, ולועגים לכך כי מלכת האור לא ענתה לתפילותיהם הבכייניות של 'ילדיה'. מנגד, לא מעטים מהראלג'קריל – בעיקר אלו שמסתובבים בעולם החיצון – סבורים כי בכך גם נגמרה המלחמה העתיקה בין שני הגזעים: אורגי הערפל נופצו, אינם מהווים עוד איום. לכן, ניתן להניח לשרידיהם לנפשם.
רוב הראלג'קריל חשים בוז מסורתי, משועשע במקצת, כלפי גזעים אחרים. העוגים הם קופים גדולים שמשחקים בקסם שהם מתקשים להבין עד הסוף, וחסרים את הכוח האמיתי של הלהבה החיה. האנ'מירים הם ילדים קטנים ויהירים שמשחקים במלכים וכובשים. כל מה שיצרו, לא יוכל להתחרות בהדר הקדום שמתחת להרים המלוהטים. עם זאת, אבני-החן המכושפות של האנ'מירים עניינו את הראלג'קריל מאז ומעולם: מסופר כי לאחר פשיטות הנפל האנ'מיריות על ההרים, הראלג'קריל לקחו כוהנות נוצצות וחרשים אנ'מירים בשבי בכדי לנצל את כוחותיהם והידע שלהם, אולם רובם לא שרדו לאורך זמן באפלה המלוהטת שמתחת להרים.

שפה

שפתם של הראלג'קריל נקראת רָאלְגְרִיט. היא מזכירה במעט את שפת אורגי הערפל, ויש לה מצלול מתנגן משל עצמה, אולם היא נוקשה וקודרת ממש כמו ההרים שהראלג'קריל חיים בתוכם.

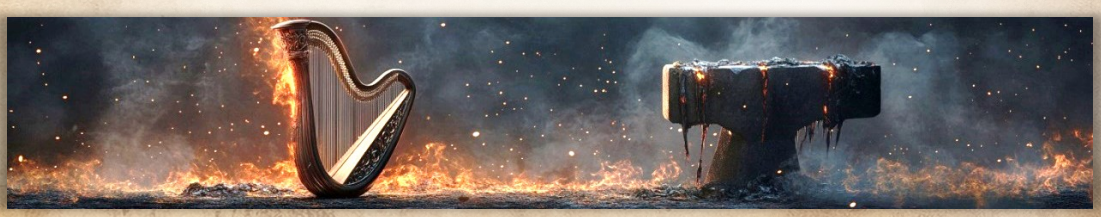
שמות של ראלג'קריל

רבים מהשמות של 'פיות האפר' גזורים ממספר מונחים בעלי חשיבות בתרבות שלהם, באורח שנראה כדומה מעט למילים המקודשות של אורגי הערפל - הגם שהראלג'קריל לא מייחסים למילים קדושה של ממש.

המונח המלא	משמעות	צורת הגיה מקוצרת שמשמשת כבסיס לשם
גְרָאטְרָה	אש	גְרָאט
רוּנְגוֹרְן	בזלת / אבן כהה וחזקה	רוּנְג
גְרָאלְדָה	סדן מתכת	גְרָאל
רָאדְרִיל	פלדה מחושלת / להב	רָאד
קְרָאטְקוֹר	שער מבוצר (בד"כ באבן וולקנית)	קְרָאט
לִירְגְרָה	אפר לוהט	לִירְג
סוֹרְמְרָן	קיטור או מים רותחים	סוֹרְמ

שם של ראלג'קריל בנוי לעיתים קרובות מאחד הקיצורים שבטבלה הקודמת, בתוספת לתחילית או סיומת. תחיליות וסיומות נפוצות עם המשמעות שלהן - מופיעות בטבלה הבאה:

הטיה גברית	הטיה נשית	תחילית/סיומת	משמעות
◌וֹר	◌וֹרל	סיומת	"של/שייך ל-" (גְרָאטְוֹר=של האש)
◌ָנְ	יְנְ	תחילית	"אדון ל-" (אִינגְרָאטְ=אדונית לאש)
◌ָלְ	◌ָלְ	שניהם	"עתיק יומין" "נכבד" (רלגְרָאטְ=אש עתיקה)
נוֹרְ	נוֹרְ	תחילית	"שיר", "בלדה" (נוֹרְגְרָאטְ = שיר של אש)

שמות של נשים מקבלות לעיתים סיומת של ָה – בעיקר במקום שבו השם נבנה מתחילית + עיקר השם. למשל, את השם אינגָרָאט אפשר להפוך גם לאִינגָרָאטָה; מנהג זה נפוץ במיוחד בשמות עם תחילית זהה לנשים וגברים, כמו "נוֹר"

שמות נפוצים לגברים: גָרָאטוֹר, אָנגָרָאט, אָלגָרָאט, נוֹרגָרָאט, רוּנגוֹר, אָנרוּנג, אָלרוּנג, נוֹרוּנג, גָרָאלטוֹר, אָנגָרָאל, אָלגָרָאל, נוֹרגָרָאל, רָאדוֹר, אָנרָאד, אָלרָאד, נוֹרָאד, קָרָאטוֹר, אָנקָרָאט, קָראטאל, נוֹרקָרָאט, לִירגוֹר, אָנלִירג, לִירגָרָאל, נוֹרלִירג, סוֹרמוֹר, אָנסוֹרם, סוֹרמָאל, נוֹרסוֹרם.

שמות נפוצים לנשים: גָרָאטוֹרל, אִינגָרָאט, אָלגָרָאט, גָרָאטָאל, נוֹרגָרָאטָה, רוּנגוֹרל, אִינרוּנג, אָלרוּנג, רוּנגָאל, נוֹרוּנגָה, גָארלוֹרל, אִינגָרָאל, אָלגָרָאל, נוֹרגָרָאלָה, ראדוֹרל, אִינרָאד, אָלרָאד, רָאדָאל, נוֹרָאדָה, קָרָאטרוֹל, אִינקָרָאט, אָלקָרָאט, קָרָאטָאל, נוֹרקָרָאטָה, לִירגוֹרל, אִינלִירג, לִירגָאל, נוֹרלִירגָה, סוֹרמורל, אִינסוֹרם, סוֹרמָאל, נוֹרסוֹרמָה.

שמות משפחה (שמות של 'בתים')

שמות משפחה עשויים להשתמש באותם מונחים שמרכיבים שמות פרטיים, אבל יכילו בדרך כלל את המושג המלא ולא קיצור שלו, ואליו תתחבר תוספת - שבדרך-כלל יש לה משמעות היסטורית, פיוטית או אפית (למשל: רִינלִירגָרָה-"הקרב בשדה האפר").
לפני שם המשפחה של בית נכבד יבוא תואר, שמציין את חשיבות הבית:
קָאהָר – נעלה (בית נסיכים)
נָארָאט – בית חרשים או אומנים
קוֹרג – בית לוחמים או משפחה מיוחסת (משמש כברירת מחדל לפניה מכובדת)

<u>דוגמאות</u>
שמו המלא של הנסיך אָנרוּנג יכול להיות אָנרוּנג קָאהָר-רִינלִירגָרָה.
בפניה מקוצרת יותר, התואר יבוא לפני השם הפרטי: קָאהָר אָנרוּנג.

שמה של מחשלת החרבות הידועה רָאדָאל יכול להיות רָאדָאל נָארָאט-נוֹרגָרָאלדָה, שם משפחה שמשמעותו "שיר של מתכת מצלצלת על הסדן", או בפניה מקוצרת: נָארָאט רָאדָאל.

ההרפתקן נוֹרוּנג, בן למשפחת סוֹרמָארג שאין לה שום יחוס מיוחד, יקרא נוֹרוּנג קוֹרג-סוֹרמָארג או קוֹרג נוֹרוּנג. יהיו גם אלו שיכנו אותו סתם-כך נוֹרוּנג סוֹרמָארג. פניה כזו נחשבת מעליבה מאד, אלא אם כן הפונה הוא ראלג'קריל ממעמד חברתי גבוה בהרבה. מחירו של עלבון יכול להיות יקר, מאחר ולכל בית של פיות אפר, צנוע ככל שיהיה, יש גאווה מפותחת מאד.

פרק 3: החיים בבקעת קיירן

וָארְלִירִיל הבליעה גידוף, מהדקת את אחיזתה במושכות, כאשר הפרד שב ושיקע את פרסותיו בשלולית עמוקה, מתיז בוץ לכל עבר. גשמי אמצע הקיץ הקדימו, הופכים את המשעול המתעקל לאפרורית מטושטשת, ובולעים כליל את צורתה של העיירה שאמורה היתה להתנוסס כעת אל מול פניה. רק אי-שם במערב, צבעה אדמומית את חומת העננים, מעידה כי השמש החלה לשקוע, נוטלת עמה את תקוותה של אורגת הערפל להגיע אל השער לפני רדת החשיכה.
ברק נוסף קרע את השמיים, מאיר לרגע את המגדלים הרעועים בצידו האחר של העמק.

מחשבות עגומות שבו והתגנבו לראשה, כאשר נאבקה לשמור את הבהמה בתוך דרך העגלות. קשה היה להאמין שאך לפני שלושה עשורים, היתה מבלה ערב קיץ הרחק מעברו המערבי של הים הגדול, מתענגת על רוחות נעימות שנושבות על גני ורדים אינסופיים. דגלים צחורים התנופפו מעל ראשה, גבוה מתחת לשמיים כחולים ומבורכים. כל זה נשרף באש, ביחד עם אורגי ערפל רבים כל-כך שהכירה במהלך חייה.
כעת, במחוז הספר המרופש הזה? היא תהיה בת-מזל, אם תצליח להגיע אל פונדק דרכים עלוב, שורץ בני-אדם צועקים ומגדפים. צרור המטבעות שלה, שהיה פעם מלא בכתרי לובן מכונפים של הממלכה הברוכה, מכיל אך כמות קטנה למדי של מטבע הנחושת המקומי אשר בני האנוש כינו 'בָּאן', ולצידו מספר טִילִין בודדים של כסף: כמות מספיקה בקושי לתשלום מיסי השער, חדר ראוי למגורים וארוחה ההולמת את קיבתו של איכר מקומי יותר מאת זו שלה; וכזה הוא ישאר, עד שיעלה בידה למכור את כלי המתכת הצנועים שבמרכולתה.
רשרוש חשוד בין השיחים לצד הדרך גרם לה להדק את שפתיה ולשלוח יד לעבר ניצב חרבה. חיה תועה, או שודדי דרכים? רק זה היה חסר לה עכשיו...

מפת בקעת קיירן

3.1: האקלים ולוח השנה של בקעת קיירן

האקלים בבקעת קיירן

בקעת קיירן נמצאת בחגורה המרכזית של יבשת מלסטרה, אולם העובדה שהיא שוכנת במיקום מוגבה (בערך 500 מטרים עד 1,200 מטרים מעל לפני הים) וסמוך לשולי רכס הרים גבוה וקר, משפיעה מאד על האקלים שלה. מחזור העונות הוא ארוך יחסית, לא קבוע לגמרי, ונע בין 370 ל-400 ימים.

התוצאה היא, שבבקעת קיירן יש קיץ ארוך ונוח יחסית, (כאשר באמצע הקיץ ישנם מספר שבועות של סערות גשם כבדות), חורף ארוך וקשה, ובתווך שתי עונות מעבר קצרות. קיימות שתי תקופות עיקריות של קצירת יבולים – אחת באביב (בעיקר של שעורת הרוח), ואחת בשלהי הקיץ לאחר סערות הגשמים שנמשכת אל תוך עונת המעבר של הסתיו – בעיקר של דלועים ופירות, כולל פטל הלשם.

לוח השנה האנ'מירי

להבדיל מהאקלים ומהמועדים החקלאיים, אשר משתנים בחדות בין האזורים השונים של מלסטרה, לוח השנה של האימפריה נקבע במקורו במישורי סֶלֶנְטִיר שמצויים במרכז היבשת, ומאופיינים במחזור של ארבע עונות שוות באורכן. זהו לוח שנה אחיד שנאכף בכל מקום אליו הגיעו הכיבושים האנ'מירים, כולל החגים ומועדי גביית המיסים – מה שיצר לא אחת חיכוכים בין השלטון האנ'מירי למקומיים.

הלוח האנ'מירי, שהוחל בבקעת קיירן לפני מאות שנים, מחלק את השנה לשנים-עשר חודשים בני 30 יום כל-אחד, אשר באים בקבוצות של שלושה – כשכל קבוצה נושאת את שמה ואת צבעה של אחת מארבע ההשתקפויות.

שמות החודשים מורכבים מ:

- תחילית: רִי (ראשון), נִי (שני) ו- דֶל (שלישי).
- חלקו הראשון של שם ההשתקפות הרלוונטית והגוון המקושר אליה: דָאר (צהוב), רָאל (אדום), לִינ (כחול), ו-אוֹם (אפור).
- הסיומת תוֹר, שפירושה "חודש".

בין כל קבוצת חודשים לקבוצה שבאה אחריה (למעט זו שבאה אחרי קבוצת החודשים האחרונה, ה'אפורה'), קיימת הפסקה של שלושה ימים, שנחשבים כימים שבהם הגוונים השוקעים מתערבבים עם הגוונים העולים. לתקופה כזו יש משמעויות מיסטיות, עם קשר הדוק בין היתר לליטוש וכישוף של אבנים יקרות, ובה מציינים את אחד החגים של האימפריה.

לאחר קבוצת החודשים האפורה, בין החורף לאביב, קיימת תקופה בעלת אורך משתנה, בת יום אחד עד 31 ימים. היא נועדה במקור להוות תיקון שיותיר את לוח השנה צמוד לעונות השנה. אורכה המדויק היה נקבע כל שנה בידי מלומדים שסרו למרות הכוהנות של האימפריה. הללו היו משלבים תצפיות אסטרונומיות עם מדידת אנרגיות קסומות. תקופה זו זכתה לשם 'הימים חסרי הצבע', והיא חופפת ל-"בָּאבּ קָאפּוּז" - חג ידוע לשמצה של מאמיני בָּאבּוּס.

חודשי השנה בבקעת קיירן

רִי–דָאר'תוֹר ("החודש הצהוב הראשון")

חודש ראשית האביב והפשרת אחרוני השלגים; הרוח המזרחית נחלשת ונפסקת לגמרי לקראת סוף החודש. האיכרים מתחילים לעבוד בשדות לקראת הקציר הראשון; סיירים מחפשים אחרי אנשים שאבדו בחורף ובודקים מקומות נידחים שאבד עימם הקשר. סוחרים ראשונים יוצאים לדרכים עם מרכולת של שלהי החורף.

נִי–דָאר'תוֹר ("החודש הצהוב השני")

החודש של סוף האביב: אזורים לא מעובדים מתכסים בפריחה ססגונית, ופרחי מים גדולים נפתחים בפאתי נהר הקִיירָנָה ועל פני האגמים.

בשדות, קציר היבולים הראשון מגיע לשיאו. סיומו נחשב מועד מועדף לחתונות אצל מעמדות מסוימים, וכן זמן טוב לשילוח בן או בת שהגיעו לפרקם ללימודים או עבודה אצל פטרון שהסכים לפרוש עליהם חסות.

דֶל–דָאר'תוֹר ("החודש הצהוב השלישי")

החודש הראשון של הקיץ בבקעת קִיירָן. הפריחה נחלשת, וכיוון הרוחות משתנה למערבי עד צפון מערבי, לעיתים מלווה באובך שמגיע מביצות אוּרְגָאקָה.

החודש הזה הוא זמן לגביית מיסים, ומועד לחיכוכים שנבעו מכך. הדרכים הומות סוחרים שנעים עם מרכולתם לקראת פסטיבל השחר הארוך – ולמרבה הצער, גם שודדי הדרכים פעילים מאד, בעיקר בחלקי הבקעה שמחוץ להגנת אחת האחוזות הגדולות או המשמר של עיר המחוז.

פסטיבל השחר הארוך

נקרא גם חג הלהבה הזהובה, ונערך בשלושת הימים 'הכתומים' שחוצצים בין החודש הצהוב האחרון לחודש האדום הראשון.

החג מציין את נצחון ההשתקפויות הנעלות על אל העונג באבוס, ואת הנצחונות של האימפריה. בתקופת האימפריה, היה נהוג לחגוג אותו ואת הפגנת העוצמה

שהוא מייצג בתהלוכות נצחון, בעיקר אך לא רק אחרי מסעות מלחמה מוצלחים.
מלבד הפגנה לראווה של עוצמה, שיריונות וניסים מפוארים, החגיגות כללו חלוקה של שלל ומתנות אחרות, לצד שעשועים להמונים.
במחוזות מסוימים החג שימש גם כחגם של סוחרי עבדים והמסדרים שלהם - כולל הצגת מרכולתם לראווה, מכירה וקניה של סחורה אנושית.

בבקעת קיירן כיום, החג נחגג כחג סיום קציר היבולים הראשון, ונערך בו היריד הגדול של הקיץ, שכולל פגישה של חברי מועצת הנכבדים של הבקעה, לאחריה הם נוהגים לצאת אל ההמונים. היריד מכיל הן שעשועים ותחרויות פשוטות, ומהווה את הסיכוי הטוב ביותר למצוא סחורות זרות ודברי מותרות שאינם נפוצים – בעיקר אך לא רק שכיות חמדה שהוצאו מהמכרות שמתחת לרכס קָאראָנְסִיל ולוטשו בידי רבי האומנים של ההשתקפות הכחולה. בעבר הוצגו גם סחורות רבות מנסיכות אוֹרְמְ'תָרִיל, אבל מאורעות השנים האחרונות הפכו אותן לנדירות יותר.

רִי–רָאאְ'תוֹר ("החודש האדום הראשון")

החודש השני של הקיץ בבקעת קיירן, מאופיין בהתחזקות הרוח הצפון-מערבית, האובך והגשם. בחודש זה מציינים את אחד החגים של הגוּרְג, שבו הם מציגים לראווה צמחים (וגם שיקויים) נדירים ומזרים.
תושבים רבים עובדים קשה כדי להכין את הבתים ואת השדות לסערות אמצע הקיץ ולהגן עליהם מהצפה; אחרים נדרשים לשלם מס עבודה באחזות של האצילים, בדרך-כלל למטרות דומות. לפי הנוהג, אדון טוב הוא גם זה הדואג למקלט אפשרי לאיכרי הסביבה מפני סערות קשות במיוחד או מפני התקפות שיגיעו בחסות סערת הגשם. בין היתר, עליו להקפיד שהמקלט יעמוד על תילו, שהביצורים יהיו במצב תקין, והדרכים אליו יהיו מהירות ובטוחות.

נִי–רָאאְ'תוֹר ("החודש האדום השני")

החודש הידוע לשמצה של סערות אמצע הקיץ. הטמפרטורות עולות ועימם לחות מבאישה. השמיים אדמדמים-אפורים, עכורים ומעורפלים, מורידים מטח אחר מטח של גשם, מלווה בסערות רעמים וברקים. בחלקים רבים של החודש, רק גורג או סיירים קשוחים במיוחד מעזים לנוע בחלק מהדרכים.
מלבד ההצפות, החודש צופן לא מעט סכנות אחרות, החל מהתפשטות מגפות, והמשך בהתקפות של חרקים ודו-חיים ענקיים, ולעיתים גם של יצורים אחרים שנהנים מהגשם העז והבוץ העמוק. מפעם לפעם מתרחשות גם התקפות של אנושואידים מעוותים מבני הפוּרְ'רָאטִי.

דֶל–רָאאְ'תוֹר ("החודש האדום השלישי")

זהו החודש האחרון של הקיץ; הגשמים מתמעטים והרוח נחלשת. כאשר המים נסוגים די הצורך, מתחילה עונת הקציר השני, שבליבו דלועים ופירות מסוגים שונים, שנהנו מהגשם השוטף ומהלחות והגיעו לגודל ומידת בשלות מרשימה – כאשר בראש הרשימה עומד פטל הלשם העסיסי והמתוק, שמשמש הן לאכילה, הן לשימור בצורת ריבות, והן כחומר גלם לזיקוק משקאות אלכוהוליים.
בעבר הרחוק, החודש הזה היה תקופה מועדפת לקטטות בין האצילים השונים וכוחות חמושים אחרים בבקעה, אבל הימים הללו עברו לפני דורות רבים, הגם שיש להם עוד זכר בסיפורים ובתרבות המקומית.

פסטיבל האור הנוצץ

חג שמתרחש בשלושת "הימים הסגולים" שמפרידים בין החודשים 'האדומים' לחודשים ה'כחולים', ונקרא לעיתים גם 'חג קרן השפע'. הוא נחשב בראש ובראשונה לחג של גילדות האומנים ובעלי המלאכה השונים. הללו נהגו להציג בו לראווה יצירות ושכיות חמדה, ולהתחרות אלו באלו, הן על כבוד והן על ליבם וארנקם של קונים עשירים. יודעי דבר יכולים לנחש בקלות, בהתאם לדרך וסדר ההצגה של סחורות ואומנים, את יחסי הכוחות בגילדות השונות, כולל איזה אומן צעיר או שוליה נחשב מוצלח יותר, ומי נחשב כסרח עודף.
בבקעת קיירן, רוב האיכרים אינם פנויים לחג, ומציינים אותו באורח סמלי בלבד בארוחה משפחתית מורחבת, אם ידם משגת וזמנם עומד להם – נוכח העובדה כי הקציר השני עדיין נמצא בשיאו.
אצילים, לעומתם, נוהגים להדר במנהג הסעודה המורחבת, ולהפוך אותה להצגה של עוצמה ועושר - בעיקר על-ידי הצגת שכיות חמדה ואומנות. כמו כן, רבים מהם נוהגים לערוך נשף ריקודים אחרי הסעודה, ככל שידם משגת ויש באפשרותם להביא אורחים נכבדים.
בחג הזה נהוג, בין היתר, להציג את הבנות והבנים שהגיעו לפרקם, באמצעות 'הופעת בכורה בחברה', במהלך נשף הריקודים - בין אם המשפחה של אותם צעירים עורכת אותו או מזמנת לנשף של אציל אחר.

רִי–לִינְ'תוֹר ("החודש הכחול הראשון")

החודש הראשון של הסתיו: האוויר הופך קריר יותר. הקציר השני מגיע לסיומו, לעיתים בחגיגות כפריות שנראות כתחליף מאוחר לחג קרן השפע.
איכרים, אצילים ובמידה מסוימת גם עירונים, מתחילים בשימור ובאגירת סחורות ומצרכים לקראת החורף. במזקקות, זו עונת שיא העבודה, ולעיתים אפשר למצוא שיכורים ושאר מוכי גורל מתקבצים מסביבן, בציפיה לזכות במשהו מן ההפקר.

נִי–לִינְ'תוֹר ("החודש הכחול השני")

החודש השני של הסתיו. הטמפרטורות צונחות במהירות, והגשמים הופכים קרים, כאשר כיוון הרוח חוזר ומשתנה בהדרגה למזרח. בעלי מלאכה עסוקים ביצור חפצים שהולמים את עונת החורף, מנרות ושמנים ועד מעילי פרווה חמים והשחזת כלי נשק עבור סיירים ושומרי גבול.
תושבים אחרים שוקעים בקדחת הכנות ואגירה לקראת החורף. באמצע החודש, נהוג לשחרר את כל האנשים שעובדים באחוזות בתור 'מס עבודה', כדי שיגיעו לבתיהם לפני כניסת החורף. אדונים נדיבים מקדימים לשחרר את העובדים, ונוהגים להעניק מתנה מסורתית עבור המשפחות שלהם.

דֶל– לִינְ'תוֹר ("החודש הכחול השלישי")

החודש הראשון של החורף. הטמפרטורות צונחות בחדות והרוח המזרחית מתחזקת, מלווה בגשמים צולפניים קרים, שהופכים לקראת סוף החודש לשלג ראשון.
סוחרים ועוברי-דרך אחרים עושים מסעות אחרונים, במטרה לשוב אל בתיהם עד חג החורף; עובדים ששוחררו מהאחוזות עוברים בדרכים, ולפעמים נופלים קורבן לנוכלים או שודדים שחומדים את שכר העבודה שלהם. במקומות הגבוהים, כבר ניתן לשמוע יללות זאבים בלילות.

פסטיבל רוח המעמקים

נקרא גם חג הראי העמוק או חג החורף, ונחגג בשלושת הימים שבין החודשים הכחולים לחודשים האפורים.
לפי המסורת האנ'מירית זהו חג עצור ועצוב יותר, שהובל בידי ההשתקפות הכחולה והאפורה, ואשר בו האימפריה זוכרת ומתאבלת על מי שנפלו למענה. ראשונות הנופלים שהחג מציין הן אותן כוהנות שלא שרדו את הקרב מול באבוס, ואחריהן כל הנופלים בקרבות ומסעות הכיבוש הרבים של האימפריה האנ'מירית. בעבר, החג שימש כוהנות גם להתבוננות פנימית עמוקה, כולל לבחינת החולשות שלהן עצמן; אולם ככל שהאימפריה הסתאבה והכהונה הפכה מוכשרת פחות ויהירה יותר, כך הלך ודעך המנהג הזה, למרות שעדיין יש לו הדים.
בקרב פשוטי העם, כולל בבקעת קיירן, זה חג של התייחדות עם אבות ואמהות המשפחה המתים, והעלאת מנחה לזכרם בבקשת ברכה, הגנה והנחיה. מעל לכל המנהגים מרחף החורף הקשה שרק החל, והשאיפה לעבור אותו בשלום – גם על-ידי בקשת הגנה מהרוחות שמעבר לעולמם של בני האדם החיים.
גילדות מסוימות של מלומדים נהגו בעבר, אולי גם כיום, לקיים גרסה משלהן של החג, שבו הוצגו מחקרים וחפצים שונים – בעיקר עבור אלו שהתכוונו לנסות את מזלם במחקרים מסוכנים של תופעות או יצורים הקשורים בחורף.

רִי–אוֹמְ'תוֹר ("החודש האפור הראשון")

החודש השני של החורף; הרוחות המזרחיות מתחזקות, והופכות מסוכנות, בעיקר בחלקיה המזרחיים המוגבהים יותר של הבקעה. השלג מעמיק ופושט בהדרגה ממזרח למערב.
הדרכים הופכות מסוכנות, מסעות בין הכפרים נפסקים בהדרגה. אנשים מסתגרים בכפרים או בחוות. יצורים מסוכנים מתחילים לגלות תעוזה ולרדת מהרכסים.

נִי–אוֹמְ'תוֹר ("החודש האפור השני")

החודש של שיא החורף: נהר הקיירנה קופא ברובו, הדרכים חסומות, והרוחות משתוללות, נושאות עימן סופות שלג ממרומי רכס קראנסיל.
זאבים, אבנוני-מערה ולעיתים גם יצורים גרועים יותר מתקרבים לכפרים. חוות מבודדות, בעיקר בחלקים המזרחיים וליד הרכסים הצפוניים, נמצאות בסכנה מוחשית של התקפה. פה ושם, כוחות של סיירים מנוסים מחרפים נפשם בשלג וברוח כדי להתריע מפני יצורים מסוכנים במיוחד, ולהגן ככל האפשר על פאתי האזורים המיושבים.
מנגד, בחודש הזה מתחוללות כמה תופעות מזרות, כולל פריחה קצרת-מועד של צמחי כפור נדירים, שנחשבים בעלי יכולות קסומות; הופעת אבני-שלג נאות ובעלות ערך, ולעיתים גם התגלויות או מראות מוזרים בשמיים, מה שמפתה הרפתקנים או מלומדים פזיזים לסכן את עצמם דווקא בחודש זה.

דֶל–אוֹמְ'תוֹר ("החודש האפור השלישי")

החודש שמהווה (ביחד עם הימים חסרי הצבע) את תקופת שלהי החורף. הרוחות המזרחיות מתחילות להחלש, ועימן השלגים. יצורי החורף הופכים נועזים פחות וחוזרים בהדרגה אל ההרים.
חלק מהדרכים נפתחות מחדש למסעות. חיילים ובעלי-מלאכה יוצאים למסעות שנועדו לאבחן את נזקי החורף או לחדש קשר עם מקומות מבודדים; ואצילים יוצאים בסוף התקופה לעבר בירת המחוז, בכדי לקיים את המנהג העתיק של שלהי החורף.

הימים חסרי הצבע (בֶּאב קֶאפוּז')

תקופה של יום אחד עד עשרים ואחד ימים, שבמקור הינה תקופת 'התאמה' של לוח השנה למחזור עונות השנה במלסטרה, שהוא ארוך מעט יותר מסדר החודשים הקשיח של הלוח האנ'מירי. אורכה נמדד ונקבע מראש בכל שנה על-ידי מלומדים הכפופים לכוהנות, באמצעות תצפיות אסטרולוגיות ומדידות של כוחות קסומים, ואז מוכרז על-ידי שליחים או אמצעים קסומים שמועברים בין המקדשים האנ'מירים השונים.
בקרב האנ'מירים, התקופה הזו נחשבת לתקופה של מוות זמני ושל כוחות אפלים, ואצל הכוהנות והלוחמים של האימפריה – תקופה למאבק של הגוף והנפש, אימון והכנה לקראת התחיה והמאבקים של השנה הבאה.
במסורות העממיות, התקופה הזו נקשרת לבאבוס ולחסידיו. זאת, משום שהיא נופלת פחות או יותר על מועד ה-באב קאפוז' ("עינוגי האביב") – חג חשוב במיוחד של חסידי אל העונג. עבורם, זו עת לצבירת כוח לא מרוסן ול"התנסויות בלתי שגרתיות" – לא פעם במחיר כבד.

חג השער הנוצץ

חג בן שלושה ימים שנחגג בשלושת הימים 'חסרי הצבע' האחרונים. בשנה בה יש פחות משלושה ימים כאלו, החג גולש אל תוך הימים הראשונים של השנה הבאה.
החג נועד לציין את פתיחת השער אל המימד של האֶנְ'מֶיירי, וזרימת הכוח של היהלומים הנשגבים, שהביא לניצחון הטוב על הרע, והקמת העולם לתחייה מתוך הרוע והסטיות של באבוס וחסידיו.
רוב החגיגה היא של המעמדות הגבוהים – שמציינים את סיום אימוניהם ולעיתים את ציון סיום ההכשרה של כוהנות ואבירים צעירים, מינויים צבאיים ודתיים, ועוד.
באורח מסורתי, שליטים הכפופים לאימפריה נאלצו לחדש במהלך החג, בעצמם או על-ידי שליח מכובד (בדרך-כלל בן משפחה מדרג ראשון) את שבועת האמונים לאימפריה ולכרוע ברך בפני המועצה - אגב הבאת מנחה טקסית מארצם.
בבקעת קיירן, האצילים ונכבדים אחרים היו נוהגים לעלות בסוף החורף אל מגורי הנציב האימפריאלי, להביא תקרובת ולסעוד על שולחנו בסוג של הצהרת אמונים. לא פעם, הם היו מנצלים זאת כדי להציג בפניו צאצא מבטיח במיוחד - דבר שנחשב כבוד גדול בהרבה מאשר ההצגה הפומבית של כל מי שהגיע לפרקו בחג קרן השפע. המנהג הזה נפסק לגמרי לאחר רצח הנציב האחרון ובני משפחתו.

לוח השנה העתיק של הפָּאֶרְלִיל

לוח שנה שונה לגמרי, שהיה נהוג ברמות הצפוניות ואזורים אחרים בהם ישבו בני פארליל או גזעים אנושיים קרובים להם. בעבר, הלוח הפארילי לא היה אחיד והשתנה רבות ממקום למקום – אך בימים אלו מנסה הנביא פרון לעשות בו האחדה ולקבוע גרסה אחת ומדויקת 'לכבודו של אבינו הגדול, פָּאר-אֶגוּל'.
השנה הפארילית מחולקת באורח גס לשבעה חלקים, שכל אחד רומז על תופעות טבע ופעילויות אנושיות אופייניות לאותו חלק של השנה, וכל אחד נקרא על שם חיה אחרת. שמות ה"חודשים", מתחילת האביב והלאה הם: פרפר, ארנב, צבי, דרקון, דוב, אייל קורא, זאב. כולם ביחד משלימים מחזור שלם של עונות - כך שבסופו של דבר, הלוח נותר מתואם איכשהו עם הלוח האנ'מירי.
השנים עצמן חולקו לקבוצות ונמנו לפי "השליט למעלה" – כלומר, גרם שמיים שעמד למשך כמה שנים במרכז הרקיע לפי בדיקת הכוהנים העתיקים של פאר-אגול, אשר האמינו שהוא מקרין את עוצמתו ומשלח כוחות חיוביים או שליליים (או גם וגם) במגעו עם ממלכת האדמה.
כל אחד מגרמי השמיים האלו, נקרא על שם דמות מיתולוגית – חיובית או שלילית, בסיפורי עלילותיו של 'האבא בעל הקרניים' ומשרתיו, ומאבקו בנימפות קלות הדעת וביריבים אחרים. למשל, אם גרם השמיים השליט זוהה עם דָאגָאזוֹר, הסאטיר השחור, שהחזיק במרכז הרקיע שלוש-עשרה מחזורי עונות, הרי שעונת/חודש הזאב בשנה החמישית, יקרא "הזאב החמישי של דאגאזור", וכך הלאה, עד לזאב השלושה-עשר.
למרות זאת, עבור רבים מהחוואים הפשוטים, שלא השכילו לעקוב אחרי הספירה הקוסמית הזו, החודש היה ונותר 'זאב' בלבד.

3.2 האוכלוסיה של בקעת קיירן

בבקעת קיירן חיים כ-85,000 איש, מהם כ-12,000 בעיר המחוז וסביבותיה.
כ-10,000 איש חיים באדמות הפוריות מסביב לאגם רֶל'נָארְן ועיירות הכורמים העתיקות בגבעות שממערב לו. רבים עוד יותר (כ-15,000) מפוזרים ברחבי האזור החקלאי הגדול של מרכז הבקעה, שם מצויות נחלותיו הרשמיות והלא רשמיות של לורד אֶנְזֶארְיוֹן.
אוכלוסיה נוספת שוכנת מסביב לשתי האחוזות הגדולות הנותרות של המחוז (קוֹר-אוֹמְתֶל ואָבָארִיל, על העיירות והכפרים ששוכנים בקרבתן), וכן בסביבת המצודה הצבאית הקודרת גְרָאן אָ-דְרוּם, החולשת על הירידה לביצות האינסופיות של אורגאקה. מלבד אלו, קיים גם כפר הרועים הגדול והמבודד יחסית טוֹלוֹ, וגם ישובים קטנים יותר, כולל חוות מבודדות, ושבטים נודדים למחצה של ציידים ולקטים.
חורבות ואיזורים ריקים בפאתי ישובים שאפשר למצוא ברחבי הבקעה, מעידים שבעבר חייתה באיזור אוכלוסיה גדולה בהרבה, עם חקלאות, מלאכה ומסחר מפותחים יותר.

בני אדם

בקעת קיירן הייתה חלק מהאימפריה האנ'מירית במשך כ-400 שנים. לא הרבה נותר או זכור מהתקופה שקדמה לכיבוש האנ'מירי, בה שכנו באיזור מספר ממלכות זעירות, חלקן מוזרות למדי, שכנראה נלחמו זו בזו בלא הפסקה. נראה שרובן חרבו או התדרדרו לגמרי עוד לפני בואם של האנ'מירים, ואפילו הזכרון שלהן דעך. רק כפר הרועים הגדול בעמק טולו עודו משמר בעקשנות מסורות מימים קדומים.
נראה, שרוב התושבים האנושיים המקוריים של הבקעה, היו שארי-בשר רחוקים של הפארליל, שהתערבבו כאן בעמים ששמם כבר נשכח.
בתקופת האימפריה, המצב השתנה במהירות נוכח הסחר המסיבי, בעיקר לאורך דרך המלך שיורדת מרכס קראנסיל, חוצה את בקעת קיירן, ובעבר המשיכה מערבה דרך מנהרות חצובות עמוק בסלעי ההרים, עד למישור שסביב עיר הנמל העצומה טִיל'מִירְלָן.
חלק מהזרים שעברו בבקעה הירוקה והשלווה יחסית – בעיקר אנ'מירים- התיישבו בתחומיה. בין היתר, הגיעו לכאן גם מספר שושלות אצילים אנ'מיריות שזכו בנחלות באזור – וחלקן קיימות עד היום.
עד להתנפצות הגדולה - ובמידה רבה, עד לשנים האחרונות ממש - האוכלוסיה האנושית (שמהווה כ-90% מתושבי הבקעה), ראתה את עצמה כנתיניה של האימפריה – למרות שבעורקי רוב האנשים (מלבד אולי במעמדות הגבוהים ביותר), זורם דם מעורב של אנ'מירי ופארליל. הכלל הבסיסי (הגם שיש לו חריגים), הוא שככל שהמעמד של המשפחה גבוה יותר - כולל אצולה, קריירה צבאית או בית שיצאו ממנו בעבר כוהנות - כך היא תהיה בדרך-כלל יותר אנ'מירית במראה ובהתנהגות, ולהיפך.

למעשה, המנהג של רבים יותר ויותר כיום לשייך את עצמם במובהק למוצא אנ'מירי או פארילי, הוא במידה רבה חידוש של השנים האחרונות.
הדבר נראה כהשפעה מסויימת של המתח הפנימי בבקעה, של השינויים (ויש אומרים טירוף) בנסיכות אורמ'תריל, וגם של הצל המתארך של הנביא פְרוֹן, שמבקש "להחזיר עטרה ליושנה" וללטש מסורת פארילית טהורה תוך תיעוב ודחיה מוחלטת של כל מה שנתפס בעיניו כאנ'מירי.

אנשים ממוצא מעורב

מצב דברים זה יכול ליצור שאלה, האם מחשיבים בן-אנוש ממוצא מעורב כאנ'מירי או פארליל מבחינה טכנית. התשובה היא, שאין תשובה ברורה והדבר נתון לשיקול דעת של המנחה והשחקן. התשובה תקבע במידה רבה לפי השאלה, כיצד המשפחה של הדמות רואה את עצמה ומציגה את עצמה בפני אחרים. בתור ברירת מחדל, משפחות ממעמד בינוני-נמוך שלא שמרו על קשר לתרבות האימפריאלית הגבוהה, יכולות להחשב כפארליל – אפילו אם זורם בעורקיהן גם דם אנ'מירי.

דמויי אדם

מבין התושבים דמויי-האנוש של הבקעה, יותר מ-80% הם גורג. קיימים לפחות חמישה קלאנים שונים:
בּוּמְז ו-יוּק שחיים באדמות הנהר בפאתי יער הפטריות המסוכן של 'שלוש טחנות'; קלאן יֵים שחי באדמות הביצה ליד מצודת גראן א-דרום; בני גִיר-מִירְץ' המוזרים שחיים בנחלות לורד אבאריל; וקלאן קְרִיג הגדול והידוע לשמצה שחי בשולי עיר המחוז, ויותר מכל האחרים, דומה לסטריאוטיפים המקובלים על הגורג.

לצידם, קיימים גם קומץ גורג שחיים מחוץ לשבטים – בין אם באורח זמני, מנודים או כאלו שעזבו מרצונם את אחד הקלאנים, ובין אם גורג מארצות זרות.
שאר דמויי האדם בבקעת קיירן הם ברובם המכריע אורגי ערפל שנמלטו מחורבן 'ממלכת האור הנשגב' שמעבר לים המערבי, וקומץ קטן של בני גזעים אחרים, כולל כמה עוגים מקלאנים פחות עוינים לבני-אדם ולבקעת קיירן.

טבלת אוכלוסיה

גזע ומוצא	כמות האוכלוסיה
אדם מעמק טולו	בערך 4,000
פארליל 'טהור' או כמעט טהור	בערך 15,000
אדם ממוצא מעורב של אנ'מירי ופארליל	בערך 25,000
אנ'מירי 'טהור' או כמעט טהור	בערך 20,000
בני אדם אחרים[2]	בערך 12,500
גורג	בערך 6,000
אורגי ערפל	בערך 1,500

שפות מדוברות בבקעת קיירן

שפות של בני–אדם

שפת האם של הרוב המוחלט של תושבי הבקעה היא "**אֶנְ'מִירִין מדוברת**", שהיא גרסה עממית-מקומית של הלשון הרשמית של האימפריה. במעמדות הנמוכים יותר, היא נהגית במבטא מקומי כבד שיראה למלומדים כעילג למדי. בין היתר, משום שנכנסו לתוכה לא מעט מילים וביטויים מניבי פארליל מקומיים.
כיום, חוגים מסוימים מגלים עניין הולך וגובר **בפָּארְלִין "טהורה"** כפי שהם סבורים שדוברה במולדת ההיסטורית של הפארליל. אלא, שגם אם האנשים הללו אינם אוהבים להודות בכך – זו בהחלט אינה שפת אם עבורם.
האצילים ובעלי המלאכה המכובדים ידברו, או ינסו לדבר, ב**אנ'מירין גבוהה,** שהיא השפה הרשמית של האימפריה. רבים מהם מתאמצים מאד לעדן את שפתם ולסגל לעצמם מבטא נכון, בכדי לדבר בה באורח הולם.

שפות של דמויי–אנוש

הגורג בבקעת קיירן, כמו בכל מקום אחר, אינם בעלי שפה משלהם. הם דוברים שילוב בין אנ'מירין מדוברת ל**אנ'מירין נמוכה ("אנמירין ביבים")**, או כפי שמכנים את דיבורם בלעג: "גורגמירין".
רק משכילים ספורים (או אורגי ערפל), יודעים לדבר **בשפת המִיתְרִיט** של היבשת המערבית, או בשפות אחרות, כגון זו של העוגים. מנגד, ישנם ציידים, סיירים ורועים שמכירים לפחות כמה מילים בשפות לא אנושיות.

שפות של אנושואידים ומפלצות

מבין השפות הלא אנושיות, השפה הנפוצה ביותר היא **דוּשְ'מָא** – שפתם של אבנוני המערה ושל גזעים דומים להם, שפושטים מפעם לפעם אל תוך חלקיה המזרחיים והצפוניים של בקעת קיירן.
לצידה קיימות **שָׁאאר'גוט -** שמדוברת אצל אנשי לטאה וכמה מהיצורים האחרים שמשרתים את העוגים בביצות אורגאקה וכן **פּוּר'גָּאראָן -** שפה מוזרה וצורמת, שמשמשת כנראה פור'ראטי ויצורים מעוותים אחרים, ונשמעת כמו עיוות לעגני של אנ'מירין.

[2] בני אדם שאינם אנ'מירים, פארליל או בני טולו מורכבים מוארתארי, שבטי גבעות, שבטי פרא מאיזור מאג-אגלור, ופליטים מאורגאקה שהם שארי-דם רחוקים של שבטי הגבעות. הוארתארי מתוארים בחוברת החוקים למתקדם; שבטי מאג-אגלור דומים לבני טולו, ואנשי אורגאקה יקבלו פירוט בהרחבה עתידית.

3.3 אוכל ותזונה בבקעת קיירן

תזונה באזורים הכפריים

תזונתם של הכפריים ברוב חלקיה של בקעת קיירן, מבוססת במידה על רבה שני סוגי הדגן המרכזיים שגדלים בה:

שעורת-הרוח בעלת השיבולת הרחבה והגוון החום, שמטיבה לגדול על מדרונות סלעיים וצומחת כמעט בכל מקום בבקעה.

השיבולת הקֶרֶאנית אדומת הראש, הגבוהה והדקיקה יותר, היא צמח עדין ותובעני בהרבה, שדורש אדמה משובחת. היא גדלה בכמות מצומצמת יותר, בעיקר באזורי שליטתו של לורד אנזאריון במרכז הבקעה, ובכמה מקומות סביב אגם רל'ארן.

הלחם של בקעת קיירן נעשה בדרך-כלל מערבוב בין שני סוגי הדגנים. ככל שהוא משובח יותר, כך גדל האחוז של הדגן אדום הראש, שנותן ללחם מרקם אדמדם, עדין ומעט חריף; וככל שהוא פשוט יותר, כך גדל האחוז של שעורת הרוח, מה שהופך את הכיכר לחומה יותר, גסה יותר ובעלת טעם כבד ונייטראלי שגם נוטה להתפורר ביתר קלות. לחם קיירני משובח יכלול בתוכו גם שברי דמדמניות מקומיות, בעיקר עסיס מפטל הלשם, ולעיתים גם חמאה.
לחם אנ'מירי זהוב, שנעשה מחיטה אנ'מירית אמיתית, דורש דגן מיובא, ולכן נדיר למדי ועולה רק על שולחנם של עשירים – בעיקר בימי חג.

דייסת בְּרֶאק ושיכר–סערה

בנוסף ללחם, שעורת הרוח היא המרכיב המרכזי בשני מאכלים נוספים המוכרים היטב לאיכר הפשוט בבקעת קיירן: דייסת שעורה כבדה המכונה 'בְּרֶאק', שמכילה לעיתים (ככל שידם של בני הבית משיגה) חלקי פירות (תפוחים או אגסים, בדרך-כלל), או לחלופין ביצים, ככל שיש לבית תרנגולות מטילות, ואפילו נתחי בשר אם היד משגת - בדרך-כלל בימי חג, אם בכלל.
משעורת הרוח מתסיסים את **'שיכר הסערה'**, שהוא המשקה הפשוט הנפוץ ביותר בבקעת קיירן - בירה פשוטה, גסה וחומה-כהה, שזכתה לשמה בשל הרעשים דמויי הרעם שהבלילה שלה מפיקה במהלך הייצור, ואולי גם בשל רעשים שמפיקים חלק מאלו ששותים כמות גדולה ממנו.
את התפריט הבסיסי נהוג לגוון, במידת האפשר, בפירות מקומיים וביצים. מי שמסוגל לגדל עז או פרה, או שידו משגת לשלם לבעלי עדר מקומי או רפת כפרית, יכול להעלות על שולחנו חלב וגבינות מקומיות פשוטות.

תזונה ברבעי העוני של עיר המחוז

השינויים לאחר ההתנפצות הגדולה, לא רק שהביאו לעיר אֶנְ'מִירְלוֹר פליטים שהתקבצו ברבעי עוני מחוץ לחומות, אלא גם פגעו באיכות האדמה עצמה והזיקו לחקלאות הקטנה שהייתה נהוגה בשולי העיר.
לכן, דגן ומצרכים אחרים שנהוגים בכפר, הפכו קשים יותר להשגה ויקרים יותר. כיום, רק מעטים מתושבי העיר שאינם נמנים על המעמד הגבוה מסוגלים להחזיק חלקות קטנות - בדרך-כלל באדמה מוגבהת ובמרחק מה מהעיר, והם מוכרים את תוצרתם במחיר מפולפל.
את רוב הדגן, כולל הפשוט והזול יותר, יש צורך ליבא מהחלקים החקלאיים יותר של בקעת קיירן. רק לאצילים, לחברי הגילדות והסוחרים (כולל אלו שעדיין מתפרנסים ממתן שירותים לנוסעים שעדיין יוצאים ונכנסים מהעיר) יש כסף לשלם עבור אספקה שוטפת ממחוזות הכפר - קל וחומר להעלות על שולחנם באורח תדיר מותרות כמו גבינות, ממתקים וריבות, שלא לדבר על בשר.
בני המעמדות הנמוכים ובעיקר ברבעי העקורים שנבנו על אדמה בוצית מדיפת ריחות גופרית, נאלצים להסתמך על תזונה צנועה יותר. רובם מתקיימים משילוב בין תנובה דלילה של שיחי גרגירים ולעיתים עץ פרי קטן ומעוקם, ותרנגולת או שתיים שהם מצליחים לגדל סביב הבקתה הקטנה שלהם. לכך הם מוסיפים צמחים ייחודיים - רובם צמחי מערות שהתפשטו אחרי ההתנפצות, והחלו לשגשג באדמת הביצה הגופרתית שמדרום לעיר.

טחב המרחץ ("ספחת האבנון")

סוג טחב שהפך נפוץ מאד בעיר וסביבותיה, וגדל בקלות כמעט בכל מקום לח, חשוך וחמים. קל מאד לזהותו, לפי המרבדים הלא סימטריים שלו שגונם אפרפר-צהבהב ומתוכם מזדקרות 'בליטות' במקום בו הטחב שעיר וגדול יותר - מה שהקנה לצמח את שמו הנפוץ.
את ספחת האבנון אפשר לכתוש לבלילה גסה בעלת טעם מריר-מתקתק שנחשב נאלח למדי, אולם אכיל בהחלט. למעשה, היא אפילו מזינה ברמה מסוימת עבור מי שאין לו ברירה אחרת. מסיבה זו, הצמח הפך הן לבסיס של מאכלים רבים של דלת העם באזור עיר המחוז, והן כמקור לטווית האריג הגס הידוע בשמות **'אריג-טחב'** ו-**'בד ביצות'**. חומר זה שימש בעבר בעיקר לחבלים, וכיום גם לביגוד - לא רק של הגורג המקומיים אלא גם של רבים מבני האדם העניים יותר.

טלף הדרקון ("ריר לטאות")

צמח מערה נפוץ, שגדל על קירות ובאדמה בוצית, ולעיתים קרובות צומח סביב ובתוך מרבדי טחב המרחץ. ידוע בעלים חיוורים ובשרניים, בעלי דוגמה צהבהבה-חומה על העלים (ובמידה מועטה יותר גם על הגבעולים), שמזכירה ציור גס של קשקשים גדולים. העלים מרירים ושמנוניים, אולם כאשר הם נכתשים עם בשרה של פטריה נפוצה בשם **פקועת ביצות**, ניתן להפיק ממנו ג'ל מאכל שמנוני ורוטט בגוון אפור-ירקרק-חיוור.

פיתות זֶב

התחליף העירוני ללחם הקיירני, הוא מעין פיתה אפרפרה, שמנונית ועבה המכונה "זב". מאחר ובלילת טחב המרחץ לבדה היא נוזלית מדי ואי אפשר לגבש אותה לקמח שניתן לאפות, הרי שבכדי להפיק את קמח הזב, יש לערבב אותה עם כמות קטנה של קמח שעורת-רוח שמיובא מאזורי הכפר, ולמרוח את הפיתות בג'ל טלף הדרקון כדי שלא יתפוררו. אם הזב מכיל בתוכו אחוז סביר של קמח שעורה, הוא נוטה להתפורר פחות לבלילה גסה, ויש בו 'עורקים' חומים.

פיתות זב משובחות ("זֶב-אִיזְרִין"): אֶזְדֶאן בת גוֹזְאר (כיום ליידי אֶזְרִין וָאר-אוֹרְסִיל) טבחית שנישאה למלומד ועלתה לגדולה, עשתה חלק ניכר מהונה ותהילתה מהמצאת גרסה משובחת מאד של פיתת הזב השמנונית ובעלת הטעם החמצמץ-גס. הגרסה שיצרה אזרין היא בעלת מרקם חמצמץ-קרמי עם 'עומק', גוון חום-לבנבן וניחוח מגרה. המאכל החדש הפך לאופנתי ואהוב מאד, ורבים מעשירי העיר פותחים בשמחה את ארנקיהם כדי להצטייד בו.

הזב המשובח, מבוסס ככל הנראה על החלפת שעורת-הרוח בבלילת קמח אדום-ראש, ושימוש בחמאה כפרית איכותית במקום ג'ל כף הדרקון, הכל בתוספת מה שאזרין טוענת שהוא תבלין סודי (ועוד כמה הפתעות) שלמדה מאביה.

"מרק מערות"

לצד הזב, המאכל המזוהה ביותר עם עניי העיר הוא מה שמכונה 'מרק מערות' (ולעיתים בלעג גם 'קדירת המרחץ'). הוא מבוסס על הרתחה של בלילת טחב המרחץ וג'ל מעלי כף-דרקון, אליה משליכים פחות או יותר מה שאפשר - החל מירקות ירודים, ביצים וגרגירים אם יש, בשר מתקתק-צמיגי של דגי מערה גמדיים, וכל דבר אכיל או אכיל למחצה שהצליחה המשפחה לגייס. בדרך-כלל, מתקבל מרקם נזידי סמיך ולא נעים, כאשר הג'ל האפרורי של כף-הדרקון נוטה לצוף למעלה בגושים. כאשר הנזיד מתקרר, הוא יוצר שכבה שמנונית ורוטטת, בתוכה נתקעים חלקים מהתוספות שהוכנסו אל תוך הקדרה.
המאכל הזה, שמהווה בדרך-כלל את עיקר הארוחה של העניים ביותר בעיר (עם או בלי פיתת זב לטבול בפנים ו'לגוון' את הטעם), ידוע לשמצה בחוגים אמידים יותר. הללו לא מתעייפים מלהתלוצץ על הריח הרע שהוא מדיף, ולכנות את עניי העיר בכינוי הלעג 'מוצצי מרק'.

משקאות זולים בעיר המחוז

לצד הזב ומרק המערות, לא נפקד גם חלקם של משקאות אלכוהוליים, שנוטים להיות גרועים וחזקים בהרבה מהשיכר המקומי שנפוץ באזורי הכפר.

"זיש": ברבעי העוני של אנ'מירלור יודעים מזה שנים להתסיס גרגירים גרועים שגדלים על קני-ביצה מסוג מסויים - גרגירים שבימים כתיקונם היו משמשמים בעיקר כמזון בהמות. מאלו מזקקים סוג של ויסקי חזק ובעל טעם רע למדי שמוכר בשם "זיש" וגם בחצי-תריסר שמות אחרים, רובם מחמיאים עוד פחות.

"ליקר קרפדות": הגורג מקלאן קריג, מצידם, שכללו את המתכונים לאחר שהשתלטו על מזקקה מקומית גדולה, והחלו לזקק שם מתכון משלהם שמבוסס על תערובת בין גרגירים, פרי שגדל במעמקי המערות החמות שמזכיר במראה עגבניה מאורכת ולא בשלה (קרוי לא פעם בלעג '**שזיף קֶרִיגְרִיג**' או '**תפוח קרפדות שמיים**') בעלת טעם שהוא לכשעצמו רע מכדי להשתמש בה למאכל. לאלו הם מוסיפים חלב סמיך וחמוץ שבני קריג חולבים מהחזירים הגמדיים שלהם התוצאה היא 'ליקר' בהיר-עכור וסמיך, עם טעם חמוץ-מתקתק שהגורג מכנים 'דִישְמוֹג', ואחרים מעדיפים לכנות 'ליקר קרפדות'. זהו חומר שמנוני, סמיך, מתקתק וחזק מאד, שנחשב טעים יותר מויסקי-הגרגירים המגעיל שנמכר ברבעי העקורים.
מחזה נפוץ בכל חלקיה הדלים יותר של העיר, הוא לראות רוכלי גורג נושאים נאדות שעירים גדולים ואופיניים, מתוכם הם מזגים בכף גדולה את מרכולת הליקר שלהם, אגב שהם משבחים אותו בקולי-קולות כאלו, שלא היו מביישים את מקהלת הירח של קלאן קריג.

ממתקי 'פוק'

בנוסף למשקה הדישמוג, הגורג מקלאן קריג מייצרים ומוכרים גם 'פּוּק': סוג של ממתק שהם מפיקים מתערובת טחב מתוק וחלב חזירי ביצה, שנראה כמו יריעות שעירות שהם כורכים על מקל. ברבעי העקורים, הפוק הוא כנראה הממתק היחיד שרבים מהילדים זכו לטעום אי-פעם.

3.4: לבוש בבקעת קיירן

לבוש איכרים

איכרי הבקעה לובשים בדרך-כלל ביגוד עבודה מסורתי (מכנס וכותונת) עשוי מפשתן הרים גס, שמעליו במידת הצורך אדרת שעירה וגסה לימים הקרים יותר. הנשים עוטות 'שמלת סינר' פשוטה מפשתן ואם שפר מזלן – מצמר, ומטפחת גסה לכיסוי שיער הראש.

חגורת אָזְגוּל

אצל הגברים נפוצה מאד חגורת גדילים גסה רקומה בנוסח הפארליל, אליה תפורה פיסת פרווה, לעיתים עם קישוט עשוי מעצם מגולפת– זכר לשאיפתם של הפארליל העתיקים להיות מחוברים אל הטבע.
לעיתים מחוברים לחגורה גם מספר שקיקים, שבהם אפשר לאחסן עשבים כתושים שבורכו בידי כוהן מקומי, או קורט אדמה שמייצג את אפרם של אבות מכובדים שזכו להתאחד עם אדמת האבא בעל הקרניים.

לבוש של עירונים

עירונים (מלבד המעמד הנמוך ביותר), נוהגים ללבוש טוניקה קצרה, שמסתיימת מעל הברכיים. ידם של רוב העירונים אינה משגת צבעים עבור צביעת הטוניקה במלואה, אולם לפי המנהג האנ'מירי, עירונים נוהגים לעטר את הטוניקה בשני פסים מאונכים, בצבע שמייצג את ההשתקפות שמשפחתם קשורה אליה - צהוב, אדום, כחול או אפור.

טוניקות משובחות יותר (וגם גלימות), ארוגות באריג עדין יותר באזור הצוואר - שאמור גם הוא לייצג את גונה של ההשתקפות לה סוגדת המשפחה, כאשר הדוגמאות עצמן מרמזות על מקצוע או מסורת משפחתית, ככל שיש כזו.

לבוש של אצילים ואנשים אמידים

אנשים אמידים או אצילים, נוהגים ללבוש טוניקה ארוכה יותר ועשויה מאריג עדין, להבדיל מפשתן או צמר גס. טוניקה כזו נתפרה בידי אורג מומחה, מאריגים יקרים שיובאו ממחוזות אחרים של האימפריה.
שני האריגים המקובלים לצורך זה הם כותנה רָאמְגִ'ירִית מהדרום, או "דם שושנים" שרובו הופק במקור במחוזות במרכז יבשת מלסטרה, אבל גדל ומופק עדיין במחוזות מסויימים בנסיכות אורמ'תריל ובממלכת אִירְגוֹרְסִיל שממזרח לה.
אריגים אחרים, קסומים ונדירים עוד יותר הם 'קטיפת ערפל' (מכונה גם אריג פעמוניות) שיובאה מממלכת אורגי הערפל שמעבר לים; ושני סוגים של משי (שזכו לכינוי 'משי שמש' ו'משי עלטה' או 'אריג צללים', בהתאמה).
הגזרה והצורה של כמה מהטוניקות המפוארות יותר, נועדו להזכיר באורח חלקי את הבגד היוקרתי ביותר באימפריה: האֶנְ'סִילֶנָה – שמלת שלושת החלקים המהודרת שלבשו הכוהנות האנ'מיריות, ולבישתה בצורתה המלאה הייתה מותרת להן בלבד.

טוניקות מפוארות כאלו כוללות שכמיה מפוארת שכוללת גם לוח מלבני שארוג על אזור החזה, בצורה שדומה לזו של האֶנְ'גְ'לִירִיל (ע"ע). הטוניקה משובצת בדוגמאות אריג בשוליים, כמו גם באבנים טובות מסוגים שהיו מותרים לשיבוץ בבגדים של נשים וגברים שלא נמנו על הכהונה.

לבוש אביונים: אריג ביצה ו'כותונת גוּרְגִיל'

עבור מוכי הגורל שמצטופפים מסביב לעיר אנ'מירלור ורבים מהם עובדים בעבודה פיזית קשה, אפילו הפשתן הזול שלובשים האיכרים המקומיים הוא יקר וכמעט בלתי ניתן להשגה.

הפתרון הוא 'אריג' מסוג חדש שהגיע במקור מהגורג, שנתפר משילוב בין סיבים של צמח המערה הנפוץ באזור (ספחת האבנון) וצמחי ביצה דומים בעלי מרקם חוטי גס. לעיתים מוסיפים להם גם קרעים של פשתן הרים רגיל - שנלקחו בדרך-כלל מבגדים מקורעים שלא ניתן לתקן או להשמיש באמצעים רגילים.
זה הוא "בד הגוּרְגִיט" (מכונה לעיתים בלעג גם 'כותנת שבע קרפדות שמים' או סתם '**כותנת קרפדות**')- 'אריג' גס להפליא, בגוונים שונים של אפרפר-ירוק עכור-חום, בעל מרקם לא נעים שמזכיר מעט חבל, מדיף ריח אופייני חלש שמזכיר טחב חמצמץ; אבל חזק למדי ועמיד מאד לרטיבות.

כותונת גורגיל

מאחר והאיכות הירודה והגסה של האריג הזה מגבילה מאד את מה שניתן לארוג ממנו, הרי שהתוצר האופייני הוא '**כותונת גורגיל**': מעין אזור חלציים גדול, שמזכיר קצת את מה שלבשו עבדים רבים במחוזות הדרום.
אליו מתווסף חלק עליון שנראה כמו שתי רצועות רחבות של בד שעיר ולא אחיד, שיורדות באלכסון מהכתפיים אל האגן כשהן מצולבות זו לזו.
כותונת הגורגיל, או פשוט 'גורגיל', הפכה ללבוש נפוץ מאד ברבעי העקורים, עבור מי שאינו מסוגל להשיג לבוש (ולו הישן והבלוי ביותר) מפשתן. הוא מתאים מאד למוכי הגורל הנדרשים לעבוד במכרות הלוהטים והמוצפים למחצה מעבר ל'דלת האודם', או לבלות שעות רבות בליקוט בביצות.

המראה המוזר של הבגד, ביחד עם הריחות הרעים שעולים ממנו, בוודאי בשילוב עם ריחות זיעה וטינופת ביצה שלא נרחצה כראוי, תרמו מאד למוניטין המפוקפק שיש גם כך לתושבים של רבעי העקורים בעיני העירונים האמידים יותר באנ'מירלור.

לבוש של כוהנות אנ'מיריות

אֶנְ'סִילָנָה

האנ'סילנה - השמלה המסורתית והיקרה של הכוהנות האנ'מיריות, היא שמלה ארוכה וצרה, שיורדת ומכסה כמעט לגמרי את כפות הרגליים, ובנויה משלושה חלקים שמשתלבים זה על זה.
כוהנות זוטרות נאלצו להסתפק בגרסה פחותה של המלבוש שהייתה עשויה מכותנה ראמג'ירית או אריג דומה. לעומת זאת, האנ'סילנה המקורית שנשמרה לכוהנות הבכירות נתפרה ממשי משובח, שלא פעם נארגו לתוכו רסיסים זעירים של אבני חן בגוונים מתאימים. זאת, בשיטה שהייתה מוכרת רק לרבי-האורגים של סלנטיר וקומץ מקומות אחרים.
אנ'סילנה רגילה צבועה בגוון אחד שהלם את ההשתקפות לה הייתה הכוהנת שייכת; לעיתים, כל השמלה צבועה בגוון הזה - אולם קיימות גם גרסאות זולות יותר (ששימשו בעיקר את פרחי הכהונה) בה רק חלק מהבד צבוע, ויתרת החלקים לבנים או אפורים.
הגרסאות המשובחות, שנשמרו לכוהנות הבכירות יותר, היו מורכבות ממלאכת מחשבת של מספר גוונים של אותו צבע, שהשתלבו יחד והתנוצצו בהרמוניה מעודנת, והדגישו דוגמאות מסובכות ועדינות, כיד דמיונם הטובה של האורגים המוכשרים ביותר באימפריה.

חלקי האנ'סילנה

על החלק המרכזי של האנ'סילנה, הורכבו שני חלקים נוספים: אנ'גליריל ואנ'ליטה.
אֶנְ'גְ'לִירִיל – מעין שכמיית כתפיים מעודנת, בולטת מעט משני הצדדים, משולבת עם לוח חזה מעוטר בעל צורה מלבנית, שבו משובצות דוגמאות מאבנים יקרות.
באנ'סילנה הקרבית, האנ'גליריל הוחלף בדגם דומה עשוי ממתכת קלה ומשובחת.
אֶנְ'לִיטֶה – מעין צעיף או רדיד שטוח וארוך, שמורכב מתחת לצווארון של האנ'גליריל ויורד ממנו כלפי מטה בקו ישר, משני צידי החזה ועד מעט מתחת למותניים.
על האנ'ליטה נרקמו לא פעם סימנים רוניים מורכבים, שנועדו לספק לכוהנת הגנה מכושפת מעבר לזו שהעניק שיריון המתכת הקל שלה, אם לבשה שריון.
ההגנה הקסומה נחשבה דרושה לא פחות במקדשים ושאר מקומות בהם לא נהגו לעטות שריון - אולם הסכנה ממתנקשים הייתה גדולה יותר מכפי שנהוג היה להודות.
תפקיד אחר, אך מקובל לא פחות, של הרונות באנ'ליטה היה להעצים את כוחות הקסם שאמורים לנבוע מאבן החן המכושפת שהוצמדה לנזר או לתכשיט הגרון של הכוהנת.

אנ'סילנה קרבית

לצד הגרסה הנפוצה, שהכוהנות האנ'מיריות לבשו בדרך-כלל, קיימת גרסה שנועדה למסעות מסוכנים וקרבות, המשלבת אריג ושריון: הגרסה הקרבית הייתה פתוחה בצדדים באזור החלק התחתון של הרגליים, כדי לאפשר תנועה חופשית יותר; את הגרביים הארוכות שעוטות הכוהנות בדרך-כלל מתחת לשמלה, מחליפים בגרסה זו בשריון רגליים חלקי.
את חלק השמלה שהולבש על אזור החזה והכתפיים החליף שריון קל ממתכת (לא פעם קסומה), בגזרה דומה, כשהוא מעוטר ומשובץ אבנים טובות בדוגמאות דומות לזו של הלבוש לימי שלום.

נזר הָאֲנְ'מִירֶאל

הפריט היחיד בלבושן (ולא פעם ברכושן בכלל) של הכוהנות שנחשב יקר וחשוב יותר מהאנ'סילנה, הוא הנזר המכושף (או כזה שאמור היה להיות מכושף), שלעיתים הוחלף בתכשיט גרון גבוה.
בתוך האנ'מיראל, שובץ הפריט החשוב, היקר והמקודש ביותר – אבן החן המכושפת שאמורה הייתה להיות 'הראי' שמקשר בין הכוהנת לבין כוחם של היהלומים השמימיים וההשתקפויות שלהם.
לפי האמונה האנ'מירית, הכוח שנובע מהאבן המכושפת הופך לחלק בלתי נפרד מנשמת הכוהנת.
בפועל, בדורות האחרונים לקיום האימפריה, חלק לא קטן מהכוהנות לבשו אבני חן 'כבויות', שפשוט עברו בירושה מדורות קודמים. כוהנות כאלו נעזרו בקסם פשוט של חרשי-יהלומים, שגרם לאבן החן לנצוץ באור חלש: העמדת פנים שהאבן עודה דולקת וקורנת כוח נעלה.

3.5: מסחר וכסף בבקעת קיירן

שני דורות של חיים בלא שליט עליון (ליתר דיוק: 45 השנים שחלפו מאז נרצחו הנציב האימפריאלי האחרון ובני משפחתו, ולא מונה להם מעולם מחליף), והדלדלות של המסחר, שינו מאד את צורת החיים במקומות רבים בבקעת קיירן.
התמוטטות הדרכים התת-קרקעיות שהוליכו מערבה, שהוחלפו בנתיבי הרים פתלתלים, פגע בסחר עם עיר הנמל טיל'מירלן, והפיכת אורגאקה לביצה מליחה חיסלה את הסחר שבא בעבר מדרך המלך הצפונית.
הבקעה מקיימת עדיין מסחר שוטף עם הישובים ביער וארת'ארון מדרום (משם מגיע בין היתר רוב העץ המובחר לבניה), עם הטירות והמקדשים של ההשתקפות הכחולה על רכס קראנסיל במזרח (משם מגיעות אל הבקעה רוב עפרות המתכת), ועם נסיכות אורמ'תריל שמצפון-מזרח להרים. אלא שהמצב הרעוע בהר, והפלישה של יצורים מפלצתיים לכמה מהמכרות הגדולים בהרים, וגם המתח ההולך וגובר באורמ'תריל, דלדלו במידה מסוימת גם את אפיק הסחר הזה.

מסחר ופוליטיקה

בקעת קיירן נמצאת כיום בנקודת מפנה – העולם הופך למסוכן יותר, כוחות ויצורים אפלים מתקרבים לגבולות הבקעה ומאיימים על נתיבי הסחר. כל אלו, ביחד עם המתח הפנימי הגואה, מאיימים על האיזון ששרר בה במשך שני דורות. במצב זה, רבים מהסוחרים וכמה מהנכבדים של הבקעה מטים אוזן להצעותיה של העוצרת אֲ-רִילָאריוֹן שהשתלטה על מחוז טִילְ'מָארִיס שבמערב, לקבל אל חסותה – ובתמורה הם מקווים לפתיחת נתיבי מסחר, ובעיקר הגנה מפני מפלצות וגורמים מסוכנים אחרים.
גורמים אחרים בבקעה, לעומת זאת, מתנגדים בנחרצות להצעה של העוצרת – הן מסיבות דתיות ופוליטיות (שהרי העוצרת היא היורשת של מנהיגת המורדים 'ורד אפור', ושולטת בשם בנה הצעיר), והן מחוסר רצון לוותר על העצמאות, לכרוע בדרך בפני גבירה חדשה ולהידרש לשלם לה מיסים גבוהים – הגם שהעוצרת, לעת-עתה, טרם העלתה דרישות כאלו.

איכרים, בעלי מלאכה ואומנים

מרבית תושבי בקעת קיירן הם איכרים, חלקם כפופים לבעלי אחוזות, באורח מלא או למחצה (אף כי צמיתות של ממש אינה קיימת), וחלקם איכרים עצמאיים.
ככל שמתרחקים מהאחוזות, כך גדלה עצמאותם של האיכרים, אולם גם קטן המגע שלהם עם מסחר, דבר שמאלץ אותם לגדל את רוב צרכיהם בעצמם.
בישובים הגדולים יותר שוכנים עירונים, שרבים מהם אינם עוסקים כמעט בחקלאות, או לכל היותר מחזיקים משק חי קטן ליד הבית. רבים מהם הם בעלי מלאכה או עוסקים בסחר זעיר.
בעיר המחוז אנ'מירלור - הישוב הצפוף והגדול ביותר בבקעה, קיים הריכוז הגדול ביותר של בעלי מלאכה, אומנים ונותני שירותים. רוב המלאכות נשלטות בידי גילדות שונות - מגילדת חרשי-המתכת ועד גילדת האורגים וגילדת הבנאים. הגילדות לא רק מרכזות פעילות כלכלית, אלא שולטות בענף היצור העיקרי של אנ'מירלור: חפצי מלאכת מחשבת משובחת - מחרבות

ועד רהיטים מפוארים, שקשה מאד להשיג במקומות אחרים.
ברבעים העניים יותר, בעיקר אלו על האדמה המרופשת שמחוץ לחומות העיר, חיים רבים 'מהיד לפה', בשילוב בין חקלאות זעירה שנעה בין פטריות ואזובי מאכל לגידולים קטנטנים וכמה חיות משק, למסחר זעיר, מעבודה כפועלים – ולעיתים גם מפשע.

כמויות קטנות יותר של בעלי מלאכה חיים גם בעיירות הקטנות יותר שמסביב לטירות האצילים, או במצודת גראן-א-דרום שבצפון-מערב הבקעה, שם שוכנים חרשי נשק וציוד אחר שחיילי הלגיון שמגן על מעבר אורגאקה זקוקים לו.
בעלי מלאכה אחרים, בעיקר כאלו שעוסקים במתכות ואבן, שוכנים בסמוך לאחוזת קור-אומת'ל. שם נמצא השוק של חצרות הגרניט, אשר יושב הדרך העולה לרכס קראנסיל, ומהווה תחנת מעבר אל אזור השליטה של ההרריים נאמני ההשתקפות הכחולה ואל המכרות שבשליטתם.
קומץ קטן של בעלי מלאכה, וביניהם אומנים ממש (הגם שמספרם הולך ומדלדל), פועלים בתוך או בסמוך ל'ארמון השוקע' - שם קיימים עדיין גם כמה יקבים עתיקים וידועים לתהילה משנים עברו.

כסף בבקעת קיירן וסביבותיה

בתקופת האימפריה, הותר רק לקומץ קטן של מיטבעות לייצר את מטבעות הזהב שדיוקן ההשתקפויות מתנוסס עליהן. מיטבעות מקומיות הורשו לייצר מטבעות מקומיים זולים יותר, לפי מכסות שנקבעו מראש.

בבקעת קיירן לא שכנה מעולם מטבעה שהורשתה לייצר מטבעות זהב: המטבעה הקרובה ביותר מסוג זה שכנה באי מבוצר היטב ליד עיר הנמל טיל'מירלן, וכיום היא שקועה עמוק מתחת לפני הים. המטבעה של אנמיר'לור, שפעילה באורח חלקי עד היום, הורשתה לייצר רק שני סוגים של מטבעות מקומיים.
שני המטבעות האלו קיימים ומשמשים במסחר בבקעת קיירן עד היום, אולם בכמות קטנה מבעבר. מקומיים לא מעטים בפאתי הבקעה נאלצו לעבור לשיטות של סחר חליפין.

המטבעות המקומיים של בקעת קיירן

בָּאן: המטבע הנפוץ ביותר בבקעה, עשוי מסג של נחושת עם מעט ברזל ומהווה את יחידת הקניה שמשמשת לבסיס החישוב של רוב הסחורות. רוב מטבעות הבאן שנמצאים בשימוש כיום נטבעו במטבעה של אנ'מירלור לפני ההתנפצות, ומופיע עליהם הסמל הישן של המטבעה בצד אחד – תבליט של תרנגולת או שור. בצד שני, מופיעה צורת ראש של לגיונר שמתחתיה שם הנציב האנ'מירי שבתקופתו נטבע המטבע, ושנת ההטבעה שלהם.
מטבעות שנטבעו לאחר רצח הנציב לוֹסְטִירְן לא כוללים כיתוב כלשהו באותו צד, מלבד שנת ההטבעה.

מטבעות דומים: לִין ו-וָאר, הם מטבעות מקומיים מבוססי נחושת, שנטבעו על רכס קראנסיל או מאחת משתי המיטבעות שביער וָארְתָ'ארוֹן, ורבים מהם התגלגלו לבקעת קיירן באמצעות מסחר עם אותן ארצות. על הלין מוטבעת צורת איזמל, ועל הואר מוטבע עץ, אולם הם שווי ערך לגמרי למטבע הבאן.

טִילִין: מטבע מקומי יקר יותר (ששוויו 5 באן). עשוי ממסג שבבסיסו כסף. הוא מופיע בצורות שונות, לפי האזורים בהם נטבע. הגרסאות המוכרות הן הגרסה שנטבעה באנ'מירלור, שעליה בריכת מים ומעליה צורה מטושטשת של יהלום, והגרסה שנטבעה בטיל'מאריס שעל צידה ספינה, על רקע של ים ושתי חרבות מצולבות. בשתי הגרסאות, על הצד השני מופיע שם הנציב או הגבירה שבתקופתם נטבעו המטבעות, ושנת ההטבעה שלהם. קיימות גם גרסאות עם פסגת הר (קראנסיל), סוס (אורמ'תריל) ודרקון (וארת'ארון).

מטבעות אנ'מיריים יקרים

אֲנוֹרְן הוא מטבע הזהב הרשמי של האימפריה שהיה מוטבע בימי האימפריה בשני ערכים שונים, שלכל אחד מהם ארבע צורות שונות (אולם שוות לגמרי בערך), אחת עם הטבעת תמונתה של כל אחת מארבע ההשתקפויות: לִינוֹרְן (כחול); דָאוֹרְנוֹרְן (צהוב), אוֹמְנוֹרְן (אפור), וָלְנוֹרְן (אדום).

כדאי לשים לב שמטבעות זהב מכל הסוגים נחשבים כיום יקרי המציאות, ונעשה בהם שימוש מועט בעסקאות רגילות - הגם שרוב אצילי המחוז מחזיקים בכספת כמות קטנה שלהם, לעת הצורך.
אדם 'רגיל' שישלוף שקיק של מטבעות זהב יעורר לא פעם חשדות כבדים, ואולי גם יעצר לחקירה.

אנורן רגיל: מסג של זהב, שבצידו האחד תמונת אחת ההשתקפויות, ובצידו השני החותם של המטבעה האימפריאלית שטבעה אותו.

אנורן נשגב: המטבע היקר והמפואר ביותר, שנטבע ממסג של פלטינה וזהב, לתוכו שובצו רסיסים של אבן חן בגוון מתאים.
נדרש קסם מורכב ומשוכלל כדי לטבוע את המטבע הזה, ורק מטבעות ספורות, בבירה הקיסרית סלנטיר ובמקומות מקודשים לאחת מההשתקפויות ידעו לעשות כן.

מסופר שאחת מהן – של ההשתקפות הכחולה – עודה עומדת על תילה אי-שם במרומי רכס קראנסיל, אך בפועל לא הוטבע בה ולו אנורן נשגב אחד מאז ההתנפצות הגדולה.

מטבעות זרים

לעיתים נדירות יותר, אפשר להתקל במטבעות זרים שהתגלגלו לבקעת קיירן. ביניהם נמצא הדָארוּם או 'מטבע השמש', שבו השתמשו בעיקר סוחרי עבדים מהדרום; כתר הלובן המכונף של ממלכת אורגי הערפל, ואפילו הרָאמוג המוזר של המכשפים העוגים, בעל הצורה המאורכת הייחודית ולעיתים חריטות רוניות ורמזים לחותם המכושף של אחד הקיסרים-המכשפים.
תיאור מפורט של המטבעות האלו, וסוגים נוספים של מטבעות, מופיע בספר החוקים לשחקן המתקדם, וגם באתר של מלסטרה.

טבלת המרה - מטבעות אנ'מיריים ואחרים	
באן = ואר = לין	כתר לובן = 1 אנורן
טילין = 5 באן	כתר לובן משובץ = 5 אנורן או 125 באן.
אנורן = 25 באן (או 5 טילין)	דארום = 12.5 באן (חצי אנורן)
אנורן נשגב = 20 אנורן רגילים, או 500 באן	
ראמוג = אין ערך קבוע, בדרך-כלל שווה בין 10 ל-250 אנורנים רגילים, לפי עוצמת הקסם שלו. מכאן גם, שקשה מאד עד בלתי אפשרי להשתמש בו כאמצעי תשלום, מלבד במסחר בין קוסמים.	

טבלת מחירים של סחורות

סוג הסחורה	מחיר (באן)
ספל גדול של בירה או שיכר	2
חדר סביר בפונדק עם ארוחת ערב פשוטה	10
מס שער בכניסה ליריד או אחוזה	5-15 לאדם 50+ לעגלת סחורה
תרנגולת	25-40
דמי הגנה או הצטרפות לשיירה	10-20 ליום (אדם) 50 ליום לעגלה
משכורת לשומר שיירות פשוט	5-10 ליום, בתוספת ארוחות ודמי שתיה.
חליפת שריון עור מוקשח	150-300, תלוי באיכות
חליפת שריון מתכת בינוני (קשקשים)	350-700, תלוי באיכות
חרב בינונית פשוטה	150-180, תלוי באיכות
חרב אבירים	400-800, תלוי באיכות
בהמת עבודה באיכות טובה	250-300
שיקוי מרפא פשוט	150
שיקוי מרפא לפצעים קשים	500
סוס משובח	4000-5000

רשימה מפורטת יותר של סחורות ומחירים אפשר למצוא בספר החוקים לשחקן המתחיל או באתר של מלסטרה.

3.6: חוק, סדר ומיסים בבקעת קיירן

החוקים והדרך בה אוכפים אותם משתנים בחדות באזורים שונים של בקעת קיירן. כאשר בחלקים הנידחים יותר של הבקעה כמעט ואין חוק או סדר.

חוק וסדר בעיר אנ'מירלור

בעיר המחוז קיימים מספר בעלי כוח ובעיקר גילדות ש'מסייעות למועצה' לאכוף חוק וסדר. בין היתר הן גובות מיסים מחברי הגילדה ומהכפופים להם, ובתמורה מספקות הגנה מסוימת, בעיקר על-ידי חרבות להשכיר שנאמנים אך ורק למי שמשלם להם.
קיים גם משמר עיר שכפוף רשמית למועצת נכבדי הבקעה, ובפועל נשלט בידי ארבע משפחות יריבות שמחלקות ביניהן את הפיקוד. הכח הזה מכונה "המשמר הירוק" וסמלו הוא שיבולת שעורת-רוח ירוקה. המשמר הירוק נועד להשליט סדר ולאכוף חוקים פשוטים על כל תושבי העיר – אולם בפועל, המימון שלו אינו סדיר: הגילדות ושאר העשירים אינם ששים לשלם את המגיע מהם עבור משכורות משמר עצמאי למחצה שהם אינם שולטים בו.
התוצאה היא, כי רבים מהקצינים נאלצים (או שמחים) להתפרנס באורח "רשמי פחות", אגב קבלת חסות מגורמים שהפרוטה בכיסם – לעיתים גם 'פרישת חסות' ודרישת תשלום מבעלי מלאכה ועירונים מיוחסים פחות. כך או כך, המשמר הירוק נחשב לכוח מושחת ומפוקפק.
ברבעים העניים - בעיקר רבעי העקורים שמחוץ לחומות, כמעט ואין חוק וסדר. גביית מיסים (בין אם על-ידי אחת הגילדות או המשמר הירוק) מתרחשת רק לעיתים רחוקות, והיא נתפסת בעיני התושבים יותר כבריונות וגזל.
החוק היחיד, לצד האגרוף, הוא הכוח של כמה משפחות מקומיות מורחבות עם נהלים ומנהגים משל עצמן, ופה ושם גם סמכותה הברוטאלית של 'אם הביצים הגדולה' של קלאן הגורג קריג.

חוק וסדר בכפר טולו

כפר הרועים טולו הוא עצמאי לגמרי, אינו משלם מיסים לאיש, ואינו נותן דין וחשבון לאיש, הגם שראש הכפר הוא אחד מחברי מועצת הנכבדים של הבקעה. הכוח השליט שם הם ראשי המשפחות הגדולות שחברות במועצת הכפר. הללו אוכפים מסורות בנות מאות על מאות שנים, חלקן כאלו שנראות מוזרות ואפילו פראיות למתבונן מהחוץ.
עניינים כגון דיון בפיצוי על נזקים כספיים, פיוס בין משפחות יריבות ועצירת סכסוכים שמאיימים על הכפר, נדונים בין ראשי המשפחות לבין עצמם, ומגיעים לפעמים אל מועצת הכפר.
בטולו, לא טורחים על פורמליות של מאסרים והעמדה למשפט – אבל מי שיפר את המנהגים, יגנוב או יבצע פשע אחר, צפוי לא אחת למכות רצח, ולעיתים גם לעונשים ברוטליים יותר.
לראשי המשפחות המכובדות והעתיקות יש סמכות כמעט בלתי מעוררת על כל אנשיהם, כולל יכולת (אם כי כיום כמעט ולא משתמשים בה) להרוג אותם במו-ידיהם או לצוות להרוג אותם, בלא שאיש יוכל לעצור בעדם. העונש הסופי והקשה ביותר שנהוג בפועל בטולו הוא נידוי וסילוק מהכפר, תוך איסור על יתר בני טולו להגיש לעבריין עזרה כלשהי.

חוק וסדר באזור גראן א–דרום

אזור מעבר אורגאקה נשלט בידי מצודה צבאית, שהינה למעשה המקום היחיד בבקעה שבו יושב עדיין לגיון אנ'מירי – הלגיון האדום התשיעי - שמתנהל לפי החוק האנ'מירי.
האיזור נשלט בידי מפקד הלגיון, ששולט בחיל המצב במצודה, ואחראי בין היתר גם על גביית 'מס הגנה' – חלקו בכסף, חלקו בסחורות וחלקו בעבודה, וגם על מכסות גיוס מקומיות לחייל המצב. מפקד הלגיון, שספג בעבר אבדות כבדות בקרבות מול העוגים, מתלונן מזה שנים על מחסור בכוח אדם, ועל התעלמות כמעט מוחלטת של רוב האצילים והסוחרים האמידים מהגנת הגבול ומהחובה להשתתף במימון שלה.
פשעים שמבוצעים בעיירה ובסביבותיה נתונים לשיפוט הלגיון, ובפועל מטופלים בידי כמה קצינים זוטרים ותיקים. אלו מוסמכים בין היתר להטיל קנסות, לצוות על כליאה או הצלפה בעבריינים. זרים עושי צרות יכולים להיות מגורשים מהעיר בבגדיהם בלבד, לאחר שזכו לכליאה של כמה שבועות ולהצלפה הגונה.
לעיתים, הענישה כוללת גם גיוס בכפיה או משימות מסוכנות עבור חיל המצב – בין אם כעונש בפני עצמו, ולעיתים קרובות יותר כ'הצעה' להחליף ענישה מסורתית וקשה יותר.

חוק וסדר באחוזות האצילים וסביבתן

ארבע השושלות המרכזיות של הבקעה, כל אחת בדרכה, שולטות על אזור מסוים מסביב לטירה או לאחוזה, וגובות מיסים מהכפריים של ישובים מסביבה – בתוצרת, כסף, עבודה או כולם גם יחד. בתמורה, האצילים אמורים לספק הגנה בדמות ארגון וחימוש של כוח מקומי, וכל אחד מהם עושה זאת

בדרכו, מי יותר ומי פחות.
הכלל הוא, שככל שהאיכרים המקומיים קרובים יותר לאחוזה או לטירה, כך הם נדרשים לשלם מיסים באופן שוטף יותר, אולם יש להם גם יותר נגישות לבעלי מלאכה מקומיים ובמידה מסוימת גם למסחר. ככל שהם רחוקים יותר, כך הם משלמים פחות, אם בכלל, ובמקום זאת הם נדרשים לדאוג לספק את צרכיהם ולהגן על עצמם בלא עזרה. עם זאת, גם כפרים נידחים יותר נהנים לפעמים מסחר מקומי רופף ונטול מיסים - בין היתר של ציידים מהצפון שמוכרים את מרכולתם באחוזות השונות, גורג שנעים בין הכפרים ומוכרים מרקחות שונות, ועוד.
לכל האצילים יש סמכות לשפוט כל מי שמצוי בנחלותיהם או מזדמן אליהם; בין אם בעצמם, ובין אם באמצעות שופט העובד בעבורם.
שיטת המשפט, ומידת הדאגה לצדק (אם בכלל) תלוי מאד באציל. כך למשל, הגבירה קָרְנִילְיאָן אֶ-רִילָארְן מהאגם השוקע נחשבת רחומה למדי, ודורשת שעונשים קשים יובאו לאישורה לפני ביצועם. אחרים, בעיקר לורד אבאריל, ידועים כרחומים פחות.
לעיתים, אצילים מתבקשים לשפוט גם בעניינים של אנשים שיושבים מחוץ לנחלה שלהם: ישנם כפרים או משפחות מקומיות שרוחשות באורח מסורתי כבוד לאחד מבתי האצולה העתיקים, שנוהגים – לא לעיתים קרובות מדי – לבקש מהלורד או הליידי לפסוק בסכסוך מקומי, גם אם הוא התרחש מחוץ לנחלה שלהם.

3.7: חינוך והשכלה בבקעת קיירן

מרבית פשוטי העם בבקעת קיירן הם אנאלפבתים, במובן זה שהם לא זוכים לשום חינוך פורמלי, מלבד מה שהם מקבלים בעל-פה מההורים ומקרובי משפחה, ופה ושם מזקני הקהילה.
אנשים כאלו חיים בדרך-כלל את כל חייהם במקום הולדתם או סמוך לו - למשל, אישה צעירה שעוברת לרגל נישואין לכפר סמוך. הם כמעט ואינם יודעים לקרוא ולכתוב, ולכל היותר מסוגלים לדעת מעט חישובים פשוטים שנדרשים לצורך גביית תשלום על סחורה או הבנה של כמה מס עליהם לשלם.

בתי ספר של גילדות

רוב הגילדות בעיר אנ'מירלור מפעילות בתי ספר בסיסיים. מקום כזה מקנה לילדי החברים בגילדה חינוך בסיסי שכולל קרוא וכתוב באנ'מירין מדוברת, חשבון, והכשרה מקצועית מתאימה לגילדה. התלמידים המוכשרים יותר יבחרו בתום הלימודים בידי אחד מרבי האומנים, והוא יקח אותם כשוליות. בתפקיד זה הם עשויים לקבל במהלך השנים הבאות חינוך גבוה יותר, מהסוג שהרב-אומן סבור שנדרש להם.

בתי ספר של אחוזות

בכמה מהאחוזות הגדולות או לידן, בעיקר בקור-אומתל ובארמון השוקע, קיימים בתי ספר שממומנים ונשלטים בידי האציל המקומי, לעיתים בעזרת גורמים אחרים, כמו משפחות מקומיות מבוססות.
האציל או אנשיו הם שקובעים מה ילמדו בבית ספר כזה ובאיזו רמה, ומי יתקבל אליו. כך למשל, בית הספר בטירת קור אומתל לא מקבל ילדים, אלא נערים ולפעמים אפילו מבוגרים צעירים ממשפחות מיוחסות.
לעומת זאת, בית הספר המפורסם לנערות שבתוך 'הארמון השוקע' הוא מוסד שרוב מקומותיו שמורים לנערות ממשפחות מיוחסים הקשורות לבית א-רילארן ולהשתקפות האדומה. מוסד זה הוא כמעט היחיד בבקעת קיירן בו נלמדות באורח מסודר גם אומנויות יפות ומסורות אנ'מיריות קלאסיות, לצד שפות נחשבות נוספות: בעיקר אנ'מירין גבוהה ולעיתים גם מיתריט.

החצר הכחולה

מוסד חינוך מפורסם שיושב בתוך שרידי מקדש עתיק של ההשתקפות הכחולה במרכז בקעת קיירן, שהיה זירה של מספר קרבות אכזריים בימי מרד הורד האפור. המקום מנוהל מזה שנים רבות בידי הכוהנת הכחולה לשעבר ("מראה כבויה") לִינְ'טוֹרִיאֶל, ונחשב לבית הספר הגדול והמגוון ביותר בבקעת קיירן. במקור, הוא נועד להכשרת כוהנות, אולם מאז ההתנפצות, מעטות מהחניכות שלו מגלות כשרון מתאים ללימודים כאלו, מעבר לבסיס עיוני של התאולוגיה האנ'מירית וההסטוריה של האימפריה.

כיום, החצר הכחולה כוללת מספר כיתות שונות, כולל כיתה בסיסית שמקבלת גם תלמידים בנים, ומספקת כמה דרגות הכשרה שונות, אם כי רובן (ככל הנראה) ירודות ובסיסיות יותר מאשר בית הספר לנערות של רילארן.
התלמידים בחצר הכחולה מגוונים למדי – החל מנערות ממשפחות מיוחסות, שלומדות באורח שמזכיר צל חיוור של לימודי הכהונה הישנים, וכלה בבנים של תושבים מקומיים, אשר לינ'טוריאל חביבה די הצורך כדי לאפשר להם ללמוד קרוא וכתוב ושאר לימודים בסיסיים בעד תשלום נמוך יחסית, רובו בתוצרת חקלאית.

מורים פרטיים

אנשים עשירים יכולים להשקיע סכום כסף נכבד בכדי לשכור מורים פרטיים מסוגים שונים. אלו מעבירים לבנים של אותם אנשים ולעיתים גם לבנים של קומץ מקורבים חינוך משובח יותר, בתחומים שבדרך-כלל הם מעבר למה שניתן להשיג בדרכים אחרות.

בבקעה קיימים מספר מורים ברמה גבוהה יחסית, חלקם שוכנים באחוזה או טירה של אחד הלורדים. אחרים, מפורסמים ומבוקשים פחות, נוסעים ממקום למקום – בדרך-כלל מאחוזה לאחוזה. לשם כך, בעיקר כאשר הם נדרשים להגיע למקום מבודד יחסית, הם שוכרים לעיתים מלווים חמושים - או הרפתקנים.

3.8: מסעות ואמצעי תחבורה בבקעת קיירן

בתקופת האימפריה עמדו לרשות הנוסעים - בעיקר מהמעמדות הגבוהים או בשירות האימפריה - מגוון של אמצעי נסיעה: החל משירות סוסים מהירים במיוחד, ספינות משוכללות ואפילו אמצעי מסע מכושפים כמו שערים קסומים בין מקדשים שונים של אותה השתקפות, באזורים שונים של האימפריה.
בבקעת קיירן של היום לעומת זאת, אמצעי המסע מועטים ובסיסיים בהרבה, וכוללים עגלות מסוגים שונים שרובן רתומות לפרדים איטיים, דוברות ששטות על נהר הקיירנה או על אפיקי מים אחרים, וכמובן הליכה ברגל.

זמני מסע

מסע רכוב בקצב רגיל לכל אורכה של בקעת קיירן – מהמדרגות הקפואות שיורדות מרכס קראנסיל במזרח, ועד לכניסה החרבה לדרך התת-קרקעית במערב, או שערי גראן א-דרום בצפון-מערב, אורך בין עשרה לשנים-עשר ימים.

לאדם ההולך ברגל, מטיבם של דברים, המסע עשוי להיות ארוך בהרבה, ולקחת לפחות פרק זמן כפול. שיט על דוברות ממפלי הקיירנה במזרח ועד לגראן א-דרום, עשוי לקחת שבעה עד עשרה ימים - תלוי בעונת השנה וגם בשאלה האם מפליגים במורד הזרם (ממזרח למערב) או דווקא בכיוון ההפוך.

מסע על הדרכים הראשיות

המסע על הדרכים הראשיות נחשב עדיין בטוח למדי, גם עבור איכרים בודדים שנושאים שקי סחורה או לנווד לא חמוש. לרוע המזל, בשנים האחרונות המצב מתחיל להשתנות. התדירות של היתקלויות מאיימות ולעיתים התקפות ממש, עולה באיטיות אבל בהתמדה.
אחד מקטעי הדרך המסוכנים ביותר הוא הקטע של דרך המלך שעובר בין אדמות רלארן למרכז הבקעה. הסיבה היא שדרך זו עוברת בסמוך לאזור הנטוש והחולני של 'שלוש טחנות', ששורץ מפלצות מסוכנות, כולל גם אנושואידים מעוותים מגזע הפור'ראטי.
דרכים אחרות, כמו מעבר וירת' שמחבר את אזור עיר המחוז אנ'מירלור עם יער וארת'ארון שמדרום לבקעת קיירן, נחשבות עבירות בהחלט, אולם כוללות סכנה מסוימת, בעיקר מצד פורעי חוק או שכירי חרב סוררים. דרכי ההרים במזרח בקעת קיירן לעולם אינן בטוחות לגמרי, ובחורף הופכות לסכנת נפשות של ממש - לא רק בשל סכנת התקלות באבנוני סלע או להקות של זאבים מורעבים, אלא קודם כל בגלל מזג האוויר עצמו.
הצטרפות לשיירה עם ליווי חמוש, היא יקרה יותר, אך עשויה להשתלם. קיימות מספר שיירות קבועות יחסית, הן של סוחרים, והן של אנשי כמה מהאצילים המקומיים. השיירות האלו הן מחזה מוכר מאד בבקעה, ורובן עושות את דרכן אל שערי עיר המחוז אנ'מירלור ובחזרה ממנה. רוב השיירות יסכימו, בדרך-כלל, לצרף אליהן נוסע בודד – בעד תשלום מתאים.

סוסים ואמצעי מסע אחרים

סוסים משובחים ומהירים, מהסוג ששימש פעם את שירות השליחים של האימפריה, הפכו נדירים מאד. רובם גודלו בעבר במחוזות המרכז של נסיכות אורמ'תריל, שהפכו לשממה מקוללת. כיום, רק חוות מעטות מגדלות סוסים כאלו.
אמצעים אחרים ומרהיבים יותר, כמו הגריפונים של אורגי הערפל, שלא לדבר על שערי ההתעתקות של ההשתקפויות, הפכו ללא יותר מאגדה מימים רחוקים.

הסיפור על הגריפון של הנציב לוס'טירן

אגדות על ממלכת אורגי הערפל מספרות על גריפונים יפיפיים ששימשו כבהמות רכיבה וקרב מכונפות עבור אביריה של מלכת האור, ועל קרבות ביניהם לבין ניצי-דרקון יורקי אש של יריביהם המושבעים, גזע פיות האבק.
גריפון הרכיבה היחיד שזכור בבקעת קיירן, היה פרט בצבע כחול עמוק שהיה שייך לנציב הקיסרי לוסטירן ולרעייתו, שהייתה אורגת ערפל למחצה.
מסופר שבלילה בו נרצחו הנציב וכל בני משפחתו, הגריפון חש בסכנה, וניסה לשווא להציל את אדונו וגבירתו. הגריפון נאבק כמטורף, אבל הרוצחים היו רבים ומיומנים מדי. מסופר, שהיצור נפצע פצעים קשים, ונאלץ להימלט כשהוא נוטף דם וצורח מכעס ויגון.
לא ברור מה עלה בגורלו והאם מת מפצעיו, אולם ציידים הרריים שחיים על הרכסים שמצפון לבקעת קיירן, טוענים כי שמעו מפעם לפעם צרחה רחוקה ומהדהדת עולה מהצוקים הגבוהים - מה שאומר שיתכן שאותה חיה מכונפת, או צאצאיה, התרגלו לחיי בר, והקימו קן אי-שם במקום גבוה וכמעט בלתי אפשרי לגישה עבור מי שאינו מכונף.
מספרים שלורד אבאריל שלח שתי משלחות של ציידים בכדי לנסות להשיג לעצמו ביצה או גור גריפונים, כדי שיהפוך לבהמת רכיבה שאין שני לה. המשלחות נחלו כשלון מוחלט, ואחת מהן נקלעה לסערה פתאומית, ורוב חבריה נהרגו.

חלק שני

המחוזות של בקעת קיירן

פרק 4: צפון מזרח הבקעה – מחוז קארן א–תאל

"משהו רע קורה שמה, בטירה מעל חצרות הגרניט".
הכורה הזקן עיווה את פניו, ונופף בידו בכדי לסלק פתית שלג סורר משערו האפור. באופק, המדרגות העתיקות כוסו באפלה ולא נראו עוד. רק שני הפסלים העצומים מעליהן, קפואים בעיצומו של קרב לחיים ולמוות, הבליחו באור הכוכבים הקלוש שהסתנן מבעד לעננים. שלג קל לא הפסיק לרדת.
"שלושת השועלים הזקנים תפסו גובה, הא?"
"לא רק הם, שיקחו אותם הדוּשְׁ'מָא. כל המקום פשוט השתנה, אני אומר. אפילו האנשים השתנו, ולא מפסיקים להסתכל מאחורי הכתף כשהם מדברים, אפילו בלחש. יש את המפקד ההוא, נראה כמו גיבור ארור מהאגדות, אבל העיניים שלו – הן קרות כמו קרח. האנשים שלו בכל מקום. מילה אחת לא במקום, והבן-אדם מאבד ת'משרה שהיתה של המשפחה שלו אנ'לא יודע כמה זמן, ומתעופף מחצרות הגרניט"
הזקן עיווה את פניו.
"או זה, או יותר גרוע. הם ב'מת נותנים אנשים למלומדים האפורים, אתה חושב?"

קָארְן אָ-תָאל הוא המחוז המזרחי ביותר בבקעת קִיְיָרָן, שמחבר בין הבקעה לבין רכס קָארָאנְסִיל. המחוז הוא איזור שלטונה של שושלת קוֹר אוֹמְתָל - אחת מארבע שושלות האצולה הגדולות של הבקעה.
זהו מחוז נוקשה, שהאקלים שלו קר וסוער יותר משל יתר חלקי הבקעה; תוואי השטח שלו פראי וקשה יותר, והסכנות והמפלצות קרובות יותר לישובים מאשר ברוב האיזורים האחרים. בשנים האחרונות, גם הפוליטיקה שלו הפכה סבוכה ובוגדנית יותר, כאשר הלורד הנוכחי התקרב מאד לנסיכות האפורה. המתח בין הלורד ותומכיו לבין חלקים רבים באוכלוסיה הולך וגובר באיטיות, אבל בהתמדה.
מחוז קארן א-תאל הוא הרקע לכמה וכמה הרפתקות וקמפיינים בולטים שנכתבו לבקעת קיירן, ובראשן נתיב ההרפתקאות המוכנות שמתחיל בהרפתקאות "צווחת סרטני הנהר" ו"הצללים של תָאר קָארְדִין".

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-7,500 איש: מהם כ-2,500 בטירת קור-אומתל ובעיירה "חצרות הגרניט" שמתחתיה; כ-750 איש באחוזת קוֹר אוֹמְטִיר ומסביבה. היתר מפוזרים בישובים קטנים ברחבי המחוז, רובם מסביב למפלי הקָארָאנְדוֹן.
שליט: הלורד מָרְנֶלְיוֹן קוֹר-אוֹמְתָל.
סמל השושלת: אגרוף אבן אפור על רקע לבן.
מימרה: "ההר ניצב איתן!"

4.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

אזור מעברי ההרים והגאיות העמוקים שמתחתיהן, הוא החלק הגבוה ביותר בבקעת קיירן, שלעיתים קרובות מתואר כ"משקיף ממרומים" על המרחב הירוק של הבקעה שמתחתיו. זוהי ארץ סלעית של מדרונות מיוערים בדלילות, ומצוקי סלע מוכי רוחות ששבילי עגלות משובשים מתפתלים ביניהם. הדרכים הצדדיות מתחברות בסופו של דבר אל דרך המלך שמתפתלת מעלה-מעלה, לעבר הרכס העצום של קראנסיל שנישא גבוה מעל האזור, וניתן לראות תמיד את פסגותיו העצומות המכוסות שלגי עד.

מפלי קאראנדון בדרום

בדרום האזור, נופלים המפלים העצומים של קאראנדון ממרומי ההרים. מדובר בשלושה מפלים, שהעליון בהם נופל ממש מתוך היער הקדום של מָאג אֶגְלוֹר. הם מחלקים את דרום המחוז לשלושה מפלסים, שהופכים פראיים וקרים ככל שמעפילים בהם.

המים הגועשים מתחת ובקרבת המפלים מפרנסים כפרים קטנים ומחנות של דייגים וחקלאים, רבים מהם עניים למדי וסובלים מפעם לפעם מהתקפות של שבטים פראיים או מפלצות מהמפלסים הגבוהים יותר. לקראת החורף, רבים מאותם כפריים עוזבים את ישוביהם ועוקרים לאיזורים נמוכים יותר בסביבות ומתחת למפל התחתון – או אל הבטחון היחסי (אבל גם חיי העוני, ולא פעם יחס משפיל) של הישובים הגדולים יותר, המוקפים בחומות.

דרך המלך

לא הרחק מהמקום בו המפל התחתון מתרסק אל תוך הבקעה, דרך המלך העתיקה נפרדת מאפיק הנהר, ועולה צפונה.

הדרך, שמתאימה גם לעגלות עמוסות סחורה, עולה בהדרגה על רגלי הרכסים, ואז פונה מזרחה, במקום בו הרכסים הופכים גבוהים ותלולים יותר.

הדרך ממשיכה לעבר טירת הלורד והעיירה שלצידה, ואל ההרים שמעבר להן. היא חובקת את הסלעים, חולפת פה ושם מתחת לספק פסל ספק תבליט עתיק שנחצב בקיר הסלע, או מתחת למאורות תמיד מהבהבים באדום שהתקינו כוהנות עתיקות בתוך טבעות נחושת גסות למראה.

טירת קור–אומתל ו'חצרות הגרניט'

טירת אדון המחוז נישאת מספר קילומטרים מהמקום בו הדרך ההררית פונה מזרחה. היא יושבת בקצהו של עמק קטן וצר שחולש על הדרך מצפון.

טירת קור-אומתל היא מעוזם של האצילים משושלת קור-אומתל, הנאמנים באורח מסורתי להשתקפות האפורה. כיום, הם מושפעים מאד בידי המאורעות בנסיכות אוֹרְמֶ'תֶרִיל, שם יושבים כמה משארי בשרם הרחוקים, מה שהפך את המצב בחצרות הגרניט לרגיש ומסוכן מבעבר. הטירה, על שני מגדלי האבן הגדולים שלה, צמודה לצוק סלע אדיר, ושני מגדלי האבן העצומים שלה נראים למרחוק.

בתוך העמק הקטן מתחת לטירה נמתחת העיירה 'חצרות הגרניט': שלושה מפלסים של אבן העולים זה מתוך זה. בתוך קירות הסלע חצובים מבנים קטנים, שמשמשים למגורי רבים מהאנשים שמצטופפים סביב הטירה, בעיקר בעונת החורף.

חצרות הגרניט משמשת כתחנת העצירה המרכזית של סוחרי מחצבים ממרומי רכס קראנסיל, היורדים עם מרכולתם אל תוך הבקעה. שם, הם מציגים את סחורתם ומתמקחים עליה עם סוחרים ואומנים מקומיים אשר הקימו כאן חנויות. זהו שוק המחצבים של העיירה, אשר שרוי בעלטה רוב שעות היום (אפילו בקיץ) בגלל המצוקים שנישאים מעליו, והערפל שעומד לא פעם מעל האזור כולו. סחר המחצבים ושוק המחצבים מספקים חלק ניכר מההכנסה של השושלת המקומית. מדובר באחד המקומות הטובים – אולי הטוב ביותר מחוץ לגילדות של אֶנְ'מִירְלוֹר - לקנות לא רק מחצבים גולמיים, אלא גם חפצים שונים ממתכת או אבן. בשוק המחצבים אפשר להשיג כלי נשק ושריונות משובחים ואפילו קסומים – בעיקר אם הקונה הוא בעל מוניטין טוב או לפחות מראה נכבד מספיק כדי להתקבל 'אצל האנשים הנכונים'.

שדה הקרב העתיק של לין מורלית'

לאחר ההתפצלות שמובילה אל חצרות הגרניט, דרך המלך ממשיכה להעפיל מזרחה מתחת למצוקים גבוהים, וחולפת בין תילי האבן הקודרים של שדה הקרב הישן לִין-מוֹרְלִית'.

זהו המקום בו ספגו המורדות של הורד האפור תבוסה

מפתיעה ועקובה מדם מידי נאמני ההשתקפות הכחולה שבראשם עמד מסדר אבירי הכפור (קָאראָנְ'סִירִי). הללו עצרו את הסתערות כוחות הורד האפור בברד של אבנים מתגלגלות וחיצים בוערים בלהבות כפור.

הדוש'מאגור והמדרגות הקפואות

מעל לתילים של לין מורלית' והמצוקים הכמעט אנכיים שנישאים מצפון ובעיקר מדרום להם, אפשר לראות פסגות מיוערות שעל ראשן וכתפיהן נישאים עמודים קדומים ועצומים שמכונים דוּשְ'מָאגוֹר. מדובר כנראה בשרידים מתרבות לא אנושית שכוחה שמיוחסת לדוש'מא - קרובים עתיקים ומפותחים פחות של העוגים, שלפי האגדות שלטו בקסמי טבע. את השרידים ניתן לראות ממרחק רב, בעיקר בימים בהם הערפל נחלש.
דרך המלך ממשיכה מזרחה, ומטפסת אל תוך רכס קראנסיל במקום שנקרא "המדרגות הקפואות".

כאן, נישאים שני פסלי ענק שמגיעים לגובה של כמה עשרות מטרים, ומתארים את המצביאה המהוללת אֶנְ'לָאנִיר (בהגיה הררית אֶנְלָאהְנִיר) טָאהְל-אֶנְ'לִינְד ("רסיס הקרח") משפדת בחרבה שדת גָּארְתָ'ארוֹן רושפת וחושפת לוע. שתי דמויות הענק, שפוסלו כאילו קפאו ממש באמצע קרב, וחלקן העליון לא פעם מלבין משלג, נישאות משני צידיה של הדרך. שני הפסלים המפורסמים, ופונדק עתיק שחצוב באבן מתחת להם, הקרוי באורח לא מפתיע במיוחד "רסיס הקרח", מהווים למעשה את הגבול בין בקעת קיירן לרכס קראנסיל.

מאג–אגלור

יער קדמוני סבוך, וקשה לגישה, הצומח מתחת למורד הדרומי של רכס דוש'מאגור, גבוה מעל סדרת המפלים האדירים של הקראנדון. ביער זה גדלים עצי ענק קדומים שקשה למצוא במקומות אחרים, והוא מהווה ככל הנראה גם משכן ליצורים מוזרים וחיות נדירות. הדרכים היחידות להגיע אליו, הן דרכים הרריות בוגדניות, נגועות בסכנה של שודדים, שבטים פראיים, ואפילו מפלצות. רק אנשים מעטים מאזור קארן א-תאל מוכנים להתקרב לשם – וגם הם יראים מאד מהיער הקדום ולא מעיזים להעמיק אל תוכו, בטענה שהוא שורץ רוחות רעות ומפלצות קטלניות במיוחד. לפי אגדות מקומיות, ביער העתיק גרו בעבר הרחוק יצורים מוזרים, כולל משני-צורה רבי עוצמה, ואנשים קדושים התבודדו בו. גרסה פיוטית ומעט אחרת של הסיפור מופיעה ב"שירה הראשונה" של הרועים מעמק טולו (ראה פרק 8) ומספרת על מוצאם המיתי של הרועים גבוהי-הקומה, בטרם נדדו אל העמק בו הם שוכנים כיום. לאחרונה, כמה מהקנאים באנשי הטירה, שהושפעו כנראה מהמיסטיקן תִּירֶנְפֶּל וחסידיו בנסיכות אורמ'תריל, החלו לדבר על כך כי הרוחות הרעות ביער אינן אלא שאמאנים של אנשי קוף שטניים מגזע הגָּאבּוּטוּ. הם טוענים שאותם שאמאנים כבר רוקמים מזימות כיצד לפגוע בטירת תאל א-קארן ולזהם את דם הנוטרים שלה בכשפיהם המרושעים.

4.2: אוכלוסיית המחוז

בניגוד לרוב חלקיה האחרים של בקעת קיירן, במחוז קארן א-תאל הפָּארְלִיל הם מיעוט קטן מהאוכלוסיה. כ-80% מהמקומיים במחוז קארן א-תאל הם אֶנְ'מִירִים שהתערבבו לגמרי בהרריים מרכס קאראנסיל – צאצאים של שבטים עתיקים שקרובים מאד לאנ'מירים במראה ובשפה. מנגד, יש להם תרבות מקומית נוקשה והם משמרים מסורות מתקופות אפלות ואכזריות, שבהן בני האדם של ההר נלחמו על קיומם מול שארי-בשר רחוקים של העוגים ויצורים אחרים. באותה תקופה, רבים מההרריים סגדו לאל כפור עתיק ואכזרי שאפילו שמו נשכח עם השנים.

שמות והגיה הרריים אפשר לזהות בקלות, לפי "הָ" נוקשה עם עיצור, שקיימת בעיקר בתחיליות של שמות, אבל גם במילים נוספות. כך למשל, השם האנ'מירי "טָלְ'רָאנְיל" או "טִילְ'רָאנְיל" יהפוך בהגיה הררית ל"טָאהְלְרָאניל". שמות והגיה הררית ישמיטו בדרך-כלל גם את הגרש העילי שנפוץ באֶנְ'מִירִין.

יתר האוכלוסיה במחוז מורכבת ממעט פארליל שהגיעו לכאן ממחוזות אחרים בבקעה; קומץ אורגי ערפל, שרובם קשורים למשמר הלורד, וכמה שבטים פראיים שמקורם בשולי היער מאג אגלור שבדרום-מזרח המחוז – שארי בשר רחוקים של הרועים מעמק טולו. הללו נודדים לעיתים עם הצאן שלהם אל אדמות קארן א-תאל, ולא רואים עצמם כפופים ללורד או לחוקי המחוז. בדור האחרון, הגיעו למחוז יותר ויותר אנ'מירים שמוצאם מנסיכות אורמ'תריל: תחילה פליטים מהמורדים המובסים של חבל התָּאְרִילִין שהתיישבו ברובם בעמק פָּאְרְנָאת' אֶרְתָּ'אל שמצפון למחוז, וכיום גם אנשים ממרכז אורמ'תריל, ביניהם מלומדים לא מעטים מהמסדר של המלומד תירנפל ובני לוויתם.

4.3: היסטוריה ומערכה

שלטונו של לורד אר'תיריון

הלורד אָרְ'תִירִיוֹן קור-אומתל משל במחוז קארן א-תאל במשך למעלה מחמישים שנה. הוא נודע כשליט נוקשה אבל הגון, והיה אהוד למדי על רוב אוכלוסית המחוז. שלטונו החל מספר שנים לפני פרוץ מרד הורד האפור, והסתיים פחות מעשור לפני שנת תחילת המערכה. אר'תיריון נחשב לאדם ישר ונעדר פניות, גם כאשר חוש הצדק שלו הביא אותו לפסוק בניגוד לשיקולים פוליטיים או טובת השושלת שלו. בין היתר, התעקש שלא לדון למוות את הכוהנת לשעבר שרצחה את ידידו הטוב ביותר (רָאתְ'אָרוֹן מבית רִילָאְרְן), משום שמצא חלק מטענותיה מוצדקות[3] - וכך הבעיר מחדש את השנאה בין ביתו שלו לבין שליטי 'האגם השוקע', איבה שלא שכחה ומשפיעה על הפוליטיקה של הבקעה כולה עד היום. אם לא די בכך, הרי שפעם אחת, לורד אר'תיריון

[3] פירוט על מעלליה ומשפטה של הכוהנת סָרִילִינָה קוֹר-פָּרְנִיל נמצא בפרק 5 העוסק בעיר המחוז.

שפט לרעת אחד מאחיו הצעירים בסכסוך בינו לבין רועה פשוט, וגזר עליו קנס כבד – עניין שהאח הפגוע לא סלח עליו מעולם. אר'תיריון קיים ברית זהירה עם הכוהנת לִינְ'טוֹרִיאֶל מהחצר הכחולה (ובעקיפין עם בעלה, לורד אֲנְזֶארִיוֹן), משום שחשש מהלורד השאפתן לבית אֲבָארִיל. הוא הקיף את עצמו באנשים נוקשים ויעילים כמוהו, חלקם קצינים ותיקים או בנים למשפחות מיוחסות מקומיות, וחלקם אנשים שהוא העלה עצמו ממעמדות נמוכים יותר. הגם שהלורד אר'תיריון התגאה בקשרי הדם שלו לאצולה של נסיכות אורמ'תריל, הוא הסתייג מאד מהמדיניות של הנסיך הצעיר שלה, ובעיקר מהמיסטיקן תירנפל ותורתו המוזרה על קופי אדם שטניים שהזדווגו לכאורה עם בני-אדם וניגעו את בני האנוש בדם טמא.

עלייתם של מרנליון ו'שלושת השועלים'

לפני מעט פחות מעשר שנים, פרש ארת'יריון מהשלטון – לאחר שעבר את יום הולדתו ה-80. הוא עקר לאחד המקדשים העתיקים שבמרומי רכס קראנסיל, שם ניתק את עצמו הלכה למעשה מן העולם. השלטון בטירת תאל א-קארן עבר לבנו היחיד, מֶרֶנֶלְיוֹן (כיום בן 61), שחיכה שנים רבות לשלטון. הלורד החדש הוא אדם חם-מזג וקצר סבלנות בהרבה מאביו, וגם חסר חלק גדול מהתבונה הנוקשה של האחרון. בהתחלה, ניסה מרנליון ללכת בדרכי אביו, תוך העזרות בקצינים הוותיקים וידידיו המחוספסים של אר'תיריון; אולם בסופו של דבר גבר עליו תסכול הולך וגובר כלפי אנשיו של אביו, שלדעתו מעולם לא רחשו לו כבוד אמיתי, וראו בו תחליף עלוב לאביו. כך, בהדרגה, החל לורד מרנליון להתקרב יותר אל "שלושת השועלים", שהם למעשה אחיו של אביו: דָאמֶ'רוֹן (81), אֶר'אֶמֶל (76) וטוֹלְ'בִיס (74)[4]. שלושת הדודים, שנחשבים לאנשים צייקנים, יהירים ואנוכיים, זעמו במשך עשרות שנים על הדרך בה אר'תיריון הותירם רחוקים מהשלטון ולא כיבד את דעותיהם – כולל רצונם בהידוק הקשר עם נסיכות אורמ'תריל שעריה מפוארות, אציליה חיים בטירות יפיפיות ושווקיה מלאים מותרות. שלושת הדודים האיצו את התרחקותו של לורד מרנליון מנאמני אביו, והפצירו בו להביא לחצר אנשים מאורמ'תריל ששינו בהדרגה את פני 'חצרות הגרניט'. כך, יובאו אל חצרות הגרניט אופנות חדשות מ'הנסיכות האפורה', כולל תורותיו של המיסטיקן תירנפל – שבעשור האחרון סילק את רוב מתנגדיו והפך לאיש החזק ביותר בחצרו של נסיך אורמ'תריל.

בית קור–אומת'ל עובר צד

לורד מרנליון עצמו מתקשה עדיין לאמץ את התורות של תירנפל, לאחר שבעבר כינה את המיסטיקן מטורף. למרות זאת, הלורד מגלה כיום סובלנות מפליגה כלפי אנשים בחצרו שהחלו לאמץ את האמונות הללו, ולא פעם מתנכלים לאלו שמסרבים לקבל אותן. בהשראת הקשר המתהדק עם הנסיכות האפורה, הלורד ביצע מהפך פוליטי, במסגרתו ערק מן המחנה המתון של הכוהנת לינ'טוריאל שצידד בהסכם השלום בין אנשי ההשתקפות הכחולה לעוצרת הורד האפור. תחת זאת, כרת הלורד ברית עם לורד אבאריל הקנאי, ושאר המתנגדים להסכם השלום, ורוצים להקים מחדש את האימפריה בטהרתה. רבים מהקצינים הוותיקים של חצר הגרניט סולקו מתפקידיהם, חלקם עזבו מרצון את חצרות הגרניט ואפילו את המחוז, ואחרים פרשו משירות, או הועברו לתפקידים פחותים. 'חצר הגרניט' של היום מפוארת בהרבה מכפי שהייתה לפני מספר שנים, עם נוכחות רבה מאד של אנשים מנסיכות אורמ'תריל. מנגד, הטירה ורבים מאנשיה חשדנים בהרבה, ואפילו מסוכנים עבור מי שאינו יודע לנצור את לשונו. שלושת הדודים, הגם ששניים מהם כלל אינם מתגוררים באזור (אלא באחוזות משלהם, מערבה משם, על הגבעות שחולשות על הבקעה מצפון[5]), הפכו לאנשים חזקים מאד, קנאים לכבודם ולזכויות היתר שלהם. מסוכן מאד להעלות את חמתם, בעיקר נוכח הברית הלא רשמית בינם לבין מפקד המשמר של הטירה.

4.4: דמויות חשובות במחוז

קוֹרְ'דֶלִין קור–אומתל (38)

בתו של לורד מרנליון. אישה גבוהה וקודרת, שנודעה בגופה החזק והגמלוני ובמזגה הסוער. בשנותיה המוקדמות יותר, התאמנה רבות בכלי נשק והחשיבה עצמה הרפתקנית נועזת. אולם, היתקלות קשה סמוך לגבול יער מאג-אגלור, שפרטיה מעולם לא התבררו במלואם, הותירה אותה מצולקת בכל גופה ופניה, צולעת וסובלת מהתקפי זעם.

לא ברור מה הביא את קור'דלין בגפה סמוך לעצים הקדומים, בלא משמר או מלווים, ומי התוקף שקרע אותה לגזרים. כך או כך, התוקף לא סיים את המלאכה והותיר אותה לשכב חסרת הכרה במשך שעות ארוכות, עד שידידה דאז רָאלְ'הִיר, שלפי השמועות היה מיועד

[4] הגם שבמקור יש להם שמות אצולה ארוכים יותר, אלו השמות המקוצרים בהם הם מוכרים מאז נעוריהם.
[5] ראה פרק 5 על איזור מפלי דָרָארון.

להפוך לארוסה (ע"ע) מצא אותה ונשא אותה בחזרה אל חצר הגרניט.
בשש השנים שעברו מאז, מנסה קור'דלין להפוך עצמה למלומדת אפורה לפי המסורת של אורמ'תריל, אולם הצלחתה חלקית בלבד. היא הפכה לאישה מרירה, קנאית וזועפת יותר מאי-פעם. בתור 'מלומדת אפורה', היא חולשת כיום על 'החניכים הרמים' של הטירה, מעבירה לבני האצולה הצעירים שיעורים, ולא מגלה סבלנות רבה לאף אחד שמעלה את חמתה - מכל סיבה שהיא.
יחסיה עם ראל'היר התקררו מאד, ותחת זאת, מספרים שהיא מאוהבת כיום באהבה נואשת ברב-האומנים המעודן והערמומי שהגיע מהנסיכות האפורה. זה אינו חש כלפיה דבר, אולם יודע היטב לנצל את חולשתה כלפיו. מפעם לפעם, היא נתקפת בגעגועים לשיטוטיה הישנים בארצות הפרא, ולעיתים שוכרת הרפתקנים כדי להשיג עבורה חפצים או חומרים שהיא נזקקת להם עבור המחקרים שלה.

אָר'לִירִיוֹן קור–אומתל (32)

בנו של הלורד מרנליון. צעיר נלהב, בעל כשרון סביר (אם כי זקוק עדיין לניסיון וליטוש) בתור לוחם ומפקד צעיר, שנחוש בדעתו להעלות את חצר הגרניט ובית אביו לגבהים שלא נודעו עדיין. בנעוריו, היה תלמידו ובן חסותו של המפקד ראל'היר קור-אוֹמְ'טִיר (ע"ע), ורצה מאד כי יינשא לאחותו הבכורה ויהפוך לחלק מהמשפחה.
בהמשך, כאשר מעמדו של ראל'היר בחצר דעך, והוא הפך בהדרגה בלתי רצוי אצל הלורד, גם אר'ליריון צינן בהדרגה את יחסו אל מורהו הישן. במקומו החל הצעיר הנלהב להעריץ את המפקד החדש, אורג הערפל האצילי למראה, ולהפציר בו לסייע לו בדרכו לתהילה.

סרן פָּאלָנְסָאר (??)

אורג ערפל נוקשה, ששימש בעבר בדרגה בכירה באחד ממסדרי האבירים של ממלכת האור הנשגב. אבירי המסדר לחמו עד טיפת דמם האחרונה בניסיונם הנואש להגן על עיר הבירה וחצר המלך הנשגב של האור במלחמה בה נפלה הממלכה וחרבה לגמרי. יש הטוענים כי פאלנסאר היה בין היתר מפקדה של הגבירה וָאוֹרְלִירִיל, או שהם לפחות לחמו שכם אל שכם. מסופר, שהאסון והאורח בו פאלנסאר שרד אותו, לאחר שרוב אנשיו נהרגו, ניפץ משהו בתוכו, והפך אותו מאביר אצילי לשכיר-חרב קר ונטול עכבות, שמאמין ש"האור מת". חרף העובדה כי שערו הבהיר האפיר לגמרי, הוא נותר נאה להפליא. הכריזמה שלו ומיומנותו בחרב הרשימו מאד את לורד מרנליון, שהפך אותו לאחר זמן-מה למפקד המשמר של חצר הגרניט במקום המפקד הקודם, שהיה מאנשיו הוותיקים של אביו.
בתור מפקד משמר, פאלאנסר נערץ על רבים בשל דמותו המרשימה, קולו השקט וניסיונו הקרבי העשיר, אולם מנגד הוא קר כמו קרח, ומסוגל להקריב אנשים בלא ניד עפעף. הוא אוכף ביד ברזל את רצונותיו של הלורד, כולל הנבזיים והקטנוניים ביותר, בלא שמץ של יסורי מצפון. פאלנסאר משתף פעולה עם חסידיו של תירנפל בחצר הגרניט, למרות שהוא בז בליבו לאנשי אורמ'תריל ולטירוף 'דם הגאבוטו' שלהם. למעשה, לא רק שפאלאנסר אינו מאמין בסיפורים האלו, אלא שהוא איבד את היכולת להאמין בכל דבר שהוא, מלבד בחרבו, שכלו החד ובאינטרסים שלו עצמו.

אָמְ'נוֹרְל "הבהיר" (27)

רב-אומן מיוחס שהגיע מאורמ'תריל, והפך לצורף וחרש שכיות החמדה החביב ביותר על הלורד וקרובי משפחתו. אמ'נורל הוא אדם צעיר ומבריק, בעל פנים חלקות ונאות, מאורכות במקצת, שפם אדמדם דק ומטופח, וקול מתנגן ורך. מסופר, שהיה לו עתיד מבריק בארץ מוצאו, אולם סכסוך עם אומן מבוגר יותר ורב כוח, ואולי גם הבטחת נישואין שהופרה, אילצו אותו לגלות למקום שהוא מחשיב כפרובינציה עלובה.

מעמדו של אמ'נורל בחצר, הגם שאין לו תואר רשמי, הוא חזק מאד, וכפי שלמדו כמה וכמה אנשים בדרך הקשה, מסוכן מאד להסתכסך איתו. השפעתו של הרב-אומן על בתו ובנו של הלורד היא ניכרת מאד; רבות מגברות החצר, כולל בתו הקודרת של הלורד, מאוהבות בו במידה כזו או אחרת. הוא אינו מחזיר אהבה ממשית לאף אחת מהן, אולם יודע היטב כיצד לתמרן אותן.
אמ'נורל רואה את עצמו, בסתר ליבו, כבן-תרבות כמעט יחיד בחצר של פראים למחצה, שחובתו הטבעית לנסות לחנך ולעדן אותם. הוא נחשב כמאמין אדוק בתורות של תירנפל, כולל בכל הנוגע לסכנה שבדם קופי הגאבוטו,

ויגיב בכעס ובחומרה רבה על כל פקפוק בתורות האלו שיושמע בנוכחותו.

רָאלְ'הִיר קור אוֹמְ'טִיר (44)

נצר למשפחה אנ'מירית מקומית עתיקה וטהורת-יחס. הוא שולט באחוזה וכפר גדול שמשתרע סביבה, באיזור מבודד יחסית שיושב מעל אגם הררי במרומי מעברי ההרים שמדרום לדרך המלך, בערך באמצע הדרך בין הדוש'מאגור לבין יער מאג אגלור. ראל'היר היה בעבר קצין משמר צעיר ומבטיח, ואיש אמונו של הלורד לשעבר אר'תיריון. הלה ראה בעין יפה את הידידות הקרובה בינו לבין נכדתו, קור'דלין, ורמז שאירוסין בין הצדדים יקבלו את ברכתו. הדברים השתנו לאחר חילופי השלטון, וגם לאחר אותה הרפתקה כושלת של קור'דלין שהותירה אותה מצולקת ושבורה מבפנים ומבחוץ. למרות שראל'היר היה זה שמצא אותה שוכבת חסרת הכרה ונשא אותה בחזרה אל חצר הגרניט, ובכך הציל אותה ממוות בטוח – נראה שהיא מאשימה אותו בדבר-מה, שטיבו המדוייק לא התברר מעולם.
בהדרגה, ראל'היר הפך ללא רצוי בחצר הגרניט, והוא מבלה את זמנו באחוזת האבן הקטנה והמבודדת של משפחתו שמעל האגם הקפוא. מאז, הוא ספג מספר מכות נוספות, בין היתר העלמותו של אחיו הבכור וזמן קצר לאחר מכן מותו של אביו. מכה נוספת נחתה עליו עם מותו המסתורי של האדם הנערץ עליו מכל, מפקד המשמר הקודם של טירת קור אומתל. הלה נמצא מת בנסיבות מוזרות במקום מבודד – כאשר נראה ששם קץ לחייו, זמן-מה לאחר הדחתו והחלפתו באורג הערפל פאלאנסר, ויש המעלים חשדות אפלים יותר בנידון.
השנים לא הטיבו עם ראל'היר: מי שהיה פעם קצין בעל חזות מרשימה השמין, פיתח חיבה יתרה לטיפה המרה. את אהבתו למשקה הוא חולק עם מלומד מנודה מהנסיכות האפורה, שסולק לאחר זלזול פומבי במלומד העליון והתורה שלו על דם קופי הגאבוטו - ובסופו של דבר התגלגל עד אחוזת קור אום'טיר.
ראל'היר פיתח מזג קודר וציני למדי – כמו גם תיעוב תהומי, יש אומרים חסר פרופורציה, למפקד המשמר החדש, ואולי גם לאורגי ערפל בכלל. עם זאת, מספרים כי כשרונו של ראל'היר בחרב ובגישוש במרחבים הסלעיים והקרים מעולם לא נטש אותו כליל. הוא לא נישא מעולם לאחר הריב בינו לבין הגבירה קור'דלין, אבל מסופר שהוא מגדל את בנו היתום של אחיו האבוד, ומייעד אותו להיות יורשו.

סרן מוֹר'דְרִיל וָאר–לִירְסוֹרֶל (65)

קצין בשירות קור-אומתל שהצטיין בנעוריו בקרב לין מורלית, וכיום שולט באחוזה קטנה באיזור נידח וקשה לגישה, על רכס פראי מדרום לאדמות קור אומטיר.
מור'דריל ידוע לשמצה כאדם מר נפש, אכזר וחסר מעצורים, ששמועות מספרות על אנשים אפלים ואפילו מפלצות ששורצות באחוזה שלו ובמרתפים מתחת לה. אין לו כיום נתינים רבים שחיים מחוץ לאחוזה שלו, והכפריים המעטים ששרדו בסביבתו מפחדים ממנו פחד מוות.

מסופר שאדמותיו של מור'דריל, נידחות ומעטות באנשים ככל שיהיו, חולשות על מכרה עתיק, וחשוב לא פחות – על נתיבי הברחה של סחורות יקרות, וכי הסרן נוטל 'מס הגנה' לא רשמי מכל מבריח שרוצה להנות מהגנתו ולא להיות מוסגר לחצרות הגרניט. היחסים בין מורדריל לשכנו מבית קור אום'טיר סבוכים, ולמרות עוינות עתיקה ביניהם ואפילו קרבות שהתרחשו בין הבתים בעבר הרחוק. כיום בנו של הסרן משמש כסוג של חשב או לבלר בטירת קור אום'טיר.
למרות החשד במעורבות בהברחות וקשר עם שודדים ואפילו מפלצות, למור'דריל יש קשרים רבים – ישנים וחדשים, בחצרות הגרניט ובטירת הלורד. לפי השמועות הוא הצליח להתידד עם כמה מאורגי הערפל שמקיפים את ראש המשמר החדש, או לפחות למד לעשות איתם עסקים כאלו ואחרים.

אָנְ'רוֹסְט ואוֹמְ'לָאר לבית מָאלְנִיר (54 ו–51)

שני אחים, דומים מאד זה לזה בגוף גדול וחסון, בשערם החום-מאפיר ושפמיהם העבים והמטופחים. האחד משמש רב הסוהרים של חצר הגרניט, והאחר קצין משמר – אחד האחרונים מאנשיו של אר'תיריון שעודם בתפקיד. סבם של האחים עלה לגדולה בצבא האימפריה בזמנו, והיה אחד מאנשי פלוגת העילית של המצביאה 'רסיס הקרח' בכבודה ובעצמה. הוא נפל בקרב הנורא שבסופו אבדה המצביאה עצמה.
אנ'רוסט ואום'לאר הם מאחרוני הקצינים 'מהסוג הישן' בחצר הגרניט – גברים מחוספסים ובעלי פה מלוכלך למדי, אבל הגונים, ולא אוהבים כלל את המתרחש בחצר, ובעיקר את המעצרים או ההגליות החפוזות של אנשים רבים ששירתו את בית קור אומת'ל בכבוד מזה שנים רבות.

4.5: ארגונים חשובים במחוז

"אגרוף הגרניט"

שמו הלא רשמי של המשמר של בית קור אומתל, שקרוי כך בגלל הסמל שמוטבע על שריונות הקצינים שלו. בעבר, נחשב לכוח עילית, שאיגד בתוכו לא מעט קצינים מוכשרים בעלי ניסיון של שנים רבות באזור ההררי וסכנותיו. כיום, הוא ירד במידה רבה מתהילתו, ותחת מפקדו הנוכחי הפך לארגון שנוי במחלוקת ולא פעם אכזרי, שמגן בעיקר על טירת הלורד, על המלומדים ושאר האורחים מהנסיכות האפורה, ורודף את אויביו של הלורד הנוכחי.
חוד החנית של המשמר כיום הוא קבוצה של אורגי ערפל מסוגרים ומיומנים מאד שבאה עם מפקד המשמר החדש ומקיפה אותו.

"החניכים הרמים"

השם שניתן לחבורה של צעירים מיוחסים שהתקבצו בפאתי טירת קור-אומתל, גרים ומתאמנים באיזור שנקרא 'החצרות הרמות' – ומכאן הכינוי שלהם. בין "החניכים הרמים" ניתן למצוא בנות ובנים של המשפחות החשובות שנחשבות מקורבות או רוצות את חסדו של לורד קור-אומתל, צאצאים של 'שלושת השועלים' ואחרים, כולל קומץ צעירים ממעמד נמוך יותר שמישהו בחצר סימן אותם כבעלי כשרון שמצדיק כבוד מיוחד. "החניכים הרמים" נחשבים כמי שמיועדים להתקרב ללורד ולמלא תפקידים בכירים בחצר שלו בעתיד - הגם שהדבר מעולם לא הובטח להם, וסביר להניח שרק חלק קטן מהם יצוד באמת ובתמיד את עינו של אחד הבכירים בחצר ויוכל להתקדם בדרך הזו.
החניכים הרמים מבלים את ימיהם בלימוד מפי המלומדים מהנסיכות האפורה (ומפי בתו של הלורד), באימוני נשק, נסיונות להתקרב אל החלקים 'הרמים באמת' של הטירה, ולא מעט תככים ומאבקים פנימיים. הם מחולקים באורח לא רשמי למספר חבורות ומעמדות. זאת גם נוכח העובדה כי הטירה ממנת רק דמי קיום בסיסי עבורם, ואת רוב התקציב הם צריכים לקבל מהמשפחות או נותני החסות שלהם, או ממקורות אחרים, מה שיוצר הבדלים וקנאה בין החניכים השונים.

4.6: מקומות מוצא אפשריים לדמויות שחקן

חצרות הגרניט

הדמות היא בת לאחת ממשפחות הסוחרים, האומנים או החרשים שמסתופפות בחצר הגרניט ועובדות בשוק החרשים והמתכות שמתחת לטירת תאל א-קארן. לחלופין, הדמות היא נצר לאחת המשפחות שמשרתות במשמר של קור-אומתל, או בתפקידים זוטרים יותר (מחסנאים, משרתים ועוד). אפשרות אחרת היא שהדמות היא בת למשפחת כורים שמגיעה תדיר לטירה כדי למכור את מרכולתה, או אחד האנשים שהיגרו לכאן מנסיכות אורמת'ריל, (לא מומלץ לשחקנים מתחילים). בשנים בהן הדמות התבגרה והגיעה לפרקה, היא ראתה את השינוי האיטי, אבל היסודי שחל באזור.

אחוזת קור–אום'טיר

הדמות גדלה בתוך או ליד אחוזת האבן הקטנה והמבודדת בהרבה של בית קור-אום'טיר, רחוק יחסית מדרך המלך.

הדמות בילתה את שנותיה המוקדמות בחצר האבן מוכת הרוחות שהטבע הפראי לעולם לא רחוק ממנה, בעיקר בחורף - או בבקתות העץ והשדות האפלוליים שמקיפים אותה. בשנים האחרונות, הדמות שמעה או חוותה על בשרה כיצד אנשי האחוזה הפכו מבודדים יותר, ורצויים הרבה פחות בחצרות הגרניט, אליהן היו יורדים בעבר לעיתים קרובות כדי להצטייד.

הכפרים באיזור מפלי הקאראנדון

הדמות גדלה בחווה בתוך או ליד הכפרים הקטנים והדלים ששוכנים לצד המפלים האדירים. הכפרים הללו חיים על דייג וחקלאות זעירה באביב ובקיץ, ואנשיהם יוצאים מבתיהם לעיתים כדי לספק שירותים קטנים ולמכור סחורות לנוסעים שעוברים בדרך המלך הסמוכה. בחורף, רבים מאנשי הכפרים נודדים ויורדים אל הארץ שמתחת למפל התחתון או למקומות בטוחים יותר - כגון חצרות הגרניט או אפילו אחוזת קור אום'טיר.

לעיתים, הכפריים נאלצים להתעמת עם שודדים או שבטים פראיים שיורדים מהמפלסים הגבוהים יותר שבשולי יער מאג אגלור, לא פעם במחיר כבד.
האנשים בכפרים הללו, שרבים מהם חונכו להעריץ את שליטי קארן-א-תאל, מעודכנים פחות מאחרים בפוליטיקה המשתנה של האזור, ורובם מודעים אך במעט, אם בכלל, לשינויים הפוליטיים. לפחות עד שאחד האורחים הנכבדים מהנסיכות האפורה יחליט בשלב כזה או אחר שבעורקי הכפריים זורם יותר מדי דם של 'גאבוטו', ויש צורך לקחת כמה מהם לבדיקה קפדנית של אחד המלומדים הזרים.

פונדק 'רסיס הקרח'

הדמות הגיעה מהפונדק החצוב באבן (או מסביבתו – למשל מאחת החוות הסמוכות לו), ממש מתחת לשני פסלי הענק שעל 'המדרגות הקפואות'. למרות שרוב היושבים ב'רסיס הקרח' הם נוסעים וסוחרים, בדרך-כלל כאלו שחיים על הציר בין המכרות הגבוהים שעל רכס קארנסיל לבין חצרות הגרניט, יש בו ובסביבתו כמה דיירים קבועים ונוקשים: קומץ חוואים שמספקים לפונדק מצרכים; לוחמים בדימוס שעקרו לכאן, לעיתים עם משפחותיהם, לאחר שסר חינם בחצרות הגרניט, וכמה כורים לשעבר שהפכו למתווכים, סוחרים או הרפתקנים ובני משפחותיהם.
חלק מהמקומיים מתפרנסים מהגנה על הדרך והשיירות העוברות בה, ורובם מאמינים אדוקים ונוקשים בהשתקפות הכחולה, לפי דרך האמונה הפשוטה ונעדרת הגינונים של אנשי ההר.

חוות מבודדות וציידים הרריים

הדמות באה מחווה או שבט ציידים מבודד, שחי רחוק מהדרכים של מרכז המחוז. באזורים אלו, ישנן חוות או מאהלים של שבטי או משפחות ציידים. יושביהן המחוספסים מגיעים למקום ישוב מרכזי רק אחת למספר חודשים כדי למכור תוצרת (חקלאית או ציד) ולהמיר אותה במצרכים. האנשים הללו ובני המשפחות שלהם הם טיפוסים נוקשים ומחוספסים כמו ההרים עליהם הם חיים, קשים לעיתים להבנה, ושקועים עמוק בתוך מנהגים ואמונות עתיקות שנוגעות בחלקן לצללים שהותירו בני הדוש'מא העתיקים או ליער המסתורי והמסוכן של מאג אגלור.

4.7: הרחבות וחומר נוסף על המחוז

באתר של מלסטרה תוכלו חומר נוסף ומפורט על חלקים שונים במחוז קור-אומתל, כולל ערך מפורט עם מפה צבעונית של 'חצרות הגרניט', עץ משפחה מפורט של שושלת קור-אומתל, והסבר על אזורים נוספים במחוז.
תוכלו למצוא שם גם ערך מפורט על עמק פָּארְנָאת' אָרְתָ'אל שנמצא מצפון למחוז קארן א-תאל ונחשב גם הוא כשייך ללורד מארנליון.

פרק 5: צפון הבקעה–גבעות דראַרון ו"אחי האבן"

"ככה קראו לזה כאן, הלילה של הצרחות. כולם ב'קשת השחורה' שמעו אותה בוכה, מתחננת על עצמה, על הילדים שלה. אבל גורזאג הזקן, הוא כבר החליט, אפילו על הקטנים לא ריחם. כולם שמעו את החבטות, ואיך הצרחות והבכי הלכו ונחלשו כשהירח עלה גבוה מעל האחים השחורים. שמעו, ועשו את עצמם כאילו זה לא יותר מצרצרים בשיחים".

"זה מבעית!" הזר העווה את פניו, עיניו סוקרות את האבנים האדירות שהסתמנו בין צעיפי הערפל, גבוה מעל המצוקים ורעם המים הנופלים.

"איך הם יכולים-"

"ככה זה כאן. אף אחד לא ידבר על גורזאג, אם הוא יודע מה טוב בשבילו. אבל הדם... הדם נספג עמוק, עמוק באבני הגבעות, והגבעות לא שוכחות".

גבעות דְרָארוּן (או מפלי דראַרון), הן מחוז פראי שמשתרע בגבעות שמפרידות בין מרכז בקעת קִיֶרֶן לביצות אוּרְגָאקָה מצפון. זהו חבל ספר פראי, שהכיבוש האנ'מירי כמעט לא נגע בו או שינה אותו. שוכנים בו שבטים עתיקים שאינם נחשבים אֶנְ'מִירִים או פָּארְלִיל, הגם שיתכן שהם שארי-בשר רחוקים של כמה מבני האדם שחיו באורגאקה. כיום, האיזור הוא זירת מאבק בין שניים מדודיו החמדנים של הלורד קוֹר-אוֹמְתָל לבין שבטי הגבעות, וגם בין השבטים לבין עצמם. המחוז הזה היה הרקע לקמפיין 'היה שלום, הו אב דגול', שהיה אחד הקמפיינים הראשונים שהורצו בעולם של מלסטרה.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-2,500 איש: כ-250 איש חיים בכל-אחת משתי "אחוזות הציד" של האחים אָרָאמֶל וטוֹלְבִיס קור-אומתל, והיתר בשבטי הגבעות השונים או במחנות של כורים ומחפשי אוצרות.

שליטים: האחים אראמל וטולביס קור-אומתל שולטים כל אחד באחוזתו וסביבותיה.

מנהיגי השבטים: גוֹרְזָאג הזקן, פּוֹרָאן 'ארבע אצבעות' ואוֹרוֹג 'השבור' שולטים (מי יותר ומי פחות) בקלאנים שונים שחיים בגבעות או מתחת להן.

5.1: נוף, מקומות חשובים ואוכלוסיה

הרכס שחולש על בקעת קיירן מצפון ומפריד בינה לבין ביצות אוּרְגָאקָה, הוא איזור נמוך יותר מהמתלולים העצומים של אזור קור-אומתל. האיזור אינו מכיל דרכי מסחר חשובות. רק קומץ דרכים צרות ומתפתלות שלא טופלו במשך דורות עוברות בתוכו, כשהן חוצות את הגבעות ומובילות לביצות אורגאקה בצפון ו[לאיזור של אגם וְאגְרָאק] (ו"מקדש החתול המטפטף") בשוליהן. הדרכים הללו נחשבות משובשות ומסוכנות מאד.
גבעות דראַרון הן ארץ של מדרונות תלולים, חלקם מיוערים בצפיפות, ושל אפיקים שוצפים ומסוכנים שנופלים זה לתוך זה במפלים קטנים ורועשים, או יוצרים אגמים קטנים ונסתרים בין המצוקים.

במרכז האזור, בין שתי הפסגות הגבוהות אִירְ'גֶרֶה וטוֹלְ'גֶרֶה, בוקעים יובליו השונים של נהר דראַרון ממעמקי הסלע, ונופלים מטה כשהם מתחברים זה לזה, עד לאגם טוֹלְ'בֶה שמשתרע למלוא יופיו מתחת לגבעות, ומפריד בינן לבין היערות הירוקים שמעברו האחר.
כיום דורש אחד האדונים המקומיים (שהוא גם אחד מדודיו של הלורד קור-אומת'ל), שהאגם יקרא על שמו – אגם טולביס.

המונומנט המפורסם ביותר של האזור מצוי בבסיס קיר הסלע האנכי העצום שעולה מכתפי הגבעות לעבר פסגת איר'גרה. שם, כאילו נחרטו בסלע הכהה שמעל לקו העצים, או אולי 'נמעכו' לתוכו בעידן קדום, נישאות צורות תבליטיות שנראות כמו שלושה ראשים דמויי-אנוש ענקיים, אפורים-שחורים, ספק מעוכים וספק בוקעים מתוך הצוק. המקום, שככל הנראה שימש גם אתר פולחן קדום של שבטים מקומיים, מכונה ולא בכדי "אחי האבן" או "שלושת אחי האבן".
פסגרת איר'גרה, על המונומנט השחור והמפחיד שנעוץ בתוכה, חולשת מגבוה על אחוזת בֶּר-אֶנְזוֹרֶל העשירה, השוכנת מעבר לגבול האזור, באדמות המישור הפוריות של מרכז בקעת קיירן.

אזור הגבעות של אפיק הדראַרון ואחי האבן, הוא חבל ארץ פראי, יפיפיה ומסוכנן אפילו בעונות הנוחות יותר. מאחר ובני אדם מעטים חיים כאן, המקום הוא בית ללא מעט חיות מוזרות, ואולי גם מפלצות – כולל זוחלים גדולים, חרקים מוזרים, זן עתיק של צבאים כהים ותוקפניים - לפי חלק מהגרסאות, חלקם אוכלי-בשר, או לפחות אוכלי כל – וגם ציפורים ענקיות.
רבים מבני-האדם המקומיים, כך אומרים, פרועים לא פחות מהחיות. באיזור שוכנים כיום שלושה או ארבעה שבטים של ציידים - הגם שלפי שרידים וסמלים עתיקים שאפשר למצוא פה ושם בגבעות, יתכן ובעבר חיו כאן שבטים רבים יותר. המגע בין שבטי הגבעות לתושבי מרכז הבקעה מסתכם בכך שכמה מהגברים יורדים מהגבעות מספר פעמים בשנה כדי למכור פרוות, בשר וקרניים, ולהצטייד בכלי עבודה[6]. השבטים המקומיים הושפעו מעט מאד מן התרבות האנ'מירית, ונותרו דומים למדי לאבותיהם הקדומים שסגדו לאלילי הסלע והיער, דורות על דורות לפני שהלגיונות הנוצצים צעדו אל תוך בקעת קיירן.
הגם שמעט מאד הועלה על הכתב, הרי ש'האבנים עצמן, והרוח הנושבת בין עצי היער' מלאות בסיפורים על שבטים שכוחים, ועל שנאות בין משפחות ציידים - עתיקות כהר עצמו; מעשי רצח ברוטליים בין ובתוך המשפחות עצמן; קרבות מול יצורים עתיקים שירדו מהרכסים בחסות האפלה או שלגי החורף, ועוד.

[6] כיום, חלק מבני הקלאנים המקומיים (בהחלט לא כולם) גם פוקדים מפעם לפעם שווקי כורים שנערכים ליד אחוזות הציד של בני קור אומת'ל.

5.2: המערכה – אחוזות הציד של האחים אראמל וטולביס קור–אומתל

אזור דראַרון מצוי באופן רשמי בחסותה של שושלת קור אומת'ל, מצב שנמשך כבר דורות רבים. הלורדים של קָארְן אֶ-תֶאל התבקשו מפעם לפעם לשפוט בין משפחות ציידים כאלו ואחרות, ואפילו אירחו והכשירו פה ושם כמה מבניהן.
במשך שנים רבות, לא הייתה לשלטון הרשמי של הלורדים ממעבר ההרים כל השפעה ממשית בארץ הגבעות עצמה. לפני כעשרים וחמש שנים, הגיעו לכאן בזה אחר זה שניים מאחיו הצעירים והנרגנים של הלורד דאז, אֶרְ'תִירְיוֹן קור-אומת'ל, שלא היו מרוצים מהדרך בה הלורד הנוקשה מדיר אותם מהשלטון, ואף פסק נגד אחד מהם במשפט שניהל מול רועה פשוט.

שני האחים ניצלו את הזכויות הרשמיות שעד כה לא נעשה בהן שימוש, והקימו לעצמם אחוזות ציד: טולביס הקים את אחוזתו על גדתו הצפונית של אגם טול'בה – ואף החל לדרוש כי יקרא מעתה על שמו. אראמל לעומתו, שיפץ חורבות עתיקות גבוה במעלה המצוקים, על מותני רכס טול'גרה, בנקודה אסטרטגית שמשקיפה על מפלי דראַרון, והפך אותן למאחז מבוצר ומוגן היטב.

הצרות בין שני האצילים המבוגרים, החמדנים והקנאים לכבודם, לבין הקלאנים העתיקים של הציידים המקומיים לא אחרו לפרוץ. העימות החל לא רק בשל ניסיונות כושלים לגדר שבילים ולגבות מס - שנחלו כשלון מביש - אלא גם משום שאחד האחים קיבל לשירותו אנשים שנודו מהקלאנים שלהם, לרבות בתו של אחד האלימים והפראיים בראשי המשפחות המקומיות. האחים החלו למכור זכיונות לחבורות כורים ומחפשי אוצרות. לכך הצטרפה גם התעלמות של שני האדונים החדשים (או אי-הכרה מספקת) ממנהגים מקומיים, כולל חיות אסורות לציד ומקומות שנהוג שלא להיכנס ולחטט בהם.
הדברים הגיעו עד כדי מצור על אחוזת אראמל שבמרומי הרכס, שהכריח את לורד ארת'יריון לצאת לשם בראש המשמר האישי שלו. לאחר קרב קצר, החל משא ומתן בין לורד אר'תיריון, שזעם על שני אחיו אולם לא רצה להתכחש להם לגמרי, לבין הקלאנים המקומיים. הדבר הסתיים בפשרה שהותירה את שני הצדדים לא מרוצים. אחוזות הציד נותרו במקומן, אולם ההסכמות החדשות הגבילו את טולביס וארמל, ואילצו אותם לכבד את

השבטים ואת המסורות המקומיות.
כך נותרו הדברים במשך שנים; אולם כעת, לאחר הסתלקותו של ארת'יריון, ועליית מעמדם של אחיו בחצר הגרניט, שבו אראמל וטולביס, בהדרגה, להפר או לכרסם בהסכמות, ולהרגיז את השבטים המקומיים. בין היתר, הם הגבירו את מסעות הציד שלהם, כשהם מזמינים הרפתקנים מפוקפקים ואנשים אמידים מחלקים אחרים בבקעה לקחת בהם חלק; שבו ופרצו שבילים חדשים בהר, כדי לנסות לאפשר מעבר עגלות, ועוד.

לפני שנים מספר, טולביס קור-אומתל השיג ביצים מפוקפקות מביצות אורגאקה, והצליח להרבות מהם עדר של זוחלים טורפים קטנים (שָׁאגְלוּט). כמה מהיצורים הצליחו לברוח, ולפגוע בחיות מקומיות.
אם לא די בכך, הרי שאראמל הנרגן, במשלט הגבוה שלו, מקנא מאד בעדר של אחיו, ומנסה בכל כוחו להשיג משהו מרשים עוד יותר מאורגאקה: ביצי שָׁאגָאט טורף, או יצור מסוכן אחר, מה שמעורר חשש כבד בקרב המקומיים. כך או אחרת, נראה כי התנגשות חדשה בין הצדדים היא רק עניין של זמן.

5.3: דמויות חשובות באזור

גורזאג הזקן

ראש שבט חזק שמכונה 'הקשת השחורה', שחי במתחם מוגן היטב שחלקו חצוב עמוק בתוך מערות שבמרומי אחד הרכסים. גורזאג, שפניו האפרפרים והקמוטים מזכירים צלע של הר, מנהל את המשפחה ביד ברזל מזה עשרות שנים, ואף אחד לא יודע מה גילו המדויק. הוא ידוע כצייד ומנהיג אכזרי שאינו מפחד מדבר. בין היתר, הספיק גורזאג לשרוד התקפה של דוב ענק כאשר היה מחוסר נשק; לרצוח את אחת מנשותיו ואת ילדיה בלא טיפת רחמים, כאשר סבר שהם חותרים תחתיו בסיוע בני שבט יריב; להוביל מסע צייד קטלני כנגד זוחל ענק נגוע בכוחות אפלים (יש אומרים, שאגאט שחור); ולהילחם אחד על אחד כנגד לורד אר'תיריון קור-אומת'ל, לפני שנשא ונתן עימו על הסכם פשרה בנוגע לשני אחיו הסוררים של הלורד והאחוזות שלהם.
למרות גילו, גורזאג מכיר את נתיבי ההרים כאת כף ידו, ומבין לא מעט גם במה שקורה מחוץ לארץ הגבעות. ישנן שמועות כי הוא נושא ונותן כיום עם כמה משארי-בשרו היותר קנאים של הלורד אָנְזָארִיוֹן, שהחלו להעריץ את הדת הישנה ולשקול פעולות כאלו ואחרות כנגד אצילים אנ'מירים יריבים – בעיקר לורד אָבָארִיל ומשרתיו. לפי שמועות אחרות, יש לו שיג ושיח עם עוגים או יצורים אחרים מביצות אורגאקה שבצפון.

פוראן 'ארבע אצבעות'

אישה גדולה וקולנית, שמנהיגה מזה עשרים ותשע שנים שבט גדול בשם קָאז-שָׁארָן ("כף השועל"), ונחשבת ליריבה קשה ומרה של גורזאג הזקן ואנשיו.
פוראן תפסה את ראשות המשפחה, לאחר שהרגה את אביה, שהשתעבד למכשף מגזע מפלצתי של יצורי פטריה מן המעמקים. כך, סיכלה את תוכניתו של היצור שהתכוון להשתמש באביה כדי להרעיל את בני הקלאן ואת מאגרי המים שלהם בנבגים ארסיים. לאחר מכן, עלה בידי פוראן לרקוח תרופה שהצילה את מרבית האנשים שכבר החלו לפתח את המחלה.
בת-דודתה האהובה של פוראן הייתה אותה רעיה של גורזאג, שנרצחה על-ידו יחד עם ילדיה, ומאז פוראן מתעבת את גורזאג ואנשיו בכל ליבה, ומחכה להזדמנות המתאימה לנקום נקמה אכזרית. פוראן פיתחה עם השנים את ידיעותיה בצמחי מרפא, ולפי השמועות גם בתורת הרעלים. היא נחשבת אחת המרפאות ורוקחות השיקויים הטובות בבקעת קיירן – כאשר היא טורחת לקום מהכרים שלה ולעבוד ברצינות.
כיום, שלוש הבנות שלה, שנראות פחות או יותר כהעתקים צעירים של אימן, עושות עבורה את רוב המלאכות. בנה הערמומי, לעומת זאת, סוחר עבור המשפחה, ומבלה לא מעט במאהלים השונים של בני הגוּרְג ברחבי בקעת קיירן במהלך מסעות הסחר שלו.

אורוג השבור

מנהיג משפחה מורחבת שחיה מתחת למפלים, ליד האגם התחתון, ועסקה בדיג ובצייד. כמה שגיאות קריטיות שעשו הוא ואחיו, שניהלו את המשפחה ביחד, הביאה לכך כי המשפחה המורחבת איבדה כמעט כל מה שהיה לה. הדבר נגרם גם בשל צבירת חובות לטולביס וארמל קור-אומתל, להם הבטיח אוֹרוֹג הבטחות שלא יכול היה לעמוד בהן, ובעיקר בעקבות מלחמה קצרה מול גורזאג הזקן ואנשיו – שבסיומה 'בני הקשת השחורה' הכו את השבט של אורוג שוק על ירך, וגירשו אותו משטחי הציד בחלקים הגבוהים של הרכס.
אחיו של אורוג נפצע קשה בקרב מול 'הקשת השחורה', איבד את הרצון לחיות ומת שנתיים לאחר מכן. מה שנותר מהשבט של אורוג הדרדר לעוני, ומצטופף בבקתות עלובות ליד האגם, בפאתי אחוזתו של טולביס קור-אומת'ל. רבים מאנשיו נאלצים לשרת את האדון הזקן והיהיר ולעבוד קשה בעבור הפרוטות השחוקות שהוא משלם להם, כמו גם בעד עצם הזכות לחיות ולדוג דגים ב"אדמות שלו".
אורוג עצמו רובץ בדרך-כלל ימים שלמים בבקתה הגדולה שלו על שפת האגם, סובל מגירויי עור ועוד מספר מחלות, ועסוק רוב הזמן במעט דייג והרבה תלונות על מר גורלו. מפעם לפעם, הוא נדרש להתייצב בפני טולביס ולספוג שם הוראות וגערות.

רָאלָאן ("הציפורן הלבנה")

ראלאן היא בתו של גורזאג הזקן מרעייתו השנייה חסרת המזל, ולמעשה היחידה מילדיה ששרדה את הרצח הברוטאלי שביצע ראש המשפחה. היא שרדה, כאשר העמידה פני מתה וגלגלה את עצמה לתוך המים. לאחר מכן הצליחה להגיע, חבולה ושותתת דם, אל אחוזתו של ארמאל קור-אומת'ל ולשכנע אותו לפרוש עליה את חסותו – עניין נוסף שהעלה את המתח בין האחים קור-אומתל לבין שבט הקשת השחורה.
כיום, לאחר כמעט שני עשורים, ראלאן היא אישה מרשימה, בעלת כוחות קסם, ומספרים כי אלו מסייעים לה לשמור על מראה מצודד, כאילו לזמן אין אחיזה עליה. יש הטוענים כי היא שולטת בקסמים עתיקים של המצוקים והרוח, אבל למדה להשתמש בהם באורח מסודר יותר ופראי פחות מהשאמאנים העתיקים של הסלע. מנגד, יתכן שמדובר בלחשים של קוסם, שראלאן אוהבת להציג באורח מעט תאטרלי.
ראלאן הספיקה ללמוד כמה שפות, לאסוף כמה וכמה חפצים ושכיות חמדה מעניינות, לתכך ולגרום לשני בני קור-אומת'ל הקשישים – ארמל וטולביס, להעריץ אותה ולהתכתש ביניהם על חיבתה. מעל הכל, היא לא שכחה את אביה הרוצח, ומחכה לרגע בו תוכל להשיב לו כגמולו על מה שעולל לאמה, אחיה ואחיותיה.
מספרים, כי כשם שאביה קשר קשרים עם צעירים קנאים מאחוזת אנזאריון, כך לראלאן יש קשרים זהירים לא רק עם האחים קור-אומתל, אלא גם עם אנשיו של לורד אבאריל. כל זאת, גם אם באורח רשמי הם מתייחסים אליה כ'ילדת פרא מעט יותר נבונה מן השאר, שהצליחה ללמוד כמה אותיות'. היא עצמה אינה בוטחת באציל האנ'מירי היהיר ומשרתיו יותר מהמינימום הנדרש לקידום התוכניות שלה עצמה.

לִינְ'הִיר קוֹר–גָאלָאנְדִין

נצר לבית אצולה אנ'מירי זוטר, שנחשב לאחד ממעגל המצומצם של מקורביו ואנשי סודו של לורד תִיל'סָארִיוֹן קור-אבאריל.
לינ'היר הוא אדם מנומס, ערמומי ומחושב, וצייד אובססיבי בשעות הפנאי. תחביבו זה היה אחת הסיבות בגללן לורד אבאריל בחר לשלוח אותו כ'שגריר של רצון טוב' בכדי לקדם אינטרסים כאלו ואחרים אצל האחים קור-אומת'ל, ואולי גם בכדי לתור אחרי כוחות עתיקים ואבני-חן מכושפות החבויות מתחת לצוקים ולנהרות, ולידע את לורד אבאריל בממצאיו.
לפי השמועה, לינ'היר התבקש לחקור גם את האגדה על הגריפון של הנציב האנ'מירי המנוח לוֹס'טִירן, שברח למרומי הגבעות לפני ארבעים וחמש שנים, לאחר שנכשל בהגנה על אדונו מהתקפת המתנקשים שרצחו את הנציב וכל משפחתו.

לינ'היר שיגר בעבור לורד אבאריל שתי משלחות ציד כדי לאתר את החיה או את צאצאיה. שתי המשלחות נכשלו, ואחת מהן נקלעה לסופה וכל חבריה נהרגו - הגם שיש הלוחשים שאנשיו של גורזאג השלימו את מה שהסופה החסירה.

למרות זאת, לינ'היר אינו אומר נואש, והוא עשוי לנסות לשגר משלחת נוספת – אולי לאחר שיצליח לשכנע את ראלאן לעזור לו ולרתום כמה מכשפיה לטובת המטרה, דבר שהיא לא ששה כלל ועיקר לעשות.

5.4: מקומות מוצא אפשריים לדמויות שחקן

אחוזת טולביס או אחוזת אראמל

הדמות או משפחתה הגיעו אל הגבעות הפראיות לפני שנים מ'חצרות הגרניט' או אחת הנחלות האחרות של בית קור-אומתל.
הדמות או משפחתה שירתו (או לפחות שירתו בעבר) את אחד משני בעלי האחוזות הנרגנים, וחוו את הקטטות הבלתי פוסקות שלהם עם המקומיים, אותם טולביס וארמל מחשיבים לפראים מטונפים ובוגדניים.
הדמות למדה, עוד מגיל צעיר, להכיר את האדון הנרגן וההפכפך של האחוזה, ולחשוש מכמה מהאנשים שקרובים אליו – בין אם בני אצולה צעירים, שכירי חרב או ממזרים של האדון עצמו.
בין אם הדמות או בני משפחתה שימשו כסיירים שנועדו לאבטח את האחוזות ולסרוק את המרחבים מסביבן, מובילי סחורות, משרתים או שומרים – הם עודם זרים לאזור הפראי של המפלים והרמות המסוכנות, ויודעים שעדיף לא לשכוח זאת. הדמות למדה מנעוריה כי הצללים רוחשים בלילות האפלים, מפלצות משוטטות לא הרחק, כאשר המקומיים האכזריים, עוטי הפרוות – עשויים להיות גרועים לא פחות.

קלאן הקשת השחורה

הדמות באה מהקלאן הפראי, המיומן והמסוכן ביותר בגבעות דראורון. היא גדלה גבוה מעל המפלים, בכפר מוסתר היטב ומסוגר, שאנשיו מכירים את הרמות הפראיות כמו את אצבעותיהם. האנשים עימם גדלה הדמות הם בעלי הגאווה המפותחת ביותר באזור, גדלים על מסורות בעל-פה של מלחמה במפלצות ובפולשים אנושיים. זאת, לרבות ההתכתשויות האחרונות עם אנשי הלורדים החדשים, שנתפסים כלא יותר מפולשים מאוסים ושוטים; זרים שהגבעות יקיאו אותם מתוכן במוקדם או במאוחר - ולא בעדינות יתרה.

לצד הגאווה המקומית, בקלאן שוררת אווירה של פחד שנמצא בכל מקום. מי שגדל שם למד להכיר אלימות חסרת פשרות כבר מגיל צעיר, וגם שעדיף לא לשאול שאלות אסורות ולא להעז לפקפק בגלוי בלוחמים המבוגרים יותר ובמיוחד לא במנהיג הקלאן. כל אחד בקלאן יודע את מקומו, ושאם יחרוג ממנו הוא יטופל במוקדם או במאוחר באופן כזב, שהגבעות עצמן יהדהדו את זעקותיו.

קלאן כף השועל

הדמות גדלה בשבט רועש וקולני, בעל משמעת רופפת יותר וכוח לחימה שנופל מיריביהם בני הקשת השחורה. לעומת זאת, האנשים מסביב לדמות הינם בעלי ידע רחב יותר בעשבונאות, בישול וחשוב מכל - סחר עם אנשים מחוץ לגבעות – גם אם כי הם רחוקים מלהיות תמימים בנוגע למניעים וליהירות של הלורדים ואנשיהם. תחת המנהיגה הנוכחית ושלוש הבנות שלה, המשכנות של קלאן כף השועל הם מקום חופשי בהרבה מהקלאן היריב, ונראה לעיתים כמו משפחה גדולה, רעשנית ושמחה למדי. עם זאת, הדמות למדה מילדות שיש מנהגים עתיקים שחובה לכבד; וגם למשפחה הגדולה והשמחה רוב הזמן ישנם צללים משלה, קבורים עמוק מתחת לפני השטח.
מלבד בני הקלאן עצמו, יש קומץ של גורג שנחשבים מקורבים אל 'כף השועל'. הם עוסקים ברובם במסחר וטיפול בעשבים, יוצאים ובאים, ולעיתים מתגוררים למשך תקופות בפאתי המחנה של בני האדם.

קלאן עין–הנץ ("האנשים השבורים")

הדמות גדלה בשבט שבור ועני שמצטופף בבקתות דולפות על שפת האגם, תחת מנהיג שתוי וחסר כוח. יתכן מאד שהדמות נאלצה, עוד מגיל צעיר יחסית, לשרת מפעם לפעם באחוזת טולביס, ולחוות מקרוב את היחס המשפיל של האציל הזקן ואנשיו אל אנשים שהיו בעבר ציידים עתיקים וגאים.
גם אם הדמות צעירה מכדי לזכור את התבוסה המצלצלת שנחל השבט שלה מידי גורזאג הזקן ואנשיו, היא גדלה מוקפת בסיפורים על האדמות הישנות שנלקחו והכבוד שהתרסק.

רבים מהמבוגרים סביב הדמות שקועים בעצב עמוק ושותים לשוכרה בכל הזדמנות; ואילו צעירים ממורמרים החלו להשתשעש ברעיונות מסוכנים. חלקם חולמים על נקמה בטולביס על היחס המשפיל שלו לבני שבט שהיה עתיק ומפואר הרבה יותר ממנו ומחבורת המשרתים החנפנים והזרים החמדנים שהביא איתו.

פרק 6: מרכז הבקעה – נחלותיו של לורד אנזאריון

"תסתכל עליהן, ותסתכל עלינו!"
הגבר הגדול והקירח טפח על הסיכה המוזהבת שבדש בגדו, שצורתה שלוש שיבולים מוצלבות.
"תראה אותן, צולעות שמה בבוץ, בין עמודים שעוד רגע נופלים, עם הגלימות הכחולות המרופטות שלהן. הא!"
ידו המיובלת של הדובר החוותה על העגלות עמוסות הסחורה שהמתינו מאחוריו, בהמות המשא שלהן רוקעות בפרסותיהן על אבני הדרך.
"הן העבר, ואנחנו העתיד. הן העליבות, ואנחנו השפע! הן יושבות בחושך ואנחנו-"
הנאום נקטע לרגע, ככל הנראה משום שהגבר הגדול התקשה לזכור את המילה הנכונה.
"כאלו מילים גבוהות יש לו, לאדון רָאלְבּוֹ" לחש מישהו מאחור. "כבר שנים הוא בעל-בית של כלום. את כל העגלות והעסק של אבא שלו הוא מכר לבן של לורד אנזאריון. היום הוא לא יותר משכיר ש-"
לרוע מזלו, דווקא באותו הרגע השתררה דממה; ואפילו הפרדים הוארת'ארים השעירים הפסיקו לנחור ולהרעיש מתחת לרתמות. הגבר הגדול הסתובב, פניו סמוקים.
"מי הקשקשן המסית שאמר את זה, מי?!"
השתררה דממה.
האדון ראלבו התקדם בצעד מאיים, סוקר את הגברים לפניו. הסומק על פניו גרם להן להראות כאילו הפכו לבלילה של שיבולים קָרֶאנִיוֹת אדומות-ראש.
"חוצפנים כפויי טובה, מדברים עלי ככה?! אני, אני חלק מהיסטוריה, אני! חלק מהעוצמה של השיבולת! כדאי שתדעו כולכם: מי שלא מתקדם עם העגלות, הוא... הוא נשאר מאחורה!"

"מרכז הבקעה" הוא חבל ארץ רחב ידיים שמשתרע בין אפיק נהר קָרָאנְדוֹן בדרום (באיזור בו נשפכים אליו, בזה אחר זה, נהרות הדְרָארוּן והאָנְ'סִירִיוֹן), גבעות דראורן בצפון, מחוזות הטרשים הצחיחים המקיפים את חורבות העיר לוֹסְטִירְן במערב, וחלקי הבקעה המיוערים והפראיים יותר שמוליכים אל מחוז קֶארְן אָ-תֶאל במזרח.
זהו מחוז של מישורים ירוקים ואדמות מעובדות, זרוע כפרים, עיירות ואחוזות, שהיה מאז ומעולם 'אסם התבואה' של בקעת קִיֶירְן. כיום, שבע עשיריות בערך מהדגן, ומחצית מהפירות ותוצרת הבהמות של הבקעה באים מהאיזור הזה. בעבר, המחוז נשלט בידי לא פחות מעשרה בתי אצולה אנ'מירים, כולל שושלת נשים עתיקה אחת, שנודעה בחרשיות הנשק האגדיות שלה.
הללו שיתפו פעולה או נאבקו לסירוגין בנציב האנ'מירי של הבקעה, שישב בעיר שחורבותיה עדיין נושאות את שמו – לוסטירן.

כיום, עשורים לאחר רצח הנציב האחרון ובני משפחתו, ואז נטישתה וחורבנה של העיר שסביב אחוזתם, השושלות האנ'מיריות ירדו מנכסיהן וחלקן נכחדו לגמרי. כתשע-עשיריות מהאדמות המיושבות באיזור שייכות, במישרין ובעקיפין, לאדון אָמְרָאנְד בן אָנְזָארְט (כיום ידוע בתואר לורד אָנְזָארְיוֹן), פָּארְלִיל שהחל את דרכו כנער רוכל, וכיום נחשב לאדם העשיר ביותר בבקעת קיירן.
אמראנד הדהים את הבקעה לפני מספר עשורים, כאשר זכה בידה של כוהנת כחולה, שהניחה לאבן המכושפת

שלה ולרבים מכוחותיה לדעוך כדי להפוך לרעייתו ולהוליד את ילדיו. בשנים האחרונות, מסופר שלורד אנזאריון מזדקן ונחלש, וחלק ניכר מכוחו עבר לבנו השלישי והערמומי, אֶגְרָאנְד, ולארגון "שיבולי הזהב" (או בשמו בפי כל "העגלות") שאגראנד מנהל ביד ברזל.

כיום, האיזור תובע בתככים ומאבקי כוח בין עשרות שארי בשר קרובים ורחוקים של הלורד, וכן במתח מחודש, הולך וגואה, בין הפארליל – בעיקר האדוקים והשאפתנים ביניהם - לבין האנ'מירים. מסיבה זו, כמה מהאחרונים פונים יותר ויותר לבקש חסות וסיוע מלורד אֶבָארִיל, יריבו המר של לורד אנזאריון.

מרכז הבקעה הוא הרקע להרפתקאות המוכנות 'נשף בתל זאגליל' ו'עין הזבוב', וגם למספר קמפיינים, בראשם "זנב לאיילים".

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-15,000 איש. מהם כ-5,000 באיזור 'משפך הנהרות', אחוזת זָאג-אֶמֶאר והישובים סביבה. כ-2,000 איש בעיירה הגדולה תל זָאגִ'יל שבצפון מערב האיזור וסביבותיה.
כ-1,000 איש יושבים באיזור 'החצר הכחולה' שמדרום לאפיק הקָאראָנְדוֹן. היתר מפוזרים בעיירות, אחוזות וכפרים אחרים בכל רחבי האיזור.
שליטים: מר אֶמְרָאנְד בן אֶנְזָארְט (כיום לורד אֶנְזָארְיוֹן), ורעייתו הכוהנת הכחולה ה"כבויה" לִינְ'טוֹרִיאֶל. בשנים האחרונות, כוח רב יותר ויותר עובר לידי בנו השלישי של הלורד, האדון אֶגְרָאנְד.
סמל השושלת: ראש של איל צאן זהוב ומתחתיו מאזניים, מוקפים במעגל מעוטר, על רקע ירוק.
מימרה: "לנו הזריחה, לנו המחר".

6.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

מרכז הבקעה הוא איזור מישורי שמשלב נוף פסטורלי של שדות ומטעים רחבי ידיים, עם קומץ יערות וחורשות - בעיקר אך לא רק בשולי האיזור. בדרום, הוא גובל במה שמכונה "משפך הנהרות" – המקום בו שני נהרות נשפכים בזה אחר זה אל תוך אפיק הקראנדון, ויוצרים ביחד את אפיקו השוצף של נהר קִיֶרָנָה. בצפון, הארץ הופכת מיוערת ופראית יותר, במקום בו היא מתרוממת לעבר הגבעות של דָרָארוֹן. במזרח, היא הופכת דלה ומוכת רוחות, ככל שהיא מתרחקת מהלב החקלאי הפורה של הבקעה ומעפילה לעבר רגלי רכס קָאראָנְסִיל ומחוז קָארְן אֶ-תָאל שחולש על מרכז הבקעה מגבוה.
במערב, לעומת זאת, הירוק הפסטורלי מתחלף בחדות בארץ סלעית צחיחה ומבוקעת, שמשתרעת סביב החורבות של לוֹסְטִירְן, שנחשבות כיום למקום מקולל.
הארץ עצמה היא מארג של שדות, מנומרים בכפרים קטנים ובינוניים, מטעים ואחוזות. ברוב השדות מגדלים דגנים – משעורת רוח נפוצה בעלת גוון חום, ועד שיבולת קראנית אדומת-ראש עדינה יותר. לצידם ניתן למצוא גם שדות מרעה לבהמות, מטעים ירוקים, בעיקר של תפוחים, אגסים ופטל הלשם, ופה ושם גם קומץ חלקות מובחרות, מגודרות ושמורות היטב. בחלקות אלו גדלים צמחים נדירים יותר, לרבות מספר מצומצם של גפן-ספירי ומטפסים רבי-ערך מסוג עינב-סלע, שמצמיחים אשכולות ענבים אפרוריים בעלי צורה חרוטית. אלו הם שני הזנים הבודדים והקשים לגידול של גפן איכותית שמסוגלים לגדול בבקעת קיירן.
רוב הנוסעים שרוצים להגיע אל מרכז הבקעה וממנה, עושים זאת דרך דוברות שמפליגות על אפיקי הנהרות שמתלכדים כאן כדי ליצור את נהר הקִיֶרָנָה.

שיירות רבות של דוברות וסירות מפליגות על הנהרות, והמסע עליהן נחשב מהיר, לא יקר ובטוח כמעט לגמרי ברוב עונות השנה. נוסעים אחרים עושים שימוש בדרך היבשתית שמצפון לאפיקי הקראנדון והקיירנה, אולם זו הופכת למשובשת יותר ובטוחה פחות כאשר היא עוברת סמוך לחורבות לוסטירן והארץ הטרשית והמבוקעת שמקיפה אותה – אם כי עדיין מדובר בהחלט במסע שאינו קשה עבור שיירה מאורגנת וחמושה היטב.

בפני מי שרוצה לעזוב את הדרך הראשית ולהעמיק אל מרכז הבקעה, עומדות דרכי עפר כבושות ובטוחות יחסית שעוברות בין הישובים והאחוזות השונות, ומותאמות למעבר עגלות. אלא, שהמעבר בהן כרוך לא פעם בתשלומי מיסים רשמיים יותר ופחות עבור אדונים מקומיים, רבים מהם שארי בשר קרובים במידה כזו או אחרת של לורד אנזאריון. ככל שמתרחקים מהדרך הראשית, כך ניתן להתקל ביותר ויותר איזורים מגודרים, שערי מס, ושומרים מסוגים שונים שעשויים לתהות על קנקנו של זר שאינו מוכר להם, לא תמיד בעדינות רבה.
הדרכים הופכות מפותלות ובוגדניות יותר בצפון המיוער והסלעי של המחוז, ככל שמתקרבים לגבעות דראורן. כאן, הכפרים נדירים יותר, והסכנה להתקל בשודדים ואפילו במפלצות משוטטות גדולה יותר - הגם שלאחרונה, הסכנה גוברת גם בחלקים נוספים של האזור, בעיקר בגבול החורבות של לוסטירן וחלקי הנהר שמתקרבים ליער המקולל של "שלוש טחנות", בדרכים הללו משתמשים גם ציידים מגבעות דראורן שבאים למכור פרוות וסחורות דומות ולהחליף אותן בתוצרת

חקלאית וכלי עבודה; ולעיתים גם מבריחים ו'סוחרים לא רשמיים' אחרים.

אחוזות ומקומות חשובים אחרים

זָאג–אָמֶאר

זאג-אמאר נחשבת לאחוזה המפוארת והעשירה ביותר בכל בקעת קיירן, והיא משכנו ומעוזו של לורד אנזאריון עצמו. האחוזה היא מתחם ענקי ומבוצר היטב שיושב על גבעה החולשת על 'משפך הנהרות' והישובים הסמוכים לו מצפון. היא מורכבת מארבעה מפלסים לא סימטריים לגמרי, מוגנים בצריחים. מהחלונות הגבוהים שבמפלס העליון שלה, אפשר לצפות ביום בהיר על חלקים רחבים של מרכז הבקעה, וגם על הארץ שמשתרעת מדרום, לרבות הפאר השוקע של "החצר הכחולה".

זאג-אמאר היא סמלם וגאוותם של בני אנזאריון, ו"עדות חיה" להצלחתו המסחררת של לורד אנזאריון עצמו. עם זאת, בשנים האחרונות הלורד ממעט לשהות בה. הוא מעביר את רוב השנה בשלווה היחסית של אחוזת בָּר-אָנְזוֹרֶל. ומגיע אל זאג-אמאר בדרך-כלל בתקופה של חגים או ארועים חשובים. רעייתו לינ'טוריאל, שבעשור האחרון חזרה בהדרגה לנהל את ענייני 'החצר הכחולה' (יותר ויותר, ככל שהמתח במשפחת הלורד החל לגאות), ממעטת גם היא לשהות כאן. לעומת זאת, מי שיושב בזאג אמאר כמעט בכל ימות השנה ומנהל ביד רמה את העסקים והפגישות באחוזה וסביבה, הוא בנו השלישי של הלורד, האדון אגראנד. מצב זה הפך את זאג אמאר גם ל"מטה" של הארגון החביב עליו - "שיבולי הזהב".

זאג-אמאר וסביבותיה מגודרים ומוגנים היטב, וקשה למדי לזרים שאין להם סיבה טובה להכנס אליה (או קשרים) לעבור את השערים, בוודאי של האחוזה עצמה. למרות זאת, המקום "הומה" כמעט כל עונות השנה במשרתים, פועלים, סוחרים, וגם בבני משפחה רבים, קרובים ורחוקים של הלורד אנזאריון. חלקם מתגוררים בפאתי האחוזה. אחרים מבקשים להשתלב בסביבתו של האדון אגראנד ובני משפחתו הקרובה ולזכות בחסדם. לא פעם, קרובי משפחה מסיעות שונות אינם בוחלים במריבות ותככים אלו נגד אלו.

בָּר אָנְזוֹרֶל

אחוזה קטנה יותר ובעלת מראה "ביתי" (הגם שמהודר מאד). היא שוכנת הרחק מהדרך הראשית ומהמהומה של "משפך הנהרות", בליבו של עמק קטן, ממש מתחת לרכסים הקודרים של גבעות דראון מצפון. האחוזה היתה בעבר מעון ציד ונופש צנוע של שושלת אנ'מירית שכוחה, וכיום היא המעון הפרטי שבו לורד אנזאריון מבלה את רוב ימות השנה. בר אנזורל של היום היא מבנה מורכב משלושה אגפים, עם חצרות פנימיות וגזוטראות עם עמודי שיש לבן ועיטורים זהובים. היא מוקפת בגנים יפיפיים שמעבר להם מטעים עשירים, בהם גדלים כמה מסוגי היבולים הנדירים והיקרים יותר השייכים לבית אנזאריון.

אל האחוזה מוליכה דרך מתוחזקת ושמורה היטב (להבדיל מרוב הדרכים בצפון המחוז), ומאחר ובאופן רשמי לא מתנהלים בה עסקים, רק למעטים ניתנת רשות כניסה. אפילו שארי-בשר של הלורד שאינם מדרגת קרבה ראשונה או חביבים על אנזאריון במיוחד אינם זכאים להכנס לכאן בלא בקשה ואישור מיוחד. למרות זאת, רבים מהם מנסים לעשות כן, בכדי לזכות לראיון, לנסות להתחנף בפני הלורד, להציע לו הצעות או להתלונן על שארי בשר סוררים, או יריבים כאלו ואחרים. באורח רשמי, זהו גם ביתה של הגבירה לינ'טוריאל, אולם בשנים האחרונות היא שוהה כאן רק שבועות מעטים בשנה, ומבלה את רוב זמנה בחצר הכחולה.

"המשפך" והחצר הכחולה

רוב הנוסעים שמגיעים אל מרכז הבקעה, בין אם דרך הנהרות או דרך היבשה, מגיעים תחילה אל האיזור הצפוף וההומה שמכונה "משפך הנהרות" או "המשפך". זהו המקום בו נהר קראנדון מתפצל באופן זמני לשני חלקים, שמקיפים אי מיוער שמזכיר לרבים גב של יצור ענקי שהתחפר בתוך הנהר. על האי הלא גדול הזה אפשר למצוא חורבות עתיקות, כולל שרידים של פסל עתיק ושחוק. כמעט מיד הלאה משם, לאחר ששני האפיקים שבים ומתאחדים, נשפכים אליהם בזה אחר-זה נהרות הדראון והאנ'סיריון, ויוצרים ביחד את האפיק הרחב, העמוק והשוצף של נהר קיירנה.

מצפון למשפך ולאי שבמרכזו, עוברת דרך המלך הישנה, שבאיזור זה היא רחבה, נוחה וזרועה בפונדקים ובבתי מסחר של הישובים הגובלים באחוזת זאג-אמאר, שאת מבניה וצריחיה היפיפיים אפשר לראות תמיד, נישאים מעל המשפך במלוא הדרם. מדרום, לעומת זאת, הארץ פראית ומזנחת, עולה במתינות אל עבר המבנים החרבים למחצה של החצר הכחולה והישוב העני והלא מאורגן לגמרי שמסביבה.

בעיני רבים, האיזור הזה מהווה מעין סמל למצב בבקעת קיירן כולה: מצד אחד הישובים האמידים, ההומים במסחר ועגלות מטען ששייכות ברובן למשפחתו של "הפארליל העשיר בעמק" (ובשנים האחרונות אפשר לראות ברבים מהם סמלים הקשורים לעופרים אדוקים ולדת הפארליל המתחדשת בכלל). מהצד השני, החורבות השוקעות, משכן לכוהנות קשישות ולאנשים שירדו מגדולתם מהעבר הדרומי.

החצר הכחולה: המקדש האנ'מירי המבוצר ששכן מדרום לאפיק הקארנאדון ו"אי החיץ", ספג מכה קשה בעת המצור והכיבוש שלו בידי מורדות הורד האפור, ממנה לא התאושש מעולם. כיום, רק שניים מחמשת הצריחים העתיקים שלו עדיין עומדים, וביניהם מספר חצרות פנימיות ומבנים נמוכים יותר. מדרגות סדוקות עם פסלים הרוסים יורדות מהם אל יתר חלקי המקדש, שהפכו לחורבות שהולכות ושוקעות משנה לשנה בצמחיה. ביניהם הוקמו בשנים שלאחר ההתנפצות הגדולה בקתות, מחסנים עלובים, ומבנים דומים.
האיזור המוגבה של שני הצריחים שעודם עומדים והמבנים שלידם, משמש עדיין בתור מרכז לשרידי הכוהנות הכחולות, רבות מהן קשישות ודועכות. הוא משמש גם את בית הספר המכונה "החצר הכחולה", שם כמה מאותן קשישות מנסות עדיין להנחיל לתלמידות צעירות, חלקן בנות לבתי אצולה אנ'מירים שירדו מנכסיהם, את המסורת האנ'מירית כפי שהיא מקובלת על הכוהנות של טִילָאוְרְנִיס.
כיום, המקום מנוהל על-ידי הכוהנת הכבויה (אולם עדיין בעלת עוצמה מאגית מסויימת) לינ'טוריאל, שבשנים האחרונות נמשכה בחזרה אל ענייני הכהונה הכחולה. בית הספר הורחב, ומשמש כיום גם להקניית השכלה בסיסית גם לבנים של המקומיים שעודם רוחשים כבוד להשתקפות הכחולה ("כל הטפשים המאובנים שרוצים שגם הילדים שלהם יקבלו חינוך מהעבר השוקע", כפי שיריבי המקום נוהגים לומר) – זאת, בנפרד מהחניכות הכחולות עצמן.

מסביב לחורבות המקדש, לבית הספר ולמגורי הכוהנות הכחולות והחניכות, קמה בהדרגה עיירה ענייה יחסית, עלובה למראה ולא מאורגנת. היא נראית כצל-צילה של העיירה העשירה ששכנה כאן פעם, ונחרבה לגמרי במלחמת הורד האפור. תושביה כוללים משפחות אנ'מיריות שירדו מנכסיהן, אבל חלקן עדיין מחזיקות אדמות או שרידים של זכויות סחר שניתנו להן בימים בהן האימפריה היתה קיימת; ועוד אנשים "מפה ומשם", כולל סוחרים קטנים מכל הסוגים שאינם יכולים או רוצים לקבל את מרות 'שיבולי הזהב' או להתחרות בסוחרים העשירים יותר בגדה הצפונית. אותם סוחרים קטנים מעבירים סחורות בדרכי העפר שמובילות מכאן אל שערי עיר המחוז אנ'מירלור, נחלות לורד אבאריל או היער שמוביל אל עמק טוֹלוֹ.

חיכוכים 'בין שני צידי הנהר': המתח בין "שני צידי הנהר" או שני צידי אי החיץ קיים מאז ההתנפצות הגדולה, ועליית בית אנזאריון על חשבון בתי האצולה הישנים לאחריה. אלא, שבעוד שבשנים קודמות, שני הצדדים פעלו לריסון ולפיוס מסויים, הרי שהמתח בין החצר הכחולה לבין הפארליל שסביב זאג-אמאר הגיע בשנים האחרונות לשיאים חדשים, ויש אומרים שהוא הולך והופך למסוכן – חרף מאמציה של הגבירה

לינ'טוריאל ושל בעלה להרגיע את הרוחות.
לאחרונה – עקב 'התגלות' שעבר אחד הכוהנים הנמרצים יותר שקמו לדת הפארילית, החלו כמה מצעירי הפארליל האדוקים (שהולכים ומתרבים משנה לשנה) להתחיל ולבצע טקסים על אי החיץ, ממש במטווחי אבן משולי 'החצר הכחולה'. הטקסים כוללים שירה אקסטטית ודרשות חוצבות להבות, ועד מהרה החלו לפרוץ מהומות. הגם, שרוב החיכוכים לא חרגו מהטחת עלבונות והשלכת כמה אבנים פה ושם, הרי שהם תורמים לעליה האיטית אך המתמדת של המתח שבין הגבירה לינ'טוריאל למשפחת בעלה.

תל זָאגְלִיל

העיירה הגדולה והמבוצרת בצפון-מערב המחוז, שוכנת על שפת אגם קטן שנובע מגבעות דראַרון. תל זאגליל והאדמות סביבה, מהוות 'טפר' שבין האיזור הירוק והפורה של מרכז הבקעה, לאדמות הסלעיות יותר במערב, ולארץ המיוערת והפראית בצפון. העיירה יושבת על ובסמוך לחורבות שהיו שייכות כנראה לשושלת הנשים האגדית וָאר-נָארְתוֹל, ובעיקר לשושלות הגברים הפחותות יותר שנבעו ממנה.
באיזורים סביב העיירה, אפשר למצוא עדיין נחלות קטנות של כמה משפחות אנ'מיריות מיוחסות, רובן צאצאים או שרידים לשושלות הגברים שהקיפו את בית וארנארתול או טוענים לייחוס שקשור אליו. העשירה והחזקה מבין אותן משפחות מחזיקה באחוזה מבוצרת בשם "מרום מערב", אשר יושבת על ראש גבעה, וחולשת על השממה המקוללת של לוסטירן והחריצים העמוקים שנבקעו באדמה סביבה.

את העיירה תל זאגליל (בשמה הפארילי וצורתה הנוכחית) ואת המבצר שמעליה, הקים לוחם גדול בשם זָארְמוּד, בן-דוד מדרגה שניה של לורד אנזאריון, שמסופר שהתכוון במקור לחפש את האוצרות – בעיקר הנשק המכושף – שהותירו אחריהן בנות וארנארתול. בסופו של דבר, זארמוד קיבל מלורד אנזאריון את השלטון על העיירה, ועל אדמות רחבות ידיים סביבה, מה שהפך את שרידי המשפחות האנ'מיריות המקומיות לואסאלים שלו. זארמוד עצמו ניהל את השטח שקיבל בצורה משביעת רצון, כולל הבנות ודו-קיום, גם אם לא נעדר חיכוכים, עם האנ'מירים המקומיים. לעומת זאת, יורשו ששולט בתל זאגליל כיום – האדון רָאמְזִיג בן זארמוד, הוא שליט מוכשר פחות, שנחשב יומרני, חמדן, קל לכעוס, ומרבה לבזבז יחסית לאביו – יותר ויותר ככל שקרנו ירדה אצל לורד אנזאריון ובני משפחתו הקרובה. לורד ראמזיג מסוכסך כיום, גם אם "על אש קטנה" לא רק עם שרידי האצולה האנ'מירית, אלא גם עם בעלי אדמות פאריליים לא מעטים, ועד היום הוא לא הצליח למצוא שידוך מתאים לכלה שתהיה רמת-יחס וטובה בעיניו.

לורד ראמזיג עוסק כיום במאבקים עם יריביו מקרב בעלי האדמות, בעיקר שנוא נפשו מאחוזת 'מרום מערב'; נסיונות לשים ידיו על העושר האגדי או החפצים הקסומים של בנות וארנארתול, שלא הצליחו עד כה; ויותר מכל, בנסיונות לנסות ולהעלות את מעמדו בחצרו של לורד אנזאריון. מסיבה זו, כנראה, הוא החל בשנים האחרונות להתקרב מאד אל כוהנים פאריליים קנאים והעופרים האדוקים שלהם, מה שתרם עוד יותר להעלאת המתח באיזור.

האגדה על שושלת החרשיות וארנארתול

וארנארתול היתה לפי האגדה המקומית שושלת נשים רבת עוצמה, שמשלה לפני ההתנפצות הגדולה באיזור תל זאגליל. ההיכל שלהן שכן ממערב לעיירה של היום, מעברו השני של האגם, ויתכן שהוא שקע למצולות בעת ההתנפצות הגדולה או אחריה. בנוסף, הן החזיקו באדמות רחבות ידיים, רבות יותר משיש ללורד ראמזיג כיום. בשיא כוחה של השושלת, לפני כ-100 שנים, היא החזיקו גם בעמק בו שוכנת כיום אחוזת בר-אנזורל. סמל השושלת היה פרפר בוער.
בנות וארנארתול היו אנ'מיריות טהורות-יחש, שהקפידו על המסורות העתיקות, ומסרו את צאצאיהן הזכרים לבתי האצולה האנ'מירים הפחותים יותר, באורח שגרם לדמן להתערבב ב"שושלות הגברים" המקומיות.
מעל הכל, בנות וארנארתול היו ידועות לתהילה כחרשיות נשק (ולעיתים גם שריון ותכשיטים), שידעו ליצור יצירות באיכות שכמעט ואינה קיימת היום, אפילו אצל רבי האומנים בגילדות של אנ'מירלור.
על היצירות המוצלחות ורבות העוצמה ביותר שלהן, הוטבע סמל הפרפר הבוער של המשפחה. מכאן שמן של קומץ החרבות הקסומות ורבות העוצמה שהותירו אחריהן: "פרפריות אש".
לפי הסיפורים, בנות וארנארתול היו לא רק חרשיות נשק ומלטשות אבני-חן אגדיות, אלא גם לוחמות אדירות ורוכבות מהירות ומוכשרות. מסופר שלורד אבאריל הנוכחי היה בנעוריו שוליה בסדנאות של בנות השושלת, ויש הטוענים שהיה מאוהב באחת מהן באהבה נואשת וחסרת סיכוי.
השושלת החלה להחלש לאחר שאם המשפחה השתתפה במסע המלחמה של 'רסיס קרח' ונפלה במהלכו, וכמה מבנותיה נפצעו וחזרו שבורות והלומות יגון. ידיהן ההולמות על הסדן נחלשו, והמשפחה החלה להפסיד אדמות, כולל את בר-אנזורל.
סופו של בית וארנארתול הגיע בעת הפלישה של צבא הורד האפור אל בקעת קיירן. הגבירה האחרונה ובנותיה רכבו מערבה ודרומה, כדי לסייע לגבירת האגם השוקע לבלום את המורדות. אלא, שכוח מובחר של האויב, בראשות הקצינה אֶנְ'לִירִיס קוֹרְ'וָארְיוֹן חסם את דרכן

וקרע אותן לגזרים. מסופר שאנ'ליריס, מלאה בתיעוב וזעם, הורתה לוודא שאף אחת מבנות ואר-נארתול לא תשאר בחיים, ופקדה או אף דאגה בעצמה להמית את הפצועים שנפלו מהאוכף. המעשה עורר תמיהה וזעם גם בקרב לא מעטות מהמורדות, לרבות הגבירה שתהפוך בעתיד לעוצרת הורד האפור.
שרידים אחרונים מהמשפחה או נאמניה נמלטו לגבעות, והסתתרו לפי השמועות בכוכי קבורה עתיקים של השושלת. לוחשים ששם באפלה, הצללים החשוכים או משהו אחר מצא אותם, ורק מעטים מאד, אם בכלל, זכו לצאת ולראות מחדש את אור השמש. האחרונה בבנות ואר-נארתול התגוררה בעיר לוסטירן, ועבדה כחשלת נשק עבור הנציב לוסטירן ורעייתו. מסופר, שהיא שלחה יד בנפשה לאחר הרצח של משפחת לוסטירן, והמפחה שלה נסגרה על מנעול ובריח עוד לפני שהעיר לוסטירן ננטשה, ולא נפתחה עוד מעולם.
מבית ואר נארתול לא נותרו אלא אגדות, חורבות ששקעו אל תוך הגבעות הירוקות בשנים שאחרי ההתנפצות, וכמה שושלות מקומיות זוטרות שטוענות,

לא תמיד בצדק, שיש להן קרבת דם אל שושלת הנשים האבודה.
אחת מאותן שושלות היא משפחת אוֹר'טִירִיל, ממנה באה רעייתו של לורד אבאריל. כמו כן, נותרו קומץ כלי נשק ותכשיטים קסומים עם סמל הפרפר הבוער, אשר שווים כיום הון עתק. מסופר כי כמה מהם הגיעו לגנזכים של לורד אנזאריון - מה שהעמיק את השנאה בין בן הפארליל שעלה לגדולה ללורד תִּילְ'סָארִיוֹן קור-אבאריל. מספרים כי מדי כמה שנים, באופן שהפך כמעט לטקס, לורד אבאריל שב ומבקש לקנות את החפצים או חלקם בעד הון עתק; ואילו לורד אנזאריון מסרב בכל תוקף.

קָאר–אֶמָאר
אחוזה קטנה ומטופחת במרחק מספר שעות הליכה דרומה מתל זאגליל ומזרחה מ"מרום מערב".
האחוזה נמצאת בבעלותו של האדון אֶמְלָארְג, שאר-בשר רחוק של ראמזיג מתל זאגליל. אמלארג הוא אדון נוח ורחוק מקנאות דתית. הוא נישא לרעיה אנ'מירית בשם טִילְ'גְרִין (למורת רוחה של אם הכלה, כוהנת כחולה מבוגרת וחדת-לשון ממחוז קארן א-תאל), לאחר שסיכם איתה לפיה הבנים יגדלו כפארליל והבנות כאנ'מיריות.
במשך שנים, משפחתו של אדון האחוזה וסביבתו היו מופת לקיום בשלום בין אנ'מירים לפארליל, אולם נראה שההקצנה והעוינות של השנים האחרונות מתחילה להשפיע גם כאן – בעיקר אבל לא רק נוכח 'התחזקות' של בנו הצעיר של האדון, שהסתפח לחבורה של עופרים אדוקים.

מָאג–פוֹרְמִיז ("מעבר יער")
אחוזה צנועה על סף אחד היערות במרכז המחוז, שמסביבה יושבים חוטבי עצים וכוורנים רבים. אדון האחוזה הוא, מזה שנים רבות, מאמין אדוק של הדת העתיקה, ודוגל קולני בהתחדשות שלה, לרבות שינויים במסורות מקומיות באורח ש"יראה לנשים את מקומן הנכון בסדר הגדול שקבע אבינו בעל הקרניים".
אדון האחוזה, שנודע בכינוי "האדון האדוק ממעבר יער", מארח תדיר מטיפים ועופרים אדוקים, דוגל במלחמת חורמה מול 'היהירות האנ'מירית' ומנסה להשפיע על מכריו במשפחתו של לורד אנזאריון בכיוון הזה.

חורבות העיירה לוסטירן
לוסטירן היתה עיירה משגשגת ששכנה במרחק יום עד יומיים של מסע מערבה מזאג-אמאר ו"המשפך". העיירה היתה הנחלה של שושלת לוסטירן, ממנה בא הנציב האנ'מירי האחרון שמשל בבקעה, ונקראה על שם אותה שושלת. היא שימשה כתחנת מסחר חשובה, והתפרסמה הן ביקבים ומבשלות, והן בחרשי מתכת שהתחרו עם אלו של חצרות הגרניט, אם לא עם חרשי אנ'מירלור, וכמה מהם היו בקשר עם האחיות ואר-נארתול.
לאחר רצח הנציב ובני משפחתו, חמש שנים לאחר ההתנפצות הגדולה, המצודה שמעל לעיר ננטשה והפכה לבית רפאים. העיירה עצמה החלה להדרדר במהירות, וננטשה תוך שנים מעטות. רבים מאנשי העיירה טענו ששמעו צללי רפאים ויצורים איומים מהמצודה הנטושה. אחרים נמלטו מפני שודדים, פליטים מורעבים ואלימים ומפלצות שהחלו לחדור לאיזור ככל שהעיירה הפכה חסרת מגן וננטשה בידי חלק גדל והולך של אנשיה. בהמשך, גם המרחבים

מסביב לעיר הפכו סלעיים, מבוקעים וצחיחים, לא פעם שרויים מתחת לערפל כבד, שרבים טוענים שאינו טבעי. כיום, לוסטירן היא עיי חורבות שאפשר לראותם היטב כאשר מפליגים בנהר הקיירנה בין 'המשפך' לבין האגם השוקע. למרות שרבים מהמבנים נותרו כמעט שלמים, המקום נחשב מסוכן, וכיום אפילו שודדים יחשבו פעמיים לפני שיכנסו לתוכו, ובוודאי לפני שישתכנו שם. קיימים סיפורים על ערפילים מוזרים שנעים באורח שאינו טבעי; קולות מצמררים שמהדהדים בעיקר לאחר רדת החשיכה - או דועכים ללחישות מטרידות במשך היום. הרפתקנים נשבעו שראו אורות מוזרים בוהקים מתוך שרידי המצודה במרכז העיר, בין פסלי האבן של לוסטירן ואבותיו שעדיין עומדים שם, מוקפים לא פעם באד מוזר וסמיך.
יחד עם העיירה, ננטש ונהרס בהדרגה גם נמל המעבורות שלה. אבני מפולת התמוטטו מהרציפים ומהמבנים שהתפוררו מעליהם. כך נותר במהלך השנים עיקול או "מקור אבן משונן" באפיק הנהר, שיכול להיות מסוכן מאד עבור שייטים לא מנוסים. זאת, בעיקר בעונות סוערות, חשיכה או ראות לקויה בגלל הערפילים של לוסטירן עצמה, שמתפשטים לעיתים גם אל תוך אפיק הנהר שמדרום לה.
אם לא די בכך, המים הרדודים ליד "המקור" יכולים להכיל סכנות נוספות עבור דוברות שלא יודעות להזהר. החל משודדים שהסתכנו והתמקמו בשולי החורבות, ועד מפלצות שבאו מהיער המורעל של 'שלוש טחנות' וחצו את האפיק במקום רדוד יחסית ומלא באבנים. נראה שהתקלויות ביצורים כאלו, בעיקר לאחר רדת החשיכה או כאשר ערפל סמיך עומד מעל הקיירנה, הופכות בהדרגה לתדירות יותר בשנים האחרונות.

6.2: אוכלוסיית המחוז

רוב גדול של אוכלוסיית מרכז הבקעה (כ-75%-80%) הם פארליל, מקצתם ממשפחות ממוצא מעורב, או כאלו שנמהל בהן דם אנ'מירי במהלך הדורות. כיום, משפחות כאלו מעדיפות ברובן להצניע את העובדה הזו ולהזדהות בתור פארליל לכל דבר ועניין. באופן מסורתי, האוכלוסיה שיושבת קרוב יותר לדרך המלך ולעיירות הגדולות, נוטה להיות ממוצא מעורב, וכזו שספגה לא מעט מהתרבות האנ'מירית בגלל יחסי מסחר עם אנ'מירלור ועם אנ'מירים ממקומות אחרים. לעומת זאת, האוכלוסיה בכפרים הקטנים יותר, בעיקר בצפון המחוז, נוטה להיות פארילית 'טהורת יחוס', וכזו ששימרה מנהגים עתיקים.
בשנים האחרונות, לעומת זאת, הדברים מתחילים להשתנות: צעירים לא מעטים ממשפחות אמידות מהישובים הגדולים, נסחפו באופנת 'החזרה למקורות'. הם מנסים לאמץ תרבות פארילית 'אותנטית' ו'טהורה', שלא פעם התערבבו בה תיקונים חדשים או אופנות שהגיעו ממחוץ לבקעת קיירן. התושבים בכפרים הקטנים, לעומת זאת, נותרים דבקים במסורות המקומיות הפשוטות לפיהן נהגו במשך דורות.
רבות ממשפחות הפארליל האמידות יותר, טוענות לייחוס או קרבה כזו או אחרת אל בית אנזאריון: ללורד המקורי, שנולד במשפחה עניה ומרובת ילדים, היו תשעה אחים ואחיות, ומספר גדול עוד יותר של קרובים מדרגה שניה, שלישית ורביעית. רבים מהם – או מצאצאיהם – מנסים להפיק מכך תועלת ולהתקרב לשאר-בשרם העשיר והמוצלח, בדרך-כלל בהצלחה חלקית בלבד: קיימים טוענים רבים כל-כך לקשר דם עם בית אנזאריון, עד כי הדבר הפסיק מזמן "לעשות רושם" על הלורד ומשפחתו הקרובה, ועוד פחות מכך על שומרי השער באחוזתו.
האנ'מירים, חלקן ממשפחות שנמהל בהן דם פארליל, אולם מזדהות וחיות לפי המסורת האנ'מירית, חלקם צאצאי פליטים שנטשו את לוסטירן וסביבותיה, מהווים כיום כ-20% לכל היותר מאוכלוסיית המחוז. רובם חיים באיזור החצר הכחולה או בתל זאגליל ובאיזורים שמסביבה. מספר משפחות אנ'מיריות שנאמנות ללורד אנזאריון ול"שיבולי הזהב" שלו חיות בעיירות ליד זאג אמאר, רובן תוך שמירה על פרופיל נמוך יחסית. נראה שבעבר, מספרם של האנ'מירים היה רב יותר – אולם מלחמות הורד האפור, וגם מרידות איכרים ומעשי פרעות בשנים אחרי ההתנפצות הפחיתו מאד את מספרם. אנ'מירים נוספים נטשו את המחוז בשנים האחרונות, בעיקר בשל התגברות המתח והקנאות הדתית אצל שכניהם הפארילים.

יתר אוכלוסיית המחוז מורכבת מבני גזעים אחרים שהגיעו "מפה ומשם": בעיקר גורג שבאו מאיזור 'שלוש טחנות' ועוסקים בנדידה בין הכפרים השונים כדי לסחור בסדקית, שיקויים ובסחורות אחרות; בני-אדם משבטי הגבעות שבאו לכאן כדי לסחור בפרוות והתיישבו בכמה מהכפרים הפארילים, בעיקר בצפון המחוז; ובני גזעים אחרים שהתגלגלו לעיירות המסחר מסביב לזאג-אמאר.

6.3: היסטוריה ומערכה

עלייתו לגדולה של אמראנד אנזארט

אמראנד, תשיעי מבין עשרה ילדים של משפחת רוכלים פארילית עניה, עלה לגדולה במהירות מסחררת בשנים הפרועות שאחרי ההתנפצות הגדולה, ובעיקר לאחר רצח הנציב לוסטירן. מי שהחל את דרכו כרוכל נודד, זכה בליבה של כוהנת כחולה צעירה ומבטיחה, והביא אותה להנשא לו - במחיר אובדן חלק גדול מכוחות הכהונה שלה ונידוי של שנים על-ידי כוהנות רבות אחרות.

באותן שנים, מרכז הבקעה היתה ארץ מדממת ושסועה, מוכת רעב, מלחמות ומגפות. שרידי החוק והסדר הישנים התפוגגו עם רצח הנציב לוסטירן; אצילים מקומיים לחמו זה בזה; פליטים מורעבים התכתשו עם כפריים מקומיים, ושודדים אכזריים שרצו בכל מקום. לפי הגרסה המקובלת במרכז הבקעה, לפקחותו ופועלו הגדול של אמראנד הצעיר יש חלק גדול בשיקום מרכז הבקעה והפיכתה לאסם התבואה המשגשג שהיא היום. הוא היה זה שארגן סביבו חבורה של סוחרים פארילים ואנ'מירים ("חברים גם לעסקים וגם לחיים"), והפך אותם לבסיס הראשוני לארגון "שיבולי הזהב", שנלחם לטהר את דרכי המסחר משודדים. הכוח החדש החליף בהדרגה את האצילים השוקעים והמנוונים, ובכך הציל אלפים רבים של אנשים מרעב.

לפי גרסאות אחרות, מחמיאות פחות, אמראנד התעשר דווקא מניצול הרעב, המצוקה והבהלה של אותן שנים קשות, רכש נכסים במחירי מציאה ובדרכים מפוקפקות, ונישל בעורמה שושלות עתיקות משרידי אדמותיהן. זאת, לא פעם תוך שימוש בבעלי אגרוף שסרו למרותו באורח "לא רשמי". את כל זאת עשה תוך שהוא "יורק בפניה של ההשתקפות הכחולה" על-ידי פיתוי והדחה של אחת הכוהנות הצעירות והמבטיחות שנותרו אחרי ההתנפצות הגדולה, והפיכה לרעייתו.

כך או אחרת, האצילים המקומיים במרכז הבקעה, היו ברובם מרוששים, שקועים בחובות, וחסרי כל יכולת או רצון לאמץ דרכים חדשות תחת המסורות מימי האימפריה, שהפכו חסרות תועלת אחרי ההתנפצות הגדולה. בזה אחר זה, הם הסכימו, או נאלצו, למכור את כל או רוב רכושם לסוחר הממולח ולבני-בריתו, שהפכו לאדונים החדשים של המסחר במרכז בקעת קיירן ומעבר לו.

כיום, עשורים לאחר מעשה, אמראנד, שהפך בינתיים ל"לורד אנזאריון", חולש במישרין או בעקיפין על כתשע-עשיריות מאדמות מרכז הבקעה, כולל שדות, מבצרים, בתי מלאכה, שיירות ונכסים נוספים. נס ראש האיל והמאזניים שאימץ לעצמו מונף כמעט בכל מקום. הלורד החדש, ביחד עם רעייתו הכוהנת לשעבר, מחזיקים גם בכוח פוליטי גדול, כולל שני מושבים מתוך שבעת מושבי המועצה של הבקעה.

מתוך תשעת אחיו ואחיותיו של אמראנד, כיום רק אחות אחת – זָאגְדָאן, שאימצה עם השנים את ההטיה האנמירית "זָאגְ'רִילִיאֶן", אולם מכונה בלעג מאחורי גבה בכינוי "זָאג-זָאג", עודנה בחיים. אולם, אחיו ואחיותיו של אמראנד הותירו אחריהם 'צבא' של עשרות רבות של בנים ובנות, שמתווספים לחמשת הילדים שהעמידה לינ'טוראל ללורד עצמו.

קומץ שארי הבשר החביבים והקרובים יותר ללורד, חיים לצידו באחוזות בר-אנזורל או זאג-אמאר. אחרים מחזיקים בנכסים גדולים וקטנים שלורד אנזאריון רכש או השתלט עליהם במהלך השנים, או חיים אצל קרובי משפחה שמחזיקים בנכסים כאלו. כיום, לורד אנזאריון עומד בראש "צבא" של מאות קרובי משפחה מדרגה ראשונה, שניה ושלישית, שהם מקור לא אכזב להמולה, מאבקים פנימיים ותככים. לא בכדי מסופר שהלורד הזקן מסתיר היטב את צוואתו, ורק אנשים ספורים ראו אותה ויודעים מה כתוב בה.

על-פני השטח, לורד אנזאריון הגיע לשיא ההצלחה, וחי בעושר באחוזות המפוארות שלו, לצד רעייתו המסורה ושארי-בשרו הרבים. אלא, שלפי השמועות, צללים חשוכים רוחשים מתחת לפאר וההדר של המשפחה הענפה והעשירה – ואין מדובר רק על מאבקים על חסדו של הלורד המזדקן.

התעוררות דתית ובקעים במשפחת הלורד

במשך שנים ארוכות, לורד אנזאריון חי בשלום עם המסורות והקשרים של רעייתו אל הכוהנות הכחולות. זאת, גם לאחר שלינ'טוריאל החלה להסחף מחדש אל ענייניהן של הכוהנות הכחולות המתמעטות, לאחר מספר שנים בהן היתה מנודה לחלוטין. בסופו של דבר, היא קיבלה עליה תפקיד שהלך והתרחב בחצר הכחולה, עד שהפכה למנהלת שלה. הלורד ראה את ההתפתחות הזו בחיוב וידע כיצד לנצל אותה לטובתו, זאת, ממש כפי שידע לקשור קשרי עסקים ולקרב אליו גם סוחרים אנ'מירים, שלקחו חלק בארגון "שיבולי הזהב" – השיירות המאורגנות וההגנה עליהן, שהניבו ללורד אנזאריון חלק גדול מהונו.

הפיכתה של לינ'טוריאל, למרות היותה 'מראה כבויה' לכוח הראשי של החצר הכחולה, הפיל בידו של לורד אנזאריון מושב נוסף במועצת הבקעה (השמור לכוהנת האנ'מירית הנכבדה ביותר בבקעת קיירן). הדבר אפשר לו ולרעייתו להפוך לכוח החזק ביותר במועצה, באורח

שהחזיק מעמד במשך שנים – לזעמו הרב של יריבו המושבע, לורד אבאריל.
אלא, שהאיזון הולך ומופר בעשור האחרון, בעיקר נוכח התחזקות הדת הפארילית העתיקה, כולל הגרסאות המחודשות והקנאיות שלה. אלו קנו לעצמן יותר ויותר חסידים נלהבים, גם בתוך משפחתו של הלורד עצמו. טיפוסים כמו האחיין פָּאראָן בן זָאגְזוּר, שבילה את כל חייו ברדיפה אחרי מלבושים יקרים, משקאות ונשים, שהפכו בתוך זמן קצר ל"אדוקים בני אדוקים", החלו מתרבים ומעקמים אף נוכח כוחה והשפעתה הרבה מדי של לינ'טוריאל, ועל העובדה כי היא "מנהלת בלי בושה לימודי כפירה אנ'מיריים שמעליבים את שמו של אבינו בעל הקרניים".
פאראן האדוק ואחרים החלו מזמינים אליהם מטיפים קנאים, ולעמוד בראש או להצטרף ל"מעגלי עופרים אדוקים", שהולכים ומשפיעים בהדרגה על כמה וכמה ממשפחות הפארליל העשירות וחלקים ממשפחת הלורד עצמו. נראה כי כמה מהם מנסים, עדיין לא בהצלחה, להסית את הלורד כנגד רעייתו בפרט, והחצר הכחולה בכלל.
לינ'טוריאל עצמה חשה כי מצרים את צעדיה, וכי עצותיה מתקבלות פחות ופחות אצל בעלה ומקורביו. מכה נוספת, אישית וכואבת יותר, נפלה עליה כאשר צעיר בניה, דווקא זה שבורך (או קולל) בחזות אנ'מירית מובהקת, הפך לקנאי פארילי חסר מעצורים, שיצא נגד אימו והתכחש בפומבי למורשתה. לינ'טוריאל מצאה עצמה, יותר ויותר, נהדפת מענייני המשפחה אל החצר הכחולה, ומגיעה אל בעלה יותר ויותר בכדי להתלונן על עופרים אדוקים ומטיפים שמנסים להפר את האיזון או להתנכל לחניכות שלה. זאת, כאשר נראה שנכונותו של הלורד הזקן לעיסוק בעניינים הללו הולכת ופוחתת.

מספרים, שלורד אנזאריון מושפע לרעה גם ממעללי אביה הישיש של לינ'טוריאל, שמעולם לא קיבל בהבנה את נישואי ביתו, והבוז שהוא רוחש כלפיו וכלפי הפארליל בכלל. יש האומרים כי ככל שהשנים עוברות ולורד אנזאריון מזדקן ונחלש, כך הוא נוטה לקנא בליבו על הדרך בה נראה שהגיל לכאורה לא מותיר חותם על לינ'טוריאל עצמה, ועל כך כי אפילו אביה הישיש, שמתקרב ליום הולדתו התשעים, אמנם כבר אינו צלול במיוחד, אבל עדיין מסוגל לשאת שריון ולהלחם בחרב.
הדברים הללו – לרבות הידיעה שרעייתו תשמור על כוחה ותחייה שנים רבות אחריו - ממלאים את לורד אנזאריון במרירות הולכת וגוברת. זו מתעצמת נוכח מאמצים בלתי נלאים של 'נשמות טובות' ממשפחתו שאינם מחבבים את לינ'טוריאל, וזאת בלשון המעטה.
מתח שורר גם בין לינ'טוריאל לבנה השלישי, אגראנד, שהופך בהדרגה לאדם החזק במרכז הבקעה. מעבר לכבוד ההדדי ששורר ביניהם על-פני השטח, לינ'טוריאל מסתייגת מאד משיטות הפעולה של האחרון, והצורה בה שינה את פני 'שיבולי הזהב'. בעוד שלורד אנזאריון עצמו נהג ב'שיבולי הזהב' ובסוחרים הותיקים שעזרו לו לייסד את הארגון ההוא כ"ראשון בין שווים", הרי אגראנד מנהל את העסק באגרוף ברזל, גם אם מוסווה מאחורי קול שקט ונימוסין טובים (עם יותר מקורט ציניות). למעשה, תוך שנים ספורות אגראנד נפטר, או כופף למרותו לגמרי, את כל חבריו הישנים של לורד אנזאריון, שסייעו לו לעלות לגדולה לפני עשרות שנים, ובצאצאיהם נהג ביד קשה עוד יותר.

המאבק מול לורד אבאריל ובתו אָלָאנְדְרִין

לורד תילסאריון קור-אבאריל, אדון מעבר וִירֶת בדרום, היה מאז ומעולם יריבו המושבע של לורד אנזאריון. אבאריל מעולם לא הסתיר את התיעוב שלו כלפי "פרחח הפארליל החמדן שעלה לגדולה" ו-"פיתה וטימא כוהנת קלת-דעת, באורח שגרם לאבן הכחולה שלה לדעוך". במרכז הבקעה חששו מאז ומעולם מהכוח הצבאי ההולך ומתחזק של 'המצודה הרמה' שבמעבר וירת, שנשבע להחזיר יום אחד את האימפריה האנ'מירית לגדולתה, באורח שלא יהיה בו מקום לאנזאריון ודומיו. שמועות עקשניות טוענות שלשנאה של לורד אבאריל כלפי אנזאריון (ולהיפך) יש גם מימד אישי, הרבה מעבר למתח בין אנ'מירים לפאר'ליל.

כל שוכני מרכז הבקעה יודעים, כי לורד אבאריל זומם נגד לורד אנזאריון ומנסה לפגוע מזה שנים ארוכות בעסקי "העגלות" של שיבולי הזהב. הוא מטה אוזן קשבת ותומך בתלונות של בני שושלות אנ'מיריות שאיבדו את נכסיהן במרכז הבקעה. שושלות שרבים מצאצאיהן חולמים על היום בו יוכלו, בחסות הנחש התכול של אבאריל, לכבוש את "מה שמגיע להם"

בחוזק יד. שמועות טוענות כי סוכני "הנחש" אינם מפסיקים לרחרח ולחרוש מזימות באדמותיו של אנזאריון.

במשך שנים רבות, עלה בידי לורד אנזאריון ורעייתו לשמור על לורד אבאריל מבודד יחסית במועצת הבקעה. אלא, שבעשור האחרון חל מהפך, כאשר בית קור-אומתל במזרח שינה צד ועבר לתמוך באבאריל; וכמוהו גם ראש הכפר העתיק טולו. רבים מבני משפחתו של אנזאריון נוטים להאשים בכך את לינ'טוריאל ש"לא התאמצה מספיק", ויותר מרומזים שלסמוך על אישה שדעתה קלה היתה טעות מלכתחילה. זאת, הגם שיתכן מאד שהדבר קשור דווקא לפעולות פזיזות של אנשים חמדנים מ"שיבולי הזהב" שהחלו סוחרים עם 'המנודים' שבשולי עמק טולו. יתכן מאד כי דווקא דברים אלו, הם שהטו את הרועים של אותו איזור כנגד אנזאריון ודחפו אותם אל מחנהו של לורד אבאריל.
התסבוכת התעצמה, כאשר לורד אבאריל שלח את בתו היפיפיה והיהירה אֶלָאנְדְרִין אל החצר הכחולה לפני שנתיים, כדי שתהפוך לפרח כהונה כחול. הגם שברור לכל, שאלאנדרין נשלחה כדי לרגל אחרי לינ'טוריאל ואולי גם לתכך נגדה, הרי שבת הלורד אכן מגלה כשרון מאגי שהופך אותה מתאימה ללימודי כהונה. לכן, לינ'טוריאל חשה כי לפי הקודים של הכהונה האנ'מירית ולפי רצונה של ההשתקפות הכחולה, שנעלה מהתככים והמאבקים שבין האצילים, היא חייבת לא רק לסבול את נוכחותה, אלא להכשיר אותה באופן אישי.
עבור רבים מבני משפחת אנזאריון, מדובר בהוכחה למשחק הכפול של לינ'טוריאל, ולחוסר נאמנות אמיתית, שלא לומר כבוד ראוי, כלפי בעלה.

מהפכה ב'שיבולי הזהב'

'שיבולי הזהב' או 'העגלות', התנהלו במשך שנים כשותפות מבוססת אמון בין לורד אנזאריון לחבריו הותיקים, שיסדו יחד איתו את השיירות החמושות שהחיו את המסחר של מרכז הבקעה. בשותפות זו, הלורד נחשב ל"ראשון בין שווים" ולא שליט יחיד, ואפשר לחברים הותיקים שלו, לצד תמיכתם בארגון, לנהל לא מעט עסקים משל עצמם.
בעשור האחרון, הדברים עברו שינוי שהלך והתעצם ככל שלורד אנזאריון פרש מניהול "השיבולים", והפקיד יותר ויותר כוח בידיו של בנו השלישי אגראנד. הלה, מתחת לנימוסיו המוקפדים ולקולו השקט, היה קשור הרבה פחות מאביו ליחסי החברות בין חברי 'השיבולים' ויותר לשיקולים קרים של רווח. עוד כאשר עמד בצילו של אביו, הוא מאס ב"חברים הותיקים" פורקי העול שכמה מהם הרשו לעצמם ללגלג בקול על הצעיר שנראה להם שקט ולא מרשים. באותה מידה, אגראנד בז לצאצאיהם של אותם חברים ותיקים, שלא אחת התנהלו בחוסר כשרון או התכתשו בגלוי זה עם זה.

במהלך מספר שנים, אגראנד הצעיר ביצע מספר תרגילים שפילגו בין הסוחרים הותיקים, ואז נפטר מהם בזה אחר זה. כמה מהם, שהיו שקועים בחובות והסתמכו על 'אשראי סוחרים' משיבולי הזהב כדי להמשיך לגלגל עסקים, היו מטרה קלה מאד. אחרים נפלו קורבן לתמרונים כספיים, ואולי גם לשיטות מפוקפקות עוד יותר. רובם הסכימו בסופו של דבר ל"עסקה של כבוד", שהפכה אותם למעשה לשכירים של אגראנד - הגם שהם עדיין נקראים באורח רשמי 'שותפים בשיבולת הזהב' וזכאים לאחוז מסויים מהרווחים של עגלות שהיו פעם שלהם. אחרים אולצו לפרוש עם נכסים כאלו ואחרים ל"שלוות חיי הכפר", מתוך הבנה שמחיר הסירוב לצעיר השאפתן יהיה גבוה מאד. אחד או שניים נפלו קורבן לתאונות מוזרות, או היגרו בחיפזון למחוזות אחרים.
כמה מהסוחרים המבוגרים ניסו להתלונן לידידם הותיק, לורד אנזאריון, שקיבל אותם בסבר פנים יפות והבטיח להתערב למענם אצל בנו. בפועל, נראה שהדבר לא שינה מאומה: אגראנד הפיס את דעתו של אביו, ואז המשיך בשלו. יש הטוענים, כי אגראנד נפטר תחילה מהסוחרים האנ'מירים; אחרים אומרים, כי לא הפלה – ודאג לסלק מעמדת כוח את כל מי שאינו סר לגמרי למרותו.
כיום, "שיבולי הזהב" הפך לארגון היררכי, שיש לו אדון אחד שמפעיל רשת צייתנית של כפופים, מנוהלים ב"הפרד ומשול". אגראנד הפריד גם בין הסוחרים לבין המשמר החמוש של השיירות, שהלך והפך לארגון צבאי, שמנוהל בידי מספר קצינים שנותנים מעט מאד דין וחשבון למנהיג הרשמי של "השיבולים", אלא כפופים במישרין לאגראנד עצמו. מספרים שמפעם לפעם, הם מקבלים על עצמם משימות שהשתיקה יפה להן, שחורגות במובהק משמירה על שיירות המסחר.
למעשה, אגראנד יצר עם השנים כוח עילית מובחר שכפוף לו במישרין. כוח זה עוסק פחות ופחות במסחר ואבטחת שיירות, אם בכלל – אולי מתוך מחשבה ליצור משקל נגד לכוחות העילית שבצבא אבאריל.

6.4: דמויות חשובות במרכז הבקעה

לצד לורד אנזאריון ורעייתו, במרכז הבקעה חיות דמויות חשובות נוספות. דמויות אלו יכולות לספק קרסי עלילה, לשתף פעולה או להפוך ליריבים של דמויות השחקן. בתת-פרק זה יובאו תיאורים מקוצרים של כמה דמויות כאלו, חלקן ממשפחת הלורד וחלקן מחוצה לה.

ילדיהם של לורד אנזאריון ורעייתו

פָּארְזִירְן (42)

ברנש מקריח ובעל זקנקן דליל. הוא ירש את עורה החיוור וקומתה הגבוהה של אמו, ואת השיער האדמדם המסתלסל והעיניים החומות הגדולות של אביו. פארזירן קנאי לכבודו ומהיר לכעוס, אבל גם להתפייס, בעיקר לאחר כמה דברי חלקות או תשורה מהסוגים החביבים עליו.
פארזירן הוא חובב גדול של כתבים עתיקים; הוא רואה את עצמו כמלומד גדול, ולעיתים מתלהב בכל ליבו מרעיונות מתוחכמים חדשים, או מסיכוי לחשוף סודות ישנים. הוא מתייחס בזלזול יחסי הן למסורות של האימפריה והן לכוח המתעורר של הדת העתיקה, וסבור כי הוא, כמלומד, נמצא מעל ל'שברי מסורות ואמונות הבל של ההמון'. מנגד, בשנים האחרונות הוא מתעניין מאד ב"תורה הגדולה" של המלומד העליון תִּירֶנְפֶּל מהנסיכות האפורה, גם אם לא אימץ אותה – עדיין - באורח רשמי.
פארזירן לא נישא מעולם, ויחסיו עם אביו ואחיו, כמו גם מעורבותו בעסקי המשפחה, ידעו עליות ומורדות עם השנים.
כיום, אחיו אגראנד משתמש בו כ'מלומד של עסקי המשפחה' ונראה כמתעניין ברעיונות ובחידושים שלו. בפועל, לא נותרו לפארזירן סמכויות רבות, מלבד חיפוש כתבים עתיקים וחפצי ערך, ומדי פעם, גם טיפול בסמלים ובדרכים אחרות 'להעלאת המורל' של הכפופים למשפחה. פארזירן היה זה ששכר, בין היתר, את המשורר שחיבר את 'המנון שיבולי הזהב' שנראה לרבים מנופח וכמעט גרוטסקי. אולם, פארזירן העיד על עצמו כי "בכה בהתרגשות" כאשר שמע אותו לראשונה. כיום, ההמנון מושר לא אחת באספות רשמיות של הסוחרים, בעיקר כאלו שמאורגנות בידי "ראלבו הגדול".

עיסוקיו של פארזירן מותירים לו זמן פנוי לא מבוטל לעסוק בתחביביו הרבים, לנדוד ולהתארח אצל קרובי משפחה כדי לדון ברעיונות שונים – בדרך-כלל תוך שהוא מותיר אחריו חשבון שתיה מרשים למדי.

טִילְגוֹרְן (41)

גבר חמור סבר וכהה שיער, בעל זקן מכובד וקומה גבוהה. טילגורן נודע מנעוריו כ'איל השחור' של המשפחה, שסירב (או התקשה מאד) ללמוד לימודים מועילים לעסקים, והסתבך בקטטות בכל הזדמנות.
טילגורן זכה לבוז לעגני והתנשאות מאחיו – בעיקר מפארזירן, ולא פעם אכן הגיב בהתפרצויות זעם קשות. ניסיון לשלב את טילגורן בהגנה על שיירות, כמה שנים מאוחר יותר, גלגל אותו למחוזות זרים כהרפתקן - הגם שיש הטוענים כי 'שודד דרכים' הוא תואר הולם יותר. אהבה לוהטת ראשונה שחווה במהלך מסעותיו הסתיימה בטרגדיה, כאשר אהובתו נהרגה מול עיניו.

כיום, טילגורן נשוי בשנית לאישה בהירת שיער בשם דָּאלָה, בת לאחת משושלות הרועים מהכפר טולו, ויש לו שלושה ילדים ממנה. יחד איתה, הוא מנהל פונדק דרכים בלב יער אֶנְ'קוֹרִיאֶל, שנמצא על הדרך לעמק טולו, הרחק ממרכז הבקעה ומעסקי המשפחה. בפונדק של טילגורן עוברים נוסעים רבים, כולל לא מעט עופרים אדוקים ובני פארליל אחרים שמנסים לקבל ראיון או להתקבל בחצרו של כוהן פארליל מסתורי וקנאי שידוע גם כמרפא בחסד שגר במעמקי החלק הצפוני של היער. רבים מאלו המבקשים לראותו נאלצים לשכור חדרים ולהמתין ימים ארוכים בפונדק של טילגורן.
יחסיו של טילגורן עם אחיו – בעיקר פארזירן ועוד יותר מכך אגראנד, הם רעים ומרוחקים מאד, והורעו עוד יותר לאחר שאגראנד החל לסלק מהעסקים כמה משותפיו הישנים של אביהם, איתם טילגורן היה מיודד.
מסיבה זו, טילגורן מזדמן לנחלות אביו רק מפעם לפעם. בניגוד לרוב אחיו וקרוביו, הוא אינו מסוכסך או נוטר איבה כלפי 'החצר הכחולה'. הוא מזדמן לשם לא פעם, כדי לפגוש את אמו, ואולי גם להיוועד ולנהל עסקים עם כמה מאנשי 'האגס האפור' וסוחרים אחרים שחיים בעיירה ליד חורבות המקדש.

אָגְרָאנְד (38)

ברנש גוץ ואדמוני, שנראה בעיני רבים כמו העתק כמעט מדויק של אביו, מלבד העיניים האפורות שירש מאימו. יש האומרים, כי אגראנד ירש מאימו גם את היכולת לכבוש את רגשותיו לזמן ארוך, כולל דחיית נקמות למשך שנים ארוכות ו'הגשתן קרות'. אגראנד הוא שקט, מחושב, ולעיתים חסר רחמים. כיום, הוא נוטל מאביו יותר ויותר חובות וסמכויות, ככל שהלורד הזקן מתעייף ומעדיף לבלות זמן רב יותר באחוזת באר-אנזורל.

אגראנד הוא 'הרוח החיה' מאחורי השינוי שעוברים עסקי המשפחה בשנים האחרונות – ובראשם החיסול ההדרגתי של העסקים העצמאיים למחצה של שותפיו לשעבר של אביו. אגראנד הוא זה שפעל בהתמדה להחלפת ההבנות הג'נטלמניות בין סוחרים עמיתים שאפיינו אל אביו, לתחשיבים מדויקים, ולעיתים קרים כמו קרח.
אגראנד נחשב לתומך, גם אם זהיר, בהתעוררות הדתית של הפאר'ליל מהשנים האחרונות, שסחפה רבים מדודניו. מנגד, הוא עדיין לא מזוהה איתה לגמרי, ולא שינה בהרבה את אורחות חייו האישיים. מעטים מאד מאמינים שניתן לייחס לאגראנד עצמו אדיקות דתית מסוג כלשהו, ובכל זאת, נראה שהוא נוקט עמדה לטובת שארי-בשרו ה'מתחזקים', ונאמר שהוא מנסה, בזהירות, להצר את צעדיהם של אימו ושל אבי-אימו היהיר והבלתי רצוי, טִיל'מֶארוֹס.
אגראנד (באורח המזכיר את אביו), נישא לפני כ-12 שנים לגבירה אנ'מירית טהורת דם – צעירה מיוחסת בשם טִיל'נִיס, נצר למשפחה שאיבדה לכאורה את כל מעמדה ונכסיה בתקופה שלאחר ההתנפצות הגדולה.
טיל'ניס עצמה, שגדלה במחסור יחסי בביתו של אביה, העסיקה את עצמה במשך מספר שנים כהרפתקנית, ובין היתר שהתה ברכס קראנסיל וירדה למעמקי כמה מהמכרות העתיקים שמתחת להר.
לא ברור כיצד בדיוק קנה אגראנד את ליבה של טילניס, לאחר תקופה ארוכה בה דחתה את חיזוריו של 'הסוחר הגוץ' ולגלגלה עליו. על-פני השטח, הוא נוהג בה בכבוד רב, ומקפיד כי תהיה עטויה בשמלות היפות וביותר ובתכשיטים יקרים, המדגישים את יופיה יותר מאי פעם. מנגד, מכרים ישנים שכעת מתקשים מאד להיפגש איתה, טוענים כי טיל'ניס השתנתה, והפכה לדמות חיוורת, שקטה וצייתנית מאד, שרצון בעלה הוא גם רצונה שלה. טיל'ניס ילדה לבעלה ארבעה ילדים, מהם שניים מתו בגיל צעיר מאד, ושניים עודם בחיים.

לִינְ'פוֹרְן (32)

הבת היחידה מבין חמשת ילדיו של לורד אנזאריון; עלמה רועשת ואוהבת חיים ומותרות, שחרף העובדה כי יש לה מחזרים רבים, לא נישאה מעולם.
אומרים עליה, שמלבד היותה אישה, לינ'פורן היא העתק כמעט מושלם של אביה: על השיער הכתום-אדמדם השופע, העיניים החומות הגדולות, העור האדמדם במעט והגוף המוצק והעגלגל. היא ניחנה גם בצחוק המתגלגל שאפיין את אביה בנעוריו, בטרם האפיר והרצין.
מנגד, יודעי דבר טוענים כי יותר מכל אחיה, היא כרוכה דווקא אחרי אמה, הגבירה לינ'טוריאל, ולהוטה תמיד אחרי סיפורים אנ'מיריים, ועוד יותר מכך, טעם אנ'מירי מעודן ומותרות מתקופת האימפריה. היא גם היחידה מבין חמשת בניו של לורד אנזאריון, שהצהירה על עצמה כמאמינה בדת האימפריה, ומעקמת אף בפומבי בכל הנוגע לדת הישנה, על האל בעל הקרניים, הריקודים הפראיים וכל היתר – ובעיקר האיבה של הדת הזו כלפי נשים בעלות דעה ועוצמה.
ללינ'פורן אין תפקיד ממשי בעסקי המשפחה; בשנים קודמות, הייתה מעורבת מעט, וסייעה לאביה פה ושם בקבלת אורחים חשובים. אולם ככל שעלה כוחו של אחיה אגראנד, כן הורחקה בהדרגה מכל השפעה. למרות זאת, אגראנד נוהג באחותו כבוד משועשע, ותמיד מכבד אותה במתנות יקרות. לינ'פורן מבלה את זמנה במסיבות, רדיפה אחר אריגים נאים שנושאים חן בעיניה, טיולים קלילים בחיק הטבע, ועוד.
ללינ'פורן, חרף העובדה כי מעולם לא נודעה כיפיפייה (בלשון עדינה), יש מחזרים רבים. כמה מהם נשרכים בעקבותיה ככל יכולתם, מתקוטטים זה עם זה, ומנסים את כוחם במתנות כדי לקנות את חיבתה. עד כה, לינ'פורן מסרבת להתחייב ונראה כי היא נהנית מהמצב, כמו גם מהרוגז שהדבר גורם לכמה וכמה מאחיה – בעיקר פארזירן, ועוד יותר מכך אנ'לוריון הצעיר והקנאי.

אֶנְ'לוֹרִיוֹן (21)

בנם הצעיר ביותר של לינ'טוריאל ואמראנד. הוא נולד שנים ארוכות לאחר שהגבירה אימו כמעט התייאשה מלהביא צאצאים נוספים. יש אומרים שצל נפל על ליבה, והיא התאכזבה מכך כי ילדיה דמו יותר לאביהם מאשר לה, ואיש מהם לא גילה כוחות מיסטיים כלשהם. מכל אחיו, אנ'לוריון הוא בעל המראה האנ'מירי המובהק ביותר – כולל עור חיוור מאד, שיער כהה חלק, ותווי פנים עדינים שמזכירים מאד את אלו של אמו בכל, מלבד עיניו הכהות מאד.
לאחר הולדתו, היו שמועות מחזרות על טקס שביצעה אמו וחזיונות מוזרים שזימנה או שפקדו אותה, לראשונה מזה שנים ארוכות. אנ'לוריון גדל כילד בודד יחסית, שנים לאחר שכל אחיו התבגרו, והיה מאז ומעולם טיפוס מכונס בעצמו, רציני באורח תהומי, נוח מאד להעלב ולכעוס, ואיטי מאד לסלוח. הלעג שספג מרבים משארי-בשרו, האחיינים והדודנים של לורד אנזאריון, על המראה שלו ועל תכונות נוספות, הקצין את מזגו.
בעוד שלורד אנזאריון עצמו נטה לקבל את בנו החמישי במשיכת כתפיים חביבה ובלא תקוות רבות, ומפעם לפעם טרח להאזין לו בסבלנות ולפנק אותו, הרי שהיחסים בין אנ'לוריון לאמו היו מאז ומתמיד מורכבים וסוערים. ישנם האומרים כי לינ'טוריאל לא הסתירה את אכזבתה מכך כי תחת ללדת בת עם כוח מיסטי, כפי שרצתה, ילדה בן זכר נוסף, שאמנם מגלה פוטנציאל מיסטי מסויים (שממילא לא יצלח לכהונה), הוא חלש מדי וקבור עמוק מתחת לאופיו הזעוף, ולדעתה גם מפונק מאד.

הקרע בין לינ'טוריאל לבנה הצעיר החריף מאד בשנים האחרונות. אנ'לוריון התעקש לרדוף ולבקש דווקא את חיבתם של אותם שארי-בשר שלעגו לו על המראה האנ'מירי שלו, ושרבים מהם שקעו כעת לאמונה אדוקה בדת הישנה. יש המספרים שהוא עושה ככל יכולתו להתחבב על מטיף פאר'ליל שתוקף במילים חריפות את האימפריה והחצר הכחולה, מה שיצר ריב קשה בינו לבין הגבירה אימו. אותו מטיף, למרות רתיעתו הראשונה מאנ'לוריון, דווקא התרשם מיכולת הדבקות של אנ'לוריון ומהרגש העז והעמוק שלו, ובסופו של דבר הסכים להפוך אותו לאחד מתלמידיו במשך כמה עונות. כיום, אנ'לוריון מבלה את זמנו בשיטוטים בנחלות המשפחה, לעיתים נספח לחבורות הרועשות של בני-דודים כאלו ואחרים, שדנים בתיאלוגיה ובמאורעות השעה. בניגוד להם, הוא אינו מרבה לדבר, אלא בעיקר סופג דברים עמוק אל ליבו, בשפתיים חשוקות ועיניים סגורות למחצה.

אנ'לוריון משתתף לא פעם בטקסים של העופרים האדוקים על "אי החיץ" ובקטטות שלהם עם החניכות הכחולות ושאר באי החצר הכחולה. במסגרת זו, הוא נקלע כמה וכמה פעמים לעימותים עם בתו היפיפייה של לורד אבאריל, פרח הכהונה אלאנדרין, שנהנית מאד ללעוג לו, כולל חיקויים ארסיים ועשויים היטב של 'הדבקות' שלו. אלאנדרין נהנית במיוחד מהמבוכה שהתנהגותו של אנ'לוריון ופרצי הזעם שלו מסבים לאימו – שהיא מורתה ובו בעת גם יריבתה.

דמויות חשובות נוספות

טִיל'מָארוֹס הישיש (89)

אביה של לינ'טוריאל, ששירת בנעוריו בלגיונות האנ'מירים ומעולם לא הפסיק לדבר על כך, מתקרב ליום הולדתו ה-90. טיל'מארוס הוא ישיש חד-לשון, כיום צלול פחות מאשר בעבר. מנגד, בין אם בשל 'הדם האנ'מירי הטהור ורם היחס בעורקיו', ובין אם מסיבה אחרת, כוחו עדיין במותניו: הוא מצליח להדהים את צעירי החצר הכחולה בדרך בה הוא מסוגל עדיין לעטות שריון מתכת ולהלחם בחרב.

טיל'מארוס נולד ככל הנראה כבן לכוהנת כחולה בכירה, שנשלח לפי המנהג להתחנך אצל שושלת גברים מאיזור גֶרָאן אֶ-דְרוּם, שרבים מבניה שירתו בלגיונות האנ'מירים. הוא השתתף בקרבות נגד מורדות הורד האפור, שרד את התבוסה הכבדה בקרב ליד האגם השוקע, ונפצע קשה דווקא בנצחון על המורדות במדרונות לִין מוּרְלִית' במזרח. לאחר מכן, חי מספר שנים בחצרות הגרניט והזדמן לטירת קור-אומת'ל, שם רכש מספר קשרי ידידות שהחזיקו מעמד במשך שנים ארוכות. רעייתו נספתה בהתנפצות הגדולה או סמוך לה, והוא אינו נוהג להזכיר אותה או לדבר עליה. נראה כי אין לו ילדים, זולת הגבירה לינ'טוריאל.

טיל'מארוס חי מזה שנים כ'אורח תמידי' באחד ממגדלי החצר הכחולה, שם בתו מנסה להשגיח עליו ועל לשונו החדה, ובעיקר למנוע ממנו להמשיך ולהתכחש עם בעלה ובתי משפחתו. כל זאת מסיבה טובה: אביה הישיש של לינ'טוריאל מעולם לא הסתיר את סלידתו מכך שבתו נישאה לפארליל וויתרה על כוחותיה; וגם לא את הבוז שהוא רוחש לבני 'שבט אנזארט' הרועשים, הבורים וגסי הרוח. מסופר, שבתו מנסה להצר את צעדיו ולמנוע ממנו להסתבך בצרות – לא רק בשל לשונו החדה, אלא גם בגלל רעיונות תמוהים שהגה בשנים האחרונות: למשל - לצאת למסע במרחבים, ואולי גם לבקר בנחלות לורד אבאריל, בכדי "לחזור להיות הרפתקן שהוגה יום ולילה בהחזרת האימפריה שלנו אל כנה". במקום זאת, מספרים שהישיש מפיג את השעמום בנסיון לכתוב את קורות חייו, ואולי גם היסטוריה אנ'מירית כפי שהוא מבין אותה. ישנם מי שטוענים שלורד אבאריל, אולי דרך בתו אלאנדרין ששוכנת בחצר הכחולה, מודע לישיש ולמבוכה הגדולה שהוא יכול להסב לבית אנזאריון ובעיקר ללינ'טוריאל, וכי יש לו תוכניות בעניין.

רָאלְ'בּוֹרְיוֹן קִירְבְּרִיל ("רָאלְבּוֹ הגדול") (53)

גבר אנ'מירי גבוה, שרירי וקירח בעל קול בס רועם, שמשמש כיום כמנהיג או המפקד הרשמי של "שיבולי הזהב". בפועל נראה שהוא מנהל מעט מאד, ועסוק בעיקר בלהסתובב בין הסוחרים והשיירות, לדרוש דיווחים ובעיקר 'להרים את המורל' ולהטיף לנאמנות מוחלטת ללורד אנזאריון ובנו אגראנד.

אביו של ראל'בוריון היה אביר אנ'מירי שהפך אחרי ההתנפצות לסוחר, התחבר עם אמראנד אנזארט הצעיר והפך לאחד הראשונים והבולטים מבין האנשים שהקימו את 'שיבולי הזהב'. ראלבוריון ירש מאביו את קולו הרועם ואת הכוח הפיזי, אבל מעט מאד מיכולת

הניהול או חדות המחשבה שלו. כמה שנים לאחר מותו של אביו, "ראלבו" כבר היה שקוע בחובות, מסוכסך עמוקות עם אחיו ועם רבים מהסוחרים האחרים ב'עגלות'. מצב זה הקל מאד על האדון אגראנד להציע לו "עסקה גדולה" שהותירה אותו הלכה למעשה עם מעט כסף, תארים ריקים מתוכן ותלות מוחלטת באגראנד עצמו.
מספרים שאגראנד, בין אם בתור פיצוי אמיתי או בתור ציניות לשמה, הפך דווקא את ראל'בוריון ל'מפקד' רשמי של הארגון, בלא סמכויות אמיתית. כך, ראלבו הפך למליץ יושר קנאי ועקשן של אותם אנשים ומעשים שהביאו אותו עצמו ורבים אחרים למצבם הנוכחי. ראל'בוריון מעולם לא הצטיין בויכוחים או בטיעונים, מעבר למה שאפשר להשיג בהרמה של קול הבס המרשים שלו. הוא אוהב מאד להשתמש באמירות 'מצלצלות' שלמד, כמו "השיבולת זה המחר! השיבולת זה העתיד! מי שלא מתקדם עם העגלות, הוא... הוא... נשאר מאחורה!".
בתפקידו החדש, ראלבו עובד לעיתים קרובות עם 'המלומד פארזירן', ממנו ומהמשורר ששכר, קיבל את 'המנון שיבולי הזהב החדש'. ראלבו התלהב מהשיר המצלצל והיומרני משהו, ומארגן שירה רבת-רושם שלו בכל ארוע או התכנסות של סוחרים או עובדים של "העגלות" שהוא מארגן. הוא עצמו נוהג לעמוד במרכז ולשיר בקול גדול את הפזמון האהוב עליו:

שיבולת, שיבולת, עד קצה היכולת!
שיבולת, שיבולת, מלכה בין דגנים.
ראשינו - שיבולת! ליבנו - שיבולת!
בזהב העוצמה עוד נהיה שותפים!

ראלבו לא נשוי באורח רשמי. רעייתו עזבה אותו לפני שנים ולקחה עימם את בתם המשותפת, עמה היא חיה אי-שם בנחלות אבאריל. מסופר שיש לו לפחות שתיים או שלוש "ידידות קרובות", כל אחת במקום אחר במרכז הבקעה, ולפחות שני צאצאים לא רשמיים, שאחד מהם התקבל לעבודה כשוליה באיזור זאג-אמאר.

האדון מָלְ'הִירִיוֹן מאחוזת 'מרום מערב' (24)

האדון הצעיר מל'היריון (או מל'היר), הוא נצר לשושלת אנ'מירית עתיקה בעלת שורשים הן במרכז הבקעה והן באיזור דָלוֹסִיה. הוא מתגאה בכך כי הוא מנהיג "השושלת האנ'מירית הטהורה האחרונה", שגם קשורה לטענתו אל האחיות ואר-נארתול, וגם מחזיקה עדיין באחוזה גדולה ואדמות פוריות מסביב לה.
מל'היריון הוא גבר נאה, משכיל ותקיף, שנהנה להפגין 'עושר ואדונות אנ'מירית'. ממרומי אחוזתו שמשקיפה על האדמות המתות של לוסטירן, הוא הפך לפטרון ללא מעט אנ'מירים שירדו ממעמדם במרכז הבקעה. הגם שרשמית הוא נחשב ואסאל של האדון ראמזיג מתל-זאגליל, בפועל הוא אינו מקבל את מרותו, מקמץ מאד בתשלום מיסים, והפך עם השנים ליריב מר ואישי של אדונו לכאורה. לשונות רעות טוענות כי הדבר קשור דווקא בדמיון הלא מועט בין האדון האנ'מירי לאדון הפארילי: שניהם יהירים מאד, פזיזים ומהירים לכעוס, מעריכים יתר על המידה את היחוס שלהם ושואפים לגדולות מעבר לכשרונות ולאמצעים שלהם. זאת, כאשר אחרי הכל, שניהם אינם יותר מאדונים מקומיים, אי-שם בשולי הנחלה של לורד אנזאריון.
מסופר, שאדמותיו של האדון מל'היריון מספקות מחסה לסוחרי האגס האפור, ואולי אפילו לסוכנים של לורד אבאריל וכל מי שזומם נגד אנזאריון וראמזיג ו"חולם על שובה של האימפריה המהוללת שלנו"
למל'היריון מספר אחים וקרובי משפחה, שעם מחציתם הוא מסוכסך, ואחרים חיים באדמות אבאריל ובמחוזות אחרים. הוא לא נישא עדיין, ונראה שטרם מצא כלה שתשביע את רצונו – ותהיה גם יפיפיה, גם בקיאה במסורת האנ'מירית, וגם בעלת מעמד מתאים לשלו, באורח שיועיל לקשרים ולתוכניות שהוא רוקם.
בשנה האחרונה מסופר שמל'היר מקיים קשר דווקא עם בת אצולה מקומית שהיא אנ'מירית למחצה בלבד – אולם ניחנה ביופי אנ'מירי קלאסי, בכשרון שירה, ויש המוסיפים בחשש כי גם במזג דומה למדי לשל מל'היריון - ולא מדובר במחמאה כלל.
האדון ראמזיג מתל זאגליל והיועצים שלו מאסו זה מכבר במרי הבלתי פוסק ובהשפלות (לפי דעתם) שהם סופגים מהואסאל הסורר מאחוזת מרום מערב. מזה שנים, הם חוככים בדעתם כיצד ללמד אותו לקח או אפילו להפטר ממנו. אלא שלא מדובר במטרה קלה: החומות הגבוהות של אחוזת מל'היריון, שיושבת בראש גבעה גבוהה וקשה לכיבוש; התפקיד שלה בהגנת הגבול מיצורים ששורצים באדמות המקוללות של לוסטירן הופכים אותה חיונית להגנת האיזור; והחובות הכבדים בהם שקוע ראמזיג עצמו, מקשים עליו להחזיק צבא משמעותי וכלי מצור. כל אלו מנעו עד עתה כל פעולה ממשית. לכן, ראמזיג מסתפק לעת-עתה בריטונים ואיומים בלתי פוסקים.

בּוּרְן (58)

בורן הוא 'המחסנאי הראשי' של החצר הכחולה, תפקיד שמעולם לא הוגדר באופן מדוייק, ודמות ידועה בחורבות המקדש ובעיירה סביבה. הוא גבר קירח עם פנים סמוקות וחיוך כמעט תמידי, שידוע כמי ש"מכיר את כולם", כולל הכוהנות הישישות של החצר הכחולה ושאר הנשים בסביבתה של לינ'טוריאל; ושגם אוזנה של הגבירה לינ'טוריאל עצמה כרויה לו בכל עת שיחפוץ.
בורן הוא גבר בן-בלי שם, כנראה אנ'מירי למחצה ופארילי למחצה, שחי שנים רבות ברכס קראנסיל או מחוז קארן א-תאל. יש האומרים שבנעוריו היה גנב, שלא בחל בהברחות ובשאר מעשים מפוקפקים. אולם,

למרות שידע היטב להשתמש בפגיון ולחתוך גרונות, העדיף להעזר בכל עת שניתן דווקא בכריזמה שלו, וביכולתו ליצור קשרים ויחסים חמים בכל מקום – אפילו עם יריביו במשמר הלורד. למרות כל זאת, בסופו של דבר בורן נאלץ לעזוב את ההרים ולהשתקע בחצר הכחולה - בין אם הגיל עשה את שלו, או שהשינויים המהירים במחוז קארן א-תאל הפכו את עסקיו הקודמים למסוכנים מדי.
בורן צבר קשרים בהדרגה, והצטיין ביכולת להשיג סחורות וקשרים עם סוחרים – רשמיים ולא רשמיים, באורח שסייע מאד לעיירה ולחצר הכחולה. דבר זה, ביחד עם כמה קשרי עבר שלו לכוהנות כחולות מבוגרות, סלל את דרכו אל ליבן וכיסן של הכוהנות במקדש. בורן הפך, באורח לא רשמי ולמרות החזות הפשוטה והצחוק ההמוני שלו, לאדם חזק מאד בחצר הכחולה, שרבים מאד ישמחו להשיק איתו כוסיות ולנצל את חיבתו למשקאות טובים. הוא חולש על חלק גדול מהסחורות והאספקה שמגיעות אליה, וגם מכר טוב של אנשי 'האגס האפור' ושל אחרים. הקשרים שלו יכולים לסייע מאד להרפתקנים שזכו בחסדו והגיעו למצב שבו "הוא חייב להם טובה".

בורן חי כיום בגפו, מלבד מספר שומרים ושוליות שהוא מעסיק. איש מבאי החצר הכחולה לא יודע האם יש לו או היתה לו אי-פעם משפחה בקארן א-תאל או רכס קאראנסיל, האם הם חיים ומה עלה בגורלם. בורן, הגם שהוא יכול להראות פטפטן מאד, יודע לשמור על סודותיו – גם כאשר הוא נראה שתוי לגמרי.

6.5: ארגונים חשובים במרכז הבקעה

שיבולי הזהב ("העגלות")

התארגנות חצי-רשמית שהוקמה בזמנו בידי אמראנד אנזארט הצעיר ביחד עם סוחרים אחרים, פארילים ואנ'מירים. רבים מאותם סוחרים שירתו קודם לכן בלגיונות האימפריה או בכוחות חמושים אחרים.
מה שהחל כארגון של שיירות חמושות שהתמודדו עם הדרכים המסוכנות של השנים הפרועות שאחרי ההתנפצות, המשיך בארגון וטיפול בתנאים שמקבלות השיירות של מרכז הבקעה – לרבות מיסים מקומיים, אירוח בפונדקים, החלפת בהמות מטען ועוד. כיום, 'שיבולי הזהב' הפכו לכוח מאורגן ששולט ברוב מוחלט של המסחר במרכז הבקעה, ומשפיע מאד גם מחוץ לנחלותיו של לורד אנזאריון.

"שיבולי הזהב", נקראו כך במקור על שם סמל של שלוש שיבולים מצולבות שנחרט על העגלות שהצטרפו לשיירות שלהם. הארגון מורכב כיום מסוחרים הכפופים בדרגות שונות לאגראנד בן אמראנד, ולמעשה מעבירים לו את רווחיהם, בניכוי אחוז מוסכם מראש שנקבע גם לפי המעמד והותק של מנהל כל שיירה. אף אחד מהאצילים המקומיים אינו יכול לגעת בשיירות של "השיבולים", או לגבות מהם ולו באן שחוק מעבר למה שחוקי הלורד מתירים לו; פונדקים מקצים להם את האוכל והחדרים הטובים ביותר, ולא פעם מסרבים לארח את המתחרים שלהם, ועוד. רבים מבעלי האדמות ששוכנים כיום במרכז הבקעה, היו בעברם חברים ב"עגלות" – חלקם פרשו או נאלצו לפרוש, וכמה מהם עדיין בקשרים איתם, וזכאים לתשלום מסוים מידו הקפוצה של האדון אגראנד. עבור אנשים ממעמד נמוך יותר, עבודה ב"עגלות" – תחילה בתפקיד של עוזר-סוחר או שומר זוטר - היא לא פעם דרך מצויינת לראות עולם ולהתקדם.

כיום, "שיבולי הזהב" הוא ארגון מסודר וממושמע בהרבה מאשר היה לפני כמה שנים. בנוסף לשיירות עצמן ועבודת הסחר, יש לו 'זרוע חמושה' שנקראת לעיתים "משמר שיבולי הזהב". היא משמשת ככוח עילית שיכול להתערב במקרים בהם אחת השיירות נמצאת בסכנה, או כאשר יש צורך לטפל ביריבים מסוכנים. לפי השמועה, האדון אגראנד משתמש בכוח הזה גם למשימות נוספות, חשאיות או מלוכלכות יותר, שאינן קשורות בהכרח להגנה על שיירות הסחר.
ראש "שיבולי הזהב" הוא באורח רשמי רָאלְבּוֹרְיוֹן, שמוכר בפי כל בכינוי "רָאלְבּוֹ הגדול" (ראה תיאור בתת-פרק הדמויות). בפועל, הוא כמעט חסר סמכויות, והמנהיג והמחליט האמיתי הינו האדון אגראנד, וקומץ קצינים ומנהלי שיירות שהוא מעריך ואשר נאמנים לו באופן אישי.

מעגלי עופרים אדוקים

התארגנויות חצי-רשמיות ולא מסודרות של צעירים פארילים, שרוצים "להתחזק" בדת העתיקה וללמוד אותה לעומק. רבות מהן נוהות או כרוכות בעקבות זָאגְלִיט או מטיף פארילי כריזמטי, ואחרות פועלות באורח עצמאי, ומזדמנות 'ללגום מים חיים של אבינו הדגול' מפי זאגליט רק מדי פעם, כאשר מזדמן להן.

מעגל עופרים טיפוסי הוא חבורה של גברים צעירים, רובם המוחלט ממוצא פארילי, שחיים ביחד, לומדים ביחד, ומבצעים טקסים דתיים אקסטטיים ביחד. לעיתים הם חיים במקום אחד (למשל, בפאתי אתר פארילי קדוש), ולעיתים נודדים ממקום למקום. אם התמזל מזלם, הם זוכים ללוות מטיף נודד ולשמש כשומרים והמשרתים שלו, וקהל נלהב בדרשות שלו. לא פעם הם משמשים גם כאגרוף מול יריבים אנ'מיריים ופאריליים – מכנופיות שודדים ועד כפריים עוינים שלא ששים לקבל מטיף או לאמץ מנהגים חדשים-ישנים של הדת העתיקה. במעגל עופרים טיפוסי אין דרגות או חוקים כתובים ומסודרים, אבל יש לו בהחלט היררכיה שנקבעת גם לפי "הדבקות" - קרי, מסירות הנפש והנכונות של כל עופר לצלול אל תוך הדת העתיקה והשירות שלה. קיומם של כוחות מאגיים ראשוניים, אם ישנם, עשוי לסייע מאד למעמדו של אותו 'עופר' שמחזיק בהם. לצד אלו, יש חשיבות לותק, הכריזמה והמעמד החברתי ממנו הגיע כל 'עופר'.

כמה משארי הבשר הצעירים והאדוקים יותר במשפחתו המורחבת של לורד אנזאריון מנהיגים, או לפחות בעלי עמדות בכירות, במעגלים גדולים יחסית שמסתובבים במרכז הבקעה, כולל אחד שלא מפסיק לחפש 'צרות' מול החניכות של החצר הכחולה. לעיתים, נערים ירצו להצטרף ל'מעגל' כזה או אחר גם בכדי לנסות להכיר וליצור קשרים עם אותם שארי-בשר רחוקים של הלורד או של בעלי אדמות אחרים, למשל "האדון האדוק ממעבר-יער", שליט אחוזת מאג-פורמיז.

רוב החברים ב'מעגל עופרים אדוק', בעיקר כאלו שאינם מגלים פוטנציאל של קסם זאגליטי, נותרים בו באורח טיפוסי מספר שנים, ואז חוזרים למשפחתם כדי למצוא עבודה שתאפשר להם להתחתן ולבנות בית – גם אם הם חוזרים אדוקים וקנאים בהרבה מאשר היו קודם.

ישנם בעלי אדמות שמקבלים בברכה מעגלי עופרים אדוקים שנודדים אל תוך השטח שלהם, נעזרים בהם ואפילו מתפללים ביחד איתם. עבור אצילים אחרים, בוודאי כאלו שקשורים יותר לתרבות אנ'מירית, מדובר במטרד אלים ומציק שעלול לגרום קטטות וצרות, ולעיתים גם להסית או להסתכך עם הכפריים. מנגד, הכל יודעים שמסוכן מאד עבור בעל אדמות קטן לצאת בגלוי נגד מעגל עופרים חזק, קל וחומר לפעול נגדו באלימות.

"האגס האפור"

הדעות במרכז הבקעה חלוקות האם 'האגס האפור' אכן קיים, והאם מדובר בארגון 'עגלות' שמתחרה ב'שיבולי הזהב', מבריחים אלימים או סתם בדיחה ש'קיבלה רגליים משל עצמה'.

תחילת הסיפור הוא ללא ספק בבדיחה מרירה שהגו שני אנשים: סוחר אנ'מירי בשם לִינְ'קוֹרְיוֹל, קצין לגיון בנעוריו שסולק מ'שיבולי הזהב' לאחר שנים רבות, וסייר מהנסיכות האפורה בשם אוֹרְ'מִירְל, שנטלו מגן ישן שנח ליד הכניסה לחנות שניהל אחד מהם ליד אחוזת 'מרום מערב', שעליו ציור של אגס אפור. לאחר ששתו לא מעט, החליטו השניים להפוך את הציור שעל המגן לסמל מתחרה - או להלצה על הניסים של שיבולי הזהב.

כך או אחרת מאותו ערב שתיה ומגן ישן, נוצרה התארגנות חצי-רשמית שבראשה קומץ סוחרים שסולקו מ"שיבולי הזהב" ורצו לחזור לעסקים, סיירים ואחרים - רובם אנ'מירים או אנ'מירים למחצה. אלו אכן החלו לסחור בכוחות עצמם, ולארגן שיירות שאינן תחת חסות בית אנזאריון והכפופים לו.

המלאכה הזו קשה ומסוכנת בהרבה מכפי שנראה. ישנן שמועות כי האדון אגראנד, הגם שבאורח רשמי הגיב במשיכת כתפיים ובאיחול "בהצלחה" צונן לשותפים לשעבר שהפכו למתחרים, דואג לנסות ולמרר את חיי יריביו בכל דרך: מפונדקים שמסרבים לארח אותם; מיסים גבוהים שבעלי אדמות מנסים לגבות מהעגלות המתחרות, לעיתים גם מעבר למה שהחוק הרשמי מתיר להם; שומרים שנוטים לעצור, לחפש ולהחרים סחורות בחשד להברחה, וגרוע יותר.

מסיבות אלו, בין היתר, נראה שהפעילות של "האגס האפור", אם היא עדיין קיימת באופן סדיר, נעשית בעיקר באיזורים בהם כוחו של לורד אנזאריון חלש יותר. כך למשל, אחוזת 'מרום מערב' עם אדונה האנ'מירי ששוטם את 'בעלי הבית' החדשים, ובעיקר את האדון ראמזיג מתל זאגליל; החצר הכחולה, שם לינ'טוריאל והכוהנות הכפופות לה מסרבות לאכוף את 'חוקי העגלות' – מה שתורם עוד יותר למתח בין הגבירה לבין משפחת בעלה, ובעיקר האדון אגראנד; ואיזורים פראיים יותר בצפון האיזור. צורת פעילות זו מגבירה עוד יותר את החשדות כי אנשי "האגס האפור" עוסקים בהברחות. עם זאת, מסופר שכמה וכמה מבעלי האדמות, כולל שארי בשר מסויימים של הלורד, נוטים להם חיבה או מוכנים להעלים עין מהפעילות שלהם. זאת, גם משום שאנשי 'האגס' משיגים לעיתים סחורה טובה וזולה יותר מזו של "שיבולי הזהב" - בעיקר כזו שמגיעה מנחלות לורד אבאריל או עמק טולו. יש הטוענים כי יום, הם מקבלים בחשאי שירותי וסחורות גם מבעלי אדמות פארילים לא מעטים, שכועסים על הדרך בה "שיבולי הזהב" העלו בשנים האחרונות את מחירי השירותים שהם מספקים.

6.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

משפחה מקומית פשוטה מאדמות אנזאריון

הדמות גדלה בקרב מי שמהווים כיום את רוב תושבי מרכז הבקעה: איכרים קטנים, בעלי מלאכה או ספקי שירותים (מטחינת קמח ועד ליווי חמוש של עגלות) של אחת האחוזות של בני אנזאריון או שארי-בשרם.

המשפחה של הדמות, ככל הנראה פארילית או ממוצא מעורב, חיה במרכז הבקעה במשך דורות. הזקנים עודם זוכרים את תקופת המלחמות שלפני ההתנפצות הגדולה ואת האצילים האנ'מירים היהירים שמשלו פעם באיזור. הם זוכרים גם את תקופת הכאוס המדמם שאחריה, במהלכה המסחר נפסק ו"לא היה אף מקום בטוח".

רוב התושבים (אם כי לא בהכרח דמות השחקן) מכירים תודה במידת מה למר אנזארט, שלא רק ש"במקור הוא אחד משלנו", אלא החזיר את המסחר, הבטחון והסדר, גם אם במחיר השתלטות שלו ושל בני משפחתו על רוב האדמות. המשפחה, גם אם מעמדה פשוט מאד, נהנית מהעובדה שהדרכים במרכז הבקעה בטוחות, וכי גם אם העבודה קשה והכסף אינו מצוי בשפע, רעב של ממש הפך לנחלת העבר. 'העגלות' (שיבולי הזהב) ואנשיהן מוכרים היטב אצל המקומיים, והצטרפות אליהם – גם בתפקיד זוטר של שומר שיירות או עזר-סוחר – משמעה סיכוי לראות עולם ולהתקדם בחיים. אנשים ממעמד כזה אינם בכירים מספיק כדי לחוש היטב את השינויים והיד החזקה של אגראנד ששינתה את פני הארגון.

כיום, הדמות ומשפחתה עדות לשינויים שעובר האיזור, ובראש ובראשונה התלקחות מחדש של המתח בין אנ'מירים לפארליל, ואת ההתעוררות הדתית של מעגלי העופרים האדוקים שיתכן (אבל לא חובה!) שהדמות או מישהו מבני משפחתה הקרובה נוטל בה חלק.

קרובים רחוקים של בית אנזאריון

דמות שמתחילה ממעמד גבוה יותר, יכולה להיות שייכת למשפחה שמחשיבה את עצמה כקרובים רחוקים של בית אנזאריון, או של אחד המושלים הפאריליים האחריים שקשורים אליו בקרבת דם מדרגה שניה, שלישית או רביעית - כמו האדון ראמזיג מתל זאגליל.

בעוד שרק דמות שדירגה את המעמד החברתי באופן גבוה מאד ("ב" לפחות), יכולה להיות ממעמד של בעל אחוזה או קרבת דם אמיתית למשפחת הלורד, הרי שמשפחות פאריליות (ולפעמים גם פאריליות למחצה) רבות מודדות את עצמן כיום לפי טענות לקרבת-דם אל דודנים ושארי-בשר כאלו ואחרים מבין העשרות שמקיפים את משפחת אנזאריון עצמה.

דמות כזו גדלה ברמת חיים גבוהה יחסית בתוך אחת האחוזות הקטנות או בשולי אחת האחוזות הגדולות יותר ברחבי מרכז הבקעה. יתכן כי הדמות זכתה להתלוות אל אבי המשפחה שהוזמן, ככל שהוזמן, לביקורים נדירים באחוזת זאג-אמאר או בר-אנזורל. יתכן מאד כי המשפחה מעורבת במאבקי כוח בין הדודנים ושארי-הבשר הרבים של בית אנזאריון, או שמישהו במשפחה קשור ב"עגלות". יתכן גם שאותו קרוב צבר הון דרך הארגון בימים עברו, ומושפע כעת, לרעה או לטובה, מהשינויים שהאדון אגראנד עורך שם. עניין "ההתחזקות" והחזרה לדת העתיקה תופס כיום מקום רב בחייהם של משפחות רבות מהמעמד הזה, נדון בחגים וארועים משפחתיים, ויוצר קרע גדול יותר ויותר בין תומכים למתנגדים. קבוצות לימוד, בין אם מעגלי עופרים אדוקים ממש או לא, קמו כמעט בכל אחוזה. ישנם גם מי שלוחצים על צאצאיהם להצטרף לקבוצות הללו, בתקווה שיוכלו לקשור שם קשרים מועילים, בעיקר עם 'עופרים' שבאו ממעגלים קרובים יותר למשפחת אנזאריון.

אצולה עתיקה שנפלה או פליטי לוסטירן

הדמות באה ממשפחה אנ'מירית שהיתה מיוחסת ואמידה בעבר, ואולי החזיקה באחוזה או (אם מדובר במעמד גבוה), היתה חלק מאחת משושלות הגברים שטענו לייחוס שמקורו בשושלת הנשים החרשיות ואר-נארתול. דמויות ממעמד פשוט יותר, יכולות לבוא ממשפחה שהיתה בעבר משפחה של חרשים-אומנים, חשלי נשק, בעלי מלאכה או אפילו שומרים ואנשי צבא ששירתו את הנציב המנוח לוס'טירן וחיו בעיירה המשגשגת שמסביב למצודה שלו.

כך או אחרת, שינוי הזמנים וחורבנה של לוסטירן הורידו את המשפחה מגדולתה. אם אבותיה של הדמות היו בעלי אחוזה או אדמות, הן איבדו אותן לטובת בית אנזאריון ושארי-בשרו הרבים, בדרך-כלל לאחר שנקלעו לחובות כבדים בתקופת הכאוס שאחרי ההתנפצות, ולא הצליחו להתאושש מהם. בני משפחה של הדמות (אם כי לא בהכרח הדמות עצמה) עשויים להאמין כי ירדו מנכסיהם וממעמדם בגלל נכלי בית אנזאריון ושאר הפארליל הגסים וחסרי הכבוד שעלו לגדולה.

משפחה כזו עשויה לגור כיום באיזור החצר הכחולה, להתפרנס ממשלח יד שקשור בה, ולהתגאות בכך שחרף מצבה הרעוע, היא עודה נאמנה לכוהנות של טילארניס. אם מזלה של המשפחה שפר עליה, יש לה בת שהפכה לחניכה, כאשר המשפחה מתפללת כי תגלה כוחות מתאימים ותהפוך לכוהנת כחולה צעירה.

חלק מאותן משפחתות מנסות לנהל סחר, בין אם כחלק מ'האגס האפור' או שלא, או להחזיק עדיין אדמות קטנות ודלות באיזור החצר הכחולה. משפחות אחרות ממעמד דומה מסתופפות באחוזת 'מרום מערב' וסביבה, תחת חסותו של מל'הירון היהיר. רבים מהאנשים האלו מתגאים במוצא האנ'מירי שלהם; חוששים ושוטמים את 'ההתחזקות' של העופרים האדוקים. כמה מהם נושאים עיניהם אל לורד אבאריל מדרום ואל בתו פרח הכהונה, ומייחלים שביום מהימים יושיעו אותם, ויחזירו להם את מה ששלהם בזכות.

כפריים מהישובים הקטנים בצפון המחוז

הדמות גדלה במשפחה באחד הכפרים הנידחים יותר בצפון המחוז, שם חיים בעיקר פארליל, שמנהגיהם השתנו בקושי במשך מאות שנים. למעשה רבים ממנהגיהם שונים מחוקי "הדת העתיקה" ששמה נישא כיום בפי העופרים האדוקים.
כפריים כאלו שקועים בדרך-כלל בעניניהם, מתקשים באנ'מירין מדוברת, ולא בקיאים באופנות אנ'מיריות או פאריליות חדשות. הם מכירים בקושי את לורד אנזאריון, ומתקשים להבדיל בינו לבין האצילים האנ'מירים שהיו כאן לפניו. לעיתים, הם מתנהגים בעיקשות ובסרבנות גם כלפי נסיונות של עופרים אדוקים ומטיפים חדשים לשנות את הדרכים והמנהגים המקומיים שלהם: מצורת תפילה אחרת, ועד מנהגן של נשים מקומיות לרקוד ב"מעגלי הודיה" ולסגוד לרוחות טבע נשיות יותר, גם אם קשורות אי-כה לאבא בעל הקרניים.
הטבע עבור אנשים כאלו הוא קרוב ומאיים יותר; סכנת הרעב מוחשית יותר, ועוד יותר ממנה, חשש משודדים או ממפלצות שמגיעות מגבעות דראון. הם אינם מתעניינים או לוקחים חלק בענייני "העגלות", שלא פעם פוסחות על האיזור המיועד עם הדרכים הבוצעות בו הם חיים. מקומיים רבים עשויים לשתף פעולה בלא יסורי מצפון עם מבריחים או סוחרים לא רשמיים – בין אם הם אנ'מירים, אנשים משבטי הגבעות או גורג, כל עוד הללו נוהגים בהם בכבוד ומשלמים על השירותים או העזרה שהם מקבלים.

פרק 7: דרום הבקעה – נחלותיו של לורד אבאריל

"על מה אתה מדבר? אין אפילו פטרול אחד של הנחש הכחול עד האופק. נעבור רחוק מולקוריל וה'כברושים המסריחים שלה, ונהיה עם הסחורה במארווירת' תוך שלושה ימים!"

"אתה אל תזלזל בחיילים של אבאריל, אם אתה יודע מה טוב בשבילך, ילד. הם הדבר הכי מאומן בכל הבקעה הארורה. יש לאבאריל אורגי ערפל שמשרתים אותו. אפילו קוסמים-"

הסייר המצולק רכן קדימה, והנמיך את קולו:
"אבל הכי גרוע מכולם זה הוא בעצמו. לא סתם ככה קוראים אותו אדון הטירה הרמה. הוא תמיד צופה, תמיד יודע. העין שלו רואה כל מה שקורה באדמה הזו. יום אחד, הוא יתן את הפקודה, וכל הצבא שלו יצא לשרוף את אנזאריון וכל הבנים שלו, ולהקים את האימפריה הישנה - או למות בנסיון לעשות את זה"

מעבר וִירְת' (מכונה לעיתים גם 'דרום הבקעה') הוא חבל הארץ שמשתרע מדרום לחצר הכחולה ולשערי עיר המחוז אֶנְ'מִירְלוֹר. הוא חולש על הדרך שמוליכה מבקעת קיירן אל יער וָארְתָארוֹן, כולל אל עיר המסחר הגדולה וָארְיטְרוֹבְּסְקָה (בשמה האנ'מירי: וָארְמָארְיוֹן).
חבל הארץ הזה 'כלוא' בין רכס וירת' ואדמות פראיות ובוציות שמשתרעות בין הגבעות שלו במערב, לבין רכסי גבעות תלולות ומסוכנות שמשתרעות מתחת לשלוחות של רכס קאראנסיל במזרח, שביניהן חבוי הבקע המקולל והמסוכן סָארְקָראקְט. דרך המסחר הישנה שעוברת בין שני הרכסים הללו היא המעבר הנוח והבטוח יחסית היחיד בין בקעת קיירן ליער וארתארון, ולכן יש לה חשיבות רבה.
מעבר וירת' והאיזור סביבו נשלט מזה מספר דורות בידי בית הלורדים קוֹר-אֶבָארִיל, שמתגאה ביחוס האנ'מירי 'הטהור לחלוטין שלו'. מוצאה של השושלת הוא מבירת האימפריה האנ'מירית, ורבים מבניה היו (ואולי עדיין בקיאים) בליטוש ויצירה של תכשיטים מכושפים. הטירה הרמה שלהם, שנישאת מעל העיירה העשירה וָאלְקוֹרִיל, חולשת מגבוה על מעבר וירת'. נהוג לומר שהטירה, או לפחות הלורד שלה, 'צופים תמיד' על הדרך הראשית וסביבותיה.
הלורד הנוכחי, תִיל'סָארְיוֹן קור-אבאריל (מכונה לעיתים גם "הלורד היוצר"), מושל בטירה הרמה מזה עשורים. הוא שליט נוקשה ועגום, שנראה שמטרת חייו היא להשיב את האימפריה לגדולתה, או לפחות להאבק בפארליל שעלו לגדולה ולהחזירם 'אל מקומם הטבעי'.
הוא נאבק בלורד אֶנְזָארְיוֹן ורעייתו מזה שנים ארוכות במועצת הבקעה, קושר קשרים עם מפקדת הלגיון הזהוב ביער וארתארון וגורמים נוספים, מאצילים מהנסיכות האפורה ועד הרועים של עמק טולו, ומפעיל רשת סבוכה של תככים ותוכניות ארוכות טווח. בעיקר, הוא נאבק בהסכם השלום השברירי מול עוצרת הורד האפור, ועושה ככל יכולתו כדי לבלום את נסיונותיה של העוצרת לצבור השפעה בבקעת קְיֶיְרן, באופן שעלול לאפשר לה להשתלט עליה בהדרגה.
לשם כך, בין היתר, לורד אבאריל מאמן מזה שנים צבא קטן ומובחר, שמחכה ליום פקודה. אלא, שבינתיים, בעיות פנימיות, בעיקר מול ואסאלית סוררת שמושלת בעיירה מתחת לעץ הענק בגבול בין מעבר וירת' ליער וארתארון, מעוררות קשיים ומעכבות את התוכניות הסבוכות של הלורד השאפתן.
באיזור מעבר וירת' נמצא הריכוז הגדול ביותר של אורגי ערפל בבקעת קיירן. יום הליכה אחד מזרחה מואלקוריל העשירה, ממש בגבול הגבעות המקוללות של סארקראקט, נמצאת העיירה קֶלְסוֹרִיל החדשה, נחלה שהעניק לורד אבאריל לאורגי ערפל שנמלטו מחורבן הממלכה ביבשת המערבית, או מחיי עבדות או עוני במחוזות אחרים. הלורד הבטיח לאורגי הערפל ממשל עצמי וזכויות רבות – בתמורה לכך שיעמידו לרשותו אבירים וקשתים. אלא, שרבות מהתקוות של אורגי הערפל נכזבו, בין אם באשמת הלורד ובין אם באשמת גורמים אחרים, והיחסים בין הצדדים כיום הם מורכבים למדי.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-12,000 איש.
כ-4,000 איש יושבים בואלקוריל (תחתית ועילית).
כ-250 חיים באופן קבוע בטירה עצמה.
כ-1,500 איש יושבים בעיירה הדרומית מָארְוִוירְת'
כ-750 אורגי ערפל יושבים בקלסוריל החדשה.
כ-500-800 גורג מקלאן גיר מירץ', רובם סביב ואלקוריל תחתית ומקצתם באזורים סלעיים במזרח האזור.
היתר מפוזרים בכפרים קטנים וגדולים, מחנות מסחר, מאהלי כורים וחוות ברחבי האיזור.

סמל שושלת אבאריל: נחש לבן על רקע כחול.

שליטים

- לורד תיל'סאריון קור-אבאריל ("הלורד היוצר"), אדון מעבר וירת' וסביבתו.
- הגבירה מָאר'לִיסָיֶה דִירְ'נוֹרָן, ואסאלית של הלורד באורח רשמי, ויריבה מרה שלו למעשה, שולטת בעיירה מארווירת' וסביבותיה.
- המרפא הראשי סִילְדִירִיוֹן טִיר-מִירְלִיסָרֶה: נחשב הדמות המשפיעה ביותר בקלסוריל החדשה ולא פעם הדובר שלה מול גורמים מהחוץ, אבל רחוק מלהיות שליט יחיד, או אפילו קרוב לזה.

מימרה: "נשגב, טהור, נצחי".

7.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

מדרום לשערי אֶנְ'מִירְלוֹר ולחצר הכחולה, המרחב הירוק של הבקעה הופך בהדרגה ל"משפך" הולך וצר בין הגבעות. אלו הופכות גבוהות וקרובות יותר זו לזו משני העברים, כאשר ביניהם מתפתלת דרך המסחר הישנה שמובילה אל יער וארתארון.
ממערב, חולש על המעבר רכס הגבעות של וירת', שהולך והופך תלול וגבוה יותר ככל שמדרימים, ושוליו המיוערים והבוגדניים. בין הגבעות מתפתלות ואדיות, חלקן בוגדניות מאד ומכילות אגמי בוץ קטנים וכהים, שמתפשטים מאד בעונות מסוימות - בעיקר באמצע הקיץ, בחסות גשמי הזלעפות שיורדים על הבקעה. בעונה זו, אגמי הבוץ הבוגדני מתקרבים אל מעבר וירת' והופכות את שוליו למסוכנים מאד.
ממזרח, נישאות גבעות צחיחות יותר, חלקן עם מצוקים תלולים וכמעט אנכיים, שמקיפות את רגלי השלוחה הדרום-מערבית של רכס קָאראָנְסִיל. על הגבוהה שביניהן יושבת טירת אבאריל עצמה, משקיפה על דרך המסחר וסביבתה מגובה של מאות מטרים.
איזור הגבעות ממזרח למעבר וירת' הוא גדול ומשתרע על שטח נרחב. בתוכו עוברים קניונים דלים בצמחיה, שבחלקם ניתן למצוא שברי קשתות אבן גבוהות ושרידים של פסלים ישנים, רבים מהם בדמות יצורים שהם ספק אדם וספק חיה.
בחלקו הדרומי של מעבר וירת' עצמו, הרכסים משני הצדדים הולכים ומתקרבים זה אל זה, והנוף משתנה בהדרגה: 'עצי חנית' צהובים וקוצניים מיער וארת'ארון מתחילים להשתלב יותר ויותר בצמחיה המקומית ולהחליף את הירוק של בקעת קיירן. בסופו של דבר, הדרך מגיעה אל מעבר צר יחסית בין הרכסים. המעבר מכוסה בידי עץ מת עצום בעל גזע וענפים שחורים, ששורשיו נעוצים עמוק בקרקע, וענפיו הנגועים בחזזיות וטחב נישאים לגובה עשרות רבות של מטרים. כאן, מעבר וירת' הופך למערה תת קרקעית שעוברת בין שורשי העץ והעיירה האפלולית שבנויה שם, ואז יוצאת שוב אל פני הקרקע, בקצה הצפוני של יער וארתארון.

הגעה ועזיבה

חציה של מעבר וירת' – מאנ'מירלור ועד מארווירת'

אפשר לחצות את מעבר וירת' במסע רגלי או בעגלות, על דרך המסחר הדרומית שמוליכה מאנ'מירלור אל מארווירת' והלאה. רוב השיירות ממשיכות ממארווירת' דרומה, אל הכרך העצום ואריטרובסקה שנמצא מספר ימי מסע נוספים אל תוך יער וארת'ארון שבדרום. מי שמעוניין להכנס אל פנים נחלות לורד אבאריל, ישתמש בדרך הראשית עד למקום בו היא עוברת ליד העיירה ואלקוריל שחולשת עליה ממזרח – מסע של יומיים לערך מאנ'מירלור.
דרך המסחר הדרומית נחשבת נוחה ובטוחה יחסית, מלבד בתקופת גשמי הזלעפות של אמצע הקיץ או סערות השלגים של שיא החורף. קל למדי למצוא שיירות מסחר שנעות הלוך וחזור על הדרך הזו, וגם לקבל את חסותה של אחת מהן בעבור תשלום צנוע.

לפי ההסכמים שהושגו בעמל רב במועצת הנכבדים של בקעת קיירן, ללורד אבאריל (וגם לואסאלית הסוררת שלו שהפכה ליריבתו, הגבירה של מארווירת') יש זכות לגבות מכסים מסויימים ו'דמי הגנה' משיירות הסוחרים. לעומת זאת, אסור להם לעצור אותן או למנוע מהן להגיע ליעדן, כל עוד הן נותרות על דרך המלך ובאיזור מצומצם סביבה, ואינן מנסות להבריח סחורות בלא לשלם מכס. נראה שלורד אבאריל מקיים לעת-עתה את ההסכמות, למרות חיכוכים ותלונות מצד

אנשי 'שיבולי הזהב' של אנזאריון כי הם מוטרדים, ולעיתים מאויימים או נסחטים בניגוד למה שהוסכם. אלו נענות בלעג, כי 'השיבולים' התרגלו כל-כך שמפנקים אותם במקומות אחרים, עד ששכחו איך לנהוג באדמותיו של לורד שמקפיד על 'חוק אחד לכולם, גם לפארליל ששכחו את מקומם'. הנוסעים במעבר וירת' יכולים לראות כמעט תמיד את טירת הלורד, מתנוססת על פסגה גבוהה ממזרח לדרך, ולעיתים לחוש ש"לגבעות יש עיניים" - או כפי שרבים מהסוחרים נוהגים לומר "אדון הטירה הרמה רואה הכל".
המעבר נחשב בטוח, וגם אם השיירה תתקל בפטרולים של רוכבים שנושאים את נס הנחש המכונף, התקפות של ממש הן מחזה נדיר מאד. מנגד 'אי הסכמות', טענות להברחה, או יוזמות של מוכסים וקצינים כאלו ואחרים של אבאריל, עשויים לסכן שיירות מפעם לפעם, בעיקר כאלו שמשתהות בשערי ואלקוריל תחתית יתר על המידה. מנגד, כמה וכמה שיירות פיתחו 'מנהג' לעקוף את קטע הדרך הקרוב לואלקוריל ולטירת הלורד שנישאת מעליה, ולהשתמש בדרכים עוקפות בין הגאיות הבוציים והמיוערים שבין הגבעות במערב, בין היתר כדי להתחמק מתשלום מכסים. סוחרים אחרים, בעיקר בעלי נסיון שאינם קשורים ישירות (או באופן רשמי) ל"שיבולים" של אנזאריון, משתמשים לעיתים ב'קשרים אישיים' עם בעלי מחסנים מקומיים ואפילו קצינים כאלו ואחרים בין אנשיו של לורד אבאריל, בכדי לדאוג לשיעורי מכס נמוכים יותר, אם בכלל.
בשער שבין שורשי העץ המת העצום של מארווירת' ובמנהרה הרחבה והאפלה שחוצה את העיירה שמתחת לשורשים, המצב מתהפך: אנשיו של אנזאריון, ופארליל בכלל, יתקבלו באופן ידידותי, ואילו מי שנושא את סמליו של לורד אבאריל או קשור אליו יתקבל בעויינות. עוינות זו תסתכם בדרך-כלל בחיפוש מדוקדק ונוקשות בעניין שיעורי המכס, בנוסף למבטים אפלים של המקומיים.
החציה של מעבר וירת', משערי אנ'מירלור או החצר הכחולה ועד לשער הדרומי שיוצא ממנהרות השורשים האפלות של מארווירת' אל המרחב העצום של יער וארת'ארון, לוקחת בין שלושה לשישה ימים. זאת, בהתאם למהירות השיירה והבהמות שלה, וההחלטה האם והיכן לבצע עצירות ביניים. מעקף דרך הגאיות המערביים יכול להאריך את המסע ולעיתים להכפיל את האורך שלו – ובעונות מסויימות הוא מסוכן מאד.

מסע אל פנים נחלותיו של לורד אבאריל

השער הרשמי אל תוך נחלותיו של לורד אבאריל הוא החלק התחתי ו'ההמוני' יותר של העיירה ולקוריל ("ולקוריל תחתית"). מכאן והלאה, חוקי מועצת הבקעה על מעבר חופשי אינם תקפים, וכל מי שמנסה להכנס אל העיירה, ובעיקר להעפיל ממנה בדרך המתוחזקת היטב אל ולקוריל עילית העשירה ואל הטירה שנישאת מעליה, יעבור בדיקה קפדנית. הבדיקה תסנן – לא תמיד בעדינות – את כל מי שלדעת המשמר 'אין לו מה לחפש כאן'. לכל מי שנראה כקשור אל לורד אנזאריון ואנשיו כדאי מאד להתרחק מהנתיב הזה, אלא אם כן הוא בשליחות רשמית או שיש לו סיבה מצויינת לבקש אישור כניסה.
עבור מי שמורשה להכנס אל ולקוריל ואל נחלות הלורד בכלל, ובעיקר למי שיש לו ייחוס או קשרים שיוכלו להפחית את שיעורי המכס הגבוהים שהלורד גובה מזרים, ולקוריל עילית מציעה דברים רבים: החל מפונדקים נוחים (חלקם יקרים מאד), והמשך באצילים שלהוטים אחרי מותרות מארצות זרות. בעיירה העילית אפשר לרכוש בדים יקרים, סחורות נאות שנוצרו בידי אורגי ערפל מקלסוריל, אבנים טובות שהופקו במכרות, תכשיטים, קומץ משקאות חריפים מקומיים משובחים ועוד. בנוסף, ולקוריל ונחלות לורד אבאריל בכלל הן מקום מצויין לרכוש אבני בניה איכותיות שהופקו מהמכרות של הלורד. הקרבה של מעבר וירת' למרכז הבקעה ולאיזורים נוספים הופכת את האבנים מאבאריל לחלופה זולה וזמינה יותר מ'הסחורה המתחרה' שמגיעה, אם וכאשר מגיעה, מהדרכים המסוכנות של רכס קאראנסיל.

מואלקוריל עילית יוצאות מספר דרכים:
דרך אחת מעפילה צפונה אל שערי טירת הלורד עצמה והגנים היפיפיים שמקיפים אותה, ורק בעלי אישורים (שניתנים במשורה, ואף פעם לא סתם כך) רשאים לעלות בה, קל וחומר להכנס אל הטירה עצמה.

דרך אחרת ממשיכה מזרחה, עוברת בגיא צחיח ומאיים למראה בין סלעים משוננים ומוכי רוחות, ומסתיימת לאחר יום אחד של מסע, בקמרון עצום שפסלים עתיקים ושבורים ניצבים משני צדדיו. מכאן, הנתיב ממשיך אל תוך הבקע המסוכן, ולדעת רבים מקולל, של סארקראקט.
על ראש גבעה סמוכה, ממש לפני הכניסה אל המעבר המקולל, נישאות החומות הבנויות למחצה של קלסוריל החדשה, מקום המקלט שהוענק בידי הלורד לאורגי ערפל גולים. אורגי הערפל של קלסוריל אינם ידידותיים לזרים, ולעיתים קרובות יסרבו לשאת ולתת עם מי שאינו נראה להם. בדרך-כלל, יש צורך בהיכרות אישית או בקשרים כדי להכנס אל הישוב שלהם ולסחור איתם או להעזר בהם. כיום, גם משרתיו של אבאריל עצמו מתקבלים שם באורח פחות ידידותי מאשר בעבר.

מלבד שתי הדרכים הללו, קיימות עוד דרכים צדדיות שעוקפות את סארקראקט. הן מתפתלות בתוך קניונים

צחיחים, מוכי רוחות ואבני מפולת, בדרכן אל אחוזות רחוקות, וקומץ מבצרים נידחים של אנשי אבאריל. אחת הדרכים הללו מסתיימת בכניסה למכרות האבן שבין שורשי הגבעות שבצפון-מזרח נחלות אבאריל, קרוב לגבול היער המרצד.
ישנם אנשים שיודעים להשתמש בדרכים הללו, וגם בדרכים בין אגמי הבוץ ממערב למעבר וירת', כדי לעקוף את הדרך הראשית ואת ולקוריל. אלא, שהנתיבים העוקפים הללו הם צרים, בוגדניים וקשים מאד למעבר עגלות. קשה למצוא אותם, וקל לאבד בהם את הדרך. בנוסף, המעבר בהם עלול להיות מסוכן. בין היתר, בגלל סיכוי לא קטן להתקל בשודדים או במבריחים מקומיים ש'לא אוהבים מתחרים', בציידים פראיים ולפעמים גם במפלצות – בעיקר מסביב לסארקראקט, או ליד חלק מאגמי הבוץ במערב בעונות מסויימות של השנה. גם התקלות באנשיו של אבאריל באיזורים הללו עשויה להיות מסוכנת – בעיקר משום שלדעת רבים מהם, כל גורם לא מוכר שעובר כאן הוא מבריח או גרוע מכך, ולעיתים כדאי 'לירות חיצים קודם ולשאול שאלות אחר-כך'.

ישובים מרכזיים ונקודות ציון חשובות באזור

ואלקוריל

ואלקוריל תחתית היא ערבוביה של פונדקי דרכים, מחסנים, חומות עץ ובתי מכס שמסביבם בתי מגורים קטנים, עלובים יותר ופחות. מצידה המזרחי עולה שביל עגלות מתפתל, מרוצף באבנים ושמור היטב, שמעפיל על הגבעות עד שהוא מגיע אל שערי ואלקוריל עילית. המעבר אינו חופשי: זקיפים רבים מוצבים בשער ובשני המגדלים מעליו, ובודקים היטב את כל מי שמבקש לעבור כאן.
ואלקוריל עילית עצמה היא מעגל של אבן כהה שנישא על כתף הגבעה. על חלק גדול ממנו, בעיקר בשוליים הצופים על הנוף האבני הצחיח יחסית שמסביב, נישאות אחוזות קטנות של אצילים מקומיים או בעלי-כוח אחרים שזכו לחסדו של הלורד.
במרכז מעגל האבן של ולקוריל עילית, משתרעת כיכר מהודרת שבמרכזה פסל של אציל אנ'מירי (אולי אחד מאבות-אבותיו של הלורד) שבידו האחת חרב, ובידו השניה מכשיר לליטוש אבנים טובות. בכיכר הזו אפשר למצוא קומץ חנויות לדברי מותרות וחומרי גלם יקרים – מאריגים, בגדים וחפצי נוי מעשה ידי אורגי ערפל, אבנים יקרות, משקאות משובחים ועוד. כמו כן, עומד כאן גם פונדק מפואר מאד ולא ידידותי בשם 'עין הנחש'. בתוכו ניתן למצוא כמעט תמיד כמה מהקצינים והאבירים של הלורד, מסבים ליבם באוכל ושתיה, או דנים בענייני היום. סמוך לכיכר אפשר למצוא גם בית מכס ובית מעצר, שלצידו האולם בו אחד ממקורביו של הלורד יושב בדין וחורץ את גורלם של מי שהואשמו בפשעים נגד חוקי אבאריל. לפניו מובאים אנשים מהסוג שאינו חשוב מספיק כדי להטריד בהם את הלורד עצמו, אבל גם לא פעוט די הצורך בכדי 'לקצר עניין' ולמסור את העבריין במהירות לשרירות ליבו של אחד מקציני הלורד. מי שנמצא אשם, או פשוט לא מוצא חן בעיני השופט או קציני המשמר, עלול לזכות להצלפה או מאסר במרתף שורץ פשפשים, ולעיתים להשלח באזיקים אל מכרות האבן או אחת האחוזות הפחות מוכרות שמחוץ לעיר.
האנשים הפשוטים יותר שחיים בולקוריל עילית, ואינם משרתים שמתגוררים בתוך אחת האחוזות – מבעלי מלאכה ועד פועלים או סבלים - מצטופפים בדרך-כלל מחוץ ומתחת לשולי 'מעגל האבן'. כאן שוכן אוסף צריפים, ביתנים ואוהלים מאולתרים שנבנו מתחת למצוקים שתוחמים את 'המעגל' וסביב הדרכים הצדדיות שיורדות מולקוריל עילית אל המחסנים ומערות האחסון שמשתרעים סביבה, על גבול הארץ הסלעית והעויינת של הגבעות.
ואלקוריל עילית היא מקום לא ידידותי, גם עבור מי שיש בידו אישורי כניסה או קשרים עם אחת השושלות המקומיות. זקיפים וקציני משמר, חלקם לא פעם חשדניים ומרירים, עשויים לעצור זרים לתחקור ובדיקה בכל עת; האצולה המקומית ברובה יהירה ולא אדיבה, והסבלנות לעושי צרות - למצער, אלו מהם שלא יודעים כיצד להסתתר או לשחד את האנשים המתאימים - היא אפסית.

טירת אבאריל

המונומנט המפורסם ביותר באיזור היא הטירה האדירה שנישאת מצפון ומעל לואלקוריל עילית, מוקפת בגנים ובחצרות משמר שבנויות ב'תרסות' זו מעל זו. הדרך היחידה להגיע אליה יוצאת מהשער הצפוני של ואלקוריל עילית. הדרך מעפילה אל עבר השערים האדירים שעשויים פלדה מרוקעת (יש אומרים, שחלקה פלדת ראי קסומה) ועליה עיטורי כסף מעמקים כחלחל. הטירה צופה מגבוה על מעבר וירת'. היא עשויה בצורת חצי מעגל של צריחים אדירים, שחלקם נראים ממש כ'בשר מבשרו של הסלע', ומתחת להם גנים מפוארים, מגודרים בחומות ומקושטים בפסלים ומבנים עתיקים. הגנים יורדים מהטירה, מדרגה אחר מדרגה, לעבר פאתיה של ולקוריל עילית.
העוברים בדרך למטה יכולים לראות את הטירה היטב, לעיתים קרובות מצועפת למחצה בערפילים, אבל תמיד נוכחת, ובעיני רבים מאיימת מאד – בעיקר המגדל העליון. מסופר שהלורד עצמו ניצב לעיתים קרובות במרומי המגדל הזה וצופה על הארץ סביבו, "עינו פולחת שמיים וארץ" – תמיד בוחנת, תמיד מתכננת את המהלך הבא במארג התוכניות שלו, תוכניות שנועדו

להפיל את יריביו המושבעים בבקעת קיירן, לנפץ את הסכם השלום עם עוצרת הורד האפור, ולהקים מחדש את האימפריה 'בדיוק כפי שהיתה'.

הטירה עצמה בנויה מהיכלות אבן גבוהים ומרווחים, מהודרים מאד ומעוטרים בשכיות חמדה נוצצות ובתמונות שמן יפיפיות. כמה מהן מרמזות על קורותיו של הלורד הנוכחי בצעירותו, ועל כמה 'חשבונות לא סגורים' שנותרו מאז.
טירת אבאריל מכילה, לפי השמועות, גנזכים מבוצרים ומוגנים בקסמים חזקים בתוך המרתפים שלה, שם שמורות שכיות חמדה שעברו במשפחה מדור לדור, חלקן אולי מהתקופה בה חיו בבירה סֶלֶנְטִיר, לפני שעברו או הוגלו לבקעת קיירן. במרתפים ובמנהרות העמוקות הללו, לפי השמועה, ארעו הזוועות שמיוחסות לאביו של הלורד הנוכחי. החצרות של הטירה מכילות את מגוריהם ואת מקום האימון של חיילי העילית של לורד אבאריל, בעיקר אנשי המשמר האישי שלו.

קלסוריל החדשה

קלסוריל החדשה, היא מקום המקלט והישוב הגדול ביותר של אורגי ערפל בבקעת קיירן. העיירה יושבת על ראש גבעה תלולה במרחק של מספר שעות רכיבה איטית (או יום הליכה) מהשער המזרחי של ואלקוריל עילית. היא שוכנת מצפון להתפצלות שבוקעת מהדרך, ממש לפני שהיא נכנסת אל הקמרון העצום שמוביל אל תוך הנקיקים של סארקראקט. הישוב החדש, והמגדלים שהקימו אורגי הערפל סביב החומה השלמה למחצה שסובבת אותו, חולשים על הפתח לנקיקים המקוללים, ואולי זו הסיבה שלורד אבאריל יישב את אורגי הערפל במקום הזה.
קלסוריל החדשה הוקמה לפני כשני עשורים, לאחר שלורד אבאריל העניק מגילת זכויות לקומץ אורגי ערפל נכבדים שהזדמנו לפניו. המגילה מעניקה את הגבעה וסביבותיה לאורגי הערפל, ומקנה להם זכויות רבות, כולל לנהל את ענייניהם לפי דרכם ופטור ממיסים רבים. בתמורה, אורגי הערפל קיבלו על עצמם שבועת נאמנות, והתחייבות לשלוח מספר מוסכם של אורגי ערפל, בעיקר אבירים וקשתים, לצבא הלורד. מאות אורגי ערפל אכן נמשכו אל המקום, אשר הלורד הבטיח "לעזור להם לשייף אותו עד שיהפוך לאבן יקרה יפיפיה, שתשחזר מעט מההוד האבוד של הממלכה במערב".
אורגי הערפל התנחלו על הגבעה המיועדת, שם עמדו חורבות של מצודה עתיקה בהרבה, שחולשת מגבוה אל הכניסה לצללים של סארקראקט. הם עשו מאמצים רבים, בעיקר בשנים הראשונות לבואם, לשייף את המקום ולתת לו חזות שתזכיר במעט את ארצם האבודה שמעבר לים המערבי. זאת, כולל הקמת מבנים ונטיעת גנים, החלפה של שברי הפסלים החייתיים למראה באומנות של אורגי ערפל, בניית מגדלים וחומות, ועוד נסיונות להרחיק את הרוחות הצולפות והאבק של החורבות מבתיהם החדשים.
אלא, שככל שחלפו השנים כך נכזבו התקוות, ורוח נכאים ירדה על הישוב. יש אומרים, שהצללים של סארקראקט גובים מחיר מנפשם של אורגי הערפל, אשר ממילא מלאה בצללים וזכרונות מרים. יש אומרים, שלורד אבאריל לא עמד בכל הבטחותיו, ואנשיו החלו מציקים או תובעים תביעות נוספות מאורגי הערפל: מדברי נוי ושכיות חמדה עבור טירת אבאריל ובתי האחוזות של ואלקוריל עילית, ועד חיזורים בלתי רצויים אחרי 'עלמות ערפל' מצודדות. בנו הבכור וההולל של לורד אבאריל, כך מספרים, נוהג באורח התובעני והגרוע מכולם.
אם לא די בזה, אורגי הערפל של קלסוריל החדשה לא באו מישוב אחד או מרקע דומה, אלא הם למעשה אוסף של אורגי ערפל ממחוזות ומעמדות שונים, מה שיצר מתחים ביניהם. בנוסף, נוצר קרע הולך ומעמיק בין המנהיגים והמייסדים הראשונים של המקום, שחתמו על ההסכם מול הלורד וחשים מחוייבים אליו, לבין אורגי ערפל אחרים, רבים מהם מהדור הצעיר יותר. מנהיגי הישוב נחושים לנסות לשמר ולהחיות כמה שיותר מהמנהגים והאמונות הישנות, ואילו אורגי ערפל אחרים חשים מחוייבים פחות לדרכים הישנות. רבים מהאחרונים שקועים במרה שחורה ובכעס – הן כלפי אורגי הערפל המבוגרים יותר, ובעיקר כלפי בני האדם, מנחלות אבאריל או בכלל. הצעירים הללו מאסו בנסיונות להאבק כדי לשחזר את החיים במולדת הישנה, שרבים מהם מסוגלים בקושי לזכור אותה.
קלסוריל החדשה נראית הדורה ומרשימה ממרחק, אולם מקרוב ניכר כי הבניה שלה לא הושלמה. בוני הישוב התכוונו להקים מצודה נאה בנוסח אורגי ערפל, עם חומות לבנות מחוצה לה, וגנים מעוטרים בפסלים

סביב מבנים קטנים ומסוגננים, אלא שהבניה כאילו נעצרה או לפחות הואטה מאד בשלב מסויים: לא כל צדדי הישוב מוקפים בחומה שלמה, ובמקומות מסויימים, קיימים מגדלים שנישאים לבד, או אפילו גנים מוזנחים למחצה סביב מבנים בודדים שחולשים על הקניון העמוק שמתפתל מצפון וממזרח לישוב.
גם מבפנים, הישוב נראה עשוי למחצה בלבד. חלקו המרכזי בנוי כמו צורת "ח" של מבנים שלמים יחסית, מוקפים בגנים שנראים כיום עייפים ומוזנחים, עם פסלים שלא הושלמו נעוצים בתוכם או סביבם. בלב החצר, ניסו אורגי הערפל לשתול עץ נדיר ויפיפה, אולי קסום, מזרע או חוטר שהובא על-ידם מהמערב. הצמח לא נקלט היטב, וגדל לעץ צעיר מעוקם וגוסס למראה, שמשתלב היטב באווירה של המקום.
העיירה היא מקום שקט וקודר, שענן עגום שורה עליה ועל המבנים והפסלים העשויים למחצה שלה. חלקם כבר החלו להסדק ולשקוע באיטיות בחזרה אל החול של סארקראקט, שהרוחות ממשיכות לסחוף לכאן.
למרות כל זאת, ולמרות הסכסוכים והמרירות של חלקם כלפי לורד אבאריל, אורגי הערפל מקיימים את הבטחתם. עשרות מהם אכן משרתים את הלורד, בעיקר באחת מיחידות העילית בצבא שלו. היחידה הזו מורכבת כולה מאורגי ערפל, ובנויה באורח שמזכיר במעט את מסדרי האבירים של ממלכת האור שאבדה.

כלת הערפל האבלה

רבים מאורגי הערפל של קלסוריל החדשה נושאים עימם זיכרונות קשים מחורבן ממלכת האור הנשגב. חרף זאת, רובם מתנהגים באורח עצור ומאופק, ורק לעיתים נדירות יסכימו לספר – בוודאי שלא לבני-אדם - חלק ממה שעברו.
סיפור מפורסם, שמוכר גם לבני-אדם רבים בנחלות אבאריל, נסב על עלמה נאה, כהת שיער וחיוורת שמסוגרת בביתה, בצל אחד ממגדלי האבן החדשים. היא יושבת מעל שמלת כלה מוכתמת בדם ושקועה באבל נצחי וחסר מילים. מסופר שהעלמה לבית גְוִוינְרוֹס הייתה בתו של לורד חשוב בממלכת אורגי הערפל. היא היתה עלמה שנראתה כמו אורגת ערפל מושלמת, שנועדו לה נישואין פוליטיים רבי חשיבות בחצר המלך. העלמה הייתה הניצולה היחידה מבית המטבחיים אליה הפך ביתו של בעלה החדש, כאשר החיילים המעוותים מגזע האָנְ'גוּרְג פשטו עליו.
שנים לאחר מכן, שאר-בשר רחוק של המשפחה חילץ אותה בכוח הזרוע מידיו של סוחר עבדים – עד שהתגלגלה בסופו של דבר אל משכנה הנוכחי.
מסופר על 'הכלה האבלה' כי היא אחת מאורגות הרקמה הטובות ביותר בין אורגי הערפל בכל בקעת קיירן. עוד מסופר כי היא עולה בכשרונה על כמה וכמה רבי אומנים בגילדת האורגים של אנ'מירלור, וכי קומץ מיצירותיה מעטר כיום את היכלות טירת אבאריל. אצילים צעירים לא מעטים, כולל בנו הבכור של לורד אבאריל, חשקו בה וניסו לחזר אחריה, אולם היא מוסיפה להסתגר בלא מילים במגורים הצנועים שלה, ומסרבת בדרך-כלל לקבל אורחים כלשהם.
שמועה מוזרה, שמרגיזה לא מעטים מהמחזרים שלה, הינה שדווקא גורג מפוקפק, שעובר בדרכים מפעם לפעם כשהוא מסרסר במשקאות זולים ודברי סדקית בשווי פרוטה, הוא אחד המעטים שהגבירה האבלה מוכנה לראות את פניהם. אפילו אורגי הערפל אינם מבינים את הסיבה - או כך לפחות הם טוענים.

הבקע של סארקראקט

החלקים העמוקים יותר של הגבעות, מזרחה ממעבר וירת', צופנים סודות וסכנות רבות. מעבר לואלקוריל הגבעות הופכות צחיחות ומסוכנות, עם קניונים עמוקים שעוברים ביניהם, רבים מהם נגועים במאגרי מים אפורים או בצמחים קוצניים מוזרים, עם סמלים

עתיקים שחרוטים על קירות מתפוררים. פה ושם, אפשר למצוא חורבות של מבנים עתיקים וחלקי פסלים, רבים מהם של יצורים שנראים כאדם למחצה וחיה למחצה. במקום אחד לפחות, משתרע גם בית קברות שכוח, ככל הנראה מתקופה שקדמה בהרבה לכיבוש האנ'מירי. זוהי ארץ בוגדנית, מוכת רוחות מיללות שנושאות אבק ועפר חמים ומבאיש, שקל מאד לאבד בה את הדרך. החלקים הפנימיים שלה שורצים במפלצות ונחשבים מסוכנים מאד. אנשי הלורד, כאשר הם נעים בארץ הזו עושים זאת תמיד בשיירות חמושות. זאת, בין אם הם מעבירים אסירים למכרות, אבנים מהמכרות, או אספקה למבצרים מרוחקים ולקומץ האחוזות הקטנות והמבוצרות שנמצאות הרחק מזרחה מטירת אבאריל. כל שיירה מלווה בסייר שמכיר היטב את הקניונים ומה שניתן למצוא בהם, כולל סימנים לסכנה מתקרבת – בין אם אלו מבריחים אלימים או יצורים גרועים בהרבה.

המקום המסוכן והידוע ביותר לשמצה בגבעות נקרא סארקראקט. זהו בקע עמוק שהכניסה אליו נמצאת מרחק קצר מקלסוריל החדשה, והוא מתפצל ככל הנראה לעשרות בקעים, קניונים ונקבות בגדלים שונים. מסופר כי חלקים מסארקראקט היו בעבר ישוב או מספר ישובים. בין המצוקים והעפר החמים, שבחלקים העמוקים יותר של הבקע שוקעים אל תוך בריכות גופרתיות מהבילות, אפשר למצוא שרידים של בתי מידות, עמודים וצריחים שהתמוטטו. הללו בנויים בסגנון מוזר שאינו אנ'מירי, פארילי או וארתארי. פה ושם, אפשר להתקל בשרידים של שערים ורחובות שהוליכו אל מגדלים, ופה ושם עדיין עולים מתוכם עצים מתים שנושאים ענפים מושחרים לעבר הרקיע הערפילי שמעל המצוקים, או שברי פסלים מאיימים שצורתם אנושית רק למחצה.

לא ברור מי חי כאן בעבר, אולם אגדות מספרות על ממלכה מקומית שכוחה, שככל הנראה הוכתה ורובה נחרב דורות לפני שהלגיונות האנ'מירים צעדו אל תוך בקעת קיירן. ממלכה, שאולי קשורה למשני הצורה הזאביים שמוזכרים ב"שירה השניה" של עמק טולו.

מסופר, שמתחת לחורבות, משתרעים מכרות עתיקים ועמוקים שאולי היו חלק מהסיבה ששושלת אבאריל - במקורה שושלת של תכשיטנים דגולים מהבירה סלנטיר - נשלחה לכאן. יש אומרים שחלק משכיות החמדה שהוצפנו במעמקי הבקע נמצאו וכעת מופקדות בגנזכים השמורים ביותר של טירת אבאריל. במרוצת הדורות, וגם כיום, המקום משך ומושך הרפתקנים, ציידי אוצרות ושודדים – ורובם מצאו בתוכו את מותם, או גורל גרוע ממוות. חלקם הפכו טרף לחרקים ענקיים וקטלניים שחיים בבריכות הלוהטות, למפלצות אחרות או אפילו לצללים אפלים ששורצים במעמקים. אחרים נפלו קורבן לקסם האפל שמגן על הסודות של הבקע. הקורבנות האחרונים שגבה המקום, היו חבורה של אורגי ערפל נועזים מדי, שיצאו מקלסוריל החדשה כדי למצוא שכיות חמדה מכושפות (ולפי גרסה אחרת – פרח תת-קרקעי נדיר במיוחד), ואיש מהם לא שב. מסופר שגם שליחים מהכת הרצחנית של 'השלג האדום' ניסו למצוא את המקום, ולפניהם הרפתקנים ואבירים משער חורף – וכולם נעלמו בלא להשאיר עקבות.

הסיפור המבעית ביותר נסב על מקום אפל במיוחד במעמקי סארקראקט, ספק פתח של ארמון חרב וספק פתח של כוך קברים שמוקף במי רותחין רעילים. הפתח מוליך אל קטקומבות, מכרה או מערות קדומות (או אולי כולן ביחד). זה אולי מקום מנוחתם האחרון של המלכים שמשלו בפעם בישובים השכוחים של סארקראקט. יתכן כי יחד עימם קבורות אבני חן נדירות, חפצים קסומים ושאר אוצרות רבי-עוצמה; ואולי אפילו שרידים של מתכונים שכוחים ומורכבים, אי-שם מתחת לשרידים של בתי מלאכה הרוסים.

מסופר כי הבריכות הלוהטות סביב ובתוך הכוכים שורצות לטאות ענק, שחלקן מסוגלות לירוק גופרית רותחת; חלזונות ענק רעילים ואצות אוכלות אדם, אולי תבוניות למחצה, שניתן להפיק משרידיהן אריג נדיר וקסום; וכי בעלטת הכוכים מרחפים רפאים וצללים מעונים, אולי שרידיהם של משרתי המלכים העתיקים של הבקע, ושל בעלי המלאכה שסרו למרותם.

העיירה מארווירת'

בקצה הדרומי של מעבר וירת', לאחר גשר אבן אנ'מירי ישן מעל תהום עמוקה ומעלת אדים, הדרך הופכת לנקיק שמוביל אל בין שורשיו של עץ מת ענקי, שענפיו המושחרים נישאים לגובה עשרות מטרים. לפי סיפורים ישנים, העץ הזה היה פעם דומה לעץ המקודש העצום של עמק טולו, ולבלב באדום זהוב מרהיבים. אולם

דבר-מה גרם לעץ לחלות ואז למות, כנראה עוד לפני ההתנפצות הגדולה. רק חלקים מעטים ממנו, אולי עמוק מתחת לפני האדמה, שומרים על חיות מסויימת, ונגועים באצות מבאישות ופטריות.
דרך המסחר משתפלת בין השורשים העצומים, ויורדת אל תוך עיירה תת-קרקעית גדולה, צפופה ולא תמיד ידידותית. העיירה נשלטת באורח רופף בידי הגבירה מאר'ליסיה דיר'נורן, חרשית מתכת והרפתקנית לשעבר, שלמרות היותה ואסאלית להלכה של בית אבאריל, הפכה ליריבה מרה של הלורד הנוכחי, ול"כאב ראש" תמידי עבורו. זאת, בעיקר מאז שהיא ובתה כרתו ברית עם מעגלי עופרים אדוקים של הפארליל, ונותנות מחסה ליריבים נוספים של בית אבאריל.
מארווירת' היא אוסף של 'רחובות' שהם למעשה מנהרות שמתפתלות בין השורשים העצומים והעפר שמסביבם, כשהגדולות יותר מתפצלות מתוך הדרך הראשית. יש לעיירה מספר מפלסים, כאשר העמוקים יותר טובלים במים תת-קרקעיים כהים, חודרים אל תוך חלקות של פטריות עתיקות ומוזרות. חלקם נחשבים מסוכנים מאד, מקום מרבץ לחרקים ענקיים ויצורים נוספים ש'מתחרים' עם בני האדם על החלל בין שורשי העץ. זאת, באורח שגורם למקומיים להתרחק מהם ולהשאר במפלסים העליונים והבטוחים יותר. שם, המקומיים מדליקים לעיתים קרובות לפידים מעורבבים בעשבים בעלי ריח חריף, כדי להרחיק את המזיקים ולהפוך את האוויר לכבד ומבאיש פחות.
זרים יכולים לעבור את העיירה בלא שלמקומיים, כולל לעופרים האדוקים, תהיה זכות לעכב או להטריד אותם; אולם כדאי מאד למי שנושא את סמליו של לורד אבאריל או ידוע כנאמן לו לא להתעכב ולא לסטות מהדרך הראשית. מצידי המעבר הראשי משתרע שוק תת-קרקעי רועש וכאוטי למדי, שם ניתן לרכוש שירותים עבור השיירות; לרכוש צידה שחלקים רבים ממנה עשויים מפטריות גזע ואצות מסוגים שונים, ומשקאות שהותססו מחומרים דומים. לעיתים נמכרים כאן גם עשבים נדירים או חומרים אחרים שהופקו ממפלסים נמוכים יותר.
הגם שגבירת העיר היא אנ'מירית, הרי האוכלוסיה של מארווירת' כיום היא ברובה המוחלט פארילית או ממוצא מעורב, וגם לא מעט וארתארים שהגיעו מואריטרובסקה ומקומות אחרים ביער שמדרום, בתוספת קומץ של גורג מקומיים. בעיירה חיים רק מעט אנ'מירים – רובם כאלו ש'המירו את עצמם' לדת הפארילית או שיש להם טינה עמוקה כלפי לורד אבאריל מסיבות שונות. הדת הפארילית ניכרת מאד בין התושבים, שרבים מהם 'התחזקו' בשנים האחרונות. 'עופרים אדוקים' רבים מסתובבים שם, ולא מעטים מהם התגייסו למיליציה המקומית, שמחכה ומתאמנת לקראת היום בו מארווירת' תקלע לעימות גלוי עם לורד אבאריל, ואולי גם עם בני ברית שלו שיתקפו מדרום, מתוך יער וארת'ארון.
קומץ האנ'מירים שנאמנים ללורד אבאריל שעדיין חיים בעיירה, שוכנים בפונדק מוגן היטב שנקרא 'הבואש השחור'. הפונדק הזה הפך כיום כמעט לאי מבוצר, שלא ברור כמה זמן יחזיק מול התיעוב ההולך וגואה כלפיו מקרב החלקים האדוקים יותר בהמון. מה גם שכיום השנאה מלובה על-ידי משפחות פאריליות שעקרו לכאן מואלקוריל וממקומות אחרים במעבר וירת': לאלו יש 'בטן מלאה' על הטיפול שקיבלו מידי נאמניו של הלורד במקום מגוריהם הקודם. בצד השני של הדרך, ממש מול הפונדק הזה, ניצב פונדק מתחרה בשם "הזקן והיער" – בעבר פונדק סוחרים רגיל, וכיום נשלט כמעט לגמרי בידי קנאים פאריליים ומהווה מקום כינוס שלהם. מי ששוהה ומתארח ב"בואש השחור" נחשב בלתי רצוי לא רק בפונדק המתחרה, אלא גם בעסקים רבים בשוק מסביב.
נאמנים אחרים של בית אבאריל שעקרו מהעיר, מתבצרים כיום בכפר סמוך ומוגן היטב על רכס ממערב לשער הצפוני של מארווירת', ומשמשים כ"עיניו ואוזניו" של הלורד: רבים חושדים כי הם עוקבים אחרי הנכנסים והיוצאים ממארווירת'.

החווה השחורה

מבנה נטוש, שקוע למחצה באגם בוץ שנמצא במרחק של יום הליכה מתחת לרכסים שממערב למארווירת' - או שלושה ימים, למי שאינו מכיר את הדרך הקצרה והבוגדנית, שחבויה מתחת למדרונות מיוערים ומסביב לאגמי בוץ. המבנה נמצא במרחק לא רב מהכפר שבו חיים נאמניו של לורד אבאריל.
החווה השחורה היא למעשה שרידים של אחוזה מבוצרת קטנה, עם חלקי חומות שמבצבצים מתוך המדמנה. לצידם, אפשר לראות שרידים של שניים או שלושה מבני אבן. לא ברור מי היו בעליו המקוריים: יש האומרים שמדובר במשפחת אצולה עתיקה, ויש האומרים כי חי כאן דווקא מלומד (או אולי מכשף) מתבודד. הקירות ששרדו בתוך הביצה, מתחת לשרכים ושאר צמחי המים שמשתרגים עליהם, הם שחורים משחור, כאילו עברו שריפה עצומה.
המקום נטוש מזה כמעט שלושה עשורים. מסופר שהאחרונים שגרו כאן, היו שארי-בשר של היועץ הקרוב של לורד אבאריל, האדון לְאִנְתוֹרִיוֹן (האב), מענף של המשפחה שהסתכסך עם האדון היועץ ואולי נושל על-ידו, ונאלץ לעבור לגור באחוזה מרוחקת. במשך מספר שנים, שוכני החווה והמשרתים שלהם היו מזדמנים למארווירת' או ואלקוריל ומוכרים סחורה, בעיקר 'יין עפצים' חזק ומשובח שהופק באחוזה.
המקומיים מספרים, שאבי המשפחה נתקף טירוף, ורצח באכזריות את אשתו ושלושת ילדיו – אולי כאשר צל

אפל או רוח מהביצות נכנסה לתוכו - והוא עצמו מת או נטל את חייו בידיו זמן קצר לאחר מכן. יש האומרים, שלא בכדי הבוץ החל לעלות זמן קצר לאחר מכן והחל לוקח את האחוזה אל תוכו: כי האסון עצמו ארע בגלל משהו שנמשה ממעמקי המדמנה, ועדיף היה לכולם שהיה נותר שם בלא הפרעה. לעומת זאת, יש טוענים כי ההצפה אינה אלא תוצאה של סערות חורף שהציפו את המקום בהדרגה, לאחר שלא נותרו בו תושבים חיים.
כך או אחרת, המקום נחשב מקולל והמקומיים נמנעים ממנו. רבים מהם מאמינים כי הרוח הרעה שהשתלטה על אדון האחוזה עדיין שורצת בתוך הבוץ, ויכולה להכנס אל נשמתם של קורבנות נוספים שיזדמנו לשם. יש המאמינים שרוחות הילדים שנרצחו עדיין רודפות את המקום: הן הפכו לאורות תועים שמסוגלים להשמיע קולות צחוק מהפנט שמושך עוברי אורח אל תוך בוץ טובעני או שורץ צמחים מסוכנים. לפי שמועה אחרת, במקום נצפו מפלצות מגודלות, שנראות כעשויות תערובת של בוץ וסיבי צמחים.

סיפור מוכר באיזור קושר בין החווה השחורה לבתה המאומצת של ראשת העיר של מארווירת'. לפי אותו סיפור, מאר'ליריסה מצאה את הילדה משוטטת לא הרחק משם, ומכאן הדרך היתה קצרה למסקנה כי אותה ילדה קשורה למעשה ברצח הברוטלי שהפך את המקום למקולל. מכאן, לפי אותו סיפור, נובעת גם השנאה היוקדת של אותה ילדה – שגדלה בינתיים והפכה ללוחמת כריזמטית – כלפי האצולה והמסורת האנ'מירית.

7.2: אוכלוסיית המחוז

מעבר וירת' נחשב 'מעוז אנ'מירי', בעיקר בגלל לורד אבאריל והשאיפות שלו להקים מחדש את האימפריה ולהדוף את הפארליל שעלו לגדולה 'אל מקומם הטבעי'. למרות זאת, אנ'מירים ממשפחות טהורות יחש או קרובות לכך, לא מהווים יותר מ-20% מהאוכלוסיה, הגם שהם מהווים את הרוב המוחלט של מעמד האצולה, ורוב גדול בקרב מעמד החרשים האומנים. כ-20% נוספים מהאוכלוסיה הם אנשים ממוצא מעורב, שכיום רובם מזדהים כאנ'מירים לכל דבר ועניין.
כ-40% מהאוכלוסיה של מעבר וירת' הם פאר'ליל, חלקם 'טהורים', רובם מהמעמדות הנמוכים או מישובים מבודדים יחסית. אחרים – בעיקר באיזור מארווירת' – הם בעלי דם אנ'מירי שהם עושים מאמצים רבים להצניע, בעיקר מול עופרים אדוקים קנאים ועיניים חשדניות אחרות. יתרת האוכלוסיה מורכבת ברובה מוארתארים שהגיעו מהדרום; אורגי ערפל (קצת מתחת ל-10% מהאוכלוסיה), הגורג מהקלאן ההררי של גיר-מירץ', וקומץ קטן של זרים שהגיעו מכאן ומשם. כיום, מארווירת' הופכת פארילית יותר ויותר, בעוד ואלקוריל עילית היא אנ'מירית במובהק - לא כולל מעמד הפועלים והמשרתים, שרובם פארילים. המסורות המקומיות המקוריות של האיזור הושפעו מאד מיער וארת'ארון הסמוך ופולחן האבות והרוחות שלו, ואולי גם ממקורות עתיקים ואפלוליים עוד יותר, שקשורים בתושבים העתיקים של האיזור. למרות זאת, חלק גדול מהפארליל והאנשים בעלי דם מעורב שמזדהים כפארליל באיזור מארווירת', אימצו יותר ויותר את האופנות של "הדת העתיקה" שהובאו לכאן בידי מטיפים ועופרים אדוקים מנחלות אנזאריון. זאת, גם אם הן אינן עולות בקנה אחד עם המנהגים המקומיים הישנים יותר.

התושבים הוארתארים של האיזור מרוכזים ברובם במארווירת', אבל חלקם הצפינו עד לואלקוריל תחתית. הם ניכרים בשיער בהיר ולחיים סמוקות שיש לרבים מהם, ובלשון העממית והעסיסית שהביאו איתם.
רוב הוארתארים שייכים למעמדות הנמוכים יותר – בעיקר עגלונים, סוחרים זעירים ובעלי מלאכה קטנים (ופה ושם, גם פושעים) שחיפשו איזור נוח יותר וצפוף פחות משווקי הענק האלימים של ואריטורבסקה. כיום, וארתארים רבים מפיקים תועלת מהעובדה שהם נתפסים לעיתים קרובות כגורם נייטראלי, שיכול לעשות עסקים או לתווך בין החלקים האדוקים והקנאים יותר של הפארליל והאנ'מירים.
התופעה לא נטולת מחיר משל עצמה: בשנים האחרונות, 'מלך העגלונים' מואריטרובסקה ואנשיו מרחרחים ומתערבים יותר ויותר במסחר ובשווקים המקומיים. בין היתר, הם משתלטים באורח לא רשמי גם על כנופיות פושעים מקומיות, בעיקר אבל לא רק במארווירת'. 'המלך' מקפיד להשאר, באורח רשמי, נייטרלי ולא מעורב בסכסוך שבין לורד אבאריל לואסאלית הסוררת שלו, ומסרב לכל הפצרה לתמוך באחד הצדדים. זאת, משום שהוא סבור ככל הנראה כי ירוויח יותר אם ימשיך לתמרן ביניהם.

אורגי הערפל מרוכזים ברובם הגדול בקלסוריל החדשה, ומיעוטם נמצא בואלקוריל או בטירת אבאריל עצמה. הגם שבאורח רשמי, הם בני-ברית מובהקים של לורד אבאריל, רבים מהם, בעיקר הצעירים, נוקטים בשנים האחרונות עמדה שמסתייגת יותר ויותר מהתערבות בסכסוכים בין בני האדם. אורגי ערפל כאלו הם מרירים מאד, ולעיתים מגיעים עד כדי תיעוב שקט כלפי כל בני האדם מכל הסוגים.

7.3: היסטוריה ומערכה

תולדות בית אבאריל

מקורו של בית אבאריל הוא מעיר הבירה האנ'מירית סָלַנְטִיר. לפי המסורת וספרי היוחסין של המשפחה, מדובר ב'שושלת גברים' מיוחסת שהחזיקה עמדות הנהגה באחת מגילדות התכשיטנים העתיקות והמכובדות ביותר באימפריה. אותו ענף של השושלת שלפני כ-120 שנה 'ניתנה לו משימה' (או למעשה גלות), שחייבה אותו לעקור אל בקעת קיירן ולתפוס את השלטון במעבר וירת', הינו ככל הנראה היחיד מענפי השושלת ששרד את ההתנפצות הגדולה.

תִּילְ'גְלָאריוֹן קור–אבאריל והקמת הטירה

סבו של 'הלורד היוצר' הנוכחי, היה רב-אומן מוכשר מאד ובלתי ממושמע, שבמשך שנים היה מסוכסך מאד עם אביו. סכסוך זה גרם לו להפר מספר פעמים את חוקי הגילדה ולפעול באורח עצמאי, דבר שנחשב כחטא חמור לפי החוקים הנוקשים של סלנטיר. נראה שכמה מהכוהנות הבכירות בסלנטיר או נשים אחרות בעלות עוצמה ויחוס הגנו על הצעיר המרדן, אולי משום שנהנו מעבודתו. לפי חלק מהסיפורים, תיל'גלאריון קשר קשר ידידות עם המצביאה המפורסמת שנודעה בכינוי 'רסיס קרח', והיה זה שליטש ושיבץ כמה מאבני החן המכושפות שקובעו בתוך החרב והשריון שלה.
בסופו של דבר, הגיעו תִּילְ'גְלָאריוֹן ואביו לעימות ישיר, דבר שהגיע לערכאה גבוהה בעיר הבירה. זו לא יכלה לפסוק לגמרי לרעת האב וראש הגילדה, ולכן קבעה שתיל'גלאריון הצעיר יאלץ לעקור מעיר הבירה למחוז ספר רחוק - בקעת קיירן. אולם, הוא יעשה זאת בתור לורד הפועל בשמה של האימפריה, כחלק ממשימה רבת חשיבות שהוטלה עליו, ויזכה באדמות בתמורה לשירותו. לא ברור מה היתה המשימה הזו, אולם משערים שיש קשר בינה לבין הסודות של סארקראקט, או של מכרה עתיק ששוכן סמוך לאותו בקע מקולל, עמוק מתחת לשורשי הגבעות.
מספרים כי אביו של תיל'גלאריון זעם על 'העונש הקל' שהוטל על יוצא חלציו הבוגדני. הוא נעמד בשער היכל המשפט והטיל על בנו ועל כל צאצאיו קללה – לפיה כל הגדולה שישיגו תהיה כרוכה בייסורים, יהירותם תאכל אותם, וסופם שיקללו את היום בו באו לעולם.
לורד תיל'גלאריון קבע את משכנו על גבעה גבוהה, זרועה בחורבות עתיקות, והחל בבניית מצודה אדירה שחולשת מגבוה על הדרך הראשית של מעבר וירת'. לשם כך, ניצל חלק מהמבנים והכוכים שנחפרו בתוך הגבעה, והקים מעליהם היכל מבוצר באמצעות מומחים ורבי-אומנים שהגיעו ממרכז האימפריה. יש הלוחשים, שהוא "נעזר" גם בעבדים שהובאו מהדרום, האשמה שלא הוכחה מעולם).
לפי המסורת של המשפחה, שנים מספר לאחר שנשלמה בניית הטירה, הלורד יצא בכבודו ובעצמו, חמוש בנשק משובץ ברונות נוצצות שיצר, להתמודד עם ישות אפלה ומרושעת ששרצה במעמקי המכרות. הוא ניהל עימה קרב ארוך, ובסופו של דבר קטל אותה ונטל אוצרות עתיקים מבטן האדמה, ואלו הביאו לבית אבאריל הון רב וכוחות מכושפים.
יש הטוענים שתיל'גלאריון עצמו נפצע פצעים קשים מידי היצור, ומעולם לא התאושש מהם - עד למותו, שנים מספר לאחר מכן. עוד מספרים כי 'רסיס הקרח' ביקרה באחוזה זמן קצר לפני מותו, באה לאחר חשיכה ועזבה טרם הזריחה; ואיש לא יודע על מה שוחחו המצביאה והלורד הגוסס.

לורד תוֹרְבָּאלִיר ואחותו דָּאר'לִינְטָרָה

לורד תיל'גלאריון הגוסס רצה להעביר את תאריו ואת סדנת התכשיטים שלו לבתו הנמרצת והמרשימה דָּאר'לִינְטָרָה. אולם, בתו סירבה למשול על טירה בספר, וגם מלאכת התכשיטים לא דיברה אליה מעולם. תחת זאת, העדיפה למסור את עצמה להשתקפות הצהובה ולהפוך לכוהנת-לוחמת.
בתור כוהנת, דאר'לינטרה השיגה עד מהרה מעמד גבוה מזה של בני משפחתה. מסופר כי מלבד ביקורים מזדמנים שהלכו והתמעטו עם השנים, נטשה את בקעת קיירן ואת שארי-בשרה, ושאפה לייסד לעצמה 'שושלת נשים' חדשה ואדירה בהרבה. לפי כמה שמועות, היא הותירה כמה צאצאים במחוז אחר, אולי במחוזות שמדרום ליער וארת'ארון. נראה, שדאר'לינטרה עצמה נספתה, עשרות שנים מאוחר יותר, באחד הקרבות נגד כוחות הורד האפור.
תואר הלורד של בית אבאריל עבר לתוֹרְבָּאלִיר, אחיה הצעיר של דאר'לינטרה. הלה היה טיפוס חיוור, חלוש ומתוסבך, שנראה כהיפוך הגמור של אחותו. אולם בניגוד אליה, הוא אכן ירש את כשרונו של אביו בליטוש ושיבוץ אבנים יקרות.
תחילה, ניסה להיעזר באחותו כדי למשול; אולם ככל שהתמעטו ביקוריה של זו וניתק הקשר ביניהם, כך סופר כי דעתו של תורבאליר השתבשה והלכה. המסורה הרשמית של בית אבאריל ממעטת מאד לספר על הלורד המוזר, אבל שמועות סיפרו על אנשים אפלים שהסתופפו בטירה; על גזרי דין-מוות נמהרים, שנועדו לספק דם וגופות אדם שהורדו אל המרתפים, למטרות שהשתיקה יפה להן; וגם על מותה של רעיית הלורד בתאונה מסתורית ואכזרית.

החשש כי גורל בנו הקטן של הלורד, תִּילְ'סָארִיוֹן הצעיר, יהיה דומה לזה של אמו, הביא את אחותו הבכורה אֶלְטִירִלִין להפעיל את קשריה כך שאחת מבנות בית וָאר נָארְתוֹל - שושלת הנשים המכובדת ממרכז הבקעה, תדרוש לשלוח את הילד הקטן אליה בתור שוליה, צו שתורבאליר לא יכול היה לסרב לו.
קיצו של לורד תורבאליר היה אפל ומסתורי כחייו. יש אומרים, שבתו ארגנה את מותו, בכדי להפסיק את מעשי ההרג האפלוליים ואת האומנות המעוותת שלו. לפי גרסה אחרת, הלורד המית את עצמו במעשה טירוף, אולי כאשר השתמש בדמו שלו עבור יצירתו האחרונה.

האיש בטירה הרמה: לורד תִּילְסָארִיוֹן קור–אבאריל

לאחר אותו מוות מסתורי, ושמועות על קרב מזר ושריפה באחד המרתפים של הטירה, השלטון עבר לידי הבת הבכורה אל'טירלין. זו התכוונה לחלוק את השלטון עם אחיה הצעיר, ברגע שיגיע לפרקו ויסיים את החניכות אצל ידידותיה בשושלת ואר-נארתול.
אלא שזמן קצר לאחר מכן, פלשו המורדות של הורד האפור לבקעת קיירן. 'אחיות הפרפר הבוער' מבית ואר-נארת'ול, נספו בקרב או נרצחו מיד לאחריו.
במהלך המאורעות הכבירים שזעזעו את הבקעה, נפלה מחלוקת בין אל'טירלין לאחיה הצעיר, שהפכה לקרע שמעולם לא התאחה לגמרי. יחסיהם של האח והאחות הורעו עוד יותר בשנים הקשות שלאחר ההתנפצות הגדולה. שמועות מספרות כי שנים מעטות לאחר מכן, במהלך לילה סוער ואפל, פרץ בין השניים ויכוח שעלה לטונים רמים ומכוערים מאד, לאחריו יצאה אל'טירלין בסערה מטירת אבאריל, ולא נראתה עוד.
במרוצת השנים שלאחר מכן, נפוצו שמועות על כך כי אל'טירלין נרצחה בידי שודדי דרכים, או בידי מפלצת אפלה שהתגנבה מהחורבות. אחרים סיפרו בלחש, כי לאחיה היו ירד ורגל במותה – שמועה שהוא מכחיש בזעם. כך או אחרת, הכל מסכימים כי אל'טירלין מצאה מוות חטוף ואלים, והותירה את תיל'סאריון כאדון האחד והיחיד של בית אבאריל.

בארבעת העשורים שחלפו מאז, מושל "הלורד היוצר" תילסאריון ביד-רמה בטירה הגבוהה, בבית אבאריל ובכל הכפופים לו. הוא רואה את עצמו כמגן המצודה האחרונה של העולם הישן והראוי של האימפריה: אחד ויחיד הניצב מול עולם חדש ומתועב, השורץ חלאת בוגדים ובני תערובת עלובים וחמדנים.
תיל'סאריון ידוע כאדון קפדן ויהיר, ששומר מרחק ונוהג בקרירות כלפי הכפופים לו, ולכן אין לו חברים אישיים. רוב הכפופים לו מעריכים את חוכמתו, מכבדים אותו וחוששים מפניו, אולם מעטים מהם אוהבים אותו. הלורד מעמיד בפני אנשיו דרישות גבוהות, ומסוכן מאד לעורר את חמתו - הגם שבעת כעס הוא אינו צועק, אלא מדבר בקול קפוא ונוקב. מנגד, מסופר שהוא יודע להאזין לעצות, ולתגמל בנדיבות את אלו שהשביעו את רצונו.
מספרים כי תיל'סאריון, למרות תואר 'הלורד היוצר' בו הוא מחזיק, גילה כשרון בינוני לכל היותר ביצירה ובעבודה עם אבני חן - ולכן לא הצליח להשתלט מעולם על הנזר המכושף של המשפחה (ע"ע). לעומת זאת, הוא התגלה כפוליטיקאי ערמומי מאד, וחורש מזימות ארוכות טווח שאין שני לו – כפי שגילו בדרך הקשה שנואי נפשו, בעיקר לורד אנזאריון והכוהנת הכבויה לינ'טוריאל.

הסיפור על נזר הָאֶנְ'לִירְטִיל

אחד הסיפורים על שושלת אבאריל, עוסק בנזר מכונף מסתורי ומשובץ אבנים יקרות ונדירות שהוא היקר באוצרות השושלת. לפי אחד הסיפורים, הוא ניתן לאחד מאבות-אבותיהם של בני אבאריל כתשורה מארמון ההשתקפויות הנעלות, או אולי נוצר בידי בן אבאריל קדום מחומרי גלם שהגיעו מאותו ארמון.
הנזר עבר בירושה מאב לבן; יש המספרים כי היה חלק מהריב שהפך לשנאה תהומית בין תיל'גאלריון קור-אבאריל לבין אביו, אשר הסתיים בהגליית תיל'גלאריון וצאצאיו מסלנטיר. לא ברור כיצד הגיע בסופו של דבר אל הלורד הסורר בבקעת קיירן – שהרי אביו בוודאי לא היה מוריש אותו מרצונו החופשי.
הנזר הינו שכיית חמדה שעשויה כולה מכסף מצולה טהור, שהותך ומורק באחת הסדנאות המהוללות ביותר בבירת האימפריה. מגולף עליו הנחש המכונף של בית אבאריל מאבן יקרה אחת שעוצבה ביד-אומן, ומסביבו כתובת ירח מסובכת ומעוטרת. בני אבאריל שמרו עליו בקנאות, ולמרות המסורת לפיה העונד את הנזר זוכה בכוחות המסייעים לו להתעלות במלאכת הצורפות, הרי בעשרות השנים האחרונות הוא בדרך-

כלל שמור עמוק בכספת המוגנת ביותר שבחדריו האישיים של לורד אבאריל, ומוצא משם רק לעיתים רחוקות. בדרך-כלל, הלורד עוטה אותו על ראשו בטקסים חשובים בחגים האנ'מיריים, ולא יותר מכך.
יתכן שהסיבה קשורה לשמועה אחרת, שמי שיתפס מפיץ אותה בנחלות אבאריל עלול לשלם מחיר יקר: שהקסם של הנזר מאפשר רק ליוצרים המוכשרים ביותר לחבוש אותו; ולמעשה, לורד אבאריל הנוכחי אינו מתקרב לרמת הכישרון של סבו הדגול, ואפילו לא לזו של אביו האפלולי. לכן, אין הוא יכול להחזיק בנזר על ראשו אלא זמן קצר יחסית, לפני שיתחיל לחוש ברע, ויתקף בכאב או לפחות סחרחורת חריפה.
מספרים, כי יש בבקעת קיירן ואולי גם מחוצה לה מי שחושק בנזר. פעמיים, ניסו גנבים לשים עליו את ידיהם, כולל באמצעות תשלום שוחד לאחד מאנשי המשמר האישי של הלורד. בשני המקרים סיימו כל המעורבים - כולל משתפי הפעולה שלהם במשמר - את חייהם כשהם מתנדנדים על חבל תליה גבוה מעל צריחי 'הטירה הרמה' – למען יראו וייראו.

מזימותיו ויריביו של לורד אבאריל כיום

תככים במועצת הבקעה

לאחר שנים ארוכות בהן לורד אבאריל היה מבודד כמעט לגמרי במועצת הנכבדים של הבקעה, חל שינוי מהותי ביחסי הכוחות. השינוי קרה לאחר שאדון מעבר וירת' הצליח להעביר לצידו אל הלורד מָרְנָלִיוֹן קוֹר-אוֹמְתָל, תוך שהוא פורט היטב ומנצל את השנאה הישנה בין בית קור-אומתל לבית רָלָארְן מהאגם השוקע. גם ראש הכפר טוֹלוֹ, שקודם לכן היה אדיש לארועים מחוץ לעמק שלו, עבר לצידו של אבאריל.
מסופר שלורד אבאריל הצליח לקנות את תמיכת הרועים של טולו, משום שהם חוששים שהעוצרת מהמערב תנסה להתערב בענייניהם ולהטיל עליהם מיסים. סיבה אחרת היתה חשיפת תככים של כמה מאנשי 'שיבולי הזהב' שקשרו קשרים עם המנודים מבּוּרְזְטְרוּג, שנואי נפשם של הרועים מטולו - חשיפה שיתכן שלורד אבאריל עומד מאחוריה.
בעוד כינוס מועצת הבקעה - שנועד לדון בהצעות הברית והסיוע של עוצרת הורד האפור הולך ומתקרב - לורד אבאריל - שעדיין עומד בנחיתות כוחות של שלושה מול ארבעה חברי מועצה - העלה תביעה חדשה. כעת, הוא דורש לבטל את זכות היתר המפליגה שמקנה לגבירה לינ'טוריאל קול נוסף במועצה, בנוסף לקולו של בעלה, לורד אנזאריון.
הנימוק של לורד אבאריל הוא כי זכות מפליגה כזו יכולה להינתן רק לכוהנת שאינה כבויה. דרישה חדשה זו, שלזעמו של לורד אנזאריון אכן מעוגנת בחוק האנ'מירי, מביאה את המועצה אל סף פיצוץ. משבר כזה צפוי לפרוץ ואולי לגלוש לאלימות גלויה לאחר הכינוס הבא, שנקבע לסוף החודש השלישי של האביב הקרוב.
מספרים, שהתככים במועצה הינם רק חלק מהתוכניות ארוכות הטווח של לורד אבאריל. הללו כוללות חתירה בלתי פוסקת מתחת ללורד אנזאריון, והסתה של בעלי אדמות אנ'מיריים מקומיים שעלולים להתמרד, כשהם חמושים בנשק שסופק להם בידי מבריחים שפועלים מאדמות אבאריל. כמו כן, מסופר שהלורד מפעיל גם את בתו אֲלָאנְדְרִין, אשר משמשת ככוהנת מתלמדת בכירה בחצר הכחולה, וחותרת תחת לינ'טוריאל בעודה משמשת כתלמידה אישית שלה. אם לא די בזה, מסופר כי לורד אבאריל מחזק את קשריו עם גורמים בלגיון הזהוב השלישי ששולט עדיין בחלקים מיער וארת'ארון; וגם עם גורמים בנסיכות האפורה אוֹרְמְ'תָרִיל, הרחק בצפון-מזרח.
למרבה הפתעתם של אלו שאינם מכירים היטב את לורד אבאריל - הלורד אינו נראה כמי שעולץ ומהלך מדושן עונג נוכח הישגיו הרבים. יודעי דבר מספרים על אדם מיוסר ומתבודד, שלעיתים מתרחק גם מבני משפחתו הקרובה. כל יושבי הטירה מכירים היטב את הדי הלמות צעדיו בלילות, בעודו מתהלך בדד בלילות לאורך טרקלינו. מספרים שהלורד בוהה במשך שעות בתמונות השמן היפיפיות והענקיות שתלויות על הקירות, בפנים קודרות וחרושות צער עמוק.

"הקוץ בישבן": לורד אבאריל וגבירת מארווירת'

העיירה מארווירת' נחשבה מזה שנים למקום כאוטי ולא נאמן במיוחד ללורד אבאריל, בין היתר בשל האוכלוסיה הפארילית הגדולה שמתגוררת שם. בשנים האחרונות, המקום הפך למטרד הולך וגובר עבור הלורד, ול"חוט רופף" במארג התוכניות שלו.
לאחר דור שלם שבו היתה העיירה שמתחת לעץ המת נטולת מנהיג, זירה למלחמת כנופיות וגבירים יריבים, תפסה את השלטון חרשית מתכת ונפחית לשעבר בשם מאר'ליסיה דיר'נורן. זאת, באורח שגם לורד אבאריל נאלץ להודות שסייע לשטף המסחר. אמנם, גם השליטה החדשה וגם ביתה הצעירה (כנראה מאומצת) הן אנ'מיריות במובהק, ומאר'ליסיה היתה בנעוריה חברה של אחותו המנוחה של לורד אבאריל. אלא, שלמרות זאת, מאר'ליסיה גילתה מאז ומעולם סלידה גלויה כלפי 'אדון הטירה הרמה', והתוכניות שלו להקים מחדש את האימפריה. לא רק שהיא סירבה לסייע לו, אלא שהיא פועלת נגדו, וכרתה ברית עם אנשי דת פארילים, באורח שנחשב בעיני הלורד כבגידה חצופה.
הקרע הלך והתחזק ככל שבתה המאומצת של הגבירה הגיעה לפרקה, והתגלתה כבעלת עמדות קיצוניות עוד יותר משל אמה. היא הפכה למעריצה מושבעת, יש אומרים באורח רומנטי ומעט מנותק מהמציאות, של ההתעוררות הדתית הפארילית והעופרים האדוקים.

העיירה מארווירת' הפכה בהדרגה עויינת בגלוי ללורד אבאריל, ויריביו החלו מתקבצים בתוכה, להנאתם ואולי בסיועם העקיף של לורד אנזאריון ו'שיבולי הזהב' שלו. יריביו של הלורד בעיירה כוללים מעגלי עופרים אדוקים ומאומנים שלרבים מהם כוחות קסם, והם מנתקים את אבאריל מבני בריתו ביער וארתארון. אנשיו של הלורד חוששים כי ביום פקודה הם עשויים לעלות על ואלקוריל מדרום - בעיקר אם תפרוץ מלחמה גלויה בין לורד אבאריל ללורד אנזאריון וגבירת האגם השוקע.
לורד אבאריל אמנם נשבע ליטול את השלטון – בכוח אם יצטרך - מידי גבירת מארווירת', אותה הוא מכנה בלעג "התל העקום" (רמז למימדי הגוף הגדולים שלה), ולשפוט אותה על בגידה באימפריה. אולם נראה שלעת-עתה, אף אחד משני הצדדים אינו ממהר למלחמה, או לפחות לא רוצה להיות הראשון שיפתח בה. זאת, חרף הפצרותיהם של אבירי אבאריל מחד, ושל בתה הקנאית של גבירת מארווירת' מאידך. אומרים כי שני הצדדים נאלצים לקחת בחשבון את 'הפצרותיו הצנועות' של מלך העגלונים מואריטרובסקה, שמבקש משני הצדדים לא להפר את השלום ולא לפגוע במסחר המשגשג של מעבר וירת'. זאת הוא עושה בעודו שומר על נייטרליות בסכסוך, סוחר עם שני הצדדים, וגם משלח את הכנופיות שלו להשתלט על הפושעים המקומיים. השפעתו ניכרת בעיקר במארווירת', אבל החלה להיות מורגשת יותר גם בואלקוריל. הכל יודעים כי הן לורד אבאריל והן יריבתו ממארווירת' יחשבו שבע פעמים לפני שיעלו את חמתו של 'מלך העגלונים' ויהפכו אותו לאויב.

7.4: דמויות חשובות בדרום הבקעה

משפחתו של לורד אבאריל

אֶרְמִילִין קוֹר אוֹר'טִירִיל, רעייתו של לורד אבאריל

אֶרְמִילִין היא נצר לשושלת מקומית שטוענת לייחוס מפואר שקשור לאחיות החרשיות ואר-נארתול מצד אחד, ולשושלת אצולה עתיקה מהנסיכות האפורה מצד שני. למרות היחוס המפואר, בני קור אור'טרילין מעולם לא היו עשירים או בעלי עוצמה, ואיבדו את אדמותיהם במרכז בקעת קיירן בדור שלאחר ההתנפצות הגדולה. שנים מספר מאוחר יותר, השושלת נשבעה אמונים ללורד אבאריל, ואחיה של ארמילין הפך בהדרגה ליועץ בכיר שלו.
החלטתו של הלורד לבקש את ידה של ארמילין הפתיעה רבים. העלמה לבית קור-אור'טיריל היתה אמנם בעלת חזות מרשימה, השכלה רחבה וגינונים אנ'מיריים מושלמים, כמו גם נכדתה של כוהנת אפורה. אלא, שמעטים ציפו כי דווקא לורד אבאריל 'ינשא מתחת למעמדו', ועוד לנצר לבית אצולה זוטרה ומרוששת, שרבים סבורים שמתחת לחזות הנאה ולגינונים הרהוטים שלה, היא אישה רדודה וחסרת כשרונות מיוחדים. היו שטענו כי לורד אבאריל בחר בה מסיבה אחרת – קשר הדם העקיף בין ארמילין לאחיות ואר-נארתול שעבורן עבד כשוליה בנעוריו, ואולי גם דמיון חיצוני מסויים בינה לאחת מאותן חרשיות מנוחות. כך או כך, חיזוריו של הלורד אחרי ארמילין נעשו, כדרכו תמיד, באורח קר ומחושב, בלא להפגין רגש רב מדי. ארמילין נענתה להצעה ברצון, למרות שגם היא מעולם לא חשה אהבה רבה כלפי הלורד. הנישואין הקנו לה חיים של גבירה רמה ומכובדת, שהיו מעל ומעבר למה שמשפחתה המרוששת יכלה להציע לה. מספרים כי ארמילין גדלה כשבליבה שנאה בוערת למשפחת אנזאריון, בני הפארליל ש'ירשו' את האדמות והרכוש שהיה שייך למשפחתה בעבר. גם מסיבה זו ארמילין שמחה מאד לזכות – כמעט יש מאין – במעמד שיחזור ויציב אותה, לפחות לדעתה, מעל לפארליל שנואי נפשה. כך אך אחרת, היא מקפידה למלא את חלקה בעסקה, כשהיא יושבת לצד בעלה ומסייעת לו במעט שהוא מפקיד בידיה.

מספרים, כי האדון והגבירה נוהגים זה בזה בכבוד ולפי כל גינוני הטקס, אולם מעבר לזה, אין ולא היה מעולם כל רגש ממשי ביניהם, ומזה שנים הם ישנים באגפים נפרדים. מסופר כי כיום הגבירה בודדה ומתוסכלת, לאחר שהרחיקה מעליה את רוב חבריה הישנים. מזה שנים, היא מבלה שעות רבות בבחינה ועיסוק ברקמות של אורגי-ערפל, אותן היא מחבבת מאד. ארמילין קשורה מאד לאחיה, ולבנו האבירי ושואף הקרבות, ומפעילה את כל כוחה בכדי לשמור על המעמד המיוחד שלהם בטירת אבאריל.
ארמלין, לאחר שנים ארוכות בהן התקשתה להרות, העניקה לבעלה שלושה צאצאים: אֶל'טוֹרִיוֹן (29), אֶלָאנְדְרִין[7] (23) ותִיל'דָאלָאר (17). ישנן שמועות כי בין הבן הבכור לבת שבאה אחריו נולדו תאומים חולניים, ששוכנו הטירה מעדיפים לשכוח את השמועות האפלות שאופפות את לידתם ומותם המהיר.

[7] השם המקורי באנ'מירין גבוהה הוא אֶנְ'לָאנְדְרִין.

אָל'טוֹריוֹן קור–אבאריל (29)

גבר חסון ונאה מאד, בעל שיער זהב שופע ומסולסל. אל'טוריון (קרוי בשם החיבה אלטריק בפי חבריו) גדל להיות ברנש קולני, אוהב לצחוק ולשתות עם חברים כאלו ואחרים, ולהתענג על כל המותרות שכספו של אביו מתיר לו. מספרים כי בחודש אחד הוא מסוגל להתרועע עם יותר אנשים ממה שאביו המסוגר מארח על שולחנו בעשר שנים. למרות שאל'טוריון גילה כשרון בטיפול באבנים יקרות, הרי לרוגזו של לורד אבאריל, הוא התגלה כחסר דמיון ובעיקר עצל מכדי להתקדם וללמוד את האומנות המשפחתית לעומק.

בסופו של דבר, התגלע בין האב לבן קרע חריף - לאחר כמה כישלונות שהעלו את חמתו של הלורד. לקרע תרם גם סכסוך של בן הלורד עם אורגי הערפל הגולים, שהחל ממה שאל'טוריון טוען כי היה חיזור תמים אחרי אחת העלמות שלהם. לאחר ריב קשה בין האב לבן, ולאחר שליידי אבאריל הגנה בחירוף נפש על בנה הבכור, אל'טוריון עזב את הטירה ועקר אל נכסי המשפחה בעיר המחוז אנ'מירלור. מאז, הוא מעביר את ימיו בחברה הגבוהה של עיר המחוז, ומרבה להופיע בנשפים, וגם בפונדקים היקרים ביותר בעיר. לטירת אבאריל הוא מזדמן רק לעיתים, בעיקר באירועים רשמיים.

אָלָאנְדְרִין קור–אבאריל (23)

עלמה בעלת שיער זהוב בהיר, שמתלוצצים עליה כי יופיה הנשגב נופל אך במקצת מיהירותה. יש האומרים כי דמותה האגדית של אחות-סבה דאר'לינטרה שבה והתגלמה בה. בניגוד לאחיה הבכור, אלאנדרין מעולם לא גילתה ולו שמץ כשרון בתכשיטנות או בכל סוג יצירה אחר. בטירה מתלוצצים, שחוסר כשרונה ותיעובה של אלאנדרין למלאכת ליטוש האבנים היקרות נופל אך במעט מחיבתה לתכשיטים שנוצרו מהן לאחר שלוטשו. במשך שנים, אלאנדרין גדלה בצילו של הבן הבכור והיורש אל'טוריון - ובין השניים שרר מאז ומעולם תיעוב הדדי. היא נחשבה לילדה מפונקת ולא חכמה במיוחד, שידעה בעיקר לעשות מהומה כל אימת שמבוקשה לא ניתן לה; ומעולם לא התעייפה מלהתחרות עם אחיה הבכור על מתנות ומותרות.

לפי השמועה, באלאנדרין חל שינוי לאחר שחסדו של אחיה הבכור סר מפני אביה. אמנם, אלאנדרין גילתה ניצנים חלשים של כוח מאגי מאז ילדותה המוקדמת, אולם נראה שבשלב זה, הם הפכו חזקים וניכרים יותר. זאת, באורח שהרשים את אביה והביא אותו לשלוח אותה כחניכה אל החצר הכחולה. כדרכו של לורד אבאריל, המהלך לא נעדר שיקול פוליטי ותפקיד ברשת המזימות שהוא טווה - גם (ואולי דווקא בגלל) שהמקום מנוהל בידי הגבירה לינ'טוריאל, רעיית יריבו הגדול ביותר של אבאריל. זו נאלצה או בחרה לכבד את המנהג של הכוהנות הכחולות, וקיבלה את אלאנדרין כתלמידה אישית שלה – דבר שהרגיז מאד את משפחת אנזאריון. אלאנדרין עצמה טוענת כי אביה השתכנע לשלוח אותה לחצר הכחולה (ונטש רעיון לארס אותה לבנו הבכור של לורד קור-אומתל, כבוד שאלאנדרין מעולם לא חשקה בו, אם להתבטא בעדינות), לאחר שהיתה לה התגלות קדושה: הגבירה 'רסיס קרח' בכבודה ובעצמה התגלתה אליה בגני הטירה, ממש במקום בו פגשה את אבי-סבה שנים רבות קודם לכן, וסיפרה לאלאנדרין שיש לה יעוד נשגב, שעובר דרך החצר הכחולה. מעטים מאד מאמינים לסיפור הזה, אבל מעטים עוד יותר יעזו לחלוק עליו בפניה של בת הלורד.

כך או אחרת, אלאנדרין עקרה לחצר הכחולה, והפכה במידה רבה ל"עיניו ואוזניו" של אביה במקום ההוא. רבים מתומכי אבאריל החלו לקוות, כי היא תצבור כוחות חזקים שיאפשרו לה, בבוא העת, להחליף את לינ'טוריאל ולהפוך לכוהנת הכחולה הגדולה של הבקעה – מה שיאפשר לאביה להשתלט לגמרי על מועצת הנכבדים.

אלאנדרין, גם בחצר הכחולה, נחשבת כצעירה מפונקת וקפריזית, מתענגת יתר על המידה על חיזורים ומחמאות ליופיה, ולהוטה תמיד אחרי תכשיטים נאים ושכיות חמדה אחרות. אלא שלצד חמדנותה ויהירותה, אלאנדרין החלה מגלה ערמומיות שאינה מביישת את אביה. היא דואגת ללמוד מלינ'טוריאל את התורות הישנות של ההשתקפות הכחולה בידה האחת, ולתכך ולחתור תחתיה בידה האחרת. כל זאת, בעודה מגייסת לעצמה תומכים משלה, הן חניכות כחולות, והן גברים צעירים שנשבו בקסמה.

תִּילְדָאלָאר קור–אבאריל

נער חיוור ורזה, שמהווה מקור לשמועות אפלוליות.
מכל ילדיו של לורד אבאריל, הוא היחיד שירש את שערו הכהה של אביו, ואת אותן פנים מאורכות ורזות בעלות ארשת מיוסרת.
השמועות על הנער הן רבות ולעיתים סותרות זו את זו, מה גם שהוא מסוגר בדרך-כלל באגף האישי שלו בטירה, ממנו הוא יוצא לעיתים נדירות, וגם אז לזמן קצר. הכל מסכימים כי הוא חולני מאד, וקשה מאד להחזירו לקו הבריאות כאשר הוא נפצע או נפגע.
מסופר, שהוא ירש את הדמיון והיצירתיות של אבות-אבותיו חרשי האבנים היקרות, אולם ידיו חלושות ורפויות. במקום ללטש אבני חן, הוא 'מלטש מילים', וממלא אסופות על אסופות של נייר יקר בפסקאות על פסקאות שהוא כותב על יצורים מוזרים ודמיוניים, טירות ברקיע, קולות דמיוניים ושאר דברים שאינם ממלאים את אביו באושר – וזאת בלשון המעטה.
שמועות אחרות, אפלות עוד יותר, מספרות על כך כי המוזרות של בנו גרמה ללורד אבאריל להזכר באגדה על הקללה שהוטלה על סבו; וכי במשך שבועות ארוכים, הנער הצעיר מנתק קשר עם בני משפחתו ושורה בצללים, כשמפעם לפעם הוא פורץ בזעקות מרות. לאחר מכן, הוא עשוי להתעורר ולהתנהג כרגיל במשך חודשים – ודווקא אז, שיחתו נבונה מאד - גם אם מלאת יהירות עוקצנית משולבת בפינוק ילדותי, כאילו היה צעיר מגילו. יש הטוענים כי הוא מסוגל לחשב דברים מורכבים ולשרטט תרשימים שגורמים אפילו לאביו להניד ראש בהערכה נדירה.

דמויות חשובות נוספות במחוז

יועץ הלורד, האדון לָאנְתוֹרִיוֹן קור–אורטיריל (64)

אחיה הבכור של רעיית לורד אבאריל ויועצו הקרוב של הלורד עצמו, מכונה בפי כל "האדון היועץ" או "לאנתוריון האב", להבדיל מבנו שנושא את אותו שם.
האדון היועץ הוא גבר כבד ומאפיר, שנוהג ללבוש מחלצות משי אנ'מיריות מסורתיות, מדיף תמיד ריח חזק של בושם משובח, והוא אחת הדמויות המוכרות ביותר בואלקוריל עילית. האחוזה המשפחתית הקטנה והמפוארת שלו שוכנת ממש ליד הכיכר המרכזית של הישוב האמיד. הארוחות החגיגיות הרבות שהוא מקיים שם, מבוקשות מאד אצל כל ה'מי ומי' בעיירה, לרבות ובעיקר צעירים ממוצא מיוחס שמחפשים להתקדם ולקבל גישה לטירה. מלבד זאת, אפשר להתקל בו לא מעט בחנויות היוקרה, כשהוא בוחן סחורות יקרות בעין מיומנת, וגם בדרך אל שערי הטירה וממנה.
האדון היועץ, או לאנתוריון האב, אינו אהוב במיוחד, הגם שרוב בני מעמדו מעדיפים להקפיד על כבודו ולא להסתכסך איתו, ולא רק כדי לזכות בהזמנות לארוחות שהוא עורך. הכל יודעים, כי האדון היועץ הוא קנאי לכבודו, קל מאד לכעוס ולהעלב ומתקשה להתפייס. השמועות מהשנים האחרונות, לפיהן חינו סר בהדרגה בעיני הלורד, ועצותיו מתקבלות כיום בנימוס קריר ולא יותר מכך, רק הוסיפו למזגו ההפכפך ולדרך בה הוא מקנא לכבודו.
מסופר, שהצרות פקדו את היועץ האב גם בביתו; יחסיו עם רעייתו מתוחים מאד, ולאחר כמה מריבות גדולות, הגבירה אשתו החלה לבלות את רוב ימות השנה באחוזה של אחיה, הרחק מואלקוריל. בנוסף, ארעו כמה ארועים שנוגעים לבנו ויורשו, שמדאיגים את האדון היועץ מאד. מספרים שבשנים האחרונות, היועץ מרבה בשתיה, ולעיתים מנסה לחזר או לתבוע לעצמו נשים צעירות ונאות שהוא נתקל בהן – גם באורח בלתי ראוי שאינו הולם את מעמדו.

האביר לאנתוריון קור–אורטיריל (30)

בנו של האדון היועץ מכונה בפי כל "לאנתוריון הבן". הוא צעיר מרשים, שמזכיר בהופעה שלו גרסה מהודרת ונאה יותר של אביו, לפני שהשמין והאפיר. לאנתוריון הבן יכול להראות ממבט ראשון כ"דמות טיפוסית של אביר אנ'מירי, כמו שאביר כזה אמור להראות", כאשר הגלימות המפוארות שלו, חרבו המכושפת ובעיקר קולו הכריזמטי ולהיטותו לקרב מחזקים את הרושם.
לאנתוריון הבן גדל ביחד עם בנו הבכור של הלורד, והיה ידיד קרוב שלו במשך שנים, עד שנפל ריחוק ביניהם ודרכיהם נפרדו, מסיבות שלאנתוריון אינו אוהב לדבר עליהן. כאשר הנושא עולה, הוא נוהג לרטון בקול לא משכנע: "איני נוהג לדבר סרה בבני משפחת אדוני המהולל".
לאחר שיחסיו עם אל'טוריון קור-אבאריל התערערו, לאנתוריון הפך להרפתקן. במשך כמה שנים, הוא נדד מחוץ לואלקוריל, ומסופר שחזר אל לורד אבאריל כשהוא ממורמר וכעוס יותר מתמיד. כיום הוא משמש כראש כוח העילית של הלורד, שמכונה 'הסערה הכחולה'. הוא לא נישא מעולם, ולא גילה עניין באף אחת מהנשים שאביו הציע לו. ישנה שמועה כי לאנתוריון הבן חשק באלאנדרין, אולם זו נותרה הרחק מעבר להישג ידו, גם כאשר ניסה להרשים אותה באומץ לב ומעשי אבירות. במקום זאת, הוא 'חי ונושם' את המלחמה הגדולה שתפרוץ בעתיד, שבה כוחות אבאריל ישעטו צפונה ויעלו את בית אנזאריון וכל הקשורים אליו באש. לשם כך, לאנתוריון הצעיר מקדיש את כל זמנו ומרצו לאימונים, לגיוס אבירים צעירים לשירותו, ולשיחות אינסופיות על העתיד המפואר ש'כבר מציץ מעבר לשער'. לעיתים, בעיקר כאשר הוא משתכר, הוא מתלונן אפילו על לורד אבאריל שאינו ממהר לצאת למלחמה שאותה הוא מתכנן שנים רבות כל-כך.

לאנתוריון מכחיש בתוקף את השמועה, שיש קשר בין מעשיו והתנהגותו כיום לדברים שעבר בתור הרפתקן, ובעיקר ליחסים קרובים - שהפכו לשנאה יוקדת - בינו לבין בתה המאומצת של גבירת מארווירת'.
כאשר הוא אינו מתרוצץ מאימונים לסקירת כוחות או בחינת מגויסים חדשים, ניתן למצוא את לאנתוריון הצעיר בביתו של אביו (היועץ לאנת'וריון האב). שם, הוא נוטל חלק באירועים שמארגן אביו - עם שלל תקרובת ויינות משובחים - עבור זרים נכבדים האוהדים את לורד אבאריל. במקרים כאלו, לאנת'וריון הבן נוהג לא פעם להתערב בשיחה ולפצוח בנאומים חוצבי להבות.
לעיתים, אפשר למצוא אותו גם כשהוא יושב עם כמה מהקצינים הזוטרים בפונדק "עין הנחש" שחולש על הכיכר של ואלקוריל עילית.

מאר'ליסיה דיר'נורן, ראש העיירה מארווירת' (60+)

מאר'ליסיה היא ראש העיר של העיירה מארווירת', ויריבה מושבעת של לורד אבאריל. היא אישה אנ'מירית גדולה ובהירה, שכוחה במותניה גם לאחר יום הולדתה השישים (גילה המדויק אינו ידוע). המראה שלה, על תלתליה האפורים הקצרים וכתובות הקעקע הצבאיות על זרועותיה, כשהיא הולמת על הסדן שלה או שותה בחברת מכרים, הינו מחזה מוכר למדי בעיירה הדרומית.
מספרים כי היא נולדה דווקא בואלקוריל, ובילדותה הכירה היטב את בני אבאריל והייתה מיודדת איתם – בעיקר עם הגבירה אל'טירלין, אותה מאר'ליסיה העריצה וחלמה להיות לוחמת אדירה כמוה. לפי השמועות, שנאתה של מאר'ליסיה לתיל'סאריון קור אבאריל החלה לאחר העלמותה וכנראה מותה המסתורי של אל'טירלין – מוות שמאר'ליסיה האמינה ומאמינה עדיין בכל ליבה, כי תיל'סאריון אשם בו.
מאר'ליסיה הצעירה נאלצה להימלט דרומה, לאחר שהשתכרה ונתנה פומבי לדעותיה, כולל איומים כי יום יבוא והיא תחנוק את תיל'סאריון קור אבאריל במו ידיה. לאחר מכן, בילתה למעלה משני עשורים ביער וארת'ארון, בין היתר כחרשית מתכת בשירות הלגיון השלישי. מספרים עליה, כי באותה תקופה הרגה במו ידיה אייל שחור עצום, מעוות ונוטף רעל – שראשו תלוי היום על קיר היכל השתיה הפרטי שלה. לפי חלק מהסיפורים, היה לה בן-זוג בדרום, אבל הדברים הסתיימו באורח טראגי. מאר'ליסיה אינה מוכנה לדבר על עניין זה, ומקדירה מאד כאשר היא נשאלת עליו. ישנה שמועה, כי הדבר קשור לטינה בינה לבין כמה ממפקדות הלגיון השלישי.
בסופו של דבר היא שבה והתיישבה במארווירת' – מבוגרת, גדולת-גוף ומצולקת; והביאה איתה ילדה צעירה בשם רֶל'אֶנדְרִי. תושבי העיר מרכלים כי הילדה אינה בתה הטבעית, וכי הנפחית הגדולה מצאה אותה משוטטת ביער, או הצילה אותה מגורל אפל באחד ממסעותיה, לפני שאימצה אותה.
מאר'ליסיה טענה במשך שנים כי קצה במסעות ומלחמות, וכל רצונה הוא להשתקע ולחיות חיים שלווים כבעלת מלאכה. חרף זאת, כוחה במארווירת' הלך ועלה, כאשר לקחה תפקיד ראשי בהשבת הסדר על כנו והטלת מורא על פושעים שעשו בעיירה ככל העולה על רוחם. בהמשך, היא ארגנה את המיליציה המקומית ועמדה בראשה בקרב שבו נהדפה פשיטה גדולה של מפלצות דמויות חרק שבאו מקן עמוק מתחת לשורשי העץ השחור.
רבים מראשי המשפחות המקומיות החלו לרחוש כבוד לקולה המחוספס של מאר'ליסיה, שיודעת לומר דברי טעם קצרים וקולעים. זאת, בין היתר, גם בכל הנוגע לארגון הכספים של העיר והיחס הראוי מול הסוחרים השונים. עוד מספרים, כי דווקא טעות יהירה שעשה יועצו של לורד אבאריל, לאנתוריון האב, היא זו שסללה את דרכה של מאר'ליסיה באופן סופי להנהגת העיר, והביכה מאד את תומכי הלורד בעיירה הדרומית – עניין עליו הלורד לא סלח עד היום ליועצו הנאמן.
מאר'ליסיה טוענת כי אינה מעוניינת בעימות ישיר עם לורד אבאריל - והגם שלעולם לא תודה בכך בפומבי, היא אינה מחבבת את קנאי הפאר'ליל הצעירים ומבינה את הסכנה שנשקפת מהם, גם לאנשים כמוה. מאר'ליסיה טוענת כי לשני הצדדים היריבים יש אינטרס לשמור על שקט ולתמוך במסחר שעובר בעיירה. מנגד, היא אינה מהססת להציב את עצמה שוב ושוב כנגד התוכניות של לורד אבאריל, ולחסום ככל יכולתה מעבר של שכירי חרב מיער וארתארון אל אבאריל. מעבר לכל אלו, יודעי דבר אומרים כי מאר'ליסיה לא סלחה ללורד אבאריל לעולם על מה שקרה לאל'טירלין, והיא מחכה לעת הנכונה לנקום בו – הגם שהיא יודעת היטב כי המיליציה של מארווירת' אינה בת תחרות לצבאו של שנוא נפשה.

רֶל'אֶנדְרִי דיר'נורן ("קפטן רָאלֶר") (29)

בתה הצעירה (כנראה המאומצת) של ראש העיר, היא אישה צעירה ומרשימה, בנויה היטב, בעלת שיער צהוב ארוך ודיבור רהוט, נלהב וכובש. יש הסבורים כי היא בתה של ראשת העיר מאהובה המנוח מדרום וארתארון; אולם רוב האנשים מאמינים כי מאר'ליסיה מצאה אותה היכנשהו ביער. יש המרחיקים לכת ומספרים, שרל'אנדרי הפעוטה הייתה הניצולה היחידה מפרשת הרצח ב'חווה השחורה', מה שהופך אותה למעשה לנצר למשפחת קור-אור'טיריל ושארת בשר של יועצו של לורד אבאריל ושל ליידי אבאריל עצמה - והיא אכן דומה במראה לגבירה ארמילין הרבה יותר מאשר למאר'ליסיה.

רל'אנדרי היתה הרפתקנית במשך מספר שנים, ויש לה סיפורים רבים (אולי מוגזמים בעליל) על הצלחותיה. בין היתר, היא טוענת שצמיד עתיק ונדיר שמצאה לאחר קרב גבורה חסר עדים, הקנה לה כוח כשפים חזק שקשור באור בוהק. היא נוהגת לעטות תלבושת צבעונית וצעקנית, ולמרות מוצאה האנ'מירי בעליל – היא ככל הנראה התומכת המושבעת והקולנית ביותר של הפארליל. שנאתה ללורד אבאריל ומשרתיו, כמו גם רצונה להתעמת איתם בפועל, בוערים בהרבה משל אמה.

רל'אנדרי, שהפכה את עצמה למפקדת מיליציה קטנה של הרפתקנים - רובם ידידים קרובים וחלקם מאהבים שלה - זכתה לכינוי הספק רציני וספק מלגלג 'קפטן ראלר'. היא מעריצה בקולניות כל דבר שנוגע לפארליל ולמנהגים שלהם, ומסרבת בתוקף לשמוע כל ביקורת, לרבות הערות כי לפי דתו המחודשת של הנביא הדגול מהצפון, מעמדה של נשים כמוה אינו גבוה בהרבה מזה של סחורה. לשיטתה, כל הטענות הללו הם הגזמות או שקרים שמפיצים "אנשים מלאי שנאה" כמו לורד אבאריל, או לחלופין הם "תגובה מוצדקת על דורות על דורות של התעללות אנ'מירית באנשים הנפלאים האלו".

כך למשל, במסגרת עימות עם אחד מקציני הלגיון הזהוב השלישי שהזדמן לעיירה, צעקה לעברו כי היא אינה מעוניינת לשמוע יותר אנ'מירים זקנים. היא רוצה להקשיב דווקא לפאר'ליל, לגורג, "ולכל שאר היצורים הנפלאים שחיים על האדמה העתיקה והמבורכת הזו".

כמה מידידיה של "ראלר", לרבות פאר'ליל בשם אָרְנָאז, שאר-בשר רחוק וגולה של משפחת אנזאריון שהסתבך בזמנו עם 'מעגל עופרים אדוק מדי' בו היה חבר, מזהירים אותה שהיא מרחיקה לכת יתר על המידה בפרשנות האישית והמקורית מדי שלה לדת הפארליל ולאורח שבו היא נותנת לה פומבי. הם מנסים לשכנעה כי לא כל העופרים האדוקים שהיא מגייסת לשורות הכוח שלה אכן מחבבים אותה - הגם שרובם שונאים את לורד אבאריל די הצורך בכדי לשרת תחתיה, לפחות באופן זמני; וכי כמה מאנשי השיירות של לורד אנזאריון שעברו בעיירה כבר החלו לוטשים בה מבטים זועמים ואפלים. רל'אנדרי מסרבת להקשיב, ויחסיה עם ארנאז הצטננו למדי בשנה האחרונה.

יש אומרים כי גם אמה של רל'אנדרי מנסה לרסן את בתה: מאר'ליסיה מסרבת, גם אם בעדינות, לכל רעיונותיה של בתה להתעמת במישרין עם אנשיו של אבאריל. בין היתר, בנימוק שתחילה עליה לאמן את אנשיה, ולסיים בהצלחה מטלות פשוטות יותר, כגון ביעור יצורים מזיקים שמטרידים את העיירה וסביבותיה. לורד אבאריל, מצידו, מודע היטב למעלליה של 'קפטן ראלאר', לשאיפותיה ולכוח שהיא מאמנת, וכנראה גם לסיפור על צמיד הקסמים שלה.

חלק מהסיפורים על מעלליה של הקנאית הצעירה הגיעו אל הלורד באמצעות לאנתוריון הבן – שביקש שוב ושוב את הכבוד לפשוט על 'הקן של הזונה' ולערוף את ראשה במו ידיו. מספרים שלאנתוריון הבן לא מונע רק בידי נאמנותו ללורד ותיעובו לפארליל, וכי לפני שנים הוא ורל'אנדרי היו דווקא מיודדים, ואולי אפילו יותר מזה - לפני שהפכו לשונאים בנפש. לורד אבאריל, מצידו, מסרב לתת אישור לחסל אותה, ומסתפק לפי השמועה בצחוק יבש.

"ידידי הצעיר וחסר הסבלנות. עוד יבוא היום בו נבחן את כוח הקסמים ה... אדיר של ראלר וצמיד-הגיבורים הכל-יכול שלה, ונלמד אותה בדרך הקשה מה ההבדל בין שאגאט שחור לשאגלוט גינה. כרגע, חוששני שהיא משרתת אותי טוב יותר כשהיא חיה, נושמת ודברנית, כך שהנקמה הקטנה שלך תאלץ להמתין. האם היין לטעמך, נערי? אני רואה שלא נגעת כלל בגביע שלך!"

7.5: ארגונים ומסדרים חשובים בדרום הבקעה

כוחותיו של לורד אבאריל

מלבד משמר העיר של אבאריל, שעוסק בשמירה על הסדר, תפיסת מבריחים ומשימות דומות, לרשות הלורד עומדים כוחות נוספים ומיומנים בהרבה, שחברות בהם נחשבת ככבוד גדול.

"הסערה הכחולה"

כוח שמונה כ-250 לוחמים מיומנים, מחולק לשלוש יחידות משמר. האביר לאנת'וריון קור-אורטיריל הבן הוא המפקד העליון של הכוח, הגם שרק אחת היחידות נחשבת כ'בת טיפוחיו' האמיתית. קציני היחידה הזו הם צעירים שאפתנים ממוצא אנ'מירי (פחות או יותר) שגדלו בתנאי דלות יחסית סביב טירת אבאריל, ליד 'החצר הכחולה' ובמקומות אחרים. הם ניזונים מסיפורי תהילת עבר, ורואים בקנאה ושנאה את עלייתם לגדולה של בית אנזאריון והפארליל המקיפים אותו, ואת עושרם הרב של האחרונים. הקצינים הצעירים הללו מעריצים את לורד אבאריל בתור המשענת האחרונה של האימפריה, ובטוחים כי תחת פיקודו, יעלו לגדולה ויחיו את העבר המזהיר. לצד האבירים הצעירים שמקיפים את לאנתוריון הבן, משרתים בכוח גם שכירי חרב מיומנים, רבים מהם מיער ואראת'ארון, וחלקם בעלי ניסיון קודם בשירות הלגיון השלישי של האימפריה. כמו כן, משרתים במשמר כמה הרפתקנים לשעבר וקומץ גולים מנסיכות אורמ'תריל.

"ורד הכוכבים"

כוח אחר שסר למרות לורד אבאריל, הוא יחידה של כמה עשרות אורגי ערפל, מורכבת מפרשים כבדים, שמאומנים היטב להלחם גם רגלית במידת הצורך. לצידם משרתים קשתים מעולים שמסוגלים לפגוע במטרה ממרחק עצום.

כוח העילית הזה עוטה גלימות בהירות. קציניו הם ברובם פלדינים מיומנים, ששרדו את חורבן ממלכת האור שבמערב, ונאמנים אישית למרפא סילדיריון שנחשב למנהיג של קלסוריל החדשה. הכוח מונהג בידי קָאראֶלִיר מִית'-גְוווינְרוֹס, לשעבר אביר בכיר באחד המסדרים של ממלכת אורגי הערפל. קאראליר הוא קרוב משפחתה של 'כלת הערפל האבלה'. הוא אינו סר למרותו של לאנת'וריון הבן ולא מעריך אותו במיוחד - ואומרים שהיחסים בין שניהם מתוחים מאד.

"עלמת המצולה"

הכוח השלישי, הקטן והמובחר ביותר שעומד לרשות לורד אבאריל הוא משמר הטירה שלו: קומץ לוחמי עילית עטויים שריון מהודר, עם סיכה מכסף משובח שמעוצבת כמו צלמית של עלמה עם שיער ארוך ומתבדר.
יש אומרים, כי הסמל הוא מזכרת לאחת האחיות החרשיות המנוחות מבית ואר-נארת'ול, שתילסאריון קור-אבאריל היה מאוהב בה בנעוריו.
לא ברור מי מפקד על המשמר הזה, ויש כמה שמועות סותרות למדי בעניין: מקוסמת מסתורית בשם אָרֶ'אנְסִירִי - משרתת לשעבר של עוצרת הורד האפור שהפכה ליריבה מרה שלה; שאר בשר רחוק ועלום של הלורד שמעדיף להשאר בצללים, או אפילו מכשף עוג שהסתכסך עם חבריו אי-שם בביצות אוּרְגָאקָה.

7.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

מעמד גבוה או בינוני–גבוה באיזור ולקוריל

הדמות נולדה למשפחה אנ'מירית טהורת-דם, או לכל הפחות משפחה 'מעורבת' שמחשיבה עצמה כטהורת דם ומנסה להראות ולהתנהג ככזו. המשפחה חיה באחד מבתי האבן הנוחים יותר בעיירה ולקוריל תחתית, או אם התמזל מזלה, באחד מבתי האחוזה של ולקוריל עילית.

המשפחה יכולה להיות אחד מבתי האצולה הזוטרים שנאמנים ללורד אבאריל (אם השחקן השקיע "ב" ומעלה במעמד חברתי), או כזו שמתפרנסת מזה דורות מחרשות מתכת, ליטוש יהלומים או יצירה אחרת. זאת, באורח שהקנה לה מעמד מכובד ואמצעים שמאפשרים לה לחיות ברמת חיים גבוהה יחסית. הדמות יכולה לבוא גם ממשפחה שהתעשרה מסחר באבן או מחצבים אחרים, או כזו שבניה משרתים כקצינים או אבירים בצבא הלורד אבאריל.

הדמות גדלה לחיים נוחים יחסית (בהתאם להשקעה ב'מעמד חברתי'), במקום שחולש על דרך הסחר הדרומית, ומצוי מתחת לעינו הצופה תמיד של לורד אבאריל.

בין אם הדמות מאמינה בכך כיום או לא, היא גדלה על סיפורי ימי הזוהר של האימפריה, והבגידה של אספסוף המורדות של ורד אפור, ולאחר מכן של הפאר'ליל החמדנים והקנאים, שניצלו את האסון כדי לחלל את שרידי התהילה של ימי קדם. הוסבר לדמות שוב ושוב, כי הלורד היוצר בטירתו הרמה, הוא למעשה המעוז האחרון שזוכר את תהילת האימפריה ועמל להשיב את האדונים האמיתיים על כנם - או לפחות לבלום את בני העוולה, הבוגדים והפראים מלטנף ולהשחית את מה שנותר ממנה; כי עינו של הלורד רואה הכול, ובטירתו חבויים אוצרות רבי-עוצמה מימי האימפריה, שיום יבוא ויעשה בהם שימוש במלחמה הגדולה. הדמות למדה כנראה, כבר מגיל מוקדם, כי אסור ומסוכן לפקפק בגלוי בלורד, בכשרונו ובחוכמתו.

מעמד נמוך או בינוני–נמוך באיזור ולקוריל

הדמות גדלה במשפחה של פועלים, משרתים או בעלי מלאכה זוטרים וקשי-יום שעובדים עבור האצולה של ולקוריל או אנשי הלורד. יתכן שהמשפחה, בעיקר אם היא פארילית, היתה פעם אמידה יותר, אבל נדחקה מעסקיה הקודמים ככל שמעמדם של אנשים מסוגה הלך וירד. יתכן שהדמות זכתה להכיר 'מלמטה' אחד או יותר מהאדונים של ואלקוריל, על החולשות, הקטנוניות, החמדנות, ולפעמים גם האכזריות שלהם. יתכן שהדמות מאמינה בדת הפארילית ומחכה לתבוסתו של אבאריל; ויתכן שהיא אדישה לעניין ונאבקת להתקיים ולהתקדם. יתכן גם שהדמות מעורבת בשלל העסקים הלא חוקיים בואלקוריל תחתית, שחלקם מתנהלים ממש מתחת לאפם של אנשי הלורד, או בחסות מחסנאים וקצינים מושחתים במשמר שלו. כך או אחרת, היא מכירה היטב את הצד האפלולי והלא זוהר של העיירה האמידה. יתכן שיש לדמות קשרים אצל אנשים מסויימים במחסנים או באגפי המשרתים של אחוזה אחת או יותר.

מארווירת'

הדמות גדלה בעיירה האפלולית שבין שורשי העץ הענק, שברחובותיה ופונדקיה ניתן היה – לפחות עד לפני שנים מעטות - לדבר בחופשיות יחסית ולפגוש נוסעים רבים שחולפים בין יער וארת'ארון לבקעת קיירן. אם המעמד החברתי של הדמות נמוך ("ד" או "ה"), היא גדלה במשפחה קשת יום שהצטופפה ב"בית" שאינו יותר ממנהרה צרה בתוך החלל המבאיש של הגזע או אחד השורשים העצומים. משפחת הדמות התפרנסה מאחת מעבודות הכפיים הנפוצות באיזור, החל מהפקת שרף ודבשה, המשך בשירותים לנוסעים שעוברים בעיירה, וכלה בדליית בוץ וליקוט עשבים מתוכו. בישי המזל נאלצים לחטוב חלקי עץ מרקיב למחצה מהמפלסים הנמוכים יותר, במקום בו התקפה מצד חרקים ענקיים ושרצים דומים עשויה להתרחש בכל עת. משפחות אחרות מתפרנסות ממסחר זעיר ורוכלות, ויש אף כאלו, בעיקר בישובים הקטנים יותר ובחוות סביב מארווירת', שחיים מצייד ופרוונות, או מחקלאות זעירה.

עד לפני מספר שנים, מארווירת' היתה מקום חופשי, אבל גם כאוטי ומסוכן. העיירה סבלה מכנופיות פשע, חלקן וארתאריות וחלקן מקומיות. בשנים האחרונות, הסדר חזר והפושעים הפכו חששנים יותר וחצופים פחות, מה שגורם לרבים מהתושבים לחבב ולתמוך בכל ליבם בראשת העיר הנוכחית. לעומת זאת, הדבר אינו נטול מחיר: רבים מהתושבים, אולי גם ממשפחת הדמות, החלו 'מתחזקים' בדת הפארילית והפכו קנאים יותר וסובלניים פחות כלפי דיבורים שאינם נושאים חן בעיניהם – מה שהופך את הרחובות האפלוליים של מארווירת' לחופשיים הרבה פחות מבעבר.

קלסוריל החדשה

הדמות היא אורג ערפל, שמקור משפחתו הינו כנראה בממלכת האור הנשגב ממערב לים.
אם הדמות הגיעה לפרקה לא מזמן (קרי, היא בת 35- 40 בערך), היא זוכרת במעורפל ילדות מוקדמת במולדת הישנה, ואת החורבן הנורא שהשתולל סביבה. אם הדמות מבוגרת יותר, יתכן שהזדמן לה לשרת כחיילת צעירה במלחמה בה חרבה הממלכה במערב. אורגי הערפל שנאספו בסופו של דבר בקלסילדי החדשה, הם אוסף מגוון – חלקם משפחות וחלקם יחידים שאיבדו את כל משפחתם או לא יודעים מה עלה בגורלה. ישנם כאלו שהתמזל מזלם – שלהם או של הוריהם, להמלט בדרך הים לפני השלב הסופי של החורבן. אחרים חזו במחזות קשים בהרבה, ואולי גם 'עברו' תחת ידיהם של סוחרי עבדים לפני ששוחררו או נמלטו, והחלו לנדוד ברחבי מלסטרה עד שהגיעו לבקעת קיירן ואל קלסוריל החדשה.
כך או אחרת, הדמות בילתה את שני העשורים האחרונים או חלק מהם בעיירה אפופת הערפל שבגבול הבקע המקולל של סארקראקט. היא גדלה במקום בו הרוחות יבשות וצולפות, ונושאות עימם עפר מבאיש שמכה שוב ושוב בגנים החדשים ובשאר הנסיונות לשחזר חלק מתהילת העבר. הדמות בילתה את שנות ההתבגרות שלה בקהילה שהתקבצו בה אורגי ערפל ממעמדות ומחוזות שונים, שלא תמיד מסתדרים זה עם זה או רואים עין בעין. היא ראתה כיצד הבטחותיו של לורד אבאריל לתת לאורגי הערפל לנהל את ענייניהם ולסייע להם התקיימו רק באורח חלקי. אורגי הערפל מסביב לדמות, מעבר לחזות המאופקת ולנימוסין שלהם, קרועים ביניהם גם על שמירת המסורות מהעבר, וגם על היחס לפטרון בן-האנוש ולמשרתיו כיום.
משפחתה של הדמות (אם יש לה כזו) או הדמות עצמה מצאו את פרסנתם ממלאכות מקומיות שנדרשות לישוב שמעולם לא הושלם עד הסוף, כמו סיתות אבנים, גננות, בניה או איסוף מזון - או אולי דווקא מיצירת שכיות חמדה שבני האדם המקומיים, בעיקר האצולה, להוטים אחריהן. אם הדמות בחרה מעמד חברתי גבוה יותר, יתכן שמשפחתה משרתת אצל הלורד או אחד מאנשיו. כך למשל: אחד מהוריה של הדמות הוא אביר בכיר ביחידת 'ורד הכוכבים'.
הדמות נחשפה למתח ולקרע ההולך וגדל בין 'המרפא הראשי' ומנהיגים אחרים מהדורות המבוגרים יותר, לבין רבים מהדור הצעיר יותר. המבוגרים דורשים נאמנות והוקרת תודה ללורד אבאריל, וממריצים את האחרים לנסות 'להעמיד פנים' שהם חיים כמו פעם, ואילו הצעירים ממורמרים על ההתנשאות של אבאריל וחצרו, ועל היחס לו זכו מבני אדם בכלל. רבים מהם מאסו בדרך בה הם נאלצים להעמיד פנים שבתי האבן המאובקים מעל החורבות הם 'כמו הבית במערב', וכי אפשר בכלל לשחזר חלקים ממה שאבד ללא שוב.

גורג מקלאן גִיר–מִירְץ'

הגורג מקלאן גִיר-מִירְץ' שכנו פעם בעמקים הסלעיים ממזרח לטירת אבאריל. גיר-מירץ' היה קלאן משגשג, שהונהג בידי אם ביצים גדולה ומוכשרת, ומצא פרנסה ובשפע ממי הגופרית ומהאצות באזור. כמה מהגורג היו רוקחים שיקויים, מאכלים וצבעים, שבני-האדם היו קונים במחיר מפולפל.
מזלו של הקלאן השתנה לרעה, כאשר כורי הגופרית שלו חפרו עמוק מדי, ושחררו זוחלים טורפים, שהפילו רבים מבני הקלאן וטרפו את אם הביצים הגדולה ורבים מצאצאיה הצעירים. בני גיר-מירץ', נאלצים לחיות מסביב לבני-האדם של ואלקוריל תחתית ואיזורים אחרים במעבר וירת. בולקוריל עילית הם רצויים הרבה פחות, מסיבות ברורות. כיום, הם מתפרנסים מרקיחת שיקויים זולים ורוכלות. חרף המדיניות הרשמית של לורד אבאריל שהורה להתייחס לנוכחותם בסובלנות – רבים מבני האדם בזים להם, או גרוע יותר, מתנכלים להם בתור אספסוף של גנבים ונוכלים קטנים וחסרי ערך, החשודים תמיד בריגול עבור אויבי הטירה.
עורם של רבים מבני גיר-מירץ' צהבהב יחסית לגורג 'רגילים' – אולי בהשפעת הגופרית שבה נברו במשך דורות על דורות. אצל פרטים אחרים, עור הגוף ולעיתים גם שיער הראש נוטים לגוונים של אפרפר-בהיר.

כיום, בני הקלאן נאלצים לחיות במסגרת רופפת יותר מהנהוג בקלאנים של גורג. חלקם מחקים במעט את בני האדם המקומיים; אחרים ממתינים לכך כי אחת מהנשים שנותרו בקלאן, תתפתח מספיק כדי להפוך ל'אם ביצים גדולה' חדשה. הדבר יוצר תחרות עזה, לעיתים גובלת בשנאה ממש בין המועמדות.
רבים מצעירי גיר-מירץ' חולמים על העושר והמחצבים שאבותיהם נאלצו לנטוש בעמקים המוצללים כאשר ברחו מהלטאות הטורפות, וחלקם חולמים לצבור כוח בכדי שיוכלו – יום אחד - לקחת את מה שמגיע להם, ואם אפשר גם לנקום בזוחלים הטורפים ו'לעשות משהו מועיל מאד' עם הביצים שלהם.
כמה מאותם צעירים הפכו עם השנים להרפתקנים שצברו ידע על ארץ הנקרות והגאיות המסוכנים ממזרח לטירה, ומחפשים לא פעם חומרים וצמחים כאלו ואחרים שגדלים שם.

פרק 8: דרום–מזרח הבקעה – עמק טולו

"אנחנו היינו כאן מההתחלה של העולם, רועים את הכבשים ושרים את השירים שלנו. ערי אבן גדולות וקרות קמות ואז הופכות להריסות שהעשב בולע לאט. מלכים עולים ונופלים, אבל אנחנו נשארים. כדאי שתזכור את זה ותיתן כבוד כמו שצריך, כל עוד אתה בעמק הזה".

עמק טוֹלוֹ משתרע בקצה הדרום-מזרחי של בקעת קִיֶרֶן, בין פאתי יער אֶנְקוֹרִיאֶל לבין רכס קָאראָנְסִיל. הוא מולדתם של רועים קשוחים ועצמאיים שטוענים שהם 'היו כאן לפני כל האחרים'; וכי הכפר הגדול שלהם, שמשתרע מסביב לעץ עתיק ועצום לגודל במזרח העמק, הוא הישוב הקדום ביותר בבקעת קיירן.
טולו מפורסם בתוצרת של הכבשים והעיזים המשובחות שלו, כולל משקה אלכוהולי מפורסם שמותסס מחלב כבשים, ונקרא 'שיכר לבן', ובצמר משובח שרבים טוענים שיש בו כוח מאגי חלש. הוא ידוע גם במסורת המיוחדת של הרועים שלו, שמועברת מדור לדור בסאגות, שמכונות "שלוש השירות". הסאגות הללו מערבבות בין מיתולוגיה להיסטוריה, ומספרות על קורות העמק - החל מבריחת אבות-אבותיהם של הרועים משלטונו הערין של מלך אנושי רק למחצה ששלט ביער קדום ומכושף; המשך במאבק בין רועי טולו לאנשי זאב שישבו בטירות אבן וידעו להקים את המתים; וכלה בקרב מול דרקון – כנראה הדרקון האחרון (ואולי היחיד) ששכן בבקעת קיירן.
קיימת קרבה מסויימת בין בני טולו לבין הפָּארְלִיל. אלו וגם אלו סוגדים לאלוהות שקשורה לטבע, ומתעבים מקדשים מפוארים, היררכיה דתית וטקסים מורכבים. למרות זאת, בני טולו נבדלים מהפארליל גם במראה, גם בשפה וגם בהשקפת העולם, והם רואים את עצמם כעם נפרד לגמרי. בתקופת האימפריה, הרועים של טולו שמרו על נאמנות יחסית לשליטים האֶנְ'מִירִים. נציבי הבקעה, מצידם, השכילו להניח לבני העמק לנהל את ענייניהם, ולא גבו מהם מיסים – דרישה שנחשבת משפילה במיוחד בעיני אנשי טולו. במקום זאת, הרועים נהגו "לשלוח מתנות" של סחורה משובחת לנציבי הבקעה, ולהעמיד לשירותם קומץ חיילים וסיירים מעולים מקרב צעירי העמק.
בני טולו קנאים לעצמאותם. הם נוהגים במידה רבה של חשדנות כלפי זרים; ורק מעטים זוכים לרשות להכנס

אל לב העמק שלהם, ובעיקר להגיע אל הכפר טולו עצמו והעץ הקדוש שבמרכזו. כיום, אחרי שני דורות של ניתוק יחסי וניטרליות במאבקי הכוח של הבקעה, שורת מאורעות גורמת לאנשי טולו להתקרב יותר ויותר אל לורד אָבָארִיל. המלחמה והסכנה מתקרבים שוב לגבולות עמק טולו: המנודים המעוותים, יריביהם העתיקים של רועי טולו, מרימים את הראש בשנים האחרונות; וגם אנושואידים פראיים מרכס קאראנסיל – אויבים עתיקים נוספים של העמק – הפכו נפוצים וחצופים יותר. אם לא די בזה, טולו שרויה גם במשבר פנימי ואיבה הולכת וגוברת בין כמה מהמשפחות העתיקות שלה לבין עצמן.

<u>נתונים חשובים</u>
אוכלוסיה: כ-4,000 איש בעמק עצמו ("אנשי טולו")
מבין תושבי העמק, כ-2,500 איש יושבים בכפר טולו עצמו, על הגבעות, הנקיקים והמישורים מסביב לו, והיתר מפוזרים בחוות, כפרים קטנים ומאהלי רועים בחלקים אחרים של העמק.
מלבד אנשי טולו, מאות אנשים (או דמויי-אנוש, תלוי את מי שואלים) שוכנים באיזור בריכות הבוץ של 'המנודים' מחוץ לגבולות העמק. באיזור קיימת נציגות של 'שיבולי הזהב' מנחלות אָנְזָארִיוֹן שסוחרת עם המנודים ואולי גם מחמשת אותם.

<u>שליטים</u>: נָארְג טוֹלְגְרָאל, ראש מועצת הנכבדים של הכפר ועמק טולו.
<u>סמל הכפר טולו</u>: ציור פשוט של עץ אדום מלבלב על רקע ירוק. לעיתים נעשה שימוש גם בנס קודר יותר שמציג גולגולת של איל זהוב על רקע שחור.

8.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

עמק טולו נראה כמו 'אצבע ארוכה' שנמתחת מגבול יער אנקוריאל במערב אל תוך רכס קאראנסיל במזרח, כשהיא מוקפת רכסים גבוהים משלושה כיוונים. רכס קאראנסיל עצמו עולה לגובה מעל העמק במזרח ובדרום. מצפון נישא מעל העמק רכס קודר של גבעות שחורות, שמעליהן רמה ערפילית שעשן מתמר לא פעם מבין הסלעים שלה. הרמה הזו, שמכונה 'מצפה בּוּרְזָטְרוּג' קשורה בקשר הדוק לכמה מהאגדות האפלות יותר של טולו, ונחשבת גם כיום למקום מסוכן מאד.
העמק עצמו הוא חבל-ארץ מרהיב בגוונים של ירוק עמוק עד ירוק-אפרפר, מכוסה בעשב דשן וגבוה. בעונות מסוימות, העמק מצמיח פרחים סגולים, חלקם גדולים מאד ובעלי צורה של גביעים רחבים. בין העשב והשיחים מסתתרים אגמים זעירים, ומפעם לפעם עולה מעליהם תל גבוה מכוסה בצמחיה, לעיתים עם שרידים של חורבות עתיקות או עמוד ענקי שקרס, במלואו או למחצה, לפני מאות על מאות שנים.
הנוף של טולו הוא פראי, מרהיב ומיוחד במינו. רבים סבורים שבאדמה ובצומח טבוע כוח מאגי, שמקנה לרבות מסחורות האיזור סגולות מיוחדות: מהצמר של הכבשים ועד החלב המותסס שמשמש למשקאות חזקים. הכבשים של טולו נחשבות גדולות, פראיות ויש אומרים שגם נבונות במעט מאלו שרועות בחלקים אחרים של הבקעה. אפשר לזהות אותן לפי הצמר הסמיך והשופע יותר; וגם לפי הקרניים המסתלסלות והמרשימות של האילים הזכרים, והעובדה שגם לנקבות יש זוג של בליטות קרן קצרות.
הפסגות של רכס קאראנסיל שחולשות על העמק מדרום, ובעיקר ממזרח, משלימות את הנוף של האיזור, ומוסיפות לרקיע שלו ערפילים ושלגי עד - רחוקים, אבל נוכחים תמיד.

הגעה ועזיבה

הדרך הנוחה היחידה להגיע ממרכז בקעת קיירן אל עמק טולו, היא דרך מסחר עתיקה ומשובשת למדי, שחוצה את יער אנקוריאל ("היער המרצד"), ונכנסת אל עמק טולו מהקצה המערבי שלו. הדרך חוצה נהר מקומי במקום המכונה 'מעבורת קִיז טוּלֶן', וממשיכה הלאה, עד לכפר טולו ולעץ העצום שנישא מעליו. עבור שיירת עגלות איטית שיוצאת מאֶנְ'מִירְלוֹר או מהחצר הכחולה,

מדובר במסע של כחמישה ימים עד למעבורת קיז טולזן, ושבעה ימים עד לכפר טולו עצמו. רוב השיירות אינן מקבלות רשות להרחיק עד הכפר, ונעצרות לסחור באיזור המעבורת.
שיירות לא מעטות עושות את המסע הזה: בעונות המתאימות למסעות וסחר, נראה שכמעט כל שבוע או לכל היותר שבועיים, מגיעה לקיז טולזאן שיירה אחרת. עובר-אורח או הרפתקן שאינו נראה חשוד ויודע לשאת ולתת עם סוחרים מקומיים, לא יתקשה להשיג מקום בשיירה כזו בעד תשלום לא גבוה.

מלבד הדרך הזו, קיים גם נתיב עוקף שיורד מדרך המלך של בקעת קיירן, ממנה הוא מתפצל מדרום ליער דראַרון וממזרח לנחלות אנזאריון. הנתיב הזה חומק דרומה ומתפתל בין גבעות המקור הבוער ושולי יער אנקוריאל לבין הגבעות הקודרות של בורזטרוג במזרח. הדרך הזו עוקפת את יער אנקוריאל, אבל נחשבת נידחת ומסוכנת בהרבה מדרך היער. כיום, רק סוחרים ועוברי אורח מעטים עושים בה שימוש.
ישנן גם דרכים הרריות מפותלות ובוגדניות שיורדות מרכס קאראנסיל אל תוך מזרח עמק טולו. הן לא מתאימות לעגלות, חסומות בעונות רבות של השנה, והנוסעים עליהן עלולים להיות מותקפים בידי אנושואידים פראיים כגון אבנונים וקרנני-הרים. מבריחים, שעוסקים ב'סחר לא רשמי' בין מחוז קֶארְן אֶ-תָאל ומחוזות מסויימים בהרי קאראנסיל לבין טולו, עוברים בדרכים הללו, וחלקם מכירים אותן היטב. רצוי מאד למי שמשתמש בדרכי ההרים, בין אם הוא מבריח או הרפתקן, שיהיו לו קשרים מצויינים עם אחת ממשפחות הרועים: הסיירים של טולו ששומרים על גבולות העמק עלולים להתייחס אל כל זר שעובר בדרכים האלו כאל פושע ומסיג גבול, לירות קודם ולשאול שאלות אחר-כך.

מעבר ביער אנקוריאל

יער אנקוריאל, או "היער המרצד" זכה לשמו על-שם הכוורות הרבות שתלויות במרומי העצים, שחלקן זוהרות באור עמום בשעות החשכה. הן משמשות גזע חרקים שנראה כהכלאה בין גחלילית לדבורה וָארְתָארִית ענקית. זהו יער פראי, שהפארליל מאמינים – כנראה בצדק – שרוחות טבע חיות בו והקסם שלהן מוטבע חזק בתוכו. היער מסוכן מאד לעוברי-אורח שמעיזים לסטות מהדרך הראשית. עם זאת, שיירות מלוות בידי משמר חמוש שחוצות אותו בעונות הנכונות, ונשארות על הדרך, סובלות רק לעיתים נדירות ממתקפה רצינית של חרקים ענקיים, חיות פרא או שודדים.

באמצע היער, השיירות חולפות מתחת לעמוד ישן ונוטה הצידה, נגוע כולו באזובים ושורשים מתפתלים, אבל חושף עדיין תבליטים ישנים וגסים של חיות מקורננות שעומדות זו על זו וכאילו 'תוחבות ראש אל מחוץ לאבן'. סמוך לעמוד, נפרשת צומת הדרכים של מרכז היער, שם מתוך הדרך הראשית מתפצל נתיב צדדי וצר יותר שעולה צפונה, אל האיזורים הסבוכים במיוחד של היער שבגבול גבעות המקור הבוער. שם, לפי השמועה, מתגורר זאגליט גדול, קנאי ולא ידידותי[8], שמסופר עליו שהוא המרפא הטוב ביותר בכל בקעת קיירן.
ממש על הצומת המיוער, לא הרחק מהעמוד, ניצב פונדק בודד ומבוצר היטב בשם 'האייל הערפילי', ששייך כיום לבנו השני והסורר של לורד אנזאריון, האדון טִילְגוֹרָן, ולרעייתו דָאלָה, שהיא בת לאחת המשפחות העתיקות של עמק טולו. המקום מוגן היטב הן בחומה והן בעיקר על-ידי חבורת סיירים ושאר ברנשים מחוספסים שחיים עם טילגורן ורעייתו. הללו כבר הדפו בהצלחה מתקפות גדולות של שודדים ויצורים גרועים יותר. בפונדק אפשר לפגוש הן נוסעים בדרך מטולו ואליה (ולעיתים אפשר לשמוע מהם רכילות על המצב בעמק), וגם פארליל שמנסים להגיע או מחכים לראיון אצל הזאגליט הגדול בצפון היער.
מהפונדק, השיירות ממשיכות מזרחה. לאחר יום או יומיים של מסע, וחצייה של כמה גשרים ישנים אבל עשויים היטב מעל לערוצים עמוקים שסודקים את האדמה, העצים מדלדלים, ומפנים את מקומם לנוף ירוק-עמוק של עשב גבוה ושיחים מלבלבים. לאחר מסע של יום נוסף, כאשר ההרים מדרום והגבעות מצפון מתקרבים אלו לאלו, הדרך משתפלת אל איזור פתוח נטוע באוהלים, בקתות וגדרות, שבמרכזו שוצף הנהר המקומי טוֹלְזֶה. זוהי המעבורת של קיז טולזן, שמהווה את הגבול הרשמי של עמק טולו.

מעבורת קיז טולזן

הטולזה הוא נהר שוצף ועמוק, חרף המראה הצנוע שלו, ועגלות או בהמות משא אינן יכולות לחצות אותו בשחיה. הרועים של טולו בנו כאן נמל מעבורות קטן, ובשנים האחרונות, ככל שהמנודים של בורזטרוג נעשו רבים ונועזים יותר, גם ביצרו את הגדה המזרחית בחומות עץ ומגדלי תצפית פשוטים.
בקיז טולזן הדרך מתפצלת פעם נוספת: נתיב אחד ממשיך מזרחה, לעבר טולו עצמה; ואילו נתיב אחר פונה צפונה, לעבר רכס בורזטרוג ומשכנות המנודים באגמי הבוץ החמים מתחתיו. על הגדה המערבית, אפשר למצוא אוהלים ובקתות של אנשים שמספקים שירותים לשיירות, כולל פונדק מאולתר ואוהלי שיכר שפעילים

[8] מַאזְרִיד בן אוּרְדִיר, המכונה "הנשר הבודד".

רק בעונות המסחר. זהו המקום שבו כל השיירות נעצרות. רובן לא ימשיכו הלאה ויסחרו כאן עם אנשי משפחות שונות מטולו שמגיעים למעבורת לשם כך.
רק זרים מעטים מקבלים אישור לחצות את נהר טולזה - רובם כאלו שקשורים בקשר הדוק לאחת המשפחות של טולו. זרים כאלו זוכים לחסות אותה משפחה, באופן שהמשפחה ערבה לכך שהזר יתן את הכבוד הראוי לטולו ולמנהגים שלה. זר שמבקש לעבור את הנהר מוסר, לפי המנהג, "בקשה לראיון עם מועצת העמק", שרצוי לצרף לה מתנה מכובדת, ומחכה לתשובה שיכולה להגיע לאחר ימים ארוכים.
השומרים של טולו, על המגדלים בגדה המזרחית ומחוצה להם, דרוכים ומכירים היטב את האיזור, וינהגו באורח נוקשה מאד, או גרוע מכך, במי שינסה לחצות את הטולזה בלא אישור - בעיקר בלילה או בדרך שעוקפת את המעבורת. נהוג לומר שבטולו 'לגבעות ולשיחים יש עיניים' – כלומר, הסיירים של הכפר רואים למרחק וצופים היטב על נתיבי העמק, גם כאשר הם נראים ריקים ולא שמורים. כדאי מאד לזרים, ובוודאי למי שמתכנן ביקור 'לא רשמי' לזכור זאת היטב.

הכפר טולו

הישוב המרכזי של העמק נמצא בקצה המזרחי, במקום בו שולי העמק מתחילים להעפיל אל עבר רגלי ההרים של רכס קראנסיל. לעיניו של זר שמורגל בישובים גדולים אחרים בבקעת קיירן, טולו תראה פחות כישוב של ממש, ויותר כמו אוסף בלתי מסודר של עשרות מתחמי חוות גדולים וקטנים, מוקפים בדירים, שפרושים על פני שלל הגבעות והבקעות הקטנות שמסביב לעץ הענקי שניצב במרכז. המתחמים הגדולים יותר מוגנים בגדרות עץ, ומתהדרים ב'היכל משפחה' מאורך ומרשים שנישא במרכז, מעל הבקתות והבתים הקטנים יותר. רוב המתחמים נעזרים גם בתוואי השטח – כגון ואדי סלעי ותלול או גבעה, כדי להגדיר את הגבולות שלהם ולהפריד את עצמם ממתחמים ושדות מרעה ששייכים למשפחה אחרת.
במרכז הישוב, על הנקודה הגבוהה ביותר בכפר, נישא עץ עצום לגודל, שחופת הענפים והצמרת שלו נישאים לגובה של כמעט מאה מטרים מעל פני הקרקע. השורשים שלו גדולים די הצורך כדי ליצור מנהרות של ממש שעוברות ביניהם. העץ של טולו אינו נופל בגובהו מהעץ השחור והמת של מָארְוִוירְת', אולם בניגוד לאחרון, הוא עודו חי ומלבלב, ומצמיח עלים אדומים-זהובים ארוכים. באביב ובסתיו הוא מתקשט בפריחה מרהיבה, שמתוכה בוקעים אשכולות של פירות מאורכים בעלי טעם ייחודי, מתקתק-מלוח.
לפי המסורת של אנשי טולו, מקורו של העץ בשתיל או בזרע דמוי אגוז שהובא לכאן בידי אבות-אבותיהם, מ"ממלכת היער הקדומה והמכושפת" (אולי יער מָאג-אֶגְלוֹר) שממנה נעקרו, בטרם באו לקבוע את משכנם בעמק בו הם חיים עד היום.

אנשי טולו עושים שימוש רב במערות מתחת לעץ, ולא רק לאחסון ולמלאכות שונות. המנהרות שיורדות אל בין שורשי העץ, מתפצלות בעלטה אל תוך עשרות חדרים ואפילו היכלות קטנים, כולם סודיים וסגורים לזרים – כולל ידידים קרובים של אנשי טולו שמורשים להכנס לכפר עצמו. בעלטה שבין השורשים חיות בין היתר אלמנות זקנות, שנחשבות מכובדות מאד, ומחזיקות את הידע הסודי למלאכות חשובות במיוחד – כמו גילוף צלמיות, נרות וקטורות עבור הפולחן המקומי, וחשוב לא פחות, רקיחת הגרסה הקדומה והחזקה של השיכר הקדוש של הכפר.
באחד מצידי הגזע, במקום בו שורש ענקי גולף ועוצב כמו רחבה שמכוסה בהינומה של מטפסים, מתכנסת מדי פעם מועצת הנכבדים של העמק, שמורכבת מראשי המשפחות הגדולות, החזקות והמיוחסות, בהנהגת ראש הכפר. לעיתים מוזמנים למועצה גם לוחמים דגולים או אלמנות חריפות כדי לסייע לראשי המשפחות להגיע להחלטה - או בכדי למנוע מהקטטות ביניהם לצאת משליטה, דבר שהפך חשוב בשנים האחרונות. לעיתים רחוקות מאד, זר מורשה לשאת דברים בפני המועצה – ומבחינת הרועים של טולו, מדובר בכבוד הגדול ביותר שמי שאינו מבניו של העמק יכול לקבל.

מצפה בורזטורג וכפר המנודים

הדרך שעולה מקיז טולזאן צפונה, ולא עוברת את נהר טולזה, חומקת מצידו המזרחי של 'משולש' גבעות מיוערות שיורד מרכס בורזטורג בין שני יובלים של נהר טולזה. בסופו של דבר, היא מסתיימת כשהיא נבלעת

בין אגמים מרופשים, חמים ומבעבעים שניזונים ממבועים בין שורשי הרכס. ממרומי 'משולש הגבעות' חולש על הדרך מתחם חוות מבודד של אנשי טולו. החוואים הם בנים של אחת המשפחות המכובדות שחיים מחוץ לגבול הרשמי של העמק. הם צופים מגבוה על האויב העתיק של טולו ששורץ בין שורשי בורזטרוג - הגם שלפי השמועה חלקם סוחרים עימו בעקיפין, בתיווכם היקר למדי של קומץ גורג מקומיים.
בצל הרכס הקודר והעשן והערפל שמתמרים מעליו, מבצבצים שרידים של חורבות אבן עתיקות מתוך הבוץ המבאיש והחם. לפי חלק מהמסורות, בעבר שכנה כאן מצודה שהיתה הגבול המזרחי של ממלכה שכוחה ואפלה שנחרבה דורות רבים לפני הכיבוש האנ'מירי. יתכן כי זו למעשה אותה ממלכה שבירתה שכנה בסָארְקָרָאקְט שממזרח לטירת אבאריל. בין החורבות נפרשות עשרות בקתות עלובות במיוחד, עשויות תערובת של קש ובוץ מבאיש ושורץ חרקים.
בבקתות העלובות וסביבתן חיים מאות אנשים פראיים, מחנחים ועילגים במיוחד, עד שיש המגדירים אותם כ'חצאי אנוש'. בני טולו מכנים אותם 'המנודים' ויורים בהם בכדי להרוג בכל פעם שהללו מנסים להכנס אל תוך פנים העמק. מנגד, רועה מטולו שיתפס בידי אותם מנודים יקרע לגזרים באכזריות גדולה עוד יותר.
"המנודים" הם ככל הנראה צאצאים של אנשים שהוגלו מטולו לפני דורות רבים. לפי חלק מהמסורות, מדובר באוסף של פושעים מהסוגים הגרועים ביותר, שנדונו – כל אחד בפני עצמו – לגירוש נצחי מהעמק ונידוי מהמשפחות המקוריות שלהם בשל פשעים נתעבים במיוחד - ולאחר מכן התאספו טיפין טיפין מתחת לצילה של בורזטרוג. לפי מסורות אחרות, מדובר בקומץ משפחות שסולקו בבת-אחת מהעמק, לאחר מאבק כוח שקשור לארועי "השירה השלישית" – אולי אי-אלו משפחות רועים שבמקום להצטרף למאבק מול הדרקון שאיים על העמק, בחרו דווקא לסגוד לו ולהעלות לו קורבנות.

כך או אחרת, דורות של חיים בבוץ המגעיל ליד מערות שנגועות בקסם אפל, תזונה דלה והתרבות בינם לבין עצמם, דרדרו את המנודים להיות פראים חשוכים וקהי-מוח שמתהלכים כמעט עירומים ומצפים את גופם בבוץ. רבים מהם נראים מעוותים למדי ומתקשים בדיבור. למרות זאת, ועוד לפני שזרים התערבו והחלו לפי השמועה לחמש אותם – הם נחשבים ציידים ערמומיים, שמכירים היטב את האיזור הבוצי בו הם חיים ומהווים סכנה גדולה מאד לזרים, ובעיקר לאנשי טולו שתעו לשם. השנאה שלהם לעמק ולאנשיו בוערת מתחת לחזות המגוחכת ולנהמות העילגות שלהם.
עמוק יותר, בתוך המערות המוצפות והלוהטות שמתחת לבורזטרוג, שורצים יצורים מסוכנים עוד יותר, חלקם קשורים כנראה לשרידי הקסם שהותיר הדרקון שחי כאן, שלא נעלמו גם לאחר תבוסתו ומותו בסוף אירועי "השירה השלישית", לפני כ-300 שנים. במרומי הרכס, אפשר למצוא אבנוניים פראיים שאוהבים חום וקיטור; קרנני הרים מסוכנים במיוחד שחלקם יכולים לנשוף עשן לוהט, ועוד. לא ברור איזה סוג של 'דו קיום' שורר בינם לבין המנודים שחיים בבריכות הבוץ למטה – אולם נראה שלמרות שהמפלצות עשויות בהחלט לארוב למנודה בודד שתעה רחוק מדי ולא נזהר, הן נמנעות מהתקפות גדולות על הכפר עצמו.
כיום, כפר המנודים הפך לזירה של מחלוקת עזה בתוך עמק טולו ומחוצה לו, בעיקר עקב פעולתה של כוהנת זרה שמכונה 'האישה האדומה'. הכוהנת הזו מנסה 'לשקם ולחנך' את המנודים, ואליה הצטרפו בהמשך גם אנשים מ'שיבולי הזהב' שככל הנראה מעוניינים בחומרים וסחורות שאפשר להפיק מהבוץ. אנשי טולו חושדים, כי בתמורה הם מוכרים למנודים כלי נשק.

8.2: אוכלוסיית העמק

רוב מוחלט של תושבי העמק שייכים לקבוצת אוכלוסיה אחת של בני-אדם, שמכונים 'אנשי טולו'.
מלבדם, כמעט ואין בעמק תושבים נוספים, מלבד המנודים המעוותים ובני-הברית שלהם מתחת לבורזטרוג, מחוץ לגבולות העמק, וקומץ גורג שחיים ליד אגם קטן במרומי 'משולש הגבעות' באותו איזור. הזרים המעטים שחיים בטולו הם קומץ קטן של אנשים שהתקבלו בכפר, בדרך-כלל על-ידי נישואין לאחד מבני המשפחות היותר חזקות ומבוססות. זהו מחזה נדיר, אבל בהחלט קיים.
תושבי טולו מהווים קבוצת אוכלוסיה יחודית, נפרדת מהפארליל והאנ'מירים. בני טולו מאמינים כי הם העתיקים ביותר מבין תושבי בקעת קיירן; וכי הם חיו בעמק שלהם, שרו את שיריהם וסגדו לאל המסתורי והעתיק שלהם דורות על דורות לפני שהחייל האנ'מירי הראשון דרך בבקעה.

כמעט כל בני טולו מבינים ויודעים לדבר במידה כזו או אחרת בשפה המדוברת. עם זאת, יש להם שפה משל עצמם, שנראית כמו תערובת בין גרסה עתיקה ומקומית של שפת הפארליל לניבים הרריים מרכס קראנסיל. גם השמות המקובלים בטולו הם שונים, ולא פעם קצרים יותר משמות פארילים. שמות בטולו מורכבים בדרך-כלל מהברה אחת עבור גברים (גָאוְרְת, גָאוְרְל, גָאב,

סָאנְד, נָארְג, לָאוְבּ); ומשתי הברות או הברה מוארכת עבור נשים (לָאוְתָה, יוֹרְתָה, מִירְקָה, דָאלָה).
מלומדים טוענים כי בני טולו הם שארי-בשר של הפארליל, וישנם סימני דמיון מסוימים בין בני טולו לפארליל במראה, בשפה וחלק מהאמונות והטקסים שלהם. בני טולו מצידם שוללים את הטענה הזו, ומבחינתם הם אינם קרובים של הפארליל יותר משהם קרובים של האנ'מירים – כלומר, בכלל לא.

בדומה לפארליל, רבים מהרועים של טולו אכן בעלי שיער חום-אדמדם, חום-בהיר או חום שופע ומסתלסל, עיניים ירוקות או חומות, ולחלקם תווי פנים שדומים במקצת לאלו של בני הפארליל. מנגד, בני טולו גבוהים יותר מהפארליל, ואינם נופלים בגובהם מהאנ'מירים – הגם שהם רחבים וחסונים יותר. עורם חיוור מעט יותר מהגוון הלבן-אדמדם של הפארליל, אולם פחות משל האנ'מירים.

יש הטוענים, כי בני טולו הם שארי בשר רחוקים של השבטים הפראיים שחיים סביב יער מָאג-אָגְלוֹר, ופושטים מפעם לפעם על אדמות קָארְן אָ-תָאל.

הדת של בני טולו

בני טולו סוגדים לאל-מרעה מסתורי שהם הוגים את שמו באורח דומה ל"דָאבְּ'בָּאאָן" - אולם בדרך-כלל מסתפקים בכינוי 'האדון הירוק'. מהצלמיות הגסות יחסית שמצויות מתחת לעץ של טולו, אפשר להבין כי הם מתארים אותו כדמות גבוהה בעלת קרניים - אם כי בני טולו מעולם לא הצטיינו בפיסול או ציור מדויקים.
בני טולו מתעקשים כי מדובר באל נפרד ושונה לגמרי מפָאר-אָגוּל ("האבא בעל הקרניים") של הפארליל, וכי הטקסים והאמונות שלהם אינם דומים כלל.
גם בני טולו וגם הפארליל מקיימים טקסים דתיים אקסטטיים מאד שפונים אל הרגש, כולל ריקודים פולחניים פראיים (לפחות בעיני אנ'מירים).

מנגד, בעוד הפארליל רואים את דתם כדת האמת של העולם, ושמחים מאד להציג אותה ולהמיר אליה זרים, הדת של טולו וטקסיה הם סודיים. לזרים, גם כאלו שהם ידידי הכפר, אסור להשתתף ואפילו לנכוח בהם.
כמו כן, חלק מהמסורות של בני טולו רומזות על קשר בין אבות-אבותיהם לאגדות עתיקות על משני צורה, שהן זרות למדי למסורת של הפארליל.

בניגוד לדת הפארילית, המסורות של טולו אינן כוללות סיפורים על הכנעת דמויות נשיות מיתולוגיות ועל הנחיתות שלהן אל מול 'האבא'. הגם שטולו היא חברה פטריארכלית בעיקרה, נשים צעירות בטולו לומדות להשתמש בנשק, וחלקן משמשות כסיירות או אפילו לוחמות בשירות העמק - לפחות עד שהן נישאות והופכות אמהות לילדים. נשות הכפר יכולות לנכוח ויש להן, ובעיקר לאלמנות שחיות במעמקי העץ הגדול, תפקיד בטקסים הדתיים, דבר שהוא בבחינת תועבה ברוב הגרסאות של הדת הפארילית.

8.3: היסטוריה ומערכה

מלומדים שהעמיקו בסיפורים של בני טולו וניסו למצוא להן תימוכין או אזכורי מאורעות מוכרים בהיסטוריה של מלסטרה, מתארכים את הקמת טולו ונטיעת העץ הענקי שלו לסביבות 350 לפני הספירה האנ'מירית.
בני טולו עצמם מספרים את ההיסטוריה שלהם בשלוש סאגות שעוברות מדור לדור, ומכונות "שלוש השירות". כמעט אין רועה בטולו, מלבד קהי-המוח והעילגים ביותר, שאינם מכירים היטב את השירות האלו, ויכולים לצטט בעל-פה שורות ולעיתים בתים שלמים מהן.

שלוש השירות של עמק טולו

"השירה הראשונה": הבריחה ממאר–ארגאלזה

לפי השירה הראשונה, מוצאם הקדום של בני טולו הוא מממלכת יערות מכושפת ועצומה בשם מָאר-אֶרְגָאלְזֶה. זו מתוארת כגרסה אגדית ומועצמת מאד של היער הקדום והמסוכן מאג-אגלור, שמשתרע מדרום-מזרח למחוז קארן א-תאל של היום. לפי השירה, אבות-אבותיהם של בני טולו חיו במעבה היער, רעו שם יצורים קסומים, ונהנו מאריכות ימים ומעוצמה שרק הד קלוש ממנה נותר כיום.
היער נשלט בידי 'המלך הזקן של כל הדברים', ואבותיהם של בני טולו שירתו אותו. לצידם, חיו ביער נתינים נוספים של המלך הזקן, אנושיים ולא אנושיים, כולל חיות תבוניות בעלות יכולת דיבור. כל הנתינים היו סוגדים למלך הזקן ורוקדים לפניו בין הצמחים נוטפי הקסם והפירות העצומים והזוהרים שגדלו עליהם.
הדברים לא נאמרים במפורש, אבל בשיר ישנם רמזים ברורים לטקסים של שינוי צורה אגב ריקוד אקסטטי, ולכך שהרוקדים היו הופכים באופן זמני לספק אנשים וספק חיות הולכות על שתיים, חלקן בעלות פרסות, פרווה מפוארת וקרניים אדירות. משני הצורה הללו בורכו בראיה עמוקה 'אל בין שורשי כל הדברים' ובכוחות מאגיים חזקים אחרים.
אלא, שאושרם של האנשים הקדומים לא נמשך לנצח, כי ליבו של המלך הזקן החל להעכיר ולהשחיר. לא ברור אם הדבר נגרם בשל חלוף השנים (שלכאורה לא הותירו כל סימן חיצוני על המלך), או בשל כוח אפל שהסתנן לבין שורשי היער המכושף. כך או אחרת, המלך הפך תובעני ואכזרי בהרבה אל "ילדיו": הוא החל להנות ממריבות על חסדו, שהפכו קשות יותר ויותר, ומשלב מסוים דרש קורבנות אכזריים וכואבים יותר ויותר. בין היתר נרמז, כי הטקסים והריקודים החלו שואבים באיטיות את נשמותיהם של "הילדים", ומחדירים לתוכם אפלה קדמונית ומורעבת.
השירה העתיקה מספרת על קרב בין שלושה אחים שהפכו מאוהבים לשונאים. בסופו של דבר, אחד מהם לקח את אנשיו וגלה מהארץ המכושפת אל ארצות בני התמותה. הוא ואנשיו עזבו את היער, והותירו מאחור את רוב הכשפים שלהם ורבים מחבריהם הישנים.
אותו אב קדום, **טוֹלְג** (מכונה לעיתים טוֹלְגָאר), נטל עימו אגוז או שתיל של עץ מכושף ממלכת היער, ועמו הלכו לא רק בני אדם, אלא גם כמה מחבריו ההולכים על ארבע – אילי צאן נבונים שידעו לדבר בשפת בני האדם. טולג הוביל את אנשיו אל עמק ירוק ופורה, יסד את הכפר שנקרא על שמו – טולו; ואז שתל במרכזו את מה שהפך עם הימים לעץ הגדול שנישא מעל הכפר.
סופו של טולגאר והאיל המכושף שלו, היה מות גיבורים בקרב שבו הצילו את טולו ממשנה-צורה בוגדני ששלח אחריהם מלך היער. שניהם נקברו בקבר סודי במרומי אחת הגבעות הצופות על הכפר מגבוה, ודלת אבן נחתמה מעליהם.
לפי השמועות, זכרו של מלך היער הזקן, כולל הפחד מזעמו ושאיפה לרצות אותו בעקיפין או לפחות להסיט את זעמו למקום אחר, עדיין ניכר בטקסים הסודיים של בני טולו. כמו כן, יש בהם יותר מזכר למסורות העתיקות על שינוי צורה – עד כדי סברה, כי שיאם של הטקסים האקסטטיים, הכוללים שתיה של שיקוי סודי שרוקחות האלמנות החכמות מחומרים שכוללים חלקים מקליפת שורשי העץ הענק ופירותיו, משחזר שמץ מהכוח הפראי של העבר הקדום. שיא הטקס גורם לבני טולו להתקרב, או לפחות לחוש שהם מתקרבים אל היכולת העתיקה לשנות צורה, ואגב כך לקבל גם 'ראות' מעמיקה ואיחוד מחדש עם 'השורש של כל הדברים'.
כמה מהסיפורים המאוחרים והאפלים יותר של בני טולו עוסקים באסונות שנבעו מפולחן שהשתבש, או משאיפה לנצל את הפולחן כדי להשיג כוחות אסורים.

קוֹרֵג גוּלְזֶה (שיכר הרים לבן)

המשקה שניתן למשתתפי הטקסים אסור באיסור חמור לשימוש ומכירה לזרים. למעשה אפילו שתייתו מחוץ לטקס אסורה, וכך גם אחסונו בכל מקום מחוץ להיכל האלמנות שמתחת לגזע. מנגד, יש למשקה הטקסי "בן-דוד" פשוט יותר, שנמכר לסוחרים זרים והפך ידוע לתהילה בכל רחבי בקעת קיירן.

שיכר לבן הוא משקה אלכוהולי סמיך, שמבוסס על חלב מותסס של כבשה או עז, או בגרסה המשובחת יותר - של כבשת הרים פראית. ככל שלבהמה שנחלבה קרניים מפותלות וגדולות יותר, כך המשקה יחשב משובח יותר. למשקה מוסיפים תערובת של רכיבים סודיים – אולי גם מחית משורשי העץ הענק.

כל הניסיונות ליצור משקה דומה מחלב כבשים או עיזים מחוץ לטולו, נחלו עד כה כשלון חרוץ, ויש הטוענים כי ניסיון של כמה מאנשיו של לורד אנזאריון לפענח את הסוד, הוא סיבה נוספת להתערערות היחסים בין בית אנזאריון לאנשי טולו, ונטייתם ההולכת וגוברת של האחרונים לתמוך בלורד אבאריל.

"השירה השנייה": מלחמת הכבשים והזאבים

השירה השניה עוסקת במאבקים בין אנשי טולו, הן בינם לבין עצמם והן בממלכה זרה ומרושעת של משני צורה שיכלו ללבוש צורה של אדם למחצה וזאב למחצה. לפי השירה הזו, באותם זמנים הכפר טולו היה עדיין קסום בהרבה מאשר כיום: הכוחות מהיער העתיק היו עדיין חזקים, ובכפר התגוררו עדיין אילים תבוניים שדיברו בשפת בני-אדם, ושימשו כבני לוויה או אפילו יועצים למשפחות המכובדות של טולו. כאשר הללו מתו או נקטלו בקרב, קברו את הגולגולות שלהם בכוכי קבורה מיוחדים, שירדו עמוק אל בין שורשי הגבעות, בלווית שכיות חמדה מיוחדות - שאבוי למי שיעז לנסות לחלל את הקברים ולגנוב אותן[9].

את תפקיד כוח הרשע המרכזי ב"שירה השנייה" ממלאים, החל משלב מסוים, אנשיה של 'ממלכה קודרת של אבן חסרת נשמה' שישבו במגדלים וצפו על העמק בעין אכזרית. יש המקשרים את אותם אנשי זדון לחורבות בצפון עמק טולו, ואולי לכל אותה ממלכה שכוחה שחורבות בירתה שוכנות בבקע המקולל ממזרח לטירת אבאריל של היום.

המסורת של בני טולו מספרת, ש'אנשי מגדלי האבן' ורועי טולו הפכו כמעט מיד לאויבים מושבעים. וכי לא בכדי, על דגלם של שוכני המגדלים התנוסס זאב שחור משחר לטרף. נרמז, שגם אנשי המגדלים הכירו את המסורה על מלך היער וכוחותיו, ויתכן שגם הם היו מילדיו לשעבר שנמלטו ממנו. אולם, בניגוד לבני טולו, ליבם נותר מלא באפלה מורעבת. אנשי הזדון ידעו לשנות את צורתם – לזאבים טורפים הולכים על שתיים או לחיות דומות. המכשפים שלהם ידעו להקים את המתים ולצוות עליהם להילחם למענם; ולצידם לחמו זאבים מרושעים הולכים על-ארבע שנוגעו ברוחות רעות שבאו מלב האפלה.

לא ברור כיצד בדיוק הגיע קיצם של אותם 'אנשי מגדלים' או אנשי-זאב. בשירה השניה נרמז כי בסופו של דבר, הוטלה עליהם קללה נוראה, ורבים מהם נמלטו ביבבות אל תוך החשיכה שמעבר או מתחת להרים. אולם, שרידים מכוחם האפל ורעבונם מקנן עדיין בחורבות המגדלים שלהם. לכן, הגליה לחורבות האלו היא עונש נורא, שהולם את הפשעים הנתעבים ביותר. כך למשל, רצח אב ואם, או הרג במתכוון של איל הרים אצילי ואכילת בשרו.

"השירה השלישית": הדרקון של בורזטרוג

השירה השלישית, שהמאורעות שלה מתרחשים במובהק לאחר הכיבוש האנ'מירי, שופכת אור על היחסים בין האנ'מירים לאנשי טולו, כפי שהחלו לפני מאות שנים. כפי שמוזכר גם במקורות אנ'מירים, הרועים 'הנועזים והפראיים' של העמק הרחוק הצליחו להסב צרות צרורות ללגיונות האנ'מירים, התמרדו כמה פעמים, ולא נרתעו גם כאשר הכפר שלהם עלה באש - אם כי לא ברור מדוע האנ'מירים נרתעו מגדיעה של העץ העתיק והמקודש של בני טולו, כפי שעשו לא אחת במקדשים פאריליים. השירה השלישית מספרת כי 'האנשים החיוורים וכהי השיער' התרשמו מגבורתם של בני טולו, כרתו עימם שלום ולא ניסו יותר לבזות אותם בגביית מיסים.

רוב-רובה של השירה השלישית אינה עוסקת באנ'מירים דווקא, אלא מקוננת על דעיכת הדם העתיק, ובעיקר דעיכתם והתמעטותם של חבריהם העתיקים של בני טולו – אילי ההרים התבוניים. מוזכרים שם אילים שנפלו קורבן למזימת בגידה שבאה מקנאה בין ראשי משפחות, שחלקן סולקו מהעמק לנצח. מסופר בה גם על נכליו של אלכימאי או אולי דווקא קוסם טבע זר ומרושע, שלפי אחת המסורות היה בן פארליל קנאי שרצה לכפוף את בני טולו ל'אבא בעל הקרניים' כדי לארגן מרד או נקמה כנגד האימפריה. לפי מסורת אחרת, דובר דווקא במשנה צורה במסווה, שנשלח מהממלכה האפלה שקמה על חורבות ממלכת היער המכושף של ימי קדם.

[9] מכאן כנראה, בא החוק הבל-יעבור בטולו, האוסר על אכילה של בשר איל מסוג כלשהו - טאבו חזק כמעט כמו איסור אכילת בשר אדם – ומגביל מאד גם אכילה של כבשים ועיזים אחרות, ובמיוחד כבשי-הרים.

חלקה האחרון והמפורסם ביותר של השירה השלישית עוסק בדרקון מרושע שהשתכן מתחת למצפה האפל שמצפון לעמק, והפך את מעיינות ההר לגופרית רותחת. הצבא שסגד לו ושירת אותו כלל מנודים חצי-אנושיים, אבנוני מערה, עיזים שטניות ויצורים גרועים עוד יותר ממעמקי האפלה.
לפי השירה, הגיבור הגדול האחרון של הכפר טולו רכב על אחרון אילי ההרים הנבונים, ועמד בראש כוח של בני טולו וידידיהם – כנראה לגיונרים אנ'מירים שבראשם מראה כחולה שאבן יקרה בצבע שמי-ערב בהקה על מצחה. הצבא המאוחד נאבק בדרקון וקטל אותו, על אף שהמפלצת כפפה לרצונה רוחות רעות: אולי נשמותיהם חסרות המנוח של ילדי הזאב העתיקים.
הניצחון היה מר: הוא עלה הן בחיי הגיבור הדגול והן בחייו של איל ההרים הזהוב האחרון. מאז, דמם של בני טולו הגיבורים הדלדל, ועולמם הפך עגום ואפור יותר.

הבית האחרון של השירה (יש הסבורים שהוא תוספת מאוחרת מאד ליצירה המקורית), מספר סיפור מוזר על מצביאה גדולה של 'בנות היהלומים' שהגיעה לעמק בחסות החשיכה, דורות לאחר מות הגיבור הדגול ואחרון אילי הזהב.
המצביאה, שאולי היתה 'רסיס הקרח' המפורסמת, התכוונה לקחת את החיילות הנוצצות שלה לקרב גדול מול האפלה, ובאה כדי לשרות ברוח ולבקש אומץ מהאלים והאבות הקדמונים המהוללים של האמיצים בבני האדם – שהם כמובן הרועים של טולו. מסופר שם, על נער מוזר שליווה אותה, והראה לה את שדה הקרב בו נקטל הדרקון, ואת קברם של הגיבור והאיל הנאמן שלו. המצביאה השאירה בידיו תשורה מוזרה, רכבה לדרכה, ולא חזרה עוד אל עמק טולו. לפחות לא בעודה חיה ונושמת.

טולו בההתנפצות הגדולה ואחריה

על-פני השטח נדמה כי ההתנפצות הגדולה והשנים הכאוטיות שלאחריה לא נגעו כלל ועיקר בבקעת טולו, שנופיה ואנשיה נותרו ממש כשהיו. גם גלי הפליטים שהציפו את בקעת קיירן בשנים החשוכות שלאחר ההתנפצות הגדולה פסחו על עמק טולו. המסורת של טולו, לעומת זאת, זוכרת מספר אירועים אפלים שהתרחשו באותן שנים, שחלקם משפיעים על העמק עד היום.

הגדוד של המפקדת דֶאר'לוֹרְק

אנשי טולו לא נטלו צד בקרבות בין כוחות האימפריה האנ'מירית למורדות של 'ורד אפור'. עם זאת, הרועים יודעים לספר על כוח 'מונהג בידי גבירה שאבן זריחה בוהקת התנוצצה על מצחה'. ככל הנראה מדובר בתגבורת שבאה מהלגיון הזהוב השלישי מיער וארתארון, שצעדה צפונה (כנראה דרך מעבר וירת'), לעזרת הכוחות שהגנו על בקעת קיירן.
אלא שבמקום להמשיך צפונה, הגדוד פנה מזרחה, לעבר יער אנ'קוריאל ועמק טולו.
הסיבה אינה ברורה: יתכן שהמפקדת דאר'לורק הבינה שאיחרה, והקרבות במרכז הבקעה הוכרעו לטובת המורדות, ואז הובילה את אנשיה מזרחה כדי להמנע מהתקלות בכוח אויב עדיף בהרבה באיזור החצר הכחולה. רועים רבים סבורים כי היא שמעה על אנשי טולו הגיבורים, וביקשה להזכיר להם את בריתם עם האימפריה, כלומר לגייס אותם לשורותיה.
כך או כך, הכוח של דאר'לורק לא זכה מעולם להכנס אל עמק טולו. מספרים כי משהו גרם ללגיונרים הזהובים לפנות צפונה בצומת שבלב היער, לצעוד או לרוץ ריצת אמוק אל רכס המקור הבוער או מקום אחר שורץ מפלצות קטלניות. אחת השמועות מספרת על שיר מוזר ומהפנט, באורח שמזכיר סיפורים אחרים מתקופת ההתנפצות והמחלה שפקדה את הכוהנות האנ'מיריות אחריה.
מסופר כי הדי הצרחות והיללות שעלו מרכס המקור הבוער, הדהדו בין העצים במשך שעות, ויש אומרים ימים שלמים. אל טולו הגיעו – שבועות ארוכים לאחר מעשה – רק שתי לוחמות מבועתות ומטורפות כמעט לגמרי, שלא ניתן היה להציל מפיהן הרבה. אחת מהן מתה ימים ספורים לאחר מכן מהרעלה קטלנית שנשאה עימה. לא ברור מה עלה בגורלה של השניה, אבל יש שטוענים כי היא נשארה בעמק טולו, התחתנה עם אחד הרועים, וחיתה לצידו במשך שנים רבות.

מתקפת האבנונים הגדולה

על-פניו, ההתנפצות הגדולה לא הותירה חורבן גדול או שינתה את עמק טולו, אולם המסורת של הרועים

מספרת כי האדמה רעדה, ואבנים גדולות התגלגלו מן הרכסים. המצפה האפל של בורזטרוג החל יורק עשן בוער וקיטור לגובה עצום, כפי שלא עשה מזה מאות שנים – מאז מות הדרקון. לילות ספורים לאחר מכן, נחתה התקפה קטלנית על הכפר טולו עצמו.
בחסותה של סערה אדירה שבאה מההרים, תקפו את הכפר מאות על מאות של אבנוני-מערה ומפלצות אחרות, בעוצמה שלא הייתה זכורה לרועים מזה דורות. מספרים, כי את התוקפים הנהיגו יצורים לא מוכרים, שמכונים בידי הרועים בפשטות "שאמאנים של בוץ". היצורים הללו דמו לאבנון מגודל עם כוחות של קסם טבע אפל שקשור לקיטור ובוץ. חריטות עמוקות דמויות קעקועים בגוון חום הבהבו על גופם, וריר דמוי בוץ נטף מפיהם.
ההתקפה נהדפה, בין היתר בגלל תושייה של לוחם צעיר בשם נָארְג טוֹלְגְרֶאל (כיום, ראש הכפר) ששמע את העיזים על ההר משתוללות באימה, וארגן את חבריו במהירות. ההתקפה נהדפה והכפר - וחשוב מכך, העץ שבמרכזו – שרדו. אלא שהמחיר היה כבד: רועים רבים נהרגו; עדרי כבשים רבים נשחטו, באורח שגרם לפחות למשפחה אחת שהיתה אמידה קודם לכן להידרדר לעוני; וחלק גדול מהכפר עצמו נהרס.
מנגד, אבנוני-המערה ספגו מכה ניצחת כזו, שנראה שמאז לא ניסו את כוחם בהתקפה גדולה נוספת, אם כי יש הטוענים שלא לעולם חוסן.

המערכה בטולו כיום

שני דורות חלפו מאז ההתקפה הגדולה. על-פני השטח, הכפר התאושש, הכבשים שבו והתרבו, והאבנונים נהדפו לעומק ההרים והמערות החשוכות מהן באו. עם זאת, מצפה בורזטרוג לא נרגע לגמרי, ולא הפסיק להעלות תימרות של עשן לוהט ומבאיש. תחת צילו, המנודים קהי-המוח התרבו והפכו מסוכנים יותר.
הקשר בין טולו לבין יתר חלקי בקעת קיירן התחדש בהדרגה. חרף טענתם העקרונית של בני טולו כי במות האימפריה, בוטלה גם שבועת האמונים העתיקה שלהם כלפיה, הרי שראש הכפר טולו עשה לו מנהג לסור מפעם לפעם לביקור באנ'מירלור, והפך בהדרגה לחלק ממועצת הנכבדים של הבקעה. נארג טולגראל ניצל את מעמדו החדש בעיקר כדי לוודא שאיש לא יעלה על דעתו להתערב בענייני עמק טולו או לנסות לכפות על הרועים חובות ומנהגים זרים להם.
בשנים האחרונות, נראה כי בעיות העולם החיצון חדרו אט-אט גם אל תוך העמק המסוגר. עד לפני מספר שנים, הנכבדים של טולו רחשו כבוד יחסי להשתקפות הכבויה לִינְ'טוֹרִיאֶל, בתור מעין מנהיגה רוחנית שנותרה מהאימפריה שכיבדו בעבר. נארג טולגראל נהג להתחשב בדבריה בישיבות המועצה, אם וכאשר טרח לנקוט עמדה בויכוחים על מה שמתרחש מחוץ לגבולות עמק טולו.
אלא, שהמצב הלך והשתנה בשנים האחרונות:
ראשית, בין הרועים לבין כמה ממשרתיו של לורד אנזאריון התגלע סכסוך שיצר מתח הולך וגובר. כמה מ'שיבולי הזהב', שלא היו מרוצים מהדרך בה הרועים ממעטים במסחר וכובלים אותו למנהגים הישנים וה'איטיים' שלהם, רחרחו יתר על המידה בפאתי הכפר טולו. יתכן ששמו עיניהם על כמה מהמכרות העתיקים וההרוסים למחצה בצפון-מערב העמק. השמועות לפיהן כמה מנאמניו של אָגְרָאנְד הצעיר החלו מתחברים עם המנודים של בורזטרוג, ובוחנים את האפשרות להשתמש בהם כפועלים, הגדישו את הסאה. הצדדים הגיעו, לפחות פעמיים, לסף התנגשות חמושה שנמנעה אך בקושי.
שמן על המדורה הוסיפה גם אישה זרה ורכת-נימוסין (יש האומרים כוהנת), שהגיעה מהמערב. אותה אישה, שזכתה לכינוי "האישה האדומה" או "הגבירה האדומה" – ככל הנראה בגלל לבושה, ריחמה על המנודים העלובים, המצולקים והנגועים בזיהומים ומחלות שחיים בין בקתות הבוץ רוחשות החרקים: היא החליטה שהיא נחושה בדעתה לעזור להם, או לפחות לקרב אליה את הילדים שלהם, להאכיל אותם ולנסות ללמד אותם לדבר, ולתקשר באורח אנושי יותר.
מבחינת הנכבדים של טולו, מדובר בהתערבות גסה בענייני העמק. גרוע מכך: מדובר בהעצמה של יריביהם הנתעבים ביותר של הרועים - צאצאיהם של הגרועים בפושעים של טולו שהתערבבו עם דם אפל בצללי מצפה בורזטרוג.
רבים מהרועים חוששים, כי האישה האדומה ו'שיבולי הזהב' מארגנים ומחמשים את המנודים. כמה מנכבדי הכפר דורשים להתקיף את כפר המנודים, להעלות אותו באש ולהסיר את ראשה של הכוהנת החטטנית מעל כתפיה. נארג עצמו מהסס – מחשש כי הדבר יביא למלחמה בין עמק טולו ללורד אנזאריון.

את המצב מיהר לנצל לורד אבאריל, שגם הוא שם עינו על העמק. שליחיו של אבאריל השקיעו מאמץ ללמוד את דרכי העמק, ולדבר אל ליבם של כמה וכמה מראשי המשפחות המכובדות – בין היתר, גָּאוֶרת טוּרְזִיל כבד-האגרוף, שנחשב ככוח עולה. מסופר כי גארת כבר קיבל כמה וכמה תשורות מטירת אבאריל, כולל חרב יקרה ומעוטרת.
לורד אבאריל קצר את הפירות לא מזמן במועצת נכבדי הבקעה, כאשר ראש הכפר טולו הצטרף אליו ואל הלורד קוֹר-אוֹמְתֶל בהתנגדות נמרצת להסכם השלום עם עוצרת הורד האפור. נראה, שרוב הנכבדים של טולו לוקחים ברצינות את החשש כי סיפוח הבקעה לארצה של העוצרת יביא לדרישה להשית על בני טולו מיסים, ואולי גם עבודות שירות משפילות.
כיום, רבים מנכבדי טולו תומכים בלורד אבאריל, מי יותר ומי פחות, ואילו קומץ אחרים מבקשים להתבודד עוד יותר מפני העולם החיצון ולגרש את כל הזרים מהעמק. רבים משני המחנות מבקשים להתחיל את המלאכה בהתקפה ישירה על אנשיו של לורד אנזאריון והכוהנת הזרה, במחנה שלהם ליד בריכות הבוץ של המנודים. תומכיה של לינ'טוריאל – אלו שנותרו בכפר, הפכו מעטים ומבודדים מאי-פעם. רובם מעדיפים לסכור כיום את פיהם - בעיקר ליד גארת טורזיל חמום המוח - פן יבולע להם.
אם לא די בכך, העמק של טולו סובל בשנים האחרונות ממתח פנימי הולך וגובר, שחלק גדול ממנו קשור בשאפתנות ובאלימות של גארת, ובדרך בה הוא מנסה לדחוק או לכפוף לרצונו משפחות נכבדות ועתיקות לא פחות משלו - בלא קשר לשאלה האם הן תומכות כמוהו בברית עם אבאריל או לא. מתנגדיו של גארת חושדים, שאנשיו מקיימים קשר שוטף עם מבריחים מרכס קאראנסיל. זאת, באורח שעוקף את חוקי העמק, אבל מעשיר מאד את גארת ובני משפחתו, ומאפשר להם להתחמש בנשק משובח ובאמצעים נוספים - שסופם להיות מופנים נגד משפחות יריבות.

יש בכפר מי שלוחש, שבשנה האחרונה, הפירות המיוחדים של העץ הפכו ערבים ועסיסיים פחות; האזובים שגדלים בין שורשיו עשירים פחות, וחלקם מעלים ריח מבאיש. הגם שנכבדי הכפר מכחישים - ויכעסו מאד על כל מי שיפיץ שמועות – ישנן שמועות על מחלה מוזרה שהחלה להתגלות, עמוק בין קצות השורשים העצומים. יש המקשרים זאת לכך כי אבנוני המערה על המדרונות מעל עמק טולו החלו להיות נועזים וחצופים יותר, ואולי קמו ביניהם שאמאני בוץ חדשים, שצוברים עוצמה בהדרגה.

8.4: דמויות חשובות בעמק טולו

נָאַרְג טוֹלְגֶרְאל (68)

נארג נחשב למנהיג של רועי טולו מזה כ-40 שנים. דמותו הגמלונית והרחבה, על פניו הסמוקות וקולו הרועם, הפכה לחלק בלתי נפרד מהנוף בעמק.
נארג נולד כבן צעיר למשפחה עתיקה שלא נחשבה חזקה או עשירה במיוחד בשנים שלפני ההתנפצות הגדולה. הוא היה הלוחם הצעיר שהאבחנה החדה והתושייה שגילה הצילו את טולו מחורבן מוחלט בהתקפת אבנוני המערה, זמן לא רב לאחר ההתנפצות הגדולה. בקרב שניטש מסביב לכפר, נפלו שניים מאחיו של נארל. שנים ספורות לאחר מכן, הוא החליף את ראש הכפר הקודם, שמעולם לא התאושש מהפצעים שנפצע באותו ליל אימים.
מאז, נארג מנסה לנווט בזהירות את היחסים בין טולו לבין העולם החיצון. הוא מתנגד לכל סיכון או פשרה לגבי העצמאות של טולו, ולשם כך הוא מוכן להתערב מפעם לפעם בפוליטיקה ושאר עניינים של העולם המסוכן שמחוץ לגבולות העמק. מנגד, הוא מהסס מאד מלהסתבך בעניינים שהוא מבין - גם אם לא יודה בכך במפורש - שהם גדולים מדי עבור הרועים של טולו. לאחר שנים ארוכות של ידידות עם לינ'טוריאל, תוך שהוא מסווה אך למחצה את הבוז המבודח שחש כלפי בעלה ורוב צאצאיה המאכזבים, נארג ערק מן המחנה שלה. הוא פיתח קשרים עם לורד אבאריל – הגם שאומרים שהוא מקפיד על 'כבדהו וחשדהו' כלפי האחרון. נארג תומך בלורד אבאריל במועצת הבקעה, נוהג כלפיו כבוד ונהנה מהתשורות שקיבל ממנו, אולם נזהר ממתן הבטחות שיסבכו את בני טולו במלחמה גלויה מול לורד אנזאריון או גבירת האגם השוקע.
חרף זעמו הגדול על הקשרים שנוצרו בין אנשי אנזאריון למנודים בצפון העמק, נארג מהסס לצאת לקרב גלוי, ואינו ממהר להיענות לדרישה של רבים מהרועים הנכבדים, לתקוף ולטבוח את המנודים ואת חבריהם החדשים. עד כדי כך מגיעים הדברים, שיש המעזים לתהות – גם אם בלחישה - האם נארג התרכך ונחלש עם הגיל, ופחדנותו כיום מביישת את נעוריו.
יודעי דבר מספרים, כי מתחת לחזות המחוספסת, על הצחוק הרם, הקללות והבדיחות הגסות, חבוי בראש הכפר גם רובד נוגה ואפל יותר. נארג היה נשוי פעמיים, קבר שתי נשים בנסיבות טראגיות, והתקשה להתאושש. עד היום. מפעם לפעם הוא צועד לבדו אל שני התילים הירוקים לא הרחק מהכפר, ושלושת התילים הזעירים שמבצבצים מהדשא בצידם, ומתבודד שם במשך שעות.

מספרים כי בעשור האחרון, בריאותו של נארג החלה מדרדרת וכוחו התחיל להיחלש. הוא הפך שמן יותר, סמוק ולעיתים מתקשה בנשימה לאחר מאמץ ארוך. המסעות אל אנ'מירלור מדי שנה הפכו קשים עבורו., מסופר כי הוא היה רוצה לפרוש לחיים שקטים יותר, אולם חושש מכך שאין בטולו יורש משביע רצון - וודאי לא כזה שיוכל לרסן את המשפחות העתיקות ולעיתים אלימות, ולהתמודד עם הצללים שהחלו יורדים על הכפר.
בשנים האחרונות, הוא מקרב אליו את מִירְקֶן, נכדתו של אחד מאחיו המנוחים. מירקן היא עלמה נאה ופקחית שבאורח חריג מאד בטולו, שולטת בכשפים של קוסם ורוצה מאד ללמוד עוד מהם. בכדי שתזכה בלימוד מתקדם, על נארג לשלוח אותה אל מחוץ לעמק, למשל לטירת אבאריל), דבר שמירקן רוצה מאד.

גָּאתְ וגָּאתְרֶל טוּרְזִיל (49 ו–21)

משפחת טורזיל היא אחת המשפחות העתיקות והמיוחסות ביותר בעמק טולו. לפי המסורת שלה, בניה היו שותפים לרבים מהאירועים האגדיים בתולדות הכפר.
לפני כמעט עשור ומחצה, ראש המשפחה רוֹרְג טורזיל נדקר למוות בקטטה אלימה מול משפחה אחרת, מה שיצר איבה עמוקה שלא דעכה עד היום. מאז, המשפחה המורחבת נשלטת בידי ארבעת בניו: גְּרָאם, גָּאתְ, רָאתְ, זוֹרֶל. כל הארבעה הם אנשים גדולים, חסונים ומסוכנים לאויב ולידיד גם יחד, אולם הבן השני – גארת, הוא הגדול, הנחרץ, ולעיתים קרובות האלים מכולם.
גארת ידוע בדרך בה 'טיפל' לפני מספר שנים בשני הרפתקנים זרים שניסו להרע לאחת מבנותיו – הוא מסמר את ראשי שניהם אל העגלה של יתר בני החבורה הזרה, בעת שהללו ניסו להמלט מטולו. כמו כן, הוא הצליח להרוג בידיים חשופות אבנון ענקי שהפתיע אותו במרעה. ראשו של היצור, או מה שנשאר ממנו, מתנוסס עדיין מעל האח שלו.

למרות הייחוס המשפחתי, גארת לא מחבב במיוחד שירה ומסורות מיסטיות עתיקות, ומספרים שהוא מכבד רק את מה שהוא מסוגל לחוש (או להלום בו) בשתי ידיו. גארת הוא הקולני והקיצוני מבין תומכי לורד אבאריל בכפר טולו, ולא פעם התקוטט בעניין, מילולית ופיזית, במועצת הכפר. יריביו המרכזיים במועצה הם בני משפחת טוּרְלְפִין, שאמנם אינה עוינת את לורד אבאריל, אבל מבקשת לשמור על הניטרליות של העמק. גארת חולם להוביל את מסע המלחמה שיטבח את המנודים ואת כל מי שיסייע להם, ויניס את אנשיו של לורד אנזאריון מהעמק. בכוהנת הזרה הרכרוכית, כך הוא נוהם, הוא כבר יטפל בעצמו, "וימצא משהו מועיל מאד לעשות איתה".
גארת מתפאר בלי בושה על כך ש"עקף את ראש הכפר" בכך שהצליח, בזמן פחות מהרבה משל נארג, להחליף לא שתי נשים אלא שלוש. אחת מהן מתה בלידה, ואת שתי האחרות גירש בחרפה בחזרה לבית אביהן, כאשר באחת גארת גם הפליא את מכותיו קודם לכן. גארת מתגאה גם שבניגוד ל'דיר היבש' של נארג, יש לו חמישה צאצאים חיים. מהם, ארבעה בנים חסונים שהוא גאה בהם ואוהב אותם בדרכו, הגם שלא פעם 'חינך' אותם באמצעות מכות עזות, שלא לדבר על צעקות וגידופים.

גארל (21) הוא עלם צעיר וגבוה בעל שיער אדמדם מסולסל, שנחשב נאה להפליא במונחים של טולו. הוא בעל כשרון רב בלחימה בחרב ובאגרופים כאחד, וגוף אתלטי וחזק, ועד לפני זמן לא רב נחשב לאחד המועדפים בין בניו של גארת.
אלא, שבשנתיים האחרונות, החל גארת להתאכזב יותר ויותר, כאשר בנו החל מגלה 'רכרוכיות', כולל עניין בנגינה ושירה. אם לא די בכך, בפסטיבל השנתי האלים האחרון שנערך בכפר, גארל עמד לנצח בהאבקות מול בן למשפחה יריבה, אולם היסס מלהכות אותו באכזריות כאשר הלה נפל לקרקע – מה שגרם לאחרון להפוך את הקערה ולנצח את הקרב.
גארת רתח מזעם, איים על בנו שיכריח אותו ללבוש שמלות, או פשוט יסלק אותו מהכפר. זאת, אלא אם גארל יוכיח לו, ובמהירות, שהוא ראוי להיקרא גבר. מספרים, שגארת שוקל לשלוח את בנו לשרת את לורד אבאריל, בתור הזדמנות אחרונה להוכיח מה הוא שווה.

גָּאבּ טוּרְלְפִין (21)

גאב הוא בנו הבכור של גָּאלְט טורלפין, אחד משני אחים שעומד בראשות משפחה מכובדת ועשירה, שמתחרה מזה דורות (וביתר שאת בדור האחרון) במשפחת טורזיל. משפחת טורלפין מתאוששת כיום מריב משפחתי שקרע אותה לשניים לפני שניים או שלושה דורות, והסתיים בפיוס לפני כשני עשורים. כתוצאה מהמריבה הזו, המשפחה התפצלה בין מספר מתחמים, כאשר הראשי מביניהם נמצא לא רחוק מהעץ בלב הכפר טולו, והשני הוא החווה המוגבהת על 'משולש הגבעות' שחולשת על אגמי הבוץ וכפר המנודים. החווה הזו עלולה להוות את 'קו ההגנה הראשון' של טולו, אם המנודים ובני-בריתם יעלו על העמק, כפי שרבים מהנכבדים חוששים.
גאב הוא צעיר חסון ולוחם מעולה, ומספרים שהרג את אבנון המערה הראשון שלו בגיל 14. יש לו חזות מעט אנ'מירית – כולל שיער חום כהה ועיניים כחולות מאד, דבר שאינו נפוץ בטולו. הוא ידוע גם בקול הרועם ומלא הבטחון שלו, ובכך שהפך מגיל צעיר ל'מנהיג מקומי' שקיבץ סביבו חבורה של צעירים שאפתנים. אל חבורה

זו הסתפחה מפעם לפעם גם מירקן טולגראל, ורבים בטולו סבורים שגאב ומירקן הם שידוך מעולה, וכי ההורים שלהם מייעדים אותם זה לזו כבר מגיל מוקדם. בשלב מאוחר יותר, גאב גילה רחמים דווקא כלפי בן המשפחה היריבה – גארל המוכה והחולמני. חרף הספקות הרבים של חבריו של גאב, הוא 'הושיט לגארל יד' ונתן לו להסתובב עם החבורה שלו, באורח שהרגיז עוד יותר את גארת טורזיל.

גאב והחבורה שלו הם מחזה מוכר מאד בכפר טולו, כאשר הם עוברים בין החוות, מתאמנים ורוקמים חלומות על תהילה ועל הרבה מאד אבנונים ומנודים מתים. רבים בכפר רואים בגאב כשרון גדול ומנהיג עולה. אחרים נשארים ספקניים יותר, וטוענים שמתחת לחן הנעורים ולזרוע החרב המהירה, גאב מלא מדי מעצמו, ולוקה מאד באבחנה שלו לגבי טיבם האמיתי של בני-אדם, לרבות כמה מחבריו הקרובים.

דוֹרֶל טִירֶלָאוֶרז (56)

דורל הוא ראש משפחה עתיקה שהיתה פעם מכובדת ועשירה כמעט כמו בני טורזיל, אולם ספגה מכה קשה וכמעט נכחדה בפשיטת האבנונים הגדולה. דורל עצמו, שהיה אז ילד, נכווה והוכה קשות באותו מאורע, ועד היום הוא מצולק מאד וצולע. עם זאת – גורלו שפר עליו לעומת זה של שבעת אחיו ובני-דודיו, שכולם נספו באותו ליל אימים.

במשך שנים, דורל היה מושא ללעג בקרב רועים אחרים בגלל הפנים הכעורות, הצליעה ואי-היכולת להתחרות בתחרויות של הכפר או להילחם כראוי כנגד חיות טורפות. הוא התקשה למצוא שידוך, ובסופו של דבר נאלץ להתחתן עם רועה חיוורת ואילמת בעלת שיער צהוב-דהוי, שאיש לא זוכר כיום מי בדיוק היה אביה. בטולו מלגלגים על כך כי האישה האילמת יודעת לאחוז חרב וקשת ולהגן על העדר טוב יותר מבעלה.

אם לא די בכך, הרי אחד משלושת ילדיו של דורל יצא מטומטם גמור ומתקשה בדיבור, עד שמתלוצצים שמקומו ההולם הוא בכפר המנודים. בת אחרת, דאלה, עזבה את הכפר והתחתנה עם הרפתקן שהתגלה כבנו הסורר של לורד אנזאריון. כיום היא מנהלת יחד עימו פונדק בלב יער אנ'קוריאל, וממעטת לבקר את אביה בטולו, או את הכפר טולו בכלל. הבן האחרון דָרָאן, הוא עצלן מפונק ורשלן, ששונא לרעות את הכבשים של המשפחה, ועושה זאת ברישול וכמי שכפאו השד.

לא פעם הוא טווה באומנות רבה שקרים, כדי להיחלץ מהצרות שהוא והעדר נכנסים אליהם – וכפי שאומרים בכפר: "שתיל עקום הופך לעץ עקום, ומצמיח ענפים עקומים".

דורל עצמו, שהעדר שלו הלך והתמעט עם השנים, התגלה כבעל כשרון רב בכל הנוגע לעשבים. הדבר התגלה כאשר נאלץ לעזור לאמו הקשישה, שפרשה למשכן האלמנות שמתחת לשורשי העץ הענק של הכפר. מספרים, שהוא יודע לרקוח אלכוהול טוב מכל רועה אחר בכפר, ויכול לרקוח שיקויי מרפא, אבל גם רעלים קטלניים. מכאן, אולי, המקור לשמועות עקשניות שכורכות בשמו שני מקרי מוות מוזרים שקרו במהלך שלושים השנים האחרונות.

דורל, יותר מראשי משפחות אחרים, אוהב כסף ומותרות מהארצות שמחוץ לטולו, ויש האומרים שתכונה זו הפכה אותו, כבר לפני שנים רבות, לבן-ברית של הסוחרים מאדמותיו של לורד אנזאריון.

דורל היה כמעט היחיד מנכבדי טולו, שטען שאין בעיה להעלים עין ממעשי הכוהנת המוזרה בכפר המנודים, ורצה לשמור את הברית המתרופפת עם לינ'טוריאל. כיום, הוא נאלץ לצנן את יחסו לידידיו לשעבר ולשמור את דעותיו לעצמו.

דורל וגארת טורזיל הם יריבים מרים מזה שנים ארוכות. אומרים שרק היראה מפני ראש הכפר מנעה את גארת מלרסק את פניו הכעורות של אומן העשבים בידיים חשופות. הגם שדורל נופל מגארת' כמעט בכל תכונה שחשובה בעמק טולו, הוא תווה תככים במיומנות. יש אומרים שהייתה לו יד ורגל בהתערבות הפזיזה שהולידה את קרב ההאבקות בפסטיבל האחרון של הכפר, שבעטיו נקרע קרע בין גארת' לבנו גארל. בין לבין, דורל מנסה למצוא שידוך מכובד לבנו הנאה והעצלן – כשהוא משתמש בכספו וברמזים על עושר רב עוד יותר המצוי בהישג ידו.

מספרים כי דורל מצוי בקשר עם הרפתקנים זרים וקונה מהם עשבים נדירים, וכי לא ניתק לגמרי את הקשר עם אנשיו של אנזאריון, חרף הצהרתו כי עשה כן. לא בכדי, הוא מבלה זמן רב אצל אימו הקשישה בהיכל האלמנות החשוך: לוחשים בכפר, שהוא מתעניין מאד בשירים על הריטואלים הישנים, בעיקר אלו הכוללים רמזים על כוחות שינוי הצורה העתיקים –מסיבות השמורות עמו.

אֲנְ'לִיסִיָה רָאלְ'קוֹרְלִיר ("האישה האדומה")

אנ'ליסיה היא אישה מרשימה שמתהלכת עם גלימות אדומות ונזר משובץ באבנים בצבע תואם. כיום, היא האישה השנואה ביותר על רוב מוחלט של תושבי טולו. אנ'ליסיה היא לוחמת-קוסמת משכילה מאד, יש האומרים רגשנית ובעלת לב רחום – אולי מעט יתר על המידה. היא עקשנית מאד, ואפילו קנאית בעניינים שקרובים לליבה.

מסופר שאנ'ליסיה הייתה בנעוריה 'מראה אדומה' משושלת נשים מיוחסת מאד ובעלת פוטנציאל מבטיח. אולם, היא בעטה בכל העתיד הצפוי לה, כאשר התאהבה באביר צעיר, ובהמשך הצטרפה אל המורדות של ורד אפור. אנ'ליסיה העריצה את 'ורד אפור' בכל ליבה, ומעולם לא הצליחה להתאושש מהיגון על מותה בקרב מול ההשתקפות הצהובה.

אנ'ליסיה הייתה חלק מהכוח שנשלח צפונה ביחד עם מי שתהפוך בעתיד לעוצרת, לוֹסְ'אֶרְלִין אֶ-רִילְאִרְיוֹן, וביחד איתה נלכדה בקסם עצירת הזמן שהציל את הכוח, במחיר חייו של הקוסם שהטיל אותו. לאחר שהקסם התפוגג, אנ'ליסיה הגיעה עם העוצרת אל עיר הנמל טִילְ'מִירְלֶן. מסופר כי בהיותה אישה משכילה מאד, כמקובל אצל כוהנות ההשתקפות האדומה, הוטל עליה להיות אחת המורות של היורש הצעיר והמסתורי של ורד אפור – מלאכה שלפי השמועות, לא הייתה קלה במיוחד.

לפני שנים מספר, נוצר קרע בין אנ'ליסיה לעוצרת, מה שהוביל אותה לעזוב את עיר הנמל ולנדוד בגפה אל פנים הארץ. מסופר, כי אנ'ליסיה לא יכלה לסלוח לעוצרת ולידידתה-יריבתה הקפטן אֶנְ'לִירִיס, על כך שהתירו לעצמן להיקלע למריבה סביב הסכם השלום מול ההשתקפות הכחולה (מסופר שאנ'ליסיה הסכימה לתמוך בו, אם כי בלב ולב) - ובכך הובילו לפיצול וקרע בלתי ניתן לאיחוי בקרב שרידי המורדות של הורד האפור. מנגד, יש הטוענים שהקרע קשור לעניינים אחרים, אישיים ועדינים יותר.
אנ'ליסיה הפכה לנוסעת אלמונית שהסתירה את שמה וכוחותיה במשך תקופה ארוכה. היא סיירה בבקעת קיירן, ובסופו של דבר הגיעה אל בקתות הבוץ הנגועות והמצחינות של המנודים שבגבול עמק טולו, בצילו האפל של מצפה בורזטרוג.
לפי השמועה, מטרתה המקורית של אנ'ליסיה כלל לא הייתה קשורה למנודים: היא רצתה לבדוק תופעה מוזרה במערות של האזור, שהזכירה לה יתר על המידה תופעות מסוכנות שנתקלה בהם בדרום הרחוק ("מערות דגירה"). אולם, רחמיה נכמרו על היצורים האומללים, ששרצו בבוץ רוחש החרקים, והיא נשבעה לעזור להם. בעיקר, נכמרו רחמיה על ילדי המקום, שהיו חסרי שמות משל עצמם, ורובם לא ידעו כמעט לדבר. מספרים כי אין דבר שגורם לכוהנת לבכות מאושר, מאשר הצלחה שלה לגרום לילד מוזר או מעוות מראה להגות מילים נכונות בשפה המדוברת.
אנ'ליסיה נחלה הצלחה מסוימת. המנודים, אלימים ובהמיים ככל שיהיו, למדו להכיר לה תודה על האוכל וכוחות המרפא שלה, ולא לנסות לתקוף אותה או לנסות לבצע בה את זממם בדרך מגעילה עוד יותר. מנגד, פעילותה של אנ'ליסיה עוררה זעם הולך וגובר בעמק טולו, שם חוששים כי האישה הזרה שוברת איסורים עתיקים ועלולה לחלל את קדשי העמק ולהמיט אסון על כל יושביו.

כפי שחושדים בטולו, הצלחותיה של אנ'ליסיה אכן משכו תשומת לב מצד "שיבולי הזהב". הללו הקימו מחנה משל עצמם, במרחק בטוח מכפר המנודים, כדי לנסות לבחון אפשרויות עסקיות הנוגעות למסחר בתרופות ובדים בתמורה לכל מיני חומרים מוזרים מתוך העלטה הלוהטת של האזור. יתכן שהם שוקלים לנסות ולהשתמש במנודים כפועלים בפתיחת מכרה ישן, בין שורשי הרכסים במרחק מה מבריכות הבוץ. בתמורה, הם מבטיחים לשלם לאנשים האומללים שכר הוגן, ולתת להם בגדים ומצרכים. הכוהנת, מצידה, עודה מהססת – וודאי יותר מכפי שסבורים בטולו.

המתח בין הצדדים הולך ועולה, ובשנה האחרונה הגיע אל סף פיצוץ. אנ'ליסיה התגלתה כמטילת לחשים ולוחמת מוכשרת, ששרדה לפחות ניסיון התנקשות אחד. כעת, שכירי החרב של 'שיבולי הזהב' מאבטחים אותה, אולם נראה שהתנגשות נוספת וקטלנית יותר בין הצדדים אינה עניין של "אם", אלא "מתי".

8.5: מפלצות מפורסמות מאיזור עמק טולו

עמק טולו הוא אזור ספר מסוכן. איומים מהטבע הפראי לעולם אינם רחוקים מישוביהם של בני האדם, כולל מבתי המשפחות העשירות והחזקות ביותר. הסכנות כוללות לא רק חיות פראיות, אלא גם מפלצות של ממש חלקן יורדות מרכס קראנסיל במהלך החורף, ואחרות שורצות על ומתחת לרכס בורזטרוג, במקום בו הקסם האפל של הדרקון עדיין ספוג עמוק באדמה.
כמה מהמפלצות שמטרידות את טולו הן מיוחדות, וקשורות בקשר הדוק לאגדות של העמק. מפלצות אחרות, כמו אבנוני סלע, מוכרות היטב גם באזורים אחרים, אולם לבני טולו יש סיפורים מקומיים מיוחדים שקשורים ביצורים, המוצא והמניעים שלהם.

פָּאג–זִילְגוּל ("קרנן הרים מורעב")

אנושואיד שעיר והולך על-שתיים בגובה של 2.5 מטרים בערך. היצורים הללו שוכנים במרומי הרכסים של קראנסיל, אולם הלהקות שלהם פושטות מדי פעם אל תוך מזרח בקעת קיירן, כולל עמק טולו.
הגוף מכוסה בפרווה שיכולה לשנות את צבעה מחום-ערמוני בקיץ ללבן-אפרפר בחורף. הרגליים מסתיימות בפרסות מחולקות בגסות לשתי אצבעות קרניות. הידיים אנושיות בהרבה, ובעלות אצבעות גמישות. הראש עגול ודמוי-אנוש, אולם תווי הפנים מפלצתיים, ומזכירים במעט עז, בתוספת מלתעות חזקות ומלאות בשיניים חדות. הראש מעוטר בקרניים מפותלות עצומות שדומות לקרני כבש הרים. צבען נע משחור עד זהוב-חיוור.
קרנני ההרים הם קרובים רחוקים של בהמות השלג שמוכרות היטב באיזורים ההררים בגבול יער וָארְתָארוֹן. הם נחשבים תבוניים רק למחצה: אין להם שפה, מלבד קומץ נהמות מסוגים שונים, והם אינם מסוגלים להשתמש בנשק משוכלל יותר מאלות אבן כבדות או השלכת סלעים.
הגם שהיצורים מוכרים במחוזות רבים מסביב לרכס קראנסיל, בני טולו יראים מהם ושונאים אותם באופן מיוחד, הרבה מעל ומעבר לסכנה המזדמנת שהם מהווים לאנשים ולעדרים.
לפי המיתולוגיה של טולו, היצורים הללו הם צאצאיהם הנחותים וחסרי התבונה של משני צורה עתיקים. בעבר הם ניחנו בכוחות כשפים ותבונה גבוהה בהרבה, אולם הם 'נתקעו באמצע' הריטואלים שלהם. לפי חלק מהסיפורים אלו הם שארי-בשרם העתיקים של בני טולו, שהעדיפו להישאר מאחור כדי לא לאבד את כוחם ואת חסדו של מלך היער, ונותרו בלא יכולת ללבוש צורה מושלמת של אדם או של חיה. בני טולו חוששים שאותם צאצים נחותים של רוחות היער הקדום נושאים עימם חלק מהחולי שמוזכר בשירה הראשונה - וקשורים קשר הדוק לניוון והאפלה שפקדו את המלך הזקן של היער.

דוּלְג–טוֹלְמָה (עז שטנית)

יצור שכמעט ואינו ידוע מלבד באגדות של טולו. זרים מעטים מאד, אם בכלל, זכו לראות אותו אי-פעם.
דולג-טולמה נוצרת כאשר עז, כבש או במקרים גרועים במיוחד - כבש הרים גאה ואצילי לשעבר - נתקף במחלה שהכניסה לתוכו רוח רעה. בני טולו מקשרים את התופעה הזו לאגדות על טירופו וסיוטיו ההולכים וגוברים של המלך הזקן של היער.
דולג-טולמה נראה כמו עז או כבש מגודלים, שחורים כמו הלילה, עם עיניים אדומות וחסרות אישונים. העוצמה שלהם ויכולתם לפגוע בבני-אנוש ובחיות היא אדירה בהרבה מכוחם של עז או כבש בגודל וצורת גוף דומה. היצורים נעדרים יכולת דיבור, אולם יכולים לתקשר במעורפל דרך סיוטים שמתקיפים את הקורבנות שלהם. נשכיתם רעילה, ויכולה להדביק בהמות מרעה וגם בני-אדם במחלות, שאם לא יטופלו בידי מרפא או כוהן עלולות להסתיים בטירוף ואובדן צלם אנוש.
נוכחות של יצור אחד או שניים יכולה לרמז על חטא שנעשה ולא כופר, או על פריצה וחילול אחד מקברי האילים העתיקים. נוכחות של עדר היא נדירה והרת-גורל בהרבה: היא מרמזת ככל הנראה על קרבתו או התעוררותו של כוח אפל גרוע עוד יותר, שמסוגל לשלוט ברוחות רעות ולכפוף אותן למרותו.

פָּאג–מָאלְבּוּ (אָבְנוּן מערה)

האנושואידים בעלי העור האפרפר והנוקשה, הפנים המכוערות והיכולת להשתמש באלות אבן כנשק קטלני במיוחד, ידועים לשמצה בכל רחבי בקעת קיירן ורכס קראנסיל. בני טולו נאבקים באבנונים מזה דורות רבים: זקני העמק עוד זוכרים את התקפת האבנונים הקטלנית אחרי ההתנפצות הגדולה. אבנונים שורצים במעמקי המערות של רכס בורזטרוג או במנהרות במרומי ההרים של קראנסיל, ומשם פושטים על חוות ועל עדרים, הורגים את הרועים ומפזרים את בהמות המקנה.

לפי האגדות של טולו, האבנונים - או לפחות אלו מהם ששורצים באזור 'מצפה בורזטרוג' הם יצירי כפיהם של מכשפים מרושעים שישבו 'במקום שהיום הוא חורבות' ושירתו מלך אפל (אולי אדונם של אנשי הזאב מ"השירה השניה"). הם נוצרו כמשרתי אבן חסרי בינה, ולמרות שעם הזמן הפכו נבונים, עצמאיים וערמומיים יותר, הם עודם חסרי נשמה. עצם קיומם, בוודאי בשכנות לעץ הקדוש של טולו, הוא עלבון ו"יריקה על האדון הירוק" ועל הטבע עצמו.
אבנוני-סלע נחשבים כאויב המושבע של אנשי טולו, באורח שמתחרה רק בשנאה של הרועים כלפי המנודים. התקלות והצלחה להרוג אבנון נחשב לכבוד גדול עבור לוחם או סייר צעיר, ורבים מהסיפורים וההתרברבויות שמשמיעים צעירי העמק ליד המדורות עוסקים במאבקים ביצורים הללו.

8.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

דמות שחקן מעמק טולו נולדה לאחת ממשפחות הרועים הנוקשות שחיות במתחמים קרוב או מעט רחוק יותר מהעץ הענק שבמרכז הכפר. אם הדמות זכתה לדירוג גבוה במעמד החברתי שלה, היא יכולה להיות בת לאחת המשפחות העתיקות, המכובדות והאמידות יחסית, שיש להן עדרים גדולים וזכות להשתתף במועצת הנכבדים המקומית. מעמד חברתי נמוך יותר, פירושו מוצא ממשפחה קטנה עם מעט כבשים שחיה בבית חווה קטן ואין לה כמעט – או בכלל – אדמה משל עצמה. בנים של משפחות כאלו נאלצים לא פעם לעבוד כרועים שכירים או פועלים אצל אחת המשפחות המכובדות, ולגור הרחק מהעץ הגדול שבמרכז טולו.
הדמות גדלה לתוך תרבות נוקשה, לעיתים ברוטאלית, מלאה בגאווה מקומית, ומחוברת מאד לקרקע, לטבע ולבעלי החיים, בעיקר לכבשים ולעיזים. תרבות שמעבירה סיפורים בעל-פה, בדרך-כלל באמצעות שירה. רק מעטים מאנשי טולו יודעים לקרוא ולכתוב באורח רהוט באנ'מירין מדוברת, ועוד פחות מזה באנ'מירין גבוהה. לצד שלוש השירות ישנן לא מעט מסורות נוספות, חשבונות וטינות ישנות וחדשות בין המשפחות. למרות זאת, כל תושבי העמק רואים את עצמם כבני טולו, העתיקים בתושבי בקעת קיירן. רובם נוטים לחשוד מאד ולעיתים גם להתנשא על זרים - בעיקר על פאר'ליל "רכרוכיים וחמדנים".
לקרבות פיזיים - בדרך-כלל באגרופים או אלות קהות - יש חשיבות רבה בקביעת המעמד, בעיקר בקרב צעירי העמק. בחגיגות של הכפר יש מקום רב - לצד השירה והטקסים הסודיים האקסטטים - גם לתחרויות קשת, האבקות וקרבות, בעיקר בין הנערים הצעירים (ולעיתים גם נערה שהעזה לקרוא תגר על הסדר המקובל).

היחוס המשפחתי חשוב מאד בטולו. השאלה האם הדמות באה משושלת מכובדת בעלת משק חי גדול ואילן יוחסין שהולך אחורה כמעט או עד "השירה הראשונה", או ממשפחה עניה יותר משולי הכפר, תשפיע על המקום והיחס שהדמות קיבלה בילדותה ועם הגעתה לבגרות, אף שלעיתים קרובות גם צאצאי משפחות עניות יזכו להזדמנות להוכיח את ערכם.
מעמדן של הנשים הצעירות בטולו נחשב נמוך מזה של הנערים - למרות שאלו ואלו נחשבים ככפופים לגמרי לאב המשפחה. חרף זאת, הוא טוב יותר מאלו של נשות הפארליל. תכונות 'נשיות' זוכות לבוז בטולו, אולם גם נערה יכולה להוכיח את עצמה - לפי המבחנים הנוקשים ועולם הערכים של טולו, ויכולה – אם תהיה מוכשרת ותתאמץ מספיק - להשיג לעצמה מעמד גבוה יותר מתחת לעץ הגדול.
בשנים האחרונות (ונראה שלפחות חלק מהצעירים הנבונים יותר של הכפר חשים זאת) החלו עננים כהים להתקדר מעל טולו, או כפי שנאמר: "זעמו של מלך היער הזקן שב ונעור". הדברים הגיעו גם לאוזני הדמות ועשויים להשפיע עליה או על בני משפחתה.
רבים מצעירי טולו, ששואפים ששמם יחיה לעד בשירי הכפר, מתרברבים כי הם מתכננים למצוא את המקור לזדון המזדחל: אולי כשפיה של האישה האדומה, עמוק בתוך כפר המנודים - ולגרוע אותו, ובדרך לבצע עוד מעשי גבורה רבים שיושרו בשירי העמק.
המנודים של בורזטרוג, ברובם הגדול, הם לא רק פראיים מאד, אלא גם נושאים עיוותים חיצוניים ופנימיים בשל דורות של נישואי קרובים ואולי גם חשיפה לקסם אפל. מסיבה זו הם לא פתוחים לשימוש כדמויות שחקן.

פרק 9: דרום–מערב הבקעה – דלוסיה

"פעם עשו שם יין מתוק כמו בחלומות, ונפחים חישלו חרבות שהיום לא תמצא כמוהן, אפילו לא כאן בסמטת הדֶלוֹסִים. כל זה היה בימים של סבא שלי, לפני ההתנפצות ויער הרעל שצמח שמה".
הנפח נאנח. עשן סמיך התמר בין עמודי האבן הגסים, כאשר דחף את הברזל הלוהט אל תוך שוקת המים. האדים חמקו בין פתחי האבן, מתפשטים אל תוך הרחוב הצר.
"מי שנכנס לשם היום, לא יוצא. אפילו הגורג, שרצים ערמומיים שכמותם, לא נכנסים לעומק של יער הפטריות, והם עוד מכירים את השבילים שנשארו שמה! הכי גרוע מהכל, זה איפה שפעם עמד המגדל של האדונית הצהובה. לא שהרבה בכלל יגיעו עד שמה: אם הרעל באוויר, הבוץ והמפלצות המטפטפות לא יגמרו אותם עוד לפני שיעשו חצי הדרך פנימה, אז הפּוּרָ'רָאטִי יעשו את זה. הם תמיד שמה, עמוק בתוך החושך. תאמיני לי, גברת צעירה עם שריון נוצץ, את מעדיפה להיות מתה לגמרי לפני שהם ימצאו אותך ואת החברים שלך".

"שלוש טחנות" או בשמו המקורי דֶלוֹסִיָה[10], הוא המחוז שמשתרע מדרום-מערב לנחלות אָנְזָאריוֹן וחורבות לוֹסְטִירְן, לכוד בין אפיק הקְיֶירֶנָה בצפון לבין גבעות וִירְת' בדרום. המחוז זכה לשמו הנוכחי בגלל שלושה מבני אבן עצומים וחרבים למחצה שאפשר לראות היטב כאשר שטים על נהר הקיירנה. הם מבצבצים מהערפילים הירקרקים שעומדים כבדים בכל עונות השנה מעל יער הפטריות הרעיל, שצומח כיום במה שהיה פעם מחוז פורה של כרמים ומטעים.
לפני ההתנפצות הגדולה, המחוז נשלט בידי שושלת נשים נוקשה (ולדעת רבים, אכזרית מאד) שהיתה נאמנה להשתקפות הצהובה. במחוז הזה, החוקים האָנְ'מִירִיים נאכפו באורח הנוקשה ביותר בכל בקעת קיירן. הגבירה האחרונה של השושלת, ששכלה את בתה האהובה בקרב נגד המורדות של ורד אפור, שקעה בשנותיה האחרונות בטירוף ובמרחץ דמים. לפי מסורות מקומיות קיים קשר מסתורי בין דברים אלו לבין העובדה כי דֶלוֹסִיָה הוא המקום היחיד בבקעת קיירן שהושפע באורח מובהק על-ידי ההתנפצות הגדולה: הוא התעוות והפך ליער פטריות רעילות, שורץ ביצורים מעוותים.

בני-האדם האנ'מירים שישבו במקור בדלוסיה היו ידועים כחרשי נשק, כורמים ויינאים מעולים. אלו מהם שהצליחו להמלט בחיים, התפזרו ברחבי בקעת קְיֶירֶן, רבים מהם לאיזור 'האגם השוקע'. אחרים התיישבו בעיר אָנְ'מִירְלוֹר, שם צאצאיהם יושבים עד היום ב"סמטת הדלוסים". רבים מהם מתפרנסים עדיין מחישול נשק ושאר עבודות מתכת.

[10] שיבוש של השם האנ'מירי דֶרְ'לוֹסִיָה.

התושבים היחידים של האיזור שלא הפכו למפלצות צמאות דם הם שני קלאנים יריבים של גוּרְג. הם חיים בשולי יער הפטריות, על וקרוב לאפיק הקיירנה, ונושאים פגעים וצלקות מימי הטירוף והחורבן בשנים שאחרי ההתנפצות.

דלוסיה ידועה בראש ובראשונה בשל האגדות על מר-גורלה של האדונית הצהובה מלפני ההתנפצות והאוצרות שהותירה אחריה. היא ידועה גם במכרות המתכת המעולה שנקברו במעמקי היער הרעיל. המחוז קשור גם לסיפורים על חסרי צלם האנוש, הפור'ראטי. יצורים מבעיתים שאורבים עדיין בתוך הערפל, ובשנים האחרונות הפכו נועזים וחצופים יותר. זאת, עד כדי סכנה להתקפות על שיירות שעושות את דרכן לאורך אפיק נהר הקיירנה - בעיקר אבל לא רק בעונת הגשמים המסוכנת של אמצע הקיץ.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-2,000 גורג מהקלאנים של בּוּמְז ויוּק, שחיים על וליד נהר קיירנה, בשוליים הצפוניים של המחוז.

שליטות כיום: אמהות הביצים הגדולות של שני הקלאנים: גְרוּ-בְּרִים בּוּמְזִיר, וּגְרוּ-בְּרִים יוּקְיוּק.

שליטה לשעבר: 'האדונית הצהובה', הליידי האחרונה משושלת הנשים דֶאוֶ'לוֹסְרִין.

סמל המחוז: שמש זהובה עם חרב שחוצה אותה מלמעלה למטה, על ראש מגדל אפור על רקע צהוב ושוליים ירוקים. בגרסאות אחרות, החלק התחתון ירוק, עם צורות מרומזות של גפנים.

מימרה: "השמרו מאורי!".

9.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

הנוף של דלוסיה שימר מעט מאד ממה שהיה לפני ההתנפצות הגדולה. כיום אין כמעט זכר לנוף הישן של מה שהיה מחוז של כרמים יפיפיים, מטעים פורחים ועיירות ציוריות שחיו הן מחקלאות והן מהמכרות העשירים בין שורשי הגבעות בדרום. המכרות הפיקו לא רק ברזל משובח, אלא גם אבנים יקרות -כולל דֶאוֶנְיִדִים זהובים שנמצאו מפעם לפעם במעמקים.

מעבר לגדה הבוצית והערפילית של הקיירנה, שנגועה באגמים קטנים ומעופשים וחלקות שיחים דולפים ופטריות קטנות, צומח יער פטריות. הוא הופך צפוף יותר ככל שמרחיקים דרומה; חלק מהפטריות העצומות בעומק מגיעות לגובה של מעל עשרה מטרים, לעיתים כמעט עשרים מטרים. על הגזעים המיובלים שלהן מתפתלים שרכים מבאישים וצמחים אחרים, ופה ושם גדל מעין 'לוע' ירוק שעשוי להפתח מפעם לפעם ולפלוט סילוני גז סמיך ורעיל. גושי דונג מטפטפים גדלים מסביב לכמה מהפטריות, או תלויים מהכובעים הבשרניים הענקיים שלהם. הללו משמשים לעיתים ככוורות לדבורים הקטלניות שחיות במעמקי היער.

בין הפטריות העצומות, ניתן למצוא אגמים רעילים. רבים מהם מלאים בשרידי עצמות ושריונות מתפוררים מקרבות ישנים - כולל הקרב האחרון והמפורסם בין חיילי הנציב לוס'טירן לבין הפור'ראטי. על חופי כמה מהאגמים האלו, ולעיתים גם בתוך המים העכורים, אפשר למצוא שרידים של ישובים אנושיים: בתי מגורים ציוריים ובתי מלאכה, שקועים למחצה או לגמרי מתחת לפטריות, איזובים או מי-רעל. הגגות המרוסקים של רבים מהם מלאים במרבדים של איזוב ואצות רעילות, שכבות של פטריות אחן שעירות, חלקן בעלות צורות מטרידות ומעין 'תווי פנים' גסים. פה ושם, אפשר למצוא שרידים של ציוד, ומכונות שהיו שייכות פעם

לסדנאות חרשים או כורמים - ושאר חפצים שהיו שייכים למקומיים שנספו או נמלטו כל עוד נפשם בם, והשאירו את רוב רכושם מאחור.

האדים נעשים מעובים ומסוכנים במיוחד סביב רגלי הגבעות בחלק הדרומי והרחוק של המחוז. שם, לפי השמועות, עומדים עדיין שעריו של מגדל האדונית הצהובה. השערים מוליכים אל 'חצר הגבירה' שם התרחשו המאורעות הקשים שקדמו להתנפצות הגדולה ולחורבן המחוז. בדרום היער ניתן למצוא גם שרידי עגלות מחצבים, ודרכים שהוליכו אל המכרות

שבין שורשי הגבעות. המכרות משמשים כיום, לפי השמועה, משכן לשבטי הפור'ראטי, שהתרבו והתעצמו עם השנים.

הגעה ועזיבה

הנוסעים וההרפתקנים האמיצים (או השוטים) שרוצים להכנס למעמקי היער הנגוע, מתחילים את מסעם כמעט תמיד באחד משני כפרי הגורג המקומיים. אחד מהם בנוי על תלוליות בגדה במזרח המחוז, והאחר בנוי ברובו על אי בוצי ליד הגדה, סמוך לחלקו המערבי של המחוז.
השהיה בכפרי הגורג בטוחה יחסית. המקומיים יודעים כיצד לארח הרפתקנים, וגם למכור להם סחורות מועילות בעד מחיר מפולפל. בין היתר, ניתן לרכוש אצל הגורג שיקויים שמקנים הגנה מסוימת מפני האדים הרעילים של יער הפטריות - אם כי מסוכן לסמוך עליהם לאורך-זמן, בעיקר לא בחלקים העמוקים של היער; שיקויים נגד פריחות נגועות ומחלות רקבון, וכלובים עם חרקים מכונפים שמשנים צבע בקרבת מבועים של גזים רעילים.
אפשר לקנות גם שלל מפות מקושקשות שמתיימרות לסמן את דרכי היער ואת המיקום המשוער של סדנאות ואוצרות עתיקים. אולם רק לעיתים מה שמתואר בהן, או מובטח במילים נלהבות של המוכרים בכפרי הגורג, קרוב במידת-מה לאמת; או אולי לזכרונות שסופרו בידי הגורג מדורות קודמים ועברו מפה לאוזן.
מי שארנקו מלא במיוחד יכול לשכור – במחיר של לא פחות מ-500 באן, מדריך מקומי שמכיר את השבילים הבוגדניים בתוך יער הפטריות, ואת מיקומן של חלקות בוץ טובעני או של כוורות רעל מסוכנות במיוחד. אלא, שגם המדריכים הללו מסרבים להכנס אל חלקיו הדרומיים של יער הפטריות, או להעמיק אל בין החורבות השקועות לחופי האגמים הרעילים – במיוחד לא בסמוך או לאחר לרדת החשיכה. אף אחד מהגורג לא יסכים להתקרב אל המיקום המשוער של מגדל דלוסיה או פתחי המכרות: הגורג מכירים את הפור'ראטי שמשוטטים שם, ויראים מפניהם מאד.
במקומות שונים ביער, ניתן למצוא עדיין מספר דרכים בוגדניות שקישרו בעבר בין נמלי מעבורות ששקועים בבוץ שליד גדת הקיירנה לבין כמה מהישובים המרכזיים יותר: רָאדְ'נוֹרִיל, דָלְ'מִירוֹן, דָרְ'לִינָל ואָנְגְדוֹרִין. פה ושם אפשר למצוא שרידים ממרצפות דרכים מהודרות שעיטרו כמה מהם בעבר. לעיתים נתקלים גם בשרידים של פסלים מעוצבים בצורת שמש וחרב, או בדמות כוהנת או גבירה אנ'מירית שכוחה. בניגוד למקומות אחרים, בדלוסיה כמעט ולא ניתן למצוא זכר לפסלים של גברים – כולל אבירים אנ'מיריים.
כיום, הדרכים מתפתלות בין גזעיהן של פטריות ענק, ואגמים מבעבעים שעצמות אדם וחיות שקועות בתוך הבוץ הצמיג שלהם. רשתות סבוכות של חוזיות הופכות נפוצות יותר ככל שמתקדמים לעומק המחוז, לעיתים חוסמות חלקים מהדרך או תלויות מעליה. שלל קולות של ריחוש, צקצוק וזמזום עולים מהערפילים בצידי הדרך, גם באור העכור של היום ובעיקר לאחר רדת החשיכה. בלא מדריך או גשש מעולה, קל מאד לטעות בדרך או להתקדם אל תוך התפצלות שמובילה הישר לבוץ טובעני, או אל תוך קיני דונג של דבורי ענק מעוותות.

המגדל של דלוסיה

מי שיצליח לחצות את יער הפטריות, יגיע בסופו של דבר אל שערי הענק המרוסקים של מגדל דלוסיה, ואל חצר הגבירה שמאחוריהם. מעטים מאד זכו לראות את המקום הזה וחזרו לספר על כך, אולם השמועות מספרות שטירוף קטלני שוכן שם, עומד כבד באוויר. שיקויי העמידות של הגורג אינם חזקים מספיק כדי לעמוד ברעל ששורה על המקום. מסופר גם כי החצר והפטריות שסביבה מלאות בקקונים מעוותים, או צורות דמויות קקונים. חלקן דבוקות לאבן ולחזיות בחצר, ואחרות תלויות מעל דפי הפטריות הגבוהות שמשתרגות ליד ומעל החומה הנטושה. מעל הכל, גבוה מתוך הערפל, ניצב ראש המגדל - ממנו לפי האגדה צרחה האדונית הצהובה את דברי הטירוף האחרונים שלה, ממש כאשר ההתנפצות הגדולה החלה להרעיד את האיזור ולגרום לקיתונות רעל לבקוע מתוך האדמה.

פתחי המכרות הדרומיים

דרכים אחרות, חבויות בין הפטריות הגדולות והרעילות ביותר, או שקועות בחלקן מתחת לאגמי רעל ששרידי בתי מלאכה גדולים עדיין מבצבצים מהם, מוליכות אל פתחי מנהרות מהבילות בין רגלי הגבעות - שהיו פעם מכרות עשירים. אלו שמנסים להכנס לכאן, עושים זאת לא פעם בגלל הסיפורים הישנים על אבני דארניד יקרות וזהובות כמו השמש שהופקו בעבר במעמקי המכרות. אנשים מאמינים כי יתכן שכמה מהן עדיין זרוקות בתוך המנהרות ובין שרידי בתי המשמר הנשכחים שחלשו פעם על המכרות.

אלא, שגם אם הטירוף והרעל באוויר חלשים במקצת מאלו שמקיפים את המגדל של דלוסיה, הסכנה כאן אינה פתוחה בהרבה. הגורג – חמדנים ככל שיהיו – מסרבים להתקרב לכאן. הפור'ראטי - חסרי צלם האנוש - שורצים ועלולים לארוב בכל חלקי יער הפטריות, אולם לפי השמועות, הם רבים ומסוכנים במיוחד בין רגלי הגבעות. זאת כנראה משום שהמכרות הפכו למגורי השבטים שלהם.

9.2: אוכלוסיית המחוז

בני אדם

בני האדם שחיו בדלוסיה לפני החורבן (ככל הנראה כמה אלפים), היו ברובם המוחלט אנ'מירים. רבים מהם היו טהורי יחוס, ואחרים ממשפחות ממוצא מעורב שראו את עצמן והתנהגו באורח אנ'מירי 'טהור' ככל האפשר. היחס לפָארְלִיל בדלוסיה היה ככל הנראה הגרוע ביותר בכל בקעת קיירן. נאכפו עליהם חוקים משפילים, ובמשך רוב הזמן חל עליהם איסור לבנות בתים או להחשב כתושבי קבע של הישובים העשירים של המחוז, מלבד נמלי המעבורות שליד נהר הקיירנה. נאסר עליהם לעסוק בעיסוקים ומלאכות שנשמרו לאנ'מירים, ועוד.
האנ'מירים של דלוסיה היו ברובם המכריע מאמינים של ההשתקפות הצהובה. הם השתייכו ברובם למעמד הביניים של בעלי מלאכה מומחים, איכרים עשירים ובעלי מקצועות דומים. עד היום, מרבית פליטי דלוסיה וצאצאיהם ניכרים בשמות אנ'מיריים בעלי שתי הברות, עם תחילים שם 'צהובה' כגון דָאר, דֶאר, רָאד, דִיר, יָאר וכדומה (למשל: רָאדְ'רוֹן, רָאדְ'לִינְד, דֶאר'לוֹס, דָאר'לִין, יָאר'נוֹל, יִר'נִיל ועוד).

רבים מאנשי דלוסיה התפרנסו מכרמים ומטעים, מהם הופקו גם בשמים ורכיבים לשיקויים. כמה מהם עסקו בייצור יינות משובחים שנעשו מזן הענבים המיוחד שגדל בדלוסיה, ושכיום לא ניתן להשיגם בשום מקום, מלבד בקבוקים בודדים שנמכרו לאצילים לפני ההתנפצות והתיישנו במרתפי היין שלהם. אחרים התמחו בעבודת מתכת ובעיקר בחישול נשק - שתמיד נדרש בחצר האדונית הצהובה, שתגמלה ביד נדיבה את החשלים שהשביעו את רצונה. רבי-החרשים של המחוז התמחו ביצירת 'פלדה דארנידית', לתוכה נוצקו רסיסי אבנים צהובות מכושפות. כמה מכלי הנשק שיצרו יכלו להתחרות באלו של החרשיות משושלת ואר-נארתול.
בני האדם שהצליחו להמלט מדלוסיה לפני שהתופת הרעילה בלעה אותה, התפזרו בבקעת קיירן. רבים התיישבו באדמות הפוריות סביב 'הארמון השוקע', ובעיקר בכפרים העשירים המוקפים בכרמים שממערב לו, באיזור 'גבעות השחר המוזהב'. שם, התפתחה מערכת יחסים מורכבת, ולא תמיד ידידותית, בינם לבין המקומיים, שחלקם התחרו עם היינאים של דלוסיה לפני ההתנפצות הגדולה, ולא חיבבו אותם במיוחד.
פליטים אחרים מדלוסיה, רבים מהם נפחים וחרשי נשק, הגיעו אל אנ'מירלור. בניגוד לפליטים רבים אחרים, הם זכו להתיישב בעיר עצמה, רובם סביב רחוב שנקרא כיום על שמם – סמטת הדלוסים. באיזור זה, פועלים עד היום חרשי נשק, חלקם בעלי שם, ולא כולם מוכנים לקבל את מרות גילדת החרשים המקומית.

הגורג של דלוסיה

הגורג שחיים בפאתי 'שלוש טחנות' מחולקים כיום לשני קלאנים נפרדים (ובמידה מסוימת גם יריבים) בשם בּוּמְז ויוּק. במקור, שניהם צאצאים של קלאן גדול אחד בשם בְּרִים. קלאן ברים לא חי במקור על שפת הקיירנה, אלא במחנה גדול על אי בתוך אגם צלול שהשתרע במרכז דלוסיה. בשיאו, המחנה התפשט גם לגדת האגם, שם נבנו בין היתר סדנאות ובתי אלכימאים.
לפי המסורת, החיים בדלוסיה גרמו לכך, שעורם של חלק מהגורג של קלאן ברים נטה לגוון ירוק-זהוב, או למצער לכתמים זהובים על חלקים מהגוף. כמה מבני הקלאן התהדרו, באורח חריג יחסית לגורג, גם במחלפות ראש בגוון שנוטה לזהב כהה. עוד מסופר שבימים שלפני ההתנפצות, רבים מהגורג של קלאן ברים חיבבו וגילו כשרון לאומנויות היפות, מעבר למקובל אצל רוב הגורג.
כיום שרידיו של קלאן ברים מחולקים לשני קלאנים יריבים, שחיים בפאתי יער הפטריות. הם נשלטים בידי שתי אמהות ביצים גדולות שהן אחיות: בּוּמְזִיר ויוּקְיוּק: הריב ביניהן הוא שפיצל את קלאן ברים, וגרם לכל אחד מחלקיו להתיישב במקום אחר.

הקלאן של בומזיר (או "מחנה בומז") שוכן על חצי אי לאורך אפיק הקיירנה, לא הרחק מהאזור הרדוד והמסוכן יחסית שמפריד בין שלוש טחנות לחורבות של העיירה הנטושה לוסטירן. הוא נחשב למוצלח והעשיר יותר מבין שני הקלאנים המתחרים.
אם הביצים גרו ברים-בומזיר, שומרת על הקלאן שלה עצמאי פחות או יותר. רבים מאנשיה נחשבים סיירים טובים, שמכירים היטב את החלקים החיצוניים של שלוש טחנות. המקומיים יודעים הן להוציא כסף מהרפתקנים שרוצים לשוטט במחוז המקולל, והן למצוא עשבים מיוחדים ונדירים עבור המרקחות של הקלאן. אלו נמכרות במחיר מפולפל – בעיקר אך לא רק לאנשי בית אנזאריון. אנשיה של בומזיר גם מתמחים בחילוץ סירות ודוברות שנקלעו למצוקה ליד האבנים הבולטות של מעברות הנהר, ולא פעם הצילו שייטים שהתהפכו מלטאות טורפות ודבורי ענק מורעלות שעטו עליהם במים הרדודים.

הקלאן של גרו-ברים-יוקיוק ("מחנה יוק"), חי על אי בוצי מצפון-מערב לשלוש תחנות, ונחשב עני יותר. עם זאת, הקלאן נהנה במידה מסוימת מחסותה של גבירת הארמון השוקע – הליידי קָרְ'נִילְיָאן אָ-רִילָארְן. בני "מחנה יוק" נחשבים לוחמים טובים פחות מאחיהם

מ"מחנה בומז". הם עוסקים בעיקר בדייג, כולל של רכיכות וסרטנים, וכן במעט חקלאות של גידול עשבים. בנוסף, כמה מהם למדו לעצב חפצי אומנות זולים מקונכיות וחפצים אחרים שמביא אליהם הנהר. כמה מהגורג של מחנה יוק נאלצו, בין היתר בשל חסרון כיס, לעקור לפנים היבשה מצפון לנהר, ולשרת בתפקידים שונים באדמותיה של הליידי א-רילארן, או להפוך לשייטי דוברות.

9.3: היסטוריה ומערכה

שלטונה של האדונית הצהובה

מחוז דלוסיה ושושלת הנשים הנוקשה שלו היו ידועים לתהילה (או לשמצה) ברחבי בקעת קיירן. זאת, עוד לפני שהחל שלטונה של "האדונית הצהובה" האחרונה והמפורסמת. שושלת ואר-דאר'לוסרין, היתה במקורה שושלת ואסאלית שסרה למרות הגבירות האדומות של 'הארמון השוקע'. אולם כאשר הללו איבדו את מעמדן כ'שושלת נשים', מושלות דלוסיה פרקו בבוז את עולן, כשהן מסרבות בתוקף לכרוע בפני 'שושלת גברים ירודה'.

ברחבי בקעת קיירן, קיימים עדיין מספר סיפורים שקודמים למושלת האחרונה והמפורסמת של דלוסיה. כך למשל, על מלחמות שניהלה אחת האדוניות הראשונות של דלוסיה כנגד כת מזרה באדמות שהפכו דורות מאוחר יותר לנחלות בית אֶבָּארִיל, ועוד.

רוב המסורות והסיפורים ששרדו מדלוסיה עוסקים בדמותה של האדונית האחרונה. היא היתה מושלת תקיפה, לעיתים נדיבה ולעיתים גחמנית ואכזרית. שמה האמיתי כאילו נשכח מלב ואינו מוזכר כמעט בשום מקום. במקום זאת, היא מכונה בפי כל "האדונית הצהובה".

אותה גבירה, אף יותר מקודמותיה, בזה בגלוי לנציב האנ'מירי של בקעת קיירן ולרוב המוחלט של האצולה המקומית והמנהגים שלה. היא ראתה את עצמה כפופה ישירות להשתקפות הצהובה בלבד. לכל היותר, היא היתה מוכנה 'לכבד' כמה מהכוהנות הצהובות הבכירות יותר, הגם שהיחס בינה לבין 'כוהנת השחר' המפורסמת מאנ'מירלור אינו ברור. הגבירה של דלוסיה ראתה עצמה כמי שחיה ושומרת על הגרסה האמיתית והטהורה של החוק והעוצמה האנ'מיריים – מבלי 'למהול אותם' במנהגים מקומיים.

חוקיה של האדונית הצהובה היו נוקשים וחסרי רחמים. בדלוסיה, לא הותר לפארליל לחרוג ממעמדם הנחות, כפי שנקבע אחרי כיבוש ארצם שבצפון. גברים משום סוג לא יכלו לשמש כאבירים או קצינים, ובשום תפקיד נכבד יותר מחרשים או ראשי שושלות אומנים. הגבירה האחרונה של דלוסיה הקפידה מאד על המנהג העתיק שהפך נדיר יותר ויותר בבקעת קיירן, לפיה גבירה משושלת נשים רשאית לקרוא לראשי משפחות כפופים לה או לבנים היורשים שלהם, ולאלץ אותם לענג אותה. זאת, גם ובעיקר בכדי להזכיר להם את מקומם הראוי מתחתיה. עם זאת, מסופר שהיא לא בחלה בנערים ונערות גם ממעמדות נמוכים יותר, והיתה ידועה לשמצה בגחמנות ובתאוותנות שלה.

מתחת לכסאה של האדונית הצהובה, הסתופפו בנותיה הרבות, והתחרו זו בזו על חסדה של אימן. בניגוד למקובל, האדונית הצהובה לא מסרה לשושלות פחותות את בניה הזכרים. היא נהגה לשמור אותם אצלה, להורות לחנך אותם בנוקשות רבה, והפכה את אלו שנשאו חן בעיניה או הרשימו אותה "לכלבים הנאמנים מתחת לכס": שומרי-עילית שאומנו מילדות לנאמנות מוחלטת, עד כדי שאיפה להקריב את חייהם להגנת הגבירה אימם.

מנגד, מסופר שהאדונית הצהובה לא היתה רק עריצה גחמנית, אלא ידעה לנהל היטב את המחוז שלה. היא הקפידה לשמור על נחלותיה עשירות ומשגשגות, וגם לחלוק את העושר, לא פעם בנדיבות רבה, עם המקומיים ששירתו אותה – אנ'מירים וגורג כאחד. בדרכה, היא ידעה להנחיל בכפופים לה גאווה מזרה על הדרך בה הם משרתים 'גבירה אנ'מירית אמיתית' – למרות ואולי בגלל הנוקשות שלה. היו נתינים שהמשילו אותה ל"אם עליונה שלא הרעיפה אהבה ולא חיבקה, אבל היתה הגונה ודאגה לכולם ביד רמה".

דלוסיה היתה ידועה בסדר ששרר בה, ובכך שידה של האדונית הצהובה השיגה, במוקדם או במאוחר, כל שודד דרכים או עושה צרות. אלו סיימו כאשר גופתם מתנדנדת באחת מכיכרות השוק, או ראשם מסומר על החומה החיצונית של מגדל דלוסיה.

האדונית הצהובה קיימה יחסים מורכבים עם בית אבאריל, למרות הבוז הצונן שרחשה כלפי אותה 'שושלת גברים יומרנית'. מסופר, שהיא סייעה ללורד המייסד של השושלת בכמה עניינים, וקיבלה בשכרה תכשיטים קסומים ששובצו בהם אבנים יקרות ממעמקי המכרות של דלוסיה. מאוחר יותר, האדונית הצהובה יצאה בגלוי כנגד הלורד תּוֹרְבָּאלִיר קור-אבאריל. לפי

חלק מהשמועות, אבן צהובה מכושפת מדלוסיה שובצה לתוך חרבה של בתו הסוררת של הלורד. האבן הזו, ביחד עם תכשיט קסום שהגיע מגנזכי דלוסיה, סייעו לאֶלְטִירְלִין קור-אבאריל להוריד את אביה בכוח הזרוע מהכס שלו.

מפלת האדונית הצהובה וחורבן דלוסיה

מכל צאצאיה, גבירת דלוסיה אהבה במיוחד את בתה דָאר'לָיְירָה. זאת, למרות שאותה עלמה היתה כמעט ההיפך הגמור מאמה: עדינה, חביבה, ולהוטה אחרי ספרים וסיפורים עתיקים. אם לא די בכך, דאר'ליירה קיימה קשרי ידידות עם אצילים משושלות שאמה בזה להן בגלוי, כולל עם בנות שושלת א-רל'ארן מהארמון השוקע – דבר שגרם למריבות רבות בינה לבין אמה.

כאשר המורדות של ורד אפור פרצו אל תוך בקעת קיירן ממערב, האדונית הצהובה לא מיהרה לאסוף את צבאה ולהצטרף לשאר אצילי בקעת קיירן שנערכו להדוף את התוקפות סמוך לאגם השוקע. מסופר, שהגבירה הצהובה היתה כה יהירה, ובזה בוז עמוק כל-כך ליתר אצילי בקעת קיירן, עד שהעדיפה לתת לכמה שיותר מהם ליפול. היא תכננה ככל הנראה להתקיף את המורדות בהפתעה מאוחר יותר, ולקחת את התהילה לעצמה. זאת, משום שסברה כי לאחר שגבירתה ההשתקפות הצהובה תדכא את המרד – היא תנצל את נצחונה כדי להחליף כמה שיותר מהבתים של בקעת קיירן בשושלות נשים ראויות. לפי גרסה אחרת, האדונית הצהובה היתה מפוקחת יותר, שיערה מראש שהקרב על האגם השוקע אבוד, והעדיפה לשמור את כוחה להגנת המחוז שלה או לקרב מאוחר יותר, אם וכאשר גלגל המלחמה יתהפך.

אלא, שבתה האהובה דאר'ליירה המרתה את פי אמה, אספה כוח קטן ויצאה בראשו לעזרת בית א-רילארן. כפי שיתכן שהאדונית הצהובה חזתה מראש, הקרב בְּרָאלָנָה אָ-נוּרְט מדרום לאגם השוקע הסתיים בנצחון מוחץ של צבא הורד האפור. אלא, שבין המתים הרבים שנפלו בו היתה גם דאר'ליירה. גופתה חולצה משדה הקרב ימים לאחר מכן, והובאה – עם שריונה המקורע ומגינה המנופץ, אל אמה במגדל של דלוסיה.

האדונית הצהובה, הלוחמת שלא פחדה מדבר ולחמה בעשרות קרבות ושדות קטל, נשברה בגוף ובנפש.

מסופר שקולה הרועם נדם או הפך ללחישה. היא הסתגרה בהיכלה במשך חודשים ביחד עם גופה חסר החיים של בתה. חובותיה ונתיניה נשכחו ממנה, ורצונה הפך לטירוף. את בנותיה האחרות, שהתגאו שהן נאמנות לאמן הרבה יותר מאשר היתה דאר'ליירה, הרחיקה מהיכלה כאילו היו חפצים חסרי ערך. כמה מהן הושלכו למאסר או נושלו והוגלו מדלוסיה. על הגורג ואלכימאים נוספים ששירתו אותה, פקדה 'שלא להעיז ולעצום עין' לפני שירקחו בשבילה שיקוי שיחזיר את בתה מהמתים. אלא, שמרקחת שכזו היתה מעבר לכוחם של האלכימאים והמלומדים. כל שעלה בידם הוא ליצור מרקחות ששימרו את בשרה של העלמה המתה ומנעו ממנו להירקב.

שלוש שנים לאחר מכן, הגיעה ההתנפצות הגדולה; ובעוד שרוב חלקי בקעת קיירן כמעט ולא נפגעו ממנה באורח ישיר, האסון הכה במלוא עוצמתו במחוז דלוסיה. הניצולים הבודדים ששרדו את חורבן מעוזה של האדונית הצהובה, סיפרו שמצבה החמיר מאד בחודשים האחרונים שלפני ההתנפצות. אולם בדיעבד נראה שהיא חשה אי-כה את מה שעמד לקרות. לפי אחת הגרסאות, היא טענה שרוחה של דאר'ליירה נגלתה לה בחלום והזהירה אותה.

אלא שבמקום להמלט או לנקוט באמצעי זהירות, האדונית הצהובה התמלאה שמחה נוכח האסון המתקרב. היא מלמלה שבקרוב היא תתאחד עם בתה, אחרי שהעולם ינופץ ויברא מחדש. בפעמים אחרות היא צרחה כי החורבן הוא גורל שיאה גם לה וגם למשרתיה העלובים, שהעזו לחזור אליה מובסים, וכי המגדל יהפוך ל"מדורת הקבורה שלה".

מספרים כי כאשר האדמה החלה לרעוד, האדונית הצהובה פקדה לנעול את שערי החצר, כדי לא לתת לאיש להמלט מהתופת המתקרבת. כאשר המגדל רעד והחל להסדק, והאדמה נבקעה ואדי רעל החלו להתמר מתוכה, האדונית הצהובה השתוללה ו"רקדה" בטירוף מוחלט, השליכה שיקויים סביבה כדי להעצים את האש הרעילה. בסופו של דבר היא רצה, צורחת וצוחקת, אל ראש המגדל בשיער פרוע ועיניים בוערות כדי "לחזות

בסוף העולם ובריאתו מחדש". דקות ספורות לאחר מכן, המגדל כולו קרס. ראשו נעלם בענן נורא של רעל בוער, כשהוא משמיע קול רעם מחריש אוזניים שנשמע היטב עד למרחק קילומטרים רבים.
דלוסיה חרבה, ועד מהרה החלו פטריות ענק מעוותות לגדול מעל שרידיה. מאנשי חצרה של האדונית הצהובה, כולל בנותיה (אלו שלא הוגלו קודם לכן) ובניה ששמרו על היכלה, שרדו נפשות ספורות, וגם אלו מתו כמעט כולם בימים ובשבועות שלאחר מכן, כשהם מתעוותים ביסורי תופת. תושבי הכפרים והעיירות הסמוכות שלא נספו או נרצחו בידי יצורים מעוותים שהגיחו מהאדמה, נמלטו ונפוצו לכל עבר, כשהם מותירים את רוב רכושם ואוצרותיהם מאחור.
אחת מאותן שושלות אנ'מיריות שירדו מנכסיהן, ו"בבעלותה" אוצרות ורכוש שנקבר בתוך יער הפטריות הרעיל, היא המשפחה ממנה באה הגבירה טִילֶ'נִיס, כיום כלתו הצייתנית של האדון הצעיר אָגְרָאנְד לבית אנזאריון.

טירופה של רוקרוק, והפיצול בקלאן ברים

לפני שהצל ירד על דלוסיה, קלאן הגורג ברים היה גדול ועשיר. האלכימאים שלו רקחו מרחקות מיוחדות ומשובחות, שעל חלקן קיבלו זכיון בלעדי מטעם האדונית הצהובה. בניו היו בעליהם המאושרים של קמעות מזל יקרים, מחרוזות ירח זהובות, גביעים מעוטרים ושאר פריטים שרוב הגורג של היום יכולים רק לחלום עליהם. מקהלת הירח של הקלאן היתה הגדולה והמפוארת ביותר בכל בקעת קיירן. מסופר כי אפילו ביצי הסרק של אם הביצים הגדולה היו כה יפות, שמהקליפות שלהן ניתן היה להכין תכשיטים, כמעט כאילו היו אבני חן אמיתיות.
הגורג של קלאן ברים, ובעיקר מי ששלטה בהם ללא מיצרים בשבע-עשרה השנים שלפני ההתנפצות הגדולה, אם הביצים הגדולה גרו-ברים רוקרוק, נשאו חן וחסד בעיני האדונית הצהובה. הגבירה העניקה להם יחס וזכויות מפליגות, הרבה מעבר למה שקיבלו הפארליל בנחלותיה.
המסורת של הגורג טוענת, שהגברת-בת-האדם-הצהובה, לפני שהטירוף ירד עליה, היתה להוטה מאד אחרי המרקחות שרק בניו המוכשרים של קלאן ברים ידעו לרקוח. כמו כן, היא הפיקה תועלת מההתמחות של כמה מאומני האלכימיה של הגורג בשיקויים שסייעו והעצימו את מלאכתם של חרשי הנשק שלה.
שמועות אפלות יותר טוענות, שאם הביצים הגדולה וכמה מאנשיה זכו לחסדה של האדונית הצהובה דווקא בגלל שיקויים אפלוליים יותר – בעיקר שיקויי אהבה ושיקויים אחרים שפעלו על החושים והרצון. אלו סייעו לאדונית הצהובה להשיג נערים ונערות עבור התענוגות שלה, ולאלץ אותם להתמסר אליה באופן מוחלט.

מזלו של קלאן ברים אזל לאחר קרב רלאנה א-נורט, כאשר טירופה של האדונית הצהובה הלך והחריף. יחד עם הטירוף, הגיעו דרישות לשיקויים מוזרים שהאלכימאים של הקלאן לא ידעו כיצד להכין - שבצידם איומים בהרשעה בבגידה ועונשים חמורים לכל מי שלא ישביע את רצונה.
אם הביצים הגדולה, אולי מחשש לראשה שלה, ולטענתה כדי להציל את הקלאן כולו מגירוש או גרוע מזה, ניסתה לאכוף את רצונה ואת דרישותיה של גבירת דלוסיה על הגורג. היא לא היססה להעניש אלכימאים ושאר גורג סוררים או "כושלים", באופן שהיה מנוגד לכל המסורות של הקלאן. הדבר גרם להתמרמרות ושנאה כבושה, הולכת וגוברת, גם כלפי אם הביצים עצמה.

טירופה ומפלתה של אם הביצים הגדולה

גרו-ברים רוקרוק היתה אחד הבודדים שניצלו מתופת החורבן של מגדל דלוסיה במהלך ההתנפצות הגדולה. מסופר שנמלטה מהמגדל בטיפוס על קיר לאחר שהשערים ננעלו בפקודת האדונית הצהובה, לא לפני שגנבה כמה וכמה אבנים יקרות מהגנזך של גבירתה לשעבר. היא טענה שהגבירה אבודה ממילא, ואין שום טעם להשאיר חפצים נוצצים יפים כאלו להירקב באפלה. אם הביצים נשבעה כי השתמשה בחלק ממה ש"שאלה" מהמגדל כדי להגן על הכפר של קלאן ברים. היא סירבה בתוקף לנטוש את הכפר, למרות הסכנות שהחלו להגיח מכל עבר כאשר המחוז מסביב הורעל, ויער הפטריות החל לצמוח. למרות מאמציה של אם הביצים הגדולה, ויש האומרים דווקא בגללם, על קלאן ברים השתלט רוע אפל שרובו בא מבפנים – מגרו-ברים רוקרוק בכבודה ובעצמה.

מסופר כי אם הביצים הגדולה "השאילה" מהגנזך של דלוסיה, בין היתר, אבן יקרה צהובה שנראתה כמו גרסה מכושפת ויקרה במיוחד של דארניד, ושמרה אותה עליה יומם ולילה. יתכן שהאבן היתה מקוללת - אולי כחלק ממה שקרה לכוחות ההשתקפות הצהובה עצמם לאחר החורבן. מנגד, יתכן שהאשמה לא היתה באבן, אלא במתח, העצב והחשדנות שאכלו את אם הביצים הגדולה מבפנים, שנוספה להבנה שבני הקלאן שלה מתעבים אותה. כך או אחרת, בינתה של גרו-ברים-רוקרוק הידרדרה, והיא נדבקה אט-אט בגרסה של הטירוף שאיכל את האדונית הצהובה עצמה.

הגורג אינם אוהבים לספר על מה שקרה באותן שנתיים חשוכות שבין ההתנפצות הגדולה לנטישה הסופית של הכפר של קלאן ברים. אולם, שמועות יודעות לספר כי גרו-ברים-רוקרוק החלה להמית את הזכרים של הקלאן במהלך טקסי הביצים – כאילו סיגלה מנהגים של חרק רצחני ענק (שזרים לגורג מכל וכל). היא ציוותה להרחיק ממנה את בנותיה ולנפץ את הביצים שלהן באורח משפיל - או לגרוס אותן לעיסה, שהיא אכלה בתיאבון רב. היא סבלה מסיוטים, ומפעם לפעם הזתה הזיות, כאילו היא האדונית הצהובה החדשה, או שהיא וגבירתה לשעבר התאחדו לישות אחת. היא החלה להטיל גזירות קשות יותר ויותר על בני הקלאן, ובעיקר אסרה עליהם לעזוב את הכפר או אף לדבר על הגירה למקום אחר. כל מי שנתפס בכך הוצא להורג – אלא אם כן המזל שיחק לו, וסיוטיה של אם הביצים גברו עד כדי כך כי שכחה אותו בכלא, ולא וידאה שגזרי-הדין שהטילה עליו בוצע.

בסופו של דבר, קמו שלוש מבנותיה – ריקריק, בומזיר ויוקיוק, וקשרו קשר להתעמת עם אימן, לפני שגורל הקלאן כולו יהפוך לגרוע ממוות. העימות הפך לקרב קטלני. במהלך הקרב נהרגה בת רביעית, שנותרה נאמנה לאמה, ולפי אחת הגרסאות היתה גרועה ממנה, וריקריק נפצעה פצעי מוות. מספרים כי כאשר גרו ברים-רוקרוק הוכרעה בסופו של דבר, בקע מגופה אד נורא. בנשימתה האחרונה, היא קיללה את שתי בנותיה וכל גורג שיתמוך בהן או יסכים להפרות אותן.

קלאן בומז וקלאן יוק

שבועות ספורים לאחר מות גרו-ברים-רוקרוק, הגורג נטשו לנצח את הכפר שהיה פעם יפיפיה ועשיר. הערפל המורעל והפטריות המעוותות הלכו וסגרו עליהם מבחוץ, בעוד בתוך הכפר, התגלע סכסוך הולך ומחריף בין שתי בנותיה של אם הביצים הגדולה ששרדו – בומזיר ויוקיוק.

נראה ששתי המנהיגות נאבקו על תפקיד אם הביצים הגדולה, ואולי גם על אבני חן וחפצים מכושפים שהותירה אימן. בסופו של דבר, הגורג נסוגו או נמלטו לעבר נהר הקיירנה. זאת, לא לפני שלהקה של פליטים נגועים במחלה – כנראה בני-אדם שאיבדו צלם אנוש והפכו לראשוני הפור'ראטי, פשטו על הכפר באישון לילה וגרמו לאבדות כבדות. הגורג הותירו חלק גדול מרכושם מאחור, והתפצלו אגב כך לשתי סיעות יריבות, שכל אחת תמכה ב'אם ביצים גדולה חדשה' אחרת מקרב בנותיה של גרו-ברים רוקרוק.

רבים תהו, מה עלה בגורלה של האבן הצהובה והמכושפת שאולי היתה אחראית לטירופה של אם הביצים הגדולה. הגורג אינם אוהבים לדבר על כך, ורובם טוענים כי נשברה לרסיסים במהלך הקרב, והרסיסים הושמדו ביחד עם גופתה המעוותת של גרו-ברים רוקרוק. אולם יש מוסיפים שחלק מהאבן נגנב בידי אחת מכוהנות הפור'ראטי שהובילו את ההתקפה על הכפר של קלאן ברים.

שמועה אחרת, שמוכחשת בתוקף בידי גרו-ברים בומזיר וגרו-ברים יוקיוק, מספרת כי כל אחת מהן לקחה חלק אחר מהאבן, ושומרת עליו עד היום. זאת, באורח שמעניק לשתיהן כוח וחיים ארוכים מעבר למקובל אצל הגורג. כמה מחפשי אוצרות תרו במהלך השנים אחרי שרידי האבן, אולם איש מהם לא מצא כלום, ורובם סיימו את חייהם בנסיבות קשות ומצערות מאד.

הופעתם של הפור'ראטי

הפרק האחרון בתולדות דלוסיה, ארע שנים בודדות לאחר ההתנפצות הגדולה. הוא קשור לגלי הפליטים מטְיִלְ'מָארִיס ומחוזות אחרים שהציפו את בקעת קיירן. חלק מהפליטים, בעיקר בהתחלה, הצליחו להתקבל באנ'מירלור ובישובים אחרים. אולם ככל שהשנים הקשות והפרועות שאחרי ההתנפצות התארכו, והפליטים המשיכו להגיע, כך נסגרו בפניהם שערי עיר המחז ונחלותיהם של אצילים רבים.

הגרוע מכל ארע לפליטים נואשים שנהדפו אל גדתו הדרומית של הקיירנה, על גבול יער הפטריות הרעיל ההולך ומתעבה. הללו הקימו שם מחנות עלובים וסבלו מחרפת רעב הולכת וגוברת, וגם ממחלות שנגרמו מאכילת צמחים ובעלי חיים רעילים.

בסופו של דבר, בין אם בשל השפעה של כוח אפל ובין אם מסיבות טבעיות יותר, חלק מאותם פליטים החלו לפתח תאבון לבשר אדם. תחילה, הם אכלו גופות של

אומללים שהמחסור והמחלות הכריעו אותם, אבל בהמשך החלו לתקוף ולטרוף בני אדם אחרים, וככל הנראה גם גורג.

הנציב לוס'טירן, המושל האנ'מירי האחרון של בקעת קיירן ויריב ותיק של האדונית הצהובה המנוחה, עשה באותה עת מאמצים לנסות ולהחזיר את החוק והסדר לבקעת קיירן או לפחות לחלקים ממנה. הוא עמד על כך שיש לאכוף את החוק האנ'מירי – לפיו עונשו של כל האוכל בשר-אדם, מכל סיבה שהיא, הוא מוות מיידי, שלאחריו שריפה של הגופה ופיזור או הטמנה של האפר כאילו היה דומן. מספרים, שהנציב סילק מעליו בכעס את מי שהתנגד למה שנראה כמו איסוף צבא במטרה לטבוח את הפליטים במחנות ליד הקיירנה. בין היתר, הורה להחזיק במעצר את אחותו הרחומה, שהטיפה לחמול על הפליטים חרף מעלליהם, ויצאה בפומבי כנגד שאר-בשרה הנחוש יותר.

אנשיו של הנציב לוס'טירן שפשטו על שולי יער הפטריות גילו בדרך הקשה, שלא רק שהנגעים שפשו בקרב הפליטים אוכלי-האדם הקנו לחלקם כוחות מפתיעים, אלא גם שבדרך כזו או אחרת, אוכלי-האדם ידעו מראש על המתקפה. צבאו של הנציב נפל למארב בין הפטריות הענקיות, ורבים מאנשיו נהרגו.

אלא, שממש בעיצומו של הקרב, כאשר הכל נראה אבוד, הפליטים הנגועים החלו להסס. מסופר כי הם שמעו מנגינה מוזרה, שגרמה להם להמלט בצרחות אל תוך החשיכה – דבר שאפשר לשרידי הצבא המוכה של לוס'טירן לסגת בחזרה אל נהר הקיירנה. אומרים שהנציב תכנן התקפה נוספת וגדולה יותר, לאחר שיברר להיכן נמלטו הנגועים, והתכונן לשכור מלומדים כדי לנסות להבין את הכוחות שפעלו ביער הנגוע. אלא שזמן לא רב לאחר אותו קרב, הנציב וכל בני משפחתו (כולל אחותו הרחומה) נפלו קורבן למתנקשים מסתוריים שזהותם לא נודעה לעולם. לא מונה נציב אנ'מירי חדש תחתיו, והרעיון להתקיף את הנגועים במעמקי יער הפטריות נזנח.

שמועות אפלות מספרות שהנגועים שנמלטו אל החשיכה הוסיפו להתעוות ולאבד את שרידי צלם האנוש, עמוק בתוך היער הרעיל והמכרות האפלים שמדרום לו. כך נוצר הגזע המעוות של הפור'ראטי, חסרי צלם האנוש - ובניו המשיכו להתרבות ולהתעוות עוד יותר ככל שעברו השנים.

מאז ועד היום, נפוצים במחוזות הסמוכים ל"שלוש טחנות" סיפורים על התקפות של יצורים נוראים שבקעו מתוך הערפל. רבים מהם למדו להשתמש באנקולי-הטלה אכזריים ולקרוע את יריביהם לגזרים בעודם בחיים. הגם שהתקפות כאלו, בעיקר מחוץ לצללים המורעלים של יער הפטריות, עודן נדירות למדי, הרי בשנים האחרונות, חבורות של פור'ראטי תקפו את מחנות הגורג המקומיים מספר פעמים - בעיקר בעונת הגשמים הכבדים של אמצע הקיץ. פה ושם, היצורים ניסו גם להתקרב ולהתקיף שיירות של דוברות וסירות נהר שטעו ונקלעו למים רדודים ליד החוף של דלוסיה. מספרים כי כאשר היצורים מתקרבים, עולה איתם צחנה נוראית, מעין תערובת בין טחב רעיל לבשר מרקיב.

מידע מפורט על הפור'ראטי, כולל נתונים לסוגים שונים שלהם, אפשר למצוא בערך המפורט על היצורים באוגדן המפלצות של מלסטרה.

9.4: דמויות חשובות באיזור דלוסיה

גרו-ברים יוקיוק, אם הביצים של קלאן יוק

יוקיוק היא הגדולה בבנותיה של אם הביצים המנוחה של קלאן ברים. כמו נקבות גורג רבות אחרות שהפכו לאם ביצים גדולה, היא ידועה בגוף גדול ותפוח, הילוך איטי ותאוותנות. היא ידועה בין היתר בתאוותה למעדנים מארצות בני האדם, ובעיקר למשקאות משובחים וחזקים. למרות שהיא אלכימאית בעצמה, ועד היום יודעת איך לרקוח שיקויים ומשקאות מורכבים, היא מעדיפה תוצרת אנ'מירית על פני זו של הגורג.

יוקיוק חיה בבית המידות הגדול היחיד שנמצא באי של קלאן יוק, וידועה בקול הרועם שלה ובמזג כעוס, בעיקר כלפי בני הקלאן שלה. לעומת זאת, יש לה קשרים ידידותיים להפליא עם בני אדם רבים. בין היתר, יש לה כמה וכמה אנשי קשר בארמון השוקע, וגם עם סוחרים ובעלי דוברות נהר שחביבים עליה. הללו מזדמנים אליה מדי כמה חודשים, ונוהגים להתארח בבית המידות שלה. שם, הם משעשעים אותה בסיפורים מהעולם הגדול ובמשחקי קלפים של בני אדם, ושותים ביחד איתה במשך כל הלילה. כאשר יוקיוק פיכחת ולא רדופת סיוטים שמקשים עליה לחשוב בצלילות, היא יודעת לדבר במתיקות, ויש לה יכולת מפותחת מאד להתמקח ולשכנע אחרים לעשות את רצונה – גם בלא להזדקק לגידופים או איומים.

יוקיוק נחשבה, עוד משנותיה המוקדמות ובמידה חלקית עד היום, לנאה מאד יחסית לגורג: היא ניחנה בפנים עדינות מאד, רחבות פחות משל רוב הגורג, ובשיער זהוב-כהה שופע, שיש מי שמאמינים שיש לו יכולות מכושפות, וכי יוקיוק עצמה יכולה לארוג ממנו חוטי מזל מכושפים, ולהשתמש בהם פעם בכמה שנים כדי ליצור גלימה נוצצת ויקרת המציאות. יש הטוענים כי גלימה כזו נמצאת היכנשהו בארמון השוקע, אולי אפילו אצל הגבירה א-רילארן בכבודה ובעצמה. יוקיוק, יותר מכל אחיות-הביצה שלה, בקיאה ואוהבת יצירה – גם של מרקחות, וגם אריגה ואפילו גילוף ושיוף של קונכיות נהר גדולות: אם 'סבא מזל' מאיר לה פנים ומזמן לה מתנה של קונכיה מהים הגדול במערב, לא תהיה גורג שמחה ממנה. היא יודעת גם לעטר 'ביצי סרק' בדוגמאות וחריטות עדינות. כיום, יוקיוק ממעטת לעבוד על יצירות חדשות – ככל הנראה משום הזמן, המרירות והמשקאות הרבים שלגמה עשו את שלהם. עם זאת, כשרונה לא דעך והיא מעולם לא הפסיקה לגמרי את עבודתה.

לפני שהטירוף ירד על אם הביצים הגדולה האחרונה של קלאן ברים, יוקיוק היתה החביבה עליה מכל בנותיה. בהיותה צעירה מאד, עוד בטרם ירד הטירוף על האדונית הצהובה (ובהמשך גם על גרו-ברים רוקרוק), יוקיוק היתה זו שנבחרה להתלוות אל אם הביצים הגדולה בביקוריה התכופים במגדל של דלוסיה, ולהיות מוצגת בפני האדונית הצהובה בכבודה ובעצמה. יוקיוק עדיין זוכרת, וכאשר נחה עליה הרוח יכולה לספר בפרטי פרטים, כיצד זכתה לרגע נדיר של חיבה מהגבירה של דלוסיה: הגבירה נתנה לה בכבודה ובעצמה דבר מתיקה, לאחר שיוקיוק הצעירה כרעה בפניה ברך והציגה בפניה את אחד השיקויים הראשונים שרקחה.

הקרבה למגדל של דלוסיה לא באה בלי מחיר: מכל בנותיה של אם הביצים המנוחה, יוקיוק היא היחידה שראתה באופן אישי את הטירוף שאחז באדונית הצהובה, כולל החשש כי כל מילה או מעשה קטן שלא במקום יוביל להשלכה לכלא או אפילו להוצאה להורג. יוקיוק, בתור אלכימאית צעירה, נאלצה לבלות זמן ממושך ב'חברת' הגופה של דאר'ליירה, במסגרת 'הנסיונות' להחזיר אותה לחיים. תפקידה האמיתי היה להאבק ברקבון שהחל אוחז בגופה המתה במהלך החודשים בהם שכבה בהיכל. נראה, שהחודשים הללו השפיעו על יוקיוק: היא החלה לסבול מסיוטים, לעיתים בהקיץ, בהם דימתה לעיתים לשמוע את העלמה המתה מדברת אליה. סיוטים כאלו חוזרים אליה מפעם לפעם עד היום.

כחמש שנים מאוחר יותר, יוקיוק השתתפה בנסיון להתעמת עם אמה המטורפת, שהפך לקרב לחיים ולמוות, בה נהרגו שתיים מאחיותיה - ריקריק, שהשתתפה בהתקפה, ואחות נוספת ששמה נמחק שלחמה לצד האם המטורפת. מסופר, שיוקיוק היא זו שהנחיתה על אמה את דקירת החרב שהמיתה אותה, וזוכרת עד היום את המבע בעיניה של גרו-ברים רוקרוק הגוססת ("העיניים האלו!").

יוקיוק החשיבה את עצמה כאחות הבכורה והבכירה, שגודלה ונועדה לרשת את קלאן ברים. לכן, נעלבה עד עמקי נשמתה ממה שהיא רואה כבגידתה של אחותה הצעירה בומזיר ("אפילו שם של אם ביצים אין לה!"), שקראה עליה תיגר בשעתן הקשה ביותר. אם לא די בכך, בומזיר הפכה לאם ביצים בעלת קלאן שנחשב מוצלח ועשיר מזה של יוקיוק. מסופר, שיוקיוק הספיקה להמציא עשרות קללות וכינויים מעליבים עבור אחותה במהלך השנים, והיד עוד נטויה.

גרו-ברים בומזיר, אם הביצים מקלאן בומז

מכל בנותיה של גרו-ברים רוקרוק, בומזיר נחשבה לפחותה ביותר בעיני אמה. מסופר, שלא בכדי קיבלה שם שאינו טיפוסי לנקבת גורג. מספרים בקלאן בומז, שאמה היא זו ששינתה את שמה המוקדם והנשי יותר לשם שמתאים לגורג זכר, בכדי לזלזל בה ולהבהיר כי היא אינה מחשיבה אותה כמי שתהיה מסוגלת להטיל

ביצים ראויות; או משום שהמראה שלה בנעוריה היה דומה מדי למראה של גורג זכר.
בתור בת בלתי נחשבת, בומזיר לא זכתה לתשומת לב רבה מצד אמה או מצד האדונית הצהובה. לכן, הורשתה לצאת ולבוא כרצונה. בומזיר למדה להלחם בחרבות ובעיקר לירות בקשת מגיל צעיר מאד, ומסופר כי היו שנים בהם שקלה ברצינות לעזוב לנצח את קלאן ברים, ולהפוך ל"ביצת עיר" באגם השוקע או במקום אחר.
מסופר שבשנים שלפני מרד הורד האפור, בומזיר בילתה לא מעט זמן באגם השוקע, בין היתר בתור סיירת בשירות הגבירה האדומה. כל חבריה היו בני-אדם, ויש מי שמרחיקים לכת ומספרים בלחש, שבומזיר הצעירה היתה מאוהבת באהבה חסרת סיכוי בגבר אנ'מירי. בומזיר השתתפה בתור קשתית בקרב רלאנה א-נורט, ומסופר שהיתה אחת מאלו שנשאו את גופתה של דאר'ליירה בחזרה אל המגדל של דלוסיה.
לא ברור מה הביא את גרו-ברים בומזיר לצאת נגד אחותה יוקיוק לאחר מותה של אימן המטורפת, ולגרום לפיצול של שרידי קלאן ברים לשניים. היא עצמה טוענת, בפעמים המעטות בהן התרצתה לדבר על אחותה ועל הריב ביניהן, כי יוקיוק התעקשה לדבוק בדרכים שאבד עליהן הכלח – אם כי מבין הדברים משתמע שהיהירות והפטרונות של "יוקיוק היפיפיה" הוציאו את בומזיר מכליה.
בומזיר, יותר מרוב הגורג, בקיאה מאד בתורת המלחמה, ובפרט בשיטות מלחמה אנ'מיריות, אבל מתעניינת גם בספרות יפה ואפילו בתאולוגיה. יותר מרוב נקבות הגורג, ובוודאי אמהות ביצים גדולות בגילה ובמעמדה, היא נחשבת פעילה מאד עד היום. במקום לרבוץ ולתפוח במשכן שלה, היא נוהגת לפקח מקרוב על דברים רבים שמתרחשים בקלאן, ובעיקר על ההכשרה של הלוחמים הצעירים.
לצערם של כמה מהסוררים יותר בקלאן שלה, פירוש הדברים הוא שהפיקוח שלה על כל מה שמתרחש במחנה וסביבתו הוא הדוק ונוקשה מהמקובל. היא מתעקשת לאמן את הלוחמים שלה גם בטקטיקות לחימה של בני-אדם, ולעיתים דורשת מהמוכשרים יותר ללמוד גם חוכמה אנ'מירית שחורגת מענייני קרבות ומסחר, לפחות ברמה בסיסית. בין היתר, היא דורשת מהם לשלוט באנ'מירין במשלב מכובד יותר מאנ'מירין הביבים שרוב הגורג מדברים בה. לעיתים, ניתן לראות אותה מפקחת מקרוב על אימוני חרב וקשת של צעירי הקלאן, ובו-בזמן מפתיעה אותם בשאלות על טקסטים או דברים אחרים 'של בני אדם' שהורתה להם ללמוד.

בומזיר מתעניינת מאד בהרפתקנים מבטיחים, בעיקר כאלו שהצליחו להכנס ליער הפטריות הרעיל ולחזור בחיים, ומתעקשת להביא אותם ל'ראיון' ולשמוע בפרטי-פרטים את קורותיהם. מסופר, שלפני שנים, בומזיר ניסתה לישב בתוך הקלאן שלה גם בני-אדם, במטרה לחזק את הכוחות שעומדים לרשותה, או כך לפחות היא נימקה זאת. התוכנית נכשלה בתוך זמן קצר: בני-אדם, כפי שהגורג נוהגים לומר, הם אולי גדולים וחזקים, אבל למעשה חלשים מדי ולא עמידים די הצורך בכדי לחיות בקלאן גורג, בוודאי כזה ששוכן בפאתי יער פטריות רעיל.

9.5: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

"שלוש טחנות" הוא יער פטריות רעיל, שאין בו כיום ישובים או מקום שמתאים לשמש כמקור או מקום הולדת לדמויות שחקן. התושבים האנושיים שנולדו במחוז ונמלטו ממנו, הם כיום בני חמישים (אם היו עוללים בני יומם בזמן ההתנפצות הגדולה) ומעלה. צאצאיהם, גם אם הם נחשבים ל"דלוסים" והתחנכו על ברכי מסורות מהמחוז החרב, גדלו במחוזות אחרים כמו אנ'מירלור או איזור האגם השוקע.
חלק מהם גדלו בצפיפות בין חנויות הנפחים והחרשים ב"סמטת הדלוסים" באנ'מירלור. יתכן שלמדו או עבדו שם למחייתם, בתור שוליות או עוזרים לבני משפחה מבוגרים יותר, שזוכרים או טוענים שהם זוכרים מעט מהידע העתיק של חשלי הנשק של דלוסיה.
צאצאים אחרים של פליטי דלוסיה גדלו בעוני יחסי בשולי הכפרים האמידים והקרתניים ממערב לאגם השוקע. המשפחות שלהם ניסו – בדרך כלל בלא הצלחה – להשיג פיסת אדמה צנועה ולהתחרות בכורמים היהירים של גבעות השחר המזהב. האחרונים לא חיבבו את התחרות, ומצאו תמיד סיבות להתנשא ולעיתים גם לרדוף את אנשי דלוסיה.

קלאן מקומי של גורג

דמות שנולדה באיזור דלוסיה של היום, היא גורג שנולד בקלאן יוק או בקלאן בומז - שני חלקיו של קלאן ברים שהיה פעם עשיר ומצליח בהרבה מצאצאיו כיום. גורג מעטים, מלבד שתי אמהות הביצים הגדולות, עודם בחיים בכדי לזכור ולספר לגורג צעיר על הימים שלפני ההתנפצות הגדולה.
הדמות בקעה מהביצה, גדלה והגיעה לפרקה על שפת נהר הקיירנה. היא חיה במחנה המוגן היטב של קלאן בומז, שמיטיב לחנך לוחמים וקשתים צעירים, או באי הבוצי והמרופש יותר של קלאן יוק, בין שדות של גידולים עלובים, רשתות דייגים ושייטי דוברות צעקניים.
היער המורעל היה תמיד קרוב ומאיים, גם מאחורי חומות העץ הגבוהות של מחנה בומז או הזרמים

השוצפים לחופי האי של בני יוק. הדמות היתה עדה מפעם לפעם - או לפחות לא היתה רחוקה - למקרים בהם יצורים מהיער המורעל, מדבורי-רעל מטפטפות ועד האויב המפחיד ביותר - הפור'ראטי, תקפו מתוך החשיכה. ההתקפות הללו הפילו לא פעם הפילו חללים בקרב הגורג - כולל אולי 'אחי ביצה' שבקעו וגדלו יחד עם הדמות.

הדמות נתקלה לא פעם בבני-אדם שונים שעצרו במחנות הגורג. חלקם שייטי דוברות וסוחרים שרק חיכו לרגע המוקדם ביותר להפליג ולהתרחק מקרבתו של יער הפטריות. אחרים היו הרפתקנים שהתמקחו עם הגורג המקומיים על ציוד ועזרה, לפני שהיו אמיצים וטפשים מספיק בכדי להעמיק אל בין הצללים המורעלים – ורבים מהם לא חזרו. שרידים של חלקם התגלו – שבועות או חודשים לאחר מעשה - בידי סיירי הגורג המקומיים. אלו מקפידים להשאיל מהם דברים נוצצים ומועילים שנותרו עליהם. זאת כדי לוודא שימשיכו להביא תועלת, ולא ישארו להרקיב בחשיכה.

הכשרה לשימוש בנשק מסוגים שונים נפוצים מאד בקרב הגורג של דלוסיה - אם כי זו של קלאן בומז נחשבת איכותית יותר מזו של קלאן יוק. כמעט כל גורג שמתקרב לפרקו נדרש לדעת להגן על עצמו ועל הקלאן, גם אם היעוד היחיד שאם הביצים הגדולה סבורה שהוא מתאים לו הוא להיות שוליה של שייט דוברות או מלקט עשבים. כמה מהגורג היותר מוכשרים מקבלים רשות מאם הביצים הגדולה לעזוב את הקלאן לכמה שנים, ואחרים עושים זאת ללא רשות. חלק מאותם גורג מנסים לקבל הכשרה ואימון באיזור האגם השוקע, ולעיתים גם במחוזות רחוקים יותר.

כרגיל אצל גורג – שום דבר אינו לגמרי בחינם: למי שזכה לצאת ממחנה הקלאן שלו כשכיסיו מלאים בכסף או עם מכתב המלצה מאם הביצים הגדולה למכר אנושי, צפויות לאחר מכן שנים בהם יצטרך להחזיר את חובו בשירות הקלאן. זאת, בדרך שאם הביצים הגדולה תחליט עליה – ועל מילתה אף גורג לא מעז לערער, לפחות לא בגלוי.

פרק 10: מערב הבקעה – אגם רל'נארן

"תסתכל על איך נראה הארמון הזה, ותראה גם אותה. גבירה גדולה בעיני עצמה!"
הכורם המהודר גיחך, מחווה על הצריחים הגבוהים שהסתמנו בין הערפילים מעל האגם.
אפילו ממרחק, ניתן היה לראות את המגדל, שחלקו העליון המנופץ לא תוקן מזה עשורים.
"פעם, כל זה נצץ כמו שמש אדומה. הכל היה מלא אנשים ונשפים, וגם עסקים טובים, תמיד עסקים טובים. היום? הא! כל הזבל הזה מתפורר, והאדונית יותר מהכל. גבירה אדומה היא קוראת לעצמה? אפילו בבן המפונק שלה היא לא מצליחה לשלוט, אז איך היא אפילו תתחיל לטפל בפושעים מהביצה, ובכל שאר הצרות שמתרבות כאן כמו ארוכי-לשון ארורים?"
בעל האדמות רקק.
"עלובה. נעשתה רכה כמו תפוח רקוב. תאמין לי, עדיף לה לחזור למכחולים הטפשיים שלה ולהעביר את השלטון למי שמתאים לזה!"

מחוז רֶל'נָארְן, או כמו שהוא מכונה לעיתים "האגם השוקע" או "הארמון השוקע" הוא האיזור המאוכלס ואסם התבואה (ובעיקר הפירות) החשוב ביותר בבקעת קיֶירֶן - אחרי נחלותיו של לורד אָנְזָארְיוֹן. הוא יושב על צומת דרכים שהיתה פעם צומת סחר ראשונה במעלה: הדרך המערבית שמובילה אל חצי האי טִילְ'מָארִיס מתפצלת כאן מנהר הקִיֶירָנָה. הנהר עצמו מתעקל צפונה, לעבר מצודת הלגיון שבגבול הצפוני של הבקעה, והירידה אל המישורים (כיום הביצות האינסופיות) של אוּרְגָאקָה.
המחוז נשלט, היום באורח רופף מבעבר, בידי שושלת עתיקה בשם אָ-רִילָארְן שסוגדת להשתקפות האדומה.

בית א-רילארן היה בעבר שושלת נשים שהונהגה בידי כוהנות אדומות רבות עוצמה. כיום, למעלה מיובל לאחר המכה הקשה שהשושלת ספגה בקרב גדול נגד כוחות הורד האפור; ולאחר מכות חדשות יותר, חלקן מהשנים האחרונות - נראה שהשושלת והגבירה המרשימה כלפי-חוץ שמושלת 'באגם השוקע' נמצאות בדעיכה סופית. גורמים בעלי כוח, כולל בעלי אדמות וכורמים אמידים מהעיירות העתיקות במערב המחוז, לוטשים את עיניהם לשלטון.

בעיני רבים, האגם השוקע ושושלת א-רילארן הם דוגמה לתהילת ימי עבר אנ'מירית שוקעת. הארמון המפואר

שכיום נראה בלוי וחלקים ממנו סדוקים או נעולים על מנעול ובריח, הוא סמל מובהק לכך.
גבירת האגם השוקע מעוררת כיום מחלוקת קשה. היא אינה מסתפקת בתמיכה נלהבת בשלום השביר שבין עוצרת הורד האפור לשרידי כוחות האימפריה. היא עומדת בראש התומכים בשיתוף פעולה הדוק עם העוצרת – גם במחיר של אובדן חלק מהעצמאות שבקעת קיירן נהנתה ממנה בשני הדורות האחרונים.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-10,000 איש.
כ-750 בארמון השוקע עצמו ומסביב לו.
כ-2,500 בעיירת הנמל קֶלְתוֹסְיָה שעל חופו הדרומי של אגם רֶלְ'נָארְן ובכפרים מסביב לה.
כ-4,000 בגבעות השחר המזהב שממערב לאגם, רובם בכפרים דִירְלָאס (1,250), קֶלְ'מִירָה (1,250) וְרָאנְד (1,000)
כ-750 איש במחנות האפלוליים ממזרח לאגם, על שפת ביצת הזבוב השחור.
היתר מפוזרים על החוף הצפוני של האגם, בגבול יער טיל'וארן, ובחוות וישובים בפאתי המחוז.

שליטה: הגבירה קֶרֶ'נִילִיאֶן אֲ-רִילָארְן.

סמל המחוז: יהלום אדום עם כנפיים ארגמניות (לעיתים מוקף הילה דקה של אש) על רקע ורוד.

מימרה: "הוד ותבונה".

10.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

הארץ שמשתרעת מסביב לאגם הגדול והצלול של רל'נארן היא חבל ארץ מישורי יחסית. חלקו המערבי מנומר בגבעות קטנות, עם עיירות ציוריות מוקפות כרמים מאדימים. הגבעות הולכות והופכות גבוהות יותר בפאתי המחוז, במקום בו הקצה המערבי של בקעת קיירן מעפיל אל רכס הגבעות של טֶלְ'מוֹרָה. מצפון לאגם, הקרקע הופכת סלעית ומיוערת יותר. במזרח, לעומת זאת, הארץ הופכת לאדמת ביצה מסוכנת ועמוקה, שנראית ממרחק פראית ויפה באורח מטעה. צומחות שם שלל תפרחות מים, ועצי ביצה שבוקעים מהמרחב הירוק-כהה ופורשים עלים עבים ומאורכים, לעיתים מסביב לעמודים עתיקים או חורבות חסרות שם שמבצבצות עדיין מתוך מי הביצה.
הנוף של מערב בקעת קיירן הוא ירוק-אדמדם, ולעיתים ציורי מאד. הוא כולל עיירות וכפרים שבתי האבן של תושביהם האמידים יותר מעוטרים בגגות רעפים אדומים. מסביבם צומחים מטעים, כרמים וחלקות פרחים. האגם הצלול ורחב הידיים שמשתרע במרכז המחוז, ניזון הן מנהר הקיירנה והן ממספר יובלים קטנים שנשפכים אליו מגבעות טל'מורה שבמערב.
באזור זה, נהר הקיירנה מתפצל מדרך המסחר האנ'מירית שממשיכה מערבה לעבר טיל'מאריס, ופונה בקשת מרהיבה צפונה. הוא נשפך אל תוך האגם מדרום, ויוצא ממנו בצידו הצפוני, לעבר יער טִילְ'וָארְן ומצודת הלגיון שבגבול מעבר אורגאקה שבצפון. המראה המפורסם ביותר של האיזור, לעומת זאת, יושב על אי במרכז האגם: ארמון עצום בעל שבעה מגדלים, שניים גבוהים מאד וחמישה נמוכים יותר. הוא מוקף חומות, מבנים קטנים יותר ומעגני סירות. זהו מושבה של גבירת המחוז - נצר לשושלת עתיקה שהיתה בעבר שושלת נשים בכירה, שכמה מבנותיה היו מקורבות להשתקפות האדומה בכבודה ובעצמה.

מקרוב, אפשר להבחין שגם אם הארמון נראה ממבט ראשון 'יפיפיה ומפואר כמו באגדות', חלקים רבים שלו דהוים, מוזנחים או אפילו סדוקים. אחד המגדלים הגבוהים 'מכורסם' בחלקו העליון מפגיעת קטפולטה שספג במצור שהטילו מורדות הורד האפור לפני יותר מחמישה עשורים, ולא תוקן מעולם. חלקים אחרים של המגדלים והחומות מוכתמים, עם עיטורים שהתפוררו ופה ושם אפילו סדק או לבנה שנפלה מהקיר והדבר לא תוקן, לפחות לא באופן מלא. רק חלק ממעגן הסירות המפואר עדיין נמצא בשימוש, ואילו רציפים אחרים רעועים, והמים מסביבם סתומים באצות.
מסיבה זו, זכה המקום לשמו הנוכחי: "הארמון השוקע". זאת, למרות שבעבר נחשב לפנינה של הוד והדר, אומנים דגולים התחרו על הזכות להופיע בפני הגבירות שלו, ומאות יצירות אומנות, חלקן קסומות, עיטרו אותו.

הגעה ועזיבה

רוב הנוסעים שמגיעים למחוז או עוברים דרכו, עושים זאת בהפלגה על נהר הקיירנה. שיירות רבות של דוברות, בדרך-כלל עמוסות בסחורות, מפליגות בין נחלות לורד אנזאריון שבמזרח לעיירה קלתוסיה שבחופו הדרומי של האגם השוקע. חלקן ממשיכות צפונה – או לנמל הארמון, או שהן חוצות את האגם וממשיכות במורד הקיירנה. דוברות אלו יגיעו עד למצודת הלגיון הקודרת בגראן א-דרום, מצידו השני של יער טיל'וארן – מרחק יומיים נוספים של הפלגה.

נוסעים אחרים, בעיקר כאלו שאינם רוצים לשלם לשייטי הדוברות או להיות אדונים לעצמם, משתמשים בכלי שיט קטנים - דבר שיכול להיות מסוכן בעונות מסויימות, בעיקר במעבר סמוך ליער הפטריות של דלוסיה. אחרים עושים את דרכם ביבשה, בדרך המסחר שנצמדת לגדה הצפונית של הנהר. דרך זו עוברת במקטע משובש מעט ולעיתים מסוכן בין הנהר לגבול הדרומי של ביצת הזבוב השחור, ומגיעה גם היא בסופו של דבר אל קלתוסיה.

נוסעים שהגיעו לקלתוסיה ואינם מעוניינים להמשיך בדרך האגם, יכולים לשים פניהם מערבה על דרך המלך הישנה, שהופכת כאן לדרך מקומית יותר. חלקה הראשון של הדרך עדיין מתוחזק יחסית, מתאים למעבר עגלות ומוביל אל העיירות האמידות והכרמים של 'גבעות השחר המוזהב'. הלאה משם, הדרך הופכת משובשת ומוזנחת יותר, כשהיא ממשיכה לעבר החורבות העגומות של זָאר טֶל'מוֹרָה בקצה המערבי של בקעת קיירן, ולפתח המנהרות העתיקות שהובילו בעבר אל המחוזות במערב. כיום, הדרך הזו נחשבת מסוכנת יחסית. זאת, למרות שמשרתיה של עוצרת הורד האפור מקיימים נוכחות ברכסים שבמערב, ושליחים מטעמה עושים שימוש בדרך - ובשנים האחרונות עושים זאת גם נוסעים וסוחרים. מספרים, ששאיפתה של העוצרת מהמערב להשמיש דרכים ולפתוח נתיבים בטוחים יותר מטיל'מאריס אל בקעת קיירן היא אחת הסיבות שגבירת האגם השוקע בחרה לתמוך בה. זאת, למרות משקעים מרים מהעבר בין שליטות הארמון השוקע לכוחות הורד האפור.

מנמל קלתוסיה, או מכמה מעגנים מפוקפקים יותר בסמוך לו, אפשר לשכור גם שייט 'פרטי' שיוביל את מי שהפרוטה בכיסו צפונה ומזרחה. זאת, בלי צורך להצהיר ולמלא את הנהלים של הגבירה האדומה לגבי הסחורות שהוא נושא עימו. כך אפשר להגיע גם אל גּוֹחֲיִרן – אוסף המחנות שבין החורבות שעל סף הביצה ממזרח לאגם. המקום נחשב מסוכן מאד, ולא רק בשל אדי הביצה שעולים מהמים המעופשים מסביבו. הוא שורץ מבריחים, פושעים ובריונים; מי שאין לו קשרים עם בעל אגרוף מקומי חזק, או אינו מכיר את המקום ושוכניו, מסתכן בשוד אלים או גרוע מזה.

נקודות ציון ומקומות חשובים

שדה הקרב של רָלָאנָה אָ-נוּרְט

מרחק לא רב ממערב לנהר הקיירנה, במקום בו הוא מתפתל צפונה ופונה לעבר האגם השוקע, משתרעים שדות שנראים מרחוק ירוקים ושופעים בצמחיה. למרות שהמקום נראה פורה ומתאים לעיבוד, לא ניתן לראות בשדות הללו ולו זכר לשדות מעובדים או לישוב אנושי. בהתבוננות מקרוב, אפשר להבחין בתילי אבן שנישאים פה ושם בתוך השדות, קבורים למחצה בין שיחים גבוהים. מקרוב יותר אפשר לגלות שהשיחים מדיפים ריח צונן וחריף, ומצמיחים פירות שנראים כמו תותים ענקיים וחולניים. הצמחים האלו, שמכונים לעיתים 'תותי-צל', נראים לעיתים, בעיקר בשעות השקיעה והזריחה, כאילו הם נוטפים דם.

ברלאנה א-נורט התחולל, שנים מעטות לפני ההתנפצות הגדולה, הקרב הגדול הראשון שבין הכוחות הפולשים של הורד האפור לכוחות המקומיים של בקעת קיירן. האצילים המקומיים, שבראשם עמדה גבירת האגם דאז, רָלְ'תָאִרִינִי א-רילארן, נמחצו, והגבירה ובתה הבכורה נמנו על המתים הרבים.

מי שיחפש היטב, יוכל להבחין בתל שמסמן את המקום בו נפלו בנות א-רילארן: תחילה הגבירה, ולאחר מכן בתה שניסתה לחוש לעזרתה. מסופר כי ראשה של הלוחמת הצעירה רוצץ בידי נפחית דרומית אימתנית שלחמה בשורות צבא הורד האפור. הגופות עצמן נלקחו מכאן לאחר הקרב ונקברו מתחת לארמון השוקע, וגם שתי החרבות שננעצו כאן לזכרן נעלמו מזמן. אולם מספרים שבלילות ערפל אפשר לראות את צלליותיהן של החרבות מרצדות לפני התל; וכי השיחים המוזרים

ותותי-הצל מסביב לתל הזה צפופים וגדולים יותר מכל האחרים שצומחים בשדה הקרב העתיק.

העיירה קל'תוסיה

קֶל'תוֹסְיָה היא הישוב המרכזי בנחלות א-רילארן, והיא יושבת על גדתו הדרומית של האגם השוקע, מסביב למקום בו נהר קיירנה נשפך אל האגם. העיירה מחולקת למספר רבעים קטנים, כאשר מרכזה נחשב עתיק ואמיד למדי. בחלק זה של העיירה נמצאים בתיהם של סוחרים עשירים ואצילים זוטרים שנמצאים תחת חסות הארמון השוקע אולם לא מתגוררים בתוכו. אפשר למצוא כאן גם אומנים שעובדים עם הארמון - או צאצאיהם שעדיין חיים בבתי המידות שנבנו עבור בני החסות של הארמון, ולא תוקנו כדבעי מאז ההתנפצות הגדולה.

בקצה המערבי של העיירה, משתרע שוק היינות של האגם השוקע. מעבר לו ולמגדל הזקיפים שחולש עליו ומשמש כיום בעיקר את המוכסים של הארמון השוקע, דרך היבשה ממשיכה אל העיירות האמידות והכרמים של גבעות השחר המוזהב. איזור השוק של העיירה, וכמוהו החלק המזרחי שלה שבנוי מעברו האחר של שפך הקיירנה והגשר שמעליו, מוקפים בבתים ובקתות מעץ. בתים אלו הם קטנים ועלובים בהרבה מבתי המידות במרכזה של קל'תוסיה.

מתחת לעיירה, בנויים רציפים ארוכים, חלקם מעוטרים בפנסי גביש אנ'מיריים זוהרים. רוב הגבישים עדיין נוגהים באור קסום שהותקן בהם בימי האימפריה, הגם שכמה מהם סדוקים ודורשים תיקון או החלפה. מנמל זה אפשר למצוא בקלות – ברוב עונות השנה – דוברות וסירות שמפליגות צפונה אל גֶרָאן אֶ-דְרוּם או דרומה ומזרחה אל נחלות אנזאריון. אפשר לשכור מכאן גם סירה מעוטרת יותר, מאלו שרשאיות להפליג אל ארמון א-רילארן במרכז האגם. אלא שלשם כך, נדרשים לא רק דמי נסיעה - יקרים בהרבה מאלו שגובים השייטים האחרים - אלא גם אישור מתאים או מעמד ששומרי הנמל מכירים בו כמקנה זכות להפליג אל ארמונה של הגבירה. הדבר עשוי להיות מסובך, בעיקר לטיפוסים שנראים חשודים או כאלו שאין להם כל סיבה הולמת להתקרב לארמון. אולם, שילוב בין מראה מהודר מספיק ואולי גם 'תשלום מהצד' למפקד המשמרת יכולים להספיק.

גבעות השחר המוזהב

הגבעות ממערב לאגם השוקע, נחשבות כאחד המקומות הציוריים ביותר בבקעת קיירן.

הדרך האנ'מירית הישנה מתפתלת ומעפילה בהדרגה על סדרה של מתלולים מלבלבים של מטעים וכרמי גפנים שעליהן אדומים רוב ימות השנה. בין המטעים והכרמים מבצבצים בתי חווה פסטרוליים, ומספר ישובים גדולים יותר, שהם בין העתיקים והאמידים ביותר בבקעת קיירן. כמה מהבתים הגדולים ביותר של עשירי המקום ניכרים למרחוק, ומעוצבים באופן שנראה לעיתים כחיקוי בזעיר-אנפין של ארמון הגבירה א-רילארן.

גבעות השחר המוזהב הן בית לאיכרים וכורמים אמידים מאד, בעלי גאווה מקומית מפותחת מאד. אלו שעודם גרים בבתים המהודרים, הם אלו שלא איבדו את אדמותיהם לטובת גבירי האיזור במהלך העשורים האחרונים, ולא הדרדרו לחיי דחק. עשירי האיזור מתגאים ביינות שלהם, במתכונים משפחתיים שעברו מדור-לדור; באילנות יוחסין ארוכים - וגם בבנות יפות תואר, שהמסורת המקומית רומזת שדם מ'גן העלמים הנעלמים' (ראה בהמשך) זורם בעורקיהן. לצד אלו, אפשר למצוא כאן גם לא מעט מאבקים ושנאות מקומיות שנמשכות דורות אחורה.

באופן מסורתי, האיכרים והכורמים מהמשפחות המיוחסות נאמנים לגבירת האגם השוקע, ומחשיבים את עצמם כאצולה אנ'מירית מקומית. לדעתם, הם נעלים בהרבה על הסובבים אותם: לא רק האריסים שלהם עצמם, אלא גם על החוואים העניים יותר שנדחקו לרצועת האדמה הפוריה פחות שבין הגדה הצפונית של האגם השוקע ויער טיל'וארן.

בני המשפחות המיוחסות נהגו בעבר, ובמידה מסויימת עד היום, לבקר מפעם לפעם בארמונה של הגבירה. שם הם היו מתחככים בכיבודים ובאומנויות היפות שניתן היה למצוא בתוך 'הארמון השוקע'. לעיתים, הם זכו לשלוח את בנותיהם לשמש כבנות פמליה או לפחות לזכות לחינוך משובח בבית הספר המפורסם לבנות שעודו פועל בארמון שבלב האגם.

כיום, תושבי המקום חלוקים בדעתם לגבי התנועה ההולכת וגוברת של אנשי עוצרת הורד האפור בדרך המערבית, והדבר מוסיף לירִיבויות הישנות ביניהם.

ביצות הזבוב השחור ו'הכפר' גורזירן

זהו איזור רחב ידיים שמשתרע בין גדתו של האגם השוקע ועד לגבול האדמות החרבות של לוֹסְטִירְן במזרח; ובין האברש הפראי שעולה אל החלק המזרחי של רכס דרא'רון בצפון, לנהר הקיירנה בדרום.

רובו הגדול הוא אדמת ביצה, חלקים רבים ממנה עמוקים וטובעניים. הביצה, ובעיקר חלקיה הפנימיים יותר, ידועים לשמצה, וזכו לשמם בגלל חרקי ענק מכונפים שמקננים שם.

מרחוק, שוליה של הביצה יכולים להראות ירוקים ויפים, על תפרחות המים ועצי הביצה רחבי העלים. החלקים העמוקים יותר נסתרים בערפל, שמכסה מרחב של מים כהים שבתוכם צפים כתמים ענקיים, אדומים-סגולים, שמזכירים לעיתים צורה של עיניים. מפעם לפעם, גדל מתוכם עץ עתיק ומת, או מת למחצה, הפורש חופה של ענפים עירומים ונוטפי חזזיות. לפי הסיפורים

המקומיים, ערפילי הביצה יכולים להסתיר גם מחזות מזרים בהרבה מעצים מתים. לעיתים, בעיקר כאשר מפלס המים יורד, נחשפות צורות לחות ועגולות, שמזכירות אלמוג עגול ומוזר, לעיתים דומה למוח של אדם או יצור דמוי-אדם. לעיתים, נחשפת צורה אחת, בגודל שיכול לעלות על גודלה של בקתה; ולעיתים מספר צורות קטנות יותר, שיוצרות ביחד צורה של מעגל. הגוונים יכולים להשתנות מסגול חיוור או אדום מלוכלך ועד שחור. הגוף שלהן מחורר במאות נקבים, ומדיף ריח מצחין.
בנוסף, מסופר שבמעמקי הביצה ניתן למצוא עמודים קדומים, שחוקים ובלים מזוקן עם חריטות מוזרות, שהערפל מתאסף סביבם באורח לא טבעי. כמה מהעמודים האלו הם קדומים בהרבה מהכיבוש האנ'מירי - ומזכירים חורבות על עוגים, מהסוג שנפוץ למדי באורגאקה שבצפון.

הסכנה שאורבת בחלקים העמוקים של הביצה אינה מתמצה אך ורק בחרקי ענק או בוץ טובעני. לפי כמה מהסיפורים של המבריחים והבריונים שמתגודדים בפאתי הביצה, מפלצת עצומה, צמחית למחצה, משוטטת במעמקי הביצה; והיא למעשה שריד תבוני למחצה לרוחו של מלך או מכשף עוג עתיק ורב-עוצמה. לפי שמועות אחרות, הביצה, לפחות בצורתה הנוכחית, עתיקה הרבה פחות ממה שאפשר לחשוב: היא נוצרה בידי אחת הגבירות האדומות של האגם השוקע, בכדי להציף ולכסות את הפתחים העתיקים שהובילו ל"גן העלמים הנעלמים" האגדי. המאמינים בסיפור זה טוענים לראיה כי במעמקי הביצה יש סוגים רבים של צמחי מים ופרחים מוזרים "שאי אפשר למצוא בשום מקום אחר".

בדורות עברו, כאשר הגבירות של האגם השוקע היו חזקות יותר, ובגורזירן לא שרצו פושעים וחותכי גרונות, שולי הביצה נחשבו מסוכנים פחות. מקומיים רבים היו נכנסים אליהם כדי לקטוף פטריות מאכל, לכרות בוץ לבניה, ועוד. אותם מקומיים שהסתובבו כאן בעבר, וכמה מבריחים ובעלי-אגרוף היום, מחפשים משקע ססגוני ונדיר בשם 'חול נחש' שיש לו סגולות קסומות, ומבוקש מאד הן לבניה של בתים מפוארים, והן לשיקויים וצבעים יקרים.

'הכפר' בחורבות גורזירן

רבים מהלקטים וכורי הבוץ שחיו כאן בעבר, ואנשי המשמר של הגבירה א-רילארן שהגנו עליהם, שכנו בספק כפר וספק מחנה מבוצר על החוף המזרחי, שזכה לשם גורזירן. במרכזו של הכפר, הוקם בית אחסנה מבוצר, מסביב לעמוד קדום ומגולף שמזכיר 'חיקוי חיוור' לעמודים הקדומים האגדיים שבלב הביצה.

אלא, שלאחר ההתנפצות הגדולה ובשנים שעברו מאז, הביצה הפכה מסוכנת יותר, והכוחות שרוחשים בה אפלים וקרובים יותר. בין היתר, מסופר על כוח מובחר מאנשיה של ורד אפור, שרדף אחרי סיירים מקומיים, ותעה אל תוך הביצה. כל חיילי הכוח מצאו את מותם המזוויע בבוץ טובעני שורץ דו-חיים טורפים או שרצים דומים. מקום הארוע אינו רחוק מהקצה הדרומי של גורזירן, וגם בשנים לאחר ההתנפצות, יושבי המקום נחרדו לשמוע הדים של צרחות עולים שוב ושוב מהעלטה, בלילות בהן הערפל היה כבד וצפוף במיוחד. מסופר שהצרחות היו כה נוראות, עד שהדיהן 'נחרטו' באבנים עצמן.
כך או אחרת, גורזירן התרוקנה בהדרגה. כריית החול נפסקה, החומות נפרצו בידי איתני הטבע ובית האחסנה התרוקן והחל מתבלה ונסדק. כיום, רק אחד מחלקיו עודנו מיושב, ובתוכו פועלים פונדק מפוקפק בשם 'השועל', ומזקקת משקאות. הבעלים של שניהם הוא זקן ערמומי שמספרים שהוא סוחב קופת שרצים נכבדה על גבו. הוא מתגאה בכך שהוא הסייר שהוביל את המורדות אל מותן, וכנראה גם בזז בדיעבד כמה וכמה חפצים יקרים מהשרידים שלהן.
גורזירן כולה, ולא רק הפונדק שלה, הפכה בהדרגה למקום מפוקפק ואלים. את מקום כורי החול ההגונים ואנשי המשמר תפס אוסף מנודים, בריונים, מבריחים ואנשים דומים שמסתתרים בערפל. הם נהנים מהעובדה שאנשי הגבירה של האגם כמעט ואינם נכנסים לגורזירן או מתקרבים אליה כיום. גורזירן של היום היא אוסף של בתים חרבים למחצה, שביניהם הוקמו צריפים ובקתות חדשות ומטונפות; סירות עלובות למראה שעוגנות במי הבוץ, ועוד. המקום נחשב חסר חוק, אלים ומסוכן. הוא משמש נתיב מרכזי למבריחים שעוקפים את האגם השוקע כדי להבריח סחורות דרך האדמות הפראיות שבשולי אדמות הלגיון שחונה בגראן א-דרום. לעיתים, מדובר בסחורות מפוקפקות במיוחד, שהגיעו מסחר עם כמה משבטי העוגים באורגאקה או מיצורי הלטאה ושאר אנושואידים פראיים שמשועבדים להם.

הארמון השוקע

הארמון היפיפה על האי בלב האגם נבנה לפני כ-250 שנים. זאת, לאחר שההשתקפות האדומה בכבודה ובעצמה העניקה את האגם וכל האדמות סביבו לכוהנת – מראה אדומה בכירה בשם קֶלְ'סָארִינִי אָ-רִילָארן.
מעוזן החדש של הגבירה האדומה ושושלת הנשים שלה לא נבנה כטירה, אלא כארמון אנ'מירי מסוגנן, עם אגף מרכזי מעוגל וגבוה בעל מספר מפלסים. ממרכז הארמון בוקעים ארבעה אגפים צדדיים, מאורכים ונמוכים יותר, באופן שמזכיר את 'המעוין האנ'מירי' במבט מלמעלה. בין 'הכנפיים' של האגפים הללו אפשר היה למצוא גנים,

מבנים צדדיים ואפילו אמפיתאטרון מפואר שעדיין שוכן בין האגף המערבי לאגף הצפוני. בקצה הדרומי של האי, בין מעגן הסירות לחומה החיצונה, שוכן מתחם של בתי מסחר. במקום רוכשים ומוכרים סחורות הקשורות או נדרשות לטירה, לבית הספר לבנות, או לשני הפונדקים המפוארים (כיום ריקים כמעט לגמרי) ששוכנים מתחת לחומה. השער הגדול של הטירה נישא מעל אותן חנויות עתיקות ומהודרות, ובכדי לעבור בו נדרשים הזמנה או מעמד רם שנבדקים בקפידה, מעל ומעבר לבדיקה המרושלת לעיתים שנעשית בנמל של קל'תוסיה.

הארמון של שושלת א-רילארן, כיאה למעוז של כוהנת בכירה של ההשתקפות האדומה שהינה פטרונית של הוד, הדר ואומנויות יפות, נחשב במשך דורות למבנה המפואר ביותר בכל הבקעה.

בעבר, הארמון נחשב, מבפנים ובמחוץ ל'אגדה חיה', כולה מלאה בפאר, חפצים קסומים, אורחים הדורים ואומנים, כאילו המקום שכן בפאתי עיר הבירה סֶלֶנְטִיר ולא במחוז ספר כמו בקעת קיירן. האגדות מספרות על עשרות אגרטלים מכושפים שעמדו על כנים, וכל אחד זהר בחריטות ודוגמאות משל עצמו; חדרים נסתרים שהכילו שלל מלחמה, כולל חפצים שבאו מאור-נאארום הקדומה; ספריות מלאות בכתבים מכל רחבי העולם הידוע; חדרי שעשועים ושלושה תאטראות: אחד גדול ופתוח בחצר הארמון, ושניים בתוכו.

כיום, חמישה עשורים לאחר ההתנפצות הגדולה, הארמון עודו עומד על כנו, אולם נראה כצל עלוב של מה שהיה בימי גדולתו. רוב האגפים אינם בשימוש, ורק המבנה המרכזי וחלק מהאגפים הדרומי והמערבי עדיין פעילים. באגף המערבי, פועל בית הספר לבנות, שלימד בעבר ומלמד במידה מסויימת עד היום תרבות גבוהה, אומנויות יפות, ושפות זרות. לפי השמועה, כמה מהתלמידות המיוחסות ביותר ששהו כאן בעבר למדו גם כשפים, אבל נראה שהימים הללו חלפו מזמן.

יתר חלקי הארמון נטושים כמעט לגמרי. רבים מהמסדרונות מכוסים קורי עכביש וטחב. שכיות חמדה רבות דהו, נסדקו או סולקו, בין אם בידי גנבים או בעלי חוב, ובין אם לחדרים נעולים ונסתרים יותר. רק כדים מכושפים מעטים שרדו, ורבים מהם נראים במצב גרוע למדי. שיני הזמן ניכרות פה ושם אפילו על שכיות החמדה שהתמזל מזלן להיות תלויות בחלקי הארמון שעודם פעילים: ככל הנראה אין לגבירה האדומה הנוכחית די ממון בכדי לתקן את החפצים שברשותה.

מצבו הנוכחי והעגום של המקום, שהקנה לו את הכינוי 'הארמון השוקע', הפך מקור לסיפורים ושמועות רבות על חדרים נסתרים או שכוחים; ועל חפצים מוזרים ובעלי עוצמה שטמונים בפינות חשוכות או מעבר לדלתות סודיות או נעולות. השמועות מספרות על אבני חן נדירות ועל כלי נגינה מכושפים, אחד או שניים מהם תבוניים או תבוניים למחצה; אגרטלים מקוללים שיכולים לשאוב לתוכם מסיג-גבול ביש מזל; רוחות רפאים של שוכני ארמון שכוחים, ועוד.

הגבירה הנוכחית של הארמון אינה מרוצה מהמנהג של הרפתקנים לא קרואים וצעירים מקומיים, בעיקר מהבתים האמידים יותר שבניהם החלו לגלות 'תעוזה' בדור האחרון. אלו החלו לנסות לחטט בעזובה שבאגפי הארמון, בין אם בכדי למצוא שלל, ובין אם – כפי שקורה לעיתים – לשחק שם משחקים סרי טעם של אימה אפלולית. חרף מנהגה האדיב בדרך-כלל, הגבירה עשויה לגרש בכעס מבקרים שנתפסו בפעילויות כאלו, ולעיתים אף להעניש אותם בעונש חמור יותר.

10.2: אוכלוסיית המחוז

אוכלוסיית איזור 'האגם השוקע' היא פסיפס שמזכיר מאד את הרכב האוכלוסיה הכללי בבקעת קיירן. כ-20% מהאוכלוסיה, בעיקר בארמון השוקע והמשפחות העשירות בקל'תוסיה ובגבעות השחר המוזהב, הן אנ'מיריות. רבות מהן מחשיבות מאד את הייחוס שלהן ומחזיקות בעצי משפחה מפורטים שהולכים דורות רבים אחורה. כ-10% מאוכלוסיית המחוז הם פליטים או צאצאי פליטים מטיל'מאריס ובעיקר מדֶלוֹסְיָה – כאשר האחרונים נראים ומזדהים באורח עיקש כאנ'מירים 'טהורים' לכל דבר.
שכבה גדולה יותר, שמהווה כ-30% מהאוכלוסיה, ומורכבת בעיקר מבעלי אדמות קטנים, בעלי מלאכה, סוחרים ועוד, הם אנשים ממוצא מעורב. הללו בקיאים ונוהגים באורח חלקי לפי המסורות האנ'מיריות של האגם השוקע, בתוכן התערבבו מסורות פאריליות מקומיות.
כמו במקומות אחרים, רבים מבני המעמדות הנמוכים יותר (כ-30% מהאוכלוסיה) הם פארליל. אנשים אלו אינם מעורים או מתעניינים במסורות של הארמון, גם אם בעורקיהם זורם גם מעט דם אנ'מירי. רבים מתוכם הם רוכלים, סבלים, פועלים חקלאיים, וחוואים מחלקים עניים יותר בפאתי המחוז.
יתר האוכלוסיה מורכבת מבני-אדם זרים שהגיעו מכאן ומשם; גורג שבאו במקור ממחנות הגורג על שפת יער הפטריות של דלוסיה; ואורגי ערפל.

אורגי הערפל שחיים במחוז מונים כיום כ-300 נפש. קומץ משפחות של אורגי ערפל התבססו בקל'תוסיה ובאחד הכפרים של גבעות השחר המוזהב שנים ארוכות לפני חורבן ממלכת האור במערב. הם הפכו לבעלי רכוש ומתגאים במסורת לפיה מוצאם אינו מהממלכה במערב, אלא מממלכת אורגי הערפל הדרומית העתיקה, ששלטה פעם באיים בים הדרומי. כמה מאורגי הערפל הללו שימשו, וקומץ מהם משמש עד היום, כאומנים ידועי-שם ומורים דגולים שעובדים בארמון השוקע. לא פעם, היו להם יד ורגל בחינוך של הצאצאיות הצעירות של השליטות עצמן.
אותו גרעין ישן ואמיד של אורגי ערפל 'קלט' בשלושת העשורים האחרונים מספר מצומצם של אורגי ערפל שנמלטו מהממלכה המערבית. אורגי הערפל החדשים משמשים בדרך-כלל כמשרתים, מורים ובני לוויה, ולא תמיד זוכים ליחס המכובד שהם סבורים כי מגיע להם.

10.3: היסטוריה ומערכה

שליטות האגם השוקע ושנות שלטונן

שם הגבירה האדומה	שנות שלטונה
קֶלְ'סָארִינִי	414 (בערך) - 340 לסה"א
קֶלְ'טָארְיָה	441 – 414 לסה"א
רֶלְ'סוֹרִיל	535 – 441 לסה"א
קָאר'זָארְיָה	538 – 535 לסה"א
רֶלְ'תָארִינִי	544 – 538 לסה"א
קֶר'נִילִיאָן	544 -

קל'סאריני הכובשת ו"גן העלמים הנעלמים"

קל'סאריני היא הגבירה האדומה הראשונה שמשלה באיזור האגם השוקע, והיא זו שאחראית לבניית הארמון על האי שבמרכז האגם. היא היתה מטילת לחשים רבת עוצמה, שהאגדה מספרת שכוח הקסם שלה סייע מאד ליציקת יסודות הארמון ולבניה שלו, כולל של המקומות המכושפים והקשים יותר לגישה במעמקיו.
קל'סאריני היתה כוהנת (מראה) אדומה בכירה, שליוותה את ההשתקפות האדומה, בימי שלום ובימי מלחמה כאחד. היא עמדה בראש שושלת נשים רבת-עוצמה - מעמד שהשושלת איבדה מספר דורות לאחר מכן. קל'סאריני נודעה ככובשת רבת עוצמה, וגם כאספנית וכאומנית דגולה בעצמה. פסלה של הגבירה עמד במשך שנים ארוכות בשער הארמון, לצד פסלו של אביר מרשים ששמו ותאריו נשכחו. זאת, עד שהפסלים הושחתו, לפני שנים מעטות, בידי צעיר שנוי במחלוקת, שהיה ידיד קרוב לבנה של הגבירה הנוכחית.
מסופר כי קל'סאריני התעייפה ממסעות מלחמה, וביקשה מגבירתה לפרוש לשלוות חיי הכפר. באורח חריג למדי עבור בנות מעמדה, היא חשקה בנחלות המצויות הרחק מבירת האימפריה, שם תוכל לבלות את שארית חייה הארוכים בשלום, בעיצוב ובטיפול באוספים האהובים עליה: תמונות יקרות, כדים מכושפים, ואפילו כלי נשק פולחניים מארצות זרות. במחוז ישנן שמועות וסיפורים רבים וסותרים על האוספים השונים של הגבירה האדומה הראשונה, על מה שנותר מהם והיכן הם חבויים.
האדמות שקיבלה קל'סאריני בבקעת קיירן היו רחבות ידיים. הנחלות של בית רילארן בשיא כוחו השתרעו

מגבול חבל לוסטירן במזרח[11] ועד פתחי המנהרות מתחת לרכסים של טל'מורה במערב, שבהן עברה אז דרך המסחר הראשית אל עיר הנמל טִילְ'מִירְלֶן. אפילו הגבירות הצהובות של דלוסיה בדרום, נחשבו באותם ימים כואסאליות של בית א-רילארן.
קל'סאריני חייתה עד קרוב לגיל מאתיים, וישנן שמועות כי גם מותה או הסתלקותה לא היו בדרך הטבע, אלא קשורים לכשפים רבי-העוצמה שלה. היא משלה בארמון שבאגם כשבעה עשורים, עד שהעבירה את השלטון לאחת מבנותיה – הגבירה קֶלְ'טָארִיה.

'גן העלמים הנעלמים'

סיפור העלמים הנעלמים הוא הסיפור המפורסם ביותר על קל'סאריני. הוא נפוץ מאד במחוז למרות שהוא מוכחש בידי גבירות האגם כהבלים שנועדו לטנף את שמה של אימן הדגולה. הוא מספר כי יצר האספנות של קל'סאריני וחיבתה ליופי לא הצטמצם רק ליצירות אומנות ושאר חפצים דוממים.
לפי השמועה, הגבירה 'אספה' גם נערים צעירים שנבחרו בקפידה ממחוזות רבים באימפריה, לאחר שהיופי שלהם ומידות נוספות שגילו קסמו לה. הגם שלקיחת שבויים שנשאו חן בעיני כוהנת בכירה לא היתה מעשה חריג במיוחד באימפריה האנ'מירית, הרי שקל'סאריני עשתה יותר מכך. היא יצרה עבור 'אוסף העלמים' שלה גן מכושף שיצרה בקסמים מורכבים, ושיכנה אותו שם, נסתר מעין כל. מסופר כי בשלב מסוים הועברו לשם גם קומץ נשים צעירות שהגבירה בחרה בקפידה, כדי לדאוג ש"האוסף המיוחד שלה" יתרבה וישביח את עצמו עם השנים.
לסיפור גן העלמים יש גרסאות רבות, לעיתים סותרות זו את זו. לפי גרסה אחת, כשפיה של קל'סאריני גרמו לשוכני 'הגן' לשכוח את העבר שלהם, ולהאמין שהם חיים בגן-עדן עלי אדמות. לפי גרסאות אחרות, הגן עמד במקום בו נמצא היום ליבה של ביצת הזבוב השחור; והצמחים המוזרים שגדלים במעמקיה מקורם בזרעים נדירים שהצליחו להסתנן החוצה מאותו גן. זאת, לפני שאחת היורשות של קל'סאריני סגרה אותו והציפה את האיזור בו עמדו השערים שלו כדי למחות כל זכר לסיפור המביש. אחרים טוענים, כי הגן כלל לא נמצא במלסטרה, אלא במישור קיום אחר או 'חלל מיוחד בין המימדים' שקל'סאריני הכובשת יצרה ועיצבה, בכשפים מורכבים שכיום כמעט ולא ניתן למצוא כמותם במלסטרה.
גם סופו של הגן שנוי במחלוקת: רבים טוענים כי המקום חוסל סופית בידי נכדתה של קל'סאריני, הכוהנת רל'סוריל, שהיתה חברה בסיעה של כוהנות שרצו לטהר את האימפריה משחיתות ואכזריות.

לא ברור מה עלה בגורל שוכני הגן – יש האומרים שמתו; אחרים אומרים שקסם זכרון רב-עוצמה הופעל עליהם, והם שכחו לנצח את המקום בו גדלו. יש המאמינים כי קומץ או יותר מאותם עלמים ועלמות שהשתחררו, השתקעו באיזור האגם השוקע. דמם - וגם יופיים – נמהל בדם השושלות המקומיות האמידות, בעיקר בגבעות השחר המזהב.
מלומדים והרפתקנים מגלים עניין רב בסיפור גן העלמים עד היום. רבים ניסו למצוא את הגן, או מפות ומפתחות שיקלו למצוא את הכניסה אליו; אולם נראה שאיש לא הצליח לגלותו עד כה.

שלטונה של הגבירה קל'טאריה

קלטאריה היא האחרונה בבנות השושלת שנולדו מחוץ לבקעת קיירן, לפני הקמת הארמון שעל האגם.
היא נודעה כמושלת זעפנית, שעברה בהרבה את מיטב שנותיה כאשר קיבלה את השלטון. בשלושת העשורים בהם משלה, עסקה בעיקר במריבות משפחתיות, תלונות ומרירות. בין היתר, היא הרבתה לקצוף על כך כי לא נמצא אף צייר שהצליח לצייר את דיוקנה באופן שישא חן בעיניה.

בימיה, החל הסכסוך הארוך בין בית א-רילארן לשושלת קוֹר-אוֹמְתֶל. הסיבה לפרוץ הסכסוך לא ידועה ולא השתמרה במסורות, אבל נראה שהיתה קשורה לעניין כזה או אחר של כבוד שבני השושלת ההררית מהמזרח סירבו לתת לקל'טאריה. זאת, למרות כל השתדלויותיה ואיומיה של האחרונה אצל נציב הבקעה, שבאותם ימים היה חלש בהרבה ותלוי בחסדן של גבירות האגם.

[11] תלוי בשאלה מתי נוצרה ביצת הזבוב השחור ומהם גבולותיה המקוריים.

רל'סוריל הדגולה ומפלת בית א-רילארן

את מקומה של קל'טאריה ירשה בשנת 441 לסה"א אחייניתה רל'סוריל, כוהנת אדומה תקיפה ורבת עוצמה, שנולדה בארמון השוקע אולם התחנכה בסלנטיר. היא נחשבה לגבירה נוחה בהרבה מדודתה הזעופה, גילתה נדיבות כלפי המקומיים, ופתחה בפני האמידים או המבטיחים שביניהם את שערי הארמון. בין היתר, ניתנה להם אפשרות לשלוח את בנותיהם להתחנך בבית הספר שהוקם בארמון באותן שנים.

רל'סוריל היתה קשורה לסיעה של כוהנות שביקשו למרק את האימפריה משחיתות, כמו גם מכוחם של סוחרי העבדים שחזר לעלות. לא בכדי, המסורת מייחסת לה את הסגירה הסופית של 'גן העלמים הנעלמים' ושילוח אחרוני דייריו לחופשי.

אסונה של הגבירה החדשה בא דווקא בשל הקשרים הענפים שלה בסלנטיר, וחברותה בסיעה שהתנגדה בתוקף לשחיתות מידות הולכת וגוברת באימפריה. רל'סוריל וחברותיה התנגדו בעיקר ל"חוקי דָארְנָאת'וֹן" שהלכה למעשה עיגנו מחדש את העבדות באימפריה האנ'מירית, גם אם במסווה ותחת שמות אחרים.

כחברה בכירה בפלג שהתנגד לאותם חוקים ולתופעות אחרות אשר "סופן שיעמעמו את אור האנ'מירי הנשגב, ויתירו לאויב הישן לשוב ולהזדחל מתוך האפלה", רל'סוריל לא חששה להתעמת ישירות עם גבירתה, ההשתקפות האדומה. מסופר שלזמן-מה, ההשתקפות עצמה 'פסחה על שני הסעיפים'. אלא שבסופו של דבר, היא פנתה נגד אותן כוהנות. זאת, בין אם בשל כוחה הגדול של ההשתקפות הצהובה, שתיעבה בכל ליבה את אותן כוהנות סוררות וראתה בפעילותן עלבון אישי, ובין אם מסיבות אחרות וטעויות שעשו בנות-בריתה של רל'סוריל בסלנטיר. כך או אחרת, חסדה של רל'סוריל סר בסופו של דבר. ההשתקפות האדומה גירשה אותה מעל פניה, הענישה אותה בכך ש"ציוותה על שושלתה להפוך לשושלת גברים מקומית", והורידה את רל'סוריל עצמה לדרגה של מראה פשוטה. מכאן ואילך, לא הותר לרל'סוריל לדבר עם ההשתקפות האדומה באורח אישי, והיא צוותה לצאת מסלנטיר ולא לחזור לשם 'בעשרות השנים הקרובות'.

מעמדו של בית א-רילארן התרסק, והוא הפך לאחת השושלות המקומיות של בקעת קיירן. חלק מאדמותיו אבדו, בעיקר עקב הדרך בה ניצלה האדונית הצהובה מדלוסיה את המצב, וסירבה להמשיך ולשמש כואסאלית של גבירות האגם. גבירת דלוסיה הכריזה בפומבי כי שושלת נשים עתיקה כשלה לא תכרע ברך לעולם בפני 'שושלת גברים' עלובה.

לעג הגורל הוא שהגלייתה של רל'סוריל הצילה במידה רבה את שושלתה מכליון. מעט יותר מעשור לאחר מכן, התחולל בסלנטיר מרד של כוהנות מהסיעה אליה השתייכה ("הראי של ארבעה-עשר הימים", 532 לסה"א). המרד דוכא באכזריות ורוב המשתתפות בו הוצאו להורג, תוך הטלת עונשים קשים בהרבה על השושלות מהן באו.

רל'סוריל המוכה איבדה את הרצון לחיות, נחלשה במהירות ובחרה "ללכת אל האור הנצחי של האנ'מיירי" שנים מעטות לאחר מעשה (535).

קאר'זאריה וראת'ארון

מיד לאחר מותה של רל'סוריל, כסאה נתפס בכוח הזרוע על-ידי בתה קאר'זאריה. קאר'זאריה, לוחמת מהירת חימה וחסרת מעצורים, לא היתה היורשת המועדפת על אמה. אלא שהיא השתלטה במהירות על הארמון, אסרה את היורשת המיועדת (שמתה בכלאה בנסיבות שלא הובהרו, כמה חודשים לאחר מכן), והרגה אחות נוספת בדו-קרב.

קאר'זאריה ניסתה למשול בדרך הפוכה לגמרי מאמה המנוחה, להתקרב לדלוסיה ולמאמינות ההשתקפות הצהובה, ונהגה ביד קשה מאד באוכלוסיה המקומית. היא סגרה את בית הספר שפעל בארמון, שהיה לטענתה 'רכרוכי ועלוב', וחלמה להחליף אותו בהיכל של מסדר לוחמות קשוחות ומשחקי מלחמה.

לאחר כמה שנים שהביאו את המחוז לסף כאוס ומרידות איכרים, קאר'זאריה הופלה מהשלטון בידי אחיה רָאתָ'ארוֹן, לוחם אדיר שהשתתף במסע המלחמה של 'רסיס קרח' כנגד הגזע הדמוני של הקוֹרְ'סְלָאג. מסופר שראת'ארון ניצל ממתנקשים ששלחה אחותו, ולאחר מכן הוכנס לארמון בסתר בידי אחותו הצעירה רל'תאריני.

ראת'ארון הפתיע את קאר'זאריה, התעמת איתה, והביס אותה בשיטה שלה – הזמנה פומבית לדו-קרב. במאבק ביניהם, הוא גבר בקלות על אחותו הבכורה והשפיל אותה, לא לפני שרל'תאריני ושומרות-ראשה חיסלו את הקשתים שקאר'זאירה שתלה ביציע כדי לירות באחיה אם יתחיל לגבור עליה.

קאר'זאריה המושפלת ברחה אל האדונית הצהובה בדלוסיה, כדי להתחנן בפניה להתערב ולהחזיר אותה אל הכס. אלא, שקבלת הפנים למי שהובסה בקרב היתה צוננת בהרבה מכפי שחשבה. האדונית הצהובה אכן הכריזה כי לשיטתה, קאר'זאריה עודנה הגבירה החוקית, אולם למעשה לא נקפה אצבע בכדי להחזירה לשלטון, עד לפרוץ מרד הורד האדום ולפלישה אל בקעת קיירן, שנים מספר לאחר מכן. סופה של קאר'זאריה אינו ידוע, אולם משערים כי היא המשיכה להסתופף בצילה של האדונית הצהובה, ונספתה יחד עם רוב יושבי המגדל של דלוסיה בזמן ההתנפצות הגדולה.

ראת'ארון החליט שלא לקחת את השלטון, ולוותר עליו לטובת אחת משתי אחיותיו הנותרות, הגבירה רל'תאריני. יש האומרים שכיבד את המסורת הלא כתובה, לפיה גם לאחר הפיכתו הכפויה של בית א-

רילארן ל'שושלת גברים', נהוג שבראשו תעמוד תמיד אישה, כזכר לימי הגדולה האבודים של הבית. יש האומרים כי מעל הכל, ראת'ארון הטיב להכיר את עצמו כמי שמעדיף אכילה, שתיה ולחימה על פני ישיבה משעממת על הכס בלב האגם.
שנים מעטות לאחר מכן, ראת'ארון הסתבך בנישואים כפויים וכושלים לכוהנת צהובה מודחת בשם סָרִילִינָה. זו הושפלה בידי המסדר שלה, הורחקה מהכהונה ואולצה להנשא לראת'ארון – ידידה הותיק מימי מסע מהלחמה של רסיס הקרח. בסופו של דבר, סרילינה הואשמה ברצח בעלה. הדבר גרם לשערוריה, שהועצמה בדרך בה ידידם המשותף של השניים, אֶרְתִּירִיוֹן קור-אומתל, שפט את הכוהנת המודחת באורח הוגן, האזין לטענותיה נגד ידידו המנוח ראת'ארון, ובסופו של דבר המתיק את עונשה ממוות אכזרי לגירוש ומאסר במגדל. הדבר הצית מחדש את הסכסוך העתיק בין בית א-רילארן לבית קור-אומת'ל, באורח שמשפיע על הפוליטיקה של בקעת קיירן עד היום.

רל'תאריני וקרב רלאנה–א–נורט

הגבירה האדומה החדשה ניסתה לחזור לדרכי השלטון של אמה המנוחה, אולם חסרה את הכריזמה והעוצמה של רל'סוריל. המחוז המשיך לסבול ממהומות, גם אם בעוצמה פחותה מאשר בשנים הקודמות, ובעיקר מהיריבות המרה מול האדונית הצהובה מדלוסיה.
כאשר מורדות הורד האפור השתלטו על טיל'מאריס במערב והחלו לסגור על בקעת קיירן, מסופר כי רל'תאריני נשאה ונתנה איתן בסתר, ולא שללה אפשרות להצטרף אליהן. זאת, בשל קרבה בין חלק ממטרות הורד האפור לאמונותיה של אמה המנוחה. אלא, שמסיבה כזו או אחרת, המשא ומתן בין הצדדים התפוצץ. יש הטוענים כי רל'תאריני נבעתה מהאכזריות של כמה מהקצינות של ורד אפור, ונסוגה מהסכמתה להישבע לה אמונים.

בצר לה, הגבירה האדומה ניסתה לגייס ואסאלים ובעלי ברית כדי להתמודד עם הפלישה. אלא, שהאדונית הצהובה סירבה לסייע לה. לא עלה בידה לגייס בני-ברית משמעותיים מלבד כוחותיו של הנציב לוסטירן. אליהם הצטרפו כוחות קטנים מגראן א-דרום וממחוזות סמוכים אחרים. גם האחיות החרשיות ואר-נארתול באו בכדי להצטרף אליה, אולם נפלו למארב ונטבחו בדרכן אל מערב הבקעה. בסופו של דבר, צבאה של רל'תאריני נמחץ בקרב רלאנה א-נורט, במישורים מדרום לאגם. הגבירה ובתה הבכורה נפלו זו לצד זו, והמורדות כבשו את קל'תוסיה ומקומות אחרים בגדת האגם, ומשם החלו להפגיז את הארמון עצמו בבליסטראות. כך נגרמה, בין היתר, אותה פגיעה בראש אחד המגדלים שלא תוקנה עד היום.

למזלו של 'הארמון השוקע', עיקר צבא הורד האפור המשיך מזרחה, לעבר מרכז בקעת קיירן והחצר הכחולה, והכוחות שנותרו מאחור היו קטנים מכדי להסתער ולכבוש את הארמון עצמו.
הגורל המשיך להתאכזר לבית א-רילארן, גם לאחר שמורדות הורד האפור נסוגו, ולמרות שהארמון השוקע עצמו כמעט ולא נפגע בהתנפצות הגדולה. שרידי השושלת הדרדרו ליאוש ולכאוס. בתה השניה של הגבירה האדומה המנוחה, סיירת וקשתית מוכשרת ואהובה על הכל בשם קֶל'נָאריִלִי, נפצעה בקרב רלאנה-א-נורט. היא לא שבה לעצמה גם כאשר גופה החלים לכאורה. זמן קצר לאחר ההתנפצות הגדולה, בלב הכאוס, וגלי הפליטים שהחלו להגיע מהמערב ומהצפון, היא עזבה את הארמון "בטריקת דלת", כשהיא צועקת כי העולם אבוד ממילא, והיא רוצה לראות עולם ולעבור הרפתקאות לפני שהכל יגמר.
גורלה של קל'נארילי לא ידוע, ומשערים שהיא סיימה בקץ אומלל בארץ זרה, ולא זכתה לכבוד האחרון של קבורה בכוכים של השושלת שמתחת לארמון השוקע.

השליטה הנוכחית: קר'ניליאן א–רילארן

השלטון עבר בלית-ברירה לידי האחרונה בבנותיה של רל'תאריני: קר'ניליאן הצעירה. בנעוריה, היא היתה כוהנת אדומה זוטרה שלא גילתה כוחות יוצאים מגדר הרגיל. מנגד, היא היתה ידועה כעלמה עדינה שחיבבה מאד את מכחול הציירים והעדיפה אותו על השרביט והחרב. מנהגיה אלו זיכו אותה בילדותה בלעג של אחיותיה, שהרבו לומר ש"מקומה הנכון הוא בגן העלמים הנעלמים".
אותה עלמה נאה ועדינה, שמעולם לא ראתה את עצמה כיורשת או רצתה בתפקיד, הוטלה לתוכו לאחר ההתנפצות הגדולה. היא משמשת כגבירת האגם השוקע וראשת בית א-רילארן עד היום, ומנסה להאט את השקיעה וההדלדלות של ביתה ואדמותיה. לתקופת מה, נראה היה שהיא מצליחה בכך, גם אם – אף לדבריה – לא היתה יותר מצל חיוור של אמהות דגולות ממנה. במשך תקופה, מצאה סיפוק ואושר בנישואין עם הרפתקן שהגיע מהנסיכות האפורה, שהעניק לה בן ובת. אלא שבעלה של קר'ניליאן לא האריך ימים כמוה, ולאחר עשרים ושש שנים הגבירה שבה ומצאה את עצמה לבדה, ומאמציה למנוע את שקיעת ביתה הלכו ועלו בתוהו.
מסופר שכלפי חוץ, הגבירה נראית – כמו רבות מבנות שושלתה לפניה – חסרת גיל, מרשימה ותקיפה, אולי גם בעזרת מעט הקסם שהיא שולטת בו. בארמון השוקע מתלוצצים כי היא נראית צעירה יותר מבתה הזועפת וחסרת הקסם, ששעירה החל מדלדל ומאפיר כבר בגיל מוקדם. אלא, שמבפנים, כוחה אינו עומד לה, השליטה שלה באדמותיה ובאנשיה מתרופפת, וכמה מהתקיפים

בנתיניה, לרבות בעלי האדמות האמידים מגבעות השחר המוזהב, רוחשים לה בוז הולך וגובר. חלקם מהרהרים כמעט בגלוי כי "הכס שלה גבוה עבורה". הצללים שהולכים ומתארכים בגבולות – מגראן א-דרום בצפון ועד השמועות כי הפור'ראטי ביער הפטריות המורעל בדרום-מזרח הופכים נועזים יותר, גורמים לריטונים להתעצם, ומספרים כי מספר האנשים הנאמנים לקר'ניליאן הולך ופוחת משנה לשנה.
בשנים האחרונות נראה כי הגבירה קר'ניליאן הולכת ושוקעת, גם אם הדבר לא ניכר בה כלפי חוץ. זאת, בעיקר מאז שבנה התחבר עם עלם שנוי במחלוקת, באופן שהסתיים בשערוריה מבישה. אומרים שהיא הולכת ומתכלה ביגונה, נראית פחות ופחות בציבור, ומסתגרת במשך ימים ארוכים בחדריה עם המכחולים והבדים שלה. רק בתה וקומץ משרתים מסורים מורשים להכנס ולראות את פניה.

כיום, קר'ניליאן נחשבת כתומכת מרכזית בשלום שבין שרידי האימפריה לעוצרת הורד האפור, באורח שנראה לאנשים מסויימים כמעט כבגידה בזכר אמה ואחותה שנספו מידי אותן מורדות. לשיטת הגבירה האדומה, התקרבות אל העוצרת מהמערב ואולי גם קבלת החסות שלה, היא הדרך היחידה לחדש את המסחר, להביא שפע ולגרש את הצללים שהולכים ומתעבים מכל הכיוונים – בעיקר ממעבר אורגאקה בצפון. יתכן גם, שהיא רואה בעוצרת משקל נגד או ברית אפשרית מול יריביה המקומיים – הלורדים אֶבָאריל וקור-אומתל. לורד אבאריל, מצידו, בז לגבירה האדומה בגלוי, ויש אומרים שסוכניו מחפשים דרכים לרופף ולערער עוד יותר את שלטונה.

המערכה בגבעות השחר המוזהב

החלשות השלטון של הגבירה האדומה מורגשת מאד בחלקים שונים של המחוז. הדבר ניכר במיוחד אך לא רק בחורבות גורזירן, שהפושעים והבריונים שנאספים שם הופכים חצופים יותר משנה לשנה.
גם הגבירים של גבעות השחר המוזהב החלו בשנים האחרונות לפרוק עול. לא רק שחלקם מזלזלים בגבירה האדומה בגלוי: כמה מהמשפחות החזקות יותר הקימו 'משמר מקומי' שעוסק לא רק בהגנה על האדמות שלהם מפני שודדים ומפלצות משוטטות, אלא גם בקטטות עם המשפחות היריבות - ויותר ויותר גם בהטלת אימה על בעלי אדמות קטנים. ההטרדות וההתנכלוחות מכוונים הן נגד צאצאיהם של פליטים מדלוסיה או טילמארן ש"החציפו פנים והשתלטו על אדמה שאינה שלהם", והן נגד משפחות מקומיות חלשות יותר, כולל לפחות שתיים עם טענה לעץ משפחה מכובד. הגם שראשי המשפחות הגדולות מכחישים כל קשר לבריונים והטלת אימה, ידוע לכל כי כורמים ואיכרים קטנים לא מעטים 'השתכנעו' למכור את האדמות שלהם בשנים האחרונות. חלקם נאלץ לעקור לחבל הארץ העני יותר שבפאתי יער טיל'וארן בצפון, או למקומות רחוקים יותר. אחרים נכנעו, והפכו לאריסים של המשפחות החזקות יותר של האיזור.
כך או אחרת, כוחם של גבירת האגם והמשמר שלה הולך ונחלש בגבעות השחר המוזהב. האיזור הפך אלים יותר בשנים האחרונות - בעיקר עבור מי שאינו נהנה מחסותה של אחת המשפחות המכובדות של המקום, מסרב למכור להן אדמות או לשלם 'דמי הגנה' לא רשמיים.

בשנתיים האחרונות, נפוצו בקרב המקומיים סיפורים חדשים על קשתית מסתורית: זרה גבוהה וכהת שיער שמופיעה בלילות, ומסייעת מפעם לפעם לפשוטי עם שנקלעו למצוקה. בין היתר, מיחסים לה טיפול מהיר ויעיל בכמה מהבריונים של 'כוחות ההגנה' של שתי משפחות מקומיות חזקות. במקרה אחר, נקשר בשמה גם חיסול של ארוך-לשון מגודל ורעבתני במיוחד שהתנחל במערה מוצפת בפאתי הגבעות.
אחד הגבירים של האיזור, שרותח על השפלה שספגו אנשיו ואולי גם על 'עסקה' של רכישת קרקע שנכשלה, נשבע שמבחינתו 'מדובר באישה מתה'. לעומת זאת, רבים במחוז מעריצים את הזרה הנדיבה, ויש מי שתוהה האם מדובר בנצר שכוח לשושלת א-רילארן, שחזר אחרי היעדרות של שנים.

10.4: דמויות ומשפחות חשובות באיזור אגם רל'נארן

רל'טוריה א-רילארן

בתה הבכורה של הגבירה קר'ניליאן היא אישה בת 41, שמחזיקה באורח רשמי בתואר יורשת הכס.
רָל'טוֹרְיָה היא אישה רחבה וחסונה, בעלת פנים זעופות ורעמת שיער כהה שהחלה מאפירה בגיל צעיר יחסית. היא לא מקפידה במיוחד על לבושה או על קישוטים ותמרוקים שהולמים גבירה, וטוענת בכעס שהיא עסוקה מדי, ואין לה זמן להבלים האלו.
רל'טוריה מחשיבה את עצמה כבת מסורה לאמה, וכמי שמשקיעה מאמצים רבים, בניגוד לאחיה הצעיר והבטלן, בשירות של אמה ושל המחוז. אלא, שרל'טוריה (ולא רק היא) מודעת היטב כי הגבירה האדומה אינה מעריכה במיוחד את בתה, למרות העדינות ומתק השפתיים שהיא נוהגת בה.
רל'טוריה לא זכתה במראה המעודן של אמה (וגם לא של אביה, שמסופר שהיה נאה להפליא). בנוסף, אין לה ולו קמצוץ מהיכולות המאגיות בהן ניחנו רבות מבנות השושלת. ההישגים אליהם הגיעה בבית הספר לבנות של הארמון היו צנועים ביותר, וחרף חריצותה וקשיחותה, היא רחוקה מלהגיע לדקות המחשבה ולתפיסה המהירה של אמה ושל אחיה הצעיר.
שמועות מספרות כי רל'טוריה ניסתה, במשך שנים, להוציא מעצמה ולו קמצוץ של כוח קסם. פעם אחת, היא נפלה ברשתה של שרלטנית זרה שהציעה לה 'לימודי מאגיה קלים ומהירים'. הדבר הסתיים בכך שרל'טוריה הפכה לבדיחה, והכעס והמרירות שלה התגברו עוד יותר. התסכול ההולך ומעמיק, והידיעה שאמה מאוכזבת ממנה, ולמעשה אומרת לא אחת כי היא (קר'ניליאן) "האחרונה בשושלתה" ממלאים את רל'טוריה בהדרגה ביאוש, כעס ומרירות הולכים וגדלים.

ניל'קאלאר א-רילארן וחבריו

נִיל'קָאלָאר הוא אחיה הצעיר של רל'טוריה (בן 34 כיום). הוא ידוע כגבר מוכשר, נאה וחד-לשון, אבל גם בטלן ועושה צרות מושבע, שהאכיל את אמו ואחותו מרורים מאז ילדותו.
שמועות מספרות, כי בילדותו דרש מאמו להכניס אותו אל בית הספר לבנות שבארמון, כי רצה ללמוד את האומנויות העדינות ואת המאגיה ששמע כי מלמדים שם. לאחר שסורב, ניסה לפחות פעם אחת להתחפש – נתפס ונענש בחומרה, אולי באורח שגרם לחלק מהמרירות הצינית שממלאת אותו עד היום. מאוחר יותר, אימו ניסתה למצוא דרכים אחרות ללמד אותו – הן בעצמה והן על-ידי ידי מורה מסתורי מהצפון. אלא שהעלם לא גילה עניין, והתנהל באדישות ובבוז שהרתיחו את הגבירה קר'ניליאן.

"הכנופיה"

מספר שנים מאוחר יותר, ניל'קאלאר ארגן ועמד בראש 'כנופיה' של נערים ממוצא מיוחס, שהיו מסתובבים עימו ומשתתפים בחיי המותרות ובתעלולים שלו.
בין חברי ה'כנופיה' היה סייר צעיר, יפיפיה ויהיר במיוחד בשם קָאריוֹל, שבמשך כמה שנים היה 'אלילן' של רבות מהעלמות הצעירות בבית הספר לבנות ומחוצה לו. חבר אחר היה עלם נאה ושנון בשם יוֹל'רִילִין, שהסתובב בארמון והיה חביב מאד לתקופה על רוב יושביו. כמה מהתלמידות בארמון השתמשו בו כמודל לציורים שלהן. מסופר כי השריד היחיד מאותו עלם שנותר בארמון השוקע, הוא תמונת שמן שלו שציירה קר'ניליאן בכבודה ובעצמה. באותה תמונה, יול'קאלאר ניצב כשהרוח פורעת את מחלפותיו הבהירות והמסולסלות. הוא מעשן מקטרת ארוכה שמעלה אד סגלגל, ספק מביט אל הצופים כמי שמודע ליופיו, עם ארשת יהירות מסוגננת שהמכחול של קר'ניליאן הטיב לתפוס.
'הכנופיה' עשתה בארמון השוקע וסביבותיו כמעט ככל העולה על רוחה במשך שנים. חבריה חיפשו חפצים נדירים במרתפי הארמון, ותרו אחרי הרפתקאות וצרות. בין היתר, הם חיפשו רמזים על מיקום השער ל'גן העלמים הנעלמים' או לפחות לאוצרות גנוזים אחרים מתקופת קל'סאריני הכובשת.
באותן שנים, ניטש מאבק בין ניל'קאלאר והכנופיה שלו לבין אחותו רל'טוריה. האחרונה ראתה באחיה וחבריו חבורה של גנדרנים עצלים, שעוסקים בשטויות בעוד היא עמלה לעזור לאמה בניהול המחוז. הנערים מצידם, דאגו תמיד להזכיר לה, במגוון דרכים יצירתיות, עד כמה היא בינונית ומוגבלת בתבונתה.

בסופו של דבר, הכנופיה החלה להתפורר: קאריול ויול'רילין רבו מריבה קשה, שאחריה הסייר נראה כאילו הוא ממש נגעל מידידו לשעבר. יול'ירילן החל, בשנינותו הידועה לשמצה, ללעוג לקאריול ולהציגו כצעיר שטחי שמלא מעצמו הרבה יתר על המידה, ולעג לדרך בה הוא חולם על נשים שמעמדן גבוה בהרבה משלו. בעיקר, נהג ללעוג לחלומו של קאריול למצוא ולהשיג את תשומת ליבה של אלאנדרין קור-אבאריל, בתו של היריב המר של הגבירה קר'ניליאן. מצב דברים זה הביא, בסופו של דבר, להעלמותו של קאריול מהארמון, ככל הנראה ב'שליחות' – אולי מטעם עצמו, אל החצר הכחולה. זאת, לאחר שהתלונן מרה כי הארמון השוקע נמאס עליו והפך 'קטן עבורו'.
בחודשים שלאחר מכן, יול'רילין הפך כעוס ומתוסבך יותר יותר. הוא החל נוהה אחרי תורות זרות, והתמלא בתיעוב הולך ומוחצן כלפי הגבירה האדומה ושאר הנשים השליטות. קר'ניליאן החלה לחשוד, אולי מאוחר

מדי, שלעלם חד-הלשון יש השפעה רעה על בנה, וכי הוא מסית אותו שלא להינשא.
הדברים הסתיימו בלילה אחד בו יור'רילין השתכר, ואז השחית באורח בלתי הפיך את פסלה של מייסדת השושלת שבשער הארמון. על השרידים הוא חרט דברי זימה בחרוזים, בין היתר על היותה של קל'סאריני זנאית ובעלת עבדים שכפתה את 'בשרה הקר' על עלמים צעירים וחסרי ישע.

זעמה של הגבירה האדומה בער בה, בין אם יש או אין אמת בשמועה כי לאחר שתרה בחשיכה אחרי המשחית, מצאה את בנה ואת יול'רילין סרוחים במקום מבזה כשהם שיכורים כלוט. מאז, יול'רילין לא נראה עוד בשום מקום. יש אומרים שהגבירה – הגם שנודעה בדרך-כלל כשופטת רחומה שמוכנה להאזין גם לפושע בזוי המבקש ללמד זכות על עצמו, דנה את יול'רילין למוות - במשפט מהיר בלא עדים. לפי סיפור זה, גופתו הושלכה למעמקי ביצת הזבוב השחור, או אולי לפיר עמוק מתחת לארמון. לפי שמועות אחרות, העלם המחוצף לא הומת, אולם גורש מאדמות האגם השוקע, והתיישב בסופו של דבר בעיר הנמל טיל'מירלן או אולי אפילו רחוק יותר, בנמל רָאלְסוֹרָם שמעברו האחר של הים. גרסה שלישית טוענת שהוא שינה את שמו, התמסר לדת האבא בעל הקרניים והפך לעופר אדוק ושונא נשים במיוחד, אי שם בנחלותיו של לורד אנזאריון. ניל'קאלאר עצמו, יהיה אשר יהיה העונש שהוטל עליו, אם בכלל, לאחר הלילה בו נופץ הפסל, לא נראה במשך כמה שבועות. לאחר מכן, חזר להסתובב בארמון ולהתנהג 'כרגיל' – אולם העצלות הצינית שלו, אהבתו למשקה, וסירובו ללמוד או ליטול על עצמו כל תפקיד מועיל, הלכו וגברו. למרות תחנוניה של אמו, הוא עודנו מסרב להנשא, ופוסל את כל המועמדות שהוצגו בפניו בטענה כי הן 'פגומות', 'רדודות', או שני הדברים גם יחד.

בתקופה האחרונה, ניל'קאלאר יוצא מפעם לפעם, בין אם בשליחותה של אמו או מטעם עצמו, לביקורים תכופים בעיר המחוז אנ'מירלור, שם הוא תר אחרי מותרות ויינות יקרים. הוא פיתח יחסי יריבות משועשעת עם הולל ידוע לשמצה אחר – אלטריק קור-אבאריל, עמו התעמת מילולית כמה וכמה פעמים בארועים רשמיים שנערכו בעיר המחוז.

משפחת קל'זאר

קָל'זָאר היא המשפחה העשירה והחזקה ביותר בגבעות השחר המזהב, ויש האומרים שעוצמתה ועושרה הולכים ומתקרבים לאלו של הגבירה האדומה בכבודה ובעצמה. בני קל'זאר מחזיקים באדמות רחבות ידיים ממערב לאגם, שהיקפן כמעט הוכפל במהלך הדור האחרון; הם הבעלים של שוק היינים בקל'תוסיה, ושל שני היקבים הגדולים ביותר בבקעת קיירן. כיום, הם מחזיקים ברשותם גם כוח חמוש, חלקו משמר רשמי שנועד 'לסייע לכוחות הגבירה לשמור על השלום והסדר', וחלקו בלתי רשמי – ויש האומרים אלים ומפוקפק למדי.
לפי עץ היוחסין של המשפחה, מקורה הוא בקצין לגיון אנ'מירי שהתלווה אל קל'סאריני הכובשת במסעותיה, ובסופו של דבר התיישב ביחד איתה בבקעת קיירן. כמה מבני המשפחה מעיזים לטעון, גם אם בלחש, שמייסד המשפחה הוא-הוא האביר הנשכח שפסלו עומד בשער הארמון השוקע ביחד עם פסלה של הגבירה המייסדת עצמה. המסורת המשפחתית טוענת, כי האב המייסד הציל לפחות פעם אחת את חייה של קל'סאריני באחד ממסעות המלחמה. בני המשפחה מרבים להזכיר זאת, אגב הקמת מהומה שלמה ועלבון עד עמקי נשמתם, כל פעם שהגבירה האדומה קוראת להם לבירור אודות תלונות על מעללי הבריונים שהם מעסיקים.
ראש המשפחה, האדון קָל'רוֹם (כיום הוא מקפיד על הגרסה הארוכה יותר של שמו: קָל'רוֹמָאר), הוא גברתן גדול עם כתפיים עצומות. גם כיום, כאשר הוא עוטה אריגים יקרים, מסלסל את שפמו המטובח ואת שערו הערמוני-מאפיר בקצוות, עדיין אפשר לראות בו את הצורה של אדם שנלחם ועבד קשה מאד בצעירותו.
למרות שהוא מתקרב ליום הולדתו ה-60, כוחו במותניו, והוא מבלה את ימיו בניהול עסקי המשפחה. הוא נע מכאן ושם, יום אחד מבלה בשוק היינות, יום אחר בגבול יער טילוואראן, ואז לוקח את הכרכרה המשפחתית (משפחת קל'זאר מתגאה בכך שהיא מחזיקה סוסים אמיתיים, לא רק 'פרדים שמתאימים לפשוטי עם') למסע עסקים בנחלותיו של לורד אנזאריון. רק מפעם לפעם, הוא מתיר לעצמו 'להתפנק' במנוחה באחוזה המפוארת שלו, שהולכת והופכת ל'דגם מוקטן' של הארמון על האגם ("רק בלי צריח הרוס. אני לא סובל שום דבר פגום ברכוש שלי!"). לארועים אלו הוא מזמין

קרובי משפחה, ונואם על 'החזון שלו' בפני הבנים והנכדים הרבים שלו. בימים כאלו, הוא מרשה לעצמו לבזבז יום או יומיים כדי לעסוק בתחביב שלו – הכנה של מחמצים וריבות וטיפול בהם במחסן האישי שלו, שאליו רק למעטים מאד מהמשרתים או אפילו בני המשפחה מותר להכנס.
שלא בפומבי, אבל כיום כבר לא בלחישה או בסודי-סודות, קל'רום מביע לא פעם את 'דעתו הצנועה': הוא 'מהרהר' ביתרונות הרבים שיש לו, ראש משפחה גדולה עם למעלה מעשרה בנים ובנות בריאים, אדם שכוחו במותניו ואגרופו קפוץ, על פני השושלת הדועכת באגם. הוא גורס כי אוזלת היד של הגבירה האדומה מצריכה 'לעשות משהו, בקרוב' – אלא אם כן השליטה תחשוב על 'דרך מקורית ונועזת' לחזק את זרעה הדועך: אולי, רק אולי, על-ידי 'שכנוע' של בנה הסרבן להנשא לאחת הבנות או הנכדות "של משפחה חזקה עם גזע חזק וענפים בריאים ונוצצים".

משפחת רל'סירן

משפחת רָל'סִירֶן נחשבת חזקה ועשירה פחות מבני קל'זאר, אולם מקורבת יותר לארמון השוקע. הם שימשו במהלך הדורות, ובמידה מסויימת עד היום, בתפקידים מתפקידים שונים בחצרן של הגבירות האדומות. בין בני רל'סירן לבני קל'זאר שוררת יריבות עתיקה ומרה, ולא רק מפני שכל אחת מהשושלות טוענת שהיא עתיקה ומיוחסת יותר.
מספרים במחוז, שסיבת היריבות היא דווקא קשר משפחתי עתיק בין שני הבתים, שיתכן שהם למעשה שתי הסתעפויות של אותה משפחה: אולי עוד ממחוז אחר, לפני שקל'סאריני הכובשת התנחלה בבקעת קיירן. לפי גרסה אחרת, מקור היריבות הוא בדבר-מה שקרה באחד ממסעות המלחמה של אותה תקופה – אולי מאבק על שלל, או על אהבה.
כך או אחרת, בני רל'סירן מתייחסים אל בני קל'זאר כ"איכרים ועושי מחמצים גסים ששכחו את מקומם", ובני קל'זאר מתייחסים ליריביהם כ"חצרנים רכרוכיים, טפילים מאנפפים וחסרי תועלת".
ראש שושלת רל'סירן הנוכחי, האדון טֶל'מוֹרֶלִין, משמש עדיין כבעל משרה בארמון השוקע. בנוסף הוא משמש, כיום רק מדי פעם, כמורה בכיר בבית הספר של הארמון, שמתמחה באנ'מירין גבוהה ובלימודי נימוסין והליכות אנ'מיריים. דמותו של המלומד הגבוה והרזה מוכרת מאד בארמון השוקע ובבית הספר שבתוכו, על המשקף המעוטר שלו, והגלימות האדומות המוקפדות שלו. הוא מפורסם גם בקולו המעט גבוה, שמקפיד מאד על הגיה נכונה ומתרעם מכל 'מבטא המוני' - אולם גם נוטה להתרתח במהירות באורח שגורם לו לדבר בטון גבוה עוד יותר מהרגיל.
גם בני משפחה אחרים מחזיקים בתפקידים זוטרים יותר בארמון. אלו מאפשרים להם להכנס ולצאת ממנו בחופשיות. למרות זאת, נראה שהכבוד והנאמנות של השושלת לגבירה האדומה הנוכחית הולכת ומתרופפת, ועימה הנימוס שהם נוהגים בה – בעיקר מאחורי גבה.
מספרים, שכמה מבני המשפחה שוקלים להשבע אמונים ללורד אחר. עד כה, הדברים נותרו בגדר דיבורים, מה גם שבקרב בני המשפחה יש מחלוקת, האם רצוי לתמוך בלורד אנזאריון או בלורד אבאריל. באורח רשמי, ראש המשפחה מכחיש בכעס את השמועות, וטוען כי "אלו שקרים מרושעים. המצאה עלובה וחסרת דמיון של קל'זאר הגנב המדושן, ושל העגלים המכוערים שהשריץ".
למרות זאת, הלחישות מסרבות לדעוך. מספרים כי אחד מבני משפחת רל'סירן הוא זה שנטע בליבו של הסייר הצעיר והשחצן קאריול את המחשבות על אלאנדרין קור-אבאריל; והוא היה מי שארגן לסייר 'שליחות' אל החצר הכחולה שם בתו של אבאריל שוהה כיום.

משפחת דאר'גאליר

משפחת דָאר'גָאלִיר נחשבה, עד לפני מספר שנים, ככוח חשוב בגבעות השחר המוזהב ובמחוז האגם השוקע בכלל. האחוזה שלהם עמדה בצפון גבעות השחר המוזהב, מעל הכפר דירלאס, וסביבה פעלו נפחיות ובתי מלאכה שונים שהיו בבעלות המשפחה. בנוסף, בני דאר'גאליר החזיקו, ובאורח רשמי עדיין מחזיקים, באדמות חקלאיות לא מעטות בדירלאס וסביבתו.
בניגוד לשתי השושלות המקומיות האחרות, מוצאם של בני דאר'גאליר הוא בדלוסיה שבדרום, ככל הנראה מאחד הבנים שנולדו לאחת הגבירות הצהובות לפני יותר ממאתיים שנים, שנמסר כמקובל לשושלת גברים מקומית. לאחר מכן הוא – או אחד מצאצאיו – התעשרו ועלו לגדולה. בני המשפחות היריבות אהבו לרכל ולטעון כי בפועל, מקורם של בני דאר'גאליר הוא בשפחה ערמומית מארץ זרה, שיצאה לחופשי ולאחר מכן זייפה לעצמה עץ יוחסין מהודר "הרבה מעבר למידותיה". כך או אחרת, לבני דאר'גאליר היו, במהלך הדורות, קשרי נישואין ענפים עם שושלות זוטרות מאיזור דלוסיה.
לאחר ההתנפצות הגדולה, בני דאר'גאליר קלטו לשירותם רבים מפליטי דלוסיה. השושלת העניקה לחלקם בעלות מלאה או חלקית על אדמות באיזור דירלאס. כיום, עניין האדמות הללו הוא מושא למריבות והתדיינויות לא פוסקות שמגיעות לעיתים קרובות אל הגבירה האדומה.
בית דאר'גאליר נהג תמיד במידה מסויימת של מסתורין והתבודדות. אולם, עד לפני כמה שנים הם היו פעילים למדי, הן באדמותיהם באיזור דירלאס, שם הם סחרו בתוצרת של האדמות שלהם ובעיקר בתוצרים של בתי המלאכה שלהם, והן בארמון השוקע. כמה מהבנות הצעירות של השושלת למדו בבית הספר שבתוך

הארמון. מסופר שבאותם ימים היה קשר ידידותי מסויים, ולעיתים שיתוף פעולה בין המשפחה לבין אורגי הערפל האמידים של קל'תוסיה.
ראשת משפחת דאר'גאליר היתה הגבירה רָאדְ'סִינְתִיר, שהנהיגה את המשפחה ביד ברזל מאז מותה של אמה בקרב רלאנה א-נורט, וכיום היא אמורה להתקרב ליום הולדתה ה-100. בשני העשורים האחרונים, נפל עליה צל, שהלך והתגבר מאז מותם של בן הזוג האחרון שלה ואחד מבניה - מעשה שלשונות רעות ייחסו לאחת המשפחות היריבות. היא הסתגרה בחדריה והעבירה את רצונה דרך שתיים מבנותיה הבכורות, כאשר היא אינה חוסכת ביקורת מהאדונית האדומה ומהדרך בה היא מנהלת את האגם השוקע.
לפני מספר שנים, נפל דבר כאשר המשפחה, פשוטו כמשמעו, נעלמה מבית המידות שלה, שנותר נטוש, ובתוכו לא מעט משרתים, אריסים ופועלים מבולבלים, שהדבר נפל עליהם כרעם ביום בהיר.
יש הטוענים כי הגבירה הזקנה נאחזה בזעם, לאחר שפניה או הצעה מסתורית ששלחה אל הגבירה קר'ניליאן א-רילארן נדחתה או לא זכתה לתשובה הולמת. יש אומרים שצל אפל שקשור לעבר של המשפחה השיג אותה, או הביא אותה ואת בנותיה לידי טירוף. כך או אחרת, המשפחה נעלמה, כולל בנותיה הצעירות שלמדו בבית הספר בארמון, ונלקחו משם בידי בני המשפחה באמתלה תמימה לכאורה, זמן קצר לפני ההעלמות.
לא ברור מה קרה לבני דאר'גאליר. המקומיים טוענים שהם עקרו לבית קיץ עתיק ומבודד ששייך למשפחה, עמוק בתוך יער טיל'וארן - אולי על צלעות הגבעות התלולות שמצפון לו, אי-שם הרחק ממערב לגראן א-דרום. יש הסבורים כי ממקום מחבואם הם זוממים מזימות נגד האגם השוקע והגבירה שלו.
כך או אחרת, המשפחה הותירה, בלא הוראות או צוואה, את האדמות שלה מסביב לדירלאס, שרבות מהן מעובדות בידי צאצאים של פליטים מדלוסיה, ואחרות בידי מקומיים שעבדו עבור המשפחה. הדבר יצר מחלוקת רבתי, בשאלה אילו זכויות יש לאנשים שמעבדים את האדמה לפי החוק האנ'מירי, בעיקר נוכח הרצון הגלוי של בני המשפחות האחרות, בעיקר קל'זאר, להשתלט על האדמות 'הנטושות' ולתבוע עליהן בעלות.

10.5: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

הארמון השוקע

הדמות נולדה וגדלה למשפחה שעובדת בארמון השוקע ומבלה שם זמן רב, גם אם יש לה בית מגורים בקל'תוסיה או באחוזה או ישוב רחוקים יותר.
אם הדמות ממעמד חברתי גבוה, היא בת לאחת משושלות האצילים הזוטרים, המלומדים או האומנים שמשמשים כבני לוויה של הגבירה האדומה או ממלאים תפקידים שעברו מדור לדור במשפחה. אם הדמות היא אישה, יתכן שהיא בילתה מספר שנים בבית הספר לבנות שבארמון. אם היא גבר, סביר להניח שזכתה לחינוך גבוה פחות רשמי – בין אם ממורים שמגיעים לארמון וסביבתו, ובין אם בדרך אחרת.
אם הדמות ממעמד חברתי נמוך יותר (אבל עדיין, לא בתחתית) היא בת למשפחה של משרתים או בעלי מלאכה שעובדים בארמון או בנמל של הארמון. הגם שדמות כזו כנראה לא זכתה ללמוד בבית הספר של הטירה, היא באה במגע כזה או אחר עם מורים ומלומדים, באופן שהופך את הסיכוי שלה לרכוש מעט השכלה לגבוה בהרבה משל פשוטי עם מחוץ לארמון.
דמות כזו זכתה להיתקל ולהכיר במידת-מה לפחות כמה מהצעירות המיוחסות שלומדות בארמון, ופה שם נתקלה גם בגבירה האדומה ובני משפחתה. הדמות גדלה לתוך האגדות והמסורות הרבות של הארמון, אולם גם היתה עדה לשקיעה ולהדרדרות של המקום, וגם לחולשתה ההולכת ומחריפה של הגבירה קר'ניליאן. הדמות עדה לדרך בה הלצות ודיבורים חסרי כבוד או אפילו מסוכנים נגד הגבירה, שפעם היו נדירים מאד, הולכים ומתפשטים במסדרונות הארמון.

קל'תוסיה

הדמות היא בת למשפחה אמידה שחיה בעיירה המרהיבה שמדרום לאגם - או אולי דווקא לאחת המשפחות העניות יותר שחיות בקצוות העיירה, ומוצאות פרנסה כשייטים, פועלי מעבורות או עובדים בשוק היינים. אם הדמות אורגת ערפל ממעמד גבוה, היא בת לאחת המשפחות המבוססות שחיות כאן מזה דורות ומתגאות ביחוס שלהן למלכה הדרומית האבודה. מנגד, דמות אורג-ערפל ממעמד נמוך, היא אחת הפליטים מממלכת האור הנשגב שהתגלגלו לכאן. פליטים כאלו מועסקים, בתנאים נדיבים הרבה פחות מהראוי לדעתם, בידי אורגי ערפל מקומיים ועשירים יותר – בין אם בתור משרת, בן לוויה, שוליה או מורה.
הדמות גדלה בעיירה אמידה, קרובה מספיק לארמון השוקע בכדי לשמוע סיפורים על המתרחש שם, אולם זכתה לראות את פנים הארמון לעיתים נדירות, אם בכלל. הצרות החלו להתקרב בשנים האחרונות: שודדים שבאים מהביצות, שמועות מוזרות על מה שרוחש בלילות ברלאנה א-נורט שמדרום לעיירה, וגם

סכסוכים ומתחים פנימיים. עם זאת, מדובר רוב הזמן בסיפורים שבאים מבחוץ, שאינם נוגעים לרוב יושבי העיירה באופן אישי. זאת, מלבד אולי אנשי הקצה העני של העיירה במזרח, ששוכנים קרוב מדי אל סף ביצות הזבוב השחור - ואל הבריונים שבאים לעיתים מגורזירן.

גבעות השחר המוזהב

הדמות נולדה וגדלה בנוף פסטורלי של גבעות מלאות במטעים וכרמים, ביניהם נישאים בתים ציוריים. לרבים מהמקומיים יש גאווה מקומית מפותחת מאד, ואפילו משפחות עניות טוענות לעץ יוחסין עתיק ומפואר.
ככל שהשנים עברו, כך המהומות והמתחים מסביב לדמות התגברו. מדובר בעיקר בצרות שנוגעות למשפחות האמידות יותר, למאבקים ביניהם, ולשאיפות של חלקן להשתלט על אדמות של איכרים וכורמים ענייים יותר. יריבויות, שבילים שהופכים מסוכנים והתקפות של בריונים שמסתיימות לעיתים בהקזת דם ושריפות הפכו נפוצות יותר, ככל שכוחו של משמר הגבירה האדומה נחלש.
אם הדמות נולדה למשפחה צנועה יותר, אולם כזו שהחזיקה אדמות בעבר, יתכן שהמשפחה ספגה הפסדים כבדים ואִיומִים, שאילצו אותה למכור את אדמתה ולעקור לחבל הבוצי והעני יותר על שפת יער טיל'וארן. שם, המשפחה נאלצה לקיים יחסי שכנות עם חוואים פרועים ובורים, רבים מהם פארליל אדוקים שקשה למצוא בגבעות השחר המוזהב עצמן.

חורבות גורזירן

הדמות גדלה באפלולית שבין החורבות והבקתות המטונפות שבין החוף המזרחי של האגם לביצת הזבוב השחור. היא בילתה את ימיה על אדמה בוצית שהופכת מסוכנת בחורף ובעת גשמי אמצע הקיץ, ושורצת זבובים, יתושים ומזיקים אחרים ברוב עונות השנה.
הדמות חיה, מילדותה, בתוך תערובת רב-גונית בין כורי בוץ, שייטים, מבריחים, סוחרים מפוקפקים וסתם בריונים. הסכנה לחטוף מכות רצח, להשדד או גרוע מזה, ליוותה את הדמות מאז שהיא זוכרת את עצמה. אם לא די בכך, מחלות עשויות לפרוץ בקיץ, ומפלצות משוטטות מהביצה אורבות למי שהתרחק מדי מההגנה החלקית של החורבות.
דמות שגדלה בגורזירן לא זכתה להשכלה כלשהי, אלא אם מישהו טרח לבזבז זמן וללמד אותה כמה דברים בסיסיים. הפרנסה היא קומץ מטבעות שחוקים שאפשר להשיג בעבודה קשה ומסוכנת, אלא אם הדמות נכנסה לעסקי ההברחות והפשע. הסכנה שהולכת ומתעצמת בשנים האחרונות – בין היתר במעמקי הביצה - מורגשת היטב, וכבר גבתה קורבנות בסביבתה של הדמות.
רוב האנשים שגדלו בגורזירן, לא נוטים לחבב את הגבירה האדומה והמשמר שלה. הם מחבבים עוד פחות את האנשים העשירים והמפונקים בקל'תוסיה או גבעות השחר המוזהב. למרות זאת, מפעם לפעם, הם נאלצים לעשות עימם עסקים, מפוקפקים יותר ופחות, ולספוג עלבונות ויחס חשדני – לא פעם בצדק.

פרק 11: מערב הבקעה – פתחת טל'מורה

"בכור מצרף זהוב חושל,
מתוך דמעות מוכי גורל.
בינות צללים את אדוניו,
בדם ליבו קבר תחתיו.
בעלטה עודו לוחש,
הדָאר'אִינְסָר – כוכב האש"

מתוך שיר שמחברו לא ידוע. שתי השורות האחרונות חרוטות על אבן דמוית מצבה שעדיין עומדת לצד הפתח החסום של מנהרת הסחר האנ'מירית הגדולה, מתחת לגבעות טָל'מוֹרָה.

הקצה המערבי של בקעת קִיֶרֶן, מעבר למחוז רָל'נָארֶן, שימש בעבר כתחנה אחרונה של דרך הסחר הראשית, לפני שעזבה את בקעת קיירן דרך מנהרה עצומה שהאנ'מירים חפרו מתחת לגבעות טל'מורה. משם, הדרך נמשכה מערבה, אל מחוז טִילְ'מָארִיס ועיר הנמל העצומה טִילְ'מִירֶלָן שבקצהו.

כיום, האיזור חרב ונטוש כמעט לגמרי. הכניסה למנהרות נחסמה בסלעי מפולת, וחלקים רבים מהמנהרות עצמן קרסו. עיר המסחר המשגשגת שישבה על גבעה מעל הכניסה למנהרות נהרסה לגמרי באחד הקרבות האכזריים ביותר שארעו בבקעת קיירן לאחר ההתנפצות הגדולה. חורבנה של העיר, כמו גם סיפורים אחרים הקשורים בה, קשורים לחייו ומותו של אדם עשיר כקורח ושנוי במחלוקת שהיה האיש החזק באותה עיר במשך שנים רבות. קורותיו וקורות משפחתו מהווים מקור לסיפורים רבים שנפוצים בבקעת קיירן עד היום. רוב 'תושבי האיזור' כיום הם קומץ מאנשיה של עוצרת הורד האפור.

אנשי העוצרת פתחו דרך חדשה ומפותלת במרומי הגבעות, וקוממו חורבות של מצודה ומגדל עתיקים שחולשים על האיזור מגבוה. אנשי העוצרת משקיעים מאמצים הן בהרחבה של הדרך החדשה ונסיונות להפוך אותה למהירה ובטוחה יותר, והן בחיפושים במערות העתיקות שמשתרעות עמוק מתחת למעוז שלהם. אולם, שמועות מספרות כי הם נתקלו בהתנגדות בלתי צפויה בתוך האפלה.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-500 איש, מהם כ-250 אנשי חיל מצב של העוצרת במצודת לִיר'אֶנְסוּל. היתר הם עוברי אורח שמשתהים במצודה, ומשפחות חוואים וציידים שחיים באיזור, רובם סמוך לכניסה אל נקיקי טָלָאנָה.

שליטה: סִילְרִיתְיוֹל (סרן) מִיר'נִילִין קוֹר-אוֹרָנָאלִין, מפקדת מצודת ליר'אנסול.

סמל המחוז: קמרון של שער עשוי אבן כהה, עם אבן חן חרוטה במרכזו. מתחת לו מאזניים זהובות, על רקע אפור בהיר.

11.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

הקצה המערבי של בקעת קיירן, מעבר לגבעות השחר המוזהב וליער טִילְ'וָארְן, הוא ארץ עגומה של סלעים חומים, מנומרים בשיחים מרשרשים ועשב גס, עם עצים בודדים ומעוקמים שגדלים פה ושם.

במערב, הארץ מטפסת אל רכס הגבעות הצחיח של טל'מורה. הרכס מתנשא לגובה של מעל 500 מטרים, חולש על בקעת קיירן ממערב, ומפריד בינה לבין טיל'מאריס – מחוז שלטונה של עוצרת הורד האפור.

הצמחיה הדלילה ומוכת הרוח של האיזור הולכת ומתמעטת ככל שהארץ מטפסת אל תוך הגבעות במערב. רק בחלק הצפוני יותר של הארץ, קיימים אזורים ירוקים וסבוכים יותר: שם, מתפתלים מספר גאיות וקניונים בין המצוקים. חלקם עמוקים מאד, ומחוברים לפי השמועה לסדקים שנפערו במהלך ההתנפצות הגדולה.

כך, נוצר באותו חבל ארץ מבוך בוגדני שמכונה "נקיקי טלאנה". הצמחיה שם שופעת יותר, וחלקה מוזרה וייחודית לאיזור. תופעה זו, ביחד עם גווי מים נסתרים, מושכים לכאן בעלי חיים ויצורים הרריים, ויש אומרים שחלקם קסומים ויקרי-ערך.

המראה המרכזי שמזוהה כיום עם האיזור, הוא חורבות של עיר שישבה במרומי הגבעה הגדולה, מצפון למקום בו דרך המסחר האנ'מירית מסתיימת כיום. כאן, מתחת לחורבות, הדרך נבלעת במפולות סלעים וצמחיית בור חומה. אלו חוסמים את מה שהיה פעם פתחה של דרך תת-קרקעית חצובה ששימשה סוחרים ועוברי אורח בתקופת האימפריה.

את החורבות ניתן לראות בבירור מגבעות השחר המוזהב, ובימים בהירים, אפילו מהמגדלים של הארמון השוקע: עיי חורבות שביניהן מזדקרות עדיין שורות עמודים שהיו פעם מפוארים, חלקם עדיין כמעט שלמים; שערים הרוסים ובתי מידות שקרסו. כיום, רק הרוח שורקת בין שערים ואבני פסיפס הולכות ושוקעות בתוך העשב החום, במקום בו השתרעו עד לפני עשורים ספורים רחובות מפוארים ושווקים הומי אדם.

בראש הגבעה, נישא מה שנראה כיום כמו שן רקובה ושחורה: שרידיו של מגדל המוכס הגדול קָאסְ'אֶרוֹל:

מעוזו של גביר שנוי במחלוקת שעלה מהאשפתות, חי בעושר מופלג במשך שנים עם רעייתו, עד שנפל באורח כואב ומבזה במיוחד.

הגעה ועזיבה

אל פתחת טל'מורה אפשר להגיע בקלות מגבעות השחר המוזהב, במסע על דרך המסחר הישנה. הדרך הולכת והופכת משובשת יותר ויותר, עד שהיא נעלמת לגמרי בין אבני מפולת וצמחיה שנערמה מתחת לגבעה עליה עמדה פעם העיר זאר-טל'מורה. דרך אחרת, חדשה וצרה יותר, ממשיכה מגבעות השחר המוזהב צפונה ומערבה, ליד שולי יער טיל'וארן, אל הדרך ההררית החדשה שפתחו אנשי העוצרת. שיירות סוחרים עוברות בה, לא לעיתים קרובות מדי, בדרכן להעפיל אל מצודת ליר'אנסול ולהמשיך משם בדרך הסלעית והמפותלת שמוליכה אל מחוזות שלטונה של עוצרת הורד האפור במערב.

עד ההתנפצות הגדולה, איזור פתחת טל'מורה שימש כדרך ראשית. סוחרים, משרתים של האימפריה ושאר

עוברי-אורח השתמשו בה באורח שוטף למסע מעיר הנמל הגדולה טיל'מירלן ומחוז טיל'מאריס במערב אל בקעת קיירן והארצות שמעבר לה. מנהרה עצומה שנחפרה מתחת לגבעות טלאנה שימשה כדרך נוחה ומהירה לעגלות וכרכרות. מסופר כי המנהרה היתה רחבה ומתוחזקת היטב, גובהה הגיע כמעט לעשרה מטרים במקומות מסוימים, ומספר עגלות יכלו לעבור בה זו לצד זו. בקירות המערה נקבעו גבישי מאור אנ'מיריים מכושפים שריצדו על הלבנים המסותתות היטב באור אדמדם. פה ושם, נחפרו בצדדיה מעברים צדדיים – החל מגומחות עם שקתות לסוסים, ועד היכלות מנוחה בהם ניתן היה למצוא חדרי משמר, פונדקים, ואפילו מעברים לקומות נמוכות יותר, שלא ברור למה שימשו.

הקצה המזרחי של הדרך הסתיים בשער עצום שנחצב באבן, שפסלים גבוהים של ההשתקפות הכחולה וההשתקפות האדומה נישאו משני צדדיו. שיירת סוחרים שיצאה מבעד לשער ובתי המכס שלצידו, יכלה להמשיך מזרחה, או להעפיל למנוחה ולסחר בעיר זאר-טל'מורה שהשקיפה על השער מגבוה. זאר-טל'מורה התגאתה בשווקים משגשגים, פונדקים מכל הסוגים ושעשועים. בעיר שכנו גם בית משפט ובית כלא שנועד בעיקר עבור מי שנתפסו מנסים להבריח סחורות בלא רשיונות מתאימים או בלא לשלם מכס.
כיום, המקום כולו עזוב, הרוס ונטול נפש חיה, מלבד ציידים, נוודים או הרפתקנים שמזדמנים מפעם לפעם אל החורבות העגומות של העיר או נמצאים בדרכם אל נקיקי טלאנה. זאר-טל'מורה נפגעה במלחמות הורד האפור, וחרבה לגמרי שנים ספורות לאחר מכן - בקרב בין אנשי המוכס הגדול של העיר לפליטים אלימים, שהפך למחזה טירוף ולטבח מזעזע, חריג אפילו בקנה המידה של אותן שנים אפלות. הניצולים המעטים מהעיר נמלטו אל מחוז רל'נארן או מקומות מרוחקים יותר, ולא חזרו מעולם.

חלק מהשער הגדול של המנהרה עודנו מזדקר מתוך טונות של אבני מפולת שקרסו מהגבעות וצמחיה חומה ומכוערת שגדלה ביניהן עם השנים.
פסלה של ההשתקפות הכחולה עומד, לבדו וכמעט שלם (גם אם נגוע בשכבה עבה של אזוב) בצד הקמרון שנמחץ. הפסל השני נעלם לגמרי, קבור מתחת לסוללה שלמה של סלעים. לא ברור כמה מהמנהרות שמעבר לשער שרדו, גם אם במצב מזנח ומט לנפול, וכמה מהן קרסו לגמרי. קריסת השער והמנהרות לא ארעה בבת-אחת. מסופר כי גם אם ההתנפצות הגדולה זעזעה את עמודי התמך של הדרך וסדקה את קירותיה, במשך שנים לאחר מכן ניתן היה עדיין לחצות אותה.

בדרך זו הגיעו לבקעה פליטים רבים שנסו ממחוז טיל'מאריס.
הדעה המקובלת היא שלפחות חלק מהמנהרות עדיין עומדות כיום, וכי ההתנפצות הגדולה לא רק ערערה ובסופו של דבר חסמה דרכים, אלא גם פתחה דרכים אחרות: לא רק בורות עמוקים, אלא גם מעברים למפלסים שלא האנ'מירים חצבו. לפי אחד הסיפורים נוצרה דרך חדשה, שיורדת עמוק למטה, אל עבר גדותיו של אגם תת-קרקעי עצום, עשרות מטרים מתחת לדרך הסחר האנ'מירית המקורית; ויצורים מוזרים וחסרי שם שורצים סביבו ובמעמקיו.

הדרך ההררית והיכל הצורפים

לאחר שעוצרת הורד האפור השתלטה על מחוז טיל'מאריס, היא שמה את עינה על הרכס שממזרח לו. עוד לפני חתימת הסכם השלום בינה לבין כוחות ההשתקפות הכחולה ברכס קָאראָנְסִיל, אנשי העוצרת החלו לשפץ דרך מפותלת שמעפילה על גבעות טלאנה. הם סללו מחדש חלקי דרך שקרסו, והרחיבו אותה באופן שיאפשר מעבר עגלות, לפחות ברוב עונות השנה. הדרך החדשה הזו עוברת מצפון לתוואי של דרך המנהרות העתיקה, והיא צרה ואיטית יותר. היא מפלסת את דרכה במעלה מדרונות, לעיתים תלולים יחסית, ובין מצוקים ותהומות ערפיליות. עם זאת, כיום היא נחשבת בטוחה יחסית, ומאפשרת מעבר אנשים וסחורות בין טיל'מאריס ובקעת קיירן. לקראת הקצה המזרחי של הדרך, לפני שהיא יורדת לעבר פאתי יער טיל'וארן וגבעות השחר הזהוב, נישאת מצודה עתיקה ומעליה מגדל עגול וגבוה. המצודה והמגדל שופצו בידי אנשי העוצרת, לאחר שנים ארוכות בהם היו חרבים למחצה.

זאת מצודת ליר'אנסול, אחד ממספר מעוזים שנועדו לאבטח את הדרך ההררית, והגדול והמבוצר מביניהם. בחצר המצודה, יכולות שיירות לעצור ולנוח ולתפוס מחסה ממזג אוויר סוער - או להמתין כאשר סיירי המגדל חוששים כי יצורים מסוכנים התקרבו אל הדרך. בימים בהירים, אפשר לראות את קצה המגדל ממערב בקעת קיירן – מחט אפלולית מזדקרת גבוה ברקיע, ומעליה מתנוסס נס הורד האפור.

מכאן, לפי החדשות שנפוצו בבקעה בשנה האחרונה, תגיע בקרוב העוצרת עצמה, ביחד עם בנה הצעיר של הורד האפור. היא תעבור בדרך שיורדת מליר'אנסול ותכנס אל תוך בקעת קיירן. זאת, בכדי להגיע אל העיר אנ'מירלור, לשאת דברים בפני מועצת הבקעה ולנסות ולשכנע את האצילים המקומיים להישבע לה אמונים.

מסופר, שעל חיל המצב של המצודה הוטלה גם משימה אחרת: לחקור פירים עמוקים שהשתמרו מתחתיה, ומוליכים אל תוך מערות חצובות בסלע במעמקי הגבעות. יתכן שאנשי העוצרת מחפשים אוצרות מימי האימפריה, או חשוב אף יותר – חיבורים לתוואי דרך המסחר התת-קרקעית העתיקה.
בפועל, אנשי העוצרת חשפו היכל גדול חצוב לתלפיות בסלע, עמוק מתחת למצודה שלהם. לפי שרידים של מכשירים וחפצים אחרים שנמצאו בו, יתכן שהוא שימש פעם חבורה מסתורית של צורפים – ומכאן השם שניתן לו: "היכל הצורפים". לא ברור מה בדיוק נמצא שם, אולם לפי השמועה, חיילי העוצרת ניקו את ההיכל ואבטחו אותו. אלא, שכאשר ניסו להמשיך ולחפור את אחת הדרכים הצדדיות שהובילה מפאתיו כלפי מטה, נתקלו בדבר-מה שעצר אותם, ואילץ אותם לסגת בחזרה אל היכל הצורפים. לפי אחת הגרסאות, אנשי העוצרת הנסוגים נאלצו למהר ולמוטט את אותה מנהרה. יש הטוענים לקשר בין מה שהפחיד את אנשי העוצרת, לשמועה מצמררת אחרת – על אימה עתיקה ששורצת עמוק יותר, במצולות האגם התת-קרקעי שמתחת לדרך המסחר הישנה.

11.2: אוכלוסיית המחוז

מאז חורבן זאר-טל'מורה ועד לפני מספר שנים, איזור פתחת טל'מורה היה כמעט ריק מתושבים. המעטים שחיו בו היו קומץ חוואים שבחרו להתיישב בנוף החום והצחיח יחסית: חלקם פָּארְלִיל, אחרים הם פליטים מדלוסיה שהעדיפו את המרחבים על-פני נסיון להתיישב בישובים אחרים, וישנם גם פושעים או מנודים שמצאו כאן מקלט. כמה משפחות ציידים, רובן המוחלט פאריליות, חיות במחסות מאולתרים סמוך לדרכים שמובילות לנקיקי טלאנה. מדי פעם, אנשי המשפחות הללו מגיעים לגבעות השחר המוזהב כדי למכור פרוות ובשר, או מציעים את שירותיהם להרפתקנים שרוצים לחקור את הנקיקים.
אף אדם שפוי בדעתו לא מעז להתיישב בחורבות זאר-טל'מורה או קרוב מדי אליהן. המקום נודע למרחוק כמקולל, רדוף בהדי הזוועות שהתרחשו שם, ונגוע בקסם אפל. לפי השמועה, בוזזים וטיפוסים אחרים שניסו לחטט או נשארו שם זמן ארוך מדי, איבדו את שפיות דעתם או נוגעו בקסם אפל, שהופך אותם לצמאי דם וברוטליים לא פחות מפּוּרְ'רָאטִי.
מאז שצבא עוצרת הורד האפור שיפץ את מצודת ליר'אנסול ושיכן שם חיל מצב, נוספו לאיזור (או לפחות לגבעות שמעליו) תושבים חדשים. חיילי המצודה הם אוסף של טיפוסים מכל חלקי מחוז טיל'מאריס: פארליל מהמישורים הדרומיים של המחוז, עירוניים מטיל'מירלן, בני דייגים מהעיירות הצפוניות, ועוד.
קציני המצודה הם ברובם בנים לשושלות אנ'מיריות עם תארים ומעמד מהתקופה שלפני ההתנפצות.
מצב דברים זה יוצר לא מעט חיכוכים ומתח פנימי בתוך המצודה. זאת, באורח שנראה כדוגמה בזעיר אנפין למה שקורה במחוז טיל'מאריס ובצבאות העוצרת בכלל.
במצודה עוצרים גם סוחרים ונוסעים אחרים בדרכם מטיל'מאריס אל בקעת קיירן (ולהיפך). חלקם משתהים שם לתקופת-מה, בין אם בשל פגעי מזג האוויר, סכנות בדרך, או בכדי לספק שירותים ולסחור עם חיל המצב.

11.3: היסטוריה ומערכה

עלייתו ומפלתו של "המוכס הגדול"

הסיפור המפורסם ביותר על העיר זאר-טל'מורה, עוסק בדמותם השנויה במחלוקת של "המוכס הגדול" שעלה מאשפתות לעושר גדול, ושל רעייתו הָרָאמָג'יִרית לָאג'ילִי.

דמותו של "המוכס הגדול" היוותה השראה ללא מעט סיפורים, אמיתיים ובדיוניים. יש טוענים שעלייתו לגדולה היוותה השראה לנער פארליל זריז בשם אֶמֶרָאנְד בן אֶנְזָארְט, שהזדמן לעיר ועבד בה במשך מספר שנים בתור רוכל קטן. מסופר שבשוק מתחת למגדל, אותו רוכל פגש לראשונה כוהנת כחולה צעירה בשם לִינְ'טוֹרִיאֶל, שנשלחה לכאן מהחצר הכחולה, והעז ערב אחד לחרוג ממעמדו ולנהל עימה שיחה.

קאס'ארול נולד כבן-בלי שם בעיר נמל רחוקה בדרום, בן לאישה אנ'מירית עניה ולמלח אלמוני. מסופר, שהושלך מיד לאחר לידתו לבית בושת מקומי וגדל שם. בנעוריו, הספיק לשמש כנער משרת, נער סיפון, מלח ולאחר מכן סוחר. משערים כי ככל הנראה היה מעורב גם בסחר העבדים הלא-רשמי שהלך וגבר בשנים האחרונות של האימפריה האנ'מירית.

מסופר כי בשיאו, קאס'ארול היה גבר חסון ומרשים, בעל עיניים כחולות עמוקות וזקן קצר, אפור ומחודד. הוא נהג ללבוש בגדים ססגוניים ונזר זהב דק ומכונף על ראשו, משובץ בארבע אבנים טובות, בצבעי ארבע ההשתקפויות. מסוחר גדול, הפך בסופו של דבר למפקד כוח צבאי חצי-רשמי, שקשר ידידות אמיצה עם כמה וכמה כוהנות צהובות בכירות, ואלו חיבבו אותו והעטירו עליו כיבודים. באותן שנים, אי-שם בים הדרומי, הוא פגש את העלמה הראמג'ירית שהפכה לרעייתו, בת של קברניט מיוחס ועשיר, שלפי אחת הגרסאות היתה בעצמה מפקדת ספינה. לאג'ילי היתה אספנית של חיות וצמחים נדירים מיערות העד שכיסו אז את חלקיה הדרומיים של האימפריה האנ'מירית. היא המשיכה להשקיע באוספים שלה גם לאחר נישואיה, וכנראה ממש עד ליומה האחרון.

לא ברור מה גרם לקאס'ארול ולרעייתו לנטוש את חיי הסחר בדרום ולהשתקע בזאר-טל'מורה, הרחק מהים וכנראה גם מסחר העבדים. יש המספרים כי ארוע אפל ואלים במיוחד שכנע את שניהם לנטוש את עיסוקם הקודם, ולהתרחק מאביה ומאחיה של לאג'ילי עצמה. כך או אחרת, נראה שהחסות של הכוהנות הצהובות סייעה לקאס'ארול להשיג את משרת המוכס הראשי של עיר המסחר שבגבול בקעת קיירן.

דמותו של קאס'ארול עצמו, לפני וגם לאחר השתקעותו בזאר-טל'מורה, שנויה במחלוקת, ויש עליו סיפורים רבים וסותרים. רבים מהם מציגים אותו כאדם חמדן, קנאי ומנוול; ואילו אחרים מאירים אותו באור מורכב יותר.

הסיפור המפורסם ביותר על המוכס הגדול, נסב על תכשיט מכושף ורב-עוצמה בשם דאר'אינסאר שקיבל מאחת הכוהנות הצהובות. בסופו של דבר, קאס'ארול החליט להפטר ממנו, אולי משום שהדבר היה קשור בעיסוקו כסוחר עבדים - או במשהו אחר באותו פרק בחייהם של המוכס הגדול ורעייתו, שהם החליטו להותיר מאחוריהם. מספרים כי קאס'ארול קבר את התכשיט עמוק מתחת למערות האפלות ביותר שהתפצלו מדרך המסחר התת-קרקעית, במקום שהיה בטוח כי איש מלבדו ומלבד צאצאיו לא יוכל לגלות.

לאחר שנים של חיים בפאר, הדר, ועושר שהלכו וגדלו בתקופה בה היה אחראי על מיסי הסחר, מזלו של קאס'ארול התהפך בבת-אחת. המורדות של הורד האפור הסתערו אל תוך בקעת קיירן, וכבשו בקלות את הדרך התת-קרקעית. יש הטוענים כי קאס'ארול הצטווה למוטט חלק מהדרך על ראשי המורדות, אולם היסס להרוס את מקור עושרו, עד שהשעה התאחרה. מסופר שבצר לו, נשא ונתן עם המורדות שהתקדמו אל שערי זאר-טל'מורה, כאשר חרף החומות הגבוהות של העיר ומיקומה הקשה לכיבוש, הציע לפתוח את השערים, אם הוא, משפחתו ורכושו לא יפגעו.

השמועה מספרת כי המורדות הסכימו לתנאים, אולם הפרו את הבטחתן מיד לאחר שהשערים נפתחו וחיל המצב המקומי הניח את נשקו. יריביה של ורד אפור טענו כי מדובר בדוגמא נוספת לאכזריות ולבוגדנות של אנשיה; ואילו תומכיה מלמדים זכות על ההחלטה, בטענה כי בעת שהסכימו לתנאים, המורדות לא היו

מודעות לעברו של קאס'ארול כסוחר עבדים – עניין שהתגלה רק לאחר מכן, כאשר זוהה בידי עבדים משוחררים שלחמו לצד המורדות.
המוכס הגדול נאסר והושפל, ארמונו (וגם חלקים עשירים אחרים בעיר, ככל הנראה) נבזזו, ורעייתו ובניו גורשו ממנו. מספר ימים לאחר מכן, מסופר כי קאס'ארול נגרר עירום לכיכר השוק הגדול, שם הולקה בשוטים בידי עבדים לשעבר, ונותר שעות ארוכות בכבלים כשהוא מדמם וזוכה ללעג, יריקות והשלכת חפצים. לאחר מכן, הוא נגרר אל אחד מבורות הכלא העמוקים ביותר שהמורדות מצאו בזאר-טל'מורה.
קאס'ארול שהה במאסר במשך חודשים, בתנאים קשים ביותר. יש האומרים שדינו נגזר למוות, אולם העונש עוכב עד שיגיע אחד ממנהיגי העבדים המורדים לשעבר לבצע אותו במו ידיו – אולם זה נהרג בסופו של דבר הרחק מזאר-טל'מורה. לפי גרסה אחרת, הגבירה לאג'ילי השליכה את עצמה לרגלי הגבירה לוסְ'אֶרְלִין (כיום עוצרת הורד האפור בטיל'מאריס), וזו ריחמה עליה והסכימה להמתיק את העונש. יש הטוענים כי המורדות לא התכוונו לתת לסוחר העבדים לשעבר את השחרור שבמוות, ותכננו לתת לו להתייסר ולגווע באיטיות באפלה במשך שנים – גורל הולם למי שהחזיק רבים כל-כך באפלה כשהם כבולים בשלשלאות.
קאס'ארול שוחרר, לאחר חודשים ארוכים, בידי שניים מבניו. אלו ירדו לבורות הכלא בחסות הכאוס שהתחולל בעיר לאחר שצבא הורד האפור הובס בקרב לין מורלית', והחל נסוג מערבה באי-סדר. לפי סיפור אחר, הם עשו זאת לאחר שההתנפצות הגדולה זעזעה את העיר, וגרמה לשרידי המורדות להימלט ממנה.
הגבר שחולץ מהבור היה צל-צילו של המוכס הגדול והמרשים מימים עברו: אדם מצולק בגוף ובנפש, שפוי רק למחצה. מספר שילדיו מצאו אותו נובר בזוהמה של תאו כשהוא זב ריר, וממלמל לעצמו מילים חסרות פשר. זאר-טל'מורה עצמה נפלה קורבן למהומות וסבלה ממחלות ורעב, חסרת שלטון מרכזי וחלקים גדולים ממנה נשלטים בידי בעלי אגרוף ועריקים. קאס'ארול, או ליתר דיוק רעייתו שפעלה בשמו, בעודה מנסה להסתיר את בעלה העלוב והמטורף למחצה במגדל, ניסו להחזיר סדר לעיר - אולם הצלחתם היתה חלקית בלבד.

מצבה של העיר המדרדרת הוחמר, כאשר גלים של פליטים מטיל'מאריס החלו נשפכים אל תוך בקעת קיירן. לצד אנשים הגונים שחיפשו מקום חדש להתגורר בו והיו מוכנים לעבודה קשה, הגיעו גם חבורות של אנשים אלימים, חלקם על סף טירוף, שלא בחלו באמצעים בכדי לתפוס אדמות ורכוש. קאס'ארול, שהחל לשוב לעצמו באיטיות, זכה ככל הנראה לעדנה חלקית – ואחרונה – כאשר הצליח לאחד חלק משרידי התושבים והכנופיות המקומיות תחת פיקודו, וסחף אותם אחריו בקריאה שיש להתייחס לפולשים כמו אל חיות נגועות במחלה.
ישנה שמועה כי באותם ימים, קאס'ארול, מוכה טירוף וזעם על ההשפלה והכאב שחווה, הפר את הנדר שהוא ורעייתו נדרו שנים קודם. הוא ירד לחשיכה כדי לחפור בין אבני המפולת ולקחת בחזרה את התכשיט רב העוצמה שקבר שם. לא ברור האם מצא אותו או לא, אולם מסופר כי התכשיט עצמו הושחת – הורעל והאפיל – אולי בהשפעת מותה של ההשתקפות הצהובה והגורל הנורא שפקד את הכוהנות שלה.
לא ברור אם יש אמת בטענה כי כוחו המשחית של הדאר'אינסאר השפיע על המאורעות שחרצו את גורל העיר, או לפחות הפך אותם לקשים ואכזריים במיוחד. כך או כך, סופה הנורא של זאר-טל'מורה הגיע מספר חודשים לאחר שחרורו של המוכס הגדול מבור הכלא. קבוצה גדולה של פליטים אלימים במיוחד וחמושים היטב הגיעה אל העיר, ככל הנראה תחת פיקודו של אציל לשעבר מטיל'מאריס. הללו נשבעו לשרוף ולהרוג כל מה שיעמוד בדרכם, וקאס'ארול ואנשיו נשבעו להרוג את כולם ולא לרחם על איש, כולל הילדים.
הקרב שהתחולל בעיר הפך למחזה טירוף מסמר שיער, שכמעט ואין לו מקבילה – להוציא אולי את הסיפורים על הפור'ראטי, מספר שנים לאחר מכן. מסופר על אנשים שנלחמו ורצחו כאשר הם עצמם גוססים וקטועי איברים; רצח מכוון ואכזרי של ילדים ונשים הרות; עינויים ואפילו קניבליזם, שכלל אכילה של לבבות שעודם פועמים ונוטפי דם.
לאחר שבעה ימים, לא נותרו מהעיר אלא חורבות שרופות, והמתים היו רבים מספור. קאס'ארול ויריבו מנהיג הפליטים מתו מוות נורא, וביחד איתם נספו רוב תושבי העיר והפולשים גם יחד. הגבירה לאג'ילי נכלאה במגדל הבוער שלה, והשליכה את עצמה ממרומיו אל התופת למטה כאשר הוא החל לקרוס. ביחד עם המגדל הושמדו רבים מהאוצרות ושכיות החמדה שהיא ובעלה אספו. הניצולים המעטים מבין תושבי העיר נמלטו ממנה כשרק בגדיהם לגופם, ולא חזרו לעולם. הכוחות שהשתחררו מתוך אותה תופת אכזרית, כך מסופר, היו כה חזקים ואפלים, שהעיר שרויה תחת קסם אפל עד היום, ואפילו הצמחים שגדלים בין חורבותיה ובעלי החיים שבאו לשתות מהמים שנקוו בחורבות בשנים שלאחר מכן התעוותו. מסופר כי בין חורבות הגנים שטיפחה הגבירה לאג'ילי, גדלים צמחים שמשלבים בתוכם עצמות, או לכל הפחות, הגבעולים שלהם מזכירים בצורתם עצמות ושרידי אדם אחרים.
כך, הגיע לסופו סיפורם של המוכס הגדול, רעייתו והעיר זאר-טל'מורה. לא נותרו אלא חורבות מוכות רוח, מקום מסתור לחיות קטלניות ולנוודים ופושעים נמלטים, שרבים מהם השתנו והתעוותו בשל הקסם האפל שעודו שורה שם גם היום, שני דורות מאוחר יותר.

יצורים ברכס טל'מורה

הרכסים של טל'מורה לא היו תמיד איזור צחיח כפי שהם היום. סיפורים מדורות עברו מתארים רכסים ירוקים מלאים בעצים ושיחים מלבלבים. זכר לאותם נופים השתמר בציורים על כדים שנמכרו בזאר-טל'מורה, שכמה מהם התגלגלו לארמון השוקע או לבתי המשפחות האמידות בגבעות השחר המזהב והשתמרו שם עד היום.

מסופר שבימי האימפריה, אצילים מבקעת קיירן וממזרח טיל'מאריס היו מנהלים מסעות ציד ברכסים ובגאיות שביניהם. הם תרו אחר יצורים שדמו לסוסים, עם קשקשים מבריקים בצידי הגוף ובצידי הרגליים, וזנב ארוך שהזכיר לטאה גדולה - או דרקון זעיר. לאותם יצורים, או לחלקים מגופם, היו לפי השמועות כוחות קסם בעלי ערך רב. לפי סיפורים אחרים, לפני דורות רבים, אפשר היה למצוא בגבעות גם גריפונים, ואלו קיננו בנקיקים הקשים לגישה שבין הרכסים.

נראה שאותן חיות אגדיות נכחדו מהרכסים שנים ארוכות לפני ההתנפצות הגדולה. הגריפונים נעלמו דור או שניים לאחר הקמת הארמון של בנות א-רילארן, וראשו של אחד האחרונים ב'סוסי הדרקון' שנהרג בדור שלפני מלחמות הורד האפור, פוחלץ ונתלה בטרקלינו של המוכס הגדול של זאר-טל'מורה.

כיום, מסופר שבנקיקים העמוקים שבין הרכסים, ואולי גם בחורבות זאר-טל'מורה הופיעו דיירים חדשים ואפלוליים יותר. בין החורבות פורחים צמחים טורפים מסוגים לא מוכרים, שיש טוענים שחלקם ספגו רסיסים של תודעה מיוסרת מאנשים שנהרגו בחורבן העיר.

גרוע מכך: מסופר שחיות נדירות, חלקן מהדרום הרחוק, שאספה רעייתו המנוחה של אדון זאר-טלמורה הצליחו להימלט בעת חורבן העיר, ולהתרבות בנקיקים שבין הגבעות. בין היתר, מדובר בקופים גדולים מזן מסוכן, שתנאי החיים בגבעות, ואולי שרידי הכוחות המגיים האפלים בחורבות העיר, הפכו אותם לתבוניים ורצחניים, עם עיניים שנוצצות באדום ארסי. לפי שמועה אחרת – עיניהם נוצצות דווקא בירוק, כמו חיקוי לעגני לעיניה של הגבירה שהביאה אותם לכאן.

קופי הנקיקים הפכו עם השנים לסכנה לא מבוטלת עבור מי שמשוטט באיזור לבד או בחבורה קטנה, ופה ושם הם החלו להראות ליד הדרך ההררית, עוקבים אחרי שיירות או סיורים צבאיים קטנים ומנסים לזנב בהם.

שמועות אחרות מספרות על יצורים נבונים ומסוכנים עוד יותר שנמשכו לערפל שבין הנקיקים או לקסם האפל בחורבות זאר-טל'מורה. חבורת הרפתקנים שיצאה לחפש סוסי דרקון, מצאה עקבות של יצורים הולכי על שתיים שדומים לעקבות ציפור גדולה. סימנים נוספים שנמצאו בידי ציידים ואנשים אחרים בשנים מאוחרות יותר, כולל שרידים של נוצות קרועות, מרמזים על נוכחות של אנושואידים דמויי ציפור שידועים בדרום הרחוק בתור אוּשְלוּק: יצורים נתעבים בעלי מקור משונן, שנהנים לחפור בשדות קטל ישנים ומקומות אחרים נגועים בקסם אפל. שם, הם תרים לא רק אחר אוצרות נוצצים, אלא גם מתענגים על שרידי יגון וצער של אנשים שמתו מוות אלים או סבלו סבל נורא מסוג אחר. עד כה, מלבד נוצות, עקבות ושרידים דומים, אין תיעוד של היתקלויות ביצורים הללו בבקעת קיירן – אולם שמועה עקשנית טוענת, כי האימה שחיילי העוצרת נתקלו בה מתחת להיכל הצורפים קשורה לאותם אושלוק; וכי מפקדת מצודת ליר'אנסול פקדה על אנשיה, מסיבות השמורות עימה, לשמור על הדבר בסוד.

11.4: דמויות חשובות באיזור פתחת טל'מורה

מִיר'נִילִין קוֹר–אוֹרְנָאלִין (68)

מיר'נילין (68) היא מפקדת מצודת ליר'אנסול מטעם עוצרת הורד האפור. היא אישה בעלת חזות מרשימה ושיער אפור אסוף בקפידה, נצר לבית אצולה שמרדה ברצון של אמה המנוחה, והצטרפה לשורות המרד של הורד האפור. מסופר שהיא היתה חלק מאותו כוח שהפליג עם היורש הצעיר של הורד האפור, ונותר קפוא בקסם רב-עוצמה במשך שלושה עשורים, לפני שהשתחרר וכבש מחדש את נמל טיל'מירלן.

לאחר מכן, מיר'נילין השתתפה במלחמות שניהלה העוצרת לכיבוש מחוז טיל'מאריס. מאוחר יותר, האמון שלה בעוצרת התערער מאד והיא ביקשה לפרוש מהשירות. הדבר קרה לאחר הקרע וההתכתשות בארמון לאחר חתימת הסכם השלום עם שרידי האימפריה. ארוע שהסתיים בעזיבתה של אֶנְ'לִירִיס קוֹר'בָארְיוֹן – שהיתה ידידה קרובה של מיר'נילין.

לאחר שנתיים מחוץ לשירות, מסיבה שלא הובהרה עד הסוף, עוצרת הורד האפור גייסה את מיר'נילין מחדש. הפעם, היא הפקידה בידיה את המצודה ההולכת ונבנית שחולשת על דרך ההרים שבין טיל'מאריס לבקעת קיירן.

מיר'נילין היא אישה קפדנית וצינית, שהאמון שלה בעוצרת עודנו חלקי ומריר. היא בוטחת עוד פחות ביריבות הישנות של העוצרת, נאמנות ההשתקפות האדומה מסוגה של הגבירה קָאִירָה, שנאלצו להשבע אמונים לעוצרת הורד האפור לאחר שהובסו בשדה הקרב. את תפקידה הנוכחי היא ממלאת באדישות מרוחקת. אולם, היא יודעת לנהל דברים 'מגבוה' כך שהמצודה מתפקדת באורח סביר, פחות או יותר. היא לא מסתירה את סלידתה העזה מהסכם השלום, מההשתקפויות, ומהתומכים שלהן כיום, אולם מקפידה לציית להוראות מגבוה ולכבד את ההסכם. ככל הנראה, היא מקווה כי יום יבוא והוא ישבר מעצמו, כאשר תומכי האימפריה יגלו את פניהם האמיתיות והבוגדניות.

התחביב העיקרי של מיר'נילין הוא תיקון, פענוח ואיסוף של חפצי אומנות, חריטות וכתבים עתיקים. בתור אומנית שמתעניינת מזה שנים באבנים יקרות ובכתובים עתיקים, היא מרותקת לחפצים ולסודות שהתגלו, במלואם או באופן חלקי, ב'היכל הצורפים' ובמנהרות מסביבו, מתחת למצודת ליר'אנסול. היא משקיעה בהם חלק גדול מזמנה, ויתכן שזו הסיבה האמיתית בגללה הסכימה לחזור לשירות ולקבל את תפקידה הנוכחי. מספרים שהגבירה המפקדת מתוסכלת מאד מהמכשולים האפלים שאילצו את כוחות העוצרת לסגת מהמנהרות מתחת להיכל הצורפים, ומוכנה לעשות הרבה כדי להסיר אותם מהדרך.

בנוסף, ובניגוד לאדישות היחסית שהיא מגלה כלפי ניהול המצודה, מיסי סחר, והסכסוכים הפנימיים בין האנשים שתחת פיקודה - מיר'נילין פיתחה עניין רב מאד בסיפורים על זאר-טל'מורה. היא מתעניינת בעיקר בגבירה הראמג'ירית לאג'ילי והאוספים שלה. מסופר כי קל יחסית לשכנע אותה להיפגש עם הרפתקנים שיש להם חדשות או סחורות שקשורות אל לאג'ילי המנוחה, ולעשות עימם עסקים - אם נדרש גם 'מתחת לשולחן'.

11.5: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

פתחת טל'מורה אינה מקום מומלץ לבסס עליו רקע של דמויות שחקן. הראשונים מבין אנשי העוצרת שמחזיקים במצודת ליר'אנסול הגיעו לכאן לפני מעט יותר מעשור, ורוב חיל המצב שנמצא כאן כיום הגיע מאוחר יותר. לכן, דמות שחיה שם היא דמות שמקורה לא בבקעת קיירן, אלא במחוז טיל'מאריס, שלא מתואר בספר הזה. מלבד אנשי המצודה, הרקע הכמעט יחיד שניתן לבסס עליו דמות היא חווה שנוסדה על-ידי פארליל מתבודדים, פליטים מדלוסיה או פושעים שנמלטו ממחוז רל'נארן. אפשרות אחרת היא קלאן ציידים פארילי מבודד שחי סמוך לדרכים המובילות לנקיקי טלאנה. מי שנולד בחווה או בקלאן ציידים כזה, נולד למשפחה שאבותיה בחרו להתבודד מהעולם. הוא גדל וחי חיים קשים בחבל ספר צחיח ועוין, וחי בבקתה או משכן עלוב אחר שפגיע לאיתני הטבע, ושסכנה של מפלצות משוטטות או בני-אדם שאיבדו צלם אנוש אורבת לו תמיד. הרוחות המיללות מחורבות זאר-טל'מורה קרובות ונוכחות, והאימה ששורצת בערפל ששורה עליהן מוחשית ומפחידה, אפילו באור היום.

כמה מאותן משפחות רואות בברכה, גם אם הן לא תמיד מודות בכך, את הופעתם של חיילי העוצרת שהביאו עימם מסחר, הגבירו את הבטחון בדרכים ונלחמו ביצורים משוטטים. משפחות אחרות, לעומת זאת, כועסות על מה שהן רואות כפלישה או לפחות הפרעה לחיים המבודדים שבחרו לחיות. גם אם חיילי העוצרת לא ניסו עדיין לגבות מיסים או להטיל משמעת על החוות המבודדות או הציידים ששוכנים באיזור, תמיד קיים החשש כי "בסוף הם יביאו איזה אציל מגונדר מעיר גדולה שיחליט שעכשיו כל האדמה שלו".

פרק 12: צפון–מערב הבקעה – מעבר אורגאקה

"כאשר האחרים עוסקים בתככים, אנו עומדים על המשמר בערפל ובגשם השוטף. אנו אלו שפוקחים עין על האויב האמיתי, ומונעים ממנו לשטוף את הבקעה בדם. אנו אלו שלחמנו בבָּאשְׁמָאסוֹר, וראינו את אחיותינו ואחינו נקרעים לגזרים בין שיניה של מפלצת שבקעה מהתופת. אנו הלגיון האדום התשיעי. לעולם לא נכנע!"

מעבר אוּרְגָאקָה הוא הגבול בין בקעת קִיֶּרֶן לבין ארצות הביצה האינסופיות של אורגאקה שבצפון. זהו המקום היחיד שבו שיירות או כוחות פלישה גדולים יכולים לעבור בנוחות יחסית. המעבר עצמו הוא ארץ בוגדנית של חורשות לחות, חורבות של ישובים שניטשו וחלקות ביצה שהולכות ומתרבות ככל שממשיכים צפונה.
מצודת גְּרָאן אָ-דְרוּם העתיקה חולשת על המעבר מצידו הדרומי. היא ושרידי הלגיון האדום התשיעי שמחזיקים בה ובעיירה הקודרת שָׁאגְמוּר שנפרשת תחתיה, נחשבים ככוח המגן היחיד שחוצץ בין בקעת קיירן לסכנות של אורגאקה: העוגים שכבשו בעשורים האחרונים את רוב חלקי ארץ הביצות העצומה, וגזעי האנושואידים שהשתעבדו להם.
כיום, כמעט שני עשורים אחרי מפלה עקובה מדם שגירשה את הלגיון התשיעי מקו הביצורים המקורי בו החזיק בתוך אורגאקה עצמה, העוגים לא ניסו את כוחם בהתקפה גדולה נוספת. אולם הלגיון לחוץ קשות, אנשיו מעטים בהרבה ממה שהמפקד הנוקשה שלו סבור כי נחוץ. מצב זה גורם למפקד הלגיון לתלות את תקוותיו יותר ויותר בסיוע מצד עוצרת הורד האפור.

נמל שאגמור שמתחת לגראן א-דרום הוא התחנה האחרונה של דוברות הסחר ששטות על נהר הקִיֶּרֶנָה. מיד לאחר מכן, הקיירנה נופל בסדרת מפלים אל הארץ הלחה והבוצית יותר ויותר של המעבר, בדרכו אל הביצות של אורגאקה.
נתיבי היבשה שיורדים אל תוך מעבר אורגאקה מנומרים בחורבות עתיקות. הם נמצאים בשימוש של מבריחים, גורג מקומיים, וגם חוואים מתבודדים, שחלקם הפכו פראיים ועויינים מאד בדור האחרון.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-7,500 איש, מהם כ-5,000 במצודת גראן א-דרום, העיירה שאגמור וסביבתן. היתר מפוזרים במאהל הגורג יִים (כ-500), בחוות וָארְמָל ("לב הגבע"), ובמאהלים וחוות אחרות.

שליט: האֶנְ'מַיְירִיוֹל (מפקד הלגיון) מָאר'קְרִיל סִילְתָאר.
סמל המחוז: נס הלגיון האדום התשיעי - נץ ירוק מחזיק אבן יקרה אדומה נוצצת, על רקע ארגמן עם שוליים ירוקים.

12.1: נוף, מקומות מרכזיים ודרכי הגעה ועזיבה

מצפון-מזרח ליער טִיל'וָארְן, נפער בקע רחב בין גבעות דְרָארוּן ממזרח ומצוקי טָלָאנָה ממערב. הקרקע גולשת בחדות כלפי מטה, ויוצרת מעבר רחב שיורד משוליה של בקעת קיירן אל תוך אדמות הביצה השטוחות והאינסופיות של אורגאקה, על עננִי האד שמאפילים את שמיה ונופיה של אותה ארץ.

מעבר אורגאקה, מכונה לעיתים קרובות חבל גראן-א-דרום, על-שם המצודה העתיקה שיושבת במרומי מצוקי טלאנה וחולשת על המעבר. זוהי ארץ של מדרונות משתפלים, מאגרי מים עכורים ואדמות יער דליל, לעיתים שקוע למחצה במים. הלחות והערפילים הולכים ומתעצמים, ככל שהדרך משתפלת כלפי מטה. כאן, נוטש נהר הקיירנה את הבקעה הקרויה על שמו, ועושה את דרכו מטה בשורה של מפלים ומאגרי מים כהים. פה ושם הוא מתפצל באורח זמני למספר יובלים העוקפים גושי סלע גדולים, או זורמים סביב עצי ענק שמנוניים ושרידיהם של פסלים קדומים וחושפי שיניים שנוטים באלכסון אל תוך הסחי הגועש.
בין הסלעים מוצלפי הרוח והמים, מאגרי המים והערפילים ההולכים ומתכהים, משתרעות חורבותיהן של שתי עיירות עתיקות – וָאנְדְרִיל ו-וָאנְדְרָאוּם. העיירות עודן "צופות זו על זו" ביריבות נצחית, שלא פסקה גם לאחר שהישובים עצמם ננטשו, ותושביהם מצטופפים כעת בין מבני האבן הגסים מתחת למצודת גראן א-דרום.
פה ושם, אפשר להבחין עדיין בשרידיה של דרך המסחר האנ'מירית הצפונית שמתפתלת בין החורבות. אפשר למצוא כאן חלקי גשרים הרוסים שנמתחו בעבר מעל ליובליו של אפיק הקיירנה, ונפגעו פגיעה קשה בהתנפצות הגדולה, או נפלו קורבן להזנחה ולשיני הזמן. בעוד שהנוף של מערב המעבר, מתחת למצוקי טלאנה, הוא סלעי וחשוף יחסית, החלק המזרחי של המעבר, בין מפלי הקיירנה לרכסים של גבעות דראורן, הוא מיוער יותר. זו ארץ של עצים לחים וצפופים שגדלים בין חורבות מתפוררות, ואגמי בוץ בוגדניים שמסתתרים מתחת לצמרות מטפטפות ונגועות באצות וחזזיות.

הגעה ועזיבה

מסע מתוך בקעת קיירן אל מצודת גראן א–דרום

הדרך המרכזית שבה ניתן להגיע אל מצודת גראן א-דרום והעיירה הקודרת שלמרגלותיה, היא הפלגה במורד נהר הקיירנה. קיימים שייטים לא מעטים באגם רָל'נָארְן שמתפרנסים מהשטת נוסעים וסחורות מהעיירות שסביב 'הארמון השוקע'. אין קושי מיוחד לרכוש מקום על דוברת סחורות או סירה בעבור חופן מטבעות – עבור שייט של יומיים במורד האפיק החוצה את יער טיל'וארן.
המעבר בדרך הנהר חופשי יחסית, אם כי אנשי הלגיון בודקים לא פעם את הסירות, ורוב השייטים הוותיקים משתדלים לשמור איתם על יחסים טובים. לכן, שייטים רבים יזהרו ויסרבו לקחת נוסעים או סחורות שנראים מפוקפקים - או שיגבו מהם תעריף מופקע במיוחד.

מלבד דרך הנהר, קיימים גם שבילים עקלקלים, צרים ולא רשמיים. אלו חוצים את יער טיל'וארן ומובילים אל פאתי העיירה שמתחת למצודה או אל מחנה הגורג מקלאן יים. דרכים אלו משמשות לא פעם מבריחי סחורות או נוסעים רשמיים פחות, שמעדיפים שלא לפגוש את אנשי הלגיון. מנגד, הסכנה בדרכים האלו מצד שודדי דרכים או מפלצות היא גדולה בהרבה.

המסע דרך הנהר מסתיים בנמל שאגמור: שורה של רציפים קודרים שבשולי החצר הנמוכה ביותר משלוש חצרות האבן שמתחת למצודה. הרציפים נחבאים לא אחת בערפל, ומואפלים ברוב שעות היום תחת צילו הכבד של 'מגדל המכשף' שנישא מול מצודת הלגיון. מעל הרציפים, אפשר לחפש מקום באחד הפונדקים הטחובים בפאתי 'עיירת הקסרקטין', או להעפיל בשביל שמור היטב העולה אל שערי החצרות הגבוהות יותר.
שני הדברים שתופסים מיד את עינו של הנוסע שאינו מכיר את האזור, הם השמיים הקודרים ואדי הערפל שעומדים מעל המעבר המשתפל, והולכים ומתעבים

ככל שמביטים צפונה. מפעם לפעם, במקומות בהם האד דליל יותר, ניתן לראות חורבות עתיקות מבצבצות בין העצים הדלילים או המישורים ספוגי המים. דבר נוסף שקל להבחין בו, הוא האווירה הצבאית התקיפה בשאגמור וחצרות המצודה. לגיונרים אנ'מירים מהלכים בכל מקום, ומסוגלים לעצור כל אדם ולדרוש ממנו דין וחשבון, בלא סבלנות יתרה. הדי פקודות נצעקות לחלל האוויר, מה שמשרה אכן אווירת 'קסרקטין' הזרה לרוב חלקי בקעת קיירן. אווירה זו הקנתה לשאגמור את הכינוי שלה.

מסע במורד מעבר ההרים אל אורגאקה

ככל שממשיכים צפונה ומתרחקים ממצודת גראן א-דרום, כך הדרכים שיורדות אל תוך אורגאקה, שהיו פעם דרכים אנ'מיריות רחבות ונוחות, הופכות משובשות ומסוכנות יותר ויותר.
הלגיון התשיעי מתחזק עדיין שתי דרכים שעוקפות את חורבות העיירה ואנדראום, ומסתיימות במקום שמכונה סוללת מאר'קריל: שורת חפירים וחומות עץ שמגיני המעבר מחזיקים, בין שתי העיירות הנטושות. כוחות הלגיון שמוצבים כאן אינם סובלניים במיוחד כלפי זרים חטטנים שאינם מוכרים במצודה. הם עלולים בהחלט לדרוש הסברים מהירים, שסכנת מאסר או גרוע מזה בצידם - בעיקר כלפי מי שנראה כמו מבריח או נווד מפוקפק.
מעבר לסוללת מאר'קריל, הדרכים הרוסות כמעט לגמרי, והסכנות - כולל מפלצות, אנושואידים וגם פראים אנושיים, מתרבות ככל שמרחיקים מטה, אל מחוץ למעבר ואל תוך מישורי הביצות. כאן, הנוסעים יוצאים באורח רשמי אל מחוץ לגבולות בקעת קיירן, ונמצאים לגמרי לבדם.
חבל הארץ רחב הידיים שמשתרע מתחת למעבר ההרים הוא מישור דלוח ואפל שמכונה 'אורגאקה הקרובה'. כאן, יכול הנוסע לראות היטב לא רק שרידי חוות וכפרים, אלא גם את החורבות האדירות של מקדש באש'מאסור, נישאות גבוה אל תוך השמיים המלאים באד. סביב המקדש, אפשר למצוא שרידים מהקרבות האדירים שנערכו כאן לפני פחות משני עשורים.
שמועות על אוצרות עתק הטמונים בין שרידי המקדש נפוצות מאד. אולם, הן מלוות תמיד באזהרה מצמררת אודות המפלצת שקרעה את חיילי הלגיון התשיעי לגזרים - וכעת נמה את שנתה עמוק מתחת לאדמה שבין העמודים העתיקים.

האפיק העצום של נהר וָאנְדְרוֹמוֹן, שיובלי הקיירנה נשפכים אליו בין החורבות, נחשבים לגבול הסופי של האזור הסמוך לבקעת קיירן. משם והלאה, יעברו הנוסעים אל ליבה של אור'גאקה, שרוב-רובה נשלט כיום בידי עוגים שפלשו לכאן ממָאגָאראוֹן שבצפון.

נקודות ציון ומקומות חשובים

מצודת גראן א–דרום והעיירה שאגמור

המראה המוכר והמזוהה ביותר עם האזור, נמצא בחלקו העליון, הדרום-מערבי, גבוה על כתפי המדרון של גבעות טלאנה: מצודה מלבנית גבוהה וכעורה למדי מאבן כהה, חולשת מגובה רב על המעבר. מתחת לה משתרעות שלוש חצרות אבן גדולות, יורדות זו אל תוך זו. בצידן השני של החצרות, ממש מול המצודה, נישא "מגדל המכשף" - צריח בודד, שחור-דהוי שנישא לגובה רב, ומסתיים בכותר אבן סדוק שצורתו מזכירה אגס.
זוהי גראן א-דרום, מצודה עתיקה שחלשה על מעבר אורגאקה דורות רבים לפני שהגיעה לכאן האימפריה האנ'מירית, ולא ברור מי בנה אותה. כיום המצודה משמשת כמעוזם האחרון של שרידי הלגיון האדום התשיעי, שחנו בעבר בדרום המישור של אורגאקה. שורת מפלות עקובות מדם אילצו את שרידי הלגיון לנטוש בהדרגה את מעוזיהם הישנים, כולל בין שרידי המקדש העצום של ואנדרומון – אותו מקדש, שניתן מפעם לפעם לראות את שרידיו מבצבצים מתוך הערפל שמעל ארץ הביצות, כ-40 קילומטרים מצפון למעבר ההרים. במצודת גראן א-דרום ובחצרות שמתחתיה, מנסים שרידי הלגיון ומפקדם הנוקשה לשמור על המעבר ולמנוע מהיצורים של אורגאקה מלהעפיל אל בקעת קיירן.

שורות של מבני אבן קטנים עומדות בשולי החצרות ולצד נמלי הנהר האפלוליים שמזדקרים אל תוך אפיק הקיירנה, ממש לפני שהוא זורם אל אזור המפלים. רוב המבנים דולפים ובלתי נוחים, וככל הנראה שימשו את חייל המצב של המצודה בתקופות בהן היה גדול

בהרבה. כיום, המקום הפך לעיירה מאולתרת בשם שאגמור, שמכונה לעיתים גם "עיירת הקסרקטין". בשאגמור חיים רבים מצאצאי התושבים שנמלטו מהעיירות ואנדריל ו-ואנדראום שבלב מעבר אורגאקה, ועודם משמרים יריבות עזה שניטשה בין שתי העיירות במשך דורות רבים.
במשך שנים, מפקד המצודה הצליח לשלוט ביריבות שבין התושבים, ואפילו להשתמש בה פה ושם לאפיקים שנראו לו מועילים; אלא שלאחרונה, רבים חוששים כי הדברים החלו לצאת משליטה ולקבל תפנית מסוכנת.

"עמודי שאג"

חלקו המזרחי של מעבר אורגאקה, בין מרגלות רכס דרא'רון למפלי נהר קיירנה, הוא ארץ של צמרות כהות שנישאות מעל בריכות רדודות ומעלות אד. פה ושם זרוקים בתוכן שרידים של פסלי ענק עתיקים, רבים מהם חושפי שיניים חדות ולא אנושיות בעליל. חלקם התפוררו כמעט לגמרי, ושוכבים בתוך מי האפסיים, מכוסים בחזזיות ושרכים. פסלים אחרים עדיין עומדים למחצה, נוטים על צידם באלכסון כמו עצי אבן ענקיים או עמודים בלים מזוקן. הפסלים הללו, בעיקר אלו שעודם עומדים, הקנו לאיזור את השם 'עמודי שָאג'.

מאחר והאזור הזה אפלולי מאד, מלא במחסות ורחוק מעינה הפקוחה של המצודה, הוא פופולרי מאד על מבריחים וטיפוסים אחרים שאינם אהודים על חיל המצב. אפשר למצוא כאן גם לקטים ממשפחות של בני-אדם שהחליטו להתרחק מגראן א-דרום ולכפור במרותו של מפקד הלגיון.
באיזור זה ניתן למצוא ישוב אפלולי שמאכלס חלק מהגורג של קלאן יים. רוב הישוב סר למרותו של סייר-ראשון מִיגְרִיק, שהינו בן-ברית של מפקד הלגיון וחבר במועצה שלו (הגם שלא כל הגורג מסכימים עם הדרך הלא מסורתית שבחר האחרון). אמנם גם כאן, חלק מהגורג 'סובלניים' כלפי סוחרים לא רשמיים באורח שלא פעם מרגיז את בן-בריתם מהמצודה, אולם הישוב של קלאן יים נחשב ידידותי יחסית עבור אנשי הלגיון והעיירה שאגמור. המצב שונה במאהלים ומחנות אחרים ונידחים יותר שאפשר למצוא בצללים של 'עמודי שאג' – בין אם של ציידים פראיים, פושעים, ובחלקים הצפוניים והנמוכים יותר של המעבר גם של דמויי-אדם שהתנגבו מביצות אורגאקה. הישובים הללו אינם ידידותיים כלל ואפילו מסוכנים לזרים, בעיקר לחיילים תועים מהמצודה.
בשנים האחרונות, המצב החמיר מאד, לאחר שכמה וכמה משפחות גדולות של מקומיים - כולל משפחה גדולה בראשות מי שהיה פעם קצין במצודה וידיד אישי של מפקד הלגיון - פרשו אל אדמות פרא קשות לגישה על רגלי הגבעות של דראַרון. שם הם הקימו חוות מבודדות, ולפי השמועה עוינות באורח קיצוני כלפי אנשי המצודה ואנשים אחרים מבקעת קיירן - כולל כלפי מי שהיו רק שנים מעטות קודם ידידים ובעלי ברית.

העיירות החרבות ואנדריל וואנדראום

המתלולים הגולשים מטה אל אורגאקה שנמצאים ממערב לאפיק הקיירנה, הם סלעיים יותר ומיוערים פחות מחלקו המזרחי של המעבר. הנוף שלהם מנומר בשלל ההריסות השוקעות שהותירו אחריהן שתי עיירות עתיקות שישבו פעם זו מעל זו.
העיירות ואנדריל וואנדראום היו עיירות יריבות מזה דורות על דורות, הגם שאין הבדל ממשי במוצא של התושבים שלהן. מקור השנאה ההדדית העזה נעוץ בסיבה שככל הנראה כבר נשכחה מזמן.
כלל ידוע היה באזור, שאם מועצת הנכבדים או ראש העיירה של אחד הישובים יתמכו במשהו, ככל הנראה שהעיירה השנייה תתנגד לו בתוקף. תושבי כל עיירה ירכלו על יריביהם, כי הם אלו שעומדים בסתר מאחורי מבריחים ופושעים אחרים; אינם נאמנים באמת לאימפריה (בתקופה בה האימפריה הייתה בשיאה ושלטונה הורגש היטב באזור); מרמים את הסוחרים שעוברים בשוק שלהם במשקל, מוהלים מים בשיכר, ועוד.
הגם ששתי הערים התחלפו לא פעם במעמד העיר העשירה והמוצלחת יותר, הרי שבעשורים האחרונים לפני נפילת האימפריה ואנדריל, העיירה התחתית, התפרנסה יותר מחקלאות ומגידול מקנה וסוסים עבור הצבא האנ'מירי, ונהנתה מקרבה לאדמות המישור של אורגאקה, שהיו אז פוריות מאד. העיירה היושבת במעלה המתלול, ואנדראום, התפרנסה ממתן שירותים למצודה ולסוחרים, ונחשבה עשירה פחות. הדבר אפשר לחוואים של ואנדריל ללעוג לשכניהם ממעלה המדרון בתור 'חבורה של סבלים גסים ונערי שרת מטומטמים', שפסגת הישגיהם תתמצה בתפקיד מפקד מהולל

שאחראי על הובלת שיירות - ברנש שכמובן גם עובד מהצד עם תריסר דודנים מבריחים, גסים וטיפשים לא פחות ממנו.
מאוחר יותר, לאחר ההתנפצות הגדולה, היו אלו אנשי ואנדראום, שלא ששו במיוחד להושיט עזרה לשכניהם מלמטה, כאשר השדות שלהם הוצפו, קדחת הביצות החלה לאכול בהם בכל פה (עד שהמחלה התפשטה גם במעלה המעבר, אל ואנדראום), ואנשי-לטאה החלו פושטים עליהם. ראש העיר של ואנדראום היה סרקסטי מספיק כדי לשלוח מכתב ארוך של השתתפות עמוקה כביכול בצער. במכתב הביע את התנצלותו על כך כי רבים כל כך ממובילי השיירות בעירו אינם מוכשרים וחכמים מספיק כדי להועיל לשכניהם הנכבדים.

סופן של שתי העיירות הגיע לאחר התבוסה המוחצת שנחל הלגיון התשיעי בשנת 581 לסה"א על נהר ואנדרומון, והמלטות שרידיו במעלה מעבר אורגאקה. אפלת הביצה, המחלות ואיום המפלצות המשוטטות התגבר במידה כזו, ששרידי התושבים משתי העיירות נאלצו להימלט בעקבות החיילים. הם נטשו את בתיהם, ועברו להתגורר בשאגמור, מתחת לחצרות מצודת גראן-א-דרום. גם כאן, הקפידו שני הצדדים לגור בגושי מבנים נפרדים, כשהם רוטנים ומרכלים זה על זה. כל צד טען שהוא תורם ללגיון ולמצודה יותר מכפי חלקו - בעוד הצד האחר משתמט ועושה עסקים עם מבריחים, וגם מסתיר סחורות כדי לא לשלם מס תוצרת.
כיום, לאחר שנים של איזון יחסי, לוחשים שדברים מוזרים קורים - בעיקר לצאצאיהם של תושבי ואנדריל. לפני מספר שנים, כמה משפחות גדולות מואנדריל הסתלקו בחסות החשיכה כשהן נושאות ציוד רב. הן הקימו חוות מבודדות בצפון המעבר, וחלקן אף מתחתיו, תוך התעלמות מהסכנות מסמרות השיער שגרמו לתושבים לברוח אל המצודה מלכתחילה.

סוללת מאר'קריל

לאחר שחיילי הלגיון נהדפו כליל מהמישורים שמתחת למעבר, הורה המפקד החדש של שרידי הלגיון להקים קו הגנה חדש, בערך באמצע מעבר אורגאקה.
התוצאה היא שורה של חפירים לא מרשימים מאד שמתוחים בעיקר ממפלי הקיירנה מערבה, עד למצוקי טלאנה, מרחק של יום הליכה משאגמור. למעשה, החפיר נחפר בקו שחופף פחות או יותר למה שהיה פעם החומה התחתונה של העיירה ואנדראום. החומה הזו חלשה בזמנו על המדרונות שהפרידו בינה לבין שכנתה השנואה ואנדריל והשדות שהקיפו אותה.
מאחורי החפירים, הוקם מערך מאולתר למדי של חומות עץ ומשטחי לחימה, מצויידים חלקית בנשק מצור קל וכדים של שמן ביצות קל להרתחה. הפלוגות השונות של גראן א-דרום מאיישות את החפיר והביצורים שמעליו, כל אחת בתורה.

ספק גדול אם החפיר יוכל לעמוד, בוודאי לאורך זמן, בהתקפה גדולה של יצורי-לטאה ושבטי ביצה, ועוד פחות מכך של עוגים - שלא לדבר על המפלצת האגדית שמחצה את הלגיון ליד אפיק הואנדרומון. למרות זאת, הוא מתפקד כקו התראה ראשון ובסיס לסיירים של הלגיון, וגם של סיירי הגורג מקלאן יים שעובדים איתו.
החפיר גרם למתח נוסף בין פליטי ואנדראום ופליטי ואנדריל, כאשר האחרונים התמרמרו על כך, שהחפיר מגן אך ורק על שרידי העיירה העילית של יריביהם, והותיר את אדמותיהם הנטושות מחוצה לו. לא כולם התרצו מהסבריו של מפקד הלגיון, שהחפיר הוקם במקום ההגיוני היחיד מבחינה אסטרטגית, שחולש על מתלול קשה יחסית לגישה. יתכן, כי אותה התמרמרות, שככל הנראה גם נוצלה בידי היריבים מואנדראום, תרמה לזעם ובסופו של דבר לעזיבתן של משפחות חשובות מואנדריל, שנים מספר מאוחר יותר.

12.2: אוכלוסיית המחוז

כ-10% מהאוכלוסיה של גראן א-דרום היא אנ'מירית, רובם בני משפחות של קציני הלגיון התשיעי או צאצאים של קצינים שנהרגו בקרב באשמאסור. חלק גדול מהמשפחות האנ'מיריות לא הגיעו מבקעת קיירן, אלא מהאצולה של ערים באורגאקה, שחדלו מלהתקיים בשנים שלאחר ההתנפצות הגדולה. כך או כך, מדובר לרוב בשושלות שמתגאות בהיותן 'שושלות צבאיות' שהצמיחו דורות של קצינים בלגיונות אנ'מירים שונים.

הפארליל מהווים כ-40% מהמקומיים. חלקם באו ממשפחות כפריות שכמעט לא התערבבו באנ'מירים, ואחרים ממשפחות עירוניות יותר שספגו דם אנ'מירי בכמות כזו או אחרת במהלך הדורות. רוב הפארליל הם חיילים מהדרגות הנמוכות ובני המשפחות שלהם; אנשי מעבורות, רוכלים וחוואים.

כ-40% מהמקומיים הם אנשים שמקורם בכפרים ובמעמדות הנמוכים יותר של אורגאקה. הכפריים של אורגאקה מתוארים, באורח סטריאוטיפי, כ"שארי הבשר הגמלוניים של האנ'מירים": אנשים גבוהים ורזים, עם עור בהיר נוטה לצהבהב, עיניים כהות ושער כהה שופע, לעיתים שמנוני. לכמה וכמה מהם יש חוטם נשרי, אולי מורשת מדם של אנשי שבטים מגבעות דראורון שהתערבב בהם במהלך הדורות.

נהוג לייחס לרבים מהכפריים של אורגאקה יציבה מעט עקומה וכפות רגליים רחבות – לכאורה, תוצאה של העובדה כי שרבים מהם עבדו בשדות שגם לפני ההתנפצות שהפכה את אורגאקה לארץ ביצות, היו בוציים, ומוצפים בחלק משמעותי מעונות השנה. רבים מכינויי הלעג שהודבקו לבני אורגאקה, כגון 'שטוחי הרגל', נובעים מהעניין הזה. גם המבטא הכפרי הייחודי והבולט שלהם תרם את תרומתו המפוקפקת למיני כינויים לא מחמיאים שלא רק האצולה האנ'מירית, אלא גם הפארליל נוהגים להדביק להם.

יתרת התושבים המקומיים הם ברובם גורג מקלאן יים, וקומץ גורג מאורגאקה וממקומות אחרים שהצטרפו אליו. הגורג מפולגים בין אנשיו של הסייר הראשון מיגריק, שרבים מהם עובדים עבור הלגיון בתור סיירים, לבין החלק האחר של הקלאן, שמעדיף לשרוץ בפאתי שאגמור ולעסוק ברוכלות, רקיחת שיקויים וגם בעיסוקים מפוקפקים יותר. קומץ גורג, שמתבדלים מהיתר ורבים מהם באו מארצות אחרות, מתגאים מאד בכך שהם חסידיו או משרתיו של המכשף הגדול גִירְגִרִיק. בין הגורג השונים שוררת לא פעם מתיחות, אולם רק לעיתים רחוקות היא הופכת לעוינות של ממש. מלבד כל אלו, אפשר למצוא במחוז קומץ קטן מאד של אורגי ערפל ובני-אדם או דמויי-אדם אחרים 'מפה ומשם' שהתגלגלו אל מצודת גראן א-דרום וסביבותיה.

12.3: היסטוריה ומערכה

מלחמתו ומפלתו של הלגיון האדום התשיעי

הלגיון האדום התשיעי הוצב במקור בין אורגאקה, שהיתה אז אסם תבואה פורה, לבין בקעת קיירן. רבים מחייליו באו מהעיירות והכפרים של דרום-מערב אורגאקה, שהוצפו במי ביצה אחרי ההתנפצות הגדולה. הקצונה של הלגיון הורכבה ברובה משושלות אנ'מיריות שישבו בערים הגדולות או קיבלו במתנה אדמות רחבות ידיים באור'גאקה, מאות שנים קודם לכן.

לאחר שהביצות שהציפו את אורגאקה בעת ההתנפצות, הן השחיתו גם את חבל הארץ שמתחת למעבר ההרים, הלגיון התשיעי האנ'מירי ניסה, ובמשך שנים גם הצליח, להחזיק מעמד על גדתו הדרומית של נהר ואנדרומון. שם נבנו מבצרים מאולתרים, שהגדול ביניהם ישב בחורבות המקדש העצום של באשמאסור.

חבל הארץ אותו החזיק הלגיון, שמכונה כיום "אורגאקה הקרובה" הוא הכינוי לשטח הגדול שמשתרע בין פתחת המעבר לאפיק הנהר העצום ואנדרומון. שם, במקום בו היובלים השונים אליהם התפצל נהר הקיירנה נשפכים אל תוך הואנדרומון, עומדות עדיין חורבות של מקדש אדיר. שורות של עשרות עמודים שנישאים לגובה עצום, שחלקם עודם שלמים כמעט לגמרי; שרידי היכלות שהתמוטטו, עם מדרגות מגולפות גדולות ממידת אדם שמחברים ביניהם; וכמה פסלים של יצורים מחזרים, דמויי זוחל ספק אנושי, ושל נחשים מתפתלים. יש התוהים האם המקדש נבנה בתקופת האימפריה השכוחה של העוגים, או שמא בתקופה עתיקה עוד יותר. אנשי הלטאה הפראיים נמשכו תמיד אל המקום, גם בתקופת האימפריה, בה היו מעטים והסתתרו במערות ובשולי מחוז אור'גאקה. נראה, כי הם מאמינים שהוא שייך להם או מעניק כוחות למי שמחזיק בו.

אם לא די בכך, מישורי הביצה האינסופיים הפכו משכן למינים רבים של אנושואידים ומפלצות מסוגים רבים ושונים: 'ארוכי-לשון' שנראים כמו הכלאה בין דמוי-אנוש כחלחל ומרופש עם עם חיה טמאה וזבת ריר; אנשי-קוף עם פרווה דמויית חזזית; חרקים מפיצי מגפות; זוחלים טורפים מסוגים שונים, חלקם בעלי עוצמה ומימדים המאפשרים להם לרטש בקלות חייל בשריון קשקשים - וגם בני אנוש שהפכו בתוך עשרות שנים לפראים חשוכים, אלימים ומסוכנים מאד.

המלאכה נעשתה קשה יותר ויותר, ובעיקר ככל שהתברר כי שרידי האימפריה נאבקים לא רק בפראים ואנשי-לטאה, אלא כנגד העוגים בכבודם ובעצמם: כוח פלישה שמורכב ממספר קלאנים שירדו ממאגאארון שבצפון, בראשות נסיך-מכשף בשם אוּר דָאארְבּוּג.

אור-דאארבוג ידע לא רק להפוך את הקלאנים היריבים של העוגים לצבא רב-עוצמה תחת פיקודו, אלא גם לכפוף למרותו זוחלים טורפים ולהפוך אותם לבהמות מלחמה מאולפות. מספרים כי הוא מסוגל לשנות את מזג האוויר בכשפיו, וכי הוא שיעבד רבים מהאנושואידים הפראים - שיתכן שאבותיהם נוצרו בידי מכשפים עוגים קדומים, או לפחות שירתו - מרצון או שלא מרצון - את האימפריה של אור-נאארום.

קרב באשמאסור

הקץ הגיע בשנת 581 לסה"א, דווקא לאחר פשיטה נועזת וקרב מוצלח, בשיאו קטלה מפקדת הלגיון, אֲנְ'לִיסְיָה אֲ-קָאלְרִיס, עוג מכשף בכיר שהיה תלמידו האישי ובן חסותו של הנסיך המכשף, והניסה בחרפה את בני לוויתו. מסופר, שהתקפת הנגד של העוגים החלה כאשר כישוף מרושע הטיל חשיכה מוחלטת בת שבוע ימים על אפיק הואנדרומון, מלווה בסערת גשם עכור. מתוך הסערה בקע יצור אימים עצום שככל הנראה זומן בידי המכשפים העוגים. כל הניצולים מאותו קרב זוכרים כיצד הוא שאג שוב ושוב את השם שניתן לו: " בָּאשְׁמוֹ! באשמו!", כאשר חצה את הנהר כאילו הוא משכשך בשלולית.

הניצולים מתארים זוחל הולך על שתי רגליים אדירות, גדול פי כמה משָׁאגָאט, עם זנב עצום וקוצני ומלתעות שיכלו לרסק ביצורים. מלועו בקעה נשיפה של אוויר רעיל ונגוע במגפה של קדחת ביצות, וענני חרקים ארסיים התעופפו סביבו.

בקרב שניטש, קטלה המפלצת את המפקדת א-קאלריס ורבים מקציניה וחייליה. אחרים נקטלו בעוקצי החרקים הארסיים שזמזמו סביבו – או ניסיו מאוחר יותר, לאחר שלקו במגפת הקדחת שהיצור הפיץ בכל מקום בו צעד. מספרים שארבע-חמישיות מאנשי הלגיון נקטלו באותו יום, או גססו ומתו מקדחת הביצות האלימה בשבועות שלאחר מכן. בין אם המספר נכון או מוגזם, הרי שרק שרידים מהכח האנ'מירי המפואר לשעבר הצליחו לסגת במעלה מעבר ההרים, וקבעו את משכנם החדש במצודת גראן א-דרום. מאר'קריל סילתאר, היחיד מהקציניים הבכירים של הלגיון ששרד את הקרב, נטל לעצמו את ראשות הלגיון, בצעד של 'הכרח בל יגונה' שאינו עומד לגמרי בכללים העתיקים של הצבא האנ'מירי. מאז הפך לשליט למעשה של מעבר אורגאקה, כשהוא משתף פעולה ונחשב לבן-ברית של הגבירה מהאגם השוקע.

המצב כיום

אורגאקה הקרובה, ובמידה רבה כל השטח שמעבר לחפיר מאר'קריל, אבדו ללגיון לנצח, או לפחות עד שהאימפריה האנ'מירית תקום מחדש על רגליה ותשלח תגבורות ראויות. שרידי הלגיון התשיעי מתבצרים במצודת גראן א-דרום, ומתכוננים לנסות להדוף את הפלישה הבאה, שהם בטוחים כי בוא תבוא. מסיבה זו, המפקד מאר'קריל הטיל משטר צבאי נוקשה באזור. הוא מנסה לגייס ולאמן צעירים חדשים כדי לתגבר את כוחותיו המועטים, כמו גם להלהיב או לפחות להפחיד מספיק את המקומיים כדי שירפו מיריבויות ושנאות ישנות. הוא חוזר ומטיף לאנשיו כי "אין עכשיו אנ'מירים, פארליל ובני אורגאקה, אלא כולנו אחים לנשק, עומדים ביחד כחומה נחושה כנגד האפלה שבאה מהביצות!" החששות והשמועות שהעוגים מתכננים לשסות את המפלצת הענקית במעבר ההרים ובבקעת קיירן, או להכין כוח פלישה חדש שיצור על גראן א-דרום לא התאמתו – בינתיים.

יש הטוענים כי באשמו יצא משליטה ופנה בסופו של דבר כנגד העוגים עצמם. לאחר שזלל רבים מחייליו של אור-דאארבוג, התחפר בבטן מלאה עמוק מתחת לחורבות באשמאסור. שם, הוא השריץ צאצאים נחותים שנראים כגרסאות קטנות ומושחתות צורה של אביהם האדיר. סיירי הלגיון אכן נתקלו ביצורים כאלו באורגאקה הקרובה, בשנים שלאחר מכן.
לפי שמועות אחרות, אנשי הלטאה הם שנאחזו בטירוף ויצאו משליטת העוגים, לפחות לזמן-מה - אולי מפני ששבטיהם ראו באותו זוחל ענק התגלמות של אל קדום השייך להם. ישות שהופעתה הזכירה להם כי הם נעלים מאדוניהם העוגים, ובקרוב יתחיל "העידן שלהם" שבו ימלאו את העולם, וישמידו את העוגים ואת בני האדם. כך או אחרת, ההתקפה הנוספת שתכנן הנסיך המכשף, שהייתה אמורה להבקיע את דרכם של העוגים אל תוך בקעת קיירן, לא יצאה אל הפועל, בינתיים. אורגאקה הקרובה נותרה ארץ אימים שורצת מפלצות, רובן עויינות לבני-האדם ולעוגים כאחד. באשמו לא נראה עוד, ומאמינים כי הוא עדיין נם את שנתו עמוק מתחת לחורבות המקדש.
הלגיון התשיעי, לעומת זאת, הוכה מכה מוחצת, ולא נותר ממנו אלא הכוח הקטן המוכר כיום, בראשות המפקד מאר'קריל סילתאר. ממושבו בראש מצודת גראן א-דרום, הוא מושל בחייליו ובתושבים המקומיים בשלטון נוקשה, אבל הוגן (לפחות לדעת קציני הלגיון). מפקד הלגיון תומך בתוקף בהסכם השלום בין עוצרת הורד האפור לשרידי האימפריה. הוא טוען כי הדבר הכרחי להצלת מה שנותר מהתרבות האנ'מירית, ולהגנתה מפני האויב האמיתי ששורץ בין האדים האפלים שמכסים את אורגאקה. את חברותו במועצה העליונה של בקעת קיירן הוא מנצל כדי לתמוך בגבירת הארמון השוקע מול הלורדים אֲבָארִיל וקוֹר-אוֹמְתֶל, ולדרוש בכל תוקף את הידוק היחסים עם העוצרת במערב, גם במחיר עצמאותה של הבקעה. כך, הוא מתכנן להשיג תמיכה ותגבורות שנחוצים ללגיון, לפני שהנסיך המכשף אור דאארבוג יתקוף פעם נוספת.

12.4: דמויות חשובות באיזור גראן א–דרום

אנ'מיריול (מפקד הלגיון) מאר'קריל סילתאר

מאר'קריל הוא גבר חסון בשנות החמישים המאוחרות שלו. הוא בעל כתפיים רחבות, שיער אפור-מכסיף דליל ועיניים אפורות, תווי פנים גסים מעט עם לחיים סמוקות וקול רועם. הוא מתהלך בדרך-כלל עם מדים וסמלים של הלגיון שהוא מפקד עליו. עם זאת, הוא נחשב מרושל יחסית לקודמיו בתפקיד, בוודאי יחסית למי שמעמדו מקביל בעיני רבים לאחד הלורדים של הבקעה.
מאר'קריל נולד כבן שני מתוך שישה אחים ואחיות, שרק ארבעה מהם הגיעו לבגרות. הוא נולד לשושלת אנ'מירית 'טהורה' (יחסית) שירדה מנכסיה שניים או שלושה דורות לפני הולדתו: לא נותרו לה אלא אדמות מעטות בכפר גדול באורגאקה, ורשיון סחר לא מתגמל במיוחד שנותר מפריבילגיות שהיו שייכות לה בדורות קודמים. כבן שני, שלא היה מעוניין במיוחד בתחרות על מעט האדמות של המשפחה, הוא התגייס לצבא האנ'מירי עוד בתור נער. במרוצת השנים, הוא התגלגל בין כמה לגיונות, עד שהגיע אל הלגיון האדום התשיעי. בניגוד לבני אצולה אנ'מיריים רבים, הוא לא יועד מראשית דרכו לקצונה. תחת זאת, כפי שהוא מתפאר ולא מתעייף מלהזכיר, הוא פילס את דרכו מהתחתית. הוא שירת במשך שנים רבות בתור מפקד זוטר (רִינָאריוֹל), תקופה שעיצבה אותו, ועד היום הוא טוען שהוא מתגעגע אליה. מכאן, ונוכח הגינונים המחופספסים שלו, דבק בו גם הכינוי "א-רינאריול" (או "הקנטוריון"), שליווה אותו שנים, גם לאחר שהתקדם סוף-סוף לדרגה גבוהה יותר.
כשנה לפני קרב באשמאסור, מאר'קריל קודם בידי מפקדת הלגיון לתפקיד קצין בכיר ('מפקד כנף נוצצת'). מפקדת הלגיון עשתה זאת בלב ולב, והרבתה להתלונן על הנימוסים ההמוניים של מאר'קריל. לדעתה, הוא לא היה ראוי לשאת בתפקידים שהיו שמורים בעבר לבנות של שושלות נשים, או לפחות לאצילים בכירים ומעודנים ממנו. מאר'קריל קנה את תהילתו, ועימה את הפיקוד על הלגיון עצמו, כאשר היה היחיד מהקצונה הבכירה של הלגיון ששרד את קרב באשמאסור בריא ושלם כמעט לגמרי. בין היתר, הוא פיקד בהצלחה על נסיגת הלגיון המובס אל מעבר אורגאקה.
המינוי למפקד לגיון היה, מראשיתו ועד היום, לא רשמי לגמרי. זאת בעיקר משום שלא נותרו פיקוד עליון או כוהנות בכירות די הצורך בכדי למנות אֶנְ'מָיירִיוֹל לפי החוקים הישנים - שלא לדבר על מועמדת ראויה לתפקיד, שבאה משושלת אנ'מירית מכובדת. לעומת זאת, רוב חיילי הלגיון תמכו בקולניות בקצין שהוביל את הנסיגה ונתפס בעיני רבים כ"אחד משלהם". גבירת האגם השוקע נטלה לעצמה סמכות רשמית – טקסית בעיקרה – לחתום על המינוי בתור המראה האדומה היחידה שנותרה באיזור. זאת, למרות שהיא נחשבת למראה כבויה, שכמעט לא נותרו לה כוחות כהונה.
מאר'קריל הוא אדם מחוספס, ציני ומריר. הוא גרוע מאד בדרכי עורמה והסתרת רגשות, ובעל ראיה פסימית מאד לגבי העתיד. מנגד, הוא סבור שגם אם הגורל נחרץ, אנשי לגיון אמיתיים צריכים לעמוד ולהלחם עד הרגע האחרון. את היאוש שלו מתדלקים הבוז שהוא רוחש לאצולה האנ'מירית המקומית, מלבד אולי לגבירת האגם השוקע. הוא רואה אותם כמי שעסוקים בתככים עלובים ובמאבקים מטופשים כאשר העוגים מאורגאקה הולכים ומתחזקים. לא פחות מכך, הוא בז לחוסר הסדר, לפיקוד הלקוי ולמה שהוא רואה כרמה עלובה למדי של הכוחות החמושים של אצילי הבקעה.
באל-כורחו, ועד כמה שהוא מכריז בקולי קולות שהוא מתעב כל רגע, מאר'קריל נסחף למאבק הפוליטי הקשור למועצה העליונה של בקעת קיירן ולעוצרת הורד האפור. במועצה, הוא נוקט עמדה חד-משמעית בעד העוצרת. הוא עושה זאת לא מתוך אהבה לורד האפור, אלא משום שהוא זקוק לתגבורות וסיוע. בנוסף, הוא סבור שהעוצרת היא היחידה שיכולה להשליט מעט סדר מסביב ולספק ללגיון את מה שהוא זקוק לו.

בתוך גראן א-דרום, מאר'קריל משליט משמעת ביד רמה. הוא 'הכריז מלחמה' – בהצלחה חלקית מאד, על הפילוג בין החיילים לבין עצמם, שנובע מהמתחים בין אנ'מירים, פארליל ואנשי אורגאקה. הוא מתרתח במהירות, אבל אפשר גם להפיס את כעסו בקלות יחסית ולשכנע אותו לחשוב מחדש על עונשים אכזריים מדי שחרץ כאשר זעמו בער בו.
הדרך הטובה ביותר להרגיע אותו או לגרום לו לחשוב מחדש על החלטה, היא באמצעות אחד החיילים הותיקים שלו שלחמו תחתיו בבאשמאסור, עימם הוא ממשיך להתרועע באורח שלא הולם את המנהג האנ'מירי העתיק. יש אומרים שעינו חדה פחות ממה שהוא מאמין, דבר שגרם לו להחמיץ פעילות של קצינים מושחתים שעושים יד אחת עם מבריחים, וגרוע מכל – את הזעם ההולך וגובר בין אנשי ואנדריל. זעם זה התפרץ בסופו של דבר, וגרם לחלק גדול מהם, לרבות ידיד אישי לשעבר, לעזוב את גראן א-דרום ולהפוך בהדרגה לפראים שעוינים באורח קיצוני ללגיון.
מאר'קריל היה נשוי פעם אחת, בנעוריו, אולם הדרכים שלו ושל רעייתו נפרדו, ולא ברור מה עלה בגורלה. הוא ניהל יחסי אהבים בתוך הלגיון לפחות פעמיים, גידל בן ממזר אחד שנפל בקרב באשמאסור, ומאז טוען בכעס ששעתו אינה פנויה לאהבהבים והבלים. מנגד, שמועות עקשניות טוענות שהוא 'מכיר היטב' כמה פרוצות

יוקרתיות יחסית, אולי מאיזור האגם השוקע, ועורך 'ביקורי נימוסין' אצלן מפעם לפעם.

סייר–ראשון מיגריק

מיגריק הוא גורג יוצא דופן, שנחשב כיום לדמות חשובה (ויש אומרים מנהיג צבאי לא רשמי) של קלאן יים. זאת, נוכח מחלתה של גְּרוּ יִימְרִיק - אם הביצים הגדולה של הקלאן. לכך מצטרפת העובדה שאף אחת מהיורשות הצעירות שלה אינה מרשימה ובעלת סמכות מספיקה כדי לרשת את מקומה.
מיגריק נולד וגדל בקלאן יים, שחלקו חי במשכנות הישנים שבבריכות האפלוליות מדרום לאפיק הקיירנה, וחלקו שורץ מסביב לחצרות המצודה ומתנהג כמו קלאן גורג טיפוסי: כלומר, חלק ניכר מבניו שורצים בשולי פונדקים, עושים עסקאות מפוקפקות, וכמה מהם משתפים פעולה עם מבריחים ופושעים קטנים.
בצעירותו, מיגריק נאלץ לעבוד כ'עוזר' של בת קלאן מבוגרת שעבדה כרוכלת והתמחתה במעשי נוכלות. כיום הוא טוען שכבר אז, הדבר הגעיל אותו; והוא אהב להתבונן – לעיתים במשך שעות – בפסלי הגיבורים העתיקים שבמצודה, ולקנא בהם.
מיגריק קנה את תהילתו בלגיון התשיעי בזמן קרב באשמאסור, כאשר תפס פיקוד על פלוגת סיוע וכוח קשתים מוכה ולא מאורגן. כך, הוא חיפה על הנסיגה של שרידי הלגיון, ולא איבד את קור רוחו גם כאשר אנשיו הותקפו בידי אנשי לטאה שמספרם היה כפול ממספרם. בעזרת ידידו האלכימאי גְּרִיקְמִיר (שלא שרד את המערכה) והשיקויים שרקח כנגד ענני הקדחת, מיגריק אחראי להצלה של רבים מחיילי הלגיון ששרדו את התופת של באשמו.

מיגריק וקבוצה גדולה של גורג מקלאן יים, הקימו פלוגות סיירים חדשות שנחשבות מיומנות. זאת במידה שאפילו מפקד הלגיון הספקן, שאינו מחבב גורג, מוכן לסמוך עליהן. הסיירים של מיגריק לוקחים ברצינות רבה את תפקידם כעיניו ואוזניו של המעבר. הם עסוקים באימונים, כמו גם בתמיכה בכמה אומנים מהקלאן שמנסים להתמחות ולשפר מיומנות בבניית קשתות מעולות ושאר חפצים שהם ואנשי הלגיון זקוקים להם.
כתוצאה מכך, מפקד הלגיון כיבד את מיגריק בחברות ב"מועצת המלחמה" של המצודה. יריביו של מיגריק טוענים, שהדבר גרם לו לאמץ גינונים של הירואיות מוגזמת, ובאופן כללי "לנסות להיות בן-אדם יותר מבני-האדם".

מיגריק, הרבה יותר מרוב הגורג, לא רק מכיר את המסורת העתיקה על ימי השעבוד של בני גזעו תחת המגף של העוגים, אלא לוקח אותה ברצינות תהומית. מבחינתו, סכנת השתלטות מחודשת של עוגים שישעבדו את הגורג מחדש וישתיקו את מקהלות הירח שלהם, היא מוחשית וקרובה. לכן, על המאבק בה לדחוק כל עניין אחר, כולל מנהגים מקובלים של הגורג. מיגריק אינו מחבב כלל את אותו חלק בקלאן שממשיך לשרוץ בפאתי העיירות ולעסוק בנכלולים ועסקים זעירים. מיגריק מנסה, עד עתה בהצלחה חלקית מאד - להצר את צעדי הגורג הזר והכריזמטי גירקריק, על סיפוריו המוזרים וכוחות הכשפים שלו, ולהזהיר לא רק את הגורג, אלא גם את בני-האדם שהוא מסוכן בהרבה מכפי שהוא נראה.

אנ'סורן (האנזורן) קור–גנאריון

אֶנְ'סוֹרֶן (או הָאנְזוֹרֶן בהגיה מקומית) הוא גבר מבוגר ונשוא פנים, בנו של ראש העיר האחרון של העיירה ואנדראום. כיום הוא נחשב כמנהיג של פליטי העיירה העילית, ונושא בתואר הטקסי "שומר המפתחות" של היכל ואנדראום. מספרים כי הוא הצליח לשמור חלק מהעושר של המשפחה למרות אובדן האדמות והנכסים, ולבסס עסקי סחר ורישיונות שהוענקו לו מהלגיון. כיום הוא נשוי בשנית, לאחר שגירש את אשתו הראשונה באשמת ניאוף, והוא אב ללא פחות משישה בנים ושתי בנות.
אנ'סורן נחשב טיפוס בעל דעות מוצקות, ריאליסטי ובז להירואיות, נבון ושנון. אומרים שהוא חבר מצוין לשתייה, אם יצליחו להרשימו קודם או לחתום איתו על עסקה טובה. מנגד, הוא גם צייקן, רודף כבוד ומחשבן חשבונות – אגב שהוא מנסה בשיטתיות להעלים את העובדה שבשושלת שלו התערבב לא מעט דם מקומי שאינו אנ'מירי.
מפקד הלגיון מאר'קריל מתחשב ומעריך באל-כורחו את שיקול הדעת של אנ'סורן, הגם שהוא לא מסתיר את העובדה כי הוא אינו מחבב אותו כלל.
במעמדו כיום, אנ'סורן הוא חבר ב'מועצת המלחמה' שמתחת למפקד הלגיון ונחשב כ"דובר של העם הפשוט". יריביו טוענים שהעם הפשוט, ובעיקר פליטי העיירה היריבה, הם הדבר האחרון שמעניין אותו. יש המרחיקים לכת וטוענים כי הפוליטיקה הנכלולית שלו, והדרך בה הצליח לדחוק את יריביו ואת אנשי ואנדריל בכלל, תרמה מאד לכך שחלקם הפנו עורף ללגיון והלכו לחיות בחוות מבודדות באדמות הפרא.

קאלזון וארמל, ראש קלאן וארמל

קָאלְזוֹן, לשעבר קצין זוטר בלגיון התשיעי, היה פקוד וחבר אישי של המפקד מאר'קריל שהפך ליריב מושבע שלו. הוא בן לאחת המשפחות הנכבדות מהעיירה התחתית ואנדדריל, שהחזיקה בעבר באדמות חקלאיות רחבות מתחת למעבר ההרים, כולל אורווה לגידול סוסים משובחים. לפי המסורת המקומית, את הסייחים המובחרים הראשונים, קיבלה המשפחה שלושה דורות קודם במסגרת נישואין עם גבירה מנסיכות אוֹרְמְ'תָרִיל.

מספרים כי חזותה הנאה של אותה גבירה, ותווי פניה ניכרו בפניו של קאלזון עצמו - לפחות עד שהגיל והזעם עשו בהן שמות – וגם בתוויהם של בני משפחה נוספים. משפחת וארמל הצליחה לשמור רק על מעט מנכסיה לאחר נטישת העיירה ואנדריל. היא נאבקה במשך שנים להמשיך ולשמור באורח חלקי על האדמות הישנות שלה שכוסו בביצה, ואפילו לשלוח יד בסחר המסוכן בתבליני ביצה. כמו כן, המשפחה נאבקה במשך שנים כנגד שנואי נפשה ממשפחת קוֹר-גְנָארְיוֹן מהעיירה העילית, אולם מסופר שלמרות קשיחותם של בני וארמל, הם ניגפו בפני נכליה של המשפחה היריבה וכשרון הסחר שלה. לשיטתם, בעוד שהם גייסו את בניהם שלחמו ומתו בשורות הלגיון, בני קור-גנאריון גנבו וסרסרו, ועוד זכו על כך בפרסים.

קאלזון עצמו, גבר מוצק ורחב ששערו האדמדם-קינמוני האפיר כמעט לגמרי, שירת תחת המפקד מאר'קריל, שהחשיב אותו לחבר אישי. הוא נלחם ונפצע בקרב על אפיק הואנדרומון, שם איבד שניים מאחיו. מאז, הוא סובל מצליעה, שיעולים וצלקת ארוכה ועמוקה. לאחר אותו קרב, הוא פרש משירות פעיל בלגיון, אבל נחשב תמיד כאדם נכבד שדלתות המצודה ומפקד הלגיון עצמו פתוחות בפניו. נראה שמעטים הבינו, כמה הוא אכול במרירות - עד שקם והוביל את משפחתו אל מחוץ לעיירה שאגמור. אגב כך, הוא השליך מעליו באורח כמעט טקסי את מדיו הישנים, הדרגות והעיטורים שלו. רובם המוחלט של בני וארמל הלך אחרי קאלזון - מלבד בודדים, כולל אחת מאחייניותיו, שסירבו וחיים עדיין במצודה וסביבותיה.

בחמש השנים שחלפו מאז, קאלזון ואנשיו הקימו את 'לב הגבע': חווה או אוסף חוות מבוצרות במרומי גבעה אפלה ומוגנת היטב על מתלולי הגבעות שחולשות על מעבר אורגאקה ממזרח. שם, הם חיים מהאדמה ונחושים בדעתם שלא להיות בקשר עם איש ממכריהם הישנים שלא אימצו את אותה דרך חיים. ככל שעבר הזמן, מסופר שהם נעשו לא רק פראיים למראה, אלא גם מזרים ועוינים יותר - ואת הצעקות לזרים להסתלק החליפו כעת שריקות חיצים. מסופר כי הם עוינים באורח קיצוני לכל הזרים, בעיקר לחבריהם לשעבר, ולא פחות מכך לגורג מקלאן יים: יש המספרים כי קשורה בכך יריבות אישית ישנה בין קאלזון וארמל לסייר הראשון מיגריק, שמקורה לא ברור ומגיע לימים שלפני התבוסה הגדולה בקרב באשמאסור.

מסופר שאנשי לב הגבע מתנהגים באורח מזר בינם לבינם. כי הם סוגדים או רוקדים סביב פסל מוזר בחצר החווה הראשית, וכי הנשים שלהם סגורות ומסוגרות, מכסות את ראשן באריגים מאצות-ביצה, ומדברות בלחישות. כיום הן נראות כצללים של מה שהיו לפני שנים ספורות, כאשר עדיין חיו חצר המצודה.

קאלזון הוא האדון הבלתי מעורער של 'לב הגבע' ושל אנשיו. מסופר שבשנים האחרונות הוא הפך לעצום, אבל כוחו עודנו במותניו. הוא מוביל את אנשיו כאשר הדבר דרוש – ויכול עדיין - וגם ונהנה מאד לרוצץ ראשים בידיים חשופות. הזרים המעטים שראו אותו ונותרו בחיים כדי לספר את הסיפור, טוענים שהוא הפך כמעט חייתי; מעדיף לשאוג מאשר לדבר, פניו סמוקים ומצולקים, ועיניו בוערות בזעם שאינו נגמר.

הגבירה החרשית קאל'רִיליס ואר–ראל'קורל

קָאלְ'רִיליס וָאר-רָאלְ'קוֹרְל היא אישה מרשימה וחסרת גיל, שהופיעה במצודה לפני מספר שנים. מאז, היא הפכה לדמות מוכרת מאד בגראן א-דרום, בשערה הכהה והארוך, עיניה הנוצצות, וקולה השקט והמתנגן. היא ידועה גם במיומנות שהיא מפגינה בכלי העבודה המשובחים שלה, בהם היא עובדת על הסדן בבית המלאכה שקיבלה, לא הרחק ממגדל המכשף.

מוצאה וסיפורה המדוייק של הלוחמת וחרשית הנשק אינו ברור, ויש לגביו שמועות רבות: רוב הסיפורים טוענים שמוצאה משושלת נשים אנ'מירית מיוחסת מאורגאקה, שהיא נותרה השריד האחרון שלה. יש הסבורים כי היא שימשה בעצמה קצינה בכירה בלגיון התשיעי לפני שנים, ואפילו כי היא לקחה חלק בקרב באשמאסור.

לפי סיפור זה, קאל'ריליס איבדה את הכרתה או נותקה משומרי-ראשה של מפקדת הלגיון בעת הקרב, ובמשך שנים רבות נחשבה כאבודה. יש המרחיקים לכת וטוענים כי נכלאה בתוך קוריו של חרק מפלצתי ששתה מדמה, עד שהשתחררה ממנו בדרך לא דרך, ואז שבה והופיעה בשערי גראן א-דרום.

יחסי הגבירה החרשית ומפקד הלגיון מאר'קריל הם סבוכים, ויש עליהם שמועות רבות, חלקן מופרכות למדי. ניכר, כי מצד אחד מאר'קריל מכבד את הגבירה החרשית. הוא הקצה לה לא רק סדנה משל עצמה בפאתי המתחם הסגור והאסור בדרך-כלל של המגדל המאיים שמול המצודה, אלא גם מקום במועצה שלו. מנגד, ניכר כי יש מרירות ומתח בין השניים - בעיקר מצידו של מפקד הלגיון. יתכן שמדובר בחשבון לא גמור מהימים שטרם התבוסה הגדולה, ואולי דווקא בחשש שלו שהגבירה המוזרה והשקטה, שייחוסה כנראה עולה על שלו, תחתור תחתיו ותדרוש ביום מהימים את מקומו. זאת, באורח ההולם לכאורה את המסורות הישנות.

קאל'ריליס היא טיפוס שקט יחסית, ממעטת מאד בדיבור מלבד בחברת קומץ אנשים שהיא בוטחת בהם. שפתה גבוהה, וגינוניה טבולים בלא מעט יהירות אנ'מירית מסוגננת, שמסתתרת מאחורי דיבור מנומס. יש האומרים שהיא מגלגלת עיניים נוכח נאומיו הרמים של מפקד הלגיון ש"אין אנ'מירי ופארליל כאן. כולנו

אחים לנשק שלוחמים ביצורי האפלה". מנגד, כאשר היא מתרצה, היא מסוגלת לספר סיפורים מרתקים על גיבורות עתיקות, כלי נשק ויהלומים מכושפים.
קאל'ריליס אינה שותפה לעמדתו של המפקד מאר'קריל, ששם את יהבו על ביצור מעבר ההרים ועל הסכמים עם עוצרת הורד האפור שיאחדו את שרידי האימפריה ויעניקו לו תגבורות. הקצינה החרשית נוטה להסתייג מתומכי הורד האפור ולעיתים גם ללגלג עליהם בלשון שנונה למדי. היא מעדיפה לשמור קשרים עם סיירים והרפתקנים שמעוניינים להסתכן ולהעמיק לתוך אורגאקה, כדי להכות ביצורים האפלים ששורצים שם ולהתחקות אחרי העוגים והתוכניות שלהם. מסופר כי בעשותה כן, היא דואגת לא רק לענייני המצודה והלגיון, אלא גם לעצמה, וכי היא להוטה אחרי שרידים עתיקים ואבנים טובות, בהם היא יכולה להשתמש במלאכתה. רכלני המצודה טוענים כי היא עובדת באיטיות על כמה חפצים מסוגננים היטב - בין אם עבורה או עבור ידידיה, ובין אם כדי למכור אותם לאחד מאצילי בקעת קיירן בעד הון תועפות.

המכשף גירקריק

גורג זקן שבא מארץ זרה. הוא מוכר לכל בכובע הכהה והמחודד שלו, ובעיקר בזקנו המזר שניכר בגוון כחלחל-ירקרק כמעט בוהק. גירקריק הפך בשנים האחרונות לדמות מפורסמת ושנויה במחלוקת במצודת גראן א-דרום וסביבותיה. למרות שהוא 'ביצה זרה' - כלומר, לא נולד בקלאן יים, הוא הפך למקובל מאד וכמעט רועה רוחני לרבים מהגורג המקומיים. בעיקר הוא מקובל על אלו שמעדיפים לחיות בפאתי שאגמור ואינם מחבבים את יומרות הפיקוד הנוקשות (במונחים של גורג) של הסייר מיגריק.
גירקריק נודע בקול רך, גם אם מעט קרקרני, ובכישרונו המדהים לסיפור סיפורים, כשרון בו הוא מתעלה אפילו על הגבירה קאל'ריליס. הוא יודע היטב כיצד לרתק לחלוטין לא רק קהל של גורג, אלא גם בני אדם רבים, כולל חיילים של הלגיון. זאת, בין אם הוא מספר אגדת מכשפים עתיקה מהימים בהם שלטו העוגים המרושעים בארץ, סיפור אהבה ספק מכמיר לב וספק משעשע, או מעשיות דתיות על האל השנוי במחלוקת ששמו נישא בפיו.
הגורג הכירו במעורפל, מאז ומעולם, את הסיפורים על האל וִישְקְרִיק, אדון אגם הרקיע ואביהן של שבע קרפדות שמיים. סיפורים אלו טוענים כי הגורג אינם יצירי-כפיהם של העוגים העתיקים כפי שמקובל לחשוב, אלא גזע נעלה בהרבה שיצא מחלציו של וישקריק. אלא, שעד בואו של גירקריק, רובם נטו להתייחס לכך בתור קשקוש משעשע שאפשר לצחוק עליו או להרשים בעזרתו בני אנוש שוטים שמזלזלים בגורג יתר על המידה.

גירקריק, על כוח הכשפים, ובעיקר הכריזמה שלו, היה הראשון שהעלה את העניין ברצינות תהומית. הוא הצליח לקבץ סביבו כמה מבני קלאן יים שהפכו לחסידיו. לטענתו, הוא אינו מעוניין להנהיג קלאן: לשם כך יש אם ביצים גדולה. תפקידו הוא לשיר את שיר-הירח הנשגב של האל השכוח, ולהיות המקהלה שתעיר את הגורג בשיריה, תזכיר להם את תפקידם בעולם ואת תהילתם השכוחה, תחזק אותם ותקים אותם על העוגים השנואים, שגזלו את זכות האבות שלהם.
רבים רואים את גירקריק כנוכל, ומפקד הלגיון מסתייג ממנו מאד. עד כה, המכשף המזר לא העלה דרישות כלשהן מבני האדם ומהלגיון, אלא להיפך - הוא טוען שהוא שמח מאד לעזור לכל אויבי העוגים והעבדים השפלים שלהם, בלא לבקש לעצמו רווח ארצי.
אט-אט, חרף הלעג לסיפוריו על "קרפדות שמימיות ושאר הבלים", לא מעטים מאנשי הלגיון התרגלו לסמוך עליו, בעיקר בענייני שיקויים ומשרות, רקיחת רטבים טעימים ועוד.

ישנם הטוענים, שמטרתו האמיתית של גירקריק היא להשתלט על מגדל המכשף הנעול מזה עשורים, מאז נפטר המכשף העליון האחרון ששירת בלגיון התשיעי. לפי השמועה הזו, גירקריק מנסה לצבור עוצמה וחסידים באורח שבסופו של דבר ישכנע את מפקד הלגיון הנוקשה למנות אותו למג של הלגיון ולתת בידיו את המפתחות.
לעת-עתה מאר'קריל מסרב בתוקף אפילו לשקול צעד כזה - בין היתר, מפני שהוא מאמין לסייר ראשון מיגריק, שטוען בתוקף כי גירקריק הוא נוכל במקרה הטוב, וטיפוס מסוכן במקרה הרע. גירקריק מצידו פוטר את האשמותיו של מיגריק בחיוך סלחני, ומעדיף להתייחס אליו כאל ילד טועה ומריר, שיום יבוא וייווכח בטעותו.

12.5: ארגונים חשובים במחוז

הלגיון האדום התשיעי

הלגיון התשיעי, הלגיון האנ'מירי היחיד שפועל בתחומי בקעת קיירן, מושל ביד רמה (גם אם פחות מבעבר) בכל האיזור של מעבר אורגאקה, ובעיקר במצודת גראן א-דרום והעיירה שאגמור. בעבר, הלגיון הכיל למעלה מאלף לוחמים מיומנים ומאות רבות של אנשים נוספים שסייעו להם.
הלגיון איבד את יחידות הפרשים שלו בשנים שאחרי ההתנפצות, והיה מחולק לארבע 'כנפיים נוצצות' שלכל אחד קצינה או קצין מיומן, שלצידן כוחות סיירים, פועלים בשירות הלגיון, ועוד. כיום, לאחר התבוסה המוחצת בקרב באשמאסור, הלגיון התשיעי הוא צל של תהילתו הקודמת, ומכיל לא יותר מכמה מאות לוחמים וכ-150-200 פועלים ואנשי כוחות עזר לא מיומנים. זאת, בתוספת של כמה פלוגות סיירים קטנות מאד, רובם גורג מקלאן יים.
החיים בלגיון, היום כתמיד, הם קשים יחסית, וכרוכים במשמעת ברזל צבאית, שזרה מאד לרוב אוכלוסיית בקעת קיירן. למרות התרופפות מסויימת לאחר קרב באשמאסור, המפקדים של הלגיון נוטים להיות נוקשים מאד, בעיקר לחיילים חדשים ולא מיומנים. העבודה קשה, והענישה על עבירות – משכרות וקטטות ועד הפרת פקודות, קשה יותר מאשר בכוחות של רוב הלורדים המקומיים. כליאה, הצלפות שוט ותורניות עונשין קשות ומסוכנות (ובמקרים חמורים – מוות בעריפת ראש) הן עונשים נפוצים מאד – גם תחת שרביטם של אלו מהמפקדים שדואגים באמת ובתמים לחיילים שלהם.

חיילי הלגיון מבלים זמן רב באימונים, כדי להתכונן לקרב הגדול הבא מול העוגים ועבדיהם. החוסר בכוחות מביא למשמרות ארוכות ופטרולים מסוכנים בכוח קטן מהראוי - כולל בסוללת מאר'קריל ובחלקים התחתיים והמסוכנים שבתחתית מעבר אורגאקה. התקלויות עם מבריחים אלימים או מפלצות הם עניין שבשגרה, ולא תמיד מסתיימות על הצד הטוב.
בלגיון התשיעי, כמו בכוחות אנ'מיריים רבים, קיימת הפרדה כמעט מוחלטת בין הקצונה, שרבים מאנשיה באים משושלות אנ'מיריות מיוחסות, לבין החיילים והמפקדים הזוטרים, שרובם באים מקרב פשוטי העם. בעבר, היה כמעט בלתי אפשרי לאחד האחרונים להתקדם מעבר לדרגה מסויימת, גם לאחר שנים ארוכות של שירות. הקושי עדיין קיים, אם כי כיום פחות מבעבר. זאת בעיקר לאחר שקצינים רבים אבדו בבאשמאסור, ובני אצולה אנ'מיריים צעירים מבקעת קיירן אינם ששים להתנדב לשרת בלגיון בכדי למלא את מקומם.
בנוסף, ישנה הפרדה, תחרות עזה, ולעיתים אפילו עויינות, בין יחידות שונות בלגיון לבין עצמן. למרות גישתו של מפקד הלגיון החדש והנאומים החוזרים ונשנים שלו, ש'בלגיון כולנו אחים', בפועל רבות מהיחידות של הלגיון מחולקות באורח לא רשמי לפי מוצא מאיזורים שונים. התחרות והעוינות הקשים ביותר שוררות דווקא בין היחידות שרוב אנשיהן ממעבר אורגאקה – בגלל היריבות עתיקת השנים בין העיירות ואנדריל וואנדראום.
שירות פעיל בלגיון עשוי להיות בעייתי עבור דמות שחקן. גם תפקידים שזוכים באורח מסורתי לממידה גדולה יותר של ניידות וחופש, למשל קצין מיוחס או חבר ביחידת סיירים - אינם מותירים לדמות זמן רב להרפתקאות או לחיי הרפקתן נודד. החובות השוטפות רבות מדי עבור כך. עם זאת, קציני לגיון נשלחים לעיתים למשימות ארוכות מחוץ לגראן א-דרום, לא פעם בחברת הרפתקנים. מצב כזה יכול להוות נקודת התחלה להרפתקאות מחוץ לחיי הקסרקטין של הלגיון.

אחי העין השביעית

מעגל מצומצם של תלמידים וחסידים, כולם או רובם המוחלט גורג. הם מרוכזים מסביב למכשף גירקריק, ושותים בצמא את חוכמתו ואת ההטפות שלו על 'הדת האמיתית והיעוד האמיתי של הגורג. הם מאמינים בכל ליבם באגדות שהוא מספר בכשרון על 'שבע קרפדות השמיים' ועל גיבורים עתיקים ששונים מאד מהגורג שמוכרים כיום.
רק מעטים מאד מהתלמידים הם אכן שוליות במובן המקובל של המילה, שסוג שמסוגל ללמוד כשפים ולהטיל אותם. זאת בין היתר, משום שרוב מוחלט של הגורג חסר כל יכולת להפוך לקוסמים. אולם עצם הכניסה למגוריו של גירקריק, גם לשם עבודות נקיון או קיצוץ עשבים, נחשבת לכבוד גדול שהתלמידים מתקוטטים עליו.
אחי העין השביעית נוטים להתייחס בעליונות ולעיתים בזלזול ממש כלפי גורג אחרים - כולל אלו מקלאן יים, שלא אימצו את הדת 'העתיקה' והמסתורית של שבע קרפדות שמיים. הם נוהגים זה בזה כשותפי סוד שלא פעם מדברים בלחישות ידעניות בנוכחות אחרים. זאת בעיקר כאשר הם 'משננים חוכמות עתיקות' שלמדו מפי מורם ורבם, כולל 'מזמורים סודיים' לקרפדות השמיים.
אחי העין השביעית צמאים לכל אפשרות לקבל ולמלא משימות מיוחדות, גם אם מסוכנות, עבור המכשף הנערץ שלהם. למרות החשדות מצד הלגיון התשיעי, עד עתה לפחות גירקריק הוכיח את עצמו כמי שלהוט

לשרת ולסייע לאנשי הצבא בני-האנוש, ותלמידיו להוטים לחקות אותו. דבר זה גורם לאנשי הלגיון לשאת את נוכחותם ואת הלחישות הידעניות שלהם.

מעגל אש הדרקון

קיימות לא מעט כנופיות מבריחים, שכל חבריהם מבוקשים וצפוי להם עונש כבד אם יתפסו על-ידי אנשי הלגיון. אולם הכנופיה המסתורית והידועה לשמצה מכולן, היא 'מעגל אש הדרקון'.
ישנם בגראן א-דרום קצינים שטוענים שהכנופיה אינה קיימת באמת, או שמדובר בלא יותר מהתרברבות של פושעים שיכורים שאינם נבדלים מיתר האספסוף. אחרים טוענים כי מדובר בכנופיה מסוכנת במיוחד, שיש לה קשרים לא רק עם קצינים ואנשי מנהלה מושחתים בלגיון עצמו ובאגם רל'נארן, אלא גם עם עוגים ויצורים מפלצתיים אחרים באורגאקה. יש הטוענים, שהחבורה הזו מרגלת עבור העוגים. אחרים גורסים שאנשיה חוטפים וסוחרים בעבדים, והפשיטות שלהן הן אחת הסיבות שחלק מהחוואים האנושיים בספר הפכו לעויינים מאד כלפי הלגיון.

לפי השמועות, מנהיג הכנופיה מכנה את עצמו 'איש הדרקון'. הוא טוען כי דם של דרקונים אמיתיים זורם בעורקיו - אמונה נפוצה למדי אצל אנשי-הלטאה בביצות, אך כמעט ולא קיימת אצל בני-אנוש. מסופר שהוא 'מבסס את מעמדו' ומלווה בידי לטאות ענק מאולפות ואולי גם על-ידי יצורים מסוכנים יותר. כמו כן, מספרים כי הוא מנסה להשיג או לאמן בהמת רכיבה מכונפת, ומוכן להעזר במכשפים עוגים עבור כך.

12.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

משפחה צבאית בשירות הלגיון התשיעי

הדמות באה ממשפחה שמשרתת מספר דורות בלגיון התשיעי. יתכן ומדובר בשושלת קצינים אצילית שיש לה אילן יוחסין שלם בעל דרגות צבאיות וסיפורי גבורה שמגיעים עד לכיבושים האנ'מיריים הגדולים. מנגד, יתכן שמדובר במשפחה שהקדישה את עצמה ללגיון מאוחר יותר, או אפילו בדור של הורי הדמות.
אם הדמות מבוגרת, היא אחת הניצולים מהלגיון התשיעי, שלחמו בקרב באשמאסור, ואולי גם בקרבות שקדמו לו. אם הדמות צעירה יותר, היא צאצאית של אחת ממשפחות הלגיונרים, שגדלה לאחר אותו קרב.
דמות כזו יכולה להיות צאצא של אחד הניצולים מהקרב, אולי אולי דווקא בת להורים שלא שרדו את מרחץ הדמים בבאשמאסור או קרבות שארעו לפניו. במצב כזה, אל הדמות הגיעו רק סיפורים על מעשי הגבורה של הוריה, וכיצד לחמו ונפלו למען האימפריה.
דמות כזו גדלה בחצרות המצודה, בתוך המשמעת הצבאית הנוקשה ששוררת שם. היא גודלה וחונכה לראות את האווירה הצבאית האפלולית כחלק בלתי נפרד והכרחי מהעולם, ומה שמבדיל בין חיילים נאמנים לאספסוף של מבריחים ונוודים כפויי טובה – או לתושבים חסרי המשמעת של פנים הבקעה, שאינם מעריכים את הלגיון ששומר על ארצותיהם הירוקות מפני העוגים.
הדרך בה גדלה דמות כזו – בין הקסרטינים לאחד מבתי היתומים הנוקשים בשאגמור, כרוכה מגיל צעיר באימונים צבאיים. יתכן מאד כי הדמות הרבתה לדבר עם חבריה על התפקיד העתידי שתקבל בשורות הלגיון, ועל מעשי הגבורה שתעולל בפלישה הבאה של העוגים.

פליטי ואנדריל וואנדראום

הדמות היא צאצאית של אחת המשפחות שנמלטו משתי העיירות היריבות, ורבות מהן מוצאות פרנסה בדוחק בתפקידים זוטרים בשירות הלגיון. אחרות מתפרנסות כשייטי דוברות, או עוסקות בסחר זעיר בשוק של שאגמור.
הדמות גדלה בין בתים עלובים יחסית - אולם עדיין מוגנים, תחת חסות של הלגיון ששומר על החוק והסדר, לעיתים ביד קשה. היא שמעה מילדותה סיפורים על העושר והכבוד שהיו נחלת הוריה והורי-הוריה בעיירת המולדת העשירה והנאה, לפני שהצללים מילאו את

שמיה. סופר לדמות כי חלק גדול באשמה לכל מה שקרה רובץ על תושביה השנואים של העיירה היריבה.
דמות כזו, מאז שעמדה על דעתה, גדלה בצל העימות הבלתי-נגמר עם פליטי העיירה היריבה. חבורות ילדים ונערים משני הצדדים לא מפסיקות להתקוטט, והמבוגרים רוטנים שקציני הלגיון לא עושים די כדי להעניש כראוי את הצד שכנגד.
דמות שגדלה בקרב פליטי ואנדריל, החלה להיחשף בשנים האחרונות ללחישות על חיים אחרים, מחוץ להגנה הכושלת של הלגיון; על חוות שם אפשר לחיות כבני-חורין, בחברת איכרים חופשיים המוגנים בידי כוחות עתיקים של הארץ, וגם מגינים על עצמם באמצעות כלי נשק של אנשים חופשיים. זאת, במקום לכרוע ברך בפני חיילים מובסים והנשים הבוגדניות שהנהיגו אותם, שממילא כבר נספו ונשכחו.

קלאן הגורג יים

הדמות היא גורג שגדל בצל הקרע בקלאן שלו, לאחר שאם הביצים הגדולה דעכה. מצד אחד, הדמות שמעה את הסייר-ראשון מיגריק ותומכין, שרוצים לאמן את קלאן יים ומדברים על מלחמה באויב עתיק ומעשים נאצלים. מנגד, היא הכירה גם בני קלאן אחרים שמעדיפים לשרוץ בפאתי שאגמור, ולעסוק בעסקאות קטנות, ולעיתים גם בהברחות. מאוחר יותר, חלק מבני הקלאן החלו להטות אוזן למכשף הזר, המספר סיפורים על מוצא נעלה של הגורג, ושהם למעשה עתיקים ונשגבים יותר מבני-האדם.
יתכן שהדמות גדלה בפאתי שאגמור, וסייעה כמעט מאז בקעה מביצתה בעסקי הרוכלות, מרקחות ועניינים מפוקפקים יותר, כשהיא לומדת להזהר מבני אדם גדולים, יהירים והפכפכים. יתכן שגדלה במחנה האפלולי בצל עמודי שאג, שבו רבים מהגורג הצעירים מעריצים את מיגריק וחולמים שיבחר בהם בתור חניכים. לכן, הם מתאמנים ומתחרים זה בזה בכל הזדמנות בחץ וקשת.

חוות ומאהלי ציידים

הדמות נולדה בחווה נידחת או במאהל ציידים פראיים. היא גדלה בצל מחסור וסכנות שממלאות את הביצה של 'עמודי שאג' או איזורי ספר אחרים. רק חפיר קטן וגדר עץ, ובעיקר עינם החדה של בני-משפחה, מפרידה בין אנשי המאהל לבין הפיכה לטרף לארוכי-לשון, אנשי לטאה או שודדים אנושיים שלא פעם אינם טובים בהרבה מהמפלצות.
יתכן שהמאהל בו גרה הדמות עומד בקשרי מסחר מזדמנים עם הלגיון התשיעי ומצודת האבן שלו. למרות זאת, שוכניו רואים את החיילים כאנשים מקובעים, איטיים ומובסים, שמתקשים לראות מה קורה מתחת לחוטמם. ישנם גם חוות ומאהלים שקשורים דווקא עם מבריחים, ובניהם גדלו לראות בחיילים מטרד או אפילו אויב של ממש. כיום, יש גם חוות שהחלו לאמץ מנהגים עתיקים ורואים בחיילים 'עפר ברוח' – אנשים שנשמתם כבולה בשלשלאות, שרידים של כוח מובס ומנותק מהאדמה, האוויר והמים, שגורלו כבר נחרץ ואין כל טעם להעזר בו ובשרידי השוטים שעודם נאמנים לו.

חוות 'לב הגבע' והמאהלים סביבה מנוהלים באורח אכזרי מאד. התושבים שלהם, פליטי ואנדריל לשעבר, מסתגרים לגמרי מהעולם, ונהוגים שם עונשים קשים במיוחד, בעיקר אך לא רק כלפי הנשים, ומעשים שיותר מגובלים בהתעללות לשמה. רוב תושבי המקום קנאים באורח חריג, אפילו יותר מפארליל אדוקים, עוויינים באורח קיצוני כלפי זרים, ומתנהגים באורח שנראה לאנשים בחוץ כפראי מאד. מהסיבה הזו, החווה וסביבותיה לא מומלצות בתור מוצא לדמויות שחקן.

פרק 13: עיר המחוז אנ'מירלור

ההמון הצטופף מתחת למדרגות ההיכל, מגדף ומנסה להדחק אל מעבר לשורת השומרים שחצצה בינו לבין הנכבדים. גם ממרחק, ניתן היה לראות בתוכו רבים מחברי גילדת חרשי-המתכת, מנופפים באגרופים וכלי עבודה.
הצעקות נישאו באוויר, מתחת לקירות השחורים של המגדל שנישא גבוה מעל המדרגות, חלונותיו המוגפים אפלים והפסלים סביב שעריו מביטים במבט מתנשא על ההומה ההולכת וגוברת.
"אתה שמה! למה אתה בורח, מטליא סרמטוטים שקרן?!"
"אנחנו לא ניתן שימכרו את הפרנסה שלנו!" עלו צעקות נוספות מתוך ההמון.
"רוצים מסחר! רוצים מתכת מִטִילְ'מָארִיס!"
ראש גילדת האורגים עיווה את פניו. סמל השפירית הכסופה שעל גלימתו התנוצץ, כאשר החיש את צעדיו אל עבר הדלת בראש המדרגות.
"עלובי נפש. בעבור קומץ מטבעות, ימכרו את כולנו לבן-הזנונים של ורד אפור. זאבי האש של הכבשן? כלבים זו מחמאה עבורם!"

אֶנְ'מִירְלוֹר היתה בעבר עיר קייט שנודעה לתהילה במעיינות המרפא הגופריתיים שלה, בבתי מרחץ שעשירים מכל הארצות הסמוכות הגיעו לטבול בהם, ובשווקי עשבים ותענוגות ששגשגו סביבם.
לאחר ההתנפצות הגדולה, שזעזעה את האדמה מתחת לעיר וסתמה או הרעילה את רוב המעיינות, העיר שינתה את פניה כמעט לחלוטין. גלי פליטים ממחוזות שונים של האימפריה האנ'מירית, מאוּרְגָאקֶה בצפון ועד לטיל'מאריס במערב, התנקזו אל המישורים שמתחת לחומות העיר, הכפילו את האוכלוסיה שלה. כך נוצרו רבעים צפופים ודחוקים של בקתות, אוהלים ושאר סוגי מגורים עלובים מתחת לחומות.
אנ'מירלור, היום כבעבר, היא עיר המחוז של בקעת קִיירֶן, והישוב העירוני הצפוף היחיד בבקעה. היא עודנה חולשת על צומת הסחר החשובה ביותר באיזור, וחלק גדול מפרנסתה מגיע ממסחר, וגם מהגילדות העתיקות

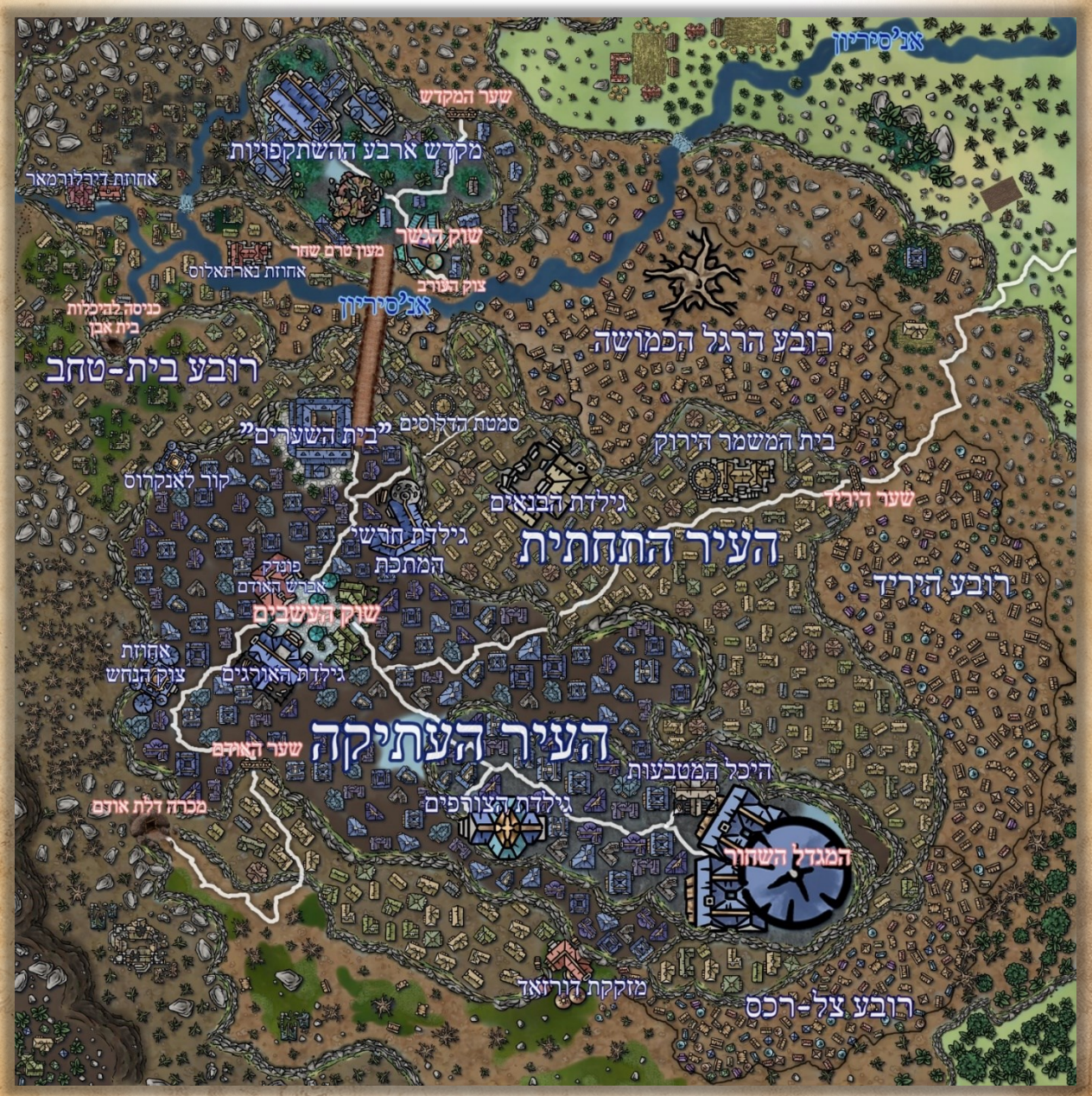
שלה, שרובן עדיין פעילות ומייצרות סחורות שקשה מאד להשיג במקומות אחרים.

לעיר אין שליט עליון, מאז רצח הנציב לוסְטִירְן במשכנו במגדל השחור, חמש שנים לאחר ההתנפצות הגדולה. מאז, היא מתנהלת בערבוביה - אגב מאבקי כוח בין הגילדות השונות, ראשי-רבעים, אנשי משמר שרובם מושחתים למדי, סוחרים גדולים ושאר בעלי כוח מקומיים. כיום, חלק מהמאבקים בתוך העיר קשורים בקשר הדוק לפוליטיקה של בקעת קיירן, ובעיקר למחלוקת התהומית על הצעת עוצרת הורד האפור מהמערב לפרוש את חסותה מעל בקעת קיירן.

נתונים חשובים

אוכלוסיה: כ-12,000 איש לפחות, אין אומדן מדוייק.
שליט: אין. הגילדות השונות, אצילים מקומיים וסוחרים עשירים מנהלים חלקים מהעיר.
סמל העיר: מפתח זהב מעל אגן מים, על רקע כחול ושוליים אפורים.

מפת העיר אנ'מירלור

13.1: תיאור כללי של העיר

אנ'מירלור יושבת על (וכיום גם למרגלות) הפסגה המזרחית ביותר של גבעות וִירְת - מעל צומת הדרכים שמתפצל אל מעבר וירת' ויער וָאוְרְתָארוֹן בדרום, החצר הכחולה במזרח, ונחלות לורד אֶנְזָארְיוֹן בצפון.
את אנ'מירלור אפשר לראות ממרחקים, לא רק בשל הרכס הגבוה עליו יושבת העיר העתיקה, אלא גם בגלל המגדל הכהה העצום שנישא מעליה. יש אומרים שהמגדל והאיזור סביבו נבנו דורות רבים לא רק לפני הכיבוש האֶנְ'מִירִי, אלא גם לפני עידן הממלכות השכוחות שלחמו זו בזו ברחבי הבקעה במאות השנים שקדמו לבואה של האימפריה.
אנ'מירלור מחולקת כיום באופן חד לשני חלקים: העיר הישנה ומוקפת החומות שעל הגבעה, שרובה בנויה מאבן ויש בה לא מעט בתים עתיקים, גדולים ומפוארים; ורבעי העקורים שמשתרעים בחצי מעגל, ממזרח, מדרום ומצפון לאותה גבעה.
העיר בנויה ברובה מדרום לאפיק נהר האֶנְ'סִירְיוֹן, במקום בו היובלים השונים שלו מלתכדים ונופלים מהחלקים הגבוהים יותר של רכס וִירְת'. חלקים אחרים מהעיר, בעיקר המקדש האנ'מירי שלה, בנויים על המצוקים שמצפון לנהר. בין שני חלקי העיר מחבר גשר אבן עתיק ומרשים, שעובר גבוה מעל הנהר ומחבר את העיר העתיקה אל רובע המקדש.
מתחם המקדשים על הגבעה שמצפון לאפיק האנ'סיריון נחשב כאיזור שוקע שימיו הגדולים מאחוריו. כיום פועל בו רק המקדש של ההשתקפות הכחולה, אבל הוא משמש עדיין כמרכז הדתי האנ'מירי השני בחשיבותו בבקעה, לאחר החצר הכחולה.
סביב אפיק הנהר, פעלו בעבר בתי מרחץ וקייט רבים, חלקם יוקרתיים וחלקם מפוקפקים (או גם וגם). אלו התחרו על ארנקם של הפקידים האנ'מירים, הכוהנות והסוחרים העשירים ממחוזות זרים שהיו מגיעים לכאן לקייט. באותה תקופה, בקעת קיירן נחשבה כאיזור ספר ירוק ושליו יחסית, הרחק מהשאון של טִילְ'מִירְלָן, וָאוְרְיטְרוֹבְסָקָה וערים גדולות אחרות במערב האימפריה האנ'מירית.
כיום, המעיינות מורעלים ברובם. איזור הנהר הפך ברובו לבוצי ונאלח, זרוע עדיין בחלקים מבתי המרחץ הגדולים שפעלו כאן בעבר. מתחת לרובע משתרעות מערות גופריתיות מוצפות למחצה, חלקן מסוכנות מאד.
איזור בוגדני אחר, מסוכן מעט פחות, הוא המדמנה שמשתרעת בעמק שמעבר לרבעי העקורים הדרומיים של העיר: זהו איזור מדכא, אפוף באד מצחין, שחלק מאביוני העיר מלקטים בו צמחי מאכל וצמחים אחרים מהם ניתן להפיק אריג גס, צדים בו יצורים זעירים, ועוד. חלקים מהאיזור הזה נמצאים בשליטת קלאן חזק, מפוקפק ואלים של גוּרְג שחי בשולי העיר.

הגעה ועזיבה

קל להגיע אל אנ'מירלור מכל חלקי בקעת קיירן: שיירות סוחרים, עגלות בודדות ועוברי אורח נכנסים ויוצאים מהעיר כמעט בכל עונות השנה, למעט אולי שיא סופות הגשם בקיץ וחודשי הכפור העז של אמצע החורף. בחלקים שונים של העיר, בעיקר אך לא רק ליד השער הראשי, פועלים פונדקים מסוגים ומדרגות איכות שונות שמתפרנסים מהסוחרים ושאר הנוסעים.
גם כיום, ניתן למצוא – בעיקר בעונות הסחר האינטנסיביות יותר באביב ובסתיו, שיירות שמגיעות מעיר המסחר ואריטרובסקה שביער וארת'ארון בדרום; מרכס קָאראָנְסִיל שבמזרח, ובשנים האחרונות גם ממחוזות שלטונה של עוצרת הורד האפור במערב. כל זאת, לצד שיירות מקומיות שבאות מנחלות אנזאריון והאגם השוקע בצפון וצפון-מערב, מתֶאל אָ-קָארָן במזרח ומנחלות אֶבָארִיל בדרום. גם אצילי הבקעה מקיימים או משתדלים לקיים נוכחות מזדמנת בעיר, לתחזק בעלי ברית מקומיים, ועוד. לכן, לעיתים לא נדירות אפשר להתקל באנשים חמושים תחת הדגל של אחד האצילים, כשהם מלווים שליחים, לבלברים ולעיתים גם את אחד האצילים או את בני משפחתו.
לאנ'מירלור יש שלושה שערים, אולם רוב התנועה מהעיר ואליה עוברת בשער המזרחי, שמכונה "שער היריד". כאן, עוברת דרך סלולה ומתוחזקת שבאה הישר מצומת הדרכים הגדול שמחוץ לעיר, חוצה במהירות את האיזור הצפוף והמסוכן של רבעי העקורים במקום בו הוא דליל. כאן, הבקתות שלו נדחקות לאחור בידי פונדקים, מחסנים, ומבנים אחרים שמשתרעים מסביב לרחבת היריד הגדולה של העיר.
משער היריד, הדרך עולה הישר אל תוך החלק הישן ועשוי האבן של העיר. היא עוברת מתחת למתחם המשמר הידוע לשמצה של העיר, וממשיכה לעבר העיר העתיקה ושוק העשבים המפורסם שלה.
השער הצפוני או "שער המקדש", עומד בסופה של דרך מתפתלת ותלולה, מוזנחת למדי אבל אפשרית למעבר של הולכי רגל או רוכבי פרדות. הדרך הזו יורדת מפאתי איזור המקדשים האנ'מירי של העיר, והובילה בעבר אל עמק ירוק מצפון-מזרח לו. באותו עמק ישבו (ועדיין יושבות) חוות חקלאיות שהיו בעבר בבעלות הכוהנות של המקדשים השונים. כיום, הדרך הזו אובדת ומתפצלת לדרכי עפר צפופות ומלוכלכות ברובע העקורים הצפוני של העיר.

מהשער הדרומי, או "שער האודם" יורד שביל שמתפתל בקשת לכיוון מערב, דרך פאתי המדמנה שמדרום לעיר. הוא מסתיים מתחת לצוק תלול מדרום-מערב לעיר, שם

נמצאת הכניסה למכרה 'דלת האודם' – מקום בו מועסקים דלפונים ובעלי חוב בתנאים קשים מאד.
בדרך הזו משתמשים גם עקורים ודלפונים אחרים שיוצאים מהעיר אל המדמנה בדרום, כדי ללקט צמחים או לצוד שרצי ביצה קטנים שמחופרים בתוך הבוץ והצמחיה.
כל שערי העיר שמורים, אולם מבני המכס המקומי והשומרים הדרוכים יותר, נמצאים בשער המזרחי. למי שרוצה להכנס לעיר באורח דיסקרטי יותר, אולם לא מכיר דרכים סודיות וחבויות יותר, עדיף לנסות להטמע בין הדלפונים שעוברים כמעט באין מפריע בשער הדרומי. זו אינה משימה קשה, אלא אם אחד השומרים המשועממים בשער יחליט לעכב ולהתעלל בעוברי האורח - מחזה שאינו נפוץ מאד, אבל בהחלט קיים.

13.2: רבעי העיר ואיזורים חשובים אחרים

רבעי העיר הפנימית

העיר העתיקה

העיר העתיקה היא החלק המפואר ביותר של אנ'מירלור, שבנוי על ראש הגבעה הדרומית של העיר. היא מכילה בין היתר את המגדל השחור המפורסם, את היכל המטבעות (המטבעה היחידה שעדיין פועלת בבקעת קיירן, ומשמשת גם כבית גנזים), ואת שלוש הגילדות העתיקות והחזקות ביותר של העיר. כמו כן, שוכן כאן שוק העשבים המפורסם, שסביבו בנויים הפונדקים היוקרתיים ביותר בעיר: "אברש האודם", "בת המצולות" ו"אוצר הדרקון".

הפונדקים הללו עודם פעילים ומפוארים, אולם נראים כצל עגום של מה שהיו לפני ההתנפצות. בצפון הרובע שוכנים גם בית המשפט והכלא העירוני שכיום כמעט ואינם נמצאים בשימוש: רוב האסירים של העיר מוחזקים כיום מתחת למטה המשמר הירוק שבעיר התחתית.
בחלקו הגבוה ביותר של הרובע, נישא המגדל השחור, שפעם שימש כמשכנו הרשמי של הנציב האנ'מירי של בקעת קיירן - לצד אחוזתו הפרטית בעיירה לוֹסְטִירְן. המגדל, ומבני האבן השחורה שבנויים מסביבו, נחשבים עתיקים בהרבה מהעיר. הם בעלי חזות כבדה, ועשויים מלבנים שחורות ענקיות של אבן וולקנית שללא ספק הובאה מארץ רחוקה. מעל הסמטאות השחורות נישאות קשתות עצומות, וכמה גרמי מדרגות שנראים גדולים יחסית למידות אדם. הדבר מעורר את החשד כי מדובר במעשה ידיהם של מכשפים עוגים, אולי בעידן השכוח של אוּר-נָאארוּם. המגדל השחור, אם אכן היה שייך לעוגים, היה ככל הנראה מוצב קיצוני, הרחק מעבר לגבול הדרומי של ארצותיהם.
מאז רצח הנציב לוס'טירן ובני משפחתו, חמש שנים לאחר ההתנפצות הגדולה, רוב חלקי המגדל סגורים על מנעול ובריח, ורק לאנשים מעטים יש גישה אליהם. ההיכל הראשי של המגדל נפתח רק מפעם לפעם, בעיקר עבור כינוסים של מועצת הנכבדים העליונה של הבקעה.
ככל שמתרחקים מהמגדל השחור ומהמבנים סביבו, כך האבן השחורה והסגנון העתיק מתחלפים בצורת בניה אנ'מירית קלאסית: קירות מלבנים קטנות יותר ומסותתות היטב, רחובות קארדו מקורים, עמודים מגולפים וכיכרות אופייניות.

בפאתי הרובע אפשר למצוא כמה אחוזות מפוארות ושמורות היטב. רובן בנויות מעל הצוק שנופל ממנו עשרות מטרים מטה, אל איזור בתי המרחץ שמסביב לנהר, או אל אדמות הבור הסלעיות בבקע שבין העיר לחלקים הגבוהים יותר של גבעות וירת במערב. חלק מהאחוזות נמצאות בבעלות אצילי הבקעה ומשמשות אותם או את בני משפחתם כאשר הם מבקרים באנ'מירלור. אחוזות אחרות שייכות לגבירים מקומיים, כמו בית האצולה העתיק והמסתורי קוֹר-לָאנְקְרוֹס, שמוצאו מהאצולה האנ'מירית של רכס קָארָאנְסִיל.

העיר התחתית ("העיר החדשה")

רובע הבנוי ברובו מאבן, שמשתרע במורד המתלול שיורד מצפון וצפון-מזרח לעיר העתיקה. זהו אזור של בתים בני שתיים ושלוש קומות, רובם קטנים יחסית, אולם מפעם לפעם עולה ביניהם בית מידות מסיבי שנפרש על פני שטח גדול יותר. הרחובות הם ברובם סמטאות צרות יחסית, מתפתלות ומרוצפות באבן. חלק מקורים בשורות עמודים, שמאחוריהן פתחי חנויות קטנות ובתי מלאכה, שחלקם פועלים מזה דורות רבים. בעבר, המקום נחשב לחלק העני יותר של העיר, ושימש למגוריהם של סוחרים ובעלי מלאכה קטנים. לצידם חיו נותני שירותים שונים לאורחי הפונדקים המפוארים של העיר העילית מדרום, ושל בתי המרחץ המפוארים באפיק האנ'סיריון מצפון-מערב. רבים מאותם אנשים נאלצו לשכור קורת גג ולהצטופף בבתי האבן הקטנים יותר, בעבור תשלום חודשי נאה לעשירי העיר.

המצב השתנה בהדרגה לאחר ההתנפצות הגדולה, וכיום התואר המפוקפק של רבעי העוני עבר למשכנות העקורים שמחוץ לחומה, ולשוליו המפוקפקים של איזור המרחצאות שירד מגדולתו. העיר התחתית של היום משמשת למגורי פסיפס אנושי מגוון יחסית של אנשים ממעמדות ביניים: החל בסוחרים ובעלי מלאכה מוצלחים ואמידים יחסית, אולם לא מפורסמים ומקושרים די הצורך בכדי לגור בהיכלות של הגילדות הגדולות בעיר העתיקה; וכלה בצאצאי פליטים מיוחסים או ברי-מזל, שהגיעו עם גלי העקורים הראשונים. מסיבה זו, הם זכו עדיין למגורים בעיר עצמה, במקום להדחק אל האדמות הבוציות מסביבה.

בעיר התחתית ובעיקר ליד השער המזרחי שלה, אפשר למצוא כמה וכמה פונדקים שמתאימים לכיסיהם של סוחרים, נוסעים והרפתקנים שאין להם או אינם רוצים לבזבז הון עתק על פונדקי העיר העתיקה. כמו כן, ממש מעל הדרך הראשית שעולה משער הירידּ, אפשר למצוא את המתחם המבוצר של "המשמר הירוק": משמר העיר שידוע לשמצה בשחיתות של רבים מאנשיו. המתחם מחולק כיום בין ארבע משפחות רבות-עוצמה ויריבות שמחלקות ביניהן את הפיקוד על המשמר. מתחת לו, במנהרות ששימשו בעבר לאחסון ולכל היותר למעצר זמני של פושעים קטנים, כלואים כיום רוב האסירים של העיר, לעיתים אחרי שיפוט שרירותי למדי של מפקדי המשמר. בית הכלא העתיק בעיר העילית משמש כיום קומץ אסירים ממוצא מכובד, או כאלו הקשורים לפרשיות חמורות שהצדיקו את 'הטרדת' נציגי המועצה העליונה של הבקעה או שופט מטעמה.

מקום מפורסם נוסף בעיר התחתית הוא גילדת הבנאים וסתתי האבן, שנשלטת ברובה בידי אומנים וסוחרים ממוצא וָארְתָארִי. בסמוך אליה נמצאת 'חצר הגבירה וָארְיָה', שם גרים רבים מהוארתארים שהגיעו לעיר או הצאצאים שלהם. במקום פועל גם מעין בית ספר רשמי למחצה ששיך לכאורה לגילדת סתתי האבן, ובו פועלים ומלמדים כמה מורים שהם פליטים מהעיר שער-חורף, חלקם ממוצא מִיתְ'וָוארִי. באורח צפוי למדי, חצר הגבירה ואריה הפכה למרכז לא רשמי של מאמיני אלת האור, בעיקר בנוסח המית'וואר של דת זו. באחד מאגפיה קיים מקדש צנוע שבו דולקות קטורות תמיד לזכר הנרצחים במפלת שער-חורף.

לא רחוק משם, כמעט בגבול בין העיר התחתית לאיזור המרחצאות ("רובע בית טחב") מתפתל רחוב צר ואפוף אד שמכונה בפי כל 'סמטת הדָלוֹסִים' - על-שם ניצולים אנ'מירים מִדָלוֹסְיָה שהגיעו לכאן אחרי שהמחוז שלהם הפך ליער פטריות רעיל. רבים מהם ממשיכים לעסוק בעבודה וביצירה במתכת, מיומנות שהביאו מבתי המלאכה האבודים בדלוסיה. הדבר יוצר מתח מתמיד ויחסים מורכבים בינם לבין גילדת חרשי המתכת העתיקה של אנ'מירלור.

רובע המקדש

מקדש ארבע ההשתקפויות וסביבתו יושבים על הפסגה הקטנה יותר בצפון העיר, מעבר לאפיק האנ'סיריון ולגשר העצום שעובר עשרות מטרים מעליו. הגשר, ממש כמו הרחוב הראשי של הרובע שמסתיים בשערי המקדש, מעוטר בפסלי גוף-עליון של כוהנות מימים עברו. הוא מסוגל להחזיק עליו בקלות שיירת עגלות או תהלוכה המונית.

הרובע עצמו בנוי בצפיפות יחסית על המדרונות מתחת לחומה החיצונה של המקדש. בתיו נוטים להיות מרווחים ועשוי אבן בחלקים הקרובים למקדש, באורח שמזכיר מאד את חלקיה הטובים יותר של העיר התחתית. חלקים אלו שימשו בעבר, וחלק קטן מהם עד היום, למגורים של כוהנות ושארי-בשרן. אולם רבות מהמשפחות הללו נעלמו, ופינו את מקומן לסוחרים ולמתעשרים חדשים.

נמוך יותר על מורדות הגבעה, הבתים הופכים קטנים ועלובים יותר. חלקם סדוקים או הרוסים למחצה, בעיקר במתלול שיורד לעבר אפיק האנ'סיריון. על הצלע המזרחית והצפונית של הרובע, הבתים הופכים בהדרגה לבקתות וצריפים, במקום בו שולי רובע

המקדש מתערבבים ברבעי העקורים שמתחת לגבעה.
בפינה הדרום-מזרחית של הרובע, לא הרחק מקצה הגשר הגדול, נמצא 'שוק הגשר'. זהו מתחם מקורה בנוי מסביב לעמודים גבוהים ומגולפים, שבעבר הרחוק היה שוק אומנים, בעלי מלאכה וספקים שונים של המקדש והכוהנות שלו. במרכז השוק, הכוהנות היו בוחרות לעצמן פועלים ושרתים.
מאוחר יותר, השוק הפך למקום עגום, שבו משפחות פליטים היו מוכרות את שרידי הרכוש והמטלטלין שלהן כדי להתקיים, לא פעם בעד פרוטות. שמועות עקשניות טוענות שמר אֶמְרָאנְד בן אֲנְזָארְט – לורד אנזאריון לעתיד – עשה חלק נכבד מהונו בעסקאות מפוקפקות מול אנשים נואשים כאלו, בעיקר כאלו שבאו מהחברה הגבוהה של מחוז טיל'מאריס.
לא הרחק מהשוק, נישאת 'תצפית העורב' - בשמה המלא: צוק העורב של אֶנְ'סִירֶל. זהו רחוב נאה בעל חזות עתיקה שמסתיים במשטח סלע שצופה מגובה רב על מפלי האנ'סיריון, במקום בו הנהר נשפך מאיזור בתי המרחץ אל השטח הנמוך יותר במזרח. לפני ההתנפצות, המקום היה יפיפה ושמור היטב, ולעיתים שימש כוהנות להתבודדות מקודשת. לאחר האסון, המקום החל לשמש לצרכים עגומים בהרבה, כולל התאבדות בקפיצה אל תוך המפלים: תחילה של כוהנות שחשו את הרעל ("מחלת הכוהנות") אוכל אותן מבפנים; ובהמשך של פליטים, רבים מהם מהמעמדות הגבוהים, שכילו את כל רכושם וקצו בחייהם. כיום המקום נטוש רוב הזמן. רבים בטוחים שהוא מקולל, וכי הרוחות של האנשים שנטלו שם את חייהם עודן רודפות אותו.

מקדש ארבע ההשתקפויות: מתחם המקדשים רחב הידיים בצפון-מערב הרובע, תופס למעשה את רוב השטח שעל הגבעה הצפונית. המתחם כולל הן את מקדשי ההשתקפויות, והן שלל חצרות, גנים ומבני שרת קטנים יותר סביבם.
המקום, על הגנים המלבלבים והחצרות המפוארות שלו, נחשב בעבר לפנינה הזוהרת של העיר. הוא היה שייך באורח רשמי לכוהנות כל ארבע ההשתקפויות, שלכל אחת מהן היתה קפלה משל עצמה, ובהיכל הגדול שלו ניצבו ארבעה כסאות שווים, אחד לכל השתקפות – או ליתר דיוק, לכוהנת הבכירה שלה בבקעת קיירן. המקדש המה כוהנות, שומרים, מלומדים, אומנים ומשרתים, וניטש בו מאבק פוליטי מעודן (לפחות רוב הזמן) על השליטה – בעיקר בין הכוהנות של ההשתקפות הכחולה וההשתקפות הצהובה.
הקפלה הצהובה שבדרום-מערב המקדש היא כיום מבנה נטוש, הרוס למחצה, נעול על בריח ונחשב מקולל. בעבר, חיתה ופעלה שם "כוהנת השחר" היפיפיה ורבת העוצמה, שהפכה לאגדה עוד בחייה. בשנים שלפני מרד הורד האפור וההתנפצות הגדולה, היא נחשבה לגבירה הבלתי-מעוררת של המקדש, וישבה לבדה על הכס הרם, שם היתה מקבלת את פניהם של אנשי העיר שביקשו לראותה או נשפטו לפניה. פסלים ודיוקנאות של כוהנת השחר נפוצים מאד ברובע הגשר, כולל בתור סחורות שנמכרות עדיין בידי אומנים ובעלי מלאכה בשוק הגשר, ולעיתים גם בגילדות הגדולות של העיר.

מעון טרם-שחר: מבנה קודר ונעול בפאתי איזור המקדש, שבעבר שימש כמגורי חניכות. בשנים שלאחר ההתנפצות, המבנה, ובעיקר מנהרות האחסון המפותלות מתחתיו, נודע לשמצה כמקום בו נכלאו כוהנות – בעיקר אך לא רק של ההשתקפות הצהובה. הן נכלאו שם, לאחר שלקו במחלה המקוללת או 'ההרעלה הפנימית' שנטלה מהן, בהדרגה כל צלם אנוש. או למצער, אלו היו אותן כוהנות שהגיעו לשלב המתקדם והמבעית של המחלה בטרם הספיקו להמלט או ליטול את חייהן בעצמן.
מסופר שכל הנסיונות לרפא את האומללות שנכלאו במעון טרם שחר ומתחתיו כשלו. הבכי והצרחות שהפכו בהדרגה ליללות לא-אנושיות הדהדו בחשיכה ונספגו בקירות האבן עצמם. כמה מהשמועות מרחיקות לכת עוד יותר, ומספרות על ביצים או זקיקים קרומיים שהודבקו בידיים מתעוותות על הקירות האפלים, עד שהמוות הגיע סוף-סוף לקחת את הנשמות המיוסרות, או לפי גרסה אחרת – היו אלו הנציב לוס'טירן ואולי הגבירה לִינְ'טוֹרִיאֶל שהורו לגאול אותן מהיסורים.
כיום, המקום נעול ואסור לכניסה, ומספרים שחלק מהמעברים העמוקים תחתיו מוטטו ונחסמו באבני מפולת. לא ברור מי במקדש מחזיק את המפתחות והיכן הוא (או סביר להניח, היא) מחביאים אותם.

רובע בית טחב (איזור המרחצאות)

העמק התלול שיצר אפיק האנ'סיריון בין שתי הגבעות של אנ'מירלור, שימש פעם כרובע המרחצאות והתענוגות של העיר. לפני ההתנפצות, מרכז הרובע היה מפורסם במראה מעודן ויפיפה: בתי הפאר האנ'מיריים המעוצבים לתלפיות של מרחצאות גדולים ויוקרתיים נפתחו אל אפיק האנ'יסיריון שהיה שוצף וצלול, ומעליו עברה טיילת ירוקה עם פסלים שהחזיקו גבישי מאור קסומים, מזרקות ועוד.
בין המרחצאות המפוארים, התפתלו רחובות צדדיים עם חנויות ובעלי מלאכה ששירותו את באי המרחצאות. אלו התפצלו בהמשך לסמטאות צרות יותר, שם שכנו עסקים שהציעו שירותים מפוקפקים יותר. זאת, הגם שלפי השמועות, שירותים מפוקפקים לא פחות הוצעו גם בחדרי פאר סודיים בכמה מהמקומות המפוארים והיקרים ביותר.
כמה מהמרחצאות בפאתי הרובע, קרוב לעיר התחתית, היו עממיים וזולים יותר, ושירתו מקומיים או נוסעים

אמידים פחות, וחלקם העניקו גם שירותי פונדק במחירים סבירים יחסית.
ההתנפצות הגדולה, שזעזעה את התת-קרקע מתחת לעיר, שינתה לגמרי את המקום. אפיק האנ'סיריון השתנה, והפך איטי ובוצי יותר. חלק מהמעברים התת-קרקעיים התמוטטו או הוצפו במים מזוהמים, מה שגרם לרוב המעיינות ששימשו את המרחצאות לגווע או להתעפש. האורחים העשירים מרחוק חדלו מלהגיע, כאשר ההתנפצות הגדולה והשנים הקשות שלאחריה מילאו את הדרכים בפליטים נואשים.
רובע המרחצאות דעך והצחין, וקיבל את שמו הנוכחי "רובע בית טחב". חלק מבתי המרחץ ניטשו והתמוטטו בהדרגה, והבריכות תחתן הפכו לטובעניות ומסוכנות, לעיתים משכן לשרצים ואפילו מפלצות. מקומות אחרים נתפסו בידי קבוצות של פליטים ועקורים, שהחלו להאבק ביניהם - מה שהסתיים בדרך-כלל בכך שהכנופיות האלימות והמסוכנות יותר היו אלו ששרדו. רק מעיינות ומרחצאות ספורים שרדו ועודם מתאימים לשימוש, וכל אחד מאלו מוחזק כיום בידי אדון עשיר ובעל עוצמה, שלא פעם סגר את האיזור סביבם.
בית טחב של היום הוא איזור מסוכן. רק מספר מתחמים בתוכו נחשבים בטוחים, או מוחזקים ביד ששומרת על הסדר ועל הגנת המתחם מפני פושעים ולעיתים דברים גרועים יותר. חלק מהסמטאות, בעיקר בגבולות הרובע, עדיין פעילות, ומציעות תענוגות מפוקפקים וסחורות מפוקפקות לא פחות, בעיקר אסורות או מוברחות.

היכלות בית-אבן: בקצה הדרום-מערבי של הרובע, במקום בו בוקע אחד היובלים המעופשים של האנ'סיריון ממעמקי האדמה, אפשר עדיין למצוא את דלתות האבן העצומות שמובילות אל "היכלות בית-אבן". זה היה מרחץ תת-קרקעי עצום, מפואר ומסועף, שנחשב לאחד המקומות היותר מהוגנים ברובע.
כיום, זרמים תת-קרקעים הציפו חלקים מהמקום, וחלק מההיכלות קרסו למחצה, או שהתמוטטו קירות שמפרידים בינם לבין מערות עמוקות ומסועפות שמתפתלות הרחק ולעומק. אחד מחלקי המתחם משמש כיום לכריית בוץ; ואילו החלקים האחרים הפכו למבוך חשוך, בוגדני ומסוכן מאד.

אחוזת דִּירְ'לוֹרְמָאר וסביבתה: אחוזה עתיקה ששוכנת במקום מוגבה בקצה המערבי של הרובע. היא נמצאת ליד היובל המרכזי של האנ'סיריון, במקום בו הוא עדיין שוצף וצלול. האחוזה שולטת על איזור שבנוי בשלושה מפלסים שעולים זה מעל זה, כאשר בית האחוזה עצמו שוכן על הגבוה מכולם וחולש על כל האיזור תחתיו.
האחוזה היא משכנו של האציל המפורסם והשנוי

במחלוקת דיר'לורמאר, המכונה בפי כל "העלם לוֹרִי". לורי הוא צעיר יפיפה, יש אומרים באורח כמעט לא טבעי, עשיר כקורח ומקובל מאד בחברה הגבוהה. יש לו חברים ומליצי יושר רבים, כולל ראשת גילדת הצורפים, והוא ידוע במסיבות המפוארות שהוא עורך, אליהן מגיעים הסלתא והשמנא של העיר.
יריביו של 'העלם לורי' טוענים שיש לו קופת שרצים גדולה; כי הוא אחראי למות בני משפחתו; כי הוא וידידיו הקרובים מכורים לתענוגות סוטים ואכזריים; וכי יש משהו מוזר באורח בו נראה שלזמן אין כל השפעה עליו. ידידיו ומעריציו, לעומת זאת, מהללים את דעתו הפתוחה; את נדיבותו בכספים, את יופיו הקורן, ואת טעמו המשובח באומנות. במפלסים שמתחת לאחוזה, חיים צעירים רבים שעוסקים באומנויות, ממוצא ויחוס מגוון מאד – מבנים סוררים של משפחות אנ'מיריות עתיקות ועד לצעירים שהעלם לורי חילץ מרבעי העקורים והפך אותם למשרתים נאמנים. הדבר הופך את האיזור למשוחרר, אבל גם מופקר למדי במונחים של המסורת האנ'מירית או הפארילית. יושביו מעריצים את 'העלם' ורואים בו דוגמא ומופת לחיקוי, ורבים מהם שואפים להשיג את תשומת ליבו עבור עצמם או עבור האומנות שלהם.

מתחם נָאֶרְתָאלוֹס: מתחם נארתאלוס הוא מתחם מוגן היטב על הגדה הצפונית של האנ'סיריון. הוא נמצא במרכז רובע בית-טחב, וחולש על האפיק במקום בו הופך לשורה של בריכות בוץ. זהו מתחם מבוצר בחומות עץ גבוהות, שבליבו יושבת אחוזה עתיקה שפגעי הזמן ניכרים בה, למרות שרובה שופץ באורח ראוותני למדי. מסביבה משתרע מתחם של חנויות, מחסני סחורה, סדנאות כדרות, חנויות עשבים, בתי אוכל ועוד. המקום

נחשב לאחד המקומות הבטוחים והמוגנים יותר ברובע, כל עוד באיו יודעים שלא לאבד את חסדה של אֶזְרִין - הגבירה שעיצבה את המקום בצלמה ובדמותה.
האחוזה עצמה היתה שייכת לאביר צעיר משושלת קור-פרניל, אחיה של כוהנת צהובה מפורסמת (או ידועה לשמצה) שסולקה מהמסדר שלה בידי 'כוהנת השחר' שאילצה אותה להנשא לאדם שלא רצתה בו. בסופו של דבר, היא הורשעה ברצח, וגורשה בחרפה מהעיר. בעל האחוזה, שאיבד את רוב בני משפחתו לאחר השערוריה, הדרדר, התמכר לשתיה ושקע בחובות. לבסוף, הוא איבד את כל רכושו למתעשרת חדשה, שהפכה את האחוזה וסביבתה למה שהם היום.
האדון לשעבר חי בעוני במרתף במשך שנים. מקומיים מצביעים על תל אבנים מרופש ליד אחת מבריכות הבוץ בתור מקום קבורתו, ולוחשים שרוחו הרעה עדיין רודפת את מרתפי האחוזה.
אחוזת נארתאלוס עצמה שופצה ומשמשת כמרכז כוחה ההולך והעולה של הגבירה אזרין. בשנים האחרונות, היא החלה עורכת בה סעודות מפוארות עבור נכבדים שמבקשים את קרבתה ותמיכתה, ורוקחת משם את תוכניותיה לנצל יריבויות בצמרת העיר כדי לעלות עוד יותר במעלה הסולם.

רבעי העקורים שמחוץ לחומה

הרבעים מחוץ לחומה הם אוסף צפוף ומדכא למראה של בקתות, צריפים ואוהלים, מנומרים מדי פעם בבית עץ גס וגדול יותר. הם נוצרו בשנות הכאוס שלאחר ההתנפצות, כאשר בקעת קיירן הוצפה בפליטים ממקומות שונים. בשלב מסוים, אנ'מירלור סגרה את שעריה בפני פליטים נוספים, ואלו שניסו להכנס אליה החלו להקים אוהלים ובקתות מסביב לחומות ולרחבת היריד שמחוץ לשער המזרחי של העיר. אלו התרבו והפכו עם השנים למקום מושב קבוע לאותם פליטים, ובהמשך גם לרבים מצאצאיהם.
כל רבעי העקורים ידועים לשמצה כמקומות אלימים, חסרי חוק וסדר כמעט לגמרי, מלבד פשיטות מזדמנות של משמר העיר. בטחון יחסי אפשר למצוא רק בכמה מתחמים של משפחות גדולות שיש להן די צעירים חסונים כדי לסלק החוצה עושי צרות שבאים מחלקים אחרים של הרובע.
כיום, כמעט חמישה עשורים לאחר ההתנפצות הגדולה, רבעי העקורים, מי יותר ומי פחות, הם מבוך עלוב ולעיתים מסוכן של מבנים עלובים על קרקע שרובה בוצית, קפואים בחורף ולוהטים ושורצי חרקים בקיץ. רק מעט חנויות ודוכני ממכר עלובים פועלים כאן, רובם סמוך לרחבת הירידים, או בתוך מתחמים של משפחה גדולה וחזקה יחסית – בין אם בבעלותה או בחסותה. פה ושם, אפשר להתקל גם במזקקת אלכוהול גסה, או בקדרות בישול גדולות ומבעבעות.

רבים מתושבי הרבעים הללו מוצאים פרנסה בדחק בתור פועלי יום דלים ברבעים העשירים יותר, רוכלים, או משרתים מדרך נמוך. רבים אחרים הפכו לפושעים – מכייסים ועד לשודדים או מבריחים, ולעיתים קרובות סתם בריונים הלומי משקה, שמחפשים קומץ מטבעות ואת התגרה הבאה.
כמעט כל דבר יכול להפוך במהירות לקטטה גדולה - מחיכוך בין קבוצות מרבעים שונים, ריב על קומץ מטבעות, מקום מרבץ או דוכן - שלא לדבר על שמועות כי נער מאורגאקה פגע בכבודה של נערה מטיל'מאריס (או להיפך).

רובע היריד

רובע העקורים הותיק ביותר, שמשתרע ממש מחוץ לשער המזרחי הגדול של העיר, משני צדדיה של רחבת הירידים. בהיותו קרוב לדרך הראשית ולרחבת היריד, הוא נחשב לגרוע ולאלים פחות מבין רבעי העקורים. רבים מתושביו הם צאצאים של פליטים אנ'מירים או אנ'מירים למחצה ממרכז וצפון טיל'מאריס. גרים כאן קומץ ניצולים מזֶאר-טֶל'מוֹרֶה, ונציגות קטנה, אבל חמושה ומבוססת (יחסית לרובע) של חיילים לשעבר בצבא המורדים של תָאריל עילית שמצפון נסיכות אוֹרְמְ'תָריל. אלו חיים ביחד במתחם מוגן יחסית משל עצמם, ומפעילים בו לול תרנגולות, ומזקקת אלכוהול באיכות סבירה יחסית. לצד המזקקה שוכנת גם מאורת שתיה 'מסורתית' ומחוספסת לפי מיטב המסורת של תאריל עילית.

רובע הרגל הכמושה

הצפוני שמבין רובעי העקורים. הוא מפורסם בגזע של עץ מת ענקי שנישא במרכז הרובע, שלא הרבה נשאר ממנו מלבד גזע וקומץ ענפים. צורתו של העץ מזכירה מרחוק רגל, ומכאן שם הרובע. ברובע הזה, יותר מאשר ברבעי העקורים האחרים, נפוצה חקלאות זעירה, וליד רבות מהבקתות יש גן ירק עלוב או עץ פרי בודד.
רוב תושבי הרובע הם איכרים פארילים שאיבדו את אדמותיהם במחוזות אחרים, חלק גדול מהם בנחלות לורד אבאריל, אבל לא מעטים מחלקים אחרים של בקעת קיירן, לרבות במחוז שנשלט בידי לורד אנזאריון. הגם שהדור הראשון של תושבי הרובע לא היה קנאי במיוחד, ורבים מהם לא התביישו בדם אנ'מירי שזורם בעורקי המשפחה או קיימו מנהגים אנ'מיריים כאלו ואחרים מכוח הרגל, המצב הלך והשתנה עם השנים. כיום, חלק גדול מתושבי הרובע, בעיקר הצעירים, הם אדוקים מאד, ושוטמים את האנ'מירים – כולל את האדונים מהעיר העילית שחלקם נאלצים לשרת – ואת המורשת שלהם. לא אחת, האגדה על הנביא הגדול שקם לאבא בעל הקרניים במרחקים עושה לה כנפיים ברחבי הרובע.

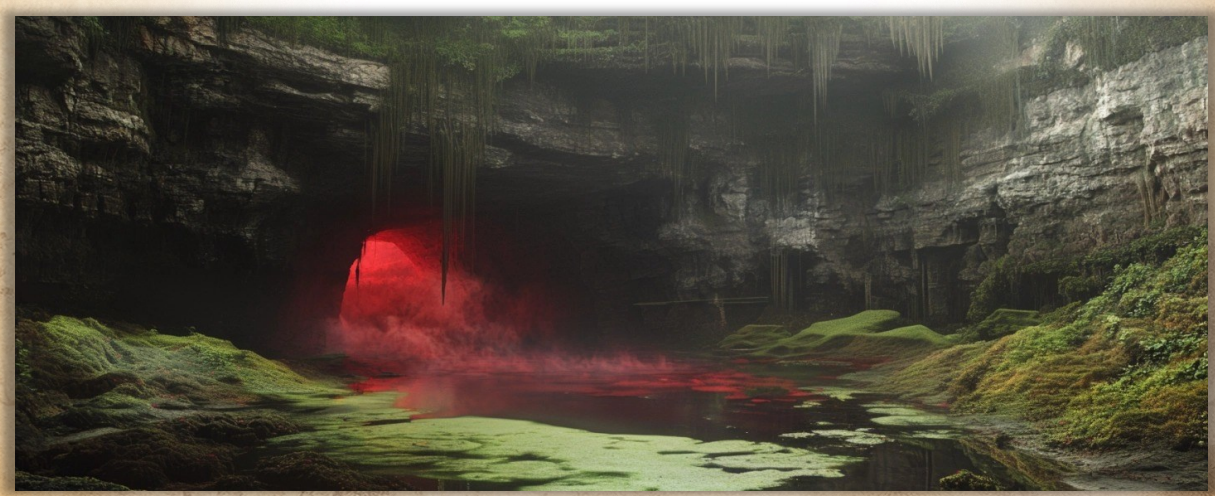
הגיבורים ומושא הקנאה של רבים מתושבי הרובע הם בני משפחת שָׁארְזוּרוֹל: משפחה מורחבת אדוקה שהחלה את דרכה בחוסר כל, והצליחה לא רק לפלס את דרכה אל המשמר הירוק, אלא להפוך בהדרגה לאחת מארבע המשפחות החזקות בתוכו. חלומם של צעירים לא מעטים ברובע הוא שבני שארזורול יגייסו אותם לשירותם.

רובע צל–רכס

הדרומי והעלוב ביותר מבין רבעי העקורים, שגובל במדמנה הגדולה בדרום, ובמזקקת האלכוהול הגדולה של דוֹרְזָאד במערב. הרובע הזה נגוע יותר מכל האחרים בהצפות תכופות ובמחלות, וסובל מהתעמרות בלתי פוסקת של הגורג מקלאן קְרִיג שחיים ממערב לרובע.
רוב תושבי הרובע הם פליטים שהגיעו מכפרים באורגאקה, שהגיעו ונשארו במצב של חוסר כל. הם נחשבים לעילגים ביותר מבין התושבים, ובעלי הסיכוי הנמוך ביותר להתקבל לעבודה בעיר עצמה. רובם נאלצים לעבוד בפרוטות עבור קלאן קריג, או למצוא מחיה בדחק במלאכות בזויות, ליקוט צמחים או ציד שרצים במדמנה הגדולה מדרום. רבים מהם שתויים לעיתים קרובות, מדברים בלהג שהוא כמעט לא מובן למקומיים אחרים, ונחשבים לאלימים והמסוכנים מבין העקורים.

מכרה דלת–אודם

רעידות האדמה שזעזעו את המעמקים מתחת לאנ'מירלור בזמן ההתנפצות הגדולה, גרמו לפתיחת מנהרה בקצה הבקע העמוק שבין המצוקים מדרום-מערב לעיר, בשולי המדמנה הגדולה. מתוך המנהרה בקעו אדים אדמדמים, שהקנו למקום את שמו.
לאחר כמה קרבות ומיגור שרצים שבקעו מהמנהרה, התברר כי היא מוליכה אל שורות של נקרות ונקבות תת-קרקעיות בשניים או שלושה מפלסים שונים, שחלקן נראות כאילו שימשו כמכרה קדום – לא ברור בעבור מי. שורת מאבקים אלימים ניטשה על הבעלות במקום, בעיקר על מי-הגופרית המרוכזים שמבעבעים בעומק המנהרות. מניע אחר למאבקים היתה השמועה - שלא ברור אם נמצאה נכונה אי-פעם - שבמעמקי המקום אפשר למצוא אבני חן אדומות נדירות (קוֹרְלִידִים). בסופו של דבר, המקום 'הושכר' לגורג מקלאן קְרִיג. לא ברור מי עמד מאחורי המהלך, אבל השמועות יודעות לספר שמאחורי הבריונים של אם הביצים הגדולה עומדים אחד או יותר מהאנשים החזקים ביותר בעיר. הגורג של קלאן קריג מוכרים מאז מחצבים שונים, כולל מי גופרית עשירים במינרלים, בוץ משובח ואבני בניה ירודות. השמועה מספרת שאת החומרים הנדירים יותר הם שומרים לעצמם או מעבירים בחשאי לפטרוניהם בעיר העילית.
העבודה במכרה, תחת ידם האכזרית של בני קלאן קריג, נחשבת למקום הגרוע ביותר שאפשר להגיע אליו.
לצד אנשים נואשים לגמרי מרבעי העקורים, מועסקים כאן בעלי חוב שנגררו לכאן כמעט בכפיה, אסירים מסוכנים או בזויים ש'נודבו' בידי המשמר הירוק, ועוד. מספרים, כי העבודה במכרה מפרכת ומסוכנת מאד; וכי הגורג משתמשים ביצורים לא אנושיים כדי 'לעזור' להם להשליט משמעת ולדכא מהומות - מסוג שכבר פרץ בעבר והוכרע באכזריות. לפי אחת השמועות, מדובר בגזע של אבנוני-מערה, ולפי גרסה אחרת - דמויי-אנוש מפלצתיים ולחים עם מקור.
השמועות על התנאים במכרה, ועל כך כי העובדים בו זוכים ליחס של עבדים, קומם לפני שנים את הכוהנת לינ'טוריאל. הכוהנת רצתה לערוך חקירה מדוקדקת על המתרחש מאחורי 'דלתות האודם' ואולי גם על מי שעומדים מאחורי הזכיון שניתן לקלאן קריג. יוזמה זו הוכשלה במהירות, גם על-ידי אנשים בחצרו של בעלה של לינ'טוריאל, לורד אנזאריון - שיתכן שיש להם קשרי עסקים עם אדוני המכרה - או שהם מקבלים משם טובין שהשתיקה יפה להם.

13.3: אוכלוסיית העיר

בני–אדם

רוב מוחלט של תושבי העיר (יותר מ-10,000) הם בני-אדם מסוגים שונים.
לפני ההתנפצות, רוב תושביה של אנ'מירלור היו אנ'מירים, או אנשים ממוצא מעורב שהזדהו כאנ'מירים. בעיר המחז, האנ'מירים לא היו רק בני האצולה ורבי-האומנים הבכירים, אלא גם רוב המעמד העירוני המבוסס של סוחרים, בעלי מלאכה, ואפילו משרתים בכירים באחוזות. הפאר'ליל היו מעטים יותר, חיו בשולי העיר התחתית ורובע בית-טחב, ושימשו כפועלים, רוכלים, שוליות סוחרים ומשרתים מדרג נמוך.
המצב השתנה כאשר העיר וסביבותיה הוצפו בגלי פליטים ממקומות שונים: איכרים פאריליים שהתיישבו ברובע הרגל הכמושה; פליטים מטיל'מאריס שרובם אנ'מירים, ופליטים מאורגאקה שנחשבים כשארי-בשר מגושמים וירודים של האנ'מירים. כמו כן, העיר משכה אליה גם אוכלוסיה וארתארית לא מעטה, שחלקה התיישבה בה עוד קודם לחורבן שער חורף והמלחמה שהשתוללה לפני שנות דור בכל רחבי יער וארתארון, אחריה הגיעו לאנ'מירלור וארתארים נוספים.
רבים מהוארתארים הם סוחרים ובעלי מלאכה, שמתמקצעים במיוחד, אבל לא רק, בעבודת האבן והעץ, וגם בבישול.
כיום, קשה לתת אומדן מדויק של התושבים האנושיים השונים בעיר. מקובל לחשוב, כי כ-50% מבני האדם בעיר הם אנ'מירים מסוגים שונים. מהמעמד הגבוה והשוקע באיטיות של האצולה העירונית העתיקה, דרך עירונים אנ'מירים ואנ'מירים למחצה, ועד הפליטים מטיל'מאריס. כ-25% הם פארליל, בין אם ממשפחות ששכנו בפאתי העיר לפני ההתנפצות ובין אם צאצאי הפליטים ברובע הרגל הכמושה. כ-15% הם בני אורגאקה, שרובם המוחלט חי בתנאים קשים ברובע צל-רכס. שאר בני-האדם הם וארתארים בתוספת קומץ אנשים מארצות שונות ורחוקות יותר.
בנוסף לבני האדם, חיים בעיר כאלף גורג, רובם בני קלאן קריג; וקומץ אורגי-ערפל, מית'ווארי ואחרים.

גורג מקלאן קריג

הגורג מקלאן קריג מונים לפי ההערכה כ-1000 נפשות. הם שוכנים במתחם גדול וצפוף בשולי המדמנה הגדולה, ממערב לרובע צל-רכס, מסביב למזקקת האלכוהול הגדולה שהם מנהלים ביד רמה. קלאן קריג, ואם הביצים הגדולה שלו, גְרוּ קְרִיגְרִיג, יותר מכל קלאן גורג אחר בבקעת קיירן, מתנהגים בדרך שמתאימה לסטריאוטיפ הלא מחמיא של בני האדם על גורג.

בני קריג נחשבים למטונפים, חמדניים, בוגדניים, ומעורבים עד צוואר בפשע העירוני ובשלל עסקאות ומעשים שהשתיקה יפה להם: מגביית חובות אלימה, מכירת זבל מהמדמנה שמוצג כסחורה יקרה, דרך סרסור באלכוהול זול, ועד שימוש כמשגיחים בתופת של מכרה דלת האודם. מנגד, יש בקלאן קריג מעט מאד מהפחדנות שמיוחסת לגורג: בני קריג גאים בעצמם, ובטוחים שהם קלאן הגורג העתיק והמיוחס ביותר בבקעה. רבים מבניו ובנותיו חמושים, ויכולים להיות יריבים מסוכנים מאד עבור כל מי שמתנגש עימם או מנסה להשפיל אותם.
בנוסף לשלל העסקים המפוקפקים, יש לקלאן קריג גם כמה ענפי פרנסה נוספים, כולל ליקוט פטריות ואיזובי ביצה, ורעיית חזירי ביצה גמדיים. קלאן קריג פיתח שיטה להפיק צלילים, שהופכים את אותן חיות בר רעות מזג ובעלות נשיכה ידועה לשמצה לצייתניות. החלב של אותם חזירים, שבני קריג מאכילים ב'מזון סודי', הוא חומר גלם לעיסוק החוקי המרכזי של הקלאן – מזקקת האלכוהול הגדולה של דורזאד.

את המזקקה אפשר לראות ממרחק: ארבעה מבנים בצורת גליל, שגלגלי עץ גדולים מסתובבים לצידם, מוקפים במשטחי עץ עמוסים בחביות. הגורג השתלטו על המזקקה, תחילה בכוח הזרוע ולאחר מכן גם באורח רשמי, לאחר שגרשו את בעליה הקודמים – משפחת פשע מנמל טיל'מירלן, שהיתה אחראית לשורה של קטטות דמים עם תושבי הרובע הסמוך. חודשים ספורים לאחר מכן, נזכר משמר העיר לחשוף עסקי פשע

של אותה משפחה. רבים מבניה נעצרו, והאחרים נמלטו מהעיר.
לצד 'דם הדרקון' ומשקאות חזקים וזולים שהמזקקה הפיקה עוד קודם להשתלטות של קלאן קריג, הגורג החלו להפיק בה משקה חדש, זול וחזק במיוחד בשם "זִיש". הוא מופק מתערובת מותססת בין פירות של קנה ביצה שנחשבו קודם מתאימים לכל היותר למזון בהמות, עם חלב צמיג וחמוץ שבני קריג מפיקים מחזירי הביצה שלהם. המשקה החדש הפך פופולרי מאד בקרב העניים ברבעי העקורים, ורבים מהם מוכנים להוציא את הפרוטות האחרונות שלהם על ספל גדוש ממנו.

אם הביצים הגדולה גרו–קריגריג

גרו קריגריג היא יצור נפוח, צעקני וחמדן שלפי מיטב המסורת, רודה בגורג האחרים ביד ברזל. אם אין לה פגישות עסקיות או ביקור אחר בעיר לערוך, היא מבלה את רוב זמנה בבית המידות הלח שלה על שפת המדמנה הגדולה, כשהיא רובצת על מצעים רכים, זוללת ואוספת שכיות חמדה נוצצות.
כאשר היא עושה את דרכה אל מחוץ למתחם של קלאן קריג, אם הביצים מובלת באפיריון שנישא בידי לא פחות משמונה גורג צעירים. מסופר שהיא דורשת מהגורג מהקלאן שלה, או לפחות מהצעירים, להשתחוות עם הפנים לתוך הקרקע כאשר האפיריון שלה עובר – מנהג שאינו קיים באף קלאן גורג אחר בבקעת קיירן.
לפני מספר שנים, אם הביצים הגדולה החלה להתעניין מאד ולהפוך למאמינה אדוקה במעשיות על האל וִישְׁקְרִיק, שטוענות כי הגורג הם במקורם גזע נעלה ואפילו אלוהי למחצה. לפי השמועה, הדבר החל כאשר היא אירחה גורג חכם ונודד בשם גִּירְקְרִיק, ששהה בהיכלה והתחבב עליה מאד ("הזֶּב הדובשני שלי", כך מסופר שנהגה לקרוא לו). זאת, עד שהלה הואשם במעשה נוכלות נבזי במיוחד בעיר העתיקה, ונאלץ לברוח מאנ'מירלור כל עוד נפשו בו.
לכבוד הסיפורים הללו, אם הביצים הגדולה הורתה לקשט את היכלה בשבעה פסלי נחושת צעקניים בדמות שבע קרפדות השמיים, שעל כל אחת מהן מגולפת מחרוזת של אבני וסימני מזל נעלים. לאחר שקשרה לפי השמועה קשרים עם הגבירה אזרין ונחשפה ל"תורה הגדולה" העוסקת בדם קופי הגֶאבּוּטוּ שמזהם את עורקיהם של רוב בני האדם, אם הביצים הגדולה החלה "לשער" ולתהות בקולניות, האם יש מקבילה לתורה הזו שעוסקת בגורג. היא בטוחה כי תורה כזו קשורה לעוגים המרושעים ולדרך בה זיהמו את הגורג הנעלים וגזלו את המורשת שלהם. אם כן, אין בליבה של גרו-קריגריג ספק כי הדם של בני קריג הוא הטהור ביותר, וכוחן של שבע קרפדות השמים זורם בו באורח העז והמובהק ביותר.

"ביצי אבא" סוררות

ידה הקשה והחמדנית של גרו-קריגריג הביאה לכך כי כמה עשרות גורג צעירים מאסו, כל אחד בדרכו ובזמן אחר, בחיים תחתיה. הגורג הללו עזבו את קלאן קריג, ורובם עברו לחיות בחלקים אחרים של אנ'מירלור בתור "ביצי אבא" חסרות קלאן. אותם גורג, ברובם, לא רוצים קשר כלשהו עם קלאן קריג, ולא מסתירים את התיעוב שלהם כלפי הדרכים בהם הוא פועל.
מסופר שאם הביצים הגדולה 'לקחה ללב' את הדברים, והורתה להתנכל לגורג הסוררים בדרכים שונות: משכירת אנשי אגרוף, ועד הטרדות והפעלת קשרים עם אנשים כאלו ואחרים במשמר הירוק כדי למרר את חייהם ולפגוע בעסקים שלהם.

13.4: היסטוריה ומערכה

אנ'מירלור של השנים לפני מלחמת הורד האפור וההתנפצות הגדולה, היתה עיר רוויה בתככים ומאבקים פנימיים: החל ממאבקים בין הכוהנות במקדש ארבע ההשתקפויות לבין עצמן, ועד פגישות סודיות, הסכמות ותככים שנרקמו בין אנשים רבי עוצמה בין אדי המעיינות החמים של בתי המרחץ.
מעט משלל הסיפורים האלו עלה על הכתב או נחרט בזכרונות ששרדו עד היום, הגם שכמה מאותם ארועים יצרו יריבויות שקיימות עד היום, בין השאר אך לא רק בין כמה מהגילדות הגדולות של העיר.
לאחר ההתנפצות, הגיעו "השנים השחורות": תקופה של 15-10 שנים בהם העיר סבלה ממהומות ואלימות בלתי פוסקת. גלי פליטים ועקורים התדפקו בזה אחר זה על השערים; הפליטים הראשונים, בעיקר כאלו שהגיעו מחלקים אחרים של בקעת קיירן, זכו להכנס ולהקלט בעיר, אולם רבים מהם הדרדרו במהירות לחוסר כל, והפכו קורבן לסוחרים זריזים ומלווים בריבית קצוצה שניצלו את מצבם כדי 'לפטור' אותם משארית רכושם.
לאחר הרצח הברוטלי של הנציב לוס'טירן ומשפחתו, בלב-ליבו של המגדל השחור, העיר גלשה למהומות אלימות ולסדרה של מעשי רצח ותועבות אחרות. מאחר והמתנקשים לא נתפסו מעולם, סיפורים וחשדות הופצו לכל עבר, והיו מי שהאשימו את העקורים, בעיקר אנשים ממשפחות אצולה מהמערב שלא זכו לקבלת הפנים לה קיוו ובקשת העזרה שהפנו לנציב לא זכתה למענה.

הדבר הוביל תחילה לתגרות ופרעות אלימות בחלקים שונים של העיר, ולאחר מכן לסגירת שערי העיר בפני עקורים נוספים, שהחלו להתיישב מחוץ לחומות ויצרו שם את הרבעים העניים שקיימים עד היום.
המצב החריף, וגלש למריבות אלימות במיוחד בין הגילדות השונות, אצילים מקומיים ועוד. מעשי הצתה קטלניים, התנקשויות ושאר מעשים מבישים היו נפוצים מאד באותן שנים. הם גרמו בין היתר לחיסול או דעיכה של כמה וכמה שושלות מקומיות ששרדו את ההתנפצות הגדולה. בין לבין, ננעלו שעריו של המגדל השחור; השריד היחיד שנותר למשפחת לוסטירן – דודנית של הנציב שאיבדה את שפיות דעתה, נותרה לחיות במגדל למשך כמה שנים, ומספרים כי בעיר העתיקה ניתן היה, בעיקר בלילות, לשמוע את בכיה ויללותיה, עד שנדמו.
לאחר מספר שנים, הסדר חזר בהדרגה. העיר לבשה בסופו של דבר את הצורה והסדר הקיים בה עד היום: בלא שלטון מרכזי, כאשר חלקים שונים בה נתונים בידי הגילדות השונות ופקידים שממונים על-ידם, ופה ושם גם בידי גבירים ואצילים מקומיים שיש להם מילה מסויימת. הסדר בעיר נשמר, באורח רופף, בידי המשמר הירוק הידוע לשמצה בשחיתות שלו.

כוהנת השחר ומפלת בית קור–פרניל

"היא היתה אדירה! יפה כמו הזריחה, חזקה פי אלף מכל הזקנות הבלות ששורצות במקדש היום! אנחנו, האנשים הפשוטים, היינו כמו ילדים בשבילה. אה, ויום אחד היא גם תחזור. כולם יודעים את זה!
עכשיו, 'תה מתכוון להפסיק לשאול שאלות 'טומטמות ולהרים ספל לכבוד הגיברת הקדושה שלנו, או שרגל הכסא הזו תלמד אותך קצת נימוס?"

אחד הסיפורים שזכור היטב מהתקופה שלפני ההתנפצות הגדולה, נסב על דמותה של הכוהנת הצהובה הבכירה דָאר'נאלְריס סִיל-הִירְלָאריוֹן, הידועה בפי כל בכינויה "כוהנת השחר". הגם שהיא אבדה, או גרוע מכך, לפני כמעט חמישה עשורים, דמותה ומעלליה עודם חרוטים בזכרון ומשפיעים על אנ'מירלור עד היום. את דיוקנה של הכוהנת היפיפיה, על שערה הזהוב-בהיר, שלפי הסיפורים התנוצץ כמו שמש שנשברת על זהב טהור, ועיניה הכחולות הצלולות כמו שמי הקיץ, אפשר למצוא עד היום במקומות רבים בעיר. הוא נארג ונחרט על חפצים, משטיחי קיר ועד גביעים וכלי אוכל, ואפילו מגינים. לעיתים, הוא מעוצב כשהוא מוקף בלהבות שנראות כמו צורה מטושטשת של שמש עולה.

דאר'נאלריס היתה נצר לאחת השושלות הרמות ביותר באימפריה. השושלת טענה שדמה של ההשתקפות הצהובה בכבודה ובעצמה נמהל בעורקי בנותיה. דאר'נאלריס נשלחה לבקעת קיירן, אולי בכדי להתנסות במעמד של כוהנת בכירה בעיר ספר במשך תקופה, לפני שתוחזר לסֶלֶנְטִיר כדי להפוך לאחת המראות הנוצצות

הבכירות ביותר. כמה ממעריציה טוענים, כי כשרונה ומזגה החביב היו לצנינים בעיני כוהנות מושחתות שהסתופפו בחצר המקדש הגדול בעיר הבירה. לכן, היא נשלחה בעורמה למחוז ספר, לבל תוכל להתקרב להשתקפות הצהובה ולהשפיע על מזגה שהלך והאפיל. לאחר שהגיעה לאנ'מירלור, דאר'נאלריס השתלטה בנקל על מקדש ארבע ההשתקפויות, והפכה למנהיגתו הבלתי מעורערת. מנהיגותה העמידה בצל את הכוהנות הכחולות, ששלטו במקדש קודם לכן.
המסורת המקומית זוכרת את "כוהנת השחר" כאישה רחומה ואצילית, שבאורח חריג מאד לכוהנת צהובה דאגה לעם הפשוט ונהגה בגברים ונשים כאחד בכבוד וחביבות. אחרים טוענים שלמרות התנהגותה החביבה, כאשר זעמה התעורר היא הפכה לאכזרית ונקמנית לא פחות מכוהנות צהובות אחרות - והמעשה בחורבן יריביה מבית קוֹר-פֶּרְנִיל היה דוגמה מובהקת לכך.
בניגוד לכוהנות רבות בדורות האחרונים לפני ההתנפצות, שהיו 'מראות כבויות' שירשו את אבני החן המכושפות מאימותיהן, הכל מסכימים כי "כוהנת השחר" היתה רבת עוצמה. היא שלטה ביד רמה באש קסומה, לא רק להתקפה אלא גם בשלל דרכים אחרות בהן עיצבה את הלהבות כרצונה. היא ידעה לברך שכיות חמדה כפי שאף כוהנת אחרת בבקעה לא היתה מסוגלת. מסופר כי העמיקה לתוך האפלה שמתחת לעיר, ותרה אחרי סודות ושרידים שהותירו הבנאים המקוריים של המגדל השחור - כולל קשקשים שחושלו באש מעמקים להיות בוהקים כמו השמש וחזקים מכל מתכת. לפי השמועה, כמה משלוחים חתומים נשלחו על-ידה מערבה, אל האדונית הצהובה וחשלי-המתכת של דלוסיה, ולא ברור מה עלה בגורלם.

מפלתו של בית קור–פרניל

סֶרְ'לִינְיל ("סֶרִילִינָה") שהפכה לשנואת ליבה של כוהנת השחר, היתה כוהנת צהובה צעירה שבאה מבית קור-פרניל: בית אצולה זוטרה או "שושלת גברים" מקומית. סבה של סרילינה היה רב-אומן בגילדת הצורפים שבא במקור מנחלות אבאריל, ונישא מעל מעמדו. יש שריכלו כי את רוב הונו עשה בהלוואות בריבית קצוצה ואמצעים נפסדים אחרים, בטרם זכה לתואר אצולה.
כך או אחרת, סרילינה היתה הכוהנת הראשונה בשושלתה. היא זכורה כצעירה שאפתנית ונאה מאד, אם כי מעריצי כוהנת השחר מקפידים להדגיש, כי מעולם לא היתה בת-תחרות לגבירתם הנשגבת. בתור כוהנת זוטרה, השתתפה במסע המלחמה הכושל של 'רסיס הקרח' כנגד הגזע הדאמוני של הקוֹר'סָלָאג, לחמה ויצרה מעין 'חבורה' ביחד עם שני אצילים צעירים מבקעת קיירן – רָאתְ'אַרוֹן אֵ-רִילָארְן ואָרְ'תִירִיוֹן קוֹר-אוֹמְתָל.

לא ברור מה גרם לכוהנת השחר המרוממת לתעב את סרילינה, מיד לאחר שזו שבה מהמלחמה והפכה לכוהנת זוטרה ומבטיחה ששירתה ברובע ארבע ההשתקפויות. מעריצי כוהנת השחר טוענים כי דאר'נאלריס חשה מיד באופיה הרקוב של סרילינה, וידעה כי היא תנסה לעלות בדרגה ולצבור עוצמה בלא לברור באמצעים. אחרים מנחשים כי כוהנת השחר חששה כי סרילינה אינה מכבדת אותה, או מתכננת לקרוא עליה תגר ביום מן הימים.
כך או אחרת, כוהנת השחר היא שארגנה, בכבודה ובעצמה, צעד חריג וכמעט שערורייתי: 'צו מקודש' שהורה לסרילינה הצעירה לקחת 'הפסקה' בת שני עשורים לפחות מהכהונה, ולהנשא לראת'ארון א-רילארן, שאר-בשרה של גבירת האגם השוקע. זאת, בניגוד מוחלט לרצונה של הכוהנת הצעירה, ובאורח שנחשב כהשפלה מוחצת עבור כל כוהנת אנ'מירית, קל וחומר כוהנת צהובה. יש האומרים כי כל שניסתה כוהנת השחר לעשות הוא ללמד את הכוהנת הצעירה והשאפתנית שיעור באיפוק ובענווה, ובוודאי שלא 'להפטר' ממנה מסיבות אנוכיות.

שמועה אחרת ו'צבעונית' יותר מספרת כי ראת'ארון א-רילארן, שהיה מאוהב בסרילינה מאז שלחמו ביחד תחת פיקודה של רסיס הקרח, חיבל תחבולה: שיר בחרוזים שהושר בזמנו בכמה פונדקים, סיפר על לילה בו ראת'ארון בילה בחברתה של דאר'נאלריס באחד מבתי המרחץ, ובטוב ליבם בשתיית משקה לוהט וחזק במיוחד בשם 'דם הדרקון', נערכה ביניהם התערבות. כוהנת השחר, שהיתה שתויה לגמרי, התרברבה שכוח הקסמים שלה יכול להשפיע על חפץ נוי מאבן שעוצב כביצה של יצור מעמקים נושף אש, ולגרום לו לבקוע ולהוציא מתוכו לטאת אש חיה.
לאחר שכוהנת השחר הפסידה בהתערבות, ראת'ארון קיבל את הזכות לבקש ממנה משאלה אחת. במקום לבקש – כפי שציפו כולם – כי כוהנת השחר היפיפיה תכבד אותו ותבחר בו לענג אותה באותו לילה, הוא ביקש את ידה של סרילינה – משאלה שבסופו של דבר עלתה לו בחייו.
השיר זכור ומוכר עד היום, ואין דבר שיכול להרתיח את חסידיה של כוהנת השחר ולהביאם להתפרצות זעם אלימה יותר מאשר לשיר את אותם חרוזים בנוכחותם.

נישואיהם של ראת'ארון וסרילינה, הידידים לשעבר, הפכו לגהינום עלי אדמות. בסופו של דבר, הכוהנת לשעבר ארגנה את מותו של בעלה, שהוסווה לא בהצלחה בתור תאונה. "כוהנת השחר" לא החמיצה את ההזדמנות לסגור את החשבון עם יריבתה הצעירה, ועם כל בני קור-פרניל.
כוהנת השחר פסקה, כי 'למסדר הצהוב אין חלק או עניין בגורלה של נואפת, שקרנית ורוצחת', וכי עליה להשפט כאישה נטולת מעמד. היא היתה בטוחה כי המשפט יסתיים במהירות בגזר דין מוות. אלא, שתפנית במאורעות מסרה את השיפוט לאר'תיריון קור-אומתל, ידידם המשותף של סרילינה וראת'ארון ממלחמת רסיס הקרח. אר'תיריון, באורח שזיכה אותו ואת משפחתו בשנאה מחודשת של שליטי האגם השוקע, שפט בהגינות: הוא הרשיע את סרילינה ברצח, אולם האזין לטענותיה על הדרך בה נהג בה בעלה, שהוצג על-ידה כשתיין אלים. על סרילינה לא נגזר מוות, אלא גלות – להיות מסולקת מבקעת קיירן ולבלות את שארית ימיה במגדל מבודד במעמקי יער וארתארון, תחת תנאים שהולמים את מעמדה כאצילה וכוהנת לשעבר.
מסופר כי "כוהנת השחר" ששמעה על גזר הדין, איבדה לגמרי את חביבותה והתפרצה בזעם משתולל שהלם כוהנות צהובות אחרות. היא קיללה בפומבי את אר'תיריון קור-אומתל, ואיחלה לו שרחמיו על הנואפת הרוצחת ימיטו בבוא היום אסון עליו ועל כל שושלתו. לאחר מכן, צרחה עליו שיסתלק מאנ'מירלור, ויעלם בחזרה אל ההרים הקפואים מהם בא, לפני שתשרוף אותו בקסמיה כאן ועכשיו.
אר'תיריון קור-אומתל קד בנוקשות ועזב; ואילו סרילינה הוצעדה החוצה מהעיר באורח משפיל במיוחד, והועברה למגדל הכלא המרוחק שיועד לה. מסופר שהיא כלואה שם עד היום: וכי, באורח מוזר, לא חלתה או אולי חלתה והחלימה מהמחלה שכילתה את הכוהנות הצהובות האחרות.
קיצם של יתר בני קור-פרניל היה רע ומר. אביה של סרילינה ניסה להמלט מהעיר, נעצר, הואשם בפשע שקשור בזיוף מטבעות וגניבת מתכת יקרה, ומת בצינוק בעודו מחכה למשפט. רעייתו, שנותרה חסרת כל ועמדה מול רשימה ארוכה של חובות והשפלות, שלחה יד בנפשה. אחיה הצעיר של סרילינה, שהודח ממעמדו

כאביר אנ'מירי בתואנות כאלו ואחרות, איבד את שארית הונה של המשפחה בהימורים, שתיה ועסקאות כושלות. בסופו של דבר, נאלץ למכור את ביתו למתעשרת חדשה - הגבירה אזרין – וסיים את חייו במרתף שהואילה להותיר לו, 'בחסדה', לאחר שדעך באיטיות. לאחר מותו, הושלך לקבר עלוב, ורק משרת זקן שזכר לו חסד נעורים חרט את שמו בסתר על אבן חסרת צורה שהונחה מעל הבור.

סופה של כוהנת השחר

כוהנת השחר נעלמה ממקדש ארבע ההשתקפויות זמן קצר לאחר רעידות האדמה שגרמה ההתנפצות הגדולה. לפי השמועה, היא נמלטה לאחר שראתה את חברותיה הכוהנות זוחלות על הקרקע, מתייפחות וזועקות ביסורים, ואולי לאחר שחשה בעצמה את הסימנים הראשונים של המחלה.
גופתה לא נמצאה מעולם, אולם משערים כי גורלה לא היה טוב משל אחיותיה למסדר, וכי המחלה הביאה אותה לגווע באיטיות בעודה מתעוותת ומאבדת צלם אנוש – אלא אם כן הקדימה ונטלה את חייה בעצמה.
יש הטוענים שלמעשה היא לא ברחה מהעיר, וכי הכוהנת הכחולה הצעירה לינ'טוריאל הורתה לנעול אותה בעמוק והאפל בתאים שמתחת ל'מעון טרם שחר', עד שמתה או הומתה שם. לינ'טוריאל עצמה סירבה לענות על שאלות בנושא, ורק סיננה "אינכם רוצים לדעת. באמת שאינכם רוצים לדעת".

מאמיניה של כוהנת השחר כיום

חרף הדעה הרווחת על סופה העגום של 'כוהנת השחר', רבים ממעריציה, בעיקר אך לא רק מהעם הפשוט, סירבו ועודם מסרבים להאמין כי מתה; וודאי לא מוות אומלל ובזוי כמו יתר הכוהנות הצהובות. סוף שכזה, לטענתם, הולם אולי כוהנות אחרות, פחותות ואכזריות, אולם לא את הגבירה הנשגבת, היפיפיה ורבת העוצמה, היחידה מבין הכוהנות שהיתה כאם לאנשים הפשוטים.
חסידי כוהנת השחר, עברו עם השנים מספר גלגולים. בתחילה, הם הורכבו בעיקר מאנשים בעיר התחתית שזכו להכיר את הכוהנת הדגולה בחייה. עם השנים, הצטרפו אליהם גם צאצאי פליטים מרבעי העקורים, שמעולם לא הכירו אותה, אולם שתו בצמא את הסיפור, שהלך והפך לאגדה.
מה שהחל כטקסי זכרון והעלאת מנחות לכוהנת השחר, הפך בהדרגה לסיפורי אגדה ולטקסים שמאחוריהם אמונה לא מתפשרת כי הגבירה לא מתה, אלא הלכה לארצות רחוקות כדי להלחם ברוע שפשה בעולם. בבוא היום הרקיע כולו יזהר בלהבות זהובות, והגבירה הנעלה תשוב, רכובה על חיה מכונפת אדירה. היא תושיע את חסידיה ותעלה אותם לגדולה לצידה, ותעניש את הרשעים, בעיקר את הגבירים הקמצנים וקפוצי היד בעיר העתיקה. יש המרחיקים וטוענים כי באותו יום, תיוולד השתקפות צהובה חדשה, טהורה ואדירה, כפי שנועדה להיות בראשית הימים.
מאמיני כוהנת השחר התפצלו עם השנים. הם יצרו מספר קבוצות ואגודות שנבדלות זו מזו בטקסים, כמו גם בגרסה המדויקת שלהם על שובה של כוהנת השחר, וכיצד להחיש אותו. בלב כמה מהקבוצות עומדות נערות צעירות, שנשבעות שדאר'נאלריס התגלתה אליהן בחלום וטוענות שהן תלמידותיה. אלו מהן שידן משגת, צובעות את שערן או מתהדרות בפאות שנועדו לחקות את המראה של כוהנת השחר. חלקן צובעות כלי נשק ומורחות אותם בשיקויים כדי להפוך אותן לחיקוי ללהב המכושף שנשאה כוהנת השחר עצמה.
קבוצות אחרות מתנהגות כלא הרבה יותר מבריונים שמזמרים חיקוי עילג של מזמורים שהם לא מבינים. הם שומעים דרשות של 'אנשים מוזרים' ומחפשים כל הזדמנות לתגרה הגונה מול מי שאינו מכבד את 'גבירתנו ואמנו האהובה'. כך למשל, פרץ לפני מספר שנים סכסוך אלים בין אחת הקבוצות הללו לבין חברים זוטרים בגילדת הבנאים ונערים וארתארים בפאתי 'חצר הגבירה ואריה'.
ל'מאמיני השחר' אין השפעה פוליטית רבה, משום שרובם באים מהמעמדות הנמוכים. זאת, למרות שמספרים כי לכמה מהמנהיגות והמנהיגים שלהם יש כוח קסם מסוים. רובם תומכים בקולניות בחידוש האימפריה, אולם אך ורק תחת כוהנת השחר, שהיא היחידה שראויה לשלטון - בוודאי שלא לורד אבאריל או אף אחד מהאצילים, שרובם בזים למאמיני הגבירה בתור אספסוף מזוהם ומטורף למחצה. רבים ממאמיני כוהנת השחר חושדים שלא מעטים מהאצילים והסוחרים העשירים 'סוגדים בסתר לבָּאבּוּס, שהוא אביהם האמיתי', וכי הם-הם אלו שהרעילו בסתר את הכוהנות, לאחר שניגעו את האימפריה בשחיתות וסחר עבדים.
יש הטוענים, כי קיימת ברית רופפת או 'הבנה' בין כמה ממאמיני השחר לבין חברי גילדת חרשי המתכת. זאת, חרף העובדה כי הגילדה תומכת דווקא בעוצרת הורד האפור. הסיבה לאותה ברית הינה כי אלו ואלו סולדים מהשועים של העיר ומהאצילים של הבקעה.

עלייתו של 'העלם לורי'

דִּירְ'לוֹרְמָאר קוֹר-טִילְסוֹרְן, הידוע בפי כל בכינוי "העלם לורי", הוא אחת הדמויות החשובות והשנויות במחלוקת ביותר באנ'מירלור. בעל אחוזה עשיר כקורח, המחזיק באחד המעיינות ובתי המרחץ היחידים ב'רובע בית טחב' שנותרו טהורים ולא מעופשים; חובב אומנות ידוע ומארח מופלא עם קשרים בשתיים מהגילדות החשובות של העיר. שועי העיר מתקוטטים על מקום בשולחנו, ואוזנם כרויה לדבריו, בעודו מנסה לגשר בין יריבים

ולמנוע שפיכות דמים בעיר. יריביו, לעומת זאת, מספרים על הולל חסר מעצורים, שסודות אפלים רוחשים באחוזה שלו, שהפך ליורש יחיד לאחר שבאורח פלא, הוא היחיד ששרד מבני משפחתו המאמצת; שכמה ממשרתיו נעלמו באורח מסתורי, ושמשהו בו מוזר ולא טבעי לגמרי.
לורי הוא גבר יפיפה, לדעת רבים הנאה ביותר בכל העיר ומעבר לה, ויש הטוענים כי יופיה של כוהנת השחר שב והתגלם בו. הוא גבוה וחטוב, עורו חלק ובהיר, אולם לא חיוור מאד; שפתיו מלאות, שערו הארוך זהוב חיוור, כאילו קרני שמש נארגו לתוכו; עיניו גדולות, צלולות וירוקות 'כעלים באביב'. גילו המדויק לא ידוע, אולם נראה שלשנים הארוכות שחלפו אין כל השפעה עליו.

לא ברור מי היו הוריו של דיר'לורמאר, שנמסר לאימוץ בינקותו לשושלת האצולה המקומית קוֹר-טִילְ'סוֹרן. רבים סבורים כי הוא בנה של כוהנת בכירה. יש המרחיקים לכת וטוענים כי מדובר בכוהנת השחר עצמה - הגם שהדבר בעייתי מבחינת חישוב הזמנים.
"לורי" גדל בבית קור-טיל'סורן, שהיה שייך לגילדת האורגים, והתחבב מגיל צעיר על רבים מהאומנים של הגילדה. הגם שהוא לא גילה כשרון רב באריגה, רבים מרבי-האומנים נהגו להשתמש בו כ"מודל" או "השראה" ליצירות שלהם – מנהג שלא נפסק לגמרי עד עצם היום הזה.
כאשר לורי היה בן 16, הגורל הכה במשפחתו המאמצת. קדחת, ויש אומרים שמשהו גרוע יותר, הדביקה את ראש המשפחה והתפשטה במהירות, עד שהמיתה את כל בני קור-טילסורן, מלבד דיר'לורמאר. העלם אמנם לקה בגרסה קלה יותר של המחלה, אולם החלים ממנה. יש שלחשו שאבי המשפחה, שהיה בעיצומה של מלאכת אריגה מורכבת ומסתורית, הסתבך עם אריג מקולל או מחט מכושפת שנחרטו עליה רונות קטלניות; וכי "העלם לורי" ניצל בגלל הדם העתיק והחזק שזרם בעורקיו. אחרים סבורים כי ידו של לורי היתה בעניין, ממנו יצא כשהואהיורש היחיד של אדמות, בית מרחץ יקר המציאות והון רב.

מעמדו של 'העלם לורי' כיום

לאחר תום תקופת האבל, ועד עצם היום הזה, דיר'לורמאר מתגורר באחוזה שכיום קרויה על שמו. האחוזה שוכנת ממערב ומעל המפלים שנשפכים אל 'רובע בית טחב'. לורי הוא האדון האחד והיחיד שלה, כמו גם של יתר ההון של בני קור-טיל'סורן.
לורי לא נישא מעולם, חרף העובדה כי רבות מנשות האצולה בעיר היו מאוהבות בו, ומשפחות מיוחסות רבות בעיר ומחוצה לה רצו מאד כי יתארס לאחת מבנותיהן. עם זאת, מספרים כי יש לו כמה וכמה 'בנות לוויה' נאות מאד שחיות באחוזה שלו, ואלו התחלפו פעמים לא מעטות במהלך השנים.

'העלם' הוא אחד האנשים היחידים שמקושר היטב עם גילדת האורגים, אולם מסרב לישר קו עם המדיניות הלא מתפשרת של ראש הגילדה, ומוכן לדבר ולארח על שולחנו אנשים מכל המחנות.
ככל שעבר הזמן, והנשפים של 'העלם' הפכו לשם דבר, כך הפך שולחנו לאחד המקומות היחידים בהם ניתן היה לראות את בנו הצעיר של לורד אבאריל סועד על שולחן אחד עם בנה הסורר של גבירת האגם השוקע ואחד משארי-בשרו הקרובים של לורד אנזאריון. כל זאת, בערב שנגמר בשלום, מלבד עקיצות הדדיות אגב לגימת משקאות יקרים.
דיר'לורמאר צופה מהצד במאבק הפוליטי הגדול שנסב על יחסי הבקעה ועוצרת הורד האפור, כמו גם על הסכם השלום השברירי בין העוצרת לבין נאמני ההשתקפות הכחולה. עמדתו, אותה הוא משמיע ספק ברצינות וספק בצחוק ליד שולחן עמוס בכל טוב, היא שהבקעה, או לפחות 'הצעירים הנבונים והפתוחים' מהמעמד הגבוה, אינם צריכים לקחת צד ב"קרבות בין זקנים נפוחים מעידן שחלף". עליהם לקחת את עתידם בידיהם, וכך להביא את הבקעה לעידן חדש של שלום, שגשוג ואומנויות יפות.

שמועות אפלות

לצד היוקרה והקשרים הרבים של "העלם", ישנם הטוענים כי צללים אפלים מאד רוחשים סביבו. גם, אך לא רק באורח בו הוא וידידיו הקרובים מכורים לתענוגות סוטים ואכזריים. מספר שרבים מהמשרתים שלו מתנהגים באורח מוזר; כי צעירים פרועים – "אומנים" ואחרים מתקבצים סביבו, ורבים מהם חמושים ומסוכנים; וכי דברים אפלים קורים גם בחצרות ובין החנויות הסגוניות שמסביב לאחוזה שלו, או במחסנים העמוקים שחפורים מתחתיה.

יש הטוענים, ש"העלם" מסוגל להשפיע על המחשבות ולתמרן אחרים, לרבות אנשים בכירים, שלא להבחין במה שהוא אינו רוצה שיבחינו בו, ולעשות את רצונו כמעט כמו "בובות על חוט". כמו כן, לוחשים כי הדרך בה השנים אינן משפיעות עליו, קשורה במשהו שהוא יותר מדם אנ'מירי עתיק ומשובח שזורם בעורקיו.
ידידיו ומעריציו של "העלם" טוענים כי מדובר ברכילות מטופשת שנובעת משנאה וקנאה. גם אם העלם יפה התואר חטא מפעם לפעם ב"דברים שאינם הולמים מוסר של אורגי ערפל שוקעים וכוהנות קשישות" (ומי מהצעירים מהמעמד הגבוה לא חטא בכך?), הרי שהוא מעולם לא נסחף, ואין בסיס לאף אחת מהשמועות המרושעות עליו.

"אחת משלנו": הגבירה אזרין ואר–אורסירג

האישה השאפתנית שנקראת כיום אָזְרִין וָאר-אוֹרְסִירְג נחשבת לכוח עולה. אזרין היא רעייתו של מלומד, היא שולטת במתחם מוגן היטב של מסחר ומלאכה, ומחזיקה בקווי אספקה של סחורות מסוגים שונים. בנוסף, היא גם טבחית ידועה לתהילה, שהמציאה מתכונים שנפוצו ברחבי העיר. את עושרה וצמאונה לכבוד ולעליה במעמד, היא נאבקת להפוך לכוח פוליטי. עם השנים, היא הפכה גם ליריבה מרה של "העלם לורי" וידידיו.
אזרין, כיום בת 45 לערך, היא אישה גדולה, בעלת כתפיים רחבות ותווי פנים שרבים מחשיבים כגסים ולא נאים במיוחד. עיניה חומות כהות, ושערה חום שהחל מאפיר, צבוע בקפידה בצהוב-כהה, ומסוגנן בתסרוקת מוקפדת של תלתלים אנ'מיריים. כיום, היא עטויה תמיד בשמלות מפוארות ותכשיטים יקרים. היא עושה מאמצים רבים להיראות ולהשמע כגבירה אצילית, ששולטת באנ'מירין גבוהה ויודעת לצטט פתגמים ואפילו שירה. זאת, לצד שפע חיוכים מעודנים (לדעתה) שהיא שופעת בעודה מרפרפת בין אורחיה (יש המוסיפים, בעדינות וטוב-טעם של אבנון מערה), או צוחקת בחברת רם-מעלה כזה או אחר. לצערה, לעיתים היא מועדת בלשונה, שוגה בבחירת מילים או ציטוט, או משלבת מבלי משים ביטוי בשפה המונית.

שמה המקורי של אזרין הוא אֶזְדֶאן בת גוֹדְזָאר, בת ליערן פארילי ולאם אנ'מירית או אנ'מירית למחצה (ולפי גרסה אחרת, דווקא וארתארית). היא עבדה במשך שנים כמבשלת בפונדק דרכים. זאת, עד שהתמזל מזלה והיא זכתה באהבתו (או נעצה את ציפורניה, תלוי את מי שואלים) במלומד סָאוְ'דוֹר אוֹרְסִירְג. ברגש זה, שכיום נושא את השם סָאוְ'דוֹרְיוֹן וָאר-אוֹרְסִירְג, מבוגר ממנה ב-15 שנים לערך.
האדון המלומד, שידוע כיום במומחיותו ב'תורה הגדולה' מהנסיכות האפורה, התפרנס באותם ימים כמורה נודד שבילה את זמנו במסעות בין אחוזות שונות. הוא פגש את אזדאן כאשר עצר בפונדק בו עבדה, ולאחר לילה או כמה לילות בהם 'הרוותה את צמאונו', נטל אותה עימו ולאחר מספר חודשים הפך אותה לרעייתו החוקית. הזוג הטרי עקר לאנ'מירלור, שם ניסה בעלה – שאר-בשר רחוק של אחד מרבי האומנים בגילדת הצורפים – למצוא פרנסה בתור מלומד העובד עבור הגילדה. אזרין (אז עדיין אזדאן) שכרה חנות מוזנחת בפאתי המתחם המתפורר סביב אחוזת נאתרתאלוס. חלק מהאחוזה היה אז עדיין בבעלות אחיה הדועך והמסובך בחובות של הכוהנת הגולה סרילינה קור-פרניל, וחלקה האחר בבעלות כמה מנושיו.

אזרין הצליחה בעסקיה והרחיבה אותם במהירות. מבעלת חנות, הפכה לבעלת מספר חנויות, בית מלאכה ודוברות מובילות סחורה, בעיקר דגנים וצרכי בישול. היא זכתה לתהילה רבה, כאשר המציאה גרסה מעודנת ויוקרתית לפיתת ה"זב" שאכלו עניי העיר, עד שרבים מעשירי העיר פתחו את ארנקיהם כדי להעלות את המעדן החדש על שולחנם.
אחיזתה של אזרין באחוזת נארתאלוס והמתחם סביבה הלכה והתחזקה. מספרים שתחילה היא התחבבה על האדון העלוב של המקום, כאשר בישלה לו מאכלים טעימים ודאגה לכמה מענייניו. בהדרגה, היא השתלטה על רכושו, קנתה את החובות שלו מהנושים, והביאה אותו למכור לה את האחוזה במחיר מגוחך.

לא ברורה הסיבה בעטיה אזדאן, מתחת לחביבות המתחסדת שגילתה כלפי האביר השתוי, תיעבה אותו בכל ליבה - והפכה אותו ללעג ולקלס ככל שהדרדר והפך לזקן מטורף, נפוח משתיה וחסר שיניים. לאחר שהניחה לו, "בחסדה" להמשיך ולגור במרתף האחוזה, אזרין היתה הופכת אותו להצגה בפני כמה מאורחיה. היא נהגה לבקש ממנו להתנודד החוצה מהמרתף שלו, ו"לספר לכולם" בקול עילג ומגמגם על מעשי העוול שנעשו לו, וכיצד בבוא היום ישסף בחרבו (שאבדה מזמן) את כל מי שהרע לבית קור-פרניל, ושלח את אחותו האהובה והמתוקה לגלות. אגב כך, הוא היה מבצע תנועות 'התקפה' מגוחכות, כשהוא צועק "לא רק בזונת השחר ננקום. בכולם! בכולם!".
מסופר שהזקן לא הצליח להבין, כמעט עד יומו האחרון, מה עשתה לו בעלת הבית החדשה: חרף המרירות על הדרך בה הורידה אותו למרתף, החשיב אותה כבעלת ברית שתעזור לו בבוא היום "בנקמה הגדולה".

הזוג ואר–אורסירג כיום

אזדאן ובעלה הצליחו בעסקיהם, ומעמדם הלך ועלה עם השנים. הם החלו לובשים אריגים יקרים, ובשנים האחרונות הם באים ויוצאים מטרקלינים, לא רק של

סוחרים שקשרו קשר עם אזדאן עוד בשנותיה הראשונות בעיר, אלא גם אצל בני אצולה, שקודם לכן בזו להם בגלוי.
המלומד סאר'דור, עוד לפני שהתפייס עם ענף רחוק של המשפחה ושינה את שמו לשם של אציל, הפך ממורה לעת מצוא למלומד ידוע, שמוזמן לשאת דברים בטרקלינים מהשורה הראשונה. דמותו היא מראה מוכר מאד בעיר העתיקה. הוא ניכר בחלקת בטן מטופחת, ראש עגול ומקריח למחצה, עם שיער כהה-מאפיר שחלקו אסוף בצמה מוקפדת מאחורי ראשו, ביחד עם זקן קצר, מטופח ותואם.
סאר'דור מושפע מאד בשנים האחרונות מ"התורה הגדולה" שבאה מהנסיכות האפורה. הוא נחשב מומחה גדול בכל הנוגע לדם המקולל של קופי הגָאבּוּטוּ (ליצני העיר מוסיפים, שיופיה של רעייתו נותן לו השראה תמידית לנושא), מציאת קווי דם ברי-טיהור ועוד. עם זאת, ובניגוד למלומד העליון תִּירֶנְפֶל, הוא נוקט בלשון רכה ונחרצת פחות, ונמנע מסיבות השמורות עימו מלהסביר לאצילים ולסוחרים העשירים שמאזינים להרצאותיו, שלפי התורה הגדולה, גם בעורקיהם נזל דם רב של הגאבוטו שיש לטהר במלאכה של דורות רבים.
אזרין יודעת היטב כיצד לנצל את עליית קרנו של בעלה, הגם שרבים טוענים כי היא אינה מסוגלת להבין ולו רבע מהמילים הגבוהות והמסובכות בהן הוא משתמש. היא מתעניינת יותר בענייני דְּבָשׁוֹת וסחר, ותומכת בבעלה ברשת העסקים שלה, שהלכה והסתעפה עם השנים, הרבה מעבר למתחם הפיזי בו היא שולטת ביד רמה. בנוסף, אזרין ואנשים זריזים שפועלים מתחתיה, מיהרו להתחיל לייצר ולמכור קמעות, אבני טיהור ומגילות בהשראת המחקרים של בעלה. היא עצמה אינה מחמיצה אף אחד מהארועים שבעלה מופיע בהם, ובעוד הוא נואם ברוב חשיבות עצמית, היא מופיעה במיטב מחלצותיה, מצחקקת עם האורחים וקושרת קשרים מועילים.
ככל שמעמדה עלה, ובעיקר בשנים האחרונות, אזרין החלה להדרש לנקוט עמדה בפוליטיקה העירונית ובמחלוקות הכבדות שמפלגות את נכבדי בקעת קיירן. היא עצמה טוענת כי היא מבכרת מתינות ושמיעה של כל הצדדים, בלא דעות קדומות ומשקעי עבר. בניגוד לחבריה בגילדת חרשי המתכת, היא אינה ממהרת להתחייב לתמוך באופן מלא בעוצרת הורד האפור, וסבורה כי יש לנהל משא ומתן עם כל הצדדים, ורק אז לבחור במי שיציע את ההצעה המשתלמת ביותר עבור העיר אנ'מירלור – ועבורה.

היריבות בין אזרין לעלם לורי

היריבות בין אזרין לאדון אחוזת דיר'לורמאר, שהחלה בשנותיה הראשונות של אזרין בעיר, הפכה בהדרגה לשנאה יוקדת, ויש אומרים מסוכנת מאד. מספרים, שבאותם ימים, "העלם" דחה בגסות את נסיונה של אזרין להתחנף אליו ולקבל הזמנה למשתאות שלו. הוא הגדיל לעשות וכינה אותה, לקול צחוקם של חבריו, "פרה עטויה במשי".

מאז, היריבות הלכה וגברה. לורי ניסה לחסום את דרכם של אזרין ובעלה להתחבב על אצילים חשובים בעיר, בעיקר דרך השפעתו על בניהם הצעירים. אולם, הצלחתו היתה חלקית בלבד, ונחלשה ככל שזוג יריביו עלה לגדולה. נראה, שבמשך שנים כל אחד מהצדדים מנסה, לעיתים תחת מסווה, לחבל בעסקיו של הצד האחר ולהשמיץ אותו.
'העלם לורי' ממקד את השפעתו באצילים צעירים וברבי-האומנים של גילדת האורגים וגילדת הצורפים. לאזרין, לעומת זאת, השפעה רבה אצל שועי-עיר מבוגרים יותר, ובקרב סוחרים - כולל כאלו בדרג ביניים ש"העלם לורי" לא מחשיב במיוחד. קשריה של אזרין עם גילדת חרשי המתכת חזקים, ויש אומרים שיש לה שיג ושיח גם עם אם הביצים הגדולה של הגורג מקלאן גריג. בשנים האחרונות, ככל שמעמדם של אזרין ובעלה עלה, והם הפכו מקובלים גם בקרב האצולה, "העלם לורי" נאלץ למתן את מאבקו נגדם ואת הדרך המזלזלת בה נהג בהם בפומבי. אולם יש הלוחשים כי מתחת לפני השטח, חמתו של "העלם" הולכת ועולה; וכי הוא ובעיקר כמה מחסידיו החלו לדבר באורח מסוכן.
מסיבה זו, יתכן ועדיף לאזרין ובעיקר לבעלה המלומד להתחיל לנהוג זהירות ברחבי העיר, ולפקוח עין על כל צל – עצה שסארדור אינו מיישם עדיין באורח מלא.

"אחת משלנו!"

בחודשים האחרונים ממש, החלו להשמע קריאות חדשות באנ'מירלור. הן מתגברות יותר ויותר ככל שהולך ומתקרב הכינוס הרה הגורל של מועצת הבקעה, והפגישה המיועדת בין המועצה לעוצרת הורד האפור המתעתדת להגיע לאנ'מירלור עם היורש הצעיר. זאת כאשר לפי השמועה, העוצרת תציע או תדרוש מנכבדי הבקעה להשבע לה אמונים.
בקרב ההמון, כולל סוחרים ואנשים מסויימים הקרובים לגילדות, החלה לעלות דרישה כי על המועצה לשתף בהכרעה, או אפילו למנות חבר חדש מהעירונים הנכבדים, אשר "בוודאי ראויים לזה לא פחות מהרועים של טוֹלוֹ".
הבעיה הידועה לכל היא, שגם אם כל האצילים והגבירה לינ'טוריאל יסכימו לכך, קשה מאד למנות למועצה נציג של הגילדות, שמסוכסכות זו עם זו במשך שנים: אף אחת מהן לא תסכים למינוי של ראש הגילדה היריבה. מסיבה זו, החל להתגלגל בעיר רעיון, לפיו אותו "אחד משלנו" שידאג לגילדות ולסוחרים במועצת הבקעה,

צריך להיות אדם – אולי אישה נכבדה – שאינה שייכת לאף גילדה, אולם "רבים וחשובים מכבדים ואוהבים אותה". אזרין מכחישה בקולה המתקתק ביותר כל קשר לשמועות. היא עונה, ברוב-צניעות, כי אם תוצע הצעה כזו "דווקא לה, הקטנה שצמחה מתוך העם ואוזנה קשובה לכל", תהיה זו כפיות טובה איומה מצידה שלא לשקול זאת בכובד ראש. מנגד, מסופר שגם "העלם לורי" שמע את השמועות, והתוכנית החדשה למנות את שנואת נפשו למועצה מעלה את חמתו, באורח שעשוי בקרוב לצאת מכלל שליטה.

13.5: גילדות וארגונים חשובים אחרים

לאחר חורבן המרחצאות ויתר המכות שספגה העיר אנ'מירלור לאחר ההתנפצות הגדולה, הגילדות העתיקות נותרו ככוח הכלכלי המרכזי של העיר. למרות שאומני-מלאכה קיימים גם בחצרות הגרניט, האגם השוקע ומקומות נוספים, בתי הגילדה של אנ'מירלור נותרו המקום המרכזי בו ניתן להשיג או להזמין שכיות חמדה יקרות - כמו מלבושים מפוארים או מכושפים, תכשיטים וכלי נשק מחושלים ביד אומן.
בעיר פועלות כעשר גילדות שונות, כאשר גילדת חרשי המתכת, גילדת האורגים וגילדת הצורפים הן שלוש הגילדות החזקות והעשירות ביותר. גם לאצילי הבקעה כדאי להתחשב בהן, או להשיג לפחות את תמיכתה של אחת מהן, לפני כל צעד משמעותי שהם מבקשים לקדם בעיר המחוז.
בין הגילדות השונות, בעיקר גילדת חרשי המתכת וגילדת האורגים, נטושה יריבות עתיקה ומרה. היריבות גורמת להן להאבק זו בזו ולחלוק זו על זו כמעט בכל דבר אפשרי. הגם כי המחלוקת כיום מתמקדת בעיקר בשאלת היחס לעוצרת הורד האפור, התיעוב בין הצדדים החל לפני דורות רבים, מסיבות אחרות לגמרי. יש אומרים שהיריבות בין הגילדות היא שריד ליריבות בין שתי ממלכות קטנות ושכוחות ששכנו בעבר בחלקים שונים של בקעת קיירן. אחרים טוענים כי שתי הגילדות היו שותפות ביצירת שכיית חמדה מכושפת עבור כוהנת בכירה, אי-שם בראשית ימי השלטון האנ'מירי בבקעה. היצירה נכשלה באורח מבזה, וכל גילדה האשימה בכך את האחרת. גם ההבדלים באופן הניהול ובמעמד האומנים בשתי הגילדות תורמים ליריבות ביניהן.

"זאבי האש" – גילדת חרשי המתכת

גילדת חרשי המתכת נחשבה מזה דורות ל"עממית" ביותר מבין הגילדות הגדולות. היא החלה מקבלת לשורותיה אומני-מתכת פארילים לפני דורות רבים, ומפורסמת במנהגם של החרשים שלה להצטופף לארוחות משותפות. בארוחות אלו, רבי-אומנים יושבים סמוך לחרשים מהשורה, באורח שגורם לחברי הגילדה להתגאות בכך כי הם שייכים "למשפחה אחת גדולה".
יריבי הגילדה, לעומת זאת, לועגים לחבריה בתור "נפחים המוניים" ו"מפרזלי פרסות גסים".
הגילדה יושבת בצפון העיר העתיקה: מבנה בן שלושה אגפים עם חצרות גדולות, שמשקיף מגבוה על המתלול היורד לעיר התחתית. הגילדה גילתה בזמנו אהדה רבה למרד הורד האפור – תחילה בסתר ואחר-כך בגלוי. ראש הגילדה דאז היה אחד מאלו ששכנעו את הנציב לוס'טירן לפתוח את שערי אנ'מירלור בפני המורדות בלא קרב, ולאחר מכן שלח כמה וכמה מחניכיו לעבוד עבור צבא המורדות.
ראש הגילדה הנוכחי, פָּאל'רוֹנוֹר אָזְקָרְיוֹל, התגלגל בדרך זו לקרב לִין-מוֹרְלִית', והוא צולע עד היום מחץ כפור מכושף שפגע ברגלו באותו קרב. יש המספרים כי פאל'רונור היה מאוהב באחת מבנותיו של הנציב לוס'טירן, ועסק בחישול מגן מעוטר בעבורה. אלא שהעלמה נרצחה יחד עם כל בני משפחתה במגדל השחור לפני שהיצירה הושלמה, וחשל המתכת לא התאושש לגמרי מהאובדן עד היום.
פאל'רונור, שהפך שנות דור לאחר מכן לראש הגילדה, הוא גבר גדול ורחב, שקולו הרועם נופל רק במעט מעוצמת יד הפטיש שלו שמכה על הסדן. הוא נחשב במשך שנים כמקורב ללורד אנזאריון, עד שריב גדול התגלע ביניהם לפני כעשר שנים, ומאז השניים לא החליפו מילה, גם לא בביקוריו של הלורד באנ'מירלור.

כיום, ראש גילדת החרשים בז בקולניות לכל אצילי הבקעה, מלבד גבירת האגם השוקע. הוא מכנה אותם בפומבי חבורה של לא-יוצלחים שעסוקים במריבות קטנוניות והעמדת פנים שהם מלכים, תוך הפקרת הבקעה כולה. מכאן, גם תמיכתו הגורפת לא רק בברית עם העוצרת מהמערב, אלא בהסתפחות של הבקעה כולה לשלטונה לכל דבר ועניין. לדעתו, זו הדרך היחידה להגיע לעידן של שלום, שגשוג ומסחר שופע, שאינו תלוי בגחמות של האצילים המקומיים. הוא אינו מסתיר את הבוז שלו למועצה, שעסוקה בדיונים אינסופיים וקשקושים, וש"במקום לתת כסא של כבוד לגילדות, או לפחות לזו מהן שבאמת ראויה, הושיבו בה רועה מטומטם מאיזה עמק נידח".

"השפיריות הכסופות" – גילדת האורגים

גילדת האורגים העתיקה שוכנת במבנה בעל ארבעה צריחים שנישא מעל הכיכר הראשית של העיר העתיקה. בעבר, המבנה היה הדור מאד, אבל יד הזמן הכתה בו בלא רחם, עד שרבים משווים אותו ל"ארמון השוקע" שבאגם רל'נארן.
בניגוד ליריבתה המושבעת, גילדת חשלי המתכת, גילדת האורגים היתה מאז ומעולם מקום אריסטוקרטי מאד, שנשלט ביד ברזל של ארבע משפחות שכמעט כל רבי האומנים של הגילדה באו מהן, והללו התבדלו לגמרי מיתר האורגים.

הגילדה עברה משבר אחר משבר מאז ההתנפצות הגדולה. היא איבדה רבים מהלקוחות שלה, הן כוהנות שהיו מזמינות בעבר את המלבושים המכושפים שלהן מהגילדה, והן אורחים עשירים שבאו לנפוש במרחצאות. בנוסף, הגילדה סבלה משורה של מאורעות אשר גרמו לדעיכת רוב-רובן של ארבע המשפחות ששלטו בגילדה ביד רמה.
אחת המשפחות היתה בשלבים אחרונים של דעיכה עוד לפני ההתנפצות, וכיום לא נותר ממנה אלא רב-אומן ישיש ולא צלול, שמסתגר במגוריו וכמעט ואינו עובד או מתקשר עם סביבתו.
משפחה שניה, שהתגאתה בדם אורגי הערפל שזורם בעורקיה, ספגה מכה קשה ודעכה כמעט לגמרי אחרי שהגיעו לאנ'מירלור השמועות על חורבן ממלכת אורגי הערפל במערב. משפחה שלישית, קור-טיל'סורן, נספתה כולה במחלה, והותירה אחריה רק את בנה המאומץ, המוכר בכינוי "העלם לורי". לורי אהוב מאד בגילדת האורגים, אולם מעולם לא חונן בכשרון אריגה בעצמו.
ראש המשפחה הרביעית והאחרונה, לִינְ'מַארְיוֹן קוֹר-לָארְנִיל, משמש כיום כראש הגילדה. הוא גבר מוזר, בעל הופעה ואורח חיים מתבודד וכמעט נזירי. הוא בעל פנים חיוורות, שיער שופע וזקן מטופח בגוון ערמוני, שיכול היה להחשב נאה, אלמלא הבעתו הזעופה וגינוניו המוזרים, לעיתים כמעט מטרידים.
הדרך המתנשאת והנוחה לכעוס בה ניהל את הגילדה, הובילה למריבות ולאובדן חלק נוסף מהקשרים שלה, ועזיבה של אומנים שעבדו תחת חסותה. בסופו של דבר לינ'מאריון נאלץ להכפף כמעט לגמרי לרצונו של לורד אבאריל. בתמורה, הלורד הואיל לתמוך בגילדה העתיקה והשוקעת, ולהשיג עבורה קוי מסחר חדשים, בין היתר בנסיכות האפורה.
בדרך זו, חדרה לגילדה השפעה מאוֹרְמְ'תֶרִיל, לרבות ובעיקר נהיה אחרי 'התורה הגדולה' של המלומד העליון. כיום, לינ'מאריון והאומנים המקורבים אליו נוטים לא פעם להתייחס אל יריביהם, ובעיקר אל חרשי המתכת, בתור "גאבוטו" או "גאבוטו למחצה".

גילדת הצורפים

גילדת הצורפים שוכנת באחוזה מהודרת ומתוחזקת היטב בדרום העיר העתיקה, סמוך לדרך העולה אל היכל המטבעות והמגדל השחור. היא מונהגת כיום בידי הגבירה קֶל'נוֹרְיָה ("קֶאלְנִי") וָאר-אֶנְ'דִירִין, בת לכוהנת אדומה שמתה ביסורים ב'מגפת הכוהנות' לאחר ההתנפצות הגדולה. אביה הוא צורף אומן שהיה שאר-בשר רחוק מאד של לורד אבאריל. קל'נוריה היא גבירה נשואת פנים ומשכילה מאד, יש אומרים בעלת יכולת קסמים שהיא לא טרחה לפתח ולהעצים. במקום זאת, היא העדיפה להשקיע את עצמה בתכשיטנות ובתחביבים אחרים שנוגעים לאומנויות יפות.
מספרים בעיר שקל'נוריה מקורבת ואפילו מחבבת מאד את "העלם לורי", ובכך הפך האחרון למקורב לא רק לגילדת האורגים שמשפחתו שייכת אליה, אלא גם לגילדת הצורפים. מספרים כי קל'נוריה ואחרים בגילדת הצורפים מקשיבים ברוב עניין, לדעותיו של "העלם", לרבות חזונו כי בקעת קיירן תקח את גורלה בידיה.
לאכזבתו הרבה של לורד אבאריל, חרף קשרים עמוקים וארוכים בין שושלתו לבין גילדת הצורפים, לא עלה בידו להשתלט עליה או לרכוש את נאמנותה. קל'נוריה מסרבת 'לשרוף את הגשרים' אל אף אחד מבתי האצולה, ושומרת בקנאות על העצמאות של הגילדה שלה. היא אינה ששה לכרוע ברך בפני עוצרת הורד האפור, אולם מתנגדת בתוקף למלחמה בין האנ'מירים לבין עצמם. היא נוהגת בלורד אבאריל בכבוד ובנימוס מופלג, ונוטה לעודד לטשי יהלומים וצורפים ממעבר וירת' להכנס ולקבל הכשרה בתנאים מקלים בגילדה שלה. מנגד, היא הבהירה ללורד באורח שאינו משתמע לשתי פנים כי היא אינה מקבלת הוראות – לא ממנו

ובעיקר לא מבנו הבכור אֶל'טוֹרִיוֹן. מספרים, כי לקרע בין הצדדים תרם נסיון מגושם של אל'טוריון קור-אבאריל לחזר אחרי אחת מבנותיה של קל'נוריה. אותו חיזור נכשל כשלון חרוץ, הפך למריבה, והסתיים בכך שהצעירה התלוננה לאמה על יחס מבזה של בן הלורד כלפיה. הדבר לא תרם ליחסי הצדדים, בלשון המעטה.

המשמר הירוק

המשמר הירוק עבר מספר גלגולים מאז הוקם בתור מיליציה זמנית שארגנו שועי העיר. זאת, בנסיון לדכא את המהומות שפרצו בעיר לאחר רצח הנציב לוס'טירן והתפוררות כוח המשמר ששירת תחתיו.
מה שהחל כגיוס מהיר של אנשים חמושים "אמינים" מבין צעירי העיר, הרפתקנים ואפילו פליטים מסוגים שהגילדות חשבו שניתן לסמוך עליהם, הפך במהירות למאבק, לפעמים אלים בין קצינים במשמר ופטרונים שונים. מאחר וידן של הגילדות תמיד היתה קפוצה בתשלום לאנשי המשמר, בעיקר עבור פעולה באיזורים רחוקים מבתי הגילדות והמחסנים שלהן, הדרך לפרנסה באמצעים אחרים היתה קצרה: מדמי שתיקה שנגבו מקלאן קריג ומפושעים אחרים, גביית חסות מסוחרים, ועד מעורבות ישירה או כמעט ישירה בסרסורות ומעשים לא חוקיים אחרים.
כיום, המשמר מחולק בין ארבע משפחות, שהמתחים ביניהן כה גדולים עד כי לכל אחת מנהרות מעצר נפרדות וחלק נפרד במתחם הגדול של המשמר בו היא שולטת בלא מיצרין. הדבר הופך את המשמר הירוק לכאוטי ובלתי יעיל עוד יותר, ומגביר את האיום להתנגשויות אלימות בין אנשי המשמר לבין עצמם.
חרף זאת, המשמר הירוק הוא הכוח הכמעט יחיד שמסוגל לאכוף מעט סדר ולגבות מיסים מסרבנים, ומפעם לפעם גם לתפוס פושעים שעברו את הגבול (או סירבו לשלם דמי שתיקה); לאסור עושי צרות ובעלי-חוב, ולא אחת גם לשפוט אותם באורח לא רשמי, בעיקר על פשעים שאינם חשובים מספיק בכדי לערב את בית המשפט העתיק והכמעט בלתי פעיל של העיר ב"בית השערים" שליד הגשר הגדול.
ארבע המשפחות שמנהלות את המשמר כיום הן:

רֶל'מָארֶן: משפחת מתעשרים אנ'מירית מפוקפקת למדי, שמוצאה ככל הנראה מאיזור האגם השוקע. כיום היא נושאת תואר אצולה שנקנה בכסף.
למרות העסקים המפוקפקים של המשפחה, ראש המשפחה נחשב אדם שקול, מנומס ובעל אורך-רוח, שלא ממהר לעשות מעשי אכזריות, הגם שהוא בהחלט מסוגל להכות בלא רחמים כאשר הדבר נראה לו דרוש. הוא נשוי, למרבה הפלא, לרעייה שבאה מהכפר טולו, וממעטת מאד להתערב בענייני המשמר. את רוב זמנה, היא מבלה בגן שלה באחוזה של המשפחה מחוץ לעיר.

וָאר-דֶלְגְלִיר: משפחה אנ'מירית מפוארת ועשירה, שטוענת ליחוס עתיק, חלקו קשור לשירות של אבות-אבותיה בלגיונות האימפריה. יריביה טוענים כי מוצאם האמיתי הוא מזאר-טלמורה, טענתם למוצא מיוחס מפוקפקת, וכי לפחות אחד מאבותיהם היה קשור בדרך מפוקפקת למוכס הגדול קָאסְ'אָרוֹל.

כך או אחרת, ואר-דלגליר נחשבים למשפחה המיוחסת ביותר במשמר, והותיקה ביותר בשירות – כמעט מאז הקמת המשמר הירוק. ראש המשפחה מתנהג וחי כמעט כמו "לורד אנ'מירי קטן", מתרברב בחרב הקסומה שירש מאבותיו, ומנהל אורח חיים נוצץ. הוא ובנו הבכור קשורים מאד לאצולה העירונית. לפי השמועות, הם מושחתים בלא תקנה, ולא מנסים להסתיר את הבוז שהם רוחשים לפשוטי העם עליהם הם אמורים להגן.

שמועות מספרות, כי בני ואר-דלגליר חשים שכוחם מתחיל להחלש. לכן, הם נושאים ונותנים עם משפחת רל'מארן על צעד מרחיק לכת של אירוסין בין בנו של האדון ואר-דלגליר לבתו של האדון רל'מארן. זאת, בכדי לכרות ברית וליצור איחוד כוחות בין שתי המשפחות האנ'מיריות של המשמר. העסקה נרקמת למרות שואר-דלגליר נטו לזלזל במוצא הנמוך יותר של בני רל'מארן. אם לא די בכך, העסקה אינה מתחשבת בכך שבתו של האדון רל'מארן לא מאושרת בכלל מהרעיון להנשא לבנו השחצן והתובעני של האדון ואר-דלגליר, שעדיין נוטה להביט בה מלמעלה למטה.

שָׁארְזוּרוּל: משפחה פארילית גדולה ואדוקה, שהחלה את דרכה כעקורים ברובע הרגל הכמושה, ועלתה במעמד עד שהפכה בת תחרות למשפחות העתיקות של

המשמר. בני שארזורול נחשבים להמוניים והעילגים מקרב מפקדי המשמר, אולם גם לפחות מושחתים ביניהם. יותר מכל האחרים, הם מנסים להגן על אנשים פשוטים ולשמור על החוק – בעיקר במקום בו פשוטי העם הללו הם פארליל. יש להם קשרים בגילדת חשלי המתכת, וכן במקומות אחרים. סוחרים בינוניים וקטנים לא מעטים, כולל אנ'מירים, נוטים לסמוך עליהם יותר מאשר על משפחות אחרות, הדבר גורם להפרה הדרגתית של האיזון בין המשפחות במשמר, ותורם למתח ביניהן.

ראש המשפחה הוא 'סבא פארילי' מגודל, שעיר וזועם, מוקף ונעזר בלא פחות משמונה בנים שנראים כמו העתק צעיר של אביהם. הוא אדוק מאד, תורם רבות למעגלי עופרים אדוקים, ונלהב תמיד לארח זאגליטים שמגיעים לעיר.

וָאתוֹרְסְקָה: משפחה וארתארית שמוצאה מהעיר וריטרובסקה. היא החלה את דרכה כחבורה של מאבטחי שיירות ושכירי חרב, ומספרים שיש קשרים בינם לבין 'מלך העגלונים' שמנהל ביד רמה את העניינים בעיר המוצא שלהם.

ראש המשפחה, גבר שמן ועצום עם רעמה בלונדינית ושפם מפואר, ידוע בחוש הומור גס, בשולחן עממי וגדול ששופע תמיד מטעמים, רובם טבולים בדבש משובח מהדרום, ובחוש עסקי מפותח. יש לו קשרים רבים עם סוחרים בתוך ומחוץ לעיר, השפעה רבה על השיירות שיוצאות לאנ'מירלור וממנה, ולא מעט קשרים בעיר המוצא שלו שביער וארתארון.

המשפחות האחרות בזות למשפחה החדשה שקנתה את דרכה במשמר, ועלתה באמצעים מפוקפקים למדי במעמד: משכירי חרב ששכרה משפחת וא-דלגליר בזמנו למשפחה עצמאית בעלת שאיפות להמשיך ולהרחיב את בסיס הכוח שלה. עם זאת, דווקא משום ש"הבוס תָאר-ואתורסקה" הוא זר ומעורב פחות ביריבויות הישנות במשמר, הוא משמש לעיתים כמתווך בין המשפחות האחרות, ומסייע להן – לא בלי תמורה – לשמור איכשהו על איזון שיאפשר למשמר הירוק להמשיך לפעול בלא שפיכות דמים הדדית.

13.6: מקור ומוצא אפשרי לדמויות שחקן

אנ'מירלור, על רבעיה השונים והצפופים, יכולה להיות בסיס לרקעים רבים ומגוונים של דמויות שחקן, מעל ומעבר למה שאפשרי במחוזות וישובים קטנים יותר. בפרק זה, יובאו מספר אפשרויות מרכזיות לדמויות ממעמדות חברתיים שונים.

אצולה עירונית

הדמות נולדה וגדלה באחד מבתי האצולה האנ'מירים ("שושלות הגברים") המקומיים, שמחזיק עדיין באחוזה קטנה בעיר העתיקה או בעיר התחתית. רבות מהמשפחות הללו מתפרנסות, לא תמיד בשפע כפי שהיו רוצות, מבעלות על אדמות ומבנים. הדיירים או הסוחרים שמשתמשים באותם מבנים נאלצים לשלם למשפחה מס חכירה מדי כמה חודשים.

חלק מהשושלות שותפות בעסקים עתיקים שרובם פעלו בעיר עוד מלפני ההתנפצות, שמנוהלים בדרך-כלל בידי השכירים של המשפחה. כמה מהן מתהדרות באילנות יוחסין עתיקים – אמיתיים או לא, ובכוהנות או דמויות מרשימות אחרות שיצאו מהמשפחה או היו מקורבות אליה בימי הזוהר של האימפריה.

הדמות גדלה מוגנת ובשפע יחסי, אולם צרות וקשיים מתדפקים באורח תדיר על הדלת; והאווירה המשתנה ולעיתים אלימה בעיר חודרת מדי פעם גם לאחוזות האצילים. לדמות יש בני משפחה שחרדים מעליה של כוחות חדשים שאינם מכירים בזכויות ובמנהגים העתיקים, וחלקם מתנהגים "כמו פראים זבי חוטם, השד יודע מהיכן". כיום, קשה אפילו להשיג משרתים בעלי ידע במסורות המתאימות.

אפשרות אחרת לדמות ממעמד גבוה, היא משפחה של מתעשרים חדשים, בדרך-כלל סוחרים או שותפים לעסקי סחר - לעיתים גם עם נגיעה לעסקים מפוקפקים יותר.

אלו רכשו בדרך-כלל אחוזות ממשפחות אצולה דועכות ששקעו בחובות, או כאלו שהיו נטושות לאחר שבעליהן הקודמים נספו או נעלמו. משפחה כזו משולבת טוב יותר בעסקים, ובדרך-כלל חרדה לגורלה פחות מאשר משפחת אצולה מסורתית. לעיתים קרובות, קיים מתח בין המשפחה לבין האצולה הותיקה יותר – כך שהדמות שמעה לא אחת את בני משפחתה מתמרמרים על ההתנשאות של 'העתיקים בעיני עצמם': צייקנים ומפונקים שיודעים בסתר ליבם כי הם חכמים ומוצלחים הרבה פחות מאשר הסוחרים והמתעשרים החדשים, שעשו את הונם במו ידיהם.

משפחה ששייכת לאחת הגילדות

הגילדות השונות היו ונותרו ספקי עבודה מרכזיים בעיר. דמות עם רקע בגילדה, יכולה לבוא ממשפחה של רבי-אומנים בכירים, או אומנים פחותים יותר שחיים בצילם, מעריצים או מקנאים בהם. הגילדות מעסיקות גם שרתים, רכבים, מבשלים וסוחרים שעובדים בצמוד להן,

ודמות השחקן, בהתאם לדירוג החברתי שנבחר כאשר נוצרה, יכולה לבוא ממשפחתו של כל אחד מהם.
הגילדות הגדולות מעסיקות מורים ודואגות לחינוך של ילדי החברים בהן. רבים מאנשי הגילדות אוכלים, שותים ומשתעשעים ביחד, מה שמקנה תחושה – לעיתים מטעה – של משפחה גדולה. גילדה מספקת פרנסה, חברה, והגנה - כולל סיכוי שגם אם מזלן של הדמות או משפחתה יתהפך, הגילדה תשקיע מאמץ מסוים כדי למנוע מהם להדרדר לחוסר כל, חרפת רעב או עבודה בתופת של מכרה דלת-האודם.

המשמר הירוק

הדמות נולדה למשפחה שעובדת בארגון המפוקפק שאחראי על שמירת החוק והסדר ועל מעצר פושעים, ורבים טוענים שהוא מושחת עד היסוד. הדמות מכירה היטב את המאבקים בתוך המשמר. זאת, בין אם מדובר בדמות ממעמד גבוה ששייכת או לפחות קשורה לאחת מארבע המשפחות שנאבקות על השליטה במשמר, או בדמות שנולדה לשומר או סוהר מן השורה שעובד עבור אחת מאותן משפחות.
דמות ממעמד פשוט יותר מכירה מקרוב את המשכורות הנמוכות שמביאות רבים מהשומרים לצורך "להסתדר" בדרכים מפוקפקות יותר מול הסוחרים ואזרחים אחרים בעיר. הדמות ראתה לא מעט מעצרים אלימים, בצדק או שלא בצדק; ושמעה צליפות שוט וזעקות של אסירים ממנהרות ומרתפי המעצר שמתחת למתחם.

משפחת סוחרים או בעלי מלאכה קטנים

לצד אנשי הגילדות, פועלים באנ'מירלור לא מעט סוחרים ובעלי מלאכה עצמאיים, בדרך-כלל קטנים. אלו מפעילים לעיתים קרובות חנות קטנה, לא פעם כזו ששייכת לאדון עשיר יותר שמשכיר להם את המקום במחיר מפולפל. אחרים מפעילים דוכן ארעי שניתן לקפל ולהעביר לממקום למקום. כמה מהם, כמו החרשים בסמטת הדלוסים, מתחרים בעקיפין באחת הגילדות ונמצאים ביחסים מתוחים עמה.
משפחתה של הדמות חיה ועובדת בלא רבי-אומנים מתנשאים מעליה, ואינה חייבת לציית או להותיר עבודות רווחיות לבכירים ממנה. מנגד, היא אינה זוכה להגנה של איש. המשפחה נתקלה לא פעם בקשיי פרנסה, לקוחות שסירבו לשלם, וגם במעשי בריונות וסחיטה של פושעים, או של שומרים מושחתים מהמשמר הירוק.

משפחה עניה מרבעי העקורים

הדמות נולדה וגדלה בבקתה קטנה ודולפת באחד מרבעי העקורים. בילדותה, שמעה לא אחת על החיים הטובים שהיו למשפחה בדורות קודמים. זאת, בין אם מדובר במשפחה שהגיעה מעיר הנמל המעטירה טיל'מירלן, או מהכפרים של אורגאקה, לפני שהוצפו והפכו לביצות. הדמות למדה להכיר מגיל צעיר גם את ההתנכרות של האנשים שגרים בתוך חומות העיר, ואת היחס המתנשא כלפי מי "שעד לפני שני דורות היו טובים לא פחות מהקמצנים הנפוחים האלו".
אם התמזל מזלה של משפחת הדמות, יש לה חצר קטנה ליד הצריף, ובה פרה בודדת, כמה תרנגולות, גינת ירקות או עץ פרי בודד, שמאפשרים לה לעסוק בחקלאות זעירה. דבר זה נפוץ בעיקר בחלק הצפוני של העיר, ומאפשר למשפחה למכור סחורה שתמיד יש לה קונים. מי שלא התמזל מזלו בדרך כזו, נאלץ להתפרנס מעבודות דחק: סבלות ליד רחבת הירידי, עבודה כמשרתים מדרג נמוך אצל אנשים עשירים ולא פעם יהירים בתוך העיר. אפשרות אחרת היא ליקוט בביצות או עבודה תחת ידם הירוקה והקפוצה של הגורג מקלאן קריג - במזקקת דורזאד או בשדות שהגורג השתלטו עליהם בגבול המדמנה הגדולה.
יתכן שחלק מבני המשפחה של הדמות, או לפחות אנשים המוכרים לה פנו לפשע, או הפכו לשיכורים אלימים שתרים אחרי תגרות. אנשים אחרים, מעטים יותר, נהו אחרי אחת החבורות של מאמיני השחר. אלו החלו להתרחק מבני משפחה 'שנותרו בחושך', ומתהלכים כשהם מלאים במילים מוזרות ובחשיבות עצמית מחודשת – דבר שאינו נפוץ במיוחד ברבעי העקורים.

חלק שלישי

הסודות של מלסטרה

רבדים ויסודות נוספים של העולם

פרק 14: דתות ואלים במלסטרה

המטיף הניף את ידיו. עיניו נצצו מאחורי מסכת קרני האייל שכיסתה את ראשו.
"האם אתם אחים, ברואיו המבורכים של אבינו הגדול פָּאר-אֶגוּל, או סומים ההולכים אחר בוהק כזבים של אבנים קרות? פתחו את נפשכם לרוח! לאדמה! למים! האם אינכם שומעים אותו, את קולו של אבא, קורא לבניו התועים לשוב אל חיקו? הרגישו אותו, אני אומר! כן, כן! בדבקות, באהבה, באמונה שלמה. הטו אוזן לקריאה, והשיבו לה. השיבו לה, אני אומר!"
"אבא!" הזעקה בקעה מפי מלוויו של הכוהן, והתפשטה במהירות אל ההמון שהצטופף סביבם. שקיקי העור וציצות העשב בחגורותיהם של הגברים הטלטלו, כאשר עוד ועוד מהקהל פרצו בצעקות, מתנודדים קדימה ואחורה באגרופים קפוצים.
"אבא! אבא! אבא!!!"

גזעים ותרבויות שונות במלסטרה מאמינים במגוון של אלים ודתות. לעיתים הן התקיימו זו לצד זו בשלום יחסי, ולעיתים לחמו זו בזו במאבקים עקובים מדם. היריבות הדתית המרה והמפורסמת ביותר נטושה בין הדת האנ'מירית והכוהנות הנוצצות שלה, לבין הדת העתיקה של הפארליל, הסוגדת לאבא הגדול פאר-אגול, ומבוססת על שלטונם של אבות משפחה המייצגים את 'הסדר של כל הדברים' ואת רצונו של הבורא.
פרק זה יסקור את הדתות המרכזיות המוכרות בעולם המערכה, בדגש על בקעת קיירן וסביבותיה: החל בדת הרשמית של האימפריה האנ'מירית, המשך באמונות של הפארליל ואורגי הערפל, ועד מה שידוע על האמונה של העוגים ואלי הכישוף הקדומים שלהם. בנוסף, הפרק יסקור גם את האמונה באל העונג המרושע בָּאבּוּס.

14.1: הדת האנ'מירית

אלים: ארבעת האֶנְ'מֶיירִי ("היהלומים הנשגבים").

תיאור כללי

הדת האנ'מירית התפתחה בסֶלֶנְטִיר וסביבותיה בשנים שלאחר מפלתו של אל העונג באבוס. היא נבנתה במידה רבה בתור היפוכה הגמור של האמונה ההדוניסטית והכאוטית באל העונג.
עקרון היסוד של הדת האנ'מירית, מעבר לעליונותם המוחלטת של האנ'מיירי והמימד הזוהר בו הם יושבים, היא כי בני האדם – כולל האנ'מירים עצמם – אינם 'נזר הבריאה' או בעלי שלמות ועליונות מוסרית מעצם טבעם, אלא להיפך. ללא הארה מבחוץ, בני-האדם אינם יותר מאספסוף פראי, טובים אך במעט מקופי-סלעים וחיות אחרות. אמנם, בנשמת בני האדם (בעיקר האנ'מירים) יש רסיסים שאפשר להאיר - אולם הרסיסים הללו חלושים, שבירים ועלולים להתנפץ או להתמוסס בקלות ובאורח בלתי הפיך ל"בוץ נשמות".
האמת הבסיסית שכל מאמין חייב להבין ולהפנים היטב היא שאורם של האנ'מיירי הוא הדבר היחיד שיכול להושיע את בני-האדם מבהמיות, להאיר את נשמתם ולמנוע מהרסיסים הנעלים שבה להתמוסס לנצח. לשם כך, יש צורך בהשתקפויות של האנ'מיירי במימד הנחות של החומר בו חיים בני האדם. ההשתקפויות נחשבו במקור כ"דרגת ביניים" בין האנ'מיירי לבין ההמונים החיים בחשכה. האור הנשגב הקורן דרכן, ומועבר אל ההמונים דרך ה'מראות', שהן הכוהנות הזוטרות יותר, הוא הדרך היחידה עבור האדם להתעלות אל האור הנשגב ולמנוע מהנשמה שלו להתמוסס לבוץ מצחין.
עקרון יסוד נוסף הוא, שכפי שהאור נשבר לגוונים רבים ושונים, שלכל אחד תכונות ויעוד משל עצמו, כך המצב גם בחברה של בני תרבות שמסוגלים לאיפוק, תבונה והתעלות. לכל אדם יש את 'הגוונים' שמיועדים לו, כלומר את מקומו ומעמדו בחברה. הפניית עורף ליעוד הזה, או חריגה לא מורשית מהמעמד, משמעה יצירה של ערבוב גוונים שמכתים את האור הנשגב, דבר שהינו חטא חמור.

הכהונה האנ'מירית

גברים ונשים כאחד יכולים להתדרדר בנקל ולהפוך ל"בהמות עינוג" שנשמתם התמוססה לבוץ חסר תקנה. מנגד, האמונה האנ'מירית גורסת שרק הנשמה של קומץ נשים אנ'מיריות היא בעלת הרמוניה ותכונות נוספות שיכולות לקלוט את האור הנשגב באורח מלא, ולשקף אותו דרכה אל ההמונים.
מסיבה זו, גברים יכולים אמנם להיות חברים מכובדים ותורמים בחברה האנ'מירית: בין אם בתור לוחמים, מלומדים או רבי-אומנים. לאחרונים, האנ'מיירי העניקו 'גוון משובח ומיוחד' שמאפשר להם לשקף אור דרך יצירת שכיות חמדה. אולם רק נשים יכולות לקבל ולהשתמש בכוחות כהונה שנובעים מהשתקפות כוחם של האנ'מיירי עצמם. הכהונה האנ'מירית משמשת גם כהנהגה של החברה והאימפריה. לכן, היא שייכת בזכות לאותן נשמות נשיות אשר מסוגלות לשקף את האור הנשגב בלא להשרף או להסדק – ולהן בלבד.
גרסאות מוקדמות של הדת האנ'מירית הבחינו במפורש בין האנ'מיירי עצמם – נצחיים, נשגבים ורחוקים מהפגמים של האנושות, לבין ארבע ההשתקפויות, שהן בנות-אנוש שהתעלו לעמדה שנמצאת בתווך בין הארצי לנשגב והנצחי. המשמעות היתה, כי ההשתקפויות אינן אלות, אלא לכל היותר כלי בידי האנ'מיירי, אשר נועד לשקף את האור הנשגב אל תוך העולם העכור, הפגום והנחות של בני התמותה. הסכנה האורבת לנשמה להאפיל ולהעכיר נוכחת תמיד, ואורבת לכולם – כולל למראות בכירות ואולי אפילו להשתקפויות עצמן.
יכולתה של כוהנת לשקף את הבוהק של האנ'מיירי, ולהראות לכל כי נשמתה נוצצת ולא נעכרה (או, לפי חלק מהפרשנויות, העוצמה המאגית שלה בתור כוהנת), מתבטאת ונראית לעין כול באמצעות אבני חן מכושפות בגוון מתאים. הכוהנות היו עוטות את האבנים היקרות עליהן כמעט בכל עת, ובעיקר את האבן המשובצת בתכשיט ששימש כסמל הקודש של אותה כוהנת. הצורות הנפוצות ביותר של תכשיט כזה הן נזר על המצח, או מדליון נוצץ על הצוואר או החזה.
הדת האנ'מירית גורסת שהאבן בתכשיט הקדוש היא הרבה יותר מ"קישוט", או אפילו קבל שמעצים את כוח הקסם. האבן נחשבת ככוח חי למחצה, שרק כלפי חוץ

נראית כמו חלק מתכשיט. למעשה, היא חלק מהכוהנת עצמה. האבן היקרה חיה עם הכוהנת, מתעצמת ביחד איתה, ולעיתים עלולה גם למות ולכבות ביחד איתה.
לא בכדי, אחד הסימנים להיחלשות וההסתאבות של הכוהנה בדורות האחרונים לפני חורבן האימפריה, היה העובדה כי כוהנות רבות עטו עליהן תכשיט עם אבן חן כבויה שהגיעה אליהן בירושה. לעיתים קרובות, אותן כוהנות השתמשו בקסם פשוט כדי לגרום לאבן לזהור, כאילו היתה עדיין חיה ורבת עוצמה.
באותם דורות הופיעו, באורח לא מפתיע, הסברים דתיים מפותלים שנועדו להסביר את התופעה בדרכים אחרות, ולצידם איום בעונש קשה למי שיפקפק בהם. בין השאר, נקבע כי רק כוהנת בכירה יותר רשאית להצביע על עכירות או דעיכה של כוהנת אחרת; ואילו אלו שמתחתיה 'קטנים' מכדי לפקפק או לחקור בנשגב מהם – גם לא בליבם פנימה. זאת, כאשר החטא החמור ביותר היה להעז לפקפק באחת ההשתקפויות ולתהות האם כוחותיה החלו להעכיר או להתעוות.

הורד האפור – חזרה למקורות או כפירה?

תאולוגים אנ'מירים דנו בראשית ימי האימפריה בשאלה חשובה, עד שהעיסוק בה דעך ונאסר, והכתובים הנוגעים בו נגנזו. מה יקרה, אם אחת מארבע ההשתקפויות תעכיר? האם חלק מהאור בעולם יעכיר איתה לנצח או לפחות לעידן שלם, או האם יתכן כי האנ'מיירי יעבירו – מייד או לאחר שנות דור – את אורם לנשמה נשית חדשה, שתהפוך להשתקפות החדשה של אותו יהלום נשגב?
על סוגיה זו התבססה המצביאה מִינְ'לוֹריל: היא טענה כי האנ'מיירי האפור העביר את אורו אליה באמצעות התגלות, והפך אותה למעשה להשתקפות האפורה החדשה. טענה זו, שבוססה גם על שלל טענות והוכחות הקשורות להתדרדרות בכל רחבי האימפריה, הוכרזה מיד ככפירה מסוכנת בידי ההשתקפויות הנעלות. אולם, היא אינה חסרת יסוד לגמרי בתאולוגיה האנ'מירית.
לעומת זאת, הטענה המאוחרת של עוצרת הורד האפור ותומכיה, שאור האנ'מיירי האפור שקרן דרך גבירתם התגלגל אל תוך צאצא שנולד לה - על אחת כמה וכמה בן זכר - הינה אכן חסרת תקדים ונחשבת ככפירה לפי כל קנה מידה אנ'מירי.

הדת האנ'מירית והאומנויות היפות

הדת האנ'מירית מתייחסת בחיוב, ולעיתים ממש בהערצה לאומנויות יפות ועדינות, ובראשן לצורפות ויצירת שכיות חמדה מאבנים יקרות. האומנות נחשבת כדרך לשקף ולהעצים את הבוהק הנשגב, ולהפיץ אותו גם לאלו שאינם יכולים לקלוט אותו בדרך רוחנית יותר.
האומנות והיופי ממלאים את הנפש ביראה, הערצה, ורצון להתעלות.
אל היופי יש לשאוף, ויש בו תמיד משהו מהנשגב, גם כאשר הוא שייך או משרת בריה מרושעת, או כאשר מדובר בשכיית חמדה מקוללת בעלת כוחות אפלים. אבני חן, בעיקר אלו מהן שנוצצות בצבעים של ההשתקפויות (זהוב, אדום, כחול ואפור) הן פסגת היופי, מקודשות, ולא כל יד ראויה להחזיק בהן.
מסיבה זו, האימפריה האנ'מירית חוקקה חוקים שהגבילו סחר ועבודה עם אבני חן, בעיקר נדירות ורבות עוצמה. רק רבי אומנים מגילדות שהוכרו בידי האימפריה היו רשאים ללטש ולטפל באותן אבני חן, שהן חלקים ארציים של קדושה וכוח נשגב.

חיים לאחר המוות

רוב מוחלט של האנ'מירים מהשורה והכוהנות הזוטרות, מאמינים כי גמול שמימי מצפה למאמינים שיקפידו על מירוק הנשמה שלהם מהבוץ הבהמי. מי שיאבק להתעלות מהארצי והנחות אל הנשגב, יזכה לגמול לאחר מותו. התעלות כזו ניתן להשיג על-ידי ציות לכוהנות, שירות נאמן של האימפריה, והקפדה על מילוי התפקיד שהועיד להם הבוהק של האנ'מיירי דרך "הגוון" שלהם. נשמתו של מי שראוי לכך תעלה אל הבוהק הנשגב, שפירושו חיי נצח בעולם אחר ומואר. לעומת זאת, נשמות החוטאים יתמוססו לבוץ חסר צורה, חומר גלם לצללים; דומן מהסוג אותו לשים אלים מרושעים כדי להקים מתוכו צורות קיום נתעבות, חסרות נשמה וחסרות צבע.
המונח 'חסר צבע' משמש את האנ'מירים לתיאור של העדר רוח מעל החומר, וחוסר יכולת מוחלט להתחבר אל הבוהק של האנ'מיירי, להתעלות ולהיגאל.
התאולוגיה האנ'מירית הגבוהה היא אמביוולנטית בהרבה. בדורות הראשונים של האימפריה ניטשה מחלוקת בין זרם שטען שבמות המאמין, נשמתו מתפרקת, כאשר האור שבה חוזר אל המימד הנשגב של האנ'מיירי. היתר מתמוסס לבוץ חסר צורה, שלכל היותר יש בו הדים קלושים לנשמת הנפטר. ככל שאור רב יותר של נשמות מאמינים קורן בחזרה אל האנ'מיירי, כך הם מתחזקים והבוהק שלהם גובר.

הגישה הנגדית גורסת שכאשר מאמין שמירק את נשמתו די הצורך, ובוודאי כוהנת דגולה, מתים, רק החלק הארצי והנחות בנשמה שלהם מתמוסס. החלק הבוהק – אם הוא חזק מספיק – הופך לבבואה מוארת שעולה בשלמותה למשפטם ולשירותם של האנ'מיירי. לעיתים, נשמות בוהקות כאלו נותרות לזמן מה או אפילו נשלחות בחזרה אל העולם, כדי להנחות כוהנות חדשות או להגן על מקומות קדושים.

יחס לדתות אחרות

האנ'מירים מעולם לא הצטיינו בסובלנות דתית. עקרון יסוד אנ'מירי גורס כי יש רק אמת אחת, והיא קשורה ביהלומים הנשגבים. דתות אחרות אינן יותר מהבל פרימיטיבי, שקשור ל"בוץ". זאת, בעיקר אם מדובר בדתות עם ראיית עולם שונה מאד, כאלו שמעודדות רגש פראי וחוסר כבוד וסדר - קרי, חזרה למצב הטבעי הירוד של בני האדם ודמויי האדם שלא נחשפו לבוהק הנשגב של האנ'מיירי.
את הבוץ הרעיל חובה לנקות ולטהר. זאת, גם על-ידי הלגיונות האנ'מירים. אחרת, הוא עלול להפוך למדמנה שתתחזק די הצורך להעכיר את הבוהק הנשגב ולפגוע באימפריה שמבוססת עליו. מכאן, נטייתם של האנ'מירים לרדוף כוהנים של דתות יריבות – בעיקר את אלו של הפארליל - לשרוף את המקדשים שלהם, ולאסור על קיום הדת הפארילית בכל אזור שנכבש בידי האימפריה.

בפועל, האנ'מירים לא הקפידו תמיד על הכלל הזה. לא פעם, הם העדיפו להתעלם מכך שאוכלוסיות מקומיות המשיכו לסגוד, בעיקר באופן לא רשמי, לדת המקורית שלהן. זאת, בעיקר אם קיבלו או לפחות נהגו בכבוד רשמי כלפי הדת של האימפריה, וכרעו ברך בפני הכוהנות הנוצצות. מה שארע בסופו של דבר בחלקים רבים של האימפריה, הוא שהנכבשים יצרו, בתוך מספר דורות, שילוב בין הדתות הקודמות שלהם לבין הדת האנ'מירית, אותה קיבלו עליהם באופן רשמי.
היו מלומדים וכוהנות אנ'מיריות שהרחיקו לכת וטענו כי מאחר ו"הבוץ" הוא ממילא המצב הטבעי של רוב בני האדם ודמויי האדם, התעלות אמיתית אל הבוהק הנשגב יכולה לבוא רק מרצון אמיתי. לכן, אין טעם לנסות ולהשיג אותה דרך כפיה או פחד.
לעיתים, האימפריה גילתה גמישות, ואפשרה לנכבשים, בעיקר נכנעים מרצון שהפכו ל'ואסאלים מועדפים' כמו אורגי הערפל, להמשיך ולהחזיק בדת שלהם באורח רשמי. זאת, כל עוד הדבר לווה בכבוד כלפי האימפריה והכוהנות שלה. גישה זו זכתה בסופו של דבר לתימוכין תיאולוגיים, בדמות טענה שבדתות מסוימות, כמו זו של אורגי הערפל, קיימים 'רסיסים מוארים' שכדאי לטפח אותם בסבלנות, ולא להפעיל כוח שינפץ ויחשיך אותם. ברבות הימים, הם יתחזקו ויתחילו לשקף לתוכם יותר מהאור הנשגב של האנ'מיירי.
אלא שלא רק אורגי הערפל, שזכו תמיד לכבוד יחסי אצל האנ'מירים, זכו לפריבילגיה הזו. בפועל, גם הספנים וסוחרי העבדים הרָאמְג'ירִים הורשו להמשיך ולסגוד לאל הקיץ שלהם, שמתגלם לעיתים בדמותו של הקוף הגדול. זאת, למרות כי מדובר באמונה שבמושגים דתיים אנ'מיריים נחשבת נתעבת לגמרי.

14.2: הדת הפארילית

אל ראשי: פָּאר-אָגוּל "האבא בעל הקרניים"
מתחתיו קיימים יצורים קדושים, שלוחים, רוחות טבע ורוחות של כוהנים עתיקים. הדמויות שלהם משתנות בין קהילות פארליל שונות בארצות שונות.

האבא הגדול ובריאת העולם והאדם

בראשית, בטרם לבש העולם את צורתו ובטרם נבראו יצורי ממלכת האדמה, היה פאר-אגול הגדול, הוא האבא בעל הקרניים. הוא גידל בגנו את הגפן הקדומה, שהפכה לאם כל-חי, דרך דמם של ענביה האדומים כשקיעת השמש.
כאשר פאר-אגול בצר את גפנו, ולגם עד רוויה מהיין, הנחל האדום והעשיר זלג על זקנו הארוך ואל האדמה שמתחת לרגליו, וכך נולדו האיילים הגדולים. בקרניהם ופרסותיהם, הם סייעו לאבא להרחיב את גנו, לדחוק לאחור את המדבר הארור שכיסה את האדמה, ואת היצורים המרושעים חסרי השם ששרצו בו. לאחר מכן, האבא בירך בחסדו את האדמה והשמיים. הוא החל בורא מיני יצורים ומטיל על כל אחד ואחד מהם את חלקו ותפקידו בעולם.
רוב הברואים כיבדו את אביהם ועשו את רצונו בשמחה. רק הנימפות המצחקקות וקלות הדעת הקשו את עורפן: הן רצו להמשיך ולשחק משחקים בטלים בין הפרחים על שפת המים. לכן, הן סירבו למצוות האבא, שהורה להן להפוך רעיות לבכירי ילדיו ולברכם בפרי בטן. בסופו של דבר, פקעה סבלנותו של פאר-אגול, והוא הטה את זרועו החזקה, הכניע את הנימפות, ואילץ אותן לעשות את אשר הורה להן: להיות רעיות צייתניות לבניו ולבני-בניו עד לקץ הדורות – ולבכיין ותחנוניהן לא שעה.
כך, באו לעולם ראשוני האדם: בנים חלושים לאבות הקדמוניים בעלי-הקרניים (ולפי כמה גרסאות, יצורים שחציים התחתון אייל וחציים העליון אדם עם קרני אייל), ולנימפות קלות הדעת שאולצו להפוך לרעיותיהם. אותו ניגוד בין הדרת הכבוד של האבא לקלות הדעת של הנימפות, התגלגלה לפער התהומי שבין הגבר לאישה. הראשון בורך בהדרת הכבוד, בסמכות ובנשמה יתרה של בניו הבכורים של פאר-אגול. האחרונה מועדת למידות הרעות של הנימפה. לכן, עליה להשלט תמיד בידי אב המשפחה, שרצונו הוא הד לרצונו של האבא הראשון והדגול, בורא העולם.

מעגל החיים: בורא, אדם וטבע

בני-אדם, וגם דמויי-אדם ויצורים אחרים שאינם יצורי זדון מוחלטים, נולדים, חיים ומתים במעגל הנצחי של הטבע. המעגל הוא "הסדר של כל הדברים", שנוצר ממזיגת כוחו של פאר-אגול אל תוך דמה של הגפן הקדמונית. על האדם לחיות כחלק מהטבע. ציד חיות למאכל ופרווה או שימוש בחיות במשק הבית מותרים במידה - מלבד האיילים, שהריגתם אסורה באיסור חמור. האדם חייב לזכור כי הצייד והניצוד גם יחד הם חלק מהסדר הנצחי של כל הדברים, מעגל גדול שבא מאדמתו של הבורא, ואליה בסופו של דבר גם ישוב.

לאדם, כמו רבים מבעלי החיים (להבדיל ממיני מפלצות וחיות מקוללות), אין קיום אמיתי, ובוודאי שלא ברכת הבורא, אלא כחלק מהעדר או הלהקה שלו. על האדם, ככל חבר להקה, לציית לראש הלהקה, שהוא בדרך-כלל ראש המשפחה – הקטנה או המורחבת. סמכותו של ראש הלהקה, היא חלק מרצונו של האבא, ומהסדר של כל הדברים. שבירתה – מלבד במקרים חריגים מאד – היא חטא גדול שלעיתים קרובות אין לו כפרה.

חיים לאחר המוות

בדת הפאריליה ישנן מספר גרסאות שונות וסותרות על גורל נשמות המתים. לפי חלקן, הנשמה חוזרת אל אדמתו של האבא, מתמזגת בה ומסייעת לה להוליד חיים חדשים. לפי אחרות, הנשמה עשויה להתגלגל ליצורים אחרים, כמו בעלי חיים או אפילו עצים.
גרסאות אחרות, ככל הנראה חדשות יותר, כולל "הגרסה הרשמית" בה דוגל כיום הנביא פְּרוּן, טוענות כי פאר-אגול שופט את נשמות המתים. הוא קובע מי מהן תיוולד מחדש אל תוך העולם ובאיזו צורה, או תשמש את הבורא בדרך אחרת, ומי תתמוסס בחזרה אל האדמה. גורל מר זה מיועד בעיקר לנשמות החוטאים, ולפי חלק מהגרסאות, של רוב או כל נשמות הנשים.

פולחן וכהונה

הקשר בין המאמין לבורא אינו זקוק לטקסים מסובכים, שכיות חמדה נוצצות או מבנה היררכי מורכב של כהונה. כוחו של הבורא משתקף במלוא עוצמתו דרך הטבע, ועל המאמין להיות חזק וכנה באמונתו. אמונה באה מתוך הלב, מבטאת רגשות ראשוניים ועזים של שמחה ודבקות, ואינה נזקקת למזמורים מאופקים בשפה גבוהה. פולחן פארילי הוא המוני, עדיף לעורכו בטבע, ביחד עם בני משפחה או מאמינים אחרים, והוא מתבטא לעיתים קרובות בשירה רמה, ריקודים ותנועות אקסטטיות. אלו נחשבים דרך טובה ליצור קשר בלתי אמצעי בין הברוא לבורא.
לפארליל אין בדרך כלל מקדשים ענקיים ומפוארים, ולכהונה הפארילית אין דרגות מסודרות.
רבים מהזָאגְלִיטִים – הכוהנים הפארילים – מחשיבים את עצמם ל'אנשים פשוטים'. הם נודדים בין קהילות או מתבודדים בטבע, כאשר הם מלווים בקומץ של תלמידים נאמנים שמשמשים אותם. זאגליטים שמקיימים חצרות גדולות של מאות תלמידים בדרגות ומעמדות שונים, הם תופעה מאוחרת יחסית. יתכן – עד כמה שהם יכחישו זאת בכעס – כי מדובר למעשה בהשפעה אנ'מירית. קשה לדעת איזה זאגליט בכיר יותר מרעהו, אלא אם כן אחד הוא תלמידו של האחר. הדבר מוכרע, אם מוכרע, לפי הכריזמה וגודל העדה שמעריצה כל אחד מהכוהנים.
הדרגה הבכירה ביותר בכהונה הפארילית היא הנביא: תופעה נדירה, שמתרחשת כאשר פאר-אגול בכבודו ובעצמו מקדש זאגליט דגול ומדבר מגרונו. לנביא כזה עוצמה אדירה: הוא מסוגל לאסוף אחריו מחנה גדול של חסידים, לבצע ניסים גדולים שנועדו להחזיר את ההמונים בתשובה שלמה לחיקו של האב, ולעיתים גם להפוך קהילות לצבא שיכה באויבי המאמינים.

כתבי קודש

חלק גדול מהמסורת הפארילית הועבר בעל-פה, עוד מלפני הכיבוש האנ'מירי של מולדתם בצפון, וביתר שאת לאחר מכן. מסיבה זו, כתבי הקודש הפארילים הם מעטים יחסית, ויש להם גרסאות שונות בארצות שונות. כתבי הקודש מכילים חלקים מסיפור הבריאה, המסורות ועקרונות הדת הפארילית, כולל אוסף דרשות של נביאים וזאגליטים דגולים מהעבר, שהועברו מפה לאזן במשך דורות. אלו מהמאמינים שיודעים לקרוא, בעיקר הזאגליטים, נדרשים לפי המסורת להתעמק ו"לשרות ברוח" עם הכתוב, בכדי להפיק ממנו דרשות.

אלו שאינם יודעים לקרוא, נדרשים להטות אוזן ולפתוח את ליבם לדרשות, שמביאות לאוזני ההמון את מילותיו הקדושות של הבורא הגדול.
הנביא החדש ששוכן הרחק בצפון-מזרח, גָאלָארְד פְּרוּן, מנסה בדור האחרון להעלות על הכתב ולהפיץ גרסה אחידה של כתבי הקודש הפארילים. זאת, במטרה להפוך אותה ליסוד של פולחן אחיד בכל רחבי מלסטרה. רעיון זה הוא כמעט חסר תקדים במסורת הפארילית, ויש זאגליטים לא מעטים שמתנגדים לכך.

טקסים ולימוד

לא רק הטקסים הפאריליים, אלא גם לימוד תורתו של האבא מתקיימים כמעט תמיד בחברותא. זאת, בין אם במרכזה יש כוהן שמטיף את הקדושה לאחרים, ובין אם לאו. המאמינים יוצרים 'מעגל לומדים' או 'מעגל אדוקים'. נאמר עליהם כי הם הופכים את עצמם באדיקותם ל"עופריו של האל בעל הקרניים" – ומכאן הכינוי הנפוץ "מעגלי עופרים אדוקים".

רצוי לעשות את הלימוד בטבע, ולהסיר את הנעליים כדי לחזק את הקשר עם האדמה שבורכה בידי הבורא. מאחר ורוב הלומדים הם אנשים פשוטים, אין חובת לבוש טקסי. לומדים אדוקים במיוחד, או מי שידו משגת, חוגרים חגורה טקסית שיש עליה לפחות רצועה אחת של פרווה, ולעיתים מחוברים אליה שקיקים עם עשבים, או אפילו אפר שבורך בידי אב המשפחה או הכוהן. הכוהנים עצמם – ולעיתים כמה מהמאמינים האדוקים שמחקים אותם – עוטים בעת הפולחן כובע טקסי עגול ורקום. הכובע מכסה את חלקו העליון של הראש, ואליו מוצמדות שתי קרניים או דבר-מה שמגולף באורח דומה לקרניים. ככל שהן גדולות ומפוארות, ובעיקר מסועפות כשל אייל, הרי זה משובח ומרמז כי הזאגליט הוא גדול ורב-עוצמה. זאת, הגם שחל איסור חמור להרוג חיה בעבור קרניה, ומותר להשתמש רק בקרניים שנשרו, או באלו שהיו שייכות לחיה שמתה.
מאחר והטקסים, כולל הקשבה להטפה, מקדשים את הרגש, הם הופכים לעיתים קרובות למהומה רבתי, שמתעצמת ככל שהטקס או ההטפה נמשכים. המאמינים שורים ברגש עם האל, מה שגורם להם לעיתים קרובות לפרוץ בצעקות "אבא! אבא! אבא!", או לרקוד בפראות, כשהם אוחזים זה בזה. צורת הריקוד הנפוצה ביותר היא מעגל של גברים, שאוחזים זה בגבו של זה, צועקים (לעיתים עד כדי בכי) ורוקעים ברגליים, כשהם מסתחררים מהר יותר ויותר.
ברוב מוחלט של הקהילות הפאריליות, נשים אינן יכולות להשתתף במעגלי הלימוד או בריקוד הפולחני. מנגד, לעיתים קרובות הן מורשות או אף נדרשות להאזין לדרשות - כשהן עומדות בנפרד, במרחק-מה מהגברים. קיימים פולחנים נשיים, שהתפתחו במספר איזורים כפריים, בהן נשים פורשות ליער כדי ליצור מעגל ריקוד משל עצמן ("מעגלי הודיה"). לעיתים, הן סוגדות לישות נקבית שהיא משרתת או צורה נשית של הבורא. הדבר נחשב לכפירה מסוכנת בעיני רוב-רובם של הזאגליטים והעופרים האדוקים.

יחס לדתות אחרות

הפארליל, באורח מסורתי, היו אדישים לדתות אחרות. רוב-רובם האמינו כי כל עוד הקהילות שלהן יכולות לחיות ולסגוד לפאר-אגול בשלווה כפי שעשו אבותיהם ואבות-אבותיהם, עמים וגזעים אחרים יכולים לעשות כרצונם. זאת, כל עוד הם נוהגים כבוד במאמיני האבא כאשר הם מזדמנים לארצם וסוחרים עם הקהילות שלהם. אם ירצה האבא, הוא יעניק לזרים בבוא היום חוכמה וחסד, ויראה להם את האמת – ואם לאו, יותיר אותם בבערותם.
הדברים השתנו במידה מסויימת לאחר מאות שנים של רדיפות קשות שסבלה דת הפארליל מידי הכהונה והאימפריה האנ'מירית, דבר שיצר תיעוב עז כלפי האחרונים. כיום, קיימים לא מעט זאגליטים ועופרים אדוקים שדוגלים במלחמת חורמה בכפירה האנ'מירית. זאת, עד שינופצו שרידי כוהנות הכזב והאבנים הקרות והטמאות שלהן, ועולמו של הבורא יטוהר מטומאתן.

14.3: הדת של אורגי הערפל

אלה מרכזית: קָאהֲרָלְיֵירִי, מלכת האור.
מתחת לה נמצאות ישויות שמימות מוארות, כולל מלכים ואבירים עתיקים של אורגי ערפל שעלו לארמונה לאחר מותם, והפכו למשמר או לשלוחים שלה.

קדום, נשגב ונצחי

הדת של אורגי הערפל קיימת מזה אלפי שנים. הדבר הופך אותה עתיקה בהרבה מהתאולוגיה האנ'מירית. שתי הדתות חולקות מספר נקודות משותפות, אבל יש ביניהן גם לא מעט הבדלים משמעותיים.
אורגי הערפל מאמינים שדתם היא אמת מוחלטת, שנותרה בלא שינוי במשך עשרת אלפים שנים, מאז חורבן האימפריה של הקָאהֲרִ'ריל. מנגד, מסורות ורמזים, גם בכתבי הקודש של אורגי הערפל עצמם, מעידים על כך כי לפני אלפי שנים, תרבות אורגי הערפל היתה שונה מאשר כיום. בתוכה ניטש מאבק בין מספר זרמים, שאחד מהם היה אפל למדי. רק לאחר הכרעת המאבק הזה, התייצבו התרבות והדת המוכרות כיום, על שלל הכללים שלה, והטקסים בעלי מאות ואלפי הפרטים הקטנים. עימם, נוצר גם הזיהוי המוחלט בין אורגי הערפל לבין מלכת האור ומשרתיה.
כיום, לאחר חורבן ממלכת האור הנשגב, האמונה של אורגי הערפל עומדת בפני מבחן אכזרי ומשבר גדול.

מיתוס מכונן: האימפריה של הקאהר'ריל

כלל יסוד באמונת אורגי הערפל הוא, שהעולם של היום (גם לפני חורבן ממלכת האור הנשגב) אינו יותר מצל עלוב של היופי, הפאר וההישגים של ימי קדם. עיקר התפארת של ימי קדם שייכת לאימפריה הנשגבת של גזע מסתורי בשם קאהר'ריל, שחלשה על כל היבשת המערבית של העולם ומעבר לה. היא הגיעה לשיאים כאלו של יופי, תפארת, חוכמה וקסם, שנמצאים מעבר ליכולת ההבנה של החיים כיום, גם בחלומותיהם הפרועים ביותר.
לפני כ-12,000 שנים, העולם היפיפיה והנשגב נקרע במלחמה אדירה בין הקאהר'ריל לבין ברית של גזעים מעוותים, שהונהגה בידי ננסים מרושעים בעלי כוחות קסם אדירים. הללו פלשו מעולם אחר, אפל ומרושע עד היסוד. המלחמה היתה ארוכה וקשה, ורבים מהגזעים המרושעים – מהקוֹרְ'סְלָאג ועד העוגים, הם מעשי ידיהם של הננסים - או עיוותים שהללו יצרו מגזעים קדומים ופרימיטיביים שחיו בעולם קודם לכן.
אורגי הערפל מאמינים שרוב הגזעים הקדומים שחיו בעולם באותו עידן, השתעבדו לננסים מרצון או מאונס. זאת, כולל אבות-אבותיהם של בני-האדם, שלא היו טובים בהרבה מקופים הולכים על שתיים. היוצאים מהכלל היחידים היו מספר שבטים של בני-אנוש קדומים שלחמו בצד הנכון, ואורגי הערפל מזהים אותם כאבות-אבותיהם של האנ'מירים. אלו קיבלו בתמורה מעט מהאור הנשגב של הקאהר'ריל.
מנגד, יש הטוענים כי הסיפור הזה, ובעיקר הזיהוי של בני-האנוש שלחמו לצד האור עם האנ'מירים, הוא תוספת מאוחרת שהופיעה לפני מאות שנים בודדות. זאת, כאשר אורגי הערפל נכנעו לאימפריה האנ'מירית והפכו לממלכה ואסלית שלה.
הקאהר'ריל ניצחו בסופו של דבר את המלחמה והדפו את הננסים בחזרה אל השער האפל ממנו באו, וזה נהרס ונופץ לרסיסים. אלא שהמחיר היה נורא ובלתי הפיך. הכוח המשחית של הננסים נותר בעולם והמשיך להשפיע על יושביו. בסופו של דבר, הוא נפל גם על רבים מהקאהר'ריל עצמם, קרע את האימפריה שלהם והביא להעלמות הנעלה והדגול בגזעים מהעולם הגשמי.
לאורגי הערפל יש מספר ספרי אגדה ופיוט (שמעמדם נמוך מזה של ספרי הקודש הרשמיים, ולא פעם הם מכילים סיפורים סותרים) עם גרסאות שונות ומליציות מאד לדרך בה ארע החורבן הגדול. כל הסיפורים גורסים כי העולם הדרדר לעידנים ארוכים של ברבריות ואפלה. מה שנותר בו – לרבות ממלכת אורגי הערפל, אינו אלא שרידים: רסיס קטן ממה שהיה ואבד ללא שוב.

אורגי הערפל ותפקידם בעולם

עקרון יסוד חשוב נוסף באמונה של אורגי הערפל הינו כי רוב מוחלט של היצורים בעולם הם אפלים, פראיים ומועדים לרוע ולהתנהגות בהמית. רק הארה מקודשת שבאה מלמעלה יכולה לפזר את האפלה ולרומם חלק מהברואים – בעיקר אורגי ערפל וקומץ קטן של אחרים - למדרגה רוחנית גבוהה יותר.
תפקידם המקודש של אורגי הערפל הוא לשאת את האור הזה, להעצים אותו ולגרום לו לזהור באפלה של העולם סביבם. אורגי הערפל טוענים כי מוצאם הוא מהאימפריה של הקאהר'ריל. הם אינם מתקרבים למדרגה העליונה של אותו גזע עתיק, אבל מעט מהדם והרוח של האחרונים זורמים בהם, והפכו אותם ליורשים בזכות של האימפריה הקדומה. משימתם הקדושה היא לשמר, עד כמה שאפשר לפרטי-פרטים, את אודי העשן המוצלים של הזכרונות והמסורות שבאו מהעבר הרחוק. מכאן ההערצה של אורגי הערפל, מהכהונה וספרי הקודש ועד למאמין מהשורה, לאסתטיקה ויופי, לרבות ובעיקר אומנויות יפות.
אולם בכך אין די: עקרון היסוד השלישי של אמונת אורגי הערפל הינו החובה להאבק להתעלות ולזקק את עצמם, בדם וברוח, מדור לדור, כדי להתקרב ובסופו של

דבר לחזור להיות קאהר'ריל נשגבים. אורג הערפל המאמין מצוי במאבק יום-יומי לזקק את נשמתו, ולדאוג לכך כי הדור שאחריו יתקרב עוד יותר אל היעוד הנשגב. לכן, עליו לכבד ולציית למי שבקיאים במסורות הישנות, לערוך את הטקסים המליציים ולשיר את השירים הארוכים שלהם באורח המושלם ביותר שהוא יכול. בנוסף, עליו להעמיד צאצאים באורח כזה, שכל דור יהיה טהור ונשגב מקודמו. מכאן, המערכת הסבוכה של נישואים בחברה של אורגי הערפל, ובעיקר במעמדות העליונים שלה: נישואין והעמדת צאצאים אינם יכולים להיות פרי גחמה או תשוקה רגעית, ויש לברור – לא פעם באמצעות החוכמה של הכהונה – את הזיווגים המתאימים. זאת, למען טובת הכלל והרצון להמשיך ולזקק את אורגי הערפל לעבר ייעודם הסופי.
חלק אחר בתפקידם של אורגי הערפל, הוא להלחם באויב העתיק והשנוא: פיות האבק או הרָאלְג'קְרִיל, שמעזים לטעון כי הם, ולא אורגי הערפל, הם יורשיהם ושארי בשרם של הקאהר'ריל. בפועל, הראלג'קריל הם לכל היותר יצירים נחותים או גזע משרת אכזרי שנוצר בדמדומי האימפריה הקדומה, ומייצג את הצללים האפלים שאחזו בה והביאו לחורבנה.

פולחן וטקסים

הדת והתרבות של אורגי הערפל מקדשות פרטים ופרטי-פרטים, וגם ציוריות ומליציות שנראות לרבים אחרים מוגזמות וסרות טעם. יש לאורגי הערפל מאות ספרי קודש, ספרי אגדות וספרי שירה, עם כללים מורכבים לקבוע את החשיבות של כל אחד מהם לעומת האחרים. הטקסים הדתיים ארוכים מאד, וכוללים שירה שתפקידה להעצים את הכוח המואר שקורן מהם.
בממלכת אורגי הערפל היו מוכרים מעל שבע-מאות טקסים מסוגים שונים: החל מ"טקס הפירות המבורכים" שנועד לפתיחת סעודה, אבל לעיתים גם לחיזור - ועד לטקס "הקריאה לברכת שבעת הברבורים" שנערך לפני פתיחת מועצה של שליחי המלך או נושאי תפקיד בכירים אחרים.

מלכת האור וכהונת אורגי הערפל

האלה הראשית של אורגי הערפל היא קאהרליירי הנשגבת ביופיה, בחסדה ובאצילות הרוח שלה, והפטרונית של כל דבר יפה וטוב. אורגי הערפל מאמינים שגבירת האור שלהם עתיקה מאד, והיא למעשה השריד היחיד מפנתאון האלים של הקאהר'ריל. ארמונה הנשגב וגנה היפיפה של המלכה מוארים באור כוכבים. לשם הולכות הנשמות של אורגי הערפל הדגולים והגיבורים, שסגדו לגבירה, לחמו עבור האור שלה והתעלו למענה. שם הם זוכים להצטרף אל נשמות המלכים העתיקים, ושאר אורגי ערפל דגולים שזכו להפוך לשומריה ולשלוחיה של האלה.

הכהונה של קאהרליירי מורכבת מגברים ונשים כאחד, והיא הפרשנית המוסמכת של ספרי הקודש והטקסים על שלל דקדוקיהם. ספרים, אשר מעורבים ומכתיבים כמעט כל פרט בחייהם של אורגי הערפל, בעיקר אלו מהמעמדות הגבוהים יותר. בחברת אורגי הערפל, הכהונה נחשבה כניצבת מתחת למלך ולמלכה, שמושלים בחסדה של אלת האור, אולם מעל למעמד האבירים. האחרונים הם מגיניה עוטי השריון של הארץ, המלך והכהונה.

הכוהנים הם יועצים, מרפאים ונושאי דרשות שנועדו להעצים את כוחה של אלת האור. אולם מעבר ומעל לכל אלו, הכהונה היא האחראית שהחברה של אורגי הערפל תוסיף להתנהל כמו "אגדה חיה" ותשתבח מדור לדור. אורה של המלכה קורן באורח טבעי מהכוהנים שלה, והם אינם נזקקים לאבני חן מכושפות כדי לתעל את כוחה אל תוך העולם. למרות זאת, קישוטים מאבנים יקרות בתוך הבגדים נפוצים ואהובים מאד על הכוהנים ושאר אורגי ערפל ממעמד גבוה.
הכוהנים, ובעיקר אלו מהם שהתמחו בכך, הם האחראים ל"זיקוק הדם המבורך" של אורגי הערפל שנמשך מדור לדור. הם שלטו בשיטות מסובכות, שנעזרו בקריאה וחיפוש אותות בכתבי הקודש, לצד תצפיות ומעקב אחרי אורגי הערפל הצעירים והמבטיחים. זאת, כדי להחליט על הזיווגים המתאימים ביניהם כאשר יגיעו לפרקם. קיימות שמועות כי הדבר נוצל לעיתים בידי כוהנים ומקורביהם למטרות נשגבות פחות – פוליטיות או גרועות יותר.

יחס אל גזעים ודתות אחרות

אורגי הערפל בטוחים (או היו בטוחים, עד לחורבן ממלכת האור הנשגב) שהם המוארים והנשגבים ביותר. למעשה, רק הם מסוגלים להתעלות באורח שישמר ובבוא העת ישקם את התפארת של הקאהר'ריל הקדומים. גזעים ותרבויות אחרות יכולים, לכל היותר, להכיל הבלחות קלושות מהאור הנשגב.
למרות הגישה הזו, שנחשבת ליהירה אפילו יותר מזו של האנ'מירים, מלכת האור מצווה על אורגי הערפל לנהוג חמלה בפחותים מהם. זאת, מלבד יצורים מרושעים בלא תקנה כדוגמת הקור'סלאג (ולפי חלק מהגרסאות, גם פיות האבק). על אורגי הערפל לסייע לאחרים, במידת האפשר, להעצים את האור הקלוש שמבליח בתוכם. אורגי הערפל מאמינים שאין טעם לנהוג כמו האנ'מירים ולכפות את דת האמת הנשגבת שלהם על אחרים - בוודאי שלא בכוח הזרוע ובשריפת מקדשים או הרג כוהנים שאינם כוהני זדון גמורים.

הגם שאורגי הערפל כבשו ארצות והרחיבו את הממלכה שלהם במהלך ההיסטוריה, היחס לכיבוש הוא אמביוולנטי בהרבה מאשר אצל האנ'מירים. אורגי ערפל לא מעטים מסתייגים מכך, אלא בנסיבות בהן קיים צורך מובהק במלחמה וכיבוש, ואין ברירה אחרת.
דת אורגי הערפל אוסרת באיסור חמור לנצל את הפחותים מהם. מסיבה זו, האיסור על עבדות הוא מוחלט, ויש לאכוף אותו ללא פשרות או העלמת עין בכל מקום בו אורגי הערפל מושלים.

14.4: אמונות ודת אצל העוגים

אלים: אלי הכישוף הקדומים.

"התאספו סביבי, בניו הגיבורים של מָאגוּר! הכו בתופים והטו אוזן לסיפורו של הקיסר המכשף אוּר-רוּמְבְּרוּן, והעסקה שעשה עם האלה סוּר-מִירְוָואר, נחשית הרקיע שאין שני לעוצמתה!"

עקרונות האמונה של העוגים

העוגים מפרשים את המושגים של דת, אלים ואמונה באורח שונה מבני-אדם ודמויי-אדם מסוגם של אורגי הערפל (יצורים קטנים ועלובים שכמותם!)
העוגים אינם מתארים את אלי הכישוף שלהם כמוסריים במיוחד, לפחות לא יותר מהעוגים ובני-תמותה אחרים. האלים נלחמים זה בזה, לעיתים בגלל גחמות פעוטות או כדי לגנוב כוחות קסם. הם מתמקחים עם בני תמותה בעסקאות שכלליהן נוקשים וחזקים אפילו יותר מהאלים עצמם; והם עלולים להתפרץ בזעם גדול והרסני כאשר הם מרומים, הופכים ללעג או פשוט מפסידים במערכה.
עבור אדם או אורג-ערפל, הדת העוגית עשויה להראות כאוסף סיפורים, נטול סדר ממשי או לקחים ברורים, שלא לדבר על חוקים קוהרנטיים או קודקס מוסרי. זאת, מלבד אולי אזהרה שחוזרת שוב ושוב בסיפורי האגדה של העוגים: כוח כשפים אדיר והשאיפה להעצים אותו, הם דברים ראויים, שעושים את ההבדל בין קיסרים ומכשפים אדירים לבין הפחותים מהם. אולם, אבוי למי שישכח את גבולות כוחו, ולא יכבד את בעלי העוצמה – בין אם ידידים או יריבים. הגרוע מכל הוא נסיון להערים על אלי הכישוף הקדומים – ולהכשל בכך.
כמעט כל עוג מכיר את המעשה בקיסר המכשף אור-רומברון, שניסה להערים על נחשית הרקיע ולנגוס נתח מהקסם שלה, וסופו שקולל ונשמתו התרסקה לאין-ספור חלקים, שהפכו לביצים הראשונות של לטאות השָאגָאט השוכנות בביצות. כל עוג שיש לו מוח מתחת לקרן שלו מבין היטב את המסר, גם בלא צורך ללעוס אותו לדרשות משעממות או לציווי מוסרי.
לעיתים נדמה, שהגיבור הראשי באגדות שהעוגים אינם מתעייפים מלשמוע שוב ושוב, הוא הכישוף עצמו. הוא זורם בעורקי האלים הקדומים, מאז שהללו בקעו (לפי חלק מהסיפורים) מהתפרצות קוסמית של כוחות קדומים ואדירים, שבראו את הכישוף עצמו או הפיצו אותו בעולם של בני התמותה. הכישוף פושט ולובש צורות. הוא התעצב בגרסה שדומה לזו המוכרת כיום כאשר אלי הכישוף השונים לחמו אלו באלו, והעניקו חלק ממנו למשרתים שיצרו לעצמם; וגם כאשר האלים או הגיבורים הקדומים לחמו באויבים אדירים, כמו בהמות התהום מסוגו של טוּבָּאאמָה-ג'ו, זולל העולמות.

הכישוף, ובעיקר חלקיו הנעלים יותר, משמשים שער לעוצמה העומדת מעל הטבע, ולחיים שלאחר המוות. הוא גם מטבע עובר לסוחר בעסקאות שבין קיסרים וקוסמים נעלים.

רוב הגזעים הקיימים כיום, או שהתקיימו בעבר ונכחדו, נוצרו בידי אלי כישוף שונים. הללו ערבבו אדמה וחומר ארצי אחר בכוח קסם, כדי ליצור משרתים וחיילים בעלי יכולת מחשבה. כאלו שיכולים לא רק להלחם - אלא גם לשעשע את האלים ברצון ושאיפות משל עצמם.

פולחנות וסיפורים

לעוגים יש מעט מאד פולחנים דתיים, לפחות לפי הדרך בה בני-אדם ודומיהם מגדירים את המושג. כמה משבטי העוגים מעלים קורבן לאלי הכישוף או לאחד מהם – לפני קרב, אחרי נצחון או בהכתרה של מנהיג חדש. העלאת קורבן מלווה כמעט תמיד בחגיגת זלילה ושתיה, שעשועים גסים, תקיעה בקרנות ותיפוף בתופים, ועוד.

לעומת זאת, הסיפור עצמו ומלאכת סיפור הסיפורים, מתעלות לדרגה כמעט פולחנית. הסיפור נחשב (גם אם לא במפורש) ככזה שמסוגל, אם הוא מסופר כהלכה, 'להקים לחיים' את העלילות שהוא מגולל: על אלים, קיסרים מכשפים, קרבות עתיקים ובהמות אדירות מהתהום השחורה. עוגים רבים סבורים כי הוא משרה על המאזינים, לפחות לזמן-מה, קמצוץ מהכוחות שהוא מתאר.
כאשר סיפור מסופר, בין אם "בהיכל השאגות" של השבט או במקום אחר, למאזינים יש לא פעם חלק פעיל, הרבה מעבר לישיבה והאזנה. לעיתים קרובות, נהוג שהקהל מצטרף למספר במקהלה רועמת בחלקים מסוימים של הסיפור, או קורא קריאות קצביות ומכה בתופים בחלקים אחרים.
מעמדו של מספר הסיפורים, גם אם אין לו כוח קסם, הוא גבוה מאד בחברה של העוגים. אפילו שבטים אויבים או אכזריים מאד יחשבו שבע פעמים לפני שיפגעו לרעה במספר סיפורים מפורסם.

14.5: תורת שבעים העיגונים: מאמיניו של האל באבוס

אל ראשי: אל העונג באבוס

דברי באבוס: התורה שבעללים

התורה של אל העונג נחשבת סודית, מועברת בדרך-כלל מפה לאוזן; רק לעיתים רחוקות היא הועלתה על הכתב בידי מאמיניו. רוב מה שידוע עליה, מבוסס על דברים שכתבו מלומדים אנ'מירים שתיעדו את האויב העתיק שהובס, וגם את החשש כי כמה ממאמיניו מוסיפים לפעול בסתר ברחבי האימפריה האנ'מירית.
החקר וההעמקה בתורות של באבוס נחשבים מסוכנים. מסופר כי כמה וכמה מהמלומדים ואפילו הכוהנות האנ'מיריות שעסקו בכך, נפלו בסופו של דבר תחת צילו של אל העונג והשתעבדו לו.

מהות הקיום לפי תורת באבוס

הקיום לפי מאמיני באבוס הוא כאוטי ואלים, חסר מטרה וערך, וכל-כולו אוסף של צירופים חסרי משמעות. לאדם אין אלא את מה שיתפוס בעצמו, ממש כמו שחיה תוקפת וטורפת בכדי להתקיים.
עקרון היסוד של מאמיני באבוס הוא כי רק הראויים והחכמים יכולים להבין את האמת הגדולה. האחרים מתכחשים לה, וממציאים אמונות הבל ומוסר מלאכותי ועלוב. החכמים ופתוחי-הדעת יכולים להאיר את הקיום המשמים, הזמני וחסר הערך על-ידי עינוגים. העינוג מתואר כ"להבה בשלל צבעים מקוריים ומפתיעים, שבוערת לרגע בחשיכה ובטינופת חסרת המשמעות".

כך למעשה, מאמיני באבוס חולקים עם יריבותיהם מהדת האנ'מירית את אותה אמונת יסוד: כי הקיום האנושי הטבעי משול לבוץ מטונף וחסר צורה או ערך. אלא, שמאמיני באבוס שוללים לגמרי את מושג ההתעלות האנ'מירי. כל נסיון להתעלות ו"להאיר" את הנשמה הוא הבל ושקר. הערך היחיד שלו הוא יכולת של מאמינים פיקחים שמתחזים לכוהנים לנצל את ההמון הנבער עבור התענוגות שלהם.
לפי תורת שבעים העינוגים, העוצמה האמיתית הינה להבעיר את הנשמה בלהבה גדולה ומתוקה של עינוגים. ככל שאותם עינוגים הם חריגים ומזעזעים יותר בעיני קטני ארץ ובעלי דמיון מוגבל, כך הדבר משובח יותר. כל זאת, עד לגורל הסופי: מות הגוף והתמוססות הנשמה עצמה ב"הזדווגות הגדולה" עם הלא-כלום או האינסוף, שהיא-היא העינוג הסופי, המתוק והגדול מכולם.

באהבוז'י מול סאהי

עקרון יסוד חשוב בתורת באבוס, היא כי בני-האדם ודמויי-האדם מתחלקים לשניים.
בָּאהָבּוּז'י (ולעיתים 'בָּאהוּנִי') הם המעטים שרואים את האמת ומקבלים אותה. נשמתם בורכה במקוריות ותעוזה, והם פתוחים לעינוגים שיפיקו להבה עזה מתוך נשמתם, אגב שבירת הסדר והמוסר של קטני הארץ.

רוב בני-האדם ודמויי האדם לעומת זאת, הם סָאהִי (לעיתים 'סָאהוּ') - כבולים לחוקים עלובים של מוסר ומנהגים, ממוסדים, חסרי פתיחות, דמיון ומעוף. לסאהי

אין ערך, מלבד לשמש כ"דשן חי" עבור הנעלים מהם. חייהם אינם יותר מאשר 'בועות סרוחות, זהות זו לזו' בתוך מדמנה, מתגבשים לרגע ואז פוקעים.
מסיבה זו, אין פסול ולמעשה מותר ומומלץ להשתעשע בסאהי, ולהשתמש בחייהם ובמותם כדשן לעינוגיהם של הבאהבוז'י, שאינם כבולים בחוקים קטנים ועלובים. מותר להפוך אותם לעבדים, להתעלל בהם ולהשתמש בהם לכל עינוג, בעיקר למסקרנים ולאומנותיים ביניהם. זאת, בלא לשעות לרצון הסאהי העלובים, לתחנוניהם, ולעיתים גם לצרחות האימה והיסורים שלהם.

הזדווגות ככלי לשחרור וטקס ה"פוז'ו"

לפי תורת באבוס, הזדווגות היא כלי ראשון במעלה. היא משמשת לעונג חסר גבולות, ולשבירת הכללים המטופשים של הסאהי, שמנסים למשטר ולהגביל את המכשיר היפיפה שהעניק באבוס לבני התמותה.
להזדווגות יש גם תכלית נוספת, חשובה עוד יותר: היא הכנה לקראת ההתמזגות האחרונה הגדולה של הנשמה עם הלא-כלום, שהיא העינוג הסופי והגדול מכולם.

לכן, ככל שההזדווגות היא מקורית ובלתי שגרתית יותר ("סוטה" כפי שהסאהי העלובים קוראים לזה), כך היא טובה יותר, משחררת את הנשמה מהכבלים המטופשים של האנשים הנחותים וחסרי המעוף, ומקרבת אותה ליעודה האחרון. כך, היא גם משביעה את רצונו של באבוס, ומתדלקת אותו בכוחות שיקלו עליו להמטיר עינוגים נוספים על העולם, ועל חסידיו הנאמנים.

מכאן, חשיבותו הרבה של טקס הפוז'ו, שהוא אחד משיאי העינוג שבאהבוז'י יכול להגיע אליהם. הטקס נפתח בריקוד אקסטטי, מלא התפרצויות של קסם כאוטי שמופק לעיתים קרובות מריטואל עינוגים המוני מסביב. כאשר הטקס מגיע לשיאו, שני מאמינים, ולעיתים גם יותר משניים, משתחררים לגמרי מכבליהם, ומאחדים באורח זמני את הנשמות ואת הגופים שלהם.

המאמינים הרוקדים הופכים, לזמן קצר, לאחד מיצוריו של באבוס. הדבר מענג את האל עצמו, וגורם לו למחוא כפיים בשמחה, ולהמטיר עונג ועוצמה לכל עבר.
בתקופה בה באבוס עצמו לבש גוף מוחשי וישב בלב "מקדש שבעים העינוגים" בסֶלֶנְטִיר, טקסי הפוז'ו שוכללו לאומנות של ממש. החסידים היו מתמזגים זה עם זה והופכים ליצורים מרובי עיניים וזרועות, שרקדו והתעלסו זה עם זה לדקות ארוכות מול הכס של אדונם.

מלאכי עינוג ושדי צל

התאולוגיה של באבוס אינה מכירה בחיים אחרי המוות, אלא להיפך. היא מקדשת ו"חוגגת" את הזמניות של הנשמה ומפארת את כליונה ב"הזדווגות הגדולה" עם האיין. כתוצאה מכך, רבים מחסידי באבוס מקדשים, באורח רשמי או בלתי רשמי, את היופי של נעורים ארוכים ככל שניתן, ומשתמשים בקסמים, לעיתים אכזריים מאד, לשמר אותם ולהותיר להם זמן רב ככל האפשר להתענג ו"להתכונן להזדווגות הגדולה".
עם הזמן, בקרב חלק מחסידי באבוס נפוצו אגדות על המושלמים, פתוחי הלבב והמתקדמים ביותר מבין חסידי שבעים העינוגים. הטקס האחרון שלהם יהיה כה מושלם, עד כי אמנם יכלה את הנשמה שלהם וימזג אותה עם האין, אולם יותיר את הגוף החיצוני שלהם במלוא שלמותו היפיפייה. אותה 'קליפה יפיפייה' יכולה להמשיך ולחיות במשך שנים רבות, לעיתים מאות שנים ואולי אפילו לנצח, בתור "מלאך עינוגים" הנמנה על משרתיו האישיים והחזקים ביותר של באבוס. רבים מאותם משרתים רבי-עוצמה לחמו ונפלו לצידו במקדש בסלנטיר, כאשר כוהנות היהלומים החשוכות והבוגדניות הביאו לקץ תור הזהב של העונג.
המסורת האנ'מירית, מצידה, מכנה יצורים כאלו בשם "שדי צל": יצורים שאיבדו את נשמתם, ומיללים בתוך החשיכה אחרי ש'קליפת העינוג' שלהם נהרסה. שדי צל הם בריות של איין, אחוזות רעב נצחי ומייסר, ותאווה להתענג על נשמות הקורבנות שלהם, לכלות או להשחית אותן.

פרק 15: אבנים יקרות ומתכות אגדיות במלסטרה

אֲלָאנְדְרִין עיקמה את שפתיה כאשר הביטה בקומץ האבנים החומות, שצורתן הזכירה דמעה מחוספסת.
"בּוֹרנְיטִים. כל-כך זולים וחסרי טעם!"
פניו של הסוחר האדימו.
"זה נכון שהם לא הכי נדירים או יקרים, גברת אצילה. אבל אומרים עליהם שהאדמה יוצרת אותם, כאשר חיה גדולה מתאבלת על גורים שלה, שציידים או חיה אחרת הרגו. רואה את האבן היותר גדולה, עם הפסים? היא יקרת-ערך יותר מהאחרות. מילה ש-"

"פטפוטי כבשים" בתו של לורד אָבָארִיל זקרה את סנטרה, והעבירה יד חיוורת עטויה בטבעת נוצצת במחלפותיה הבהירות. "לזה אתה קורא יקר-ערך? המשפחה שלי ליטשה אבנים יקרות באמת בשביל הכוהנות הדגולות כאשר האימפריה עוד היתה קיימת, ואבא שלי עוד מחזיק אותן בגנזך שלנו! אבני בתולה כחולות, דָארְנִידִים צהובים כמו השמש, שהיו משבצים אותם בשרביטים של כוהנות צהובות שהיו שורפות את האויבים שלהם לאפר-"
חיוכה התרחב.
"יום אחד יהיה לי מדליון עם אבן-בתולה מכושפת, משובצת בכסף טֶלְ'מוֹרָה. או אולי אפילו אבן נדירה עוד יותר, כזו שמספרים עליה באגדות!"

אבני חן במלסטרה הן הרבה יותר מחומר גלם לתכשיטים או שווי-ערך לשק גדול של מטבעות נוצצים. אבני חן, בעיקר היקרות והנדירות ביניהן, משחקות תפקיד בתרבויות ובמסורות של גזעים שונים במלסטרה, בעיקר אבל בהחלט לא רק בדת ובתרבות האנ'מירית. לאבני חן רבות יש כוחות מאגיים גולמיים, שמתעצבים ומתחזקים כאשר תכשיטן מיומן מלטש אותן. ככל שהאבן נדירה יותר, כך גדל הסיכוי שיהיו לה כוחות חזקים יותר. לא במקרה, מלאכת ליטוש אבני החן נחשבה מקודשת במסורת האנ'מירית, ולא כל אחד הורשה לעסוק בה.

אבני החן במלסטרה מחולקות לפי דירוג עולה של עוצמה, כאשר עוצמה 1 מסמלת את האבנים הפשוטות והנפוצות ביותר, עוצמה 5 נחשבת לאגדית, באורח שאבן אחת כזו יכולה להיות שווה יותר מאוצר של מלך; אם כי סביר להניח שבעליה יסרב למכור אותה בעד

סכום כלשהו. עוצמות 6 ו-7 נחשבות אלוהיות, מעל ומעבר להישג ידם של בני תמותה.
בתת-פרק זה יתוארו אבנים מוכרות מדרגות וסוגים שונים, עם סיפורים ואגדות שמסופרים עליהן, תרבויות המזוהות עימן, וגם מחיר אפשרי במטבעות נחושת (בָּאן) שבו אפשר למכור את האבן לדב"ש. שימו לב, שהמחיר נועד בתור בסיס להערכה בלבד. יתכן מאד שסוחר דב"ש ינסה למכור אבן נדירה במחיר כפול ומשולש. כמו כן, לעיתים קרובות, לא יהיה קל בכלל "ללכת לשוק ולמכור אבן" – בעיקר יקרה ונדירה, גם בעיר גדולה. לעיתים יהיה צורך לחפש לשם כך גילדת תכשיטנים או אציל בעל אמצעים. לא פעם, שמועות על דמויות שחקן שנושאות אבנים נדירות ויקרות המציאות עשויות ליצור עניין בלתי רצוי - ואפילו להכניס את החבורה לצרות צרורות.

ליטוש מכושף מקנה לאבן חן תכונות מועילות ומאפשר לשבץ אותה בחפץ קסם מתאים. הוא אפשרי רק אם אבן החן היא באיכות גבוהה - בלא פגמים או חלקים ירודים שהתערבבו בחומרים אחרים. אבני חן פגומות או ירודות יותר יכולות לשמש כחומר גלם להכנת תכשיטים, כולל תכשיטים קסומים. אפשר גם לטחון אותן לאבקות קסומות שמשמשות רכיב, למתכוני אלכימיה, עבודת זכוכית ומקצועות יצירה אחרים.

עצה למנחה: מומלץ שלא להוזיל את האגדי, ולא להשליך לדמויות אבן נדירה בתוך אוצר פשוט שנמצא במאורת שודדים או תיבה ישנה במבוך רגיל, רק בגלל גלגול גבוה בקוביה.
אבן מעוצמה 3 למשל, יכולה להיות משובצת בשכיית חמדה שעוברת בשושלת של אציל מקומי או סוחר עשיר וחבויה בגנזך השמור ביותר שלהם. אבן מעוצמה 4 יכולה להיות קשורה באוצר אגדי שעבר מאם לבת בשושלת מפורסמת של כוהנות אנ'מיריות בכירות, להימצא באוצר של דרקון או להיות פרס סופי בסוף של קמפיין ארוך ומסובך. רצוי להשאיר אבנים כאלו בתור פרס נחשק, יקר ונדיר במיוחד, שאפילו רבי-אומנים בגילדות לא זכו לראות אלא פעמים ספורות בכל מהלך חייהם, אם בכלל.

15.1: אבני חן בסיסיות (עוצמה 1)

שווי של אבן חן רגילה	שווי של אבן חן איכותית שניתנת לליטוש
100-159 באן	160-200 באן

בוֹרְנִיט

צבע וצורה: אבן בגוון שנע בין חום-צהבהב עכור לחום-אדמה כהה, בדרך-כלל בצורה אליפטית או כזו שמזכירה דמעה.
מקור ומסורות: בורניט מכונה לעיתים גם "דמעת אדמה". הרועים של טולו ובני אדם אחרים שחיים קרוב להרים מאמינים שבורניטים בצורת דמעה נוצרים כאשר חיה מתאבלת על גוריה שנקטלו.

פְּרוּפ (פְּרוּפְלָאאט)

צבע וצורה: אבן סגולה עכורה בגודל וצורה כללית של חרוז קטן ועגול.
מקור ומסורות: הפרופ נוצר מגלעין של עץ שנפוץ למדי בארצות העוגים בצפון-מזרח מלסטרה. העץ עצמו לא קיים בבקעת קִיֶּרֶן, אבל פרטים בודדים שלו צומחים בכמה איזורים בביצות אוּרְגָאקָה שמצפון לה. לעיתים ניתן למצוא גלעינים כאלו הרחק מהעץ, בין הגללים בקינים של ציפורי ענק מסויימות או זוחלים, בעיקר זוחלי ביצות מכונפים.

הפרופ עצמו נוצר כאשר הגלעין נשרף באש באופן מסוים שמוכר לתכשיטנים עוגים - לעיתים אחרי שהוא מעוכל וזוכה ל'ציפוי' במעיים של יצורים מסוימים. בקלאנים לא מעטים של עוגים, נהוג לתת אבן פרופ

איכותית בתור תשורה לעוג צעיר שעבר בהצלחה טקס חניכה שמייעד אותו למקצוע מכובד, כגון מכשף, סייר - או תכשיטן.

ענבר גורגי

צבע וצורה: אבן חומה-ירקרקה. הצורה היא בדרך-כלל מאורכת, צרה וחדה יותר בצד אחד, ובולבוסית יותר בצד האחר.
מקור ומסורות: האבן היא כנראה הפרשה נדירה יחסית של אצות או צמחי ביצות מסוג מסוים.
לאבן יש שימושים רבים בתרבות של הגורג: היא יכולה לשמש חומר גלם לכמה מרקחות ורעלים שהגורג מתמחים בהם. אפשר לכתוש אותה לתבלין שמשמש למאכל תאווה שבאורח מסורתי מותר לאכילה רק על-ידי אם הביצים הגדולה או בסעודה שהיא עורכת. ניתן גם לשבץ אותה בתכשיט זול שעשוי מעצם ומעוטר בסיבי צמחים, שנהוג לעטות ב"מקהלת הירח" של הקלאן.

אבן לילה

צבע וצורה: אבן שחורה-עכורה. הצורה דומה בדרך-כלל למצולע קטן, גס ולא מדויק.
מקור ומסורות: אבן הלילה נפוצה במערות עמוקות, כולל חלקים תחתיים של מכרות. אפשר למצוא אותה ברבדי אבן שעברו מגע עם חום קיצוני – למשל, עם גזים רותחים או כמות קטנה של מאגמה מהמעמקים.
מלבד שימוש לשיבוץ וכחלק מההכנה של תכשיטים פשוטים שנזקקים לאבנים כהות מאד, מסופר שאפשר להשתמש באבקת אבני-לילה כתושות כחומר גלם בריטואלים. בעיקר כאלו שנועדו להקים קונסטרוקטים בסיסיים מבוץ, חימר ואבן גסה.

גָאַרְלִיט קצוץ

צבע וצורה: אבן שחורה או חומה שחורה, שאחד הקצוות שלה 'טבול' בגוון דבשי, כתום-עכור או שילוב כלשהו ביניהם. הצורה דומה לאבן חצץ גדולה ומעט מאורכת.
מקור ומסורות: גארליט קצוץ נחשב לאחת מאבני החן הנפוצות ביותר באיזורים רבים של מלסטרה. לעיתים קרובות, הוא נמצא במכרות, ליד ובתוך עורקים של נחושת. אפשר למצוא אותו גם בין חלוקי נחל בקרקעית נחלים שבוקעים מבין שורשי ההרים, או באגמים שהנחלים הללו מתנקזים אליהם.
גארליט קצוץ מכונה לעיתים 'אבן גחלילית' או 'אבן עוקץ'. יש יצורים וקהילות, בדרך-כלל פראיות יחסית, שמניחים אבנים כאלו בתוך מדורת הבישול או משטח בישול: הם מאמינים, כי כשהן מתלהטות, הן הופכות את האוכל למזין או לפחות ארומטי יותר.
קיימים שבטים של אבנוני-מערה שלהוטים אחרי האבן הזו (ועוד יותר אחרי גארליטים נדירים ויקרים יותר), וטוחנים אותה כדי לבלוע אותה. יתכן שהדבר גורם לעור האפור והמעט סלעי של היצורים לפתח באורח זמני כתמים או צורות בגוון כתום-עכור. צורות כאלו מביאות כבוד ליצור בתוך השבט שלו.
בנאים אנ'מירים נהגו להשתמש ברסק של גארליטים קצוצים עבור פסיפסים וקישוטים פשוטים בתוך תערובת אבני בניה שנועדו לקירות של מבנים. מנגד, גארליטים כאלו נחשבים פשוטים וגסים מדי עבור מקדשים או מבנים מפוארים מאד.

15.2: אבני חן נפוצות (עוצמה 2)

שווי של אבן חן רגילה	שווי של אבן חן איכותית שניתנת לליטוש
250-649 באן	650-750 באן

בורניט מפוספס

צבע וצורה: אבן חומה עם תצורה של פסים צהבהבים, דבשיים, אדמדמים ולעיתים רחוקות שחורים על כל או על רוב גופה. צורתה מזכירה בדרך-כלל דמעה.
מקור ומסורות: המקור של בורניט מפוספס (כולל האגדה המקשרת אותו עם דמעה של חיה) דומה לזה של בורניט רגיל. יש המשערים שהוא ספג כמות גדולה יותר של כוח – בין אם משום שהחיה ש'הזילה את הדמעה' היתה גדולה וחזקה יותר, ובין אם פשוט משום שספג מינרלים במינון ובאופן שיצר את הפסים שלו.

שיבוץ של בורניט מפוספס בנחושת ובעיקר כסף, נחשב לקמע מזל טוב מבוקש ויקר-ערך עבור צייד או רועה מכובד. כמו כן, נראה שגם אבנוני מערה נמשכים אל האבן הזו מסיבות השמורות עימם, וניתן למצוא מפעם לפעם בורניט מפוספס, או שברים שלו, על גופו של אבנון מגודל או במערה ששרצו בה אבנונים.

אבן שלג

צבע וצורה: אבן בגוון לבנבן-עכור, לעיתים עם נגיעות אפרוריות או - לעיתים רחוקות - בגוני כחול בהיר ועכור. הצורה אליפטית, או דומה למצולע קטן ולא מדויק.
מקור ומסורות: אבני שלג נמצאות בדרך-כלל במערות לא עמוקות מדי באזורים גבוהים וקרים, למשל במפלסים עליונים של המכרות במרומי רכס קָארָאנְסִיל. לפי המסורת, אבן שלג נוצרת מטיפת מים גדולה שהיתה טעונה בקמצוץ כוח מכושף. כאשר היא מפשירה מתוך פתית שלג ומחלחלת אל תוך ההר, היא סופחת לתוכה חלקים מהאבן דרכה היא זלגה.
חרשים בשירות ההשתקפות הכחולה שחיים ברכס קראנסיל, וגם אלו שמשרתים את אבירי הכפור בטירת נִימְ'רָאנְסִיר ומקומות דומים, מכירים דרכים רבות לעבוד עם אבני שלג. הם מלטשים ומשבצים אותן לתוך תכשיטים קסומים פשוטים, או מזגגים מהן עיטורים על שריונות של אבירי כפור וכוהנות כחולות. החרשים יודעים, בין היתר להפיק מהאבנים עמידות חלקית לכפור קסום, וכמה תכונות בסיסיות של הגנה.
רסק אבני שלג משמש כרכיב של דיו למגילות לחשים מסוימים, בעיקר אך לא רק לאלו הקשורים בכפור. אפשר לעשות בו שימוש גם כחלק מתהליך הכנה של שרביטים עבור כוהנות אנ'מיריות כחולות ואפורות – אם כי עבור מטרה כזו, מומלץ להשתמש באבנים נדירות ועוצמתיות יותר.

אבן גרזן

צבע וצורה: אבן חומה או חומה-אפרפרה, עם נטיה לשחור בצידה הרחב יותר. הצורה מזכירה שן, כאשר לעיתים (בעיקר באבנים איכותיות יחסית) אפשר למצוא צורה מורכבת יותר עם צד אחד רחב יותר מהאחר. זאת, באופן שמזכיר מעט צורה של גרזן או קורנס – ומכאן שמה של האבן.
מקור ומסורות: אבני גרזן נמצאות בדרך-כלל מתחת לפני הקרקע, לא פעם ליד או בתוך מצבורים של פחם או עורקי ברזל. יש הטוענים שמקור האבן הוא חלק משורש עתיק של עץ גדול, שהתאבן וספג לתוכו רכיבים של פחם, ברזל או שניהם.
ניתן למצוא אבני גרזן במערות מתחת לבקעת קיירן, אבל נראה שהיא נפוצה בהרבה במחוזות דרומיים יותר. תרבויות עתיקות, של בני אדם, דמויי-אדם ואפילו אנושואידים פראיים, יחסו לאבן חשיבות רבה. הם השתמשו בה כדי להכין קמעות או לשבץ אותה בעצם או באריג צמחי ביצה. תכשיטים כאלו נועדו ללוחמים מוכשרים או מכובדים, עם תכונות קסומות פשוטות שנועדו להועיל להם בקרב. ישנה אמונה לפיה קמעות כאלו נועדו במיוחד לציד יצורים עם שיניים עצומות, כגון תולעי מערה ענקיות.
כיום, אלכימאים – בעיקר משבטי גורג שונים – יודעים כיצד להשרות אבני גרזן בתוך מרקחות מיוחדות, ואז לכרוך אותן בחוטים שהופקו מצמחים נדירים. כך, הם יוצרים תליונים עם תכונות כאלו עבור לוחמים וציידים.

אוֹמְתִיט

צבע וצורה: אבן בגוון אפור-בהיר, לעיתים מעורבבת בגוונים כהים יותר של אפור, או בעלת נימים חומים-בהירים. הצורה היא פחוסה, ונראית לעיתים כמו צורה גסה של סוליית נעל זעירה.
מקור ומסורות: את האומתיט אפשר למצוא במגוון מקומות, מקרקעית אגמים מסוימים, מכרות, וגם בין אבני מפולת או מצוקים גבוהים ומוכי רוחות. היא מכונה לעיתים 'נעל ענן', הן בגלל הצורה והצבע, והן בגלל אמונה תפלה או סיפור ילדים שנפוץ בארצות מסוימות, לפיו האבנים הן למעשה סוליות נעלים של ננסים מכושפים שוכני עננים - לפי חלק מהגרסאות, משרתיה של ההשתקפות האפורה. אלו נופלות מפעם לפעם לארץ, בעיקר בעת סערות ורוחות עזות.
האומתיט נחשבת לפשוטה ביותר מבין האבנים שמקושרות לאחת ההשתקפויות הנעלות. קל יחסית לתכשיטן להשתמש בה, והיא משמשת לא פעם לתכשיטים פשוטים עם תכונות שנחשבות מחזקות את הרוח או התבונה. ברחבי האימפריה האנ'מירית, האבן היתה מבוקשת מאד (ובנסיכות האפורה היא עדיין מבוקשת) על-ידי כוהנות אפורות צעירות, אבל גם על-ידי פרחי כהונה או שוליות מכשפים. אלו מאמינים כי היא מביאה מזל ותועלת באימונים ובלימוד.

גארליט עין

צבע וצורה: אבן בגוון שחור או חום-שחור ברובה, כאשר (כמו כל הגארליטים) אחד מחלקיה כתום-עכור עד דבשי. בגארליט עין, החלק הבהיר מופיע בדרך-כלל במרכז, דבר שהקנה לאבן את שמה. בניגוד לגארליט הקצוץ, החלק הבהיר של האבן נוטה מעט לשקוף ועשוי לזהור בנוכחות אור חזק. בחלק השחור מסביב, מופיעים לעיתים נימים דקים וקשים לאבחנה בגוון אדמדם-כהה. האבן שטוחה ודקה יחסית (בממוצע, לא יותר מסנטימטר), בצורה גסה שמזכירה כתם, לעיתים רחוקות יותר היא דומה לצורה לא מדויקת של פרח.

מקור ומסורות: גארליט עין נמצא לא פעם בתוך קירות של מערות טחובות. במבט שטחי, הוא נראה כמו כתם עכור בתוך הסלע, עם מרכז שנוצץ חלושות באור לפידים או עששיות. תרבויות עתיקות, ולעיתים גם חלק מהפָּארִילִ, נהגו ללטש את 'הצלחות' של האבן הזו, ולצפות אותה בלכה פשוטה. אבנים כאלו היו משמשות ככלי מהודר להגשת מנחות, או לאחסון של שמן מקודש לטקסים דתיים, ושל שעווה משובחת להכנת נרות.

חרשי שריון מיומנים יודעים ללטש את האבן ולשבץ אותה במרכז של מגינים עגולים ולעיתים חלקי שריון אחרים, בכדי לברך אותם בתכונות כמו עמידות לאש, נוקשות, ולעיתים גם להגנה חלקית נגד התקפות מבט.

אָגְלִיט טחוב

צבע וצורה: אבן בגוון ירוק-טחב עד חום-ירקרק, בעל שקיפות חלקית וירודה יחסית. הצורה מחוספסת ולא סימטרית, עם פינות גסות. מתוכה מזדקרות באורח אופייני שתי שלוחות שמזכירות קרניים קצרות, רחוקות יחסית זו מזו.

מקור ומסורות: כל האגליטים נחשבים מקודשים עבור הדת הפָּארִילִית, שמאמינה כי כוחו של האבא בעל הקרניים התגלם או התגבש בתוכן. אמונה זו נובעת לא רק מצורת האבן, אלא גם מכך שאגליטים מתגלים לעיתים קרובות במקומות בהם שורשי עצי ענק נדחפו עמוק אל תוך הקרקע והתאבנו. הפארליל מאמינים כי אגב כך, הם השפיעו או טפטפו חלק ממהותם המבורכת אל תוך הסלע והאדמה סביבם.

אגליט טחוב משמש לא פעם להכנת קישוטים באתרי פולחן פארילים, וגם עבור הזָּאגְלִיטִים (או עופרים אדוקים ממשפחות אמידות) עצמם. משתמשים באבנים, בין אם שלמות ומעוצבות בידי צורף, ובין אם ברסיסים שלהן, להכנת עיטורים לבגדי כהונה. מכינים מהן גם פקקים לבקבוקים מעוטרים, לא פעם כאלו שמיועדים לפולחן או לשמש זאגליט מכובד לצקת מים במהלך טקסים אקסטטיים של דת האבא הגדול.

האנ'מירים, מצידם, בזו לאגליט הטחוב וראו בה אבן כעורה וגסה ממש כמו הכוהנים שהשתמשו בה. לא פעם הם נהגו לנתץ את האבנים האלו ולהשתמש ברסק שלהן עכור רכיבים לשיקויים, חפצי קסם פשוטים, או אפילו חלק מהכנה של דשן קסום שנועד לגנים של מקדשים אנ'מיריים או בתי אצולה.

אגדה מפורסמת מעמק טולו מספרת כי לפני כמה דורות, חבורת ציידים נועזים יצאה להילחם בענק, או אולי עוג מעוות שכוחות הכשפים שלו הפכו חולניים ופראיים במיוחד. לאחר שהיצור הומת, נמצאה בין שרידיו תיבה עם ארבעה אגליטים טחובים – בדיוק כמספר הציידים. הללו ראו בכך ברכה מאל המרעה של עמק טולו, וחילקו את האבנים ביניהם. שלוש מהאבנים עדיין קיימות, משובצות בתוך תכשיטים נאים שעברו במשפחות מכובדות. אחת מהן נמצאת ברשותו של גָּארְת טוּרְזִיל בעל האגרוף – ובנו גָּארְל זוכר את היום בו ספג מכות רצח על עצם השאלה האם ניתן להשתמש בו לתכשיט שיוענק כמתנת אהבה לארוסה.

בני טולו מעדיפים שלא לדבר על האבן הרביעית, עליה נלחש כי היתה מקוללת. מספרים כי היא גרמה לצייד שענד אותה לנסות ולרצוח את חבריו בהתקף של קנאה מטורפת - אולי תוך חילול ושפיכת דם באחד הטקסים המקודשים ביותר של הכפר.

15.3: אבני חן יקרות המציאות (עוצמה 3)

שווי של אבן חן רגילה	שווי של אבן חן איכותית שניתנת לליטוש
1,000-4,200 באן	4,201-5,000 באן

אגליט זהוב

צבע וצורה: אבן בצבע ירוק-זהוב, בעלת שקיפות וברק ניכרים ועדינים יותר מאלו של האגליט הטחוב. השוליים העליונים והתחתונים של האבן ירוקים יותר, ואילו החלקים הפנימיים זהובים יותר. לעיתים יש לאבן גם פס זהוב בצדדים, שמגיע עד ואל תוך צידי הקרניים. הצורה שטוחה, מוארכת ועם פנים חלקות מאלו של אגליט טחוב. שתי השלוחות שמזכירות קרניים ארוכות עדינות וקרובות זו לזו יותר מאשר אלו של האבן הפשוטה יותר.

מקור ומסורות: האגליט הזהוב הוא גרסה יקרה ונדירה של אגליט טחוב. ניתן למצוא אותו, לעיתים נדיריות, באותם במקומות בהם נמצאים אגליטים טחובים.

האגדות העתיקות של הפארליל, עוד מהתקופה בה שכנו בצפון מלסטרה, מספרות שהאבנים הללו כושפו בידי זאגליטים קדומים; אולי אפילו בידי דמוי האדם הקדומים בעלי הקרניים, שנחשבים לבכורי בניו של האבא הגדול. אגליטים זהובים שובצו במסכת הפולחן של הזאגליט שניהל את הפולחן במעגל האבן המרכזי והגדול ביותר בצפון, לפני שהמסכה נופצה בידי הלגיונרים האנ'מירים. אגדה אחרת מספרת כי ארבע פרסות שכל אחת מהן שובצה באבן כזו, אפשרו לסוסו של אחד הגיבורים הפארילים הקדומים לעוף, או ליתר דיוק, לדהור על אוויר כאילו היה דשא ירוק.

שמועה חדשה, שעוברת מפה לאוזן כיום, מספרת שהנביא החדש והקנאי שקם לפארליל בארץ רחוקה, הורה לחשל מחדש את מסכת הפולחן הקדומה ולחפש לשם כך אגליטים זהובים מושלמים. זאת בתור אות לחידוש המסורת העתיקה, ולתחילת המלחמה הגדולה שתחריב עד היסוד את שרידי האימפריה האנ'מירית.

גארליט ביצה

צבע וצורה: אבן שחלקה החיצוני שחור או חום-שחור, לעיתים נדירות עם נימים דקיקים בגוון בהיר יותר, ואילו חלקה הפנימי ("החלמון") נע מכתום-צהוב ועד חום-דבש עכור. זו אבן גדולה יחסית, שנראית כמו חלוק נחל שנחצה לשניים וחשף חלק מהתוך שלו. הצורה, כפי ששמה מרמז, מזכירה חצי ביצה, עם קליפה שחורה ופנים צהוב או כתום.

ככל שהאבן איכותית יותר, וככל שהליטוש שלה משובח יותר, כך החלק החיצוני חלק יותר, והחלק הפנימי גדול ומבהיק יותר.

מקור ומסורות: גארליט ביצה נוצר באזורי מעיינות או אגמי מים רותחים, עמוק מתחת לפני הקרקע. יש הטוענים כי מדובר בשריד לביצים של זוחלי-מאגמה קדומים שהתאבנו לפני שנים רבות. מכאן גם המנהג לשבץ את האבן בתוך בסיס של זהב, כשהאבן עצמה מעוטרת באורח שמדגיש את הדמיון שלה לביצה.

מספרים שיש קוסמים שיודעים להשתמש באבן כחומר הגלם המרכזי למנורות מכושפות, וחרשי מתכת מוכשרים במיוחד יודעים לעשות בה שימוש לחלקים של שריון מכושף מסוגים שונים. אבקה של גארליט ביצה מרוסק היא חומר גלם מעולה לזכוכית מכושפת נדירה ורבת-עוצמה. לזכוכית כזו יש גוון נוטה למוזהב ונימים שחורים, אותם ניתן לסגנן כפיתוחים ועיטורים.

גארליט מפוספס ("אבן צרעה")

צבע וצורה: אבן עם תצורה של פסים כתומים-דבשיים ופסים שחורים שיוצרים מראה שמזכיר זנב של דו-חי שחור-צהוב. הצורה היא דקה ומאורכת, שאכן מזכירה זנב, ומסתיימת בקצה מעוגל גס, ולא מחודד במיוחד.

מקור ומסורות: הגארליט המפוספס נקרא לעיתים גם "אבן צרעה" או "אבן זנב". הוא נדיר למדי, ונכרה ממעמקי מערות נטיפים מפותלות ומסוכנות. לעיתים הוא נמצא בתוך מעגל נטיפים קטנים וחדים שמקיפים נטיף ענקי וקדום. ישנה מסורת לפיה ניתן למצוא גארליט מפוספס, מפעם לפעם, בין שרידים ופסולת של אבנוני מערה ענקיים או בהמות סלע שזללו כמות גדולה של גארליטים פשוטים יותר.

תכשיטן מיומן יכול להשתמש בגארליט מפוספס בדרכים רבות: ליטוש לגבישי תאורה ייחודיים; שיבוץ בפסלי חיות מכושפים ששימשו כוהנים מדתות מסוימות; תכשיטים קסומים בעלי צורה מוארכת, ועוד.

אומתיט רוח

צבע וצורה: אבן אפורה, שקופה ומבריקה יותר מהגוון האטום של האומתיט הרגיל. האבן גדולה יותר מהגרסה הפשוטה יותר של האומתיט, ובעלת צורה קעורה שמזכירה צדפה או קערית קטנה ומעט מאורכת.

מקור ומסורות: אומתיט רוח הוא גרסה נדירה ויקרה יותר של אומתיט, שניתן למצוא לעיתים נדירות במקום בו נכרות אבני אומתיט פשוטות יותר. לאבן יש שימושים רבים, כולל בתכשיטים קסומים ובתור אבני ליטוש מבוקשות מאד בידי כוהנות אפורות ואצילים אנ'מירים

בכירים. תכשיטנים אנ'מירים למדו להשתמש באבן כדי ליצור תכשיטים וקמעות שאפשרו לה לקלוט רוח ולהשמיע לחישות והדים מוזרים, כאילו היתה סוג של "קונכייה שמימית".
מסופר, כי הצורה הזו היתה אהובה מאד על ההשתקפות האפורה בכבודה ובעצמה: תכשיטים או קמעות כאלו היו אחת המנחות המוצלחות ביותר שיכול היה להעניק לה מי שביקש את ברכתה.

אומתיט קודר

צבע וצורה: אבן אפורה-כחלחלה חצי-שקופה, לעיתים קרובות עם נימים או חלקים שחורים יותר. כמו אומתיט הרוח, גם האומתיט הקודר גדול יותר מ'שארי בשרו' הפשוטים, אבל צורתו מחודדת ודומה לזו של יהלום.
מקור ומסורות: כמו אומתיט הרוח, האומתיט הקודר הוא מציאה נדירה במקומות בהם אפשר למצוא אבני אומתיט פשוטות. השימושים שלו בתכשיטים קסומים דומים לאלו של אומתיט, אבל מורכבים יותר. הוא משמש לעיתים מקור לתכונות מחזקות לחשים או הגנות מהתקפות מנטליות. בנוסף, אומתיט קודר מתאים מאד לשיבוטץ ביחד עם כסף וזהב ולעיתים רחוקות (אם יש אבן משובחת במיוחד) עם פלטינה.
בתקופת האימפריה האנ'מירית, יצרו כך תליונים יפיפיים, ששימשו, בין היתר, סמלי סטטוס במשפחות אנ'מיריות מיוחסות שסגדו להשתקפות האפורה.

קוֹרְלִיד

צבע וצורה: אבן יקרה בגוון שנע בין גוון יין אדמדם-סגלגל, דרך גווני אדום, ועד אדום בהיר נדיר עם נימים זהובים. קורליד רגיל הוא קטן יחסית, חסר או כמעט חסר שקיפות. צורתו כשל גביש שחלקו העליון זוויתי ומזכיר צורה גסה דמוית-יהלום, וחלקו התחתון מעוגל.
מקור ומסורות: רוב הקורלידים נמצאים במעמקים, במקום בו מבועי מאגמה תת-קרקעית הקיאו מינרלים שהתגבשו במגע עם סוגים מסויימים של אבן הספוגה בכוחות מאגיים חלשים. לעיתים נדירות אפשר למצוא אותם גם על פני האדמה, בתוך אבני בזלת שהתקשו באיזור עם אנרגיות מאגיות מתאימות.
קורלידים פשוטים היו נפוצים יחסית בהרים מסביב לרמות במרכז מלסטרה. הם שימשו לתכשיטים וחפצים שהיו סמלי סטטוס מוכרים בקרב בתי אצולה אנ'מיריים שסגדו להשתקפות האדומה. השתמשו בהם גם בתור עיניים יוקדות לפסלים; בגילופים מעוטרים לקסדות ושריונות חזה וכתפיים עבור האבירים שליוו את הכוהנות האנ'מיריות האדומות; וגם בתור חומר גלם לצבעים איכותיים ולסוגים של דיו מכושפת.
בתוך "הארמון השוקע" במערב בקעת קיירן, שרדו עדיין כמה פסלונים וחפצי נוי משובצים בקורלידים פשוטים יחסית, שלא פעם עדיין מרצדים חלושות באור העמום שמאיר את המסדרונות הפנימיים של הארמון – מזכרת עגומה לתפארת ימים עברו שחלפו, אולי בלי שוב.

לִיניט ("אבן בתולה")

צבע וצורה: אבן חן בגוונים שנעים מתכול ועד כחול-ירקרק. האבן שקופה רק במעט, עם בוהק חלש יחסית. הצורה ארוכה ופחוסה, מזכירה מעט גוף נשי, רחב יותר "באגן" בחלקה התחתון של האבן וב"כתפיים" בחלקה העליון, וצרה יותר במרכז.
מקור ומסורות: אבן הליניט מכונה גם "אבן העלמה" או "אבן הבתולה" בגלל צורתה. למרות החזות הפשוטה יחסית, היא ידועה כבעלת פוטנציאל מאגי משמעותי. היא נמצאת בדרך-כלל בקרקעית של אגמים עמוקים וקרים, או במעמקי האדמה במקום בו היו פעם אגמים כאלו, לפני ששקעו או כוסו במגמה או סחופת.
בימי האימפריה, הליניט נחשבה מקודשת להשתקפות הכחולה, ושובצה בשלל תכשיטים ושריונות של כוהנות ואבירים ששירתו אותה. לעיתים היא שובצה גם בשכיות חמדה שנועדו לבטא אהבה, צער או התבוננות פנימית מעמיקה. מסופר, כי אחת הדרכים לכרות ברית אירוסין או נדר בין אוהבים בקרב חלק מהאצולה האנ'מירית, היתה לחצות ליניט לשניים, ולשבץ את חלקיו בשתי טבעות זהות.

ניתן למצוא ליניטים בשלל יצירות אחרות, מניצבי חרבות ועד מסגרות של מראות; רכיבים בשיקויים מכושפים מורכבים, חלקם עם השפעה מנטלית חזקה. רסק של ליניטים משמש רכיב עיקרי בסוגי דיו מכושף, וגם בהכנת אבקה רונית שהשתמשו בה לחרוט סמלי עוצמה על מתכת, עור נוקשה ואריגים מכושפים.

מסופר שבקרב לְין-מוֹרְלִית', בו אבירי הכפור בלמו את המורדות של ורד אפור מלהעפיל לרכס קראנסיל, אבירי הכפור השתמשו ברובי-קשת עם קליעים מכושפים משובצים ברסיסי יניטים. הקליעים הללו חדרו בנקל שריונות אויב, ומלבד הפציעות, הכו אותם גם באימה, משולבת בצער משתק. אחד הקליעים האלו פגע בפניה של קצינה מפורסמת של הורד האפור, פצע אותה קשות, וסייע מאד לבלום את התקפת הנגד של המורדות ולהכריע את הקרב.

דָאַרְנִיד

צבע וצורה: אבן בגוון שנע מצהוב-ירקרק ועד צהוב-זריחה בוהק. דארניד פשוט הוא חסר שקיפות, והברק שלו עכור יחסית. על הגוף ניתן לראות במטושטש (או באורח ברור יותר לאחר ליטוש) מעין 'קורים' או קווים פנימיים שמובילים מהמרכז ועד לקודקודים החיצוניים. הצורה מזכירה כפתור פחוס, שנראה כמעין מצולע בעל חמש עד שבע צלעות.
מקור ומסורות: רוב הדארנידים נכרים ממעמקי מערות מוצפות או עמוק מתחת למדמנות חמות, בדרך-כלל בלב יערות סבוכים - בעיקר בג'ונגלים שבדרום מלסטרה. הם נוצרים בתהליך התגבשות מורכב, שכולל קרני אור שחודרות דרך סדקים בסלע או המים העכורים ומשפיעים על מינרלים בתוך הבוץ והאבן.

באימפריה האנ'מירית, הדארניד היה מקודש להשתקפות הצהובה, ונעשה בו שימוש רב בתכשיטים ושרביטים בעלי תכונות או לחשים התקפיים. דארנידים לוטשו בתור אבני מיקוד, שנועדו 'לנעול' קסם מסוים ולחזק אותו כל פעם שהוא מוטל; אבנים ששובצו במרכז של מגינים או להבים עם כישוף שהעצים מכות נגד מסוגים שונים. הוא שימש גם לגולות של שרביטים וחפצים אחרים שהטילו כשפים של אש, או היו בעלי כוחות שקשורים באש - ולעיתים נדירות יותר, גם תכונות שקשורות לריפוי.

רסק דארנידים שימש כרכיב מרכזי לסוג דיו מכושפת בעלת גוון זהוב, שנועדה לכתיבת מגילות. הדיו שימשה גם לעיטורים של ספרי קודש אנ'מיריים, ולעיתים גם כרכים מכושפים אחרים שכוהנות זהובות ואחרות נשאו עליהן בקרב בתור תחליף למגן.
שימוש אחר, אכזרי יותר, היה שיבוץ של האבן או חלקיה בתוך שלשלאות מכושפות. השלשלאות הללו, הגם שהיו קלות והותירו למי שנכבל בהן יכולת תנועה, מנעו ממנו להמלט, או אפילו לחשוב ברצינות על הפרת רצונה של הכוהנת שכישפה את החפץ. נוגשי עבדים חזקים נהגו להשתמש באבקת דארנידים לקעקע על עצמם אותות וסמלים. אלו העצימו את כוח הרצון שלהם, הילכו אימה ושיתקו את כוח הרצון של עבדים שהוחזקו בקרבתם.

15.4: אבני חן נדירות (עוצמה 4)

שווי של אבן חן רגילה	שווי של אבן חן איכותית שניתנת לליטוש
10,000-42,000 באן	42,001-50,000 באן

קורליד כוכב

צבע וצורה: אבן חן בגוון שנע מאדום-יין עד לאדום בוהק. הגוף שקוף למחצה, עם בוהק חזק בהרבה משל קורליד פשוט. לעיתים יש באבן מעין 'צל' מוזר מרצד במרכזה. הצורה דומה לזו של קורליד גדול, עם תחתית מעוגלת וחלק עליון זוויתי, אולם החלק הזוויתי בנוי בצורה של שלוש או ארבע 'קרניים' שיוצרות צורה דמויות כוכב - ומכאן שמה של האבן.
מקור ומסורות: קורליד כוכב מופק מאותם מקומות בהם ניתן למצוא קורלידים רגילים, אולם הוא נדיר בהרבה. ישנה אגדה כי התכשיטנים המוכשרים ביותר בקרב 'פיות האבק' יודעים 'להתיך' מספר קורלידים פשוטים, ביחד עם חומרי גלם יקרים אחרים, כולל אולי תמצית חיים של יסודן אש, כדי ליצור מהם קורליד כוכב. באימפריה האנ'מירית, שיבצו אבנים כאלו בשרביטים, גלימות, בועות זכוכית מכושפות וחפצי קסם אחרים ששימשו את הכוהנות הבכירות של ההשתקפות האדומה. שיבצו אותן גם בעיני הפסלים המכושפים ששמרו על המקדש של ההשתקפות האדומה בסֶלֶנְטִיר. מסופר שרסק של קורליד כוכב משמש גם כחומר גלם לחישול של כלי נשק תבוניים או תבוניים למחצה.

גארליט ירח

צבע וצורה: אבן בצורת חרמש סהר, שצידו החיצוני שחור-אפור מבריק. חציו הפנימי צהוב נוטה לזהוב חיוור, ומפיק בוהק קלוש.
מקור ומסורות: גארליט הירח הוא היקר והנדיר ביותר מכל הגארליטים. לא ברור איך הוא נוצר, אולם, ידוע שרוב האבנים המוכרות מסוג זה הופקו בנסיכות האפורה של אוֹרְמְ'תָרִיל, בעיקר ברכס התָאַרִילִין - וגם בממלכת אִירְגוֹרְסִיל שממזרח לה. גארליט ירח מפורסם, גדול ומבהיק במיוחד, היה אחד משתי אבני החן שהרכיבו את תליון הכהונה רב העוצמה אוֹרְמְ'קָרְתָאל. התליון עבר מאם לבת בשושלת המלוכה של

אורמ'תריל במשך דורות, ואך ורק בנות השושלת שהפכו לכוהנות אפורות הורשו לעטות אותו. התליון הורכב משרשרת ומסגרת של כסף טל'מורה בצורת ראי. הוא אבד בדור האחרון באופן מסתורי, ויש לוחשים כי המלומד העליון תִּירֶנְפֶּל מעורב בעניין.

אומתיט בוהק

צבע וצורה: אבן גדולה יחסית, בגוון אפור-בהיר נוצץ, בעל שקיפות ובוהק פנימי חזקים במיוחד. לאבן צורה אליפטית עדינה וכמעט מושלמת.
מקור ומסורות: אבני אומתיט בוהק הן נדירות מאד, ונחשבות לגרסה האיכות והיקרה ביותר של אומתיט. רוב האבנים שהיו מוכרות באימפריה האנ'מירית נמצאו בחלקים העמוקים ביותר של המכרות שיורדים אל תוך שורשיהם של הרי רכס קאראנסיל. אחרות נמצאו במעמקי מכרות קדומים בתָּאִריל עילית, שכיום רובם נטושים, ממוטטים ומקוללים. מסופר על מכרה אחד מסוג זה שעודו פעיל: הוא שוכן עמוק מתחת לממלכת העוגים ההרריים מקלאן דָּאר-אוּרְתָּאאג, הרחק מצפון-מערב לתאריל עילית.
החוק האנ'מירי התיר רק לרב-אומן מורשה, ידוע לתהילה ומקושר עם כוהנות אפורות לעבוד עם האבנים הללו. הן שימשו לחפצים היקרים והחזקים ביותר של הכוהנות האפורות הבכירות, ולעיתים קרובות שובצו – לאחר שגולפו בצורות עדינות ומסובכות, בתוך כסף טל'מורה מכושף, אפרפר-כחלחל.
אומתיט בוהק היא האבן השניה ששובצה בתליון האורמ'קרתאל, לצד גארליט ירח.

אור–פְּרוֹפְּרָאאם ("אבן אגס קיסרית")

צבע וצורה: אבן סגולה בוהקת ושקופה למחצה, שבמרכזה נצנוץ של גוון בהיר יותר. צורת האבן מזכירה אגס, וגודלה כשל פרי קטן.
מקור ומסורות: אור-פרופראאם, או "אבן אגס קיסרית" מופקת מגלעיני הפירות המשובחים ביותר של עצים קדומים ואדירים שלבלבו בחצר הקיסרים המכשפים של אוּר-נָּאארוּם הקדומה. כיום העצים הללו נדירים מאד וכמעט נכחדו אפילו בלב ארצות העוגים. אלו מאותם עצים שעדיין עומדים, נחשבים עתיקים מספיק כדי 'לזכור' את ימי הקיסרים-המכשפים.
בניגוד לפרופ הפשוט, לא די לשרוף או לעכל את הגלעין כדי ליצור אבן אגס קיסרית. לשם יצירת אבן מגלעין מתאים, יש צורך בריטואל עתיק ומורכב שרק המכשפים העוגים הדגולים והחזקים ביותר מכירים, ורק להם יש די עוצמה בכדי להפעיל אותו.
אבן האגס הקיסרית שימשה להכנת רבים מהכלים המכושפים ששימשו את קיסרי אור-נאארום ובכירי החצר שלהם. זאת, כולל מלבושים מכושפים שרק רבי-המגים החזקים ביותר יכלו לעטות ולהפעיל את הכוח הארוג במלבושי האלו בלא להסתכן בכך שיצא משליטה ויכלה אותם. האבן הגדולה והמושלמת ביותר שובצה בכתרו של הקיסר המכשף עצמו, ואילו השניה במעלה שובצה לתוך גולת השרביט שלו.
מסופר, כי קומץ אבנים כאלו נקברו מתחת לשרידי אור-נאארום או נשמרו בידי קלאנים עתיקים וחזקים במיוחד של עוגים. חלק מהן נפל שלל בידי הלגיונות האנ'מירים שפשטו ובזזו את מָּאאגָּארוּן, והובאו על ידם הישר לידיהן של ההשתקפויות הנעלות עצמן. ישנה שמועה, כי הנסיך-המכשף רב העוצמה והאכזרי שמנהיג את הפלישה של העוגים לאורגאקה מחזיק באבן כזו. יש הסבורים כי הוא הסתיר את האבן בגנזך השמור ביותר במעמקי המצודה שהקים לעצמו, והשתמש בכוחה כדי לכשף את יסודות המצודה עצמם.

ליניט ערב (ליניט צלול)

צבע וצורה: ליניט ערב הוא אבן בגוון כחול צלול, בדרך-כלל כהה יותר מזה של ליניט רגיל, ולא פעם מזכיר גוון של שמי ערב. הוא שקוף ומבהיק בהרבה מליניט רגיל, וכאשר מחזיקים אותו ביד (בעיקר אם המחזיק הוא בעל יכולת מאגית), אפשר לחוש את הפעימות או הריצוד של הכוח שטמון בו. על חלק מהאבנים ניתן למצוא חריטות עדינות שגונן כחלחל-כסוף, שקשה להבחין בהן בעין נטולת קסם. מיקוד של אור ירח או לחש שמחקה אור ירח יכול להעצים את הבוהק שעולה מהחריטות, ולהפוך אותן גלויות גם לעין רגילה.
צורתו של של ליניט הערב דומה מאד לשל ליניט רגיל, עם אותם קימורים שמתרחבים בשני הקצוות, אולם הוא בדרך-כלל גדול יותר.
מקור ומסורות: ליניט ערב, שנקרא לעיתים גם ליניט צלול, הוא אחת האבנים שהיו אהובות במיוחד על ההשתקפות הכחולה. כמה מהאבנים הללו נקבעו במזבח שלה במקדש הגדול שלה בעיר סלנטיר, ואחת נקבעה בלב המזבח במקדש שבמזרח רכס קאראנסיל, המכונה 'כס כוכב הערב'. מספרים כי האבן נפגעה בהתנפצות הגדולה או מעט לאחריה, ונשברה לשלושה חלקים. כל אחד מהחלקים ניתן לכוהנת כחולה בכירה, אולם לפחות אחד מהם נגנב ונעלם שנות דור לאחר מכן, במהלך מלחמות האבנונים.
אפשר להשתמש בליניט ערב עבור תכשיטים מכושפים רבי-עוצמה. הוא משמש בעיקר, אך לא רק, לתכשיטים בעלי כוחות של התבוננות מיסטית, צפיה מרחוק, או השלכת הנשמה אל תוך מימדים אחרים - כדי לראות או להשפיע על המתרחש בהם.
גם אורגי הערפל חיבבו מאד את האבן הזו, שכונתה על-ידם 'אבן הנסיכה'. ליניט צלול מושלם אחד שובץ בתכשיט עתיק שנשמר בארמונם של מלכי אורגי הערפל, ונעשה בו שימוש לטקסי האירוסין של בנותיהם. הנסיכה המתארסת היתה מולבשת בגלימה

כסופה-לבנה מתנוצצת, שהתכשיט העתיק סגר אותה כמו אבזם גדול ויפיפה. גורלו של התכשיט בעת חורבן הארמון בקלסוריל אינו ידוע, והשמועות לגביו רבות: מסיפור לפיו נקבר עמוק מתחת לארמון; נלקח בידי מכשף גָאר-אֶנְגוּל שהשחית את האבן והשתמש בה לשיבוץ בתכשיט מקולל; או הוברח, ואולי מצוי היום בתוך אוצרו של אחד הגבירים העשירים ביותר בנמל רָאלְסוֹרם.

טִילִיט ("עמוד מעמקים")

צבע וצורה: אבן יקרה בצבע שנע בין כחול-סגול לטורקיז או ירוק-ים עז ("טיליט אדווה"). הגוון שקוף למחצה ובוהק באור חלוש, שנראה כאילו הוא מרצד ממעמקיה של האבן. האבן עצמה מאורכת, בצורה שנראית כהכלאה בין מצולע לגליל, עם חריטות עמוקות בכל צלעותיה, באורח שמקנה לה צורה שמזכירה עמוד מקדש זעיר. בקצה העליון, האבן מסתיימת בקצה עגול, שמזכיר מעין גולה.

מקור ומסורות: אבני טיליט נקראות גם 'עמוד מעמקים', ומגיעות ממעמקי הים. לא ברור כיצד הן נוצרות, אולם לפי אחת האגדות, הדבר קורה כאשר יצור ימי עתיק ורב-עוצמה במיוחד גווע בדרך הטבע (ולא כתוצאה מציד או הרג אלים אחר). כאשר נשמתו האצילית נפרדת מהעולם הגשמי, היא מותירה אחריה משקע יפיפה שמתגבש לטיליט.

אבני טיליט ידועות לתהילה בעוצמה שניתן להפיק מהן. ניתן ללטש אותן לתאורה קסומה שאינה כבה לעולם. אורגי הערפל היו משתמשים בתאורה כזו בגנים המפוארים ביותר שלהם, לייצג כך את הכוכבים שתלויים בגנה של מלכת האור. ניתן לשבץ אותן בכלים יפיפיים שהולמים חצרות של מלכים ואצילים רבי עוצמה. הן מתאימות לבועות זכוכית מכושפות חזקות או גולות של מטות קסם יקרי-המציאות, ומתעלות היטב אנרגיה מאגית שהחפצים הללו מקרינים או משגרים – בעיקר אך לא רק קסמי התמרה והשפעה על מים, או זימון יסודני מים. אפשר להשתמש בהן גם עבור קסמי גילוי והגנות נגד נשיפות ולחשי אש, וגם נגד סוגים רבים של קסמי צל ולחשים אפלים אחרים.

רסיסי טיליט יכולים להיות משובצים בשריונות רבי-עוצמה ולהבים קטלניים. מסופר שהם אכן שובצו אל תוך שריונה, חרבה וקסדתה של המצביאה האנ'מירית המפורסמת שנודעה בכינוי 'רסיס קרח'. יש האומרים שבקרב האחרון, בו רסיס קרח כותרה בידי האלופים של גזע הקוֹר'סְלָאג הדמוני והבינה שגורלה נחרץ, אבני הטיליט שבקסדתה שחררו את כוחם בקסם אחרון שמוטט הר שלם של קרח וקבר אותה במעמקיו ביחד עם יריביה. מסופר כי המצביאה עודה קפואה בתוך הקרח, זוהרת באורם של אבני הטיליט, ונשמתה שקועה בחלומות מכושפים, עד שתגיע שעתה לשוב ולהתעורר.

אבן זריחה

צבע וצורה: אבן בגוון שנע בין צהוב בהיר, דרך צהוב-זהוב ועד לזהוב כהה. היא מרצדת בבוהק חלש, שטיפול קסום נכון יכול להפוך אותו לאינטנסיבי, כאילו האבן כולה פועמת באור שמש חי. האבן מזכירה בצורתה דאריניד רגיל, אולם היא גדולה יותר, ולעיתים נראית כאילו היא בנויה משני מצולעים שמורכבים זה בתוך זה. במקרים אחרים, היא תראה כמו משהו שבין מצולע משוכלל לצורת יהלום.

מקור ומסורות: אבן הזריחה היא גרסה יקרה ונדירה במיוחד של דאריניד, ואחת האבנים המקודשות ביותר להשתקפות הצהובה. אבני זריחה שימשו כסמל סטטוס של הכוהנות הצהובות הבכירות ביותר. זאת, בעיקר בצורה של רסיסים שנטוו בתוך אריג מכושף שהופק מאחד הצמחים הנדירים ביותר שצמחו בממלכת אורגי הערפל - ויובא תחת הגנה כבדה אל גילדת האורגים של סלנטיר. כאשר האריג נטווה ביחד עם רסיסי אבן זריחה, נדמה היה כי הכוהנת שעוטה גלימה או שמלה שנארגה כך, עוטה עליה מלבוש שנארג מקרני השמש עצמה.

סיפור מפחיד יותר גורס, כי בקרב הסופי בין 'ורד אפור' לבין ההשתקפות הצהובה, האחרונה ספגה פגיעה עמוקה הישר אל תוך הגלימה שלה, שעיוותה אותה במהירות לאריג ירקרק-חולני ומטיל אימה. זאת, באורח שאילץ את ההשתקפות הצהובה לקרוע את הגלימה מעליה ולהשליך אותה בזעם לארץ. הדבר קרה זמן קצר לפני הפיצוץ האדיר שקטל אותה ואת ורד אפור, והתחיל את ההתנפצות הגדולה. מסופר, כי כמה מהמפלצות המורעלות המבעיתות ביותר שזוחלות בדרום מלסטרה,

נבראו מקרעיה של אותה גלימה מעוותת, שקיבלו חיים או הפכו לדם שזורם בעורקי אותם יצורים מעוותים.
בין אם הסיפור נכון או לא, הוא קשור לשמועה אחרת, שגורסת כי כשם שאבן זריחה טהורה יכולה להפיק כוחות אדירים של אור ואש בהירה, או כוחות מרפא רבי עוצמה, כך היא עשויה להיות מושחתת לגרסה ירוקה-צהבהבה עכורה. מאבן כזו אפשר ליצור חפצים מקוללים ונתעבים מהסוגים הגרועים ביותר. עוד מספרים כי אל העונג בָּאבּוּס ומשרתיו חסרי הנשמה ידעו להשחית אבנים כאלו, או לפחות להשתמש בהן לרעה, גם בלא לעמעם את היופי החיצוני שלהן. אבנים כאלו שימשו אותם למציצה והשחתה של נשמות, להתקנת אורות נוצצים שגרמו למי שהביט בהם או אפילו שהה לידם זמן רב מדי להתמכר אליהם ולהפוך תאוותן וחלוש דעת, ועוד. יש הטוענים כי במעמקי כמה מהגילדות של סלנטיר נשמר, בסודי סודות, משהו מאותו ידע מעוות, והיה מי שידע להשתמש בו בחשאי גם בתקופת האימפריה האנ'מירית.

15.5: אבני חן אגדיות (עוצמה 5)

שווי של אבן חן רגילה	שווי של אבן חן איכותית שניתנת לליטוש
100,000-420,000 באן	420,001-500,000 באן

רָאהֶל'קָאלִיט

צבע וצורה: ראהל'קאליט דומה לקורליד כוכב עם צורה מעוגלת בחלקו התחתון ושלוחות דמויות כוכב בחלקו העליון. הוא מורכב משני גוונים: פני השטח שלו חיוורים ושקופים, ואילו גוונים עזים של אדום-אש, אדום-יין או אדום-זהוב כלואים במעמקי האבן, ומרצדים מתוכה כאילו יש להם חיים משלהם.
מקור ומסורות: ראהל'קאליט היא האבן המקודשת ביותר להשתקפות האדומה. לא ברור היכן ניתן למצוא או להפיק אבן כזו, ורק קומץ מהן התגלו והיו בשימוש בכל תולדות האימפריה האנ'מירית. היפה מביניהם שובצה במרכז הנזר של ההשתקפות האדומה, והיתה כנראה אבן החן החיה שלה.
פיות האבק, לעומת זאת, טוענים שראהל'קאליט הוא למעשה התמצקות דמה הלוהט של אלת המלחמה רָאהֶל. אחת האבנים הללו שובצה בידי חרש אגדי בקָאהֶרֶגְרָאט אל תוך הניצב של החרב המפורסמת רוּנְגְרָאוּד. להב זה קטל מאות על מאות אורגי ערפל, לרבות אחד המלכים העתיקים המפורסמים שלהם. בהמשך, כאשר נסיך המלחמה שהחזיק בלהב הוכיח את עצמו כלא ראוי לשאת אותו (או לחסדה של ראהל בכלל), החרב פנתה נגדו, וגרמה לו ולבניו להרוג זה את זה במאבק עליה.

רָאאמְנוּט ("אבן רעם קיסרית")

צבע וצורה: ראאמנוט מופיע במספר גוונים, מאפור-כחלחל או אפור-ירקרק מתכתי ועד ירקרק-אפור-כסוף. האבן יכולה להופיע בצורות שונות, החל מצורה עגולה שמזכירה חרפושית, וכלה בגביש שמזכיר יהלום עם פאות מעוגלות יותר. בכל הצורות, גוף האבן מעוטר בשתי וערב של קווים היקפיים, וביניהם חריטות קטנטנות ומורכבות מאד שדומות לסימנים רוניים. החריטות קשורות קשר הדוק לטיב הכוח המאגי של כל אבן ואבן. כך או אחרת, אין שתי אבני ראאמנוט זהות.
מקור ומסורות: העוגים מאמינים שכל ראאמ'נוט (שמכונה על-ידם "אבן רעם קיסרית") נוצר בידי אחד מאלי הכישוף, ויורד לארץ בתור מתנה מאותו אל. אחת האבנים, למשל, ירדה לעולם בתוך אחת מביציה של סוּר-מִירְוָואר, נחשית הרקיע.
המכשפים העוגים מאמינים, שכפי שאין שתי אבני ראאמנוט זהות במראה החיצוני, כך אין שתי אבנים זהות בתצורה הרונית ובאנרגיות הקסומות הבוקעות מהן. באופן מסורתי, ראאמנוט שימשו בתור הרכיב המרכזי לגולה או אבן המיקוד ששובצה בראש השרביטים של הקיסרים המכשפים. כל אבן בחרה למעשה את הקיסר שלה, או יועדה לו מרגע בו ירדה מהרקיע לעולם.
כך למשל, הקיסר אוּר-מָאאְרְקוּג קיבל אבן מנחשית הרקיע, ושיבץ אותה במטה הארוך שהוא העדיף לשאת במקום שרביט. הוא הפעיל את הכוחות שלה בקרב הקדום בו העוגים הכריעו את הקור'סלאג וסילקו אותם ממאגאארון. בין היתר, הקיסר שחרר סערת ברקים עם גשם מכושף וקטלני שירד על הקור'סאלג ועשה בהם שמות. אבן הראאמנוט שהשיגה הנסיכה נוֹר-קָאאְרְדוּרְן, העצימה את כשפי הבריאה שלה, וסייעה לה ליצור לעצמה משרתים תבוניים, במקום קונסטרוקטים חסרי מוח מהסוג שאחיה ידעו ליצור. כך או אחרת, כוחותיו של ראאמנוט יהיו תמיד בבואה לכוחות של אותו אל כישוף ממנו האבן הגיעה.
קיסרים חלשים יותר או טוענים יהירים לכס שלא היו ראויים לאבן כזו, לא רק שלא זכו בראאמנוט המיועד להם והיו צריכים לנסות ריטואלים מסובכים כדי לאתר אבן כזו (או ליטול אותה בכוח הזרוע), אלא שעצם השיבוץ של אבן כזו בשרביט שלהם העמיד את חייהם בסכנה: הפעלת כוח הכשפים המלא של ראאמנוט על-

ידי מי שאינו חזק מספיק או לא מתאים לאבן, עשוי לשבש את הכישוף באורח קטלני, או אפילו לשאוב את נשמתו של המכשף היהיר אל תוך האבן.

לפי האגדות של העוגים, אבן שנקשרה אל קיסר מכשף, מוצאת מתוך השרביט שלו לאחר מותו, ומשובצת במסכת הקבורה שלו. היא אינה ירושה מתאימה לקיסר הבא, לא רק משום שהיא אינה מתאימה לו בהכרח, אלא גם משום שהיא מאבדת את רוב כוחה לאחר מות אדוניה. הכוח חוזר אל אל הכישוף ממנו הגיע, והאבן עצמה הופכת ל"קליפה" של ראאמנוט אמיתי, שבבוא הזמן תתפרק למינרלים, עפרות ומספר אבני חן פחותות. דבר זה מקשה מאד למצוא ראאמנוט אמיתי – קל וחומר, על-ידי מי שאינו עוג. גם אם ימצא כזה, כוחותיה של אבן שלא עברה את ריטואל הכבילה הקיסרי יהיו חלשים בהרבה.
מסופר כי הצבא האנ'מירי שפשט על מאאגארון שם את ידיו על ראאמנוט אחד שטרם נכבל לשרביט של אף אדון. אולם מאחר והכוהנות האנ'מיריות לא הכירו או הבינו את ריטואל הכבילה, או אולי (כפי שעוגים רבים מאמינים) פחדו להפעיל אותו מחשש כי זעמם הצודק של אלי הכישוף יפול עליהן, האבן נותרה נעולה באחד מגנזכי סלנטיר. כך, עד שאבדה בהתנפצות הגדולה שהחריבה את הבירה האנ'מירית וכל סביבותיה.

טיליט תהומות ("אבן פגיון")

צבע וצורה: אבן טיליט בגוון סגול עמוק, ולעיתים באחד הגוונים הכהים יותר של טיליט רגיל. האבן בוהקת בנוגה עדין וחזק. בניגוד לטיליט הרגיל, שצורתו גליל שבקצהו גולה, הקצה התחתון של טיליט תהומות הוא דק וחד, באורח שגורם לאבן להראות כמו פגיון עם גולה בניצב, ומכאן כינויה "אבן פגיון" או "פגיון מעמקים".

מקור ומסורות: באבן פגיון אפשר לעשות כל שימוש קסום שעושים בטיליט רגיל, באורח שיפיק תוצר עוצמתי יותר. כך למשל, מאור מכושף שלא יכבה גם במקום נגוע בקסמי החשיכה והצל החזקים ביותר - או חומר גלם שמתאים להשחזת להבי החרבות הקסומות החזקות ביותר שבני תמותה יכולים לחשל. כך למשל מסופר, שבין אבני הטיליט שחלקיהן חושלו אל תוך חרבה של המצביאה 'רסיס קרח', היה טיליט תהומות אחד שחושל הישר אל תוך חודה של אותה חרב אגדית. ישנן אגדות לפיהן גם קוסמים אפלים קדומים ידעו לעשות שימוש בטיליט התהומות לצרכיהם, בין היתר עבור שינויי צורה עוצמתיים במיוחד, וגם עבור זימון מפלצות אדירות מהמעמקים. סיפור מצמרר אחד שמוכר הן לאנ'מירים והן לאורגי הערפל, מספר על טיליט מעמקים שקובע בחרטומה של ספינה ששקעה כשעל סיפונה מכשף אכזרי ששמו כבר נשכח. מפעם לפעם, כלי השיט שב ועולה מהמצולה, בתור ספינת רפאים שטיליט התהומות שלה זוהר בעיניו של הצלם המעוות שקבוע בחרטום שלה. האבן המקוללת מסוגלת להכות ספינות אחרות ממרחק גדול, בקסם ששווה בעוצמתו לאיל ניגוח עשוי מפלדה מכושפת.

פנינת שחר בוער

צבע וצורה: פנינה שחלקה החיצוני נע בין גוון לבן-שקוף לגוון ורוד-כתום רך. חלקה הפנימי הוא להבה חיה, מתנוצצת בגוונים יפיפיים של אדום וזהוב. צורתה מעויינת, עם פאות מבריקות, וגודלה מגיע לגודל של ציפור קטנה. היא בלתי ניתנת לשבירה, גם באמצעות הקסמים או כלי הנשק החזקים ביותר; ורק כלי תכשיטן מכושפים ממתכת אגדית יכולים ללטש או לחרוט עליה.
מקור ומסורות: מעט מאד ידוע על אבן נדירה זו, כוחותיה והשימושים שלה. באגדות עתיקות של אורגי הערפל ופיות האבק, מסופר שהאבנים האלו באו מהמעמקים האפלים ביותר, וקיבלו את צורתן הסופית בקסמים אדירים של אומני הקָאהָרִיל. לפי גרסה אחרת, כוח שקשור לאבנים הללו סייע לחורבן הסופי של אותו גזע קדום. ישנה אגדה שטוענת כי בימי קדם, אחד מתאריהם של מלכי אורגי הערפל - אולי כאלו ששלטו בימים שכוחים, בהם ההפרדה בין אורגי ערפל ופיות אבק עוד לא היתה מוחלטת - היה "הנסיך העליון של השחר הבוער". הדבר מרמז שבין אוצרותיהם, ואולי היקר מביניהם, היתה פנינה מהסוג הזה.

אין מידע ממשי או אפילו סיפורים מגובשים על פניני שחר בוער שקיומן הוכח באלף השנים האחרונות. מסופר כי רק השמועה על מיקום של אחת מהן הוליכה מלך נשגב של אורגי הערפל ואת אבירו למסע תעתועים, שהסתיים בטירוף ואבדון.

15.6: מתכות אגדיות

סגסוגת שמכילה ברק חי הכרחית לחישול נשק ושריון מעוצמה 4. ברק חי 'טהור' הוא חומר גלם הכרחי לחישול נשק ושריון מעוצמה 5.
זהב שמש וכסף טל'מורה הם חומרי גלם לתכשיטים מעוצמה 3, ומשמשים גם לעיטור וחיזוק של שריונות או כלי נשק מאותה עוצמה. אֶנְ'מֶיִירִיוּם נדרש עבור תכשיטים או עיטור שריונות ונשק מעוצמות 4 ו-5.

זהב שמש

גרסה מכושפת של זהב, קלה בהרבה מזהב רגיל ובעלת כוחות מאגיים חזקים. זהב שמש נוטה להיות כהה מעט יותר מזהב רגיל, עם גוונים נלווים אדמדמים שמזכירים שקיעה או זריחה. במטיל זהב כזה יש "עומק" של גוונים ובוהק, מעל ומעבר למתכות יקרות 'רגילות'.
זהב השמש יכול לשמש לתכשיטים רבי-עוצמה, ומתאים במיוחד לחפצים עם כוחות של אש או מרפא. לעיתים, משתמשים בקומץ שלו בערבוב עם זהב רגיל או פלטינה. אולם, להשתקפות הצהובה היו טבעות ותכשיטים אחרים, שנוצקו כל-כולן על טהרת החומר הזה. הם יכלו לתעל את כוחות הכשפים ההרסניים שלה אל תוך שדה הקרב, בעוד היא עצמה נראית כמו 'שמש חיה' שירדה אל תוך המערכה כדי לשרוף כל מי שיעמוד בדרכה.
זהב השמש נכרה בדרך-כלל במעמקי המכרות הידועים לשמצה של מחוזות הדרום, כאשר כמויות קטנות מאד שלו יכולות להמצא בתוך או ליד עורקים של זהב רגיל. הוא נחשב מקודש להשתקפות הצהובה, והשימוש בו בידי מי שאינו כוהנת צהובה בכירה נחשב פשע שיכול היה להוביל לעונש מוות, או למאסר משפיל ועבודת פרך במכרות הידועים לשמצה במחוז דָארְנָאתוֹן. זאת, ביחד עם המוני העבדים-למעשה ש"הועסקו" שם בכריה וחיפוש אחרי זהב, ובעיקר רסיסי זהב שמש.

כסף טל'מורה (כסף מצולה)

גרסה נדירה של כסף מכושף. כסף טל'מורה הוא קליל, עדין, בעל עומק גוונים שמשתווה לאלו של זהב השמש, ומכיל בתוכו עורקים או תצורות עדינות בגוונים כחלחלים או טורקיזיים. החומר מתחרה בעוצמתו בזהב השמש, יכול לשמש לתכשיטים עוצמתיים במיוחד וגם לעיטורים לשריונות וכלי נשק, והיה חביב במיוחד על ההשתקפות הכחולה.
השם 'כסף טל'מורה' מקובל בבקעת קיירן, טִילְ'מָארִיס וארצות סמוכות. קומץ מהמתכת נמצא במערות העמוקות ביותר מתחת לגבעות טל'מורה, כולל במצולות האגם התת-קרקעי העמוק והידוע לשמצה שנמצא הרחק מתחת לדרך התת-קרקעית שחיברה פעם את בקעת קיירן לנמל טִילְ'מִירְלֶן.
בנמל ראלסורם ואזורים אחרים ליד הים, המתכת נקראית 'כסף מצולה'. זאת, משום שנראה שהמקור לרוב-רובו של החומר הינו במקומות מסוימים בקרקעית הים, שעשירים בכוח מאגי - וגם במפלצות אימתניות.

אנ'מייריום

מתכת אגדית שנחשבה לאחד הסודות השמורים ביותר של ההשתקפויות הנעלות. לפי האגדה, אנ'מייריום היא מתכת יפיפיה ושקופה כמעט לגמרי, שהיא למעשה 'בשר מבשרם' של האנ'מיירי עצמם. אנ'מיריום מתאים מאד לשיבוץ אבני חן אגדיות, והוא חומר הגלם היחיד שמתאים לליטוש ושיבוץ של אבנים נשגבות ואלוהיות למחצה שמקורן מחוץ לעולם. בכל האימפריה האנ'מירית, רק ארבע ההשתקפויות עצמן נשאו עליהן שכיות חמדה שחושלו והועשרו במתכת זו.

ברק חי

מתכת שמימית הנושאת בתוכה את כוחה הטהור של הסערה, ומשמשת ליצירת כלי נשק שאין שני לעוצמתם. המקור הידוע לחומר הזה הוא בצפון הרחוק של ארצות העוגים. סודות ההפקה והטיפול בו נשמרו כסוד כמוס בחצר הקיסרים המכשפים של אור-נאארום. מספר שרק קיסרים מכשפים, בני משפחתם והאלופים שלהם קיבלו את ברכת אלי הכישוף הקדומים להשתמש במתכת זו. לחלופין – הם פשוט דאגו לשבור את ראשו של כל עוג אחר שהעז להשתמש בה.
יש רק מתכת אגדית אחת שמתחרה באיכות שלה בברק חי: תערובת בין מאגמה חיה ומתכת מטאוריטית שחורה שסוד יצירתה שמור עמוק בסדנאות העתיקות ביותר של פיות האבק בקאהרגראט – אולם נשק או שריון שחושל ממנה לא נראה מזה דורות רבים.